

DOȘOFTEI



VIATA SI PETREACEREA
SUNTILBOR
IASI
1682-1686



DOSOFTEI
VIAȚA ȘI PETREACEREA SVINȚILOR

Coperta: Octavian Bour

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DOSOFTEI, mitropolit al Moldovei
Viața și petrecerea svinților / Dosoftei: ed. îngrijită
de Rodica Frențiu. – Cluj-Napoca: Echinox, 2002
454 p.: 29,7 cm. – (Instrumente)
ISBN 973-9114-99-7

I. Frențiu, Rodica (ed.)

235.3

© Rodica Frențiu, 2002

ISBN 973-9114-99-7

DOSOFTEI
VIATA ȘI PETRECEREA
SIVNTILOR

IASI
1682-1686

Text îngrijit, notă asupra ediției și glosar
de
Rodica Frențiu

Editura ECHINOX
Cluj, 2002

Volumul a apărut cu sprijinul financiar oferit de Societățile Comerciale
I.C.P.I.A.F. S.A., Cluj-Napoca
și
Armătura S.A., Cluj-Napoca

Tehnoredactare text: Erzsébet Vancea

Apărut: 2002. Bun de tipar: 25.01.2002
Format 61 × 86/8. Coli tipo: 56,75

Editura ECHINOX

C.P. 80; O.P. 1

3400 Cluj-Napoca

e-mail: echinox@mail.dntcj.ro

NOTĂ ASUPRA EDIȚIEI

Ediția critică a *Psaltirii* lui Dosoftei, apărută în urmă cu mai bine de 20 de ani, era motivată de N. A. Ursu, autorul ei, prin faptul că, deși Dosoftei a fost recunoscut unanim ca "unul din citorii literaturii române și ai limbii române literare", totuși "scrierile sale au rămas până azi relativ puțin cunoscute", astfel încât readucerea lui în memoria contemporană ar fi "o datorie pe care cultura românească o are față de Dosoftei"¹.

Inițiativa lansată atunci de cercetătorul ieșean împreună cu Editura Mitropoliei din Iași s-a concretizat, până acum, în apariția edițiilor a două texte semnate de Dosoftei: *Psaltirea în versuri*, Unieș, 1680 și *Dumnezeiasca Liturghie*, Iași, 1679².

Prezenta ediție critică a unei alte tipărituri purtând aceeași semnătură, *Viața și petrecerea svinților*, apărute la Iași, între anii 1682-1686³, încearcă să readucă în atenția contemporanilor, după 315 ani de la apariția lui, un text hagiografic devenit o adevărată pagină de cultură românească⁴.

Exemplarul care a fost obiectul nostru de studiu în realizarea acestei ediții se află în patrimoniul B.C.U. "Lucian Blaga" din Cluj-Napoca, la cota B.R.V. 37. În urma cercetărilor efectuate și la alte biblioteci din Cluj și din țară (Iași, Sibiu, București), putem preciza că exemplarul consultat are cel mai mare număr de pagini și este cel mai bine păstrat, ceea ce a ușurat, într-o oarecare măsură, lucrul cu textul. (Este adevărat că foaia de titlu, *Predoslovie* și *Cuvîntul către cititor* sînt facsimile după un exemplar aflat la Biblioteca Academiei Române din București).

Tipăritura *Viața și petrecerea svinților* cuprinde (în original) 1000 de pagini și a fost publicată de Dosoftei în patru volume. (Exemplarul nostru de lucru le cuprinde pe toate, într-un singur volum.) Primul conține patimile sfinților ce sînt sărbătorii de Biserica ortodoxă în fiecare zi a lunilor septembrie (inceputul anului bisericesc), octombrie, noiembrie și decembrie, al doilea volum cuprinde lunile ianuarie și februarie, al treilea, martie, aprilie, mai și iunie, iar ultimul ar fi trebuit să acopere lunile iulie și august, rămas din păcate neterminat (mitropolitul Dosoftei fiind obligat de condiții istorice vitrege să ia calea exilului).

În ediția critică a acestei tipărituri am aplicat principiul transcrierii fonetice interpretative, încercînd să înlesnim accesul cititorului de azi la lectura textului. Am urmat în acest sens coordonatele oferite de dialectologia istorică românească și de istoria limbii, ținînd cont și de normele ortografice și ortepice ale limbii române contemporane⁵.

N-au prezentat nici o dificultate în transcrierea fonetică aplicată slovele **А, Б, В, Г, Д, Ж, З, А, И, Н, О, П, Р, С, Т, Ф, Х, Ц, Ч, Ш, У, Ъ, Ю, Ы** și **Ъ**. Interpretate a, b, v, d, j, z, i, m, n, o, o, p, r, s, t, f, h, ci, ș, gi, u, iu, ia și dz.

Slovele care n-au fost trecute în acest inventar vor fi studiate pe rînd în continuare.

Slova **Г**, urmată de **Е**: **ГЕМОНОСА** sau **Н: ГЕМОНОСЕ**, a fost notată gh(e), respectiv gh(i): **igheponul, ghimpoase**.

ГХ a fost transcris **h**.

Slova **Е**, la transcriere, în poziție inițială, medială sau finală, în funcție de uzul curent, am redat-o ca e iotat: **ЕПТА, САОСОСЕ, ПЪСЕО** din tipăritura originală vor apărea în ediția noastră ca **ierța, slobodzie, războie**.

И, Ъ sînt folosite pentru notarea lui i, indiferent dacă acesta reprezenta o vocală: **ИПКА** o semivocală: **АШ** sau un i final scurt: **СЕМУИ**.

Slova **К** a fost transcrisă c, atunci cînd este urmată de o consoană: **АКНОС** sau de o vocală nepalatală **КЖА**, ca de exemplu: **de-acmu, cînd**. Cînd este, însă, urmată de o vocală palatală (e sau i), această slovă a fost scrisă **ch**: **unche, urechile**. Am aplicat același mod de transcriere și cînd această slovă este urmată de un diftong ce conține o vocală palatală. Așadar, **КЖАК** a fost scris **chiamă**.

¹ Deoarece au apărut pînă acum edițiile critice a două texte aparținînd lui Dosoftei, ediții în care s-a folosit scrierea lui I din I, am considerat oportună păstrarea acestei ortografii.

În textul nostru, ierul mic (b), așezat în poziție finală în cuvint, în general, nu are nici o valoare fonetică: **Іеръ. Бѣхонѣ.** adică **ber, vecinie**. Pot fi înțilinite, însă, și situații în care ierul mic a fost transcris ca i: **Бѣхѣмъ порочнѣ**.

Ierul mare (b) și iusul mare (ж) apar în interiorul sau finalul cuvintului și au fost transcrise ca â, respectiv î

Ierul mare (b), înțilnit în cuvint după o consoană, **архѣиерѣ. прѣдѣлѣштѣ.** este â: **arățatura, prățaniaste**, fiind interpretat la fel și în poziție finală în cuvint: **сѣ. мѣ. прѣ.** adică **să, mă, iară**. Această slovă â a putut fi transcrisă, însă, și î, ca în exemple: **сѣрѣштѣ. обѣрѣскѣ.** respectiv **săvîrșit, obișnise**, ceea ce ne-a făcut să renunțăm la formele regionale căleci, întâi, părău, tăihar, preferându-le pe cele din limba literară actuală.

Ierul mare a fost confundat, uneori, cu ierul mic: **наомѣскѣ.** Într-o asemenea situație, nu i s-a acordat nici o valoare fonetică.

Iusul mare ж a fost citit drept â cînd a fost înțilnit la finală de cuvint: **обѣрѣж. порочнѣж. сѣрѣж. (obicină, poruncă, slugă)**. Aceași slovă a putut fi citită, în schimb, și i în **жскѣ. днѣскѣ. дѣлѣтѣмѣж.** care au fost transcrise dzisă, diasă, fințină. Acest fapt este o mărturie că norma ortografică la sfîrșitul secolului al XVII-lea era departe de a fi fixată.

În ceea ce privește prepoziția pînă, ea a apărut în text sub forma **пѣръ.** dar și **пѣмѣж.** ceea ce ne-a determinat să optăm pentru transcrierea ei în varianta literară contemporană.

Slova iati (ѣ) apare întotdeauna după o slovă consoană: **прѣ. дѣмѣ. вѣтѣж. дѣпѣмѣж** și a fost interpretată în asemenea situație ca diftongul ea, așadar: **prea, deaca, vitează, leapădă**. Am citit această slovă ca diftongul ia în, spre exemplu, **дѣмѣмѣрѣскѣ. ҃рѣж.** soluție la care am ajuns datorită faptului că am găsit lexemele respective și în grafia **дѣмѣмѣрѣскѣ. ҃рѣж.**

Iusul mic (і) a fost transcris e în **трѣмѣскѣ. сѣ. и сѣ. иртѣ.** pentru ca în rest, preponderent, să fie citit ea în exemple de tipul **вѣсѣрѣжѣ. вѣдѣрѣ. дѣтѣ. прѣмѣштѣ. картѣ. мѣнѣшѣ.** Aceași interpretare s-a dat iusului mic și în formele pronumelui personal de persoana a 3-a singular și interpretarea plural: **і и іѣм.** Alături de valoarea diftongului ea, aceluiași ius i-a fost adusă adusă și interpretarea plural: **іа и ѣтѣ. вѣсѣрѣшѣ. іѣ сѣтѣ. дѣмѣ.** și în terminația de imperfect arhaic al verbelor: **пѣшѣ. мѣсѣлѣмѣшѣ. прѣшѣ.** care vor apărea în ediție ca **ceia, acestuia, iaste, abia, ieștia, mulțămia, prăvia.**

La finală de cuvint, în formele nominale, iusul mic a fost transcris tot ca diftongul ia. În acest caz, pentru **дѣшѣтѣ. мѣшѣтѣ. вѣсѣрѣшѣ** am optat pentru variantele de transcriere: de-acia, minția, bucuria.

Slova î, folosită la inițială absolută, este î, în sau im, lăsîndu-ne conduși în transcrierea acestei slove de normele limbii literare contemporane.

Occurențele etimologice **жрѣтѣ. обѣрѣшѣ** au fost scrise: **jărtvi, obișri**, iar grafiile **сѣрѣж. сѣмѣ** au fost transcrise **serbă, stîp**.

Sub aspectul particularităților lingvistice regionale, tipătura ieșeană se remarcă prin prezența fenomenului durificării consoanelor: **вѣтѣсѣ. дѣмѣшѣ. прѣдѣмѣшѣшѣ**, fenomen oscilant, formele de mai sus putînd fi înțilnite în text și ca **вѣтѣсѣсѣ. дѣмѣшѣ. прѣдѣмѣшѣсѣсѣ**, cînd au fost transcrise **astădă, alaiși, credincioși**.

Dacă Dosoftei redă formele atone ale pronumelui personal sau reflexiv fără proteza lui î : **шѣдѣ.** transcrierea urmează originalul: **y-dede**.

Adverbul de negație a apărut constant în text în forma n: **нѣнѣшѣтѣ**, astfel încît a fost redat n-ii **putea**, într-o singură ocurență aparînd, totuși, identic uzanței limbii actuale: **nu vom** [937].

Numelele **дѣмѣж. нѣмѣж** au fost transcrise **doauă, nouă**.

Este frecventă în text și afezeza, ceea ce explică formele: **simpla, gîni, coperi**. Cuvintele compuse, în majoritatea lor calculi lingvistice, **омѣсѣгѣторѣж. вѣрѣмѣ. бѣдѣлѣмѣнѣ**, au fost scrise om-ambitoria, **voia-rea, undelemu**.

Abrevierile **іо. ір. мѣнѣсѣбѣ. сѣмѣтѣ** (cu varianta **сѣмѣтѣ**), **днѣшѣ. аѣтѣ. мѣнѣж. вѣсѣрѣжѣ** au fost întregite tacit: **Isus Hristos, Dumnădăzuu, svînt, (sfînt), Dumneul, Dușul, măcenic, iar nu muceenic**, datorită unei ocurențe neabreviate care apare în această grafie, **episcopul, blagoslovind, sufletul, molitvă, dumineca**.

Slovele suprascrise au fost coborîte în rînd, fără a fi marcate în mod special. Slavonismele abreviate au fost redată cu caractere chirilice. Ele nu au fost întregite și, din motive de tehnoredactare, titla lipsește.

Cifrele chirilice au fost înlocuite cu cifre arabe. Grafia ~~СВЯТЫХ~~ a fost transcrisă 5 mi 823. Semnele diacritice (spirite, accente, ieric) nu au fost marcate în transcrierea noastră. Punctuația tipăriturii, de multe ori arbitrară, a fost înlocuită cu punctuația modernă, încercând să păstrăm, totuși, sub acest unghi, specificitatea textului.

În dorința lui de a ușura lecțiunea textului, mitropolitul Dosoftei a glosat în text, marginal, dreapta sau stînga, ocurențele lexematice pe care le-a considerat ca prezentînd pentru cititor un oarecare grad de dificultate în înțelegere (intrebuințări metaforice, neologisme, arhaisme, inovații lexicale). Ele au fost reluate de noi în notele de subsol.

Pașajele slavone, latine și grecești, inserate de Dosoftei în desfășurarea textului, evidențiind sursele bibliografice consultate, au fost reproduse cu caractere chirilice (și nu redatate în transcriere internațională), în dorința noastră de a păstra ceva din "atmosfera de epocă" a cărții. În aceeași linie explicatorie s-ar înscrie și aspectul grafic al ediției, care urmează, în măsura în care mijloacele de lucru moderne ne-au permis, originalul. Majoritatea acestor citate în alte limbi sînt traduse de însuși autorul, înainte sau imediat după reproducerea lor. Cele care nu-au, însă, o traducere nici măcar aproximativă au fost traduse de noi, literal, la notele finale.

În ceea ce privește omisiunile, ele au fost reconstituite doar dacă erau de mică întindere (în general, un cuvînt) și permiteau corectarea sau clarificarea formei sau sensului unor anumite contexte (... la „Beserica” Sfinților Apostoli).

Lacunele datorate pierderii sau deteriorării unor file ale tipăriturii au fost marcate prin [...].

Numărul filei recto este notat între //, iar finalul fiilei recto (respectiv începutul fiilei verso) a fost marcat prin /. Întrucît, după cum menționam deja, primele pagini ale tipăriturii după care am întocmit ediția de față sînt facsimile după un exemplar aflat la Biblioteca Academiei din București și nu textul original, acestea au fost numerotate cu cifre romane (semnalînd fiecare nouă pagină).

Greșelile de tipar au fost corectate tacit cînd a fost vorba de sunete în plus, iar cele lipsă au fost introduse între croșete.

Ediția de față cuprinde, firese, și un glosar. Lexemul a cărui semnificație nu a fost găsită în dicționarele consultate sau căruia, eventual, nu i-am putut întui una, a fost notat contextual. Termenii glosați de autor sau a căror explicare este oferită de autor în text, introdusă de cele mai multe ori prin ---, adică, au fost inventariați ca atare, iar cei cărora le-am propus noi o semnificație, fie considerîndu-i ca derivate, variante sau forme flexionate, fie ca fiind folosiți într-o accepțiune figurată, apar, de asemenea, contextual.

Nu putem încheia această *Notă* fără a adresa mulțumiri tuturor celor care ne-au ajutat în realizarea acestei ediții: prof. univ. dr. Mircea Borcilă, prof. univ. dr. Mihai Alin Gherman, prof. univ. dr. Marius Oros, prof. univ. dr. Eugen Munteanu, conf. dr. Liana Pop, dr. Alexandra Moraru, lect. drd. Sanda Cherata, asist. drd. Beatrice Tătaru și regretatul prof. univ. dr. D.D. Drașoveanu. Dorim să mulțumim, apoi, domnului Eugen Pop, doamnei Maria Rusu, Florinei Iliș și familiei noastre.

Sîntem conștienți că tinerețea este, într-o asemenea cercetare, un mare neajuns. Lipsa noastră de experiență, întinderea și dificultatea textului, cu toată dorința de întocmire a unei ediții cît mai bune, va fi făcut să ne fi scăpat anumite detalii, să se fi strecurat inevitabile erori. Mărturisind buna noastră credință în această "zăbavă" făcută cu destul de "multă nevoință", cerem îngăduință cititorului pentru un lucru pus în fapt *pre cit i-a fost cu puțință, de o mînd de jărînă, iară nu de una dumnezeiască*...

Așteptăm sugestii, observații pentru îmbunătățirea ediției unuia dintre cele mai importante texte bisericești din secolul al XVII-lea.

NOTE

- *. Vezi *Nota asupra ediției* din Dosoftei, *Opere*, I, *Versuri* (ediție critică de N.A. Ursu), Editura Minerva, București, 1978.
2. Vezi edițiile lui N.A. Ursu: Dosoftei, *Psaltirea în versuri*, Unieș, 1673, Editura Mitropoliei Moldovei și Sucevei, Iași, 1974 și Dosoftei, *Dumnezeiasca liturghie*, Iași, 1679, Editura Mitropoliei Moldovei și Sucevei, Iași, 1980.
3. Dosoftei, *Viața și petrecerea sfinților*, Iași, 1682-1686 - primul text de acest gen de mare întindere din literatura română. (vezi Studiul introductiv al lucrării *Sfinți români și apărători ai legii strămoșești*, lucrare îngrijită de I.P.S. Nestor, Editura Institutului biblic și de misiune al Bisericii ortodoxe române, București, 1987).
4. Vezi Rodica Frențu, *Viețile sfinților. Marginaliile la un text hagiografic: Dosoftei, Viața și petrecerea sfinților. Iași, 1682-1686*, Prefață de Prof. Univ. Dr. Mircea Borcilă, Editura Messenger, Bistrița, 2000.

VIAȚA ȘI PETREACEREA SVINȚILOR

acmu tipărite,
întru blagoslovite dzilele prealuminatului
întru Isus Hristos
IOAN DUCA **ІОАННО**¹,
cu mila lui Dumnădzău Domn Țării Moldovei și Ucrainei,
cu porunca Mării-sale și cu poslușenia
a smereniei noastre,
a lui *DOSOFTEI* Mitropolitul Succavei,
în Tiparnița Svintei Mitropolii, în Iași, la care tiparniță
ne-au agiutorit de la Mosc Svinția sa, părintele nostru,
Patriarhul Ioachim.

ВЛТ² de la începutul lumii,
7190, **МСЦА ОКТОБРИ**³, 27 **ЛНН**⁴.

De la nașterea Domnului și
Mintuitorului nostru Isus Hristos
ЛЕТ⁵ 1682.

HERBUL

STIHURI PRE HERGHIA MOLDOVEI.

Capul cel de buâr a hiară vestită,
Sămnează puteare țării nesmintită.
Pre citu-i de mare hiara și buiacă,
Coamele-m pășune, la pământ, îș pleacă.
De pre chip să veade buțul ce-i place,
C-ar vrea-n toată vremea să stea țara-m pace.
Domnul Duca-vodă de la Hristos are
Agiutoriu pre stemmă și ferință tare.
C'instita cruce și-n ceas de năvală,
A lui Hristos Maică i-i de sprijineală.

PREDOSLOVIE

PREALUMINATULUI întru pravostavie, blagocistivului și precainstitului și milostivului III
nostru domn, Măria-sa Ioan Duca ROMEOA, cu mila lui Dumnădzău domn Țării Moldovei și Ucrainei.
De la vencinica Svinței Troițe putecare poftim Mării-tale sănătate și pnce cu viață nărocită să petreci.
Măria-ta, întru cinsti și prealuminat Scaumul Mării-tale! Adevăr.

Pentru cinetca svinților și a rămășițelor lor milostive și prealuminate, Doamne, scrie svintul
Ioan Damaschin în FAOS 92 sau 16.

“Să cinstim pre svinții ca priiatinii iubiiți lui Hristos, ca cuconii și moșteani lui Dumnădzău,
cum dźce theologul evanghelist: «Iară cți il primiră pre însul datu-le-au putecare, cuconii lui
Dumnădzău a fi. Drept-aceana, nu mai sînt de-nemu serbi, ce sînt fi. Și, deaca sînt fi, sînt și
moșneani. Moșneani sînt lui Dumnădzău și-mpreună moșneani lui Hristos». Și Domnul în svințele
Evanghelii apostolilor dźce: «Voi, priiatinii, iubiiți miei sînțet, nu camai pre voi voi numi-vă serbi, că
șerbul nu știi ce face domnu-său. Dară, de vreme că și împărat împăraților și Domn domnitorilor și
Dumnădzău dumnădzăilor Tvorēt tuturora și Domn să dźce, totuș și svinții, dumnădzăi și domni IV
și-mpărați. Acestora li-i Dumnădzău Dumnădzău și Domn și-mpărat le iaste și să dźce. «Eu dară
sînt», dźce lui Moisi, Dumnădzău lui Avraam și Dumnădzău lui Isaac și Dumnădzău lui Iacov!

Și Dumnădzău lui faraon pre Moisei Dumnădzău îl feace. Dumnădzăi, dară, dźceu, și-mpărați, și
domni, nu din fire”, ce ca ceaca ce preste patini împărțir și domniră ș-a dumnădzăiasca iconă, chip
după care să și născură, nestrămutată din șrutură o feriră, (că împărat să dźce și icona împăratului)
și ca ceaca ce să uniră cu Dumnădzău de pre proizvolenic și pre dînc ce-l primiră casnic și cu a lui
cunecare, de să feceră din dar ceaca ce singur iaste hirș și cu a lui
ogodnicii și priiatinii iubiiți și fi lui Dumnădzău ce să feceră și cu a lui
șerbi cinste arătătură are cîtră obștinuc Stăpîn de bună minte. Aceștia scrie și cu a lui
curate să feceră cămări: «Că voui lăcu cu casă întru dîșii și voui îmbla printre-înșii», dźce
Dumnădzău. Și le voi fi lor Dumnădzău!». «Dară căce-s sufletele direpților în mina lui Dumnădzău și
nu să va atinge de dînc moarten!», dźce dumnădzăiasca Scriptură. Că moarten svinților mai virtos
sonni iaste decît moarte, «că să truderă într-acest de-acum veac și vor fi vii în firșii și «cinstită-
în mintea Domnului moarten cuvioșilor lui!». Deci dară, ce iaste mai de cinste decît a fi în mina lui
Dumnădzău?! Că viață iaste Dumnădzău și lumină. Și aceia ce-s în mina lui Dumnădzău în viață și-n
lumină sînt!

Iară cum în mintea și-n trupurile lor s-au însăășliut Dumnădzău, dźce apostolul: «Dară nu știț
că trupurile voastre beseracă lăcutorului în voi Svintului Duh iaste și Duhul iaste Domnul. Și să
neștine Beseracica lui Dumnădzău o strică, strica-l-va pre îns Dumnădzău?». Cum dară să nu cinstim
însufletete beseracici a lui Dumnădzău, însufletatele lui Dumnădzău corturi și Acăștia, viețind
cu-drăzănire la Dumnădzău dvorese. Fîntni nouă de spășenie domnitorul Hristos a svinților ne-au
dăruit moștii, în multe chipuri bunălții de bun faptu izvorîndu-ne, mir de bună mireazăm
izvorînd dintr-înșele!

* moștilor
** hirș
*** lăcutoriu
**** în sine
***** să numiră
***** vîstecare
***** sășue
***** rămășițe

Și nime să nu fie necredincios! Că, de-au izvorit din piatra cea tăioasă și virtuoasă apă în pustie, vrînd Dumnădzău, și din falca asinului lui Sampson la seate, dară, din a măcenicilor moștii, mir de bun miris a izvorit cum să nu să creadă? Ce aceasta nice într-un chip nu pote fi să nu să creadă cîrî ceva ce știu a lui Dumnădzău puteare și acea de la Svinția Sa a svinților cinste!

Și în legea vechie, fiecare să vrea atinge de mort necurat să facea, dară nu aceștia morți. Că de cînd birșea viață și a vieții prilej, intru moart s-au scotit, pre cei de pre neadejina invierii și cu credința intru Svinția Sa adormii, nu le dărim moart, că trupul mort cum să poată face minuni? Cum dară, pentru dinșii dmoni să izgonesc, boalele fug, lîngedzii să tîmăduiesc, orbii dobîndesc vedere, pîcătoșii să curățesc și iscușeniile și scribele să răspîlesc? Tot datul cel bun de la Părintele luminelor printr-înșii, celor ce fără îndoiță credință își cer, li să pugoară! Dară cît te-ai trudi ca să-ți dobîndești un folositoru la murtoriul împărat să te bege, și pentru tine la dînsul să grăiesc?

Deci dară, pre folositorii a tot rodul nostru, pre cea ce lui Dumnădzău pentru noi să roagă să nu-i cinstim? Ori ba, să-i cinstim, besericari rădicînd lui Dumnădzău într-n Svinții Sale nume și prinoase de toată ruda aducînd, și pamenile praznicilor lor cinstind, și-nr-însele veselindu-ne sufletește, ca să ne fie însoțită cu chemătorii bucuria, ca nu slujindu-le înoptrivă să-i miniem, că cu cealea ce i-i Dumnădzău să slujească și să cinstească și a Svinții Sale slujitorii să veselesc! Iară de cealea ce i-i greață lui Dumnădzău, și slugilor Svinții Sale li-i greață. Cu psalomi și cîntări și cîntece sufletești și umilenii și cu mila la săraci pre svinții, noi, credincioșii, să-i cinstim cu cealea ce mai virtos și Dumnădzău să cinstească: stîlpuri să le rădicăm și icoane văzute și noi înșine, însuflețați, stîlpuri lor și icoane cu închipuirea bunătăților să le facem!

VI

Pre Dumnădzău-Născătoarea, ca ceaea ce-i chiar și adevărat lui Dumnădzău Maică să cinstim. Pre prorocul Ioan, ca un înainte-curătoriu și botezătoriu, apostol și măcenic, «că niceș în născuții din femei, mai mare de Ioan nu s-au sculat!», cum Domnul au dzis, și-mpărăției ceriului acesta înțiu strigătoriu să face! Și pre apostolii ca frații Domnului și înșii vădzătoriu și slujitoriu patimilor Lui, «pre cari demainte i-au cunoscut și demainte i-au orînduit într-o-mpreună formă a icoanei Fiului Său Dumnădzău și Părintele: întii, apostolii, a doua, prorocii, a treia, păstorii și didascalii!» Și pre a Domnului măcenici din toată cealea ce viteajii lui Hristos și cace că băură păharul Svinții Sale și-nr-viață făcătoarea a lui moarte, ce să botezării botez ce particii patimilor lui și a slăvii. Căroro le iaste cinonacealnic sau hetman pirvodiaconul lui Hristos și apostol și pirmvămăenic Stefan! Și prebopodnici părinții noștri, blagonosciții săhastrii aschitacii. Carii acea mai zăbavnica și mai trudnică măcenicie a științii luptară. «Carii petrecură în boboaș și-n piei de capră, lipsiți, scribiți, pâlți rău, prin pustii rătăcindu-să și prin munți și virtoape și gaurile pămîntului, căroro lumea nu le era vreadnică.»

Aceii demainte dar, prorocii, patriarșii, direpții, carii demainte au dat veste de venirea Domnului, acestora tuturor oglîndind petrecere, să rivnim credința, dragostea, neadejdea, rivnă, viața, răbdarea, a patimilor suferință pînă în sînge, pentru ca și a slăvii cununilor cu dinș să fim particii!

VII

Așa scrie svintul Ioan Damaschin pentru svinții și alați svinți și dascali a svintei Besericii, împlînd svinta Beserică de cinstea svinților cu stihire și canoane, cu tropare și condace și cu în tot chipul de cîntări. Și mai virtos le-au scris și proloage, să li să citească în svinta beserică, să le audză creștinii, să să folosască și să să polzuiască din viața și petreacerea lor acea svintă, cum să nevoiără, cum finură credința, cum vărsară singele lor cel svint pentru Svintul Svinților, pentru Hristos. Și nu crutară viața lor pînă la moarte. Dinru-acealea, din toate, cu dinșii să proslăvim pre Dumnădzău, luînd chip de-nălțatură de pre dinșii, citindu-li-să viața în Prologe.

* să spurca
** cavră
*** monit
**** ocăktori
***** delungă
***** cipece
***** iolka

Pentru-aceia, milostive Doamne, și noi smeriții rugătorii Mării-tale, cu cit ne-au fost știința limbii rumânești am nevoit de le-am scos de pre grecește și de pre sirbeaște pre limbă rumânească, ca să înălțagă toți, să dea laudă lui Dumnădzău și să mulțămască Mării-tale de bine sufletesc ca acesta ce nevoiești Măria-ta pentru creștinătate!

Și rugăm pre milostivul Dumnădzău: "Milostive Doamne, pentru ruga Svinjiilor sale, aceea primită ca tămăia înaintea Svinjii Sale, ca să dăruiască Mării-tale pace și sănătate și bișug de tot binele ceresc și pemintesc, să domnești Măria-ta pină la adinci bătrânețele Mării-tale, deprenă cu cinstita și blagoslovita doamna Mării-tale, **РОСНОЖАА** Anastasiia, și cu cinstiți și blagosloviți fiii Mării-tale: Ioan Costantin **БОЕРОАА**, Ioan Matei **БОЕРОАА**, Ioan Stefan **БОЕРОАА** și cu blagoslovite fiicele Mării-voastre. Să vă cruce milostivul Dumnădzău și să vă blagoslovască, așa cum au blagoslovit pre Avraam și pre Isaac și Iacov. Și să blagoslovască milostivul Dumnădzău și pre Măria-sa Ioan Stefan **БОЕРОАА** cu cinstita sa doamnă Eenterina, iubita și-nti născută fiica Mării-tale, carii îi i-au dăruit milostivul Dumnădzău acmu tineri în nuntă de bucurie! Așa să îi-i blagoslovască milostivul Dumnădzău cum au blagoslovit pre Iosif cu Asinetha, cu acea înțeleaptă și dumnădzăriască! Și să vă dăruiască blagoslovenie și bucurie în slavă și-n liniște vecinică, cu biruire asupră de vrăjmași vădzuț și nevădzuți, pentru Dommul nostru Isus Hristos! Amin.

Rugătoriu Măriei-tale, smeritul
Dosoței Mitropolitul.

CĂTRĂ CITITORI

CĂTRĂ IUBITUL CETITORIU SĂNĂTATE

A SINAXARIULUI DUMNĂZĂIASCĂ ȘI SVÎNTĂ CARTE, scoasă de pre greceaste și ellipseste din 12 mineale a svintei Besericii și din cărțile visteariului besericii, pre limbă rumânească, cu lungă nevoimță și cu lexicone, de-agiuns tălmăcită, cu pohta blagocistivilor și lui Dumnădzău iubiți domnii Țării Moldovei, Ioan Gheorghii Ghica **BOBOLA** și Stefan Vasilie **BOBOLA** și Evstratie Dabijea **BOBOLA** și Ioan Duca **BOBOLA** și Iliș Alexandru **BOBOLA** și Ioan Stefan Petr **BOBOLA** și Ioan Dimitrie Cantacuzino **BOBOLA** și Măria-sa Ioan Antonie Ruset **BOBOLA** și cu pohta Dumilor-sale cinstiților boiarii țării.

Într-atita lungă vreme scriind și tălmăcind cîte am putut birui în acești veaci grei a țării, abia cu mult greu am scris și această svîntă carte, de o am tălmăcit rumânește pre limbă prostă, carea, iubiții lui Dumnădzău și cinstiți cetitori, cu drag să o primiți și să o cetiți fără urit, că nu spune într-însă de petrecăniile și puterile împărăților și a chesarilor ș-a crailor ș-a domnilor, nice de vitejiile și izbîndile hatmanilor, nice de nevoințele viteajilor și hărăților lumești, ce de nevoințele și biruinețele și izbîndile a viteajilor Împăratului și Domnului ceresc. De-a cărora nevoințe îngerii să minunează cum ei putură de să nevoiră și biruiră a bate război așea de minunat preste toată minunea și cinstit preste toată cîntea. Carile Dumneavoastră, cetindu-le în toate dzile, veș îndulci sufleteaște, ca în raiul adevărat a Svîntii Sale!

Și întîi să pomeniți și să mulțămîți blagocestivilor domni! Și pre noi încă nu uitați de la svîntă ruga Dumilor-voastre!

CU DUMNĂDZĂU ÎNCEAPEM PROLOAGELE TUTUROR SVINȚILOR

LUNA LUI SEPTEVRIE

are 30 de zile. Dzuu are 12 ceasuri și noaptea - 12 ceasuri.

1r

ASTĂDZI, DZUA ÎNTÎL, iaste începătura indictionului, adecă Anului nou au finăr.

Trebuie a ști că indictionul îl prăznuiaște Bescarica lui Dumnădzău din bătrîni, luînd obicină că la rimleani iaste rîndul de-ncep anul din indiction. Și indiction pe limba lor să dzice 'poruncă' și 'arătătură' și încă derep-ce că-ntr-această dzi au întrat Domnul nostru Isus Hristos în bescarica iudeilor și, dîndu-i cartea Isaiei Prorocul, deschisă ș-află unda era scris: "Duhul Domnului supra mea, prin carele au unsu-mă a bine vesti measerilor, au trimisu-mă a tîmădui cei înfrînți cu inema, a striga prădașilor slobodzire și orbilor vedea, a trimite pre cei zdrobiți în slobodzîie, a striga anul Domnului primite!". De-acîia, dînd cartea la slugă și sedzu de dzisă că: "Astădzi s-au implut Scriptura aceasta în urechile voastre!", cînd să mira și năroadele de cuvintele ce ieșia din preasvînt rostul svințiii-sale.

Într-aceastaș dzi, pomenim minunea Preasvîntei Dumnădzău-Născătoarei, la mănăstirea / Miiasinilor și pomenirea înfocării' celi mare.

Pomenirea Preasvîntei Dumnădzău-Născătoarei a Miasinilor să face pentru preaslăvit-lucărăreună și svință iocană a Svințiii sale, carea, de frica iconoboreșilor, fu aruncată în tazerul Gazur, la mănăstirea Miiasinilor. Și preste multă vreme, cu voia lui Dumnădzău, au ieșit nice leac stricată sau întînată.

Iară pomina înfocării s-au tîmplat prin păcatele noastre. Și au ars Tarigradul cu foarte mare înfocare, în dzilele lui Leon Marele Împărăt. Ș-au ars mai multă parte decît au rămas, în șapte dzile.

Într-aceastaș dzi, pomenim precuvios părintele nostru Simeon Stîlpticul.

Simeon Stîlpticul era în dzilele lui Leon celui mare împărăt și Martirie, patriarhal de Antiohiia. Trăgîndu-să din Chilichia, din sat Sisan, acesta să călugări și mare stradanic să vâdi în mănăstire, de de-acolo să iertă și mearș de-ș feace un stîlptic, cu găoace deasupra. Și s-au suit de-au trîit în virvul acului stîlptic 47 de ai, suferînd ploile și zăduvl și iarna. Și făcîndu-să mare naintea lui Dumnădzău și făcătoriu de minuni, s-au săvîrșit cu pace.

Într-aceastaș dzi, precuvioasa Martha, maica precuviosului Simeon și precuvioasa Euanthia și răpăosarea lui Isus, fiul lui Navi.

Acesta Isus era fiul lui Navi și primitoriu scaunului în locul lui Moisei, dătătorului legii evreilor. Carcele și Erihonul au dobîndit, ce fusese cețate păgînească și pre arhistratul Mihail // au vădzut (îind a mîna spată" . Și, deaca știu că-i hatman " oștilor lui Dumnădzău, îș lepadă armele și cădu la pămînt, la picioarele lui. Și, bătîndu-să cu inoplemenicii și soarele apuînd, avînd inemă la războiu, s-au rugat lui Dumnădzău și dzisă să stea soarele. Și îndată stătu și să opri soarele din calea sa, să nu apuie, pînă ce au biruit și au înfrînt pre inoplemenicii de tot. Și au hătămînt izralteanilor și i-au scosu-i din pustie și le-au împărțit țara făgăduită, adecă Ierusalima. Și au giudecat Izralteanilor 27 de ai. Și înfricat și groznic s-au arătat asupra pizmașilor. Și la multe războie bărbăție și vitejie au arătat. S-au săvîrșit și s-au astrucat cu cinste de poporul*** său.

Într-aceastaș dzi, svintele 40 de femei măcenițe, feate ficioare și postnice și Ammon diaconul și învățătorul lor.

* arderii
** sabie
*** voievod
**** de oamenei

Acestea era din Udrii, de la Machedonia. Creștine fiind, lui Hristos urmară, avind învățătoru pur diaconul Ammon. Și, prinse de Ravdon, mai-marele Udriului, și mult muncite să vă-nchine idolilor, ca-le să rugară lui Dumnădzău de spînzură în văzduh pur popa idolilor. Și mult ceas să-nchine idolilor, ca-le să rugară lui Dumnădzău de să-sitici și rău muri. Deci, pur svințul Ammon îl spînzură și-l vă-n muncit în văzduh și cădu gros de să-sitici și rău muri. Decu, pur svințul Ammon îl spînzură și-l drăpănară preste coaste cu cheaptori. De-acia, înfocară un coifu de her și-i pusără în cap. Și, din nestrucindu-i nemică, fu furms pur svințele feate la traclia, orașul Thraciei, la tiranul Licinice. Și din răspunsul acestuia, dzecoe dintr-inse le aruncară în foc, iară opt, cu dascalul lor Ammon împreună, le tănară capetele. Alte dzecoe, giungiate cu sabii prin gură și prin inemă să săvirșiră. Șese le adunară și le hăcură cu cuțitele. Alalte șecae, hiare înfocate le băgară în guri și așa le omoriră. Și purceară așa la Domnul Hristos, incunutate, ce și-l iubită pină la moarte. Și nu-ș crutăară viața pentru să și-l agonasască mire vecacine.

!

Intr-această dzî, svinții măcenici și frați Evod, Callist și Ermoghen. /
Aceștia svinții măcenici, frați buni fiind, cum să născură dintr-un pintece, așa și dintr-o dumnădzăiască scăldătoare să, de iznonă, născură sufleteaște, pur vremele strigării svinței *Evangheli*. Și, de vream ce fură piri cără mai-marale căce sînt creștini, aflindu-i virtoz și întăriți în bună-ruda sufletului lor și ne-duplicari, au dat răspunsul morții lor de sabie. Și, așa implindu-ș alergătura nevoinți cu măcenice, cără Domnul să dusără.

Pent-a lor svințe rugi, Dumnădzău miluiește și ne spăsește.

INTR-ACEASTA LUNĂ, ÎN 2, pomenirea svințului măcenic Mamant.

Aceșta era din Gagra, cetatea Paflagonilor, din părinți creștini. Cari, pentru credința închiși în temniță fiind, l-au născutu-l maică-sa așeși în legături. Și ei, părinții, sfirșindu-să amindoi în temniță, prunc l-au luat o creștină de femeace, anume Ammia, de l-au aplocat și l-au crescut. Și adese strigindu-o "mamă", i-au pusu-i nume Mamant.

Iară decă să feace de 15 ai, îl prinsără căce-i creștin și-l bătură cu toiage și plumb greu îi pusără de-a grumadzi și-l aruncară în mare. Și mintuindu-să cu dumnădzăiască puteare, ș-au ascuns într-o peșteră și să hrăniă cu lapte de ciute. Și iarăș pu prins și aruncat în cămin înfocat". Și ieșind întreg, îl dederă herilor să-l mănince; mai apoi de toate, îi spintecară pintecele cu ostie și cu aceasta-l premeniră din viață.

Intr-această dzî, pomenirea dintru svinți părintele nostru, patriarhul de Țarigrad Ioan Postnicul.

Intru svinți părintele nostru Ioan era în dzilele lui Iustin și Tiverie și Mavriche împărați. În Țarigrad și născut. Dintții era om blagocistiv și iubitori la mișei și la streini și temindu-să de Dumnădzău.

Aceșta au priimit pre un călugăr Evseye din Palestina. Carele, pur de-a direapta svințului mărgind pur drum, audzi pur oarecine dzicindu-i: "Nu fi să dostoiaște, părinte, să mergi pre din direapta Marelui!", arătind Dumnădzău dintr-aceasta arhieria, carea mai apoi i-s-au dat.

Fu cunoscut și de svințul Evthich Sholasticul, arhieruel dumnădzăiesc. Care l-au și sfătuit de s-au tus în călugărie, ca ceaca" "că era destoinic să să puie în cinul clericilor.

Aceșta aflindu-să încă diacon, veni la beserica svințului Lavrentie într-amiadăczî. Și află acolo pre un pustinnic, neștiut de nime de unde era venit. Și arăta svințului stepenele oltariului. Și adecă să-nllegea întunecaree de svinți și glas mestecat și psalom trașnic, Și toț era îmbrăcză în albe veshime strălucind. Iară ceta împărătoriu fiind și slujitoriu strinsuri" besericii, virtejiindu-să de de-afara locului șes și o pungă numai avind și fără rihă împărțind, nu să mai dșereta și mulțimea mișelor indesindu-să la dinsul. Ș-au agiuns și pină la vun" oarecarele din cei cu dînsul, ce-au strigat de-au dzis: "Th. nouăși nuf" pină cînd nu s-a mai sfirși acea pungă!". Și îndată să dșereta pungă. Iară svinția sa-i dzisă, căotindu-i ca leul: "Dumnădzău, frate, să te iarte, că încă mult vrea mai agiunge, în multă vream!".

Mai apoi, după răpăosarea patriarhului Evthilie, fu svinția sa oprit pentru să-l facă patriarh. Și nu vrea svinția să să fie, pină văduo o videnie trașnică carea era așea: marea să sui pină-n ceriu de-agiungea și cămin înfocat" groznic și de îngeri mulțime, dzicindu-i așea: "Nu poate fi într-alt

* ferbitară
*** captiva de foc
**** căci
***** averi
***** baze
***** capturu de foc

chip, ce, iani, taci, că de-amîndouă vei fi ispitit!". Și acestea i le dzicea îngerii cu răst. Atunce, și fără voaic, să deade pre sine de-l hironirant patriarh Tarigradului. Nevointă învirmomată* și viață curată, cu de toate bunățățile pînă la sîrșenice petrecînd.

Acesta, odănoară, trecînd preste Evdomul și scornindu-să grea furtună în mare, cu însămnătura svintei cruci marca au alinat. Și gazeanul Ioan Sholasticul, bolînd la ochi de cursoare, l-au tîmăduit atîngîndu-l la ochi cu pîrticea de svinta priceasterie, priceștiindu-l și dzicînd: "Trupul Domnului Hristos ce-au tîmăduit pre orbii din naștere să te islească!". Și-l sîrătu.

Dănoară, fiind mare omor, deade la un credinicos de slugile / sale două coșnice, una deșartă și o alta plină de sorti de gheoci. Și-i dzîsă: "Du-te de stai la vuu!". Și trecînd morții, să-i numeri pre gheci, muțînd în cel deșert coș!". Și aceasta făcînd o dată, de daori, cunoscu că-i iniția dzî leșă suflute trei sute, a doa dzî mai încetară puțintel. Pîn-a șeaptea dzî făcînd așea. află că s-au potolit de tot umorul, pentru întînsă ruga sfințului.

Iară pregiur, post, alta era de nevoitori, cît în șase luni nice apă n-au băut, fără numai miezrul a unii marule îi era în loc de mîncare și de băut sau puținel dzămos, aoria strugur sau siodzelea schimbînd. Acestea-i era mîncarea în 13 ai și giumătate de arhieria svinții sale. Iară dormirea i era șezînd rădzînat cu pieptul pre genunchi. Și înficea un ac în luminare aprinsă și, cînd agiungea focul luminării la ace, cădea acul într-o medelință de suna și-l stîrnia de să scula. Și de să timpla a nu să sîrni în vro noapte, a doa noapte prevegheta, fără somn, la rugă. Acesta cu ruga bătîndu-să împotriva patimilor, îndărăpta și războlele varvarilor. Cu ruga îndărăpta foamea cetății și cu priveghetea păzia turma de vrăjmaș văzduț și nevăzduț.

Odată, vineri sara, îi spusă: "Mîine, părinte, grijese să alegea caii!". Și era Simbăta moșilor geamni, adecă la Piatdesatință. Răspunsă și dzîsă: "Alegerea cailor în svinta Piatdesatință?". Și cădu pre genuche, rugă Dumndăzdu să să facă ceva sîmn de frică, să să părăsească acesta lucru. Și adecă după amiazădză, fiind liniște, să feaceră holburi și vînturi greale și cu pohoi de ploa, de-mpresura pre tot și-i concenția, de fugîră toț. Și să rășchiră nărodul de la p_răvit și lăsară alegeate cailor, de-au rămas deșert locul acela ipodromiul, cît n-au mai fost nice dănoară groază ca acesta.

Odănoară, iară, o femeaie, fiindu-i bărbatul îndrăcit, și năzu la un părinte pustnic. Acela părinte au mînatu-o: "Pasă la svintul patriarh Ioan de Tarigrad, că svintia sa țî-l va tîmădui!". Și făcînd așea, ș-au isțelit bărbatul cu ruga svîntului și mearșă vească acasă. Pentru ruga acestuia părinte și femei stearpe făcea cuconi și bolnavi mult șă lecuia.

Și răpăoșînd svintia sa, cînd fu la prohod, la gealovanie, mearșă și slăvitul și marcele Nil Eparhul de-i sîrătu. Și-ntoarsă și svintul de sîrătu pre Nil și-i dzîsă și la ureache niște cuvinte care nemăru n-au mai spus, de să mira // toată horba vâdzînd. Și-l astrucară pre svintia sa în nontrul oltariului svintei Besearici a Svînților Apostoli, ca un vreadnic și destoinic, slăvind Tatăl, Fiul și Svintul Duh.

Într-aceastaș dzî, pomenirea svîntului Pavel cetui Nou, patriarhul de Tarigrad. Svintul Diomid, cu sabilie hăcut, s-au săvîrșit.

Svintul Iulian, cu lemmul zdrobotu-i capul, s-au săvîrșit.

Svintul Filipp de sabis s-au săvîrșit.

Svintul Evtilian pre grătariu ifocat s-au săvîrșit.

Svintul Isihie, sugrumat, s-au săvîrșit.

Svintul Leonid în foc să săvîrșeaște.

Svintul Evtilie, răstignit pre cruce, s-au săvîrșit.

Svintul Filadelf, piatră de-a grumadz ingreuiat, s-au săvîrșit.

Svintul Melanipp cu foc să săvîrșeaște.

Svintul Parthagapi în mare s-au săvîrșit.

Într-aceastaș dzî, pomenirea dintru svinț părintele nostru Pavel, arhiepiscopul de Tarigrad, Ispoveadnicul. Și pomenirea svînților preuț și Eleazar Finesc și svînții măcenici Aithal și Amnon.

Aceasta svinț măcenici, tîmplîndu-să Ravdus mai-mare pre Thraciaia Udriiului, fură la dînsul cleveți cîce sînt creștîni. Și lîndu-le sama, să mărturisiră creștîni. Și nevoindu-i să jărtvască idolilor, nu să-nduplecară. Decî, neputîndu-i din răspunsuri înfrînge tiranul, să ceră cu girbace de bou să domolească tîrnia credințîi lor. Decî, alta i-au ucisu-i, cît într-acealeaș ucisături ș-deaderă la Domnul Dumndăzdu suflutele.

Pentru-a lor svinte rugî, Dumndăzdu miliuaște și ne spășeaște. /

* covîrșitoare

** buor

INTR-ACEASTĂ LUNĂ, 3. svinții curvosanum. Anthim, episcopul de Nicomidia.

Acest svinț Anthim, apedzind Maximina, l-adusă la dinzul legat, dzicind acolo de față toate cațiile și măiestriile ceale de munci. Și de vreme ce-l întreabă, strigă de mărturisind cu mare îndrăznie pre Domnul nostru Isus Hristos Dumnădzău. Întii îl zdoboribă spețele și cu hiare înfocate îl potricălări. Și pre ostrac^o, gol îl întusără și-l bătură deasupra cu toaie și, cu tureace de aramă înfocate încălțat, îl muncără. Și la noată de munci îl chinură; și mai apoi, îl tăiară și capul; și-i creaste părul a minune.

Într-această dză, svințul Zinon, în căldare cu plumb topit și bulboind aruncat, s-au săvîrșit. Într-această dză, svința Vasilissa luptată cu herile cumplite și nemică vătămată s-au săvîrșit.

Alexandru domăind în Nicomidia, goniciune era asupra creștinilor. Și ea fiind pirihă, o adusăre naantea lui și, după-ntrebare, deaca cunoscu ighemonul ne-nduplecatul ei, învăță de o bătură preste obraz. Și bătută, mulțamia lui Dumnădzău. Deaca o audzi ighemonul, învăță să o dezbrace goală și să o bată cu toaie. Ea mai tare și mai mult mulțamia lui Dumnădzău. Și, vădzind și într-aceasta răbdarea ei și ne-nduplecarea, tiranul să minie și-mvăță să o bată mai cu virtute. Și atda o bătură preste tot trupul, cit tot trupul să feace preste tot rană. De-acia, i-au desplintat talpele de la picioare și svința sa striga într-aceale durori greale: "Mulțămăscu-ț, Doamne Dumnădzău atotputernice, Isus Hristos!". Și-mvăță de-i pătrunsără gleznelce ca la vită și o spindzurară în cirîg, cu lanțu de vinele gleznelor cu capul în gios. Și, din gios, aprinsără foc cu smoală și iară bucioasă în cirîg și rășină și plumb, ca să o nădușască, în năvala durorilor și iutala fumului să moară curund. Iară svința sa aceastea păfind, mul- // plămia lui Dumnădzău ca și cînd ar ședeia în dulceață de grădină. Și, deaca vădu ighemonul că-i batgicureaste muncile, învăță de infierbîntă un cămin^o să o arunce. Și, deaca-mofoară virtos căminul, svința să înslamnă cu svința cruce și-ntră în mijlocul focului. Și stătu multe ceasuri ferită de Dumnădzău, nevătămată, cit să minunare tot ceia ce prăvia. Iară ighemonul, scofîndu-o din cămin^o, din foc, slobodzi 2 lei sireapi asupra ei, foarte mari. Și făcînd rugă, nemică ne-i stricăre lei.

Aceastea toate deaca vădu ighemonul, să minună și să încreastă. Și, umilindu-să cu sufletul, ori în ce chip sînt giudeastele lui Dumnădzău, cădu la picioarele svinței, dzicînd: "Miluiaște-mă, șarba lui Dumnădzău. Împăratului Ceresc și mă iartă de cite răutăți ț-am făcut și mă curteneaste la-mpăratul tău, de iaste așaș cum dzici că primeaste pre păcătoșii și greșiiți!". Atunce, svința lui Dumnădzău mulțami și învăță și-l ogălăui pre ighemonul. Și-l dusără la beserica, la Antonie Episcopul și l-au botedzat.

De-acia, iarăș au cădu la svința, rugîndu-să: "Rogu-mă, șarba lui Dumnădzău, roagă-te pentru mine ca să fru یرت de cit rău ț-am făcut și să-m obîrșesc viața în bună mărtorie!". Deci svința făcînd rugă, iară Alexandru slăvind și blagoslovind pre Dumnădzău, ș-deade sufletul în mina Domnului Hristos.

Atunce svința, astrucînd trupul lui cu episcopul cum să cade, ieși din cetate, ca la trei proașce. Și, affind o piatră, să sui pre dînsă, de stătu. Și rugîndu-să, au ieșit fîntină și bău, mulțămînd lui Dumnădzău. Și, pășind de-acelea pușintel în latură, dzisă: "Doamne Isus Hristoase, primeaste sufletul meu cu pace!". Și deaca dzisă așaș și ingenunche la pămînt, mearsă la Dumnădzău cu bucurie veselindu-să și mulțămînd lui Dumnădzău. Aceastea deaca știe episcopul Antonie, veni de o astrucă cum să cade, aproape de piatra ce-au izvorit fîntină din ruga svinței. Și iaste de trăiaște fîntina pînă astdză, întru slava Domnului nostru Isus Hristos și pomână svinței.

Într-această dză, svințul Ariston, episcopul de Alexandria, în foc să săvîrșeaste. /

Acesta svinț Ariston au fost episcop în Alexandria. Și mărturisia cu-ndrăznie cuvîntul Domnului Hristos și încă și așteptătoră bucurie a svinților la împărăția ceriurilor. Și așaș învățînd, fu prins de voievodul Alexandriei. Și, mărturisind pre Desputoriul Hristos adevărat Dumnădzău, l-au aruncatu-l în foc. Și așaș, mălănceastea și dorita șfirgenie primind fericită, ș-deade sufletul în mina lui Dumnădzău.

Într-această dză, pomemirea preacuviosului părintelui nostru Theocist, depreună ce s-au nevoit cu marele Evthimie și svințul Hariton, în varniș aruncat, s-au săvîrșit.

Pentru-a lor svințe rugi, Dumnădzău miluiaște și ne spăseaste.

^o Ostracioș gîlcoale de ou și hîrburile și vase mari de lut ca albălie și scoice.

^o captora

^o captora

ÎNTR-ACEASTĂ LUNĂ, în 4, pomenirea svintului Vavila, arhiepiscopul de Antiohia cea mare și acei cu svintia sa trei svinți prunci de sabie să săvîrșîră.

Acesta au gonit din besererică pre-mpăratul Numerian că era șigubăt, că ucisese pre fiul împăratului persilor, ce-l prinsease la războiu. Pentr-aceea, l-au băgat în hiar și l-au purtat la uliță și i-au tăiat capul, și lui, și a trei prunci. Acestua svint Vavila îi dzic Chiril; au fost mainte de săborul oel dinti din Nichea, cu 20 de ai și mai bine.

Într-aceastaș dzî, svîntul Vavila Didascalul din Antiohia și cu dînsul optdzăci și patru de cuconi de sabie s-au săvîrșît.

Maximian împărășînd în Nicomidia, pentru goana ce era pre creștini, s-ascundea creștinii. Și veni garceina la-mpăratul de dzisa: "Împărate, într-o cămară ascunsă zeade un moșneag bătrîn, anume Vavila, și învaș niște brodiu de cuconi să nu cinstească pre dumndăzii, ce să cinstească pre Cel răștignit!"

Și îndată mină împăratul de-l adușă și cuconii inaintea sa și dzisa: "O, unche, ești cuprins într-atăia înșe- // lăciune într-un om degrabă murit, de jidovi ucis și nu te inchini dumndăzii căreoa toată lumea să-nchina? Și încă amăgeșt și prunci nebunilor a nu să-nchina dumndăzilor?!" Svîntul răspunsă: "Împărate, dumndăzii păgînilor sint draci, iară Dumndăzzul nostru au flect ceriurile și tu și cu ai tăi sinteți orbi și nu vedeți dereptatea!"

Acestatea pre-mpăratul mîniară foarte și pre ai de-ai lui. Și învătă 4 dărăbani să-l bată cu pietri preste obraz și-n coaste și preste pulpi. Și i să făcu trupul tot sînge de svîntul lui sînge. Și strigă de dzisa svîntul: "Mulțămăscu-ți, Doamne, că-n slăbiciunea bătrînețelor mă feceș mai viteaz de-mpăratul putred și sămățil". Atunce învăță umerele și gleznele să-i zdobască cu pietri. Și, deaca-zdrobîră ciolanele, inchieturile, pusară râteadzele greale pregiur grumadzii svintii sale și picioarele în gros și i incuriară în temniță.

De-acia, băgară cuconii 84, cu feți, cu feate și începu împăratul a-i măguli, iară ei nemică nu-i răspundea, ce adease să-ntorcea unii cătr-alalți. Și, deaca vădu că nu-i răspund, osăbi dzeace ma mare și le dzisa: "Iată că voi sinteți cu minte și jărtviți dumndăzilor și veți fi cu mine în casă, în mult bine indulcindu-vă!". Atunce Ammonie și Donat dzisără împăratului: "Noi, credincioși fiind lui Dumndăzzu, n-om face jărtvă dracilor a idoli mult și surdz!". Și învăță să-i bată. Și, cînd îi bătea, ei dzicea: "Noi sintem creștini și n-om jărtvi!". Atunce să-ntoarsă împăratul cătră ceialalți cuconi și dzisa: "Jărtviți incai voi, nu cumva mai rău să pășiți!". Și strigară ș-aceia, dzicînd: "Creștini sintem și noi n-om jărtvi, ce anathema sămă fiu, dumndăzii tăi!". Atunce învăță să-i bată virtos și pre-acea și să-i bage în temniță și să-i flămîndzască.

Și, a dous dzî, învăță de spînzurură pre dascal și să-l biciuiască cu vine crude. Și cuconii, tot cite unul, u-ntrebă lepădă-să de Hristos și de dascalul lor! Și, deaca vădu că nu poate nice pre unul să-ntoarcă, învăță de-i scoasă pre toți cu dascalul să-i taie. Și, mîrgînd dascalul cu optdzeci și patru de ucinici, cînta: "Că AS H KETH EKOS NH LACT B!". "Iată-mă-i eu și cuconii ce mi-au dat Dumndăzzul!". Și, sosînd la locul sfîrșitului, întii, pre porunca împăra- / tului, tăiară pre svîntul Vavila, de-acia, cuconii.

De-acia, preste noapte, veniră nește creștini și un dubas, de-i încărcară pre toți și dusără în Vizantia. Și, despre miadzînoapte de cetate, în trei secrie mare îi astrucară, unde să chiamă satul Monn, adecă "lăcăș" sau "sălăș", pentru sălășluinta acestor svinte moști, așea slăvind și mulțămînd lui Dumndăzzu.

Într-aceastaș dzî, svinții Theotim și Theodul. Cariu credzură din slugi, în foc să săvîrșîră. Svîntul proroc Moisi în pace s-au săvîrșît.

Svîntul acesta Moisi s-au născut în Eghiptet și l-au luat dintr-apă lepădat fata împăratului și l-au facuru ș-fiu. Și toată dascălia eghiptească au învățat.

Și, deaca sosi la vîrstă de 40 de ai, ucisă pre un eghiptean, căce bătea pre un evreu. Și, de frică, fugi în Madiam. Și acolo să-nsură, luă fata lui Iothor.

Acolo, în muntele Sinaului i să arătă Dumndăzzu în focul rugului. Și trimisă la Eghiptet, la faraon, să-l lase oamneni să vie, să facă jărtvă lui Dumndăzzu. Și, nevrînd să-l lase, au bătut Eghiptetul cu 12 bătăi. De-acia, slobodzi poporul lui Dumndăzzu cu argint mult și cu aur. Și l-au trecut tîind marea în cecea parte, la pustia Sinaului. Și, acolo, mustrîndu-i cu seamne și minuni, au întărit leagea.

Și, căce minie pre Dumndăzzu cu pricea, s-au suit în munte, cînd era de 120 de ai, de-au răposat și Dumndăzzu l-au astrucat. Și nime nu-i nemereăște mormîntul. Apucat-au inaintea Domnului Hristos 1485 de ai.

Într-aceastaș dzî, svinta Ermioni, una din featile lui Filip Apostol.

Philip svântul apostol, deca botează pre Candachie, avind svinția sa 4 fice. Carile evanghelistul Luca "prorocește" le numește și "ficioare" le mărturisează. Din carile Ermioni și Evtharia merseră în Asia Mică, cercind să afle pre svintul Ioan Bogoslov. Și, neafindu-l, căle-l-au mutatu-l Dumndăzdu. ca pre Ilee și Enoh. află pre Petronie. uocenic // lui Pavel Apostol. Și, luind învățtură și poucenie de la dînsul, inchipua obocăele lui.

Ermioni să zăbăvia și cu meșterșugul doftoriei, pentr-aceaea, multă mulțime venia la dînsă și pre toți tîmăduia cu numera Domnului Hristos.

Și, trecînd Traian împărat asupra persilor, piră pre svinta că-i creștină. Și o adusură naîntea sa, ispitindu-să cu smîgîniri să o măgulească de cătră Hristos. Și, deaca nu putu, învăț de o bătea preste obraz multe cesari. Ce Ermioni, vădzînd pre Domnul Hristos ședzînd în scaun în chipul lui Petronie, islăvindu-o și îmbrăblînd, intru nemica nu băga samă bătăile. Și, deaca văzdu împăratul stăvuril și țărîm gîndului ei, i să feace rușine și o slobodî.

De-ancea, descălecă în Asia ospătărie, de răcoria și adăposta pre toți sufletează și trupează. Și era acolo purarea a vedea slăvit pre Domnul Dumndăzdu de toți oamenii, cît au trăit Traian împărat.

Și, deaca muri și stătu ginere-său Adrian și oblici de rîndul sfîntei, trimisă de o adusură naîntea sa și-i dzîsă: "Spone-mi, bătrînă, de cîi ai ești și de ce neam ești și în ce finit petreci?". Iară svinta răspunsă: "Domnu meu, Hristos știe de cîi ai sînt și de ce neam sînt.". Și dzîsă împăratul: "Luaf-i cu smăburul și o boteși fără crușă!", dzîcîndu-i: "La ceale ce te-ntrebă împăratul răspunde-i cu smăburul". Și, băfîndu-o tare, psalomul era în rostul ei și șugile obosăr. Învăț pre alte slugi să-i bată în talpe porone. Și, deaca-i bătră persoane în talpe, svinta mulțimi lui Dumndăzdu, iară minia tiranului mai mult s-au aprins. Și învăț să topască într-o căldare rășină și plumb și smoală cu iarbă pucioasă, să o arunce în noștru.

Și, deaca să inberbintă foarte, iară svinta căută în ceru și să însămnă cu svinta cruce și intră în căldare. Și îndată să stînsă focul și plumbul s-au vărsat. Și, deaca văzdu împăratul, dzîsă să dea zăgănat căldării, să i să topască oasele; și deaderă foc de iznoavă. Vedeă pre svintă nebăgînd samă, zăfud în mijlocul căldării ca și într-un mijloc de roață. Și dzîsă cătră tiranul svinta: "Viu Domnul Dumndăzdu! meu, cum nu simți tu ședzînd afară, așea nu simț eu nemică de înfocătura aceștii căldării!". Iară ei mirîndu-să, să sculă de pre scaun și mearsă de să / atînsă cu mina de căldare și-i răsăstări unghile la căldare lipite cu buricile deațetelor. Atunce svinta dzîsă: "Mare-i Dumndăzdu! creștinilor!". Minie pre-impăratul și inberbintă o tîgăie de-o înfocă de-i mergea scînteiele și, acolo, în tîgăie, aruncă pre svinta goală. Iară svintul înger ce era cu dînsă au răsprășiat focul și pre mulți au perșorit. Iară ea ședea ca pre o tavă verde, în tîgăie, slăvînd pre Dumndăzdu.

Și, deaca văzdu împăratul Adrian pre-slăvita minime, să cutremură și învăț să o scoată din tîgăie, temîndu-să să nu pață și el ceva de foc. Și, deaca ieși, dzîsă: "Împărate, Domnu meu m-au adormit în tîgăie și m-am vădzut închinînd lui Iraeli bodzului celui mare!". Iară lui tu păru bine și-învăț să o baș în capșea cea cu icoali. Atunce svinta feacă rugă intru sine la Dumndăzdu isbirind de om al nostru și odată să feace tîmet din ceri și cădzură toți icoali de să sfărîmără și să feaceră pulbere. Și ieși de dzîsă împăratului: "Intră, împărate, de agiută dumndăzduilor tăi, că ei cădzură și singuri au să pot scula!". Și, deaca-ntră de-ș văzdu perrea dumndăzduilor împăratul învăț să o scoată afară, să-i taie capul.

Și, bîindu-o Theodul și Timothei, o dusură denafara cetății. Și neașteptîndu-i svinta rugă, să răpędzără cu obrăznicie asupr-i și le scăcară minule. Deci, cădzură la svinta și cu toată inema credzură în Domnul nostru Isus Hristos și să însăntoșară. Și să rugară svintei să feacă rugă pentru dînsii cătră Dumndăzdu să le ia sufletele naîntea ei. Și feace svinta rugă și adormiră și ei și ea.

Și veniră creștinii cei credincioși de le luară moștile și le astrucară în Efes, la loc ales și înslănat, intru slava Tatălui și Fiului și Duhului Svînt.

Între-această dzî, svinții măcenicii Chestirion, Ochean, Theodor, Amnian și Iulian, ce să trag din conșta Caudavi.

Accepta, pentru mărturia Domnului Hristos, după alte multe munci, învăț Maximian de-aherbată un ferodeu și-i băgară în noștru. Și de-acolo i-au mîntuitu-i îngerul lui Dumndăzdu. De-acia, cu tesla le țiară picioarele și-i // aruncară în foc; și așeaz obîșiră nevința.

Între-această dzî, svinții măcenicii Petronie, Haritina, Zarvil, Thatului și Vevea.

Accepta era în dzilele lui Adrian împărat. Din carii Thatului fusease popă idolesc și fu vinat de un pîrșite episcop și să creștină. Pentr-aceaea, de un avgar topară a unii pîrșoare fu bătut cu toaigă și obrazul perșoit și minule legat îndărpăt și, bătut pre pîntece și spînzurat de o mină, fu drăpănat și

* * *

didesupt pirjolit cu foc. De-acia, fu băgat în teasc și cu hirsteul îl hirsteșură din cap și, mai apoi, tăiară și capul și a surore-sa Veveei; și așeș obirură svinta nevoiață.

Intr-această dzi, svinții trei mii sease sute douădzăci și opt de măcenici. Carii s-afară ascundzindu-să în munți și în gauri, la Nicomidia. Pre carii Maximian căznind cu miile de munci, de i-au umoritu-i, pentru Isus Hristos Domnul și Dumnădzăul nostru.

Pe-ntor lor svinte rugi, Dumnădzău miluiaște și ne spăsește.

INTR-ACEASTĂ LUNĂ, ÎN 5, gînghiarea svintului Zaharie Prorocul, tatăl svintului Ioan Botezătorul.

Aceșta fără sială mărturisind pre Dumnădzău-Născătoarea maeică și ficioară și porunci să nu iașă din ciata featelor, ce să stea în besearică cu feate, unde li-i local lor de stau. Și, neafindu-să hiru-său Ioan, că s-ascunde decide' de Iordan, în peșteră cu măică-sa, pre vreamă ce umorita Irod prunci. Deci cu porunca lui Irod fu tăiat de jidovi denaintea oțariului.

Intr-această dzi, svintul Avdei cu toaie ghimpoase bătut s-au săvrîșit. Svinta măcenică Rais de sabie să săvrîșește. Svintul Sarvil, de slujitori împroșcat cu pietri, să săvrîșește.

Intr-această dzi, pomenirea svinților măcenici / Urvan, Theodor, Medmin și cei cu dinșii optdzăci de preuți și diaconi. Carii de acel cu minte nebună Valent fură goniti de pre la svintele besearici, căce nu primiră eresele Ariei, fiind el arian acesta-mpărat Ual. Deci, cu multe pedeașe, nenumarate, i-au căznit pre aceștia svinți. Mai apoi, i-au băgatu-i într-o curabie și-i dusără într-un sin de mare, ce să chiamă Astachinon. Și aprinsără curabia de arșară svinți; și așe le-au fost sfrigenia.

Intr-această dzi, pomenirea svintului Petr din Athira și pomenirea svintului măcenic Avdii episcopul, ce-au fost în dzilele lui Isdigherd, împăratul persilor.

Aceșta svint Avdii de mai-marele vilhovicilor persilor fu prins și silit să jărtvască Soareul și Focului. Și ne-duplecindu-să, i-au bătut preste tot trupul cu toaie de ruj și, preste mult ce-l bătără, îl rădicără de-l dusără ca un mort la casa lui. Și, preste pușin, ș-au datu-ș sufletul lui Dumnădzău.

INTR-ACEASTĂ LUNĂ, 6, pomenirea minunii ce s-au făcut la Colasele Frighiei de svintul arhistratigul Mihail.

De piz mă și zavistie topindu-să nește ellini pentru ciudeasele ce să făcea în besearica arhistratigului Mihail, să voroviră și săpară un pîriu, de-aproape de-acolo, de-l pomără asupra svintei besearici să neace, și pre oameni, și pre acel svint om ce să ținea acolo, Arhip. Și îndată să ivi svintul arhanghel Mihail și îmbarbătă pre svintul Arhip. Și lovi cu toaig în stîncă de piatră și feace apelor lum, de să inghit și să amiuiesc în pămînt și izbucnesc într-altă parte. Și iaste pînă astăzi de să veade cum să inghite apa în piatră și treace de izbucnește aiurea și svinta besearică stă nevătămată.

Aceșt svint Arhip, spun istorii, den cuconia lui avea doi saci. Unu-l descosea în fund și în cornuri și să-mbrăca ca-ntr-un stan / cămeașă și să-ncingea cu un tei. Iară ceta sac era plin de spini, îi era căpății de dormit și așternutul, pietri ascuțiti. Deaca să-mplea anul, schimba sacii, muta spinii în ceta ce purtasă și să-mbrăca în ceta ce fusese cu spinii. Așe-i era portul, atita-i era sculele, iară mîncarea simbăta și dumineca nafora numai. Și bea apă din aghiazma svintului. Așe a-i fost viața în cuconie.

Intr-această dzi, nevoiața svinților măcenici Evdoxie, Zinon, Romil și Macarie.

Aceșta svint Romil l-au tăiatu la Traian Împărat, cînd au umorit 11 mii de svinți măcenici cu amară și cumplite munci, ce-i prinsease și-i trimisease răchirapți printe mințile orașelor împărășii sale.

Iară svintul Evdoxie la Dioclitian Împărat au primit la casa sa oamenii împărășesti, cei trimiși pentru dînsul de-l cerca. Și, deaca i-au ospătat, le-au spus: "Eu sînt Evdoxie, acela ce căutați Dumeavostură, iată-mă-!!". Iară ei, făcindu-li-să mila, îl sfătuiră să să dea în lături, să s-ascundă.

Iară el ș-lăsa femeaia și cuconii și rudele și casa cu totul și mearșă la ighemonul de Melitin. Și înții să deștina de briu, carele îi era sâmn de comiția lui boierie de oaste ce avea și o aruncă în obrazul ighemonului. Cu dînsul și ciata lui toată, o mie și o sută și patru de vonici așe feacără și ei.

Deci, pre sfintul Evdoxie îl întinsără și-i strujură coastele, de-acia îi tăiară capul. Și atorce, ducîndu-l să-l taie, să-ntoarsă și-ș vădzu femeaia. Și-ș adușă aminte de o învăț de toate cîte o mai învățasă și să silească să-ș făcă și ea sfrîșit bun. Mai apoi, îi dzisă să nu lucrămăează după dînsul, ce să-i facă la sat un mormint fecum și să-l îngroape. Și dzua morții să-i prizmăească cu inemă veneșă și luminată și cu de toată bucuria. De-acia ș-au rădecatu-ș ochii și minule cătră ceru. Îi tăiară cîinstul

* cecaa parte

cap împreună cu iubitul său Zinon, ce-l plingea. Și sfinția sa la tăietură-i dzisă că n-or fi despărțiți, ce, depreună, să vor / sfârși. Și așa-au fost, că pre amindoi îi tăiară o dată cu alt sfinț măcenici, soții sfințului Evdoxie.

Și preste șapte zile, au dzis în vis femeii sale să dzică lui Macarie să meargă în pretor, adică unde să judecă giudețele. Și, deaca meargă și să mărturisă creștin, îi tăiară capul.

Intr-această dzi, o mică o sută și patru de măcenici și svința Calodoti de sabie să săvîrșiră.

Intr-această dzi, svințul Medimnos, băgat în curabie și aprinsă curabia, s-au neecat; așa s-au săvîrșit.

Intr-această dzi, svințul Faost Preutul, Macarie, Andrei și călugărul Vivos și Chiriac, Dionisie, Andronic și svințele Andropelaghia și Thecla. Și Theotist curabiariul și alt Chiriac dimotici de sabie să săvîrșiră.

Acestia svinți, în dzilele lui Dechie Împărat, îi pirară că sint creștini. Astătură naivente lui Ualerie, domnului Alexandrici. Și să minună Ualerie de ne-nfricoată țaria lor și le deade giudecare de sabie. Și așa sfîrșindu-să svințele lor trupuri, creștini din Alexandria le cărară și le astrucară în oraș, intru slava lui Hristos, adevăratului nostru Dumndăzdu. Amin.

Intr-această dzi s-au flinit și obnovențiile Preasvinței Dumndăzdu-Născătoareci la Deiteron, la casa svinței Irini.

Dumndăzului nostru Isus Hristos slava în veaci. Amin.

INTR-ACEASTĂ LUNĂ, 7, pomenirea svințului măcenic Sozont.

Acestia să trage pre rudă din Licaonia. Era păstoriu la oi. Și să spodobi Svințului Botedz. De-acia, meargă intr-o capiste unde era o agalmă, adică idol făcut de argint și de aur de Maxim, domnul chilichilor. Și luă mina cea dreaptă și o vindu, de-mpărți săracilor. Deci dămul locului, pripindu-se, pre mulți și // a mulți făcind nevoaie, iară sfinț să mărturisă. Și fu bătuț cumplit și cu încălțări de fier încălțat și silit să alcearg. Și iarăși fu bătuț cu beațe, atita cit îi zdobiră svințele oase și sufletul în minule lui Dumndăzdu își deade.

Intr-această dzi, pomenirea svinților apostoli Eiod și Onisifor.

Svințul apostol Eiod a fost episcop în Antiohia cea mare, pre urma marelui apostol Petr. Precum să veade în *Epistoliile* fericitului Pavel, mare nevoințe au pus între cei șeptedzâci și strigători foarte în glas mare cuvintului lui Dumndăzdu. Iară pre Onisifor, carele, în *Poslania către Timothei* pomenește, îl aflăm c-au fost episcop în Colofonia, destoinic la cuvinte și putearnic. Pină la sfințele său s-au iutit de credință. Acesta în horiul strigătorilor cu Eiod Apostolul să sălăgiuaste în sălșeale cerului.

Svințul Stefan, papa de Rîm, de sabie s-au săvîrșit.

Acestia era în dzilele lui Ualerian și Galin împărații. Și pre mulți învăță și oglaš și-i botedză și pre măcenie indemnă. Pentr-aceaea, și el prins de ighemonul și foarte tare rănit, îi tăie și capul.

Svințul Evpsihic de sabie s-au săvîrșit.

Acestia născut și crescut în cetatea Chesaria, în dzilele împăratului de Rîm, Adrian, murind tată-său, s-au botedzat și ș-au împărți toată avearea la săraci. De-acia, prindzindu-l domnul Cappadochiei, i-au strujit coastele și l-au băgat în temniță. Și, însănoșindu-l ingerul lui Dumndăzdu, iarăși fu scos la muncă, de-l spindzurară și-l rujdiră, de-l foarte chinură; mai apoi de toate, îi tăiară și cinstul cap. Și spun că în loc de sînge au curs lapte și apă din tăietură.

Intr-această dzi, să face pamentea prepedobni- / cului Luca din eparhia Licaonilor, al treile eșumen de mănăstirea svințelor Preaoabrajenii, unde să chiamă **Βασίλειος πιαροσ**.

Pentru a lor svințe rugi, Dumndăzdu miliuaste și ne spăseaste. Amin.

INTR-ACEASTĂ LUNĂ, 8, blagoslovită nașterea Preasvinței Despuitoarei noastre, Dumndăzdu-Născătoareci pururea Ficioarei Marii.

Tatăl Svinții sale Precastiti, Ioachim, era de rudă împărătească. Carele, săvai că-ș ducea la Dumndăzdu darurile indote, ca un iubitoriu de Dumndăzdu, ce însă era nebăgat samă, căce era stearp de n-avea cuconi. Pentr-aceaea, mîhîindu-să la inemă, să dusă în munte pre rugă, iară ea, Anna, intră în grădină. Și, acolo, cu lacrimi făcea rugă către Dumndăzdu. Și Svinția sa, milostivindu-să, le-au trimis bucurie și le-au dat roadă de născură Preasvința Ficioară, Maica lui Dumndăzdu.

Și, pentru ca să știm și pentru svința Annă de unde să trage pre viță: Matthan, al douădzăci și treile den vița lui David ș-a lui Solomon, acela Matthan ș-au luat femeaie, anume Maria, din vița Iudei,

* Rîpa adîncă

strămoșul cel bătrîn a lui David Împărat. Deci, acesta Matthan cu Mariai femcaia-ș au născut pre Iacov, tatăl lui Iosif teslariul, și trei feate: Mariai, Sovi și Anna. Deci Mariai s-au măritat ș-au făcut pre Salomi baba , iară Sovi s-au măritat ș-au făcut pre Elisavet, maica lui Ioan Crăstitei. Iară Anna cu Ioachim au făcut pre Sfinția sa, Maica lui Dumnădzău. Deci, iată că Svinția sa Preacista iaste strenepoată lui Matthan și Mariei femei-și, iară Elisavetta și Salomia moașea, nepoate sfinței Annei de surori și vcare premare Svinții sale Preacistii Dumnădzău-Născătoare.

Intr-acestaz dži, svinții frați Ruf și Rufian de sabie să săvrșiră.

Intr-acestaz dži, svințul Sevir de sabie s-au săvrșit.

Intr-acestaz dži, svințul Artemidor în foc s-au săvrșit. //

Povestea din istorie forte de folov:

Preut oarecare cu un diacon, avînd foarte intru Hristos libov inde ei, apoi, din înșelăciunea dimonească foarte să învrăbiră și stătura multă vreama ne-impăciți. Și timpîndu-să moarte preutul, și fece voia-rea diaconul, căce nu s-au împăcat cu preutul pînă era viu.

Și vorovind dănoară și jelund cătră un sameș, l-au învățat să margă la un săhastru, în pustie anume. Deci mearse, cu multă nevoiță de cercă locurile pustiei, pînă nemeri la un părinte bătrîn. Și spoveduindu-i jealea sa, cercind adeveriță de iertare, îi răspunsă bătrînul: "«Cine va cerca cu credință afla-va și cela ce va bate la ușe deșchide-i-să-va!». Acesta cuvînt nu-i al mieu cuvîntul acesta, frate! Iară ije, ca unui nevoitoriu spre bine, da-ț-va Dumnădzău de sîrg, de țî să va dezlega aceea ce cerci! Ce te-ntoare acasă și în desară să mergi, mainte de toți, la svînta Besearica cea mare, cu taină, la ușile ceale frumoase! Și oprește cela ce va-ntra întîi în nontru și te-nchină de la mine și-i dă de la mine ceastă scrisoare peceutlă. Și de la dînsul îți vei înderepta foarte cu de-adins greșala!".

Atunce diaconul, precum l-au învățat acel părinte, sara, la-ntunecat, au sosît la ușea cea dintîi a besearicii. Și-ndată s-au ivit omul pre seamne ce i l-au spus părintele. Căruia i s-au închinat diaconul și-i deade scrisoarea bătrînului, spuindu-i de ce au trebuit a spune. Iară omul acela, fiind înălțet, au sămăluit ș-au giudecat că acesta lucru iaste o socoteală dumnădzăiască. Și vârsîndu-să în lacrimi, dzicea: "Dară cine sînt eu, un prost că să-nrdzînesc la lucru ca acesta! Însă cutezînd cu ruga aceluia ce te-au trimis, voiu căota treaba!". Deci stătu naintea svîntelor ușî, încuiate fiind, ș-au rădicatu-și minule spre ceru și n-ngenunchînd, ș-au pus la pămînt capul, făcînd rugi.

Și, deaca să sculă, frică mă cuprinde a povesti cufetînd taina și-nrdzînirea carea o avea omul cătră Dumnădzău, că-ndată ce dzîsă: **ОТЪПШ НАМЪ АЗЕШЪ МАСТЪ ТВОЕШЪ, ГИ!**, adică: "Deșchide-ne ușea mili tale, / Doamne!", i s-au deșchis ușea cea dintîi însăși. Și intrînd cu diaconul în tînda besearicii și iarăș mearș mai la nontru, la ușile de argint. Dzîsă acel svînt om cătră diacon: "Stăi aicea, nu treace mai înainte!". Iară el iarăș făcînd închinăciune la pragul ușîi și deșchisă și aceea ce era încuiată.

Și, deaca-ntară în besearică, streinnă videnic să sprejiniia asupra lui. Că, din cerul besearicii, luminare străluminată s-au pușorit la capul lui, de strălămina besearica și tot de dînsul să tîna la rugă. Iară deacă sosi amu la svîntul oltariu, plecă ș-acelea capul de feace rugă. Și veni iarăș la diaconul și ușile, eale înșeș, să-nchisără toate.

Atunce cuprînsă frică și spaimă pre diacon, de nu cutedză să să lipască nice leac de om, că, din rugă, țî era obrazul proslăvit ca de înger, atîta cit sta în gînduri diaconul, de cugeta: "Cîndai va fi înger acesta ce să veade om?!". Și nice aceasta nu s-au acuns de cătră acel svînt om, că dzîsă cătră diaconul: "A ce te învălești și te fură gînduri, o, omule, pentru mine?! Creade-m că eu înc-aș omu pemitean, din sînge și din carne, din casă curată. Și sînt vistearnic pre cărți, adecă hartularios. Din veniturile de-acelea mi-i hrana, ce promișlenia lui Dumnădzău Ce te grijește toate de aduce spre bine și din cei prostaci, de multe ori, mari au deprins a face minuni. Ce, pentr-aceaea, frate, iani blămați să meargem să ne căutăm treaba!".

"Și perceasăm amîndoi cătră țirgoviște drept. Sosim la svînta Besearica Svîntii sale, ce-i acelea, a Preacistii. Și, deaca sosim la ușile închise a besearicii, iarăși cu ruga le-au deșchis :-. Și mearșără la svîntul oltariu, feace ș-acelea rugă, pre obicei și veni la diaconul, de-l află înșpămat și dzicînd: **ГИ ПОМНАШ!**". Și ușile iarăș să-nchisără imbe de sine.

De-acia mearșără la svînta besearică în Vlaherne, a Preasvîntiei Preaciste. Și spunea diaconul că: "Atîta meargem de reapede acesta drum, cit îmi părea că zburam, de de-abia de ne vrea agîntue pasăre, așea de reapede îmlam! Și, deaca sosim la ușile Besearicii Preacistii, eale sîngure să

* moașă

Și, prinzându-l împărații Carus și Carin și Numerian și-l loviră cu 100 de coșături'. De-acia, multe fecaluri de munci îi feceră. Și, deaca vădzură că să fac ciudease din patimile lui, de venia mulțime către Domnul Hristos și să boteadză de la svinția sa, li să feace stideală și-l lăsară să-ș potreceă în nevoiință. Și iarăși mearsă, de să sui la peștera unde lăcuisă întâi. Și mai trăi 17 ai în săhăstrie, de implu 75 de ai a nevoiinții sale și să mută către Domnul.

Într-această dzi, svintul Hariton de sabie s-au săvîrșit.

Într-această dzi, svitul măcenic Straton, în doi chedri legat și răspicat, să săvîrșeaște.

Într-această dzi, svinții măcenici Ammian, Theodor și Iulian de foc să săvîrșie.

Pentru rugile svinților tăi, Dumnădzău, miluiaște și ne mintuiaște!

ÎNTR-ACEASTĂ LUNĂ, 10, svințele măcenite femci Minodora, Mitrodora și Nimfodora. /

Acestatea era surori bune, lăcuind doauă proșce de la apele ceale calde ce ies din oale. Și, pirite fiind la Fronton, domnul cetății, și amar muncite, deaderă sufletele la Dumnădzău.

Într-această dzi, pomenirea svintului măcenic Varipsava.

Acesta de la un pustinnic luă cinstitul și preasvintul Singele Domnului nostru Isus Hristos, Spășitorul și Dumnădzăul nostru, ce au curs din svinta Lui coastă. Făcea istealenii cu dînsul. Pentr-aceea, și de nește necredincioși, noaptea, fu ucis cu vicleșug, iară dumnădzăiescul odor au rămas iarăși la uccinutul lui păzi.

Într-această dzi, svinta Pulheria împărăteasa în pace s-au săvîrșit.

Acestatea au fost sor lui Theodosie celui Mic. Și numită femeie lui Marchian blagocistivului împărat, carea plină la bătrînețe ș-au înțut fecioria în curăție. Și multe bunătăți feace, svinte besarici și bolnăie de bătrîni și mișei și de bolnavi, cu de toate venitori de hrana lor. Și svintul săbor, ce s-au strîns la Halchidon, au grijiț de s-au facut. Și așa, în fetie, s-au săvîrșit cu pace.

Într-această dzi, pomenirea svinților apostoli Apelie, Luca și Climent.

Alt Apelie iaste acesta și altul din Iraelia Thraciei, episcop ce-au fost. Și pomeneaște pre acesta apostolul Pavel la *Postania* cea către *Rimleani* scrisă. Carele luminători fu Smeinei și lui Dumnădzău, în cuviniță slujind, la Svinția sa au năzuit. Și acest Luca, nu evanghelistul, ce dela care-l pomeneaște în *Postania la Timothei*, de-l mărturiseaște în Siria Laodichiei arhiepiscop și bine năstörind, mearsă către Domnul. Iară Climent acesta care-l pomeneaște în *Postania la Colosai* Pavel Apostolul, că acesta mainte de toți au credzut în Domnul Hristos, din păgîni. Și episcop fu în Sardia. Și, purtînd pre trupul său ranele lui Hristos, au răpăosat către Svinția sa. //

Într-această dzi, svinta măcenită lia de sabie s-au săvîrșit.

Pentru a lor svinte rugi, Dumnădzău miluiaște și ne spăseaște.

ÎNTR-ACEASTĂ LUNĂ, 11, pomenirea precuvioasei maici noastre Theoderei din Alexandria.

Precum spune Domnul Hristos în svinta *Evanghelie* că împărăția ceriului să asămenează cu dzeace feate, așa și dzeace femei în port bărbătesc timpri și zdrobiră acele șearpelui. Din carele iaste una aceasta ce o chiamă Theodor, ca "un dar de la Dumnădzău".

Fiind din Alexandria, măritată și viețuind bine, însă, din zavistia nepritoritului cădzînd în greșală de curvie și cunoscînd și jeliuind greșala, audzi svinta Evangelie, unde dzice că: "Nemică ascuns n-a hi nedescoperit."

Deci, pocîindu-să, lepădă portul cu păcatele și-mbracă port bărbătesc, ca un Theodor. Și mearse la o svintă mănăstire de călugări, plîngînd pentru greșală-și. Apoi preste puțin ai, trudindu-să în greutatea lucrului, muncind cu circa, audzi că o porcesc de un păcat, adică o năpăstuiră cu o fată și-i lepădă cuconul. Ia luă cuconul de-l hrăni și-l crescu. Pentru să poată ascunde să nu ă priceapă că-i lepădă femeie primi acea năpaste, osîndă 7 ai denafară de mănăstire, răbdînd frigul și zdăduvl și toată nevoia. Apoi fu iertată și iarăși lăcuî în mănăstire, nepricepindu-o nimerca, topindu-și trupul cu trudă și cu post și cu ruga și bdenia, puindu-și toată inema în ceriu. Și sosi la aceea ce doria o minune, cine să nu să mire?! O femeie între atita mulțime de bărbați călugări, carea era de-a valoma cu dinșii, în mijlocul șanțului, strălucind vitejeaște cu un mare străluminătoriu!

Pentru-acea, ducind cu sine mare pominoace de agonisțele sale, mearsă către doritul ei mire. Iară călugării înfășindu-o, vădzură-i sinul și să înșpămară de mare minune. Atuncea și năpăstuitoarea mărturisii, și fără voia ei, cu cine i-au fost vina. Și toți proslăviră pre Dumnădzău. /

* boldi

Intr-aceasta **dz**, **ponerea** **preacuviosului** **părinte** **nostru** **Eufrosin** **Magheru**.

Acesta **născut** **din** **țărani** **și** **prostaci** **și** **prostac** **fiind**, **să** **pusă** **să** **sluji** **la** **mănăstire**, **nebăgat** **sămă** **și** **dehămat** **și** **topindu-să** **cu** **truda** **la** **magheriă**. **Acolo**, **în** **svînta** **mănăstire** **era** **și** **un** **preot** **îmbunătățimat**, **carele** **muli** **ruga** **Dumnădzău** **să-i** **arate** **cu** **gustul** **simțirelor** **binele** **cela** **carele** **iaște** **gătat** **învătorilor** **celora** **ce-l** **îubăc**: **pre** **Svînția** **sa**.

Și **cînd** **fu** **într-o** **noapte**, **să** **vădu** **stînd** **într-un** **rai** **și** **să** **uita**, **mirîndu-să** **într-acealea** **ce** **vedea**. **Și** **vădu** **acolo** **și** **pre** **magherul** **măkăstiru**, **pre** **Eufrosin**, **și** **sta** **în** **mijloc** **și** **să-ndulcia** **de** **aceale** **dulceți** **a** **raului**. **Și** **apropiindu-să** **la** **dînsul**, **îl** **întrebă** **să-i** **spuie**: **"Ce** **poate** **fi** **acesta** **rai** **și** **de** **unde** **te-ai** **luat** **tu** **acem?"** **Iară** **Eufrosin** **îi** **dzică**: **"Acesta-i** **lăcagul** **alegori** **lui** **Dumnădzău**. **Și** **pre** **mine** **încă**, **pentru-a** **lui** **măltă** **bunătate**, **m-au** **iertat** **să** **lăcuiesc** **aicea"**. **Iară** **preutul** **îi** **dzică**: **"Dară** **ce** **face** **într-acest** **rai?"**. **Și-i** **dzică** **Eufrosin**: **"Sint** **volnic** **în** **toate** **aceastea** **ce** **vedz**, **de** **mă** **îndulesc** **de** **gustul** **lor!"**. **Și** **preutul** **dzică**: **"Dară** **poti** **să** **ne** **dai** **ceva?"**. **Iară** **Eifrosin** **dzică**: **"Ce-ți** **place** **ia-ți**, **pentru** **bunătatea** **Domnului** **mieu!"**. **Atunce** **preutul**, **arătînd** **cu** **mina** **sa** **meare**, **cerea** **de-acealea**. **Și**, **lînd** **Eufrosin**, **deade** **preutul** **în** **poală**, **dzicînd**: **"Primește** **ce-ai** **poftit**, **de** **te-ndulecește!"**.

Și **îndată**, **cum** **lovî** **în** **toaca** **îrosului** **și** **trezîndu-să** **preutul**, **să** **gîndia** **c-au** **visat**. **Și** **adecă** **mearele**, **în** **poală**. **Începu** **aiavea** **a** **să** **mira** **de** **mirosul** **și** **frîmseata** **lor**.

Și **afînd** **pre** **Eufrosin** **în** **săbor** **la** **beseacă**, **l-au** **apucatu-l** **cu** **giurăminturi** **să-i** **spuie** **unde** **au** **fos** **astă-noapte**. **Iară** **el** **îi** **dzică**: **"Iară** **mă**, **părinte**, **acolo** **unde** **m-ai** **aflat** **ș-acumu!"**. **Iară** **preutul**: **"Că** **pentru-aceea** **te-am** **apucat** **cu** **giurăminturi**, **pentru** **văditul** **măririlor** **lui** **Dumnădzău** **și** **nu** **vei** **să** **m-spui** **drept!"**. **Atunce** **smeritul** **Eufrosin**: **"Tocma** **în** **raul** **lui** **Dumnădzău** **m-ai** **aflat**, **unde** **cerai** **să** **vedz** **acelea** **ce** **sînt** **gătate** **pentru** **cei** **ale**. **Și** **Dumnădzău** **Svînția** **sa**, **vînd** **să** **te** **adeverească**, **au** **//** **făcut** **pentru** **mine**, **un** **prostac**, **această** **preaslăvită** **tăină**, **de** **l-au** **arătat!"**. **Și** **preutul** **dzică**: **"Dară** **ce** **mi-ai** **dat?"**. **Eufrosin** **dzică**: **"Datu-i** **am** **ceale** **meare** **luminat**, **ce** **le-ai** **pus** **în** **patu-ți** **mai** **acmu**. **Ce** **pentru-aceea**, **cinșite** **părinte**, **să** **mă** **ierți**, **că** **eu** **sînt** **un** **viarme** **nevolnic**, **iară** **nu** **om!"**.

Atunce **preutul** **povesti** **videnia** **la** **fra** **și** **i** **fecae** **de** **să** **temură** **toț**, **nu** **aita** **de** **poaveste**, **cit** **de** **vedearea** **și** **mirosul** **acelor** **meare**, **cit** **mai** **muli** **stătură** **a** **să** **nevoi** **cu** **podengurile** **ceale** **bune**. **Iară** **marele** **Eufrosin**, **deaca** **spusă** **de-aminănt** **preutul** **toate**, **au** **țreț** **pre-ascuns** **și** **s-au** **deparțat**, **de** **s-au** **ascuns** **pînă** **astădz**. **Iară** **din** **gustul** **mearelor**, **mulți** **bolnavi** **să** **tămăduiră**, **întru** **stava** **lui** **Dumnădzău**. **Adevăr**.

Intr-această **dz**, **svînții** **măcenici** **Diodor** **și** **Diomid** **și** **Didim**.

Acetia **era** **din** **Laodichia** **Siriei**, **de** **domnul** **locului** **prinși** **și** **cu** **îndrăznire** **stînd** **la** **mărturia** **Domnului** **Hristos**, **bătuți** **fură**, **fără** **de** **mă** **și-m** **bătăi** **să** **săvirșiră**.

Intr-această **dz**, **nevoînța** **a** **svînții** **măcenici** **Îna**, **bătrînă** **de** **virstă**.

Acesta **fu** **robîtu** **cu** **9** **mii** **de** **creștîni**. **Și**, **dîndu-să** **strînsore** **cu** **multe** **fealuri** **de** **munci** **de** **la** **mai-marele** **fărmăcătorilor**, **mai** **apoi**, **îi** **tăiară** **capul**. **Și** **spun** **că**, **deacă** **o** **tăiară** **și** **gustă** **pămîntul** **svînții** **ei** **șinge**, **s-au** **îmfat** **acel** **pămînt** **ca** **o** **movilă**. **Și** **acei** **slujitori** **ce** **o** **chinuți** **și** **o** **au** **tăiat** **să** **fulgerară**, **de** **să** **feceră** **sălbănoși**. **Și** **soarele** **s-au** **întunecă** **și** **locul**, **țara** **s-au** **împlut** **de** **miros**.

Pentru-a **lor** **svînte** **rugi**, **Dumnădzău** **miľuiaște** **și** **ne** **spăsește**.

INTR-ACEASTA **LUNĂ**, **12**, **svînții** **măcenici** **Avtonom** **și** **închinăciunea** **cînstelor** **leamne** **a** **svînții** **Crucea** **Domnului** **Hristos**.

Acesta **era** **în** **dzilele** **lui** **Dioclitian** **Împărat**. **Lăsînd** **Italia**, **mearsă** **în** **Vithinia**. **Și**, **căce** **învața** **pre** **mulp** **în** **credința** **Domnului** **Hristos**, **fu** **umorit** **de** **idoloslujitel**, **ucis**, **împrocat** **cu** **leamne** **și** **cu** **pietri**.

Intr-această **dz**, **svînții** **măcenici** **Curnut**, **episcopul** **de** **Iconia**.

Acesta **din** **Iconia** **era** **născut**, **creșcut**. **Și** **fu** **prins** **de** **gonaci** **și** **adus** **la** **Perinie** **Ighemonul**, **și** **înfurtîndu-i** **nebania** **și** **păgînăia**, **să** **minie** **și-i** **tăie** **capul**.

Intr-această **dz**, **svînții** **CURNOSUM**, **Theodor**, **episcopul** **de** **Alexandria**.

Pre **acesta** **l-au** **prins** **alexandreeanii** **căce** **mărturisia** **pre** **Domnul** **Hristos**, **întru** **îndrăznire**, **la** **lave**, **de** **morcea** **pre** **mulți** **de** **cătră** **păgînătate** **și-i** **creștina**. **Pentru-aceea**, **să** **mîniară**. **Deci**, **îl** **încunamă** **cu** **canună** **de** **spini**. **Și-l** **bătură** **preste** **obraz**. **Îl** **purtau** **prin** **țîrg**, **îl** **aruncară** **de** **o** **ripă**. **Și** **Dumnădzău** **l-au** **scos** **sănătos**. **Apoi** **învață** **domnul** **orașului** **de-i** **tăiară** **cînstul** **cap**. **Și**, **ășea**, **obșîrînd** **nevoînța**, **mearsă** **încunamă** **la** **Domnul** **Hristos**.

Intr-această **dz**, **svînții** **măcenici** **Iulian** **din** **Galatia**.

Acesta **au** **fos** **în** **dzilele** **lui** **Dioclitian**, **născut** **în** **Galatia** **și** **creșcut**. **Și**, **împlîndu-să** **a** **fi** **în** **Galatia** **domn** **oarecare** **Antonie**, **au** **prins** **veaste** **de** **svînții** **Iulian** **că** **șeade** **cu** **alți** **patruzăla** **la** **o** **peșară** **și** **ține** **creștinește**. **Și** **pîndi** **de-l** **prînsă** **și-l** **strînsă** **să** **spuie** **și** **pre** **ceialalți**. **Și** **nu** **vră** **să-i** **spuie**,

ce, vădînd că i-i sta naintea lui egheleon, strigă pre ceia svinți cu glas mare, să-l audză: "Fraților, pre mine mă prînsără și ia că mă duc să mărturisesc! Deci sîrugiți de veniți, să mă găsiți!". Deci, deacă astîtu naintea domnului de-nrebare, și-ndată-i dzisă: "Apropie-te la dumndăzii de fă jărvă!". Iară svințul i luă înainte, de-i dzisă: "Tu ni te feceși foarte un sfeatnic de-a hirea, ce să știi că la noi nice un lucru nu-i mai bun și mai cu folos ca ceaea cînd murim pentru credința cea bună cu carea am crescut!".

Și firînd Antione întrebările și învăț de inherbintară și infocară un pat de her. Iară svințul însămnîndu-să cu svinta cruce preste tot // trupul și să sui în patul cel infocat. Iară ingerul lui Dumndăzîu ruoră focul și sfințul fu nevătămat de foc. De-aceasta s-au cutremurat Antione preste samă. Și-ntrăbă pre svințul: "Cine ești tu, de biruiești și focului?". Răspunsă-i svințul: "Eu sint un slujitoriu a lui Hristos și mă chiamă Iulian.". Și-l întrebă iarăși: "Dară cine ți-s părinți?". Svințul dzisă: "O bătrînă mi-i maică-mea, iară tată-mieu s-au săvrîșit."

Și-ndată mină de chemară pre limă-sa și-i dzisă cu răsît: "Înduplecă-ți, bătrînă, ficiorul să tîmiadză dumndăzii, iară de nu, da-te-voi pre mina a nește rușinători, de te vor rușina!". Iară înțeleapta bătrînă dzisă: "Dară ce osîndă sau rușine-m va fi, căce-m vor rușina și-m vor ocări ciolanele, de cum dzici, că încă-m va fi cînste căce-m voiu lăsa batgiocurile oasele pentru credința svințată". Într-aceasta, să muie tiranul și-mvătă de o slobodzîră pre maica svințului. Iară pre svințul învăță să-l scoasă, să-l taie. Și, ducîndu-l, să rugă tăietorilor să-l lase un cesuț la rugă și dzisă, rugîndu-să: "Multamăscu-t, Doamne, că mă ferși nerușinat pînă la vîrsatul singelui meu! Dăruiaște dară și cetora ce vor lua din țărna mea iertare de păcate și ferință de patime, să nu te vie gingăni și pasări stricătoare sau altă pagubă. Și primeaște cu pace suflul meu!". Și fu glas din ceriu: "Purtorul nevointelor ț-au deschisă-ți porțile și vin de întră pre ce te-ai nevoit cu lege!". Și acei 40 auzînd glasul cel din ceriu, sosîră gîos, pugorîndu-să din peștera muntelui, de unde era ascunși și aflară pre svințul săvrîșit. Și mărturisîră pre Domnul nostru Isus Hristos naintea tăietorilor. Iară ei îl legară pre toți și-i dusără la domnul Antione, să fie la altă întrebare.

Într-această dzi, svinții măcenici Machedonie, Tatian și Theodul și pomenirea sfințului și preacuviosului Daniil din Thassia.

Într-această dzi, svințul măcenic Ochean de foc s-au săvrîșit.

Pentru-a lor svinte rugi, Dumndăzîu miluiaște și ne spăsește. /

ÎNTR-ACEASTĂ LUNĂ, 13, pomenirea obnoveniilor a svinta lui Hristos și Dumndăzîu nostru înviere.

Într-această dzi, pomenirea svințului Cornilie Sutașul.

Acesta era în dzilele svinților apostoli. Carele petrecînd o viață fără de prihană, curată, vădzu pre ingerul lui Dumndăzîu învăjîndu-l să chame la sine pre sfințul apostol Petr, să audza de la dînsul cealea ce să cade. Și mearsă la dînsul svințul Petr. Și, spuîndu-i Cuvîntul lui Dumndăzîu lui și tuturor ce era strîngi și adevierîndu-i și botădzîndu-i, îi deade davorba și cirna orașului Schepsiei. Care oraș, aflîndu-l afundat în idoli, f-au întorsu-i pre toți și i-au botedzat cu darul lui Dumndăzîu, și pre acela, pre Dimitrie, domnul orașului. Carele au credzut cu toată casa sa. Deci, obîrîndu-și viața apostoleaște, cătră Domnul Hristos au mîrș.

Într-această dzi, pomenirea sfinților măcenici Crunidus, Leontie, Serapion, Straton și Selec.

Strălumînd cu bunățagle vieții sale în mitropolia Alexandriei, fericitul Cronid Diaconul, credzură pentru dînsul Leontie și Serapion. Iară în Gavatiia acea necredincioasă și țărănoasă, Selecus Ualeriannul, Macrovie și Gordian, iară Straton în Nicomidia Vithinie. Deci, dară, Macrovie, Cronidie, Leontie și Serapion, după ce răbdară multe pedeapse în Eghipte, îi aruncară în mare. A căora svintele moștii ieșiră la uscat. Și, arătîndu-să ingerii lui Dumndăzîu în vis a nește oameni credincioși, învăjîndu-i de-i acoperiră cu pămînt. Iară cei din Galatiia, Selevc și Ualerian, Macrovie și Gordian muncîți cu foc și cu sabie și cîteva fealiuri de virteaje și cetliuturi de domnul Galatiei. Mai apoi, îi aruncară să-i mînceie herile și-ș deaderă lui Dumndăzîu sufletele.

Iară domnul Vithinie, plecînd doi copaci de virvuri, după ce // au muncit destul pre svințul Straton, l-au legatu-l cu minule de-aceale două virvuri de copaci și slobodzîră de pripă copcei de-l rupsără pre svințul în două. Și așa ș-au datu-și suflul în mina lui Dumndăzîu.

Într-această dzi, pomenirea svinților măcenici Gordian, Macrovie, Ili, Zotic, Luchian și Valerian.

Aceștia să nevoară în zilele lui Lichinie. Deci era Gordian cappadoc, iară Macrobie palagon, tînăr de vîrstă și în credința Domnului Hristos. Deci, aceștia, precum s-au scris mai sus, le-au fost sfinșitul Iară Zotic. Ii și I uclian și sfinșită de sabie, în Rim, după multe muci, din porunca lui Maxim Ighemenul Iară Valerian, plîngînd deasupra mormîntului svinților, s-au săvîrșit.

Pentru a lor svintie rugi, Dumnădzău mulțuag și ne spășeag.

Pentru a lor svintie rugi, Dumnădzău mulțuag și ne spășeag.

INTR-ACEASTĂ LUNĂ, 14, svintă din toată lumea rădicare a cinstiții și viață-făcătoare

Cruce S-au rădicat lennul Svintei Cruci în 14.

Constantin Marele și întiul împărat creștinesc, avind dănoară războiu, precum spun istoriile în Rim, asupra lui Magentie, pînă a nu lua împărăția la apa Tiverului, une istorii spun la apa Dunării, asupra schithilor, văzînd că are oaste mai puțină, avea frică și să mira ce va face. Deci, fiind într-alta, zăbăliu la suflet, i s-au arătat într-amiadzădzii, pre ceriu, chipul Svintei Cruci făcut de steale și, îndregiut, ce sloave iarăși de steale scriind așa rimlenească **ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΗ Η ΓΥΓΗ ΣΗΝΟ ΕΒΗΝΗ!**, îndregiut, ce sloave iarăși de steale scriind așa rimlenească **ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΗ Η ΓΥΓΗ ΣΗΝΟ ΕΒΗΝΗ!**, adică "Constantine, cu acesta sâmn să biruiești". Cetitan și în lăitească, iară în cel elinesc așa dzice **ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΗ ΒΙΤΩΘΗΝΚΗ!**

Acesta sâmn au vădzut și dzua și i-au vădzut noaptea. Și în vis încă au avut răspuns. Deci la dzua au chemat preuț, de i-au întrebă și îndată au / gătat o cruce mare de aur, în chipul ceii din ceriu, de-au pus să margă naintea oștii. Și în steaguri au învățat de-au cusut sâmnul Svintei Cruci + **ΕΥ ΔΕΟ ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΣΕΝΕΙΩΝ, ΚΑΘ' ΕΣΠΕΡΗΝ ΕΙΣ ΔΟΜΟΝ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΑΡΧΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΣΗΝΟ ΚΑΙ ΑΝΑΡΧΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΣΗΝΟ ΚΑΙ ΑΝΑΡΧΗΣ** în limba nocșit **ΚΑΙ ΕΤ ΦΑΡΕΤΕ ΒΟΣ ΣΗΝΗ ΦΙΣΤΑΛΙΟΥ ΚΑΙ ΑΝΑΡΧΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΣΗΝΟ ΚΑΙ ΑΝΑΡΧΗΣ**).

Deci s-au împreunat de s-au lovit cu Maxentie la Rim și acela Maxentie gătasă pod viclean, înaintă slab, pre apa Rîmului, ce să chiamă Tiverul, să-l pripască să dea pre pod, să piiaice cu oastea-ș Marele Constantin. Ce puteamicul Dumnădzău ce-ntoarce răul asupra cui îl face și pre cuvîntul dumnădziescului David ce dzice: "Scurmat-au lacul și i-au săpatu-l. Și va cădea-ș în groapa ce ș-au flcut". Gîndind Maxentie că-l va birui ca și-nții, deade milostivul Dumnădzău și birui Constantin și-l infrînsă într-aita cît, de frică, s-au orbit, de-au dat el pre pod să treacă, să scape, și s-au rupt podul și s-au înecat acela necuratul Maxentie cu cițva de-ai săii într-apa Tiverului.

Și, deca vădză Marele Constantin, proslăvă cu mare slavă pre Dumnădzău, iară rimleanii, deaca vădzură că i-au mintuiu-i Dumnădzău de-acel spurcat împărat Maxentie, podobiră toate ușile cu podoabe scumpe și reșiră la Marele Constantin, de-l adusură în cetate și-l aședzară în scaun, depreună cu cinstia Cruce ce i-au flcut izbînda. Și i să-nchinară ca împăratului său. Dintr-aceasta să-ncredzu și să adeveri în credința Domnului Hristos Marele Constantin și să botedză cu maica sa Elena de svîntul Silvestru.

Și iarăși bătu pre Maximian Galerie, împăratul Anatolului, carele să gîndia că cu farmecile va face izbînda. Iară, deaca bătu pre toți pizmașii lui Dumnădzău Marele Constantin și stătu afluocart Răsrîntului și Apusului și Evropei, năzuiră din toată lumea supt ascultarea svintîiții sale, de le da seacune și domni.

Atuncea, trimisă pre maică-sa Elena la Ierusalim să afle Svînta Cruce. Întrebînd lăicutorii și neștînd locul, nu a putea da samă, că-ș îngropasă iudovii afund și-mpresurată locul în cei 40 de ai ce-au finit Ierusalimul. Și, iarăși, pre urma lor, puseace pă // ginii idolul Afroditei, Venerii, dziciei spurcăciunelor și rușinei. Și să uitasă locul răstîgnirei. Și cu mare ciudotvorenie au albat svîntul Macarie locul. Și aflînd Svînta Cruce însăș, a treia, și cunoscîndu-o de pre scripura a trei limbi ce era scrisă și, mai virtos, de pre ciudotvorenie. Că atuncea, scofinđ în năsălie la-ngropat pre o femeacie, pusară Svînta Cruce pre dzinsa și să sculă vie.

Deci, împărăteasa Elena cu mare și negrăită bucurie să-nchină și sărută Svînta și viață-dătătoarea Cruce a Domnului nostru Isus Hristos. Și o sărută tot clirosul și boiarii și tot nărodul și, neputînd încăpea toate năroadele să o sărute, să rugară să o vadză săvai. Pentru-aceaea, feaceră un ambon nal, afară, și să sui svîntul Macarie, patriarhul de Ierusalim, cu Svînta Cruce, de o rădică. Și o vădzură toate năroadele din lume ce era strîșne și strigară toți: **"ΕΥ ΠΟΝΗΡΑΝΗ!"**. Și, de atuncea, s-au apucat de să ține această sărbătoreare a Svintei Cruci, ce să dzice Dzua Crucii sau Văzvjenjia.

Intr-aceastaz dzii, adomnirea dintru svinți părintele nostru Ioan, arhiepiscopul de Tarigrad, Rostul de Aur. Ce pentru praznicul Svintei Cruci s-au pus pomeneria svintîiții sale, în luna lui Noievric, 13, și

* Și-ndată, cugetînd ce-a face, noaptea sosi și, domnind, Hristos i s-au ivit cu sâmnul ce vădzură în ceriu și-l învăță să fie a se inchinacune, ca să-i fie agustoria la război).

pomenirea blagocistivei împărăteasa Plachillei, femeii marelui împărat Theodosie. Aceasta ș-au petrecut-ș toată viața în bună credință, grijind săracii și mișiei; cu toată nevoița mearse cătră Dumnădzău.

Intr-această dzi, pomenirea svintului al șeas săbor din toată lumca, ce s-au strîns svînții Părinți noștri, în dzilele lui Constantin Hărbosul, tatălui lui Iustinian cel Mic , asupra lui Serghie și Pir și Pavel ce era eretici monothelici și altor eretici, ce era în gîndul lor. Carii birfîia hulenie asupra Domnului Hristos, de-i dzîcea că are o voie. Deci, să strînsă svintul acesta săbor intru la în polata ce-i dzîce Oanton și anathimisiră pre Serghie și Petr și Pir și Pavel, ce fuscuse episcopi în Țarigrad și pre Macrovie de Antiohiia și Niron de Alexandria și Onorie de Rim și Stefan și Polihronic și pre alți de-ai lor. Care svint săbor s-au strîns în dzilele lui Constantin / Pogonat, tatăl lui Iustinian Rinotmit, ce mai sus s-au dzîs. Fost-au Părinți svînți 170.

Intr-această dzi, svintul măcenic Papa.

Acosta era în dzilele împăratului Maximian ș-a lui Magnus Ighemonul de cetatea Larandron, eparhia Licaonilor. Iară chipul muncilor lui, în multe fealuri: rane și zdrobotiri fălcilor, spîndzurături și zdărjeturi cu unghile ceale de her strujii, încălțămînte de her cu găvoaize, cu carile fu slîit a mearge pre lîngă cai, în treapd. Intr-aceale cazne ș-deade lui Dumnădzău sufletul.

Intr-această dzi, svintul măcenic Theocli de sabie s-au săvirșit.

Intr-această dzi, svintul Valerian cucoanaș de sabie s-au săvirșit.

Pentru a lor svinte rugi; Dumnădzău mițuiește și ne spăsește.

INTR-ACEASTĂ LUNĂ, 15, nevoița svintului mare măcenic Nichita.

Acest svint mare măcenic Nichita era în dzilele marelui împărat Constantin celui Svint, născut și crescut în Țara Varvarilor ce-i chiamă goti, despre miadzănoapte de Dunăre. Și nu ținea păgîneaste cu goții, ce svînția sa ținea creștineaste, precum era de luminată și bogată rudă. Acesta fu oprit de Athanariu, domnul aceii țăr, pentru credința Domnului Hristos și mult muncit și mai apoi, în foc s-au săvirșit.

Intr-această dzi, pomenirea precuviosului părintele nostru Filoftei Preutul.

Acosta era din satul Mîrmicul, numit pre numele maică-sa, ce o chema Theofili. Și, însurîndu-să, feace și cuconi și să spodobî de să feace preut. Și de-atunci, postînd și pregiu rugă nevoind, să feace făcătoriu de mari ciudense. Și, la lipsă, înmulțî și deade piine a flămîndzi, apa de pîrtiu feace vin și o piatră mare cu cuvîntul au mutat. Și, preste un an după moartea sa, mutîndu-i svintul trup la alt loc, ș-au întins minule și s-au apucat de // umerile a doi preuți ce-l rădica. Și, deaca-1 pusără pre picioare, au cătat de-au pășit de trei ori, de s-au mutat unde dzace ș-acmu. Și cură mir nepărăsît, dînd răspuns minunat a streină și cinstita viață ce-au viețuit.

Intr-această dzi, pomenirea svintului Porfirie de la Mimon.

Acosta svint l-au pusu-l Iulian Prestpnic să batgocurească Svintul Botez creștinesc denaintea lui, veselîndu-să la praznicul rodinilor nașterii sale spurcale. Deci, svintul Porfirie intră într-apă, anume că batgocureaste, afindîndu-să, strîga: "Botcadă-să. Porfirie, în numele Tatălui ș-a Fiului ș-a Svintului Duh!". Și, ieșînd dintr-apă botdezat, să-mbracă în haine albe și să mărturisă creștin cu de-adevăr. Și pusă îndrăznire de mărturisă pre Domnul Hristos Dumnădzău. Și-i tăiară capul.

Intr-această dzi, aflatul svintelor moștia a lui svintul Acachie, episcopul de Melittin.

Intr-această dzi, svintul măcenic Maxim de sabie s-au săvirșit.

Intr-această dzi, svintele două feteșoare de sabie să săvirșiră.

Intr-această dzi, aflatul svintelor moștia svintului pivomăcenic Stefan.

Pentru a lor svinte rugi, Dumnădzău mițuiește și ne spăsește.

INTR-ACEASTĂ LUNĂ, 16, svinta mare măcenția și-ntru tot lăudată Evfimia.

Acosta au fost în dzilele lui Dioclițian. Prînsă pentru căce mărturiseaste credință cătră Domnul Hristos. Deci, o munciră cu focul și cu roata cea de munci și cu de alte măiestrii de muncă și herilor o aruncară la mîncare. Și din toate o au scos darul Domnului Hristos întreagă. Și, în mijlocul teatrului, adecă prăvirșit, ș-au împlutu-și nevoița, dîndu-ș în mina lui Dumnădzău sufletul luminat și încununat cu cununa izbîndiei. În veaci de să veseleaste cu Hristos mirele ei ce ș-au îndrăgît pînă la moarte. /

Intr-această dzi, svita măcenită Sevastiani.

* Rinotmit

Aceasta era în vremele lui Domelian împărat, ce fu cucerit svinului Pavel Apostol. Și, prinsă în cetatea lui Marchian de Serghe Ighemonul și bătută și băgată în foc, în cuptoriu slătu nevătmată. Și, de-acolo, adusă în cetatea lui Acachie, în Thracia și Iraelia, și o spînzurată de un lemn, de o chinură și herilor o aruncară mîcare. Din teute fu mintuită. Mai apoi, cu sabia îi tăiară svinul și blagoslovitul cap. Și-n loc, de sînge au curs lapte.

Intr-această dzi, pomenirea svinului **СВЯТЫЙ МАРИН**, Martin, papa de Rim.

Aceasta au fost în dzilele lui Constantin Împărat, cel ce-au fost căzdu în creșea monotheiilor. Pre-acesta-l uncoră într-un creședu, în Dafnie, la Sițelia. Acesta au fost tatăl lui Constantin Bărbosul Pravoslavnicul. Deci, Constantin Împărat, ce mai sus s-au dzis, fiind eretic monotheitean, vrînd să-nfrască creșea, mină la Rim, la svinul Martin papa. Și, ne-duplecîndu-l, l-au purtat legat și prin inchisori și l-au trimis în urgie în Herson^{*}; și acolo ș-au obșirî rămășițele vieții și cătră Dumnădzău au mîrs.

Intr-această dzi, pomenirea svintei măcenei Melitine.

Aceasta era din cetatea lui Marchian de Thracia, în vremele lui Antoni Împărat și Antioh Ighemonul Răhdă multe munci. Și feace multe minuni. C-au oborît gios pre idoli numai cu ruga ș-au zdrobit deodată pre Apolon și pre Iraelci. Și pre mulț adusă cătră Hristos. Dusu-o-au și la împărțeasa sa împărțat, în nontru, ca să o măgulească, să o întoarcă. Ce svînta au adus și pre împărțeasă la credință, de o creștină. Mai apoi, îi tăiară capul svinții sale și o lăsară ne-ngropată.

Iară un Acachie, mărgătoriu la Machedonia, moșia sa, o cerșu la ighemonul și, fără de nice un prepus, i-o au dat. Deci, Acachie luă svintele ei moștii și le pusă în secrii, sîrguind pre ma- // re să sosască la moșia sa. Și, războlîndu-să pre mare, muri. Și, abătîndu-să curăbiiarii la un scrumtari de mare cu vad, îngropară, ieșind la pămînt svintele ei moștii; și lîngă svînta, aproape, astrucară și pre iubitorul de măcenei Acachie.

Pentru-a lor svinte rugi, Dumnădzău miluiaște și ne spăsește.

INTR-ACEASTĂ LUNĂ, 17, pomenirea svințelor și bine buritoare măcenei și ficioare **ВѢРА, НАДЕЖДА И АГОСТЕ**, adică Credința, Nedeajdea și Dragostea. Iară elinește li-i numele **ΠΙΣΤΗ, ΕΙΡΗ, ΑΓΑΠΗ**, așea-i elinește. Și maica lor Sofia.

Aceasta era din Italia, în dzilele lui Dioclhian Împărat. D-ici adusără pre Pîsti, fiind de 12 ai fetșoară. Și mărturisind pre Domnul Hristos, fu bătută cu toiage și-i tăiară (fîșoarele; și cursă lapte în loc de sînge. De-acia, o întinsără pre grătaru, de o frigea pre foc și masă nearsă, că nu o prinsă focul. De-acia, îi tăiară svinul cap. Iară Elpis, Nedeajdea, fiind cucoană de dzeace ai, o bătură cu girbece de vine, de-acia, o băgară în foc și nu o prinsă focul. De-acia, o spînzurată, de o strujia cu brînci de her și o băgară în căldare, să o topască. Și cu minune fu izbăvită de Dumnădzău. De-acia, îi tăiară svinul cap cu sabia. Adusără și pre Agapi, Dragostea, cuconiță de noauă ai și nice pre svîntia sa nu o putură prelesti, nice cu bine, nice cu rău. Și o spînzurată în gios cu capul, de o căzniră și fu sănătoasă. Deci, îi tăiară capul. Și, așea, trestuale ș-deaderă sufletele în mîna lui Dumnădzău.

Iară maica lor, svînta Sofia, plîngîndu-le la mormînt pînă a treia dzi, răpăosă deasupra mormîntului cucoanelor ei și răpăosă în mîna lui Dumnădzău. Așea, svintele acestea mielușeale a Domnului Hristos cu cinstita lor maică, svînta Sofie, biruiră și-ș implură nevoița, luînd de la Domnul Hristos cunună neputredă de slavă în ceru, în veaci de să veselesc. /

Intr-această dzi, svînta măcenei Agathocli.

Aceasta era fată lui Nicola; avea femeale pavlichiancă și multă dosadă-i făcea să o-ntoarcă la creșea ei. Opi ai bătîndu-o și preste ceață cu pietri ucigîndu-o și desculță întirîndu-o pre locuri ascuțite; și coaste i-au frînt, ucigîndu-o cu un ciocan de her și limba i-au scos, de i-au ars. Și, deaca vădzu că n-o poate birui, să o-ntoarcă la voia ei, i-au turnatu-i jeratec preste cerbice și așea o-au mutat dintr-această viață trecătoare.

Intr-această dzi, svinții măcenei Maxim, Theodot și Asclipiodotia.

Aceștia-s bătuiți și le tăiară minule și picioarele, pentru căde mărturisii pre Domnul Hristos. Și, neputîndu-i invince, le tăiară și capetele. Și așeași implură nevoița, luînd de la Domnul Hristos cununa biruirii, în slavă cu svinții veselind.

Intr-această dzi, svînta Luchie și Ghemian, fiul ei și măcenei.

Intr-această dzi, pomenirea svintei măcenei Theodote.

^{*} In Crim. Chelca

Împărănd în Rîmul cel bătrîn Alexandru, fu trimis Simplichie în Țara Capadochiilor. Și oblici pe Theodotia din Țara Pontului, foarte bogată. Carca, deaca o adusă naintea sa, și de vreme ce nu o putu cu cuvintele să o-mtocă de cătră Domnul Hristos, o spinzură și o arși, frîgîndu-i pîntecele multe cesuri. Iară svinția ei mulțămia și proslăvia pe Dumnădzău și nu să mîhnia, ce, cum vrea fi altcevea în muncă, așea nu băga samă de durori, de arsură și de strujituri. De-acia, o aruncară în temniță. Și, deaca trecură 8 dzile, s-au deschis însăși temnița și, vădzînd străjerii, să-nspămară și alergară de spusărtă lui Simblichie. Și nu vru să-i creadă. Iară a doa dză o adusă naintea sa.

Și, deaca o vădu Simplichie cu totul sănătoasă, fără sămn cevaș să că cunoască loc de rane, o-ntrăbă: "Cine ești tu?". Iară svinția îi dzisă: "Poate hi că fi s-au întunecat mintea, că, de-ai fi treaz, n-ai cunoaște că sînt Theodotia!". Și au- // dzîndu-ș așea Simplichie, învăță de arșară un cuptoriu și aruncară în monrul cuptoriului pe svință. Și, vârsînd pară cuptoriul afară, arșă de umori 70 de oameni. Iară carii au scăpat au păzit de-au astupat gura cuptoriului. Și, a doa dză, au minat Simplichie 2 popi de-ai săi și cu alți oameni, să mărăg să-mpraștie cenusea trupului svinței. Și, cum destupară cuptoriul, ieși foc și arșă de umori pre-amîndoi popii idolești. Iară alalți oameni, deaca vădzură pe svință în cuptoriu, în mijloc de doi ingeri cu veșminte albe, ședzînd și cîntînd, să cutremurără și fură ca morții.

Deci, svința ieși din cuptoriu fără sămn de vătămare, cîntînd și bucurîndu-să. Și o închisără în temniță. Și, avînd Simplichie cale cătră Țarigrad, învăță să ducă legată și pe svință. Și, abătînd la Anghira de poposi, o adusă naintea sa pe svință și-i dzisă: "De nu t-ii pleca să tămiezdz dumnădzăii, te voi umori pe cel grătariu inferbîntat!". Și i-l arătă cu mina. Iară svinția îi dzisă: "De-a-ntra cu mine Livellisie în foc, pe grătariu și de nu-l va prinde focul, voi tămia dumnădzăii tăi!". Și dzisă Simplichie: "Dumnata Livellisie, intră cu dînsă, avînd intr-agiutoriul putearea marilor dumnădzăii!". Deci, cum intră Livellisie cu svința, îndată l-au amistuit focul, iară svința au ieșit sănătoasă.

Deci, mirîndu-să și neștînd ce-a mai face boiarinul Simplichie, învăță de legară svința și o dusă cătră Vithinia. Și, sosînd la Nichea, învăță să o bage în capîștea idolilor, să să-nchine. Svința, priimînd bucoroasă, intră de rugă Dumnădzău. Și putearea rugii svinței obori toți idolii gios, de să zdobriră, cit să mirară toți și să ciudiră a minune mare, vădzînd așea lesne zdobritura idolilor săi. Și, miinîndu-să și turbînd Simplichie, învăță de întinsără svința de 4 părți și pusă să o despică cu hiresteul. Și să osteniră cea ce trăgea hiresteul hirestruînd și nemică nu-i putură strica. Și să dezlegă svința, de stătu sloboadă, mulțămînd Domnului Hristos, mîntuitoriul ei. Iară Simplichie, tot fiind întunecat, învăță să-i dea rana cea de istov cu sabia. Și, așea, tăiară svințul ei cap. Și mearse sufletul svinții sale în cămărie / împărăției cerului, în odihna mirelui ei, Domnului Hristos, în veci odihnîndu-să cu svinții.

Intr-această dză, svinții o sută de măcenici și svinții Pileos și Nil, episcopii și svinții 46 de măcenici din Palistena.

Tocmînd și pornînd goană necurații asupra creștinilor, prînsără de la Eghipt pe svinții episcopi Pileos și Nil și pre doi slăviți și vestiți, Paternuthi și Ilie și pre alți o sută cu diinși; cîndzică era din Palistena.

Deci, cei 100, ne-nduplecîndu-să a să lepăda de Domnul Hristos, întii le scoasărtă svinții ochi; de-aci, le tăiară gleznile de la piciorul cel sting și-i deaderă la ocnă, la băi, să pață rău. Și așeași priimiră fericitul sfrîșit.

Intr-această dză, svinții măcenici Haralambic și Pantoleont și sofiile lor. Și să face săborul lor în mărturia lor carea-i în Deitera.

Intr-această dză, svinții **CUTHO**-măcenici Iraelid și Miron, episcopii Tamasului de Chipru.

Pentr-a lor svințe rugi, Dumnădzău muliaște și ne spăsește.

INTR-ACEASTĂ LUNĂ, 18, preacuviosul părintele nostru Eumenie, episcopul de Gortina.

Acesta Eumenie, din tînețețe, multă nevoiță și cu greu podvig au rădicat și smerenice desăvirșită au dobîndit. Pentr-aceea și cirna besericii Gortinice rădică asupra sa.

Acesta pe un groaznic balaur cu făclii l-au pirjolit și l-au umorît. Și de-acolo agiunșă cătră Rim ca un străluminătoriu. Cu învățături dumnădzăiești pe totă au luminat, în seamne și minuni pe multi mirînd. De-acolo, agiunșă Thivaida și fără voaie și, îndată, le potoli seacta. Și deaca să firși, iar thiveianii dusără cînstitul lui trup la moșie și la turmă, la locul ce să chiamă Raxos, de-l astrucară unde-i și cînstitul trupul lui Chiril.

Intr-această dză, pomenirea svinței măcenice Ariadni.

Acesta era în zilele lui Adrian și Anto- // ni împărăți, fiind șarbă unui Tertili, mai-marelui orașului Promisiselor Frighice Salutarice. Și, căce n-au vrut să prăznuiască la rodinile cuconului

21r

22r

domnului ei, la capîtena idolilor, fu muncită virtos, cu chiapîni de her strujită. Și, mintuindu-să, iarăși o cerea domnul ei. Și apropiindu-o la o piatră, aproape era să o prindză. Rugă Dumndăzdu și crepă piatra de o acunsuă, vindecîndu-să preste dînsă. Iară gonacii să surupară și să săfirimară, de periră de ingeri călîbri cu arme, ce să iviră cu sulije.

Într-această dzi, svintele femei Sofia și Irina, măcenijele.

Într-această dzi, svintul ~~CULTIVATORUL~~ Simeon, episcopul de Ierusalim, fiul lui Iosif logodnicul și frate lui Iacov, fratele lui Dumndăzdu.

Acesta era în zilele lui Traian Împărat, al doile episcop. Acesta fu pîrit de eretici și de necredincioși. Și fiind bătrîn de 120 de ai, cu multe bătăi de rane fu căzînt. Iară cea mai de-apoi, îl răstîgniră pre cruce; și așea deade sufletul în mîna lui Dumndăzdu.

Într-această dzi, svintul măcenie Castor.

Pentru a lor svinte rugi, Dumndăzdu miluiaște și ne spăsește. Adevăr.

ÎNTR-ACEASTĂ LUNĂ, 19, svînții măcenici Trofim și Savvatie și Dorimedont și cu soțiile lor

Acesta era în zilele lui Prov Împărat. Din carii Savvatie în Antiohia stătu naintea lui Vicare. Și bîdut tare și băgat în tennîță, y-deade în bătăi sufletul în mîna lui Dumndăzdu. Iară Trofim încălîțat cu tîlpălage de her nalțe și multe munci cu Dorimedont răbdară. Și, tăiați capetele, să săvîrșiră.

Într-această dzi, pomenirea svintei măcenije Sosaina.

Acesta svînță, fiind de naștere din Palestina, tăie părul și-mbracă bărbătește, puindu-și numele Ioan. Și mearșă la o svînță mînstire, la Ierusalim. Și / primindu-să, sosi cu bunătățile și de și arhimandrit.

Și trecînd mai bine de zeece ai, din zavistia pizmașului, i s-au scormit nume rău cum să fie muierarei arhimandritul. Și neputînd dovedi tatăl minciunilor, de vream că era mai mare arhimandritul și pre o svînță mînstire de călugărițe, scormi vicleanul poruncă păgubitoare. Că învîță pre ai săi să nu lase să să-ncline oamenii lui viu Dumndăzdu, ce idolilor și dracilor să tîmîiadze. Deci, întii, prinșară pre Sosanna, căci că era și arhimandrit. Și neputîndu-o îndupleca cu muncile, o mutară de pre pămînt în sălașele cerului.

Pentru a lor svinte rugi, Dumndăzdu miluiaște și ne spăsește.

ÎNTR-ACEASTĂ LUNĂ, 20, svintul mare măcenic Evstatie și Theopisti și doi cuconii ai lor, Agapie și Theopist.

Acesta svintul mare măcenic Evstatie era stratilat, adecă hatman pre oști la Rîm, în zilele lui Traian Împărat. Și-i era numele Plachidas, iară femeia sa Tatiani. Și era foarte bogat și era drag a face milă la sărăcii și mișei.

Și, fiind elin, adecă necreștinat, dăndoaară, ieșînd a vinat, vădzu un cerb și începu a-l lua în goană. Și apropiindu-l să-l agiungă, vede între coarne-i cîinstia Cruce a lui Hristos. Și glas veni de la Cruce, dzîcînd: "O, Plachide, a ce mă iai în goană, eu sînt Hristos!". Și, dintr-aceaea, s-au botezat. Și alia i-au datu- războiu pizmașul cel sufletesc, cîț s-au scăpat și de aveau, și de cuconii, și de femeie; femeia fu robită, cuconii, apucați de lei și pre sine la grea sărăcie. De-acia, s-au aflat cu femeia-ș și cu cuconii, cu minune de lungă poveaste. Și fu cerat de la-mpăratul și aflat și pus iarăși la cîinstea cea dintii. Și cu multe bunătăți multîmi lui Dumndăzdu.

Și, mai apoi, obîrși nevoînța cu măcenicie. Că, scormindu-să goană asupra creștinilor, svînția sa stătu tare, de mărturisii pre Domnul nostru și Dumndăzdu Isus Hristos. Și fu băgat cu femeia și cuconii într-un bou de aramă înfocat. Și așea, ș-au luat cu- // nuna vieții împărăției cu aleșii, în ceru.

Într-această dzi, pomenirea svînților părinților noștri și isповeadniici Ipatie Episcopul și Andrei Preutul.

Acestia svînți fiind din Lădia, de cuconii mcarsără la școală. Ipatie ș-au iubit călugăria, iară Andrei, propovedutorii în besecară și biruia pre alaiți nu numai cu postul și priveghearea și rugile, ce și cu de toată mintea cea de smerenie și libovă. Și, oblicînd de dinșii episcopul de Efes, i-au trasu-i la sine. Deci, pre Ipatie l-au hirotonit episcop, iară pre Andrei preut.

Și, oblicînd de svînțiile sale acel nepriiatin de svînți Leon Împărat Armenie, i-au chematu-i și i-au băgat în tennîță, arzîndu-i și trăgîndu-i; apoi invîță de le despoiară svintele capete. Și svintele

icoane le arsără în capete. Și unși pre svintele barbe cu smolă și în mijlocul orașului îi dusără de-îngunghiară, în părțile Xirolofului, aruncându-i cinilor.

Într-aceastaș dzi, svintul Martin, papa de Rîm și Maxim și cu soțiile sale.

Acestia svinți feceră săbor în Rîm, deprună cu mulți pravoslavnici și proclefără eresa lui Consta împărat de Tarigard, nepotul lui Iraelic. Și, oblicind Consta împărat, întii închisă pre svintul Maxim și ucinicul svinții sale Anastasie. De-acia, i-au trimis la-nchisoare în Thrachia. Și, iarăș aducindu-i, i-au scos la-ntrabare. Iară sfințiile sale îl înfruntără și-i probăzără ereticia. Și le tăie virurile limbilor și degetelor și-i trimisă în Lazichia, în urgie. Și mină de-adusă și pre svintul părintele nostru, papa de Rîm, Martin, la Tarigard. Și-l băgă la-nchisoare, făcindu-i multe scribe. Și trei ai incheiaț l-au înut în Herson.

Deci svintul Anastasie, împlind 20 de ai cu închisorile, să sfîrși întru Domnul Hristos și Theodor așjdere. Iară Evprepie stătu la inchisoare de izgnanie numai un an, așjdere și Maxim. Iară, dînd svinți părintele nostru Martin răbdînd multe nevoi în Herson, răpăosă și mearșă cătră Dumnădzău. Iară svintele lui moșții le astrucără denafară de cetatea Hersonului. Și pre urmă s-au mutat la Tarigard, la Besaea / rîca Preasvintei Dumnădzău. Născătoare, în Vlahere.

Într-aceastaș dzi, svinții măcenici Artemidor și Thalos.

Într-aceastaș dzi, pomenirea svintului Meletic Episcopul și pomenirea dintru ispovednicii marele Ioan Egipteanul.

Acestia svînt neputînd îndrăznire suferi păgînul Maximian, îmvătă de-l omorîră cu alți 40 de svinți împreună.

Pent-ra lor svinte rugi, Dumnădzău miluiaște și ne spăsește. Adevăr.

ÎNTR-ACEASTĂ LUNĂ, 21, pomenire svintului proroc Iona.

Acesta era ficior lui Amathi din Gheta, din Cariathmaus, aproape de Azot, oraș ellinesc, lîngă mare. Și, înghițit de chit și borit, s-au sculat de-au mărș la Ninevia, cetatea mare, de-au strigat: "Prăpădenie!". Și întorcîndu-să de-acolo, nu mai ședzu în țară-ș, ce-ș luă pre maică-sa și să streină într-un oraș păgînesc. Așa gîndia că s-a curățit de rușine ce-au strigat asupra Ninevei și nu i s-au izbîndit.

Acesta-i ficiorul ceii văduve din Sarepta, ce l-au invis Ilie Prorocul cînd mostra pre Ahav împărat s-au strigat foamete în țară. Și fugind, au nemerit în Sarepta Sidonului. Află pre acea săracă cu fiul ei și găzdui la dînsă, că nu putea găzdui la păgînici neobrezuți și o au blagoslovit pentru ospătăria ei. Că o știa și mai denainte, de i-au invis și cuconul ce-i murisă.

Deci, după ce s-au trecut foamea, s-au sculat cu maică-sa din Sarepta, de-au mărș în țara Iudei, de-au lăcut pînă cînd au strigat Niņivei. Și, iarăș, murind maică-sa, o au îngropat lîngă Valanul²⁴ Devorei și să aședză în țara Senaar²⁵ și acolo răpăosă. Și fu astrucit în peștera lui Chenezeeu ce era giudeț a un neam, atunce, în zilele cînd n-avea împărat. S-au dat sâmn în Ierusalim și-n toată țara, cînd or veadea lupul urînd cu jeale, cu viers supțire și gîndacul din lemn, să grăiască la Dumnădzău. Că atunce s-a apropiia spăsenia, atunce or veadea și Ierusalimul // răsîpît pînă la rădăcină. Și vor veni năzînd la dînsul toate limbile să să-nchine lui Dumnădzău. Și vor clădi pietrele lui spre-apusul soarelui. Și acolo va fi închinăciunea pomăzuitului, că Ierusalimul s-au pingărit în pustieciunea jărtvelor idolești. Și, de-acia, va veni sfîrșitul a toată dihania.

Într-aceastaș dzi, preacuviosul părintele nostru Iona Savaitul.

Acesta preacuvios preut fiind tată lui Theodor preacuviosului și fericitului Theofan, tvorețului canonelor, cărora Theofil împărat le-au scris obrazele pentru sfințele icoane. Acesta svintul părinte Iona mearșă în lavra svintului Savei, de să călugări și dobîndi smerenie deplin. Și, multe bunătăți înderepînd, în bune bătrîneațe au ieșit cătră Dumnădzău.

Într-aceastaș dzi, pomenirea svintului apostol Condrat.

Acesta fiind vechiu și mult îmvătat om, au propoveaduit strigînd cuvîntul lui Dumnădzău în Athine și în Magnisia și pre mulți au strălîminat cu dăscălia dogmatelor și poruncilor, de i-au adus la lumina cunoștinții lui Dumnădzău. Pent-aceaea, fu izgonit de la turma sa din Athine de gonaci; întii cu pietri-mproșcat și în foc ispitit și cu alte munci. Mai apoi, luă cununa de măcenicie la Elic Adrian împărat, ce-au făcut într-alt chip Ierusalimul și i-au schimbat numele Elia sau Ilia.

Într-aceastaș dzi, pomenirea svintului măcenic Evsevie.

²⁴ în Crim

²⁵ fereducul

²⁶ la Vavilon

Acesta sîngur au mîrs la domnul Finchiei și i-au dzis: "Derep-ce ești fără de minte o, norocopu!" și lupătoria împotriva lui Dumnădzău, gonind turma lui Hristos?". Și el, mîindu-se, învîșă de spîndzură pre svîntul și să-l strujască. Și așa, rujindu-l mult ceas, băgară sare în traisre de păr și-i rujdîia caema. Iară svîntul să bucura, cum n-ar simți nice leac durori. Și, mirîndu-să domnul acea Ghemăde, învîșă de-i tîiară capul. Și să sui în ceru, slăvind și blagoslovind pre Dumnădzău.

Înr-această dzi, pomenirea svînților măcenici și frați buni / Evsevie, Nestav și Zimon.

Înr-această dzi, pomenirea svînți pîrinților noștri, episcopii de Chipru, Meletie și Isachie.

Acestia svînți și fericii pîrinții noștri fură episcopi besericii lui Hristos ce-i în Chipru, credințos fiind, smeriți și cu frica lui Dumnădzău. Și avea nepărăsit și ne-ncetat lucru a-mvăța poporanii cuvintele lui Dumnădzău și a-ș împărți avearea la lipsiți și mișei. Și, așa neovindu-să în toată viața lor, răpșosară cătră Dumnădzău, în osăbite vremi.

Înr-această dzi, pomenirea svîntului măcenic Prisc.

Înr-această dzi, pomenirea svîntului ~~CUTHOM-AMIB~~ Isachie, episcopul de Chipru.

Înr-această dzi, pomenirea a svînți 6 măcenici, ce purta scuturi pre lîngă Maximian.

Pentr-a lor svinte rugi, Dumnădzău miluiaște și ne spăsește.

ÎNR-ACEASTĂ LUNĂ, 22, svîntul CUTHOM-AMIB Foca, Făcătorul de minuni.

Acesta svint era fiu lui Pamfil și Mariei la Sinop. Și-ndată, din tînră vîrstă, feacea slăvite minuni cu darul preasvîntului Duh. Și petrecu făcînd minuni pînă la sfîrșenia sa. Deci, i s-au vădit și sfîrșenia cea de măcenicie ce era să-i vie. Că veni un porumb de-i săduz în cap și-i pusă cunună și-i grăi omenește, de-i dzîsă: "Păitarul îi s-au direș și trebuie să-l beați". Carele, de-acia, s-au spodobit de l-au băut. În dzilele lui Traian Împărat, luînd sfîrșenie de sabie și de foc. Și feace multe minuni și pre urma răpșosării svînții sale ce-au mîrs cătră Dumnădzău.

Înr-această dzi, svîntul Foca Grădinarul.

Acesta era din Sinop, cetate bătrînă și vestită. Meșterșugul lui era inul ce lucra și agonisia. Și ce agonisia fînea de obște, adecă da lipsiților // milostenie. Și avea mare grijă a-ș podobi sufletul cu bunătă. Pentr-acecea, nu s-au putut ascunde. Ce s-au vădit și svînția sa ca un prisne a lui Dumnădzău priiatin, de-au prins veaste și ighemonul. Deci-i trimisă ighemonul ucigași. Și veniră de-i sălășlui și-i ospăt și-nrebrîndu-i cu ~~costeabă~~ imblă, iară ei îi spusură taina, că imblă de ceacă pre Foca, să-l umoară. Iară svînția sa, **deaca** audzi așa, abātu de-ș găță mormîntul de-ngropăciune. Și de-acia să spusă cătră dinșii: "Eu sînt acela Foca, carele cereați voi!". Lor li să feace milă, iară ogodnicul lui Hristos încă îi rugă să-ș obrișească porunca ce li s-au dat de la ighemon. Și fu svînția sa tăiat și rădicat jărtvă lăudată lui Dumnădzău.

Înr-această dzi, svînta măcenică Drozili, hiica lui Traian Împărat, și cu dzînsă cinci canonicе, adecă călugărițe. Și pomenirea svîntului măcenic Isaac și svîntul Martin.

Pentr-a lor svinte rugi, Dumnădzău miluiaște și ne spăsește.

ÎNR-ACEASTĂ LUNĂ, 23, zimisirea svîntului slăvit proroc nainte-curătoriu și botedzătoriu Ioan.

Acastă dumnădzăiască zimisticune o au bine-vestit prorocului și preutului Zahariei dumnădzăiescul arhistratig Gavriil, dzicîndu-i: "Ascullatu-s-au ruga ta și femeia ta Elisavet va naște fei și tu vei pune nume Ioan!". Și dintr-aceasta să cunoștea domainte, pentru proslăvitul și a bătrîneților și a sterpiei Elisavetii, dumnădzăiască și feteasca naștere a Precuratei Dumnădzău-Născătoare.

Înr-această dzi, pomenirea svînților măcenici Andrei și Ioan, Petr și Antonie, ce să sfîrși în Africa.

În dzilele-mpăratului Vasilie Machedon blagocistivul, atunce Africa o domnia agareanul Avrahin. Preste tot acela păgin prădînd Siracusele, mitropolia Șitelei, robi de-acolo pre svîntul Ioan cu 2 cuconi ai lui, Antonie și Petr, carii era încă brudii. Și îndată i-au datu-i la carte agarinească. Și, deaca să feacă / vonici și pre mulți întrecînd cu înțălepciunea și cu bunătățile, mirîndu-să de dinșii ace viclean nepriiatin. Decu-i boieri pre-amîndoi, pre Andonie, ghenicon, iară Petr, sachellarie. Iară ei, într-accuns, fînea creștinește. Și era creștini, iară-n vedeaře să făcea a fînea sărăcinește. Ce însă nu putură ascunde.

Și, deaca oblici Vrahin, i-au băgat cu picioarele în gros și i-au ucisu-i cu toiaģe sălbaticе, clineciuroase. Deci, fericitul Antonie răbdă patru sute de toiaģe la picioare, la talpe, și, sfărîmîndu-le, mulțămia lui Dumnădzău. De-cia, îi pusură călare pre un asin, legat pre somar* cu funia îl purtară

* tartița

ulișe. Iară Petr, dezbrăcat, fu ucis pre spinare și pre pitece și fu băgat in temniță. De-ciaa, îi scoasă și le zdROI cu beațe clinciuoroase oasle brațelor și umerilor și speatele și minule și șoldurile și stinghile și fluierile și picioarele, de-i feace ca-o culceape, carnea cu oasle frământate cu sînge cu tot, intruna, ca o pihitre. De-aciaa, pusă cărbuni și-i aprinsă. Pusă țigan cu foi de-nherbîntă cleaște și le tăie boasle, să le bage in rosturile svinților. Și așa omorîndu-i, adusă și pre Ioan, tatăl lor, și, luîndu-l de grumădți, cu sîfinga l-au rădicat de cerbice și i-au deschis gura și i-au băgat sabia in gura svintului Ioan. Și așa au răpăosat deasupra cuconilor săi. De-aciaa, feace foz mare și arșă trupurile svinților depreună.

Iară pre fericitul Andrei, bătrîn fiind foarte, l-au ținut la-nchisoare mulți ai, uscat de foame și seate și goliciune și dosadă și, ne-nduplecîndu-să păgînului, ce feace cîinele și hiară cumplită?! Au încălecat, puîndu-l proască, și s-au răpedzit cu sulita, de l-au lovit in piept. Iară svintul, mulțăm, scoasă glas cîtră Dumnădzău. Și, iarăș, din dos, au aлегat calul și l-au lovit cu oada insulțămătură in spinare. Și, așa, imbe sulite infipte prin minunții, cădzu svintul gios și-i tăiară și cinstul cap. Și, așa li s-au împlut svinta nevoiță.

Intr-aceastaș dzi, svinta măcenia leraida Ficioara.

Acasta era în Țara Eghiptului, la un loc ce să chiamă Tamma, fată unui preut, anume Petr. Și era // îmbrăcată in veșminte călugărești, fiind de doisprece ai cucoană. Și pугorînd împrună cu alte fetișoare la fîntînă, să-ș scoață apă, și vădzu feate multe și bărbați preuți, diaconi, călugări și mireani in seaică legați, ce-i ducea prinși. Și, oblicînd că-i duc pentru Hristos, să-mbărbătă și intră la dinșii și să rugă lui Comendarisie, adecă mai-marelui, să fie și ea intr-acea prinsoare pentru Domnul Hristos. Iară comandatul o dojeni să-ș aleagă ce-i mai bine, pină-i fără de muncă și să nu moară cu acei legați. Și, neprimînd ea dojana lui, aslătu naintea igheomonului. Și-i batgiocuri idolii și-i școipi in obraz, căce lua in batgiocuri lucrurile credinții creștinești. Deci, cu multe cazne, deacă o munci, îi tăie și svintul cap.

Intr-aceastaș dzi, pomenirea precuivoaselor femei Xanthippi și Polixeni surorilor.

Acastea era din Țara Spanilor, in dzilele lui Clavdie împărat. Dintru carele Xanthippa era ce-au fost femeiae lui Prov, ce era ispravnic țării, pre domnie de o domnia. Iară ea fu imvătăta de svintul apostol Pavel, cînd au fost acolo și depreună cu alții și bărbatul ei. Iară Polixeni fusese răpăta de un om rău și cumplit, ce cu darul lui Dumnădzău au scăpat curată și nestrucată. Și o-au botedzat svintul apostol Andrei. Și pentru dînsă creștînîndu-să mulțui, luă cu sine pre svintul apostol Botedz și mearș la moșia ei, Ispania. Și apoi, după acea cale mare și fuğı nepovestite, trasă cu sine și pre Reveca cu carea s-au botedzat. Și află pre soru-sa Xanthippa și petrocîndu-și depreună ursul, multe puteri dumnădzăzești și minuni făcînd, cătră Domnul răpăosară.

Pentru a lor svinte fuğı, Dumnădzău muliunște și ne spăseaghe.

INTR-ACEASTĂ LUNĂ, 24, svinta mare măcenia și axeamene cu apostolii Thecla.

Acasta era din oraș, din Ieonita, din / maică, Theoclia, de rod bun și slăvit. Și-mvătă cuvîntul credinței de la marele apostol Pavel, cînd invăta in casa lui Onisifor. Și era, cînd veni la credință, de 11 ai, logodită cu Thamisr. Și, nebăgînd samă focul in carele fu anunțat, nice gîndi de logodnic și urmă după Pavel. Și, de-aciaa, mearș la Antiohia propoveaudînd. Și fu dată herilor de Alexandru și tauri slobodzră să o stropască. Și mîntuîndu-să de toate cu darul lui Dumnădzău și strîgînd prin multe locuri și țări pre Domnul Isus Hristos și trăgînd pre mulți cătră credință la Hristos. Apoi mearș la moșia sa și, lăcuînd la sîngurătate, intr-un munte și făcînd multe puteri, lăse lumea. Și răpăosînd, crepînd o piatră din ruga ei o au primiti. Iară viața ei, nouădzăci de ai au trăit.

Intr-aceastaș dzi, precuiviosul părintele nostru Coprie.

Acasta s-au născut in gunoii, dinafară de mănăstirea svintului Theodosie Chinoviarului, den o femeia ce o luasă in goană agareanii cu alți vecini mulți, ce fugia-n bejenii cătră svintul, să scape. Și, deaca să dusără păgînii, potoliți de darul lui Dumnădzău ce era intr svintia sa, aflînd călugării pruncul in gunoii, îl luară cu porunca marelui Theodosie și-i pusără numele Coprie, adecă "gunoii". Și-mvătără o capră de-l hrănia. Și la vremea aplectaului venia capra de la turmă mulțăm de-l apлека și iarăș să ducea la turmă, pină-ncepu a mîncea bucățele.

Și, deaca să feace mare, era drag marelui Theodosie și să-mplu de Duhul Svint, ferînd icoana sulfetească. Și feace de i să-ndupleca herile. Află, dănăoară, in grădină, un urs mîcînd marule. Il luă de ureache și i scoasă afară și-i mustră cu numele svintului. Și de-atunci, n-au mai cutedzat ursul a mai intra in grădină.

Odănăoară, iarăș, mearș in pădure a leamne cu asinul. Și aducînd leamne, ursul veni și lovește asinul de-l vatămă la șold. Și prinsă pre ursul, de-l încărcă cu leamnele, dzicîndu-i: "Nu ti-oi lăsa, ce

ti-oi face de-i luca slujba asinului, pină s-a tîmădui". Și cu ruga svințului Theodosie i să-ndupleca ursul și căra leamne la magheriță.

27r Și, cînd unda // căldarea de vîrșă, de pripă, pină a găsi polonicul, sucia mineca și băga mina în căldare, de potolita undele și nu să vătămă.

Și, cînd sosi la noamăzdei de ai, strălumină între acei svinți părinți cu soarele, podobit cu preunția și cu tot fealul de bunăță. Și, stînd la loc ascuns, întîndea rugă cătră Dumnăzdu afla, cît și marele Theodosie, răpăsat fiind, venia și să arăta, depreună de cătră la rugă cu dînsul. Mai apoi de toate, dzîsă cătră dînsul: "Iată, frate Copre, ț-au venit vremea despărțirii tale și vino la noi, la locul unde ț-i gătat!" Și, deaca audzi aceasta minunatul, preste puține dzile războlindu-să, mearșă cu pace cătră Domnul.

Pentr-a lor svinte rugi, Dumnăzdu miluiaște și ne spăsește. Amen.

INTR-ACEASTĂ LUNĂ, 25, precauvisna maica noastră Eufrosina, fiica lui Pafnutie Eghipteanului.

Această precauvisnă Efsrosini au fost fiică lui Pafnutie și Mariei, rudă mare și bogată, cucon de rugă părintilor, că era sterp. Și, deaca o crescură, avînd în inemă Duhul Svint, părăsi lumea și îndrăgi viața călugărească. S-au tînuți și s-au îmbrăcat voinicește, ca un scop împărătesc din casa împăratului s-au făcut, puindu-și numele Zmaragd. Și mearșă la svinta mănăstire bărbătească de să călugări, nevoind să să amistiase de cătră părinții săi, să nu o poată afla. Și împindu-șu voia, ce-au dorit au dobîndit.

Dară nu-i puțină să să poată povesti truda și ruga ei și nevoința cu carea au adevăsit ș-au topit acul trup moale și gingaș. Că feace de să miră toț de stradania ei! Lăsînd pre tatăl ei afece fericită și bună hiică, alergă de să află în mijloc de călugări, ca piatra zmaragdului. De carea să feace mare căutare de omenii ei, mai virtos de tatăl ei. Carele, pîngînd și hîlipind cu dureaca de inemă pentru departe ducerea ei, suspinînd și cercînd munții și prăpățiile și pustietățile, chinuîndu-să 31 de ai căuțînd să o vadză. Și, venînd adese de o vedea și nu o cunoștea, că avusea de demult / obicină de venia la dzile mare de rugă Pafnutie la aca svintă mănăstire, din tinerățe. Și din ruga lor, îi dedeas Dumnăzdu aca hiică. Pentr-aceea, și după ducerea ei, venia adese acolo, de cercăta pre toți călugărașii pre la chilii și, mai mult, venia la Zmaragd de-l vedea, că-i era mai drag. Și Dumnăzdu au acoperit de n-au mai priceput că i-i hiică-sa, nice alt nime.

Mai apoi de toate, povestindu-i toate patimile sale, tatăl cătră hiică, cu jeale, cu lacrimi, îi dzîsă Zmaragd: "Eu-s, neanio, hiică-ta Eufrosina, ce te bucură, părintele meu, că te vei muta în ceriu, dobîndindu-ți aceasta dobîndă pentru truda ta cea lungă ce-ai purtat!". Iară el, Pafnutie, unde-i înțleasă și o cunoscu, cădzu la pămînt ca mortul, de preaslăvit lucru și minunat. Și grăînd cuvîntul cel de-apos, să răpăsoi în mina lui Dumnăzdu. Ce jeale și ce plîns și umilenie au fost și polzuința sufletescă, pentru să nu lungim prologul, am lasat pre samă istoricele și cîteasib iubitel cetiorul! Iară Pafnutie, lăsînd avarca și moșia, luă dor dumnădziesc și obiceiul hiică-sa. Și, puîlîm trîînd, în podvîg, călugărește și pre aca rogojioară a hiică-sa așpînd, răpăsoi și să mută în sălașele cerului, depreună în veaci bucurîndu-să la Dumnăzdu.

Intr-aceastași dzi, pomenirea svințului măcenici alt Pafnutie.

Intr-aceastași dzi, pomenirea marelui cutremur întru carele fu apucat în ceriu un cucon.

In dzilele împăratului Theodosie celui Mic, vîrînd Dumnăzdu să arate omenilor cu chipurile ce știe Svinția sa și, mainte de Înviere, Dzuza Învierii, feace cutremur mare și groznic. Și, pentr-aceea, ieșîr împăratul Theodosie și cu patriarhul, cu tot clerosul, cu tot nărodul, cu mare litie afară de Tarigrad, la cîmp, de frica cutremurului și feacără rugă. Iară, într-acealea vremi, nește eretici scormisese o eresă pierdzătoare la suflet, carea au râmăsa la urfiți armean, de fin și pină astăzi, între multe erase ce au.

Deci, erasa aceasta carea vom să povestim, acmu iaste că adaog armeanii la: "СЪМЪ БЪ", cîndu-i la "СЪМЪ БЪСЪРЪТЪМЪ",¹¹ dzice: "РАСПИНСИ НАС РАМЪ",¹² de-acei dzice: "ПОМЪШИ НАС!"¹³ Deci, cînd fu // la accest cutremur, făcînd rugă cu litie mare, cu tot nărodul Tarigradului, împăratul și Proclu Patriarhul, de năprasnă fu apucat un cucon în văzduh, cătră ceri. Și să sui pină nu să mai vădzu. Și tot nărodul prăviaia strigînd: "ГЪ ПОМЪШИ!". Și, preste mult ceas, să pogori cuconul, șezînd ca într-un noarăș și strigă cu glas mare că arhanghelii și ingerii, toate ceade, cînd cîntă trei svințul cîntec, cîntă iară adoaș la "БЪСЪРЪТЪМЪ РАСПИНСИ НАС РАМЪ", decele "СЪМЪ БЪ, СЪМЪ КРЪБЪМЪ, СЪМЪ БЪСЪРЪТЪМЪ, ПОМЪШИ НАС!"¹⁴ Și, indată, cu aceste glasuri răpăsoi cuconul în mina lui Dumnăzdu. Și cutremurul s-au potolit.

Intr-aceastași dzi, pomenirea svinților măcenici Pavel și Tatti și cuconii lor.

28r

Aceștia svinții, Pavel și femeia-și Tatta și cuconii lor Savian, Maxim, Ruf și Ievghenie, să trag din cetatea Damascului. Și cleveții câte-s creștini, îi băgară în butuci și în lanțuțe. Și, scoțându-i la-ntrabe, îi bătură virtos și-i celuiură pînă-și deaderă lui Dumnădzau sufletele.

ÎNTR-ACEASTĂ LUNA, 26, prestavlenia svințului slăvit apostol și evanghelist Ioan.

Acesta svinț slăvit apostol evanghelist la piept și giune curat, iubit ucenicul Domnului Hristos Ioan Bogoslov, de-Dumnădzau-cuvîntătoriu, era fiu lui Zevedeu și Salomici, feații lui Iosif logodnicul. Că Iosif avea patru feți: Iacov, Simeon, Iuda și Iosif și trei feate: Esthir, Martha și Salomi, carea-i femeia lui Zevedeu și maică lui Ioan. De-aceia să veade că Domnul nostru Ius Hristos iaste unchiu lui Ioan, precum ar hi frate Salomicii, featei lui Iosif. Acesta-i carele s-au lăsat pre pieptul Domnului Hristos, ca un iubit foarte și drag Svinții sale. Că au fost cu Svinția sa și la predanie, și la răstignire, cînd luă pre Dumnădzau-Născă- / toarea la casa sa. Și i-au stujitu-i ca un hiiu pînă la slăvită adormirea Svințiii sale.

De-acia, aruncînd sorți svinții apostoli cu unde-i va cădea să strige svinta Evnghele, luîndu-și sorțul, Ioan mearse în Asia, partea lumii despre răsărit. Și, mîhnindu-să, cunoscînd patemiile mării carile au nainte spus lui Prohor, ucinicu-său, de-mvălătura holburilor mării și pentru ce s-au mîhnit pentru sorțul și uită nădejdea spre Dumnădzau.

Pentr-aceacia, să deade tocmă la un loc a Așiei, ce-i zic Marmareonta, acolo aflînd și pre Prohor, așa pîfind și abia hălăduind la Selevchiia. Întru carea apoi, deaca hălădui de mare, tîlni ș-altă iscusenie pre Prohor. Clevețindu-l oamenii, făcîndu-l fărnicătoriu și de sfîntul Ioan clevețind c-au furat galbeni din curabie ș-au fugit și cu multă trudă, scăpînd de minule acestor clevețnici și sosti la locul de mai sus dzîs.

Și, mîrgînd în Efes, l-au tîlnit Romana, carea era logodită cu un privatariu*, de rea vestită pînă la Rim. Aceasta, plătîndu-le, i-au silitu-i să-i slujască la feredeu. Și, neștiind ei acesta meșterșug feredeușesc, i-au drămălitu-i atîta, cît i-au domolit de i-au făcut a-i sluji ca nește robi: Ioan să aprînză iadul feredelui, iară Prohor să pornească apa la feredeu, în toată viața lor. Și într-acela feredeu, să fînea un drac foarte turbat. Carcele, de trei ori într-an, sugruma un vonic sau o fată. Că, pînă să răsuene bine, i-au învățat dracul pre aceia pietrari la faptul feredelui, de-au zidit în temelie un vonic și o fată, și, dintr-aceacia, s-au lipit acel cumplit dimon, de făcea moartea-n toți ai cite trei morți.

La acesta feredeu, deaca stătură svinții apostoli, cum mai sus am spus, la slujba feredelui, deaca trecură trei luni, sugrumă dimonul acela pre fiul lui Dioscorid, în feredeu. Și, fiind mare plînsoare de Romana, s-au auzit preste tot orașul Efesului și auzdi și tatăl lui, Dioscorid, de moartea hiiu-său și, de ciudă și grabnică voia-rea, cădzu gios de muri și el. De-acia, Romana stătu la rugă cătră Artemida dzina să-i învie pre Domnos, fiul lui Dioscorid. Și, croindu-ș carnea cum era la pîgîni, nu-i putu idolul dzîrne Artemidei nemică folosi. Și, întrebînd Ioan de Prohor, din ce tîmplare să / feace acea moarte-n feredeu, veade Romana pre amîndoi vorovînd. Și apucă pre Ioan, de-l stringea virtos, grăînd multe și făcîndu-l fărnicătoriu, alta nemică, "Numai curînd să-mi învie pre Domnos, iară de nu, îți voi scoate sufletul!"

Deci, făcînd rugă svîntul Ioan învisă mortol. Iară Romana să-nsăpăimă sufletul ei într-insă și dzîsă că sau iaste Dumnădzau sau Fiul lui Dumnădzău. Și, așa, credzu întru Domnul nostru Ius Hristos, mîrturisînd înții și ispoveaduînd multe lucruri cătră svîntul Ioan. Și înviînd și pre Dioscorid și credzu cu hiiu-său Domnos și să ispoveadură și să botezără. Și Romana să boteză. Și rumpșă zapiul cel de robie ce robisă svinții. Și goni svîntul Ioan și pre dimon din feredeu.

Și, făcînd efesiei praznicul Artemidei dzinei lor, să sui svîntul Ioan la un loc nalt, unde era acel spurcat idol a Artemidei. Iară năroadele-mplîndu-să de minie de-aceasta, aruncară pietri asupra svîntului. Și pietrile mergea de ucidea pre idol, de să feace fărîme, iară pre svîntul nice o piatră nu l-au lovit. Deci, svîntul începu a le grăi de svînta credință și a le spune svînta Evnghele, iară ei, mai rău înfărîndu-să, iarăș luară pietri, de-l împroșca și pietrile să-norcea, de-i ucidea** pre dînșii, pre aruncători.

Și, rugîndu-să svîntul cătră Dumnădzău, să feace o herbătoare mare de pămînt și cădzură vreo două sute de oameni de muriră. Iară alalți abia să dezmeteciră și cădzură la svîntul, să-i miluiască, văzînd că le-au venit atîta groază și cutremur. Și să rugă să-mvie și cei morți. Deci feace svîntul rugă de-i sculă. Și iarăși să porni herbătoare și abătură de cădzură la svîntul, de să botezără toți. Și

* dobindari

** de-a croia și hainele le spîrgăca

Și, deaca-ntră cătră Ioan, pălî ș-acela ca și cei 2 și fură izgoniți. Iară cel de-afară scăpă de dus răspuns. De-aceasta să-mplu Chinops de minie și, luînd toți dimoniți cu sine, mulțimile toate și mearse în oraș. Și urîă orășul deaca-l vădzu pre Chinops. Și tot i să-nchinară.

Și aflînd pre svințul Ioan unde învătă, să-mplu de multă minie și dzîsă cătră nărod: "O, oameni orbi și prelestiți, ascultați calea dreptății! De iaste drept Ioan și de sint direapte acele ce dzice, va potoli și pre voi și pre mine, pentru cuvîntul ce-i voi dzice! Și de-a face, creade-voi și eu în cealea ce dzice!". Și apucă Chinops pre un tînăr voneic și-i dzîsă: "Tînărule, tată-tău custă?", iară tînărul dzîsă c-au murit. Chinops dzîsă: "De ce moarte au murit?". Iară tînărul feace: "Fost-au curăbieru și s-au frint curabiua, de s-au necat în mare.". Atunce Chinops dzîsă cătră Ioan: "Pasă acmu de abereaste de grațiești drept! Scoate pre tatăl cestui copil din mare și-l ado la fiu-său, să-l vedem și noi cu toți că-i viu!". Iară svințul Ioan dzîsă: "Nu m-au minat Donu mieu Hristos să înviu morții, ce să învî pre oamenii cei rătaieciți!". Și dzîsă Chinops cătră tot nărodul: "Încai acmu să creadeți voi, orășeanice, că-i amăgiu omul acesta și vă măgulește cu giucărei mincinose! Ce să-l înjeți pină viu unde aduce pre tatăl cestui copil, să vi-l puu denainte viu!". Și-l tînură pre svințul Ioan. Și, întinzîndu-ș minule Chinops, le lovi pre mare și să feace o loviște mare în mare, de spărie pre toți și peri dintre ochii lor. Și nălțară toți glasul dzicînd: "Mare ești, Chinopse, și nu-i altul ca tine!". Și îndată ieși Chinops din mare, fiind, cum au dzîs, pre tatăl copilului și să înminunară toți. Și dzîsă cătră copil: "Acesta îi-i tată-tău?". Și dzîsă copilul: "Ei, Doamne, acesta-i!". Și să-nchinară toți lui Chinops.

Și, vrînd să ucigă pre svințul Ioan, nu i-au lăsat-i Chinops , dzicînd: "Lăsați, deaca veți vedea altele mai mare, atunce va fi de certare!". Și n- // trebă pre unul din gloată: "Avut-ai vrîn viu?". El dzîsă: "Avut-ai, ce mi t-au ucis oarecine cu vicleșug!". Iară Chinops s-apucă să i-l aducă viu. Deci stătu și-ncepu a striga tare a nume și pre ucisul și pre ucigătorul. Iară ei îndată să iviră, că stătura de față amîndoi, ucisul și ucigașul. Și dzîsă Chinops cătră omul: "Tată-i îi fiu-tău, iată-l îi și cine l-au ucis!". Iară omul dzîsă: "Așea-i, Doamnel!". Iară Chinops dzîsă cătră svințul Ioan: "Ce te miri de-aceaste?". Iară svințul dzîsă: "Nu mă mir, ce-m fac voia-rea pentru sufletele ce pier pentru tine!". Iară Chinops feace: "Face-te-voi de t-ii mira și dzîlele încă-i viu lua curund!". Iară svințul îi dzîsă: "Curund fi să vor dezlega toate minciunile și seamnele!".

Aceasta auzînd năroadele să pomiră asupra svințului Ioan. Și atîta-l zmăciră și-l dărîmară, cît îl lăsară nume de mort. Și, pârîndu-le tuturor și lui Chinops că-i apostolul mort, nu-l grîșiră nice de-ngropat. Ce, pre porunca lui Chinops, lăsară să-l mănince jigăniile și pasările și să răchîră pre-acasă, bucurîndu-să că să mîntuiră de Ioan și mirîndu-să de spurcatul Chinops.

Apoi, preste puțin, audzi Chinops că Ioan învătă la locul ce să chiamă Proșca Pietrii și, chemînd cu sine pre dracul cu care-și făcea farmăca necromantiilor și sosînd la locul, dzîsă cătră svințul Ioan: "Vrînd să-f fac mai mare rușine, te-am lăsat să mai fii viu! Ce, iani, blămăți la marginea mării și viu vedea puterea mea și-ț va fi rușine!". Și mearseră după dînsul și cei trei draci, ce să părea că-s oameni înviș din morți. Deci, bătînd tare în palme, sări în mare și lipsi din ochii lor, a tuturor. Iară gloatele striga: "Mare ești, Chinopse, și nu-i altul ca tine!". Iară svințul Ioan porunci dimoniilor, ce să feace oameni înviș, să stea pre loc, să nu să mișce nice-ntr-o parte. Și stătu la rugă cătră milostivul Dumndăzdu, să nu mai lase viu pre Chinops . Și, îndată, să feace mare sunet în mare și, învalîndu-să marea în tăvălicituri de valuri unde au cădzut Chinops, n-au mai putu ieși. Iară dimoniți ce să feace că-s oameni înviș din morți le porunci cu răsit svințul Ioan cu numele cel preasvînt a Domnului nostru Ius Hristos celui răstîgnit, să să ducă din acel ostrov. Și îndată fură / nevădzūti.

Și, așteptînd nărodul pre Chinops trei dzîle și trei nopti, la marginea mării, de foame și de glasuri și de zdăv ce mai mulți leșinasă, de dzăcea fîră glas. Din cari și murîră trei cuconi. De cari, făcîndu-i să milă svințului Ioan și făcînd rugă pentru spăsenia lor și povestindu-le pentru svința credință, învisă și cuconii cei morți. Deci toți, într-un glas întorcîndu-să cătră Domnul Hristos, priimîră Svințul Botedz.

Și, deaca s-au prăpădit Chinops în luciul mării ca și oarecînd faraon, era o femeaie în ostrov, anume Procliani, avînd un fiu frumos la față și curat la năvuriri, anume Sosipatru. Și, pentru frimșeata lui, o, **Πρωκλιανη**, cînd și plîn-nr-aita agunze răutatea, că pomîndu-să cu iboste spurcate asupra-i maică-sa și el nevrînd, i-au pusu-i, în pîznă, o năpăste și l-au pîrîu-l la giudeț. Deci, vrînd Sosipatru să cadză supt mare și grea certare, iară svințul apostol agiutori cu ruga și scică mina antipatului. Și, pîfînd aceasta patimă și grea certare, pomîndu-să pămîntul cu herbătoare și cu scrisnet și, pocăîndu-să antipatul și Procliani, îndată și pămîntul s-au întîrit și s-au potolî și să tîmădură amîndoi și venîră cătră Domnul Hristos. Și înduplecîndu-să toți lăcitorii ostrovului supt ascultarea

svintei Evanghelii și venită prin credință către Domnul Hristos într-âtita cîi n-au rămas nime. De-acia, pusără rugă cu toții către svintul apostol să le dea scrisă toată strigarea svintei Evanghelii.

Deci, svința sa, primindu-le ocîndia și ruga lor, au mîrs la singurate, în munte, cu Prohor, ucenicul său, de agunță trei zile, nemineat, la rugă către Dumnădzău. De-acia, deaca trecură aceale trei zile, să feace fulger cu mare tunet, cîi s-au cutremurat muntele și Prohor cădzu la pămînt ca mortul iară Ioan, rîtcindu-l și șeldinz de-a direapta-i, cîntînd în ceru, începu a dzice: "Евъ неумѣа въ Царствѣ и Царствѣ ехъ въ Ерѣ. и въ нѣ Царствѣ"*** Și, obîrșind svința și precainția Evanghelice, li-o au dat pre mină. Și de acolo s-au lăit în toată lumea.

Și, țesînd de-acolo la Agrichia, tîmădui pre un orb. Apoi, veni în Efes depreună și acolo cu Prohor, petrecînd în slujba propoveadaniei și // aflînd pre un tînar depărcior de oraș, ce-l dedeas (pînă-n mearge la Patmos, în urgie) pre mina episcopului și fugisă de-au intrat în țilhari, încă vîtav pre țilhari, aflîndu-l pre acesta tînar, l-au de iznoavă întors de la țilhari la pocînță. Și orașul acela l-au mîntuit de moarte și l-au îndereptat către Hristos. Și pre un împresurat de datorii multe și băuș de daori otravă, iară svintul l-au întors de către moarte cu sâmmul svintei cruci. Și pofînd Svîntul Botez cu jidovul ce-i ficusă otrava, cutremurîndu-să de minune, invățîndu-i cuvîntul svintei cređine, i-au spodobitu-i Svîntului Botez, rîspînd și greul datoriei acelui mișel de om, schimbînd și premenînd mult fin în aur curat și dîndu-i-l.

Și-norocîndu-să la Efes și trăgînd multă mulfîme către Domnul Hristos și multe minuni făcînd, petrecînd în Efes acmu, mai apoi ce s-au vîrtejit, 26 de ai. Și, mai denainte, 9 ai și, în Patmos, 15 ai; și era, cînd au venit în Efes din Ierusalim, de 56 de ai și 7 luni; preste tot face 106 de ai și 7 luni viața svinții sale. Și petrecu în casa lui Dommos.

De-acii, ieșînd cu 7 ai săi ucinici și mearse la un oreacre loc, dzisă ucinicilor să șadză acii. Și era ceasul de utrine. Dîndu-să în laturi de la dînșii, feace rugă multă. Și, venînd la dînșii, invăță de săpară în cruciș pre vîrsta lui. Și, deaca săpară cum le-au dzis, iară svintul Ioan intră în groapă și sărutîndu-i la duceea sa. Iară ei să mîhniră foarte de despărțirea dulcelui lor dascal și părinte și, udîndu-l cu lacrămile, invăță de-l împresurată pînă la genunchi cu țărîna. Și, iarăși îi sărută și-i învalță și-l mai împresurată cu țărîna pînă la grumadz. De-acia, puînd o năframă preste obrazul svinții sale și cu țărîna împresurată, deli astrucară de ispravă. Și soarele au răsărit și svința sa ș-au dat sufletul în mina lui Dumnădzău.

Iară ucinicii, mult plîngînd a ce rămasără săraci de dascalul lor cel dulce și bun și să-norsără de povestiră orașeanilor de tot. Și, deaca audziră frații ce era în oraș, venită de săpară și n-afără nemică. Și, plîngînd mult, să ogoiră și să-norsără la oraș.

De-aceasta și Policrat, / episcopul de poporul Efeasului, scriînd către Victor, episcopul de Rîm, dzice așa, cu aceste graiuri: "Că amu au dormit în Asia stihia cea mare, carea va să să scoale la Dzia cea de-Apoi a venirii Domnului, Ioan, acel de pieptul lui Hristos. Carele purtînd și petalon" și didascal în Efes fiind и проца"***.

Și dumnădzăiescul Ippolit povestînd propoveadania și împlerea apostolilor, carele cum au împlut, dzisă: "Ioan, fratele lui Iacov, propoveaduînd în Asia Cuvîntul, fu izgonit în ostrovul lui Patmos și de-acolo, iarăși, în Efes de la izgnanie chemat, s-au săvrîșit acolo, în zilele lui Neroa împărat. Și cercîndu-să moștile de ceia ce lăcusă-mpreună cu dînsul în oraș și de orașeani cređincioș, nu s-au aflati!"

Iară Chesarie, fratele Marelui Grigoric la Micretul în Ţarigrad, întreat de-aceasta, răspunsă dzicînd: "Singur Ioan, în *Evanghelia* sa, la sfîrșit, dzice: «Și aceasta deaca dzisă Isus, grăi lui: "Vino după mine!". adecă lui Petr. Și-norocîndu-să Petr, veade pre ucinicul care iubia Isus urmînd și dzisă: "Doamne dară cesta ce?". Și dzisă lui Isus: "De-l voi pre dînsul, vrea să rămîie pînă voi vini, ce îi-i te!" Deici evul cuvîntul acesta la frați, că ucinicul acela nu va muri. De unde și unii, cu prilejul acestuia cuvînt dzic cîndai Ioan și pînă astăzi n-au gustat de moarte, ce să să fie mutat. Ce însă așa să află derептă că, aflîndu-i gonînd peaște Hristos, numai lui Petr sîngur au dzis să-i urmeadze. Iară el vînd să vie după dînșii și Ioan dzisă: "Doamne, dară cesta?!" Căruia Isus, porocîndu-i să rămîie la vîntoarea peaștelui, dzisă: "De voi vrea de dînsul să rămîie pînă voi veni să păscuiscă acei ce îi-i te!" intr-âtita cîi să veada că Ioan, iubitul lui Hristos, au murit amu, de vream ce și mormîntul i-i de frați."*

* petala

Și o adevăredză marele dascal și asemenea apostolilor Limba de Aur Ioan, la 22 și 26 de capăt, la *Poslania către Evrei* și încă, și la 76 de capăt, la *Evangelhia* lui Matthei și la 28 a lui Ioan *Evangelhie*. Și la acestea să tocmește și țărna, cea pulbere supțire, carea pînă astăzi iase din groapa svintului Ioan. Carea toț o cunose și o ȗu că izvoreaște și iase la 8 dzile a lui mai.

Pentru a lor svinte rugi, Dumnădzău miluiaște și ne spăsește. //

ÎNTR-ACEASTĂ LUNĂ, 27, pomenirea svintei măceșe Epiharice. Stihuri:

Îndrăzneață Epihara către lance,

Agitoriu avînd dumnădzăiasca pace.

Epihara, măceșia lui Hristos, era la Rîm, în dzilele lui Dioclitian. Și fu prinsă de Chesarie Eparhul. Și, mărturisind o-ndrăznire numele Domnului Hristos, o spîndzurară și o strujiri. De-acia o bătură cu maiu de plumb de 4 slujitori carii, făcînd rugă svînta, i-au umoritu-i svînjii îngeri. De-acia, ieșînd răspunsul să-i taie capul, piatra de supt picioarele ei au izvorît mulțime de apă. Și, lovită cu sabia de tăietoriu, îș deade în mîna lui Dumnădzău sufletul.

Într-această dzî, pomenirea svintului măceș Callistrat și cei cu dînsul svînji 49 de măceșii.

S-aceștia svînți la Dioclitian Împărat era în Rîm și, prins fiind svîntul Callistrat de Persetin Stratilatul și pre Domnul Hristos mărturisînd Dumnădzău adevăr a fi, fu bătut foarte. De-acia, îl trasără preste piale cu hîrburi ciuloanoasă de mare. De-acia, îl băgară în sac și-l aruncară în mare. Și, crepînd sacul, au ieșit sănătoș.

Și, vădzînd minunea cei 49 de oșteani, credzură Domnului Hristos. Carii, bătîndu-i Persentin, i-au băgat în temniță cu Callistrat. Și-i învăță svînția sa de gudețul Domnului Hristos și de inviere și de suflete. De-acia, scofîndu-l din temniță cu cei 49 de slujitori și făcînd la Dumnădzău rugă, cădzură toți idolii de prin capîști, de să zdorobiră. Și, vădzînd aceasta minune, credzură ș-alți 184 de voicîzi. Și tuturor, deprună, li să tăiară capetele. Și mearsără sufletele lor la Dumnădzău, în horbă cu îngerii în ceriu, de vād și să-ndulcesc de Sfînta Troiță.

Într-această dzî, preacuviosul pămîntele nostru Ignatie, ce-au fost igumen la mănăstirea ce să chiamă **Т8 СѢТВОС X8**,¹⁷ la **ΕΛΕΟΣ ΠΑΥΛΟΣ**.

Acesta era den a doa eparhie a Capadochiei, / în dzilele împărașilor Nichifor și Ioan. Carele din pruncie fu lui Dumnădzău dăruit de la pămîntii săi ca și svîntul Samoil. Și învăță calugăria de dumnădzăiescul Vasilie, ctitoriuului mănăstirii. Și, prin toate stepenile Besearicii trecind, fu hirotonit și preut; și egumen fu pus. Care au crescut veniturile și au înnulțit mănăstirea. Ș-au făcut și svinte besearici a svintului arhanghel Mihail ș-a lui Ilie, vădzătoriuul de Dumnădzău, Prorocul. Și la orearea Proasteon¹⁸, svînșilor apostoli feace o svîntă besearică; așjdere și la canonice feace un zidiu tare și frumos.

Și în dzilele nepăcii de cătrăeretici asupra pravoslaviei, vitejaște s-au nevoit împotriva acelor boiari de-atuncea, carii era puș de acel călcătoriu de lege Antal, care toată lumea au turbut, cumplit și aspru.

Și petrecîndu-să acesta, mearsă svînția sa în Tarigrad. Și feace svinte vase și sămnuul Domnului nostru Isus Hristos și evangelhie cu argint și aur ferecată au trimis cu frații ce era cu sine la cea svîntă mănăstire. Lară svînția sa zăbavînd acolo, s-au războit de pîntece și, vădzînd că să topoaște și să sfîrșeașe către moarte, sili de-și sosî de pripă la mănăstire și să sfîrși. Și fu îngropat într-o cînsită besearică aceluia oraș. Și trecind un an, vrură pămîntii de la poștrig să-i aducă oasele. Și, deschidînd secriiul, l-afară svinte moștii sănătoșe și întreg, plin de miros scump și minunat. Și-l adusără în mănăstirea lor, de-l pusără în tînda besearicii.

Într-această dzî, pomenirea svînșilor apostoli Marco, Aristrah și Zinon.

Marco Apostol, ce-i dzice apostol Luca, Ioan în *Deanii*¹⁸ pomenind, de apostoli hirotonit, fu pus episcop în Vivla. Isteș s-au arătat în lucrul svintei Evangelhii și așea era de lipit la Dumnădzău și iubit, cit din umbra lui tîmăduia neputințele și fugia boalele de pre oameni.

Ce și alt Aristrah Apostol în cei 70, carele pomenește Pavel Apostol la *Poslania la Rimleani*, au fost episcop în Apamiia Siriei, al doile, Ioan Acridomelitrof, adecă "ce mîncă mugur și miare", cu cojoc îmbrăcat să purta. //

* Adîncă Ripă

** sai lîngă oraș

Iară Zinon, acesta-i legiuitoriul zaconicul ce-l pomenesc svintul Pavel *cătră Rimleani* în *Poslanie*. Acesta a fost episcop în Diospol și lăcaș fiind Svintului Duh, propoveadând svinta Evanghelie, răpăosă întru Domnul.

Intr-aceastași dži, pomenirea svinților măcenici Filimon și episcopul Furtunian și svinta măcență Gaiani.

Intr-aceastași dži, svinții 15 măcenici carii, băgați într-o curabie și aprinși curbiiu ca foc, în mare să necară.

Pentr-a lor svinte rugi, Dumndăzđu miluiaște și ne spăsește.

INTR-ACEASTA LUNĂ, 28, svintul părintele nostru Hariton Ispoveadnic.

Acesta svint părintele nostru Hariton era în dzilele lui Avrilian Împărat, din Iconiia Licaonilor. Adus fiind svinția sa naaintea starostei și cu îndrăznire pre Hristos Dumndăzđu mărturisind, fu bătut de 4 hătători și cu foc ars. Și, deaca tăiără pre Avrilian, scăpind svinția sa și cădzind în tilhari, în pustie. Și legat, scăpă într-acesta chip. În urciore ce avea tilharii vin de băut s-au tras o năpircă ș-au horțu-și venimul într-insul. De care, deaca băură, crepară îndată. Iară svinția sa virtoapa aceea o feace beserăciă și mulți călugări strinsă și feace mănăstire. Din piatră virtoasă scoasă izvor de apă și istealtori s-au arțat a toate boale. În bătrineace adince, părăsi lumea.

Intr-aceastași dži, pomenirea svintului proroc Varuh.

Proceasca adevărata oglindă răsularea și odihneala lui Ieremia urma dascalului Ieremia, cind acesta mergea de pogoria la Vavilon ca un robit, bocind robia Ierusalimului. Și, stînd pustieciunea Ierusalimului pină la 70 de ai, Varuh s-au inchis într-o virtoapă și plîngea înstreinarea Ieremie. Și n-au mai ieșit afară pină ce s-au întors Ieremia și poporul din Vavilon.

Iară, deaca să-ntoarsă poporul, Varuh ieșind din virtoapă, aude / iarăș cu Avimelel acelea ce se-au vădzut Ieremia în buiguire, cind și cu pietrele fu improșcat. Și era cunoscut ca-n doasă trupuri un cefeul într-amindoi. De vreamă că și Duhul Svint pre-amindoi la un ciconacealnic îi scriia că, mai limpede, Varuh, de rindul, de socoteala Domnului Hristos au cîntat dzicînd: "Acesta-i Dumndăzđu nostru, nu s-a mai meni altul cătră dînsul **и пошлал!**". C-ar putea neștine de ceia ce iau sama cu dragă oteneaală cărțile svinților proroci să afe pre prorocul Varuh, să procească mai multe pentru Hristos și pentru Ierusalim. Deci, îngropînd pre Ieremia cu de-adins, curund, pre urma prorocului Ieremie, răpăosă și svinția sa.

Intr-aceastași dži, pomenirea svintului măcenic Marco, păstorul de oi, și svinții măcenici și buini frați Alexandru, Alfeu și Zosim și svintul măcenic Pimn și svinții măcenici Nicon, Neon, Iliodor și aloralaltii feate și feți.

Aceștia svinți era în dzilele lui Dioclitian Împărat, în cetatea Pisidiei, Magnus fiind igheomon. Iară fericitul Marco era păstorul de oi, părul capului alb și mare, de agiunea la gizele. Și, deaca să iu că-i creștin, îndată-l spîndzurară și-l strujură și-l trimisără în Claudiupol. Și, fiind chemați fauri de aramă să feacă legături măcenicilor, venîră trei frați: Alfie, Alexandru și Zosim, ce lăcua în satul Catalion, fiind de meșterșug meșteri la fier. Și, începînd a bate herul pre Iieu, începu herul a cură ca apa și li să slăbiră minule. Iară ei, mirîndu-să de ce fu și auzînd dumndăzđies glas invitîndu-i să între în nevoiță cu Marco, ei nu să leniră, ce mărturisiră că sint creștini. Și, îndată, li băgară în virteaje și cu plumb topit li adăpară și în piatră li găvozdiră, de-i umorîră. Iară Marco, încălțat cu tălpălage de muncă și bătut citva și cu jiveale impuns și limba tăiată și găvozdit în piatră și tăiără piatră. Așjidere și Nicon și Iliodor și Neon prinși și cu mulți prunci și prunce le tăără capetele tuturor la locul ce să chiamă Moromilion. //

Intr-aceastași dži, pomenirea svintului măcenic Alexandru și cei cu dînsul 30 de svinți măcenici.

Intr-aceastași dži, pomenirea svinților măcenici Callinic și Evstathie Romănu.

Pentr-a lor svinte rugi, Dumndăzđu miluiaște și ne spăsește.

INTR-ACEASTĂ LUNĂ, 29, precuvios părintele nostru Chiriac Oșelnicul.

Acesta era în dzilele Marelui Theodosie Împărat din Corinț, tatăl, Ioan, preut la beserăcia Corinthului, maica, Evdochia, nepot lui Pătru Episcopul, cetei de cin.

Și, obîrsînd 18 ai, mearș la Ierusalim de să feacă călugăr la marelă Evthimie. Și arătînd multă nevoiță și nfruntînd pre ceia ce era în gîndul lui Origen și făcînd cu facerea Domnului Hristos multe minuni. Și, sosînd la adince bătrineate, au premenit viața.

Și era, dară, blînd și bun, cu toți apropiat, adecă grăiai lesne cu dînsul. Și prorocia lucrurile ceale vitoare din dumndăziașca descoperire. Avînd trup nalt, cu o cuviniță și dar, cînstîș fînt, întregi

toate părțile trupului ferind, nice leac slăbite sau schimosite de bătrânețe. Fost-au oarecîți vream și eugeni în lavra svîntului Hariton.

Într-această dzi, pomenirea svinților măcenici din Vizantia.

Împărățind Valent în Tarigrad, carele era arian, teșit din calea lui Dumnădzău afară. Împlură o curabie de svinți creștini pravoslavnici oamnici împăratului, acei intru gînd rău păgînesc cu dînsul. Și curabia fără cîmă; și-i dăderă foc. Și așa svinții lui Dumnădzău, lupțindu-să cu focul și cu apa, să afundară și-ș dăderă sufletele în mîna lui Dumnădzău.

Într-această dzi, pomenirea svinților măcenici o sută și cîndzici în Palestina și svinții măcenici Trifon, Trofim și Dorimedont și svința măcenică Petronia. /

Într-această dzi, pomenirea svinței măcenice Gudeliie.

Acastă svință măcenică Gudeliia, fiind creștină și pre mulți persi întorcînd la creștinătate, fu prinsă de Savorie, împăratul persilor. Și mult muncită și ne-nduplecată a jărvi idolilor și focului, în temniță fu aruncată. Și zămorită cu foamea mulți ai, după acestea, scoasă din temniță și iarși nevrînd a să tăgădui de Domnul Hristos, întii, îi beliră capul, de-acia, o răstigniră la un lemn și o găvozdîr foarte virtos. Și așa, într-aceale durori ș-au datu-și sufletul în mîna lui Dumnădzău, odihnîndu-să cu svinții în răpaos vecinic.

Într-această dzi, pomenirea svinților măcenici Casdoi și Casdoia.

Într-această dzi, pomenirea svinților măcenici Dada, Govdelaa și Casdoia. Carii unul, văr, alții, cuconi lui Savorie, împăratul persilor.

În dzilele împăratului persilor, Savorie, tatălui svîntului Govdelaa, orecine Dada, creștin, căpetenie din casa împăratului, iubit și văr împăratului, trimis să domnească în nește părți de țările lui, înlea creștinească în vedere. Și, pîrît cătră-mpăratul de orecine și trimițînd la dînsul împăratul de Adrameleh, mai-marele din boarii săi, să adeverează. Și-l află cu adevărat cîstind pre Domnul Hristos și scrisă cătră-mpăratul.

Iară împăratul, făcîndu-i răspuns, îi deade putere asupra a tot creștinul. Și acesta răspuns i l-au trimis pre Govdelaa, fiul său. Care răspuns priimînd Adrameleh, ședzînd alaturae cu fiul împăratului, cu Govdelaa, începu a face întrebarea. Și, luînd sama de-amănînt, aflară pre svințu că credea cu tot sufletul intru Domnul nostru Isus Hristos și gata să moară cu toată osirdia pentru Svinția sa. Atunce, un cămin foarte-mfocat aprinsără, învîșînd ș-arunce pre svințul intr-insul. Și, aprinzîndu-să foarte tare, suindu-să para focului sus, feace groază prăvitorilor. Și, aducînd pre svințu Dada să-l arunce în foc, căce nu să-ndupleca lor spre păgînatate. Și îndată cum îi feace svința cruce, focul căminului să premeni și // izvorîia apă în loc de pară. Și tot șă mirară de preaslăvită minune. Iară Govdelaa, fiul împăratului, îi dzisă: "Iubitul meu Dada, cine te-au învățat fapturi de farmeci ca acestea?". Iară Dada îi dzisă: "Macară de te-ai învăț și tu să te spodobești de la dascalul meu!". Iară Govdelaa îi dzisă: "De-aș creade în Hristosul tău, puteare-aș, oare, să fac și eu de-aceasta?". Și-i dzisă Dada: "Nu numai vei face ca acestea, ce încă vei împărăți cu dînsul depreună!". Și învăță Govdelaa să aprinză căminul și, cum pomeni svinții numele Domnului Hristos, îndată stînsă tot focul căminului. Și cădu la svințu Dada, de credzu intru Domnul nostru Isus Hristos.

Acastea vâdzînd Adrameleh, să dusă la-mpăratul și-i spusă de toate. Iară-mpăratul, deaca audzi că fiu-său s-au creștinat, mînd de-l aduși și-l bătu cu toiaje ceopase de 4 înși. Și, obosînd bălăușii, schimbără de pusară alți bătători. Iară svințu Govdelaa, bătut preste tot trupul, ruga Dumnădzău la inemă să-i dea răbdare. Și, arăfîndu-i-să svințu Inger, l-au îmbărbătat. De-acia, l-aruncară în temniță și stătu cinci zile.

De-acia, orecine Gargal luă voie de la-mpăratul asupra svințului ș-asupra tuturor creștinilor. Și, scofîndu-l din temniță, îi bătu cu vine de bou. Iară svințu ruga Dumnădzău și blăstăma legea tălne-să. Atunce învăță Gargal să-i belească două înși cureale de la călcîhie pînă după ceafă, dzîcînd: "Lasă că va veni Hristosul tău să-ți folosască!". Și, deaca-i feaceră și acestea muncă, îl legară virtos și-l băgară în temniță. Și, răsîpîndu-să singure legăturile și însănoșîndu-să svințu, deaca vâdzu Gargal, să miră înspăimînt și mearsă de spusă împăratului. Iară împăratul îi dzisă: "Pasă de-l umoră, păgînul, că nu mi-i fîcior, ce mi-i un vrăjmaș, de vream ce-au credzut în Hristos!". Deci băgă o sulă înfocată în ureache-i pînă-n ceacea ureache pătrundzînd și l-au aruncat în temniță. Și, rugîndu-să lui Dumnădzău, veni ingerul Domnului și scoasă jivală și-l tămădui. Și, deaca-l vâdzu Gargal, iarși l-au zmicuit cu vine de bou. Și băgîndu-l la-nchisoare, iarși, a doa dzi îl bătu cu toiaje de rugi de trandafir. De-acia, rădzîndu-i coastele-i cu cesale de her fără milă, dzicea: "Să vedem / veni-ți-va Hristos să te mai

36f

tămăduiască?!" Și, când fu rugindu-se în temniță, îndată să tămădui, slăvind și mulțumind lui Dumndăzdu. Și, privindu-l ceia ce era în temniță, să minunară, dzicind: "Mare-i Dumndăzdu! creștinilor!". Iară boiarul, minindu-să, învăță de le băgară cirilge de her prin umere și-i spindzurat, de sătură den a treia ceas pînă a noa ceas. Iară svintul Govedlai făcea rugă intru sine așa cum era spindzurat. Și pogeru, fu aruncat în temniță.

Iară măcaș sa și soru-sa doria să-l vadză și să teame de-mpăratul. Și, auzind împăratul că-i tot viu, dzisă lui Gargal: "Dară totu-i viu încă acel farmăcătoriu?". Iară Gargal dzisă: "Ei, împărate, viu iaste, ce eu destule cazne am făcut asupra-i!". Și-vmăță împăratul să-i despoaie pialea capului. Și-i despoiară de la spate pînă la frunte și-i acoperiă svintul obraz cu pialea. Și iară-l aruncară în temniță. Și mulțumia lui Dumndăzdu. Și, demineacă, deaca știu că-i viu, pusă de-i tăiară unghile din rădăcini la mîn și la picioare și-i scoasă și ceale patru măseale mare și-l aruncară în temniță, ca un mort, învățind să nu-i dea nice apă, nice să intre nime să-l vadză. Și mearsă soru-sa de-i deade apă. Și dzisă temnicerului să nu spuie nemărua.

Deci, pînă aicea, primia svintul Govedlae istelenii, pînă-î era încă sufletul slab și moale. Iară, deaca s-au întărit și i s-au învățat credința cătră Domnul Hristos, n-au mai pofuit istelenii, ce pusă răbdări și îndrăzmiri și osirdie cătră pedepse și munci, cu strălucirea Duhului Svînt. Și, așa, aflindu-să rînit, să bucura și tămăduia pre alții. Și toți să mira de-aceastea. Și alt orecine Gargal farmăcătoriu, ce era în temniță pentru a lui multe reale ce făcuse, vădzind răbdările svintului și aceale slăvite și mirate ce făcea în temniță, cădzu la picioarele svintului, dzicind: "Rogu-te, șerbul lui Dumndăzdu, pomenește-mă naintea Hristosului tău!". Iară svintul dzisă: "Creade intru Svinția sa și te va izbăvi de la toate realele tale!". Gargal dzisă: "Credz intru Svinția Ta, Doamne Isus Hristoase!" și stătu împreună cu svintul Govedlae.

37r

Și, a doa dzi, ședzind boiarinul la giudeț, adusă naintea sa pre-amoiși și, dezbră- // când pre Gargal, învăță de-l bătură virtos cu toiașe. Și, bătdînu-l, cloța cătră ceri, dzicea: "Doamne Isus Hristos, pentru numele Svinții Tale chinuiesc, întreăste-mă!". Și-aceste dzicind, deade sufletul la Dumndăzdu.

Iară pre svintul Govedlae, băgînd într-un cleaște teslăresc, îi rasără picioarele. Și înfocînd măciuci de her, i-au arsu-i susiorile. Și, aruncîndu-l în temniță, lua de pre ranele svintului de să unge acei închiși și să tămăduia de ranele lor, de bății ce avea. Și bolnavi mergea de să tămăduia și slăvia pre Dumndăzdu. Și, auzind boiarinul Gargal, nu credea. Și, apoi, preste 15 dzile, scofîndu-l din temniță și văzîndu-l cu totul sănătos și întreg, să-nspăimă de minune. Și băgă într-o căldare mare moale și iarbă pucioasă, de să topiră și să-nherbintă foarte, să bage pre svintul. Iară svintul, căuțind spre ceru, făcea rugă și să băgă în căldare. Și, spîrgîndu-să căldarea, ieși svintul sănătos și nice leac uns de smoață.

Atunc, vorovîndu-se cu soții săi Gargal, răstigni pre svintul gol la un lemn și-l săgeta multe ceasuri multine ale săgetătorii. Acolo vrea vedea lucru preaslăvit că nu numai ce rîmnea svintul norăit, ce încă și săgețile carile să slobodzia asupra sfinții sale să ducea sus, în văzduh. Aceasta făcea de să cutremurată de frică ceia ce deaderă acesta sfăt asupra svintului. Iară ceia carele aflasă acesta sfăt, săgețind și el, i s-au întors săgeta și i-au scos ochiul cel drept.

Și, înpețînd împărînd de toate, trimisă pre hîică-sa Casdoia la fratele ei Govedlai să-l înveață și să-l întorscă. Iară ea, deacă mearsă, luă învățatura fratelui și să creștină. Și, minîndu-să împăratul, învăță de tînsură pre hîică-sa și o bătură cu toiașe. Și o aruncară în temniță. Și, durîndu-o ranele ce-i deaderă, dzisă cătră fratele ei: "Fă rugă pentru mine, frate, că nu poci răbda muncile!". Iară svintul: "Nu-i împușina credința cătră Domnul Hristos, că am nedeajde pre Svinția sa ce-ai crezdu că nu să vor mai prinde de tine durorile, nice vei mai simți altă muncă!". Și, scofînd împăratul pre svintul Govedlai, învăță de-i legară mîn și picioare și-l aruncară în picioarele cailor celor de moară, ca să-l calce preste noaptea. Și-l feri Dumndăzdu nev- / tîmăt și nestropșit, mulțumînd Svinții sale. Demineacă, sculîndu-să slobod, să mirară toți. De-acia, înfocară pășu de her și-l frîpsară cu acealea, de-acia, învăță de-i băgară prin palme cirilge de her ascuțite și-l spindzurară de palme intru-aceale cirilge, pre 2 leamne, trei coți departe unul de-altul. Iară svintul, așa spindzurat, să ruga lui Dumndăzdu.

Iară Dadii și Avdii, creștini fiind, dvoria de tot, scria pre rînd nevoințele svintului, cu taină, de frica împăratului. Cătră carii dzisă svintul: "Doară puteți să-mi aduceți apă și undelemnă să mă botezdu? Iară de nu puteți, voi faceți rugă să să facă aceasta!". Și, deprună cu graiul acesta a svintului,

adecă un nuoraș mic ca o neguriță l-au acoperit ș-au turnat pre capul svinții sale undelemn și apă multă de-agiuns. Și audzi glas dzicându-i: "Iată că ți'ai luat Svințul Botedz, șerbul lui Dumnădzău, Govedlae!". Și i s'a feace fața obrazului ca lumina. Și ieși mult miros. Și, audzind acela svint glas, Govedlae feace rugă cătră Dumnădzău, mulțămînd și slăvind pre Svinția sa, așea cum spinzura pre aceale leame.

Și, pugarindu-l Gargal de pre acea muncă, ascuți trestii și le bătu preste tot trupul lui, de-i dipli trupul de aceale cuie de trestii, de la cap pînă la picioare. Iară svințul așea potricălit, multe ceasuri și rugindu-să, și deade sufletul in mina lui Dumnădzău. Atunce Gargal îl legă de picioare cu fune de coadele a cai sireapi și-l trasă preste pietri ascuțite, de să tăie și pică bucăți. Și ce mai rămasă de trupul svinții sale tăie in trei bucăți și zvirl, de-l lepădă.

Și, strîngindu-le cu mare cinste cei mai de sus grăiți creștini, preții fiind încă, Dadi și Avdii și Armazac Diaconul, le dusără la casele lor. Și, înfașindu-le cu pîndze și mirodenii, îl astrucară cu socotînă. Iară pre svințul Dada, slăvit vărul împăratului, muncindu-l mai nainte in multe fealuri, l-au tăiatu-l pre mădulări și așea și svinția sa intru Donul s-au săvîrșit.

Și nește creștini iubitori de Dumnădzău, culegîndu-i bucățile svințelor moștii, le înfașară și le astrucară la loc sămnat. Iară cîntind cei trei mai sus grăiți // toată noaptea, pre la miadzănoapte, s-alla și svințul Govedlae între dinșii și le dzisă: "Îmbărbătați-vă intru Domnul, fraților! Și stați virtosi și nestrămutați și nu vă infricțoașteți de ceia ce ucig trupul, iară sufletul nu-l poți ucide!". Iară ei, deaca-l vădzură, să bucurară și iarăș le dzisă: "Și să vă dăruască Dumnădzău pentru mine plata ce-ați ostenit!". Și, plecîndu-și capul cătră Dadii, dzisă: "Ia-i cornul cu undelemnul și svințul trupul Domnului Hristos! Și intră in grădina împăratului și unge pre Casdoia, soru-mea, și o priceștiuște cu svințul trupul Domnului Hristos!".

Iară Dadii luă și mearse. Și, sosind la ușe, i s'a arătă Ingerul Domnului și mearsă cu dînsul. Și botedzînd-o preutul și priceștiundu-o de svințul și dumnădzăiescul trupul Domnului nostru Isus Hristos, îndată luă Ingerul svințul ei sufletul și-l sul in ceruri.

Iară, demineață, intrînd maică-sa și aflîndu-o sfrîșită, mearsă la mpăratul și-i dzisă: "De-acum hii sănătos și te bucură cu împărăția ta, că hiul meu, cum ar hi avut vina a dzeace mii de tilhari însuși cu dzeace mii de ucisături de muncă l-au umoritu-! Acum iață-o-i și hiică-mea, cum ar hi ucis pre tată-său, goală, tilhărește ucisă, cum ar hi fost vor tilhăriță, așea, cu toiagele ceale ceopase ucisă muri și ea!". Acestea audzind acel nedorios și încrunțat împărat, nice leac nu s-au induplecat spre milă, săvai de lacrimile și cuvintele soaței sale ceale jealnice și pline de durere.

Iară împărăteasa, luînd aromate mirosuri scumpe, ce-aburesc de la sine dulci miroase și cu acealea unsă trupul a svința sa hiică și cu porfiră împărătească înfașe și o astrucă la fiul ei Govedlae, plîngîndu-i și grăindu-le: "Hiii miei, nu mă uitareți pre maică voastră, ce să mă aduceți și pre mine la răpausul vostru ce-ați agonesitu-vă de la Dumnădzău, intru slava dulcelui Isus Hristos. Căruia să cuvine slava in veaci!". Amen.

INTR-ACEASTA LUNĂ, 30, svințul СУПЕОМЧИННО, Grigorie de Armenia cea mare.

Aceasta era în dzilele lui Dioclitian Împărat. / Parthian de ruda sa, ficior lui Anac, văr premare lui Cosar, împăratului de Armenia. De Tiridat Împărat fu prins la-nchisoare căce-i creștin și multe munci răbdă. Apoi, oblicind Tiridat că-i svințul Grigorie ficior lui Anac Partheanului, carele cu înșelăciune au ucis pre tată-său, l-au legat de min și de picioare și, in cetatea Ararat, in groapă adîncă l-au băgat, ce era plină de gînganii veninate și de bălauri. Într-aceaea groapă 15 ai au trăit. Și hrănia pre-ascuns o femeaie sărăcă.

Iară împăratul Tiridat, ieșindu-s din minte și turbînd, iș minca însuși carnea și cu gliganii in munte păștea în jir, pînă visă soru-sa Cusuroducta un vis și glas audzi: "De n-a ieși Grigorie din groapă, Tiridat nu s-a tîmădui!". Deci svințul Grigorie ieșînd, botedză pre toți. Și stînd episcop și besarici făcînd, cu pace cătră Domnul au purces.

Intr-aceastași dzî, pomenirea svințelor măcenite femei Ripsimia, Gaiani și alte 32 **ПЕРИОГЕНО-** măcenite femei ficioare.

Aceaste svințe femei era feate ficioare și-n călugărie pretrecînd. Deci, Gaiani era bătrînă, iară Ripsimia era tînără și de-a hirea și frumoasă. Și, deaca știu de frîmșealele ei Tiridat, trimisă de i-o adusără și o siliia spre mestecăciune. Ce cu putearea lui Hristos fu apărată de păcat, că, neputînd să o

biruinșă, cădzu gjos ca mortul de dzăcea. Și scăpă de fugiia svinta. Iară slujitorii împăratului o agunsără fugind. Deci, întâi, rumpșară hainele de pre dînsă, apoi, legîndu-i minule îndărăt, îi tăiară svinta limbă, trupul pirjoliră de o arșură și svinții ochi scoasără. Și, așa, cîte puțintel tîndu-o buclăți, fericitul ei suflet mearșă la Dumnădzău. Și cu svinția ei tăiară șeptedzăci de măcenici și femei feate 32. Iară destonica Gaiani tăiară la cerbice și suflară de inflară ca un foale și o despoiară de piiale pînă la fle și o-mproșcăară cu pietri. De-acia, îi tăiară svintul cap.

Într-această dzi, pomenirea svinților 70 de măcenici, ceia ce fură tăiați cu svinta Ripsimii. Și pomenirea a două precuivoase femei. Și pomenirea svintului măcenic Stratonice. //

Într-această dzi, svintul măcenic Mardonie, jeratic pre buric suferind, s-au săvirșit.

Într-această dzi, svinții o mie de măcenici de sabie să săvirșiră.

Pentr-a lor svinte rugi, Dumnădzău miluiaște și ne spăsește.

CONEȚ¹⁹ SEPTEVRIE /

NOTE

- 1 (trad. n.) (sl.) "Voievod"
- 2 (trad. n.) (sl.) "la anul"
- 3 (trad. n.) (sl.) "luna octombrie"
- 4 (trad. n.) (sl.) "zică"
- 5 (trad. n.) (sl.) "anul"
- 6 (trad. n.) (sl.) "capitel"
- 7 v. Sf. Ioan Damascin, *Dogmatica*, Editura Scripta, București, 1993, p. 173-176, cap. XV: Despre cinșirea sfinților și
maselor
- 8 (trad. n.) (sl.) "omane, miluiește !"
- 9 (trad. n.) (sl.) "What muzicic"
- 0 (trad. n.) (sl.) "septor"
- 1 (trad. n.) (sl.) "Sinte acumiror !"
- 2 lavocașe opto Fiul lui Dumnezeu.
- 3 (trad. n.) (sl.) "Măltreșo-ae !"
- 4 (trad. n.) (sl.) "Nemuritorule, miluiește-ae pe noi !"
- 5 (trad. n.) (sl.) "La început a fost Cuvîntul și Cuvîntul a fost Dumnezeu și Dumnezeu a fost Cuvîntul."
- 6 (trad. n.) (sl.) "și altele"
- 7 (trad. n.) (gr.) "a lui Hristos Mîntuitor !"
- 8 (trad. n.) (sl.) "Episcolii Apostolilor"
- 9 (trad. n.) (sl.) "stăp"

OCTOVRIE

avind dzile 31. Dzua are ceasuri 11, noaptea - ceasuri 13.

ÎNȚIA DZÎ. Precuviosul părintele nostru svintul apostol Anania.

Acesta svint Anania Apostol era din cetatea Damascului. Carele și pre Pavel au botedzat din otrăvenie. Și, stăind episcop într-aceasta cetate, făcînd multe islețenii în Damasc și în Eleiherupol și pre mulți întorcînd spre credință la Domnul Hristos, de Luchian Domnul fu bătut cu vine de bou și coastele ras cu rujditoare; și cu făclii fu pișjolit. Și, scos din cetate, fu împroșcat cu pietri. Și, așa, implîndu-și mărturia, s-au suit la sălașele veacnice.

Într-aceastași dzi, svinții măcenici Mihail, din mănăstirea Zovei și cu dișii, 36 de svinți călugari, carii mărturisiră în poporul Sevastopolei.

Aceștia svinți era la împărăția lui Constantin și Irinei, ședzînd în mănăstirea ce să chiamă Zovi, lîngă Sevastopol. Și, oștindu-să Elim amira agarinesc asupra aceiia țăr, prinsă pre svinții. Iară precuviosii / părinți stătura-mprotiva lui, întăriți cu putearea Svintei Cruci. Și, stînd la mijloc Mihail, precuviosul igumen, și, învățînd, îndereptă pre toți cătră moarte pentru Domnul nostru Isus Hristos. Și, înfiți, ei plecară capetele de-i tăiară, de-acia, și întru tot cuviosul Mihail.

Într-aceastași dzi, svinții șease măcenici de sabie să săvirșiră.

Într-aceastași dzi, pomenirea precuvios părintele nostru Roman, făcătorul condacelor.

Acesta dintru svinți părintele nostru Roman era de la Siria, din Orașul Emesinilor, diacon fiind la svinta beserică Viritto. Și, nemerînd la Țarigrad, în zilele lui Anastasie Împăratul, rămasă la svinta Besereacă a Preciastei Dumnădzău-Născătoarei, în locul ce să chiamă Chiru, petrecînd cu frica lui Dumnădzău și cu cinste și păzînd cu priveghearea bdeniilor la slujbele Vlahernelor. Acolo slujia pannahida, adecă bdenile.

Și iară să-ntorcea la Chirul, unde și darul faptului condacelor au dobîndit. Arătîndu-i-să Preasvînta Dumnădzău-Născătoarea în vis, dîndu-i hirtie și poroncînd să o mînince, îi parea că ș-au deșchis gura ș-au înghîțit hirtia. Și era atuncea Născutul Domnului Hristos.

Și, îndată, cum să deșteptă, s-au suit pre amvon și-ncepu a cînta: "А ЕСА АСНЕ ПРЕ СВИНТИСТЕБНАГО РОЖАВЬЕ".! Și făcînd ș-oralalte praznice condacele și-ncă și-a svintilor, de sint mai bine de o mie condacele ce-au făcut svînția sa. Și, așa, cu pace s-au săvirșit.

Într-aceastași dzi, svîntul măcenic Domin.

Acesta svint era de la Thessalonic, adecă de la Solun. Ca un creștin fu prins de Maximian Împărat, cînd venisă de-ș făcea curți împărătești. Și, puindu-l nainte sa la-ntrebare, îi dzisă răsit, cu minie: "Pentru ce cutedz tu de mărturisești pre alt Dumnădzău cînd sint eu în scaun aicea, în cetate? Ce, de țî-i voia să fii viu, pasă de rădică jărtvă bodzilor!". Și, nevrînd svîntul să să-nduplece, învăță de-i rasără trupul cu rădzătorile. Iară Maximian, vădzîndu-să batgiocorit și ocărit de svîntul, nebăgîndu-i samă muncile, învăță de-i scoasă răfă de cetate, de-i zdrobiră // fluierile și-i tăiară picioarele. Și trăi șapte dzile svîntul, răbdînd usturime și nemincînd. Și, lui Dumnădzău mulțămînd, ș-au datu-și sufletul în mina Svînții sale.

Pentru-a lor svinte rugi, Dumnădzău miluiaște și ne spăsește.

Într-aceastași dzi, prăznuim praznicul Preasvintei Desputioarei noastre Dumnădzău-Născătoare și pururea ficioarei Mariei.

Arătînd că Svînția sa, cu de-adins să roagă nepărăsînd pentru rodul omesc și, mai vîrtos, pentru pravoslavnicii creștini. Că de-aceasta fu arătare și-n Țarigrad svintilor și fericiților Andrei și Epifanie. Carii vădzură în văzduh pre Svînta Dumnădzău-Născătoare, în beserică, în Vlaherne, cu svinți înșeri și cu svîntul Ioan Crăstîtel și cu Ioan Bogoslov și cu alți svinți mulți, rugîndu-să Svînția sa cu-ntinsoare cătră Fiul Svînții sale pentru toată lumea.

40r

Deci, stînd / În rugă, în voroavă la Dumndzău, îș făcea înemă rea și tristă, cum nu să cade, dzicînd că nu să cade să custe oamenii cei fără Dumndzău, carii strică și strîmbadză căile ceale drepte a lui Dumndzău. Și, grînd aceasta, să ruga lui Dumndzău să le tale viața amîndurora deodată, fără miță, cu detunetul, cu săgeata fulgerului. Și, aceasta grînd, spunea că i s-au arătat de vădzu că să, de pripă, cutremurată casa unde sta și despîcîndu-să înții din acoperîmint, în 2 părți prin mijloc. Și nește pară multă, luminată de lumină cu străluciri naintea sa. Și să vedea descoperit locul de pogoria lumina din ceru plină la dînsul. Și, iarăși, și cerul deschiat și deasupra cerului vedea per singur Domnul nostru Isus Hristos dvrîndu-i svinții îngeri, fără cislă de mulfîme, în chipuri de om. Și, vădzînd aceste sus, să mira și să minuna. Iară cînd să plecă gîos de cîlot, dzice că vădzu pămîntul casii despîcat cu o căscătură groznică și-nunecată. Iară pre cei 2 oameni ce-i blăstăma era naintea sa, la gura aciei prăpăști căscate, îngrozii și tremurînd. Și să scăpăta din picioare, cite puțin, de apropiia să cadză în prăpaste. Și de-afund din prăpaste ieșia șerpi și bălauri, de să-mvăluia printre picioarele lor, urmîndu-i, îngrozîndu-i, trăgînd tînd cu dînții, tînd cu codele, bătîndu-i și rînjînd asupră-le și tot silînd să-i arunce într-acea prăpaste căscată, urmîndu-i, împingîndu-i și lovind. Și să vedea că era de-a cădere, de voie de nevoale, nevoiți de răul, cite puțin, și înduplecîndu-să. Și dzicea Carp că să uita la ceale de gîos, de prăvia și de ceale de sus nu-i gîndia și să mîlîmia, făcînd voia-rea, căce nu era cădză și apropiîndu-li-să de multe ori să cadză. Și slăbind, și să voiera blăstămînd. Și abia iarăși să rădică de cătută în sus, cătră ceru și vădzu cerul tot cum era, înții deschis, iară per Domnul nostru Isus Hristos făcîndu-i-să miță pentru lucru ce să făcea. Și sculîndu-să de pre scaunul acci de din sus de ceruri a Svinții sale și pînă la dînșii pogorînd și miță bună tîndzîndu-le. Și îngerii cu Svinția sa împreună sprejînd și-agiufînd altul altuia de-acei oameni să nu cadză, să piaie într-acea prăpaste.

Și dzîsă Isus Hristos cătră Carp: «Bate de-m dă ștîre, // că îngerii sint gata să chînuiesc de multe ori pentru oamenii ce trag a veni cătră spăsenie și mă bucur de-aceasta, să nu smîntească alții! Înșă, iani, să cauți, oare bine /-ar părea să schimbi petrecerea cu Dumndzău și svinții îngeri cei buni și iubitori de om cu petrecerea prăpăști aciei căscate și bălaurii?».

Deci svîntul Dionisie filciu și tocmeele besericești. De-acia, mîrgînd în părțile Apusului, în dzilele lui Dometian Împărat, și arătînd multe minuni. Și în cetatea Paris tăară capul svinții sale. Și, capul luînd a mină, au mîrs pre picioare și 2 mile, fîind a mină capul, de să minuna toț cine vedea. Și n-au lăsat pînă n-au fîlînit o femeaic, anume Catula, cu puterea lui Dumndzău sprejînt și, în palmele ci, ca un odor dumndzăziesc l-au pus.

Așjidrea și ucenicii svinții sale, Rustic și Eleutherie, tăîndu-li-să capetele, trupurile lor cu trupul ceai măcinesc a svîntului propoveaduatori, fură aruncate herilor și pasirilor. Și nește credincoșii le luară și le ascusără pentru frica ucigătorilor. Și, deaca să dusără aceia, iară Catula fericită i-au astrucatu-i cu cîinste în casă-ș, în 3 a lui octovrie.

Și era svinția sa și era per chipul trupului de mare, mijlocii sulcaged, albeneț-galbin, scobițălă nări, sprinceanile dease, găvănșo ochii, urechile mare, cărunt, chicoș, adecă părul lung, lungărețălă barba rărișoră, burduhoșel puțînel, lungi deagitele la min. Și să face săborul lui în svînta Besearica mare.

Într-aceastași dzi, svinții măcencii Rustic și Eleutherie.

Într-aceastași dzi, svîntul măcenic Theocist.

Într-aceastași dzi, svîntul ~~СВЯТЫЙ~~ Dionisie și cu dînsul opt măcencii.

Acesta au fost în dzilele lui Valerian și Galiî împărații. Și, adus la Emilian Ighemonul și ne-nduplecîndu-să, fu osîndit de-l trimisără la urgie. De-acia, îl scosără la nărod și-l împroșcară cu pietrele, pătînd mai multe decît ceale ce-au pătîd de Decie Împărat, în Livîtia. Și închidzîndu-să la un loc săc cu Favst și Gaic și Petr și Pavel și alți patru, carii cu dînsul răb- / dară 12 ai. Și să sfîrșîr în bună ispovcadanic.

Într-aceastași dzi, svîntul măcenic Theagan.

Într-aceastași dzi, svîntul măcenic Theoctenos.

Într-aceastași dzi, svîntul Adancos.

Într-aceastași dzi, svîntul Ioan Hozevitul, episcopul de Chesaria, părintele nostru precuvios.

Acesta svîntul părintele nostru Ioan era thivcan de Țara Eghiptului. Și, luînd de la moșu-său îngerescul chip călugăresc și blagosovîndu-să la bătîmul, mearse pre Svintele Locurile Ierusalimului. Și-norocîndu-să la moșu-său, să ierță de la dînsul din mănăstire și ieși de-ș află o peștera, la un loc cu ripă naltă și nelesne călcăta: mică peștera; și lăcuî acolo, hrîndu-să de mugurul copacilor de-acolo.

minunătoriu. Și de toț ce era audțit și vădțut, de Dumnădzău priimit și dumnădzăiesc lăudătoriu vădțindu-să. Și bine și cum iubeaște Dumnădzău viețuind și pre Dumnădzău cu viața și cu nevoina tocmecălelor bune bucurai, cătră Dumnădzău au leșit.

Intr-această dzf, svintul măcenic Fătru den Capetolon.

Acesta era năseut, crescut dintr-aceea eritate, foarte înțelept și întrecind pre mulți cu // 44r
înțelepciunea. Și, insurindu-să, feace trei cuconi, apoi să călugări și să preuți, luind acesta dar, și fără voce, de la cine era arhieru locului pre-atunca voștrilor". Și, ca un dascal fiind creștinilor, fu cleveit la mai-marele acei țări. Și, mărğind în Damasc, pentru libovul lui Hristos, întii i s-au tăiat limba ș-au grăit camai impede și mai curat. De-acia, îi tăiară mina dreaptă și picioarele. De-acia, îl lipsiră de ochi și-i răstigniră și-i tăiară capul. Apoi, îl arșiră și în foc și scrumul cu oasele lepadără în pîriu.

Intr-această dzf, svinta măcenică Domnina și fiicele ei, Verina și Prodoca.

Aceste svinte femei, de dorul lui Dumnădzău ajunse, lăsară casele-ș și rudeniile și să dusăr în streinătate. Și agunsără de să opriră la Edesa. Și acolo le-au agiuns gonacii, bărbatul ei, atât cucoanelor. Și, deaca le prinsă, întorcindu-le pre la Ierapol ș-acolo fiind un pîriu mare, zăbăvindu-să gonacii cu prînzul și cu băutul, eale să furară. Și, rugîndu-să lui Dumnădzău să le scoată de la păgînătate, și-ntrară în pîriu și le-au buriit apa, de să necară.

Intr-această dzf, svintul măcenic Andanct și Calistena, hiică-sa.

Acesta era în Efesul Asiei. Carele era hatman preste hatmani și eparh lui Maximian Împărat. Întreaca pre alalți cu bogăția și înțelepciunea.

Și pentru ce nu vru să-ș dea pre hiică-sa după-mpăratul, căce era păgin, l-au datu-l Maximian în jac și l-au trimis în Meliti, de i-au tăiat capul.

Iară hiică-sa Calisteni s-au îmbrăcat bărbătește și îmbla, ascundzindu-să, în Nicomidiia. Apoi, preste opt ai, mearsă la o femeaie, în Thrachiia, care femeaie avind o fiică beteağă la ochi și ea o tămădui. Și, pentru căce o isteali, vru să i-o dea, să-i împreune cu hiică-sa, să-i fie ginere, pârîndu-le-i că-i vonic. Deci, silindu-o, de voie de nevoie, spusă povestea sa / și să minunară, proslăvind pre Dumnădzău.

Și, murind Maximian, stătu împărat Lichinie, cunmatul Marelui Constantin. Deci, Calisteni s-au ivit la-mpărăteasa, că era creștină și sor Marelui Constantin și-i povesti toate patimile. Iară ea o priimi la sine și o feace ca o maică fiului ei. Și așea, fericita Callisteni toată avearea părintelui său ce-i luasă Maximian ș-au luat înapoi. Și svintele moștii a părintelui ei le-au adus de la Mesopotamia la Asia. Și măcenicească svintă beserică făcînd, în numele Lui o au svințit. Și, pretecindu-ș viața, nainte cătră Dumnădzău au mărș.

Intr-această dzf, precaviosul părintele nostru Ammun Eghipteanul.

Acesta era eghiptean de rudă, sărac de părinți. Și de unchiu-său silit, să-nsură și trăi cu femeaia-ș 18 ai, zăbăvindu-să pregiu o iarbă scumpă de o lucră, ce să chiamă vlaşoman, multă trudă și osteneală făcîndu-ș culegîndu-l, nici leac atîngîndu-să de femeaie-ș, ce avîndu-o ca o sor. Acesta, ducîndu-să de-acolo, mearsă la marele Antonie și, minîndu-să mult de dînsul, fu a mulț de polzure și, mai vîrtos, de nepovestite minuni ce să făcea de la dînsul.

Intr-această dzf, svintii măcenici Favst, Gaie, Evsevie și Harimon diaconii.

Aceștia era diaconi Domnului nostru Isus Hristos, ucinici marelui Dionisie. Deci Gaie și Favst cu dînsul izgoniț și multe păfînd, primiră sfîrșine măcenicească. Iară Evsevie și Harimon, mai apoi de izgonnia învățătorului îmblînd, cercetînd svinții de prin temnițe și îngropînd svintele moștii a măcenicilor. Și trăînd pînă în dzilele lui Dechie și răbdînd multe iscușenii pentru mărturia Domnului Hristos, mai apoi fură prinș și capetele tăiat.

Pentr-a lor svinte rugi, Dumnădzău miluiaște și ne spăsește.

ÎNTR-ACEASTA LUNĂ, 5, svinta măcenică Haritina. //

Acesta svintă Haritina era în dzilele lui Dioclitian Împărat și Dometie Comitul. Șarbă fiind ocreăria Claudie. Care oblicînd-o comitul, scrisă la stăpînul ei să i-o trimiță la-nțrebare, căce-i creștină. Iară stăpînul ei, făcîndu-ș înemă rea, s-au îmbrăcat cu sac, de o plîngea. Iară ea, mîngîindu-l, îi dzica: "Bucură-te, giupine, și nu-ț face înemă rea pentru mine, că eu pentru greșelele meale și pentru a tale mă voi face jirtvă priimită nantea lui Dumnădzău!". Iară el îi dzisă: "Să mă pomenești, dară, nantea cereșcului Împărat!". Și o trimisă la comitul. Și, deaca sosi și mărturisii pre Domnul nostru Dumnădzău adevărat, Isus Hristos, pentr-aceea, o rasără pre cap și-i turnară preste cap jărtic

* vostreanilor

viu înfocat. De-acia, îi legară o piatră grea și o aruncară în mare. Și ieși vie din mare. Și iarăși mersă la comitul, de mărturisii. Și, mult muncind-o și tăindu-i de pren rădăcini unghile la min și la picioare, așea să sfinși, dindu-și sufletul în minule lui Dumnădzău.

Intr-accaștă dzi, svinta măcenja Mamellin.

Aceasta era din Persida, popă la capîștea Artemidii și avind sor creștină. Și, ară văzdu în vis ingerul lui Dumnădzău arătîndu-i tainele credinții creștinești. Și, sculîndu-să înspăimănt, mearșă la soru-sa de-i povesti. Iară ca o adusă la episcopul. Și, hotedzîndu-o, îi fu soru-sa nănaș din svintul ei botedz. Dintr-aceaea, porîndu-să elinii asupră-i cu rău, o ucisără împoșcind cu pietri, cumvîș era îmbrăcată cu hamile ceale albe a Svîntului Botedz. Și o aruncară într-o groapă adîncă, din care cu anevoaie putură creștinii de o scosară. Iară episcopul mearșă la-mprăturul persilor de luă putere să răspasă capîștea Artemidii, să facă beserică svintei măcenje. Care lucru isprăvind, pusă în nontrul besericicii cinstele ei moștin.

Intr-accaștă dzi, videnia lui Cozma Monahului, strașnică și de folos.

In a treiasăprezeace an a-mpărăției lui Ro- / man Împărat, carele cu bună credință purta șeptutul împărăției, era un om orecare în Țarigrad, unul fiind de ceia ce era de pătzia așternutul lui Alexandru împărat, carele au fost mai nainte de Roman și au fost mai ales dintr-alți posteaînici. Acesa, alegîndu-ș cînul călugăresc, sosi de fu și egumen la mănăstirea ce-i la apa Sangarului.

Și, trecînd elva ai, i să tîmplă de să războli. Și dzăcu lungă vreme. Și, obîrșînd 5 luni, n-a treia ceas de dzi, să trezi puținel de boală. Și, sculîndu-să cătîneluș, sedzu sprejîndu-i dimbe pârți 2 de chiliașii lui. Ș-au ieșitu-ș din simțire și ședea buiguit, cu ochii stîlpiți în sus, la podul casii și mișcălundu cu budzele șoptă ne-nfăleasă și ne-ncheiată, de la al treile ceas pîn al nouăle ceas:

De-acia, stîmîndu-să și viindu-ș în hire, cerea de la ceia ce-l sprejînia posmagi, 2 buci: "Daș-mi, daș-te, ceale 2 buciți de pine ce-m deade cel bătrîn cinstii!". Și, așea grăînd, îmbla cu mînule lui pozice, pipăînd și cercînd pregîjur sine să afle. Iară unii de-acolo feacără: "Poate hi că i s-au nălucit ceae. Iară nu videniei!". Și-l rugară să le spuic taina, dzicînd: "Spune-ne, cinstite părințe, și nu te scumpi a ne polzi, unde erai atîtea ceasuri și la ce videnie îți suiai mintea și budzele mișcălund, cu cine voroviai?". Iară svintul stareț, vâdzîndu-i așea, cu plînsuri, le dzisă: "Lăsaț hîii miei, nu plîngereț, de m-a trezi Dumnădzău, voi spune-vă!".

Și, cînd fu demineaț, să strînsă toată frățimea și-ncepu a le spune: "De-aș vrea să le tipăresc cu gîndul pre-amănunt, să vă le spui, treace preste limba omenească! Ce de cite îțiiu minte și voi putea, spune-voi! Cum eram de ședeam în pat răzîmat de doi frați, vâdzui de-a stînga parte mulțime de logoși, preste samă de negri. Și nu le era negreaț tot de-un fealiu: unii era cu obrazele strîmbate, avînd ochi cu vînatăi, alții încruntați, căutînd sireap cu călătură sălbatecă, alții le era budzele cu vînatăi și îmflate și răzbudate, în sus și-n gios rinjite. Deci, aceia logoși s-approiară la pat, vrînd să mă ia dintre voi. Și, întiu, eu nu mă temea de V' dîinșii, nice mă luă frică, vâdzîndu-vă că sînteți pregîjur mine.

16r

Iară nu știu în ce chip, rămaș de voi sîngur și cutedzără de mă apucară și mă ducea lege, alții mă-npingea. Și tare strînsoare mă adusără la o ripă adîncă, de o zvîrlitură de largă și adîncă pînă la Tartar. Și mă trăgea cu de-a sila la acea ripă, să m-arunce. Și era de-o parte, pre lîngă acea ripă, o cărărușe strîmită cit abia-ncăpea piciorul. Și, pre aceea cărărușe, mă trăgea și eu tot mă lăsa na dereapta, de mă cumpănia să nu cadz într-aceea prăpaste. Și să vedea în prăpăstea aceea, afund, un pîriu de mergea cu mare cursături.

Și, trecînd acea strîmtoare, spre răsărit, aflăm o poartă mare, deschisă la capătul aceii prăpăști. Acolo era un uriaș mare, negru și căznat și grozliv: ochii strîmbați, mari și însingerați și slobodzîtia scintei din ochi și cu pară multă și fum din nări. Limba-i spînzura afară din gură de un cot și mîna lui cea dreaptă era cu totul sacă, iară stînga era îmflată ca un stîlp, goală și foarte răstînsă, cu care apuca pre cei osîndii, de-i arunca într-aceea prăpaste căscată. Și, acei osîndii aruncîndu-i în prăpaste, striga: «Vai, vai!». Iară eu, deacă m-approiiai, el strigă, uriașuș: «Iaca priiatinul meu!» și tînsă mîna să mă ia. Iară eu, încrețîndu-mă de frică, mă dedui în latari. Și, îndată, sosiră 2 bătrîni. Ț-părea că-s trimis de cineva de-a hirea și cînteși, carii scototiam că-i svîntul Andrei și Ioan, dumnădzăieștii apostoli, sămînîndu-i de pre svintele icone. Pre aceștia svînți, deacă-i zări acel gubav uriaș, îndată fuși de să acunsă.

Și, luîndu-mă de-acia acei 2 bătrîni, trecum prin porțile ce mai sus dzisăm. Și, ieșînd din cetate la loc cîmpii cu sate frumose, mearsem. De-acea ieșim la o zăpodie ierboasă, cu pașje frumoașe, de nu-i poci spune de frumose și de bunăte. Într-aceaea zăpodie ședea un bătrîn cînteș și de-a hirea, avînd pregîjur sine mulțime de cuconi, ca aripa mării de ceia ce mă ducea, că-m

pierdută toată frica și grijea. Și dzîș: «Cine-i acest bătrîn și cine-s acei cuconi așea de mulți?». Ei / în dzîșără: «Acesta-i Avraam și sîmul lui Avraam ce auzd în beseracit!». Și mă dusără de m-am închinat la dinsul, cu smerenie, și l-am sîrutat. Și iarăși meursăm mai nainte.

Fîrșind zăpodia, aflăm un pomăt mare de maslini: ca stecalele copacii de mulți și la to pomul, umbrarii și pat cu om. Cunoscut-am pre mulți, și de la țară, și de la oraș, și de la curtea-mpărătească, și din mănăstirea noastră am cunoscut. Aceștia toți ce-am cunoscut toți sînt răpăosați. Și, vrînd eu să-ntreb de acel pomăt de maslini, îmi și răspunsără bătrîniul acela ce mă purta pre-acalele locuri. Și dzîșără: «Cugeti să-ntrebi locul acesta cine-i de-i așea frumos și ghîzdav cu maslini și cine-s aceale toate ce-s întî-insul? Aceastea-s ceale ce sînt: **Многои обитатели твоеи**, spuse, sînt «**ПОДОСТАВНО КЪ СЪЛЪ РАЗЪВЪЛЕНИ, ПОМЪРЪ ДЕРВОДЕТЪИ**, adică «Multe sălașe la tine Doamne sînt, pre vrednicie tuturor împărșite, pre măsura bunățăților!».

Și, mai încoala de acel maslini, era o cetate căria frîmșeacea și-mpistrura și înșirăta și căldura zidiurilor nu să poate povesti. Că era 12 rînduri din pregiur în tot zidul, ca nește 12 briute de 12 pietri scumpe, careleș de sine înșirate de o piatră, din pregiur încungîrînd cetatea. Și cine a sta povesti neatudul zidiului și porțile zidiului, tocmite cu aur și argint de-amestecul?! Și-n nontru, deaca-ntrai în cetate, pre pomostină de aur case de aur, cu jîlțuri aurate și scerie de aur. Și tot orașul era plin de lumină nepovestită, plină de miros, plină de bucurie în care, imblînd, nu văzdam nice om, nice vită, nice pasări, nice altă gînganie pemintească, nice zburătoare. Iară capătul orașului era curte-mpărătească minunată. Și, la-ntratul curților, era o boltă lungă, cît ai zvîrli cu piatra, și masă de marmure nallă, cît să radzîmă omul. Și era plină masa de oașpeți și casa plină de străluoarea luminată și miros cu dulceță și cu bucurie. Iară în fundul casii era o mică boltiță, de încăpea o frumoasă de soare fereastră, de prăvia la masă.

Și pre-acolo, să arătără doi // tineri strălumițați ca fulgerul în față și plini de toată străluoarea. 47r
Și dzîșără celor 2 bătrîni ce mă ținea arătînd și cu mîna: «Puneți-l să șadză ș-acesta la masă!». Și-ndată mă pusără acolo unde-m arătără locul acei luminați. Și sedzură de-o parte bătrîniului în casă. Iară tinerii, întrînd mai în nontru, la fereastra cea de soare și, pestînd acolo, cu ogîndiim foarte cu de-adins la masă și pre mulți cunoșteam priiatini mireani și călugări, și din mănăstirea noastră, și din casa-mpăratului. Mai apoi, frîdzîu, iarăși intrară cei tineri 2 luminați și strigară celor 2 bătrîni: «Rădicați-l de de-acia, că mult plîng hiii lui cei sufletești și-mpăratului i să feace milă și va să-l lase să petreacă cu călugării, în viață! Și-l ducet pre altă cale, că-n locul lui luară pre Athanasie de Traianu!».

Și atunceș, mă luară acei bătrîni de la masă și ieșim din cetate, luînd pre alt drum, aflînd multe iazere de muncă pline și de-nunecare, altele cu foc, altele cu neguri împuște și cu viermi, altele cu șerpi și gîngăniuri veninate și alte multe în tot chipul; locuri groznice de muncă. Că era toată plină de mulțime, că le ieșia boacetele și vaietele cu mîlecini ovilite de grai omensc. Și, trecînd aceale iazere și un loc puțin de-acolo, sosim iarăși la bătrînul cea ce-i dzîcea că-i svîntul Avraam. Și iarăși mă-nchinău, de-l sîrutaiu. Iară el îmi deade pînar, de băuiu mai dulce decît miarea și pline uscată, trei bucăți^{**}: una, precum îmi părea, am întins în vin, de-am mîncat și vinul am băut. Iară ceale 2 frînturi am pus în sîn, ceale ce-am cerșut ieri cerînd.

De-acia, sosim la uriașul cel de la rîpă, acel împuștit și pricijîit și căznat și ca noaptea de-nunecat. Și, deaca mă văzdu, șcîrșcă asupra-mi cu dinții, cumplit și cu minie și cu otravă dzîcea: «Scăpătu-mi-i-ai, ce de-acumu nainte n-oi părăsi asupra ta ș-a mănăstirii tale, în tot chipul măiestrînd!».

Pîn-acii, fraților, fîiu minte și v-am spus, iară cum mi-am venit în hire și m-am trezit nemică nu știu!».

Și-ndată / minară la mănăstirea lui Traian și aflară răpăosat pre Athanasie. Și, scoțîndu-l frați din chilie cu năslia și-ntrebînd ceasul cînd s-au răpăosat, aflară, prisne atunce, la ai noule ceas, cînd era în videnie acesta părinte. Căci sînt aproape aceaste svinte mănăstiri și preste puțină vreme să-mpreunără supt un egumăn, că-ș era use de use aproape. Și pînă astădz, tot un egumăn le ține de le ocîrmiuaște; și cu dumndzîiască petreacere cîrmăcite 30 de ai de acest părinte ce-au văzdu videnia. Și în traiul lui, bișug în toate și spori în sufleteasca nevointă, ca și în veniturile mănăstirii pentru hrana casii, întru slava om-iubitorului Dumndzîu Isus Hristos, Domnul nostru. Amen.

* un oraș
** frînturi

firea-mpăratului, că luind a mină așa cu vârteanța și zugrăvindu-i urzăturile cu măsurături, de-l bucură și-i ogoi gîndul. Și, mirîndu-să-mpăratul isteția apostolului, dîndu-i de agiuns de cheltuală și să-ntoarsă și-o gogînd.

Lară apoi // stolul, împărînd tot aurul în minule mișeilor, feace și-ncheic, ca un apostol, 49r
împăratului case și curte, în curțile întii-născuților.

Lară-mpăratul, treclînd cîlăva vreamă, nevoia să știe de lucrul și audzi că lipsește numai apocerenîntul. Și, de bucurie, cugetînd că-i vreamă adevărată, tremidă și alădă cumpănă de aur la apostolul, scriind: "Să-m faci apocerenîntul camai frumos caselor, curînd, ca, deaca oi veni și le voi vedea, să laud cu cuvîntul bișugul meșterșugului!". Apostolul, luînd aurul, rădică ochii cătră cerul, dzisă: "Mulțămăscu-ți, om-iubitorule, că în multe fealuri știi de tocmesti tot însului șpăsenial!". Și, țînd, iarăși, întiul nărav, l-au împărțit la mișei și lipsiți.

Lară cînd fu mai apoi, împăratul fiindu-i aminte și dorînd cum mai curînd să audză casele gata, să margă să le vadză. Și-ntrebînd de cine i-au venit dintr-acelea, îi spusără de toate: că nice au făcut case și aurul tot l-au împărțit la săraci și încă povestește nu șt'ce Dumnădzău și face neste minuni naintea celora ce s-adună pregiur dînsul și nemică nu mănîncă.

Lară-mpăratul, împlîndu-să de scribă, mină de-adusără pre apostolul și-l întrebă: "Gata-s casele?". Lară apostolul feace: "Gătatu-ți-s-au, o, împărate, polate foarte ghizdave, că țî le-am făcut așa precum am învățat a le face de Teslariul cel mare, cel adevărat!". Lară-mpăratul feace: "Blămați să le vedem cum sînt!". Lară apostolul feace: "Nu trebuiesc acmu, că nu-i vreamă, ce, cînd t-i muta de pre-acelea, atuncea vor prinde bine!".

Lară împăratului îi păru că-l ia în rîs și strigă asupra-i cu răstit: "Luai-ți pre-acelea de-acii și-l băgați într-o temniță-ntonecată, deprună și pre neguătorul ce mi l-au adus!". Deci, ședzînd în temniță legat.

Lară fratele-mpăratului, într-o noapte, arătînd că-i pare rău, căzdu în voia-rea și mihnicuie. Și, dintr-acelea, să războli și, chemînd pre-mpăratul, îi dzisă că: "Pentru ticăția aceluia ticălos de neguătoriu, mihîndu-mi-să inema, m-am războlit și, ia, c-o-i muri!". Și așa vorovînd amîndoi, muri omul.

Atunce, luîndu-i îngerul lui Dumnădzău suf- / letul, l-au dusu-l pre la sălașele lui Dumnădzău, de-i arăta frîmșețile lor și-l întrebă: "Unde-ți place să mergi să petreci?". Lară sufletul ș-aleasă una, o curte mai ghizdavă și mai apoi de toate și o arăta aceea îngerului și să ruga să lăcuască într-un unghiu aceia curți. Lară îngerul feace: "N-ai tu cum lăcu într-acelea curte, că-i a frăține-țu, ce i-o au făcut streinul cela, Thomă!". Lară el feace: "Rogu-te, lasă-mă să mărg să mi-o cumpăr la dînsul cu mic preț, că el nu o știe și m-oi întoarce!".

Atunce, îngerul întorsă sufletul la trup și să stîrni mortul și-ncepu a striga să-i vie frate-său, împăratul. Și-ndată cum sosî, feace: "Știu, frate, adevărat că-ț vrea-i da și giurnătate de-mpărtîție pentru mine să-nviiu! Pentr-acelea, poflesc de la tine, frate, un dar și nu zăbăvi, ce mi-l dăruiaște!". Lară-mpăratul feace: "Ce-i supt obstastia mea, bucuors dăruî să-ț fie, iubitul micu frate!". Și i-au întărit cu giurnămint. Atunce spusă-mpăratului ce ceare, dzicînd: "Dăruiaște-mi, frate, curțile tale cealea ce ai în ceriu, pre cîți bani vei vrea să-ț dau, căce mi l-i dăruiu!". Lară-mpăratul rămasă cu mult spre-acelea. Apoi feace: "Eu s-aibu în ceriu curți, dară de unde?!". Lară frate-său feace: "Așa-i adevărat, săvai că tu nu le știi cealea ce țî le-au făcutu-le acel închis în temniță, precum și eu, mihîndu-mă, m-am războlit de jealea lui ș-am îmblat pre-acolo, de le-am vădzut de ghizdave!".

Atunce, puînd în mintea sa împăratul cuvintele frăține-său, feace cătră frate-său: "Frate, acelea ce ceri tu, de-ar hi de supt obstastia împărtășiei mele, de nevoaic ar fi cu păcat dezlogat giurniții! Lară de vreamă ce-s osăbite de cătră obstastia pemintească, de vreamă ce sînt lucruri cerești, giudecă însuși! Ce, de vreamă ce-i aicea meșterul de față, țî-l ia și-ț va face mai ghizdave și mai luminat de cum ai vădzut că-s acealea!".

Și, accastea grăînd, mină de-adusără dîn temnița pre apostol și pre Avani neguătoriu. Și, cădzîndu-i la picioare, cerșu iertăciune dîn ce l-au supăratu-l, grăîndu-să.

De-accasta, mulțămînd apostolul lui Dumnădzău și botezîndu-i pre-amîndoi și-mvă- // 50r
de cuvîntul svintei Evanghelii, dîndu-le și arăvonul împărtășiei cerului, mearse într-alte țări, strigînd svînta Evanghelie, sălîvind și blagoslovînd Părintele și Fiul și Duhul Svînt.

Într-această dzi, svînta Erolidă Măcenîța.

Într-această dzi, svînta Erolidă Măcenîța.

Pentr-a lor svînte rugî, Dumnădzău miluiaște și ne spăsește.

INTR-ACEASTĂ LUNĂ, 7, pomentea svinților mari măcenici Serghe și Vacho.

Aceștia era în zilele împăratului Maximian. Deci Serghe era primichiri la școala ghenților, iară Vacho, secundichilor, iară la aceea școală. Și învățați și deprinși din ceput credința creștinească și dumndăzniești Scripturi și, fiind clevețiți la împăratul, fură siliiți să margă cu-mpăratul, să facă jârve idolilor. Și et, neprimind, îi deșcinșă de brie și le luară de pregiur gramuzdi plășciie și-i îmbrăcără în haine muieresti. Și-i scoasără la mijlocul orașului, să-i ocrască. Și, legați cu lanțzue și trimițându-i la tghemomul Antioh, în orașul Afratsiul. Și, apropiindu-să din arătatul svinților ingeri, să-mpurără de bărbăție și de cutedzare și de dumndăziască putcare.

Deci, întâi, pre Vacho bătură cu vine de bou crude și, lungind ceasul, deade sufletul în mina lui Dumndăzhu cu acele pedepse. Iară svințul Serghe, dîndu-i strînsoare în multe fealuri și gvozdit în picioare cu încălțări de her și silii s-aleargă cîi lungi, de-acia bîgat în temniță și iarăși gvozdit cu picioare încălțăminte, îi tăiară constitul cap și luă cumana împărății cerului.

Într-această dzi, svinții măcenici Iulian Preutul și Chesarie Diaconul. /

Împărățind Clavdie în Rîm și omorînd în mare maică-sa pentru credința cătră Domnul Hristos, de-acia nu-i mai era nice o mîlă de creștini. Atunce, fericitul Chesarie, soșind de la Africa, la un sat ce să chiamă Tarachini, deaca văduz spurcatele idolești jârve, le șchiopi și le oborî, de le călcă.

Deci, îi prinșără și-i închisără trei zile nemîncat și-l deaderă la anthpatul. Și, legîndu-i mînule-ndrăpt, îl tragea slujitorii naintea carului boiarinului pînă la capîștea lui Apolon. Și, deaca soșiră acolo, îl tragea svințul rugă, îndată cădzu capîștea din rădckini, fiind în nontru și popa cel mare și alți mult. Care lucru vădzînd Leontie Ipatieul, cădzu la picioarele svințului și, credzînd întru Domnul Hristos, să botedză naintea tuturor. Și, venind preutul Iulian, îl priceștiiu cu Preasvintze Taine. Și-nată, Ipatieul să rugă svințului de feace rugă pentru dînsul cătră Dumndăzhu. Și-ș deade sufletul în minule Svinții sale pentru ruga svințului.

Vădzînd Loxorie boiarinul aceea ce să feace, prinșă pre preutul Iulian și pre Chesarie Diaconul și-mvătă de-i băgără în saci și să-i arunce în mare. Iară svinții îi dzîsără: "Noi dară, o, Loxorie, ne-aruncăm în mare, iară tu mușcat de cumplit șearpe, vei da moarte cumplită!". Care lucru să și feace. Că, deaca trecură 2 dzile, el, Loxorie, primblîndu-să pre marginea mării, îi s-au colăcit pregiur dîmii un bălaur mare. Și, stringînd și ucigîndu-l, l-au zămorit. De-acia, sta o prăvirîște miloasă, că dzăcea îmflat, suflînd. Iară trupurile svinților ieșind din mare, cirmăcite de Dumndăzhu, trimiși din videnie orecarii creștini, Evsebie și Filix, le luară. Și trecînd pre-acolo unde dzăcea becimcul Loxurie, deaca-i vădzu, el să văiera și să făcea pre sine becimic, că încă nu-i ieșisă sufletul.

Iară fiul lui, botedzatul Leontie Ipatieul, deaca fură astrucate moștile svinților lîngă oraș, au tăiat capetele lor și i-au aruncat în pîriu. Și-nderipat de dumndăzies inger, cu Art Preutul de cetatea Capuia și luă moștile lui Evsebie și Filic. // de le astrucă în loc de cinste, cu slava Tatălui ș-a Fiului și Duhului Svint

Într-această dzi, svințul măcenic Polihronie.

Acesta s-au născut în eparhia ce-i dzic Gamfanit. Iară tată-său Vardanie, fiind țaran, ș-au învățu-ș cuconul la carte, că i-au dat poruncă să urmeadze diaconul. Și, fiindu-le apa departe, au ficut rugă cuconul acesta ș-au ieșit izvor de apă, de s-au ficut fîntînă, că era înțelept și postitoriu cuconul. Și, deaca sosi la vîrstă de stat, s-au împreunat cu ceia ce lureadză la vii. Și, lucrînd viile alăturea cu alți lucrători, gusta hrană și cu apă a treia și a patra dzi. Iară a cui era viaa, stăpînul mirîndu-să de-acel lucrătoriu a lui Dumndăzhu și cîstîndu-i bunătățile, l-au însoțit la orecit aur și l-au trimis, dzîcînd: "Du-te acasă-ț și roșă Dumndăzhu pentru mine!". Și i-au opritu-i sapa pentru credința care feace multe minuni.

Iară el mearșă cu aurul ce aveă pre minule sale. Și feace o svintă besearică, aflîndu-să și în svințul săbor ce s-au ficut în Nichea, fiind citeț. Și dobindi cinste de diaconie și de preuție. Și, răpōsînd Marele Constantin Împărat, îndată-ncepu a ieși ereză procelatului Arie și a turbura pre mulți. Pentru-aceea, ereticii, topîndu-să de zavistie, aflînd pre svințul Polihroni dorbind în sfințul jărtvnic, sărăd de năpărsnă. de-l giunghiară și-l zdumricară cu sabiile și, mestecîndu-l întruna cu dumndăziescul singe și carne a Domnului Hristos, îl trimisără, și fără voia lor, jărtvă svințului Dumndăzhu.

Pent-a lor svinte rugă, Dumndăzhu miluiaște și nu spăsește. Adevăr.

* adică a lui Evsebie și Filic

ÎNTR-ACEASTA LUNĂ, 8, precucioasa maica noastră Pelaghia.

Aceasta svință era în zilele lui Numerian împărat din Antiohia. Înviând jocurile și prăvi- / riștile și făcând curvii cu oamenii orașului și strîngînd bogățiile fără samă de mulță, dintr-acea rea agonisită. Din-cîta, apucînd învățătura de la svințul Nonon episcopul și pocăindu-să cu ferebinte și botedzîndu-să, lepădă toate și-mprăție avcarea toată la săraci.

Că să luăm pre-amănut istoria aceștii svințe Pelaghie, cumși era vestită de frîmsecate și grozavită la suflet de păcate, că era cu totul cufundată în glodîștea păcatelor. Altă grijă n-avea numai a-i frîmșea trupul ș-a-l împodobii cu scumpe podoabe, pentru să poată vîna pre ibohnici, să-i tragă la glodîștea păcatelor. Și mulți ș-au pierdut avuția și viața și sufletele ș-au pus după dragostele ei. Avea slujnice și slugi multe. Și îmbla drumurile, în vedecare, cu nălcire de agiuns, împlînd văzduhul de mirodeniile aromatorilor ș-a moscului, ce să ungea și purta cu sine.

Iară milostivul Dumnădzău nu o au părăsîi, nice-i fu greață de-afita spurcată și necurată, ce, ca un cunoscătoriu demaine lucrurilor viitoare, știind ce pocăință va să facă mai apoi, au lămurat ochii ei a sufletului ca adevcarea. Că într-acealea zile, strîfîncea patriarbul Antiohiei arhieriei cu o treabă. Și-ntrc dînsși era un episcop foarte îmbunătățîmat, anume Nonos, iminuat și de potiva ingerilor în viața sa. Și în svința Scriptură foarte iscusit. Pre acesta rugară pravoslavnicii să facă cazanie de folosul sufletelor.

Deci, feace cazanie de-mvățătura, afară, la beserica svințului Iulian și pre toți îi minună cu-njălepiciune cuvîntului, cit îi părea prisne că-l lumina Duhul cel Svînt. Că trăgea cu dulceața cuvîntelor sale pre păcătoș spre pocăință. Într-acele ceas, trecu pre-acelea și Pelaghia, ședzînd în cocie și-mpodobită cumuș îi era obiceiul. Și împlea vîntul de mirosurile aromatorilor și scripia cu totul de strălucire pietrilor celor scumpe și mărgăritarelor ce era-mpodobită. Și, vădzîndu-o așea fără-rușine, alalți arhierii și-ntoarsă obrazele într-altă parte, să nu o vadză. Iară fericitul Non, știind că și din ceale-mpotrivă, de multe ori să fo- // loseaște neștine și face roadă cu chipul cela ce alși să pornia spre mîrșitul păcatelor, svința sa mai virtos să porni spre iboste dumnădzăiască, căuțind curvii ceas mult. Și suspinînd tare, plînsă cîrta, cit ș-au udatu-și veșmintele de pre sine cu lacrimăile, olecădu-n să ca și cînd ar hi fost podobitura ei osîndă lui.

Și dzîsă cătră ascultătorii cazaniei, nărod ce era strîns: "O, vai și mișel de noi, de nește netreabnici, rușine ne va fi și mustrare naintea-nfricatului giudeț pentru curva aceasta. Că ea, pentru să placă oamenilor, cită nevoință pune, de să-nfrîmșadză și să-mpodobăste, pentru să dobindească puînțea amară dulceată a păcatului! Iară noi, nepricepuși, ședem cu leane și nu grijim să ne-mpodobim sufletele, să plăcem lui Dumnădzău, ce ne lăsam cînstea nebăgată în samă și negrijită. Pentr-acea vom fi de scădere și ne vom păgubi de-acea negrăită și minunată dezmerdicuine a de pururea fericință și ne vom osîndi pentru negîndirea noastră, în muncă nesfirșită!". Aceasta și alte ca acestea folositoare sufletului pilde spuind acesta svînt arhieru Nonos obrîși cuvîntul și să rășchiră săborul.

Și, ducîndu-să la chelie și sîngur, la Dumnădzău toată acea dzî feace rugă și dzicea așea, cu lacrimă: "Preainălțate Dumnădzău și mult milostivule, iartă-mă pre un negîndit și leaneș, că nevoința numai a unii dzile a curvei întrece nevoința tuturor ailor a vieții meale ce împodobăste sufletul în petrecerea Svinții Tale! Dară ce răspuns îmi voi da naintea Ta, că ști ai ascunsse inermi?! O, vai mie, ticălosului, că-n nedestoinicie întru la preasvințul tău jărtvnic și nu mă-mpodobăsc cu dumnădzăiasca ta voaie! Ce, Doamne, nu mă osîndi la dzua giudețului, că de toată bunățate sînt pustii și nice una din poruncile tale n-am păzîi!".

Aceasta și mai mult dzicea svințul și le audzia ucincului și diacon Iacov. Carcle i-au scrisu-i și viața. Iară deaca să culcă svințul și adormi, să visă slujînd svința liturgie, pre obiceiul svințului jărtvnic. Iară o porumbiță împuțită și întinată zbura împregiur dînsul și-i da / multă doceață de putoare. Și, cînd fu la **ΕΛΛΗΝ ΟΡΑΔΙΩΝΗΝ ΗΣΤΗΜΑΤΕ**,² ieși porumbița de stătu afară pînă să obrîși svințul la Ierusalim. Și deacă ieși svințul din svințul oltari, veade iarăși porumbița zburing pregiur dînsul, ca și-mfi. Deci, își tînsă mina de o luă și o afundă în scaldătorela svinței cîrstecălnie, unde botedza oamenii și să curățî îndată. Și, ieșînd dintr-apă, fără leac de putoare, zbură în văzduh aita de sus, cit nu să vede. Și aceasta au fost chip și ursăciune ce vrea să să izbîndească a doa dzî.

Deci, cînd fu demineață, spusă visul cătră Ioan. Și dacă mearsă în beserică cu alți arhieriei, îi deade patriarbul Evanghelia, pentru darul ce avea a Duhului Svînt, să facă cazanie nărodului. Și să află și Pelaghia la acea svință cazanie, nu pentru dumnădzărie, că altă dată n-au mai fost, ce numai din invitarea lui Dumnădzău milostiv, carcle va tot omul să să spăscă și la cunoștința derepății să vie. Audzînd, dară, curva sufleteasca nemuritorie și giudețul cel strănic a lui Dumnădzău și binele vicții de vecie celor buni și muncile nesfirșite celor răi, o, minunata ta, Doamne, ș-au umilită aceea ce era

întîi neumilită și plînsă amar! Uritu-ș-au îndată lucrurile ceale spurcate, au îndrăgît îndată pre
iobhnicul cel adevărat, mirele cel precurat și sufletese!

Deci, după otpust, au minat nește slugi a ei în urma svintului Nonos, să-i afle gazda. De-acia,
scrîsă cătră svînția sa, de-i trimisă, într-acesta chip scrînd: "La svintul episcop și ucinic lui Hristos,
ucînja dracului, Pelaghia, luciu fără-legilor, face închinăciunea slujnicească. Audzit-am, svintul lui
Dumnădzău, de un creștin că Desputoriul și Domnul Hristos n-au venit să chiamo pre cei direpți, ce
Dumnădzău, de un creștin că Desputoriul și Domnul Hristos n-au venit să chiamo pre cei direpți, ce
cu dinșii s-au vorovit Acela ce-i de heruvimi nevăzutu! Deci, de ești tu a unui Stăpîn ca acesta slugă
și ucinic, să arăți și cu lucrul și să nu-ți fie greață de o curvă ce-și sint de o naștere și de o mpreună
slujnică, ce mă spodobeaște, rogu- // te să-ți ispedivească păcatele mele, ca să-m spășească pentru tine
sufletul! O curvăare! .."

Acențea deaca le ceti preacuviosul, să-nspăimă și nu vru să primască în vorovă cu dînsă,
ce i-au poronicu-i să marga în besearică, cînd sint și alaltî arhieriei strînși, să grăiască cite-i trebuie.
Iară Pelaghia, deacă audzî, apucă vremea și alergă după spășitoriul. Cursă la svînta besearică, cade la
pînînti ca o altă curvă, udînd picioarele svintului cu lacrămile, ca ceea din svînta Evanghelie
picioarele Domnului Hristos. Și grăind așa, cu mare glas: "Hie-ți milă de o păcătoasă, părinte
preacuviosă, asemînîndu-te Stăpînului tău! Botează-mă și mă-ndereptează la pocăință! Că eu sint
luciu fără-legii și prăpătea pierdzării și silja și vîntoarea dracului. C-am fost vină și prilej a mulți de
meacărsă în iad! Iară acmu, prin darul lui Dumnădzău mă poacăiesc de vicleşugurile mele și im trebă
pocăință ca să nu fiu în venci de muncă!!"

Acastă dumnădzăiască schimbătura* a direaptei Celui-de-sus, deaca vădzură arhieriei să mira
de-atitea lacrimi ce vărsa pomenita, pururea. Și, pîrîndu-le bine de spăsenia ei, abia o feceară de să
sculă. Și-i dzîsă svintul Nonos: "Pravila svintei Descarici ne poronceaște să nu botezăm nice pre o
curvă, pînă nu va aduce chizează să o ia în chiazize, să nu să mai întoarcă la păcatele-și cele dintîi.
Iară ea, iarăși cădzu la pînînti și mai tare plîngea, dzîcind: "După capul svînțiii tale săt sufletul meu,
să dai samă de dînsul năntea lui Dumnădzău. De-i zăbăvi și nu mi-i botezda mai de sirg, să mă nășe
iznoavă prin Svintul Botez, ca să mă aduci la mirele cel precurat, la Hristos, mireasă curată și fără
prihană, că mă tem că, de oi zăbăvi cu Svintul Botez, să nu mă smintescă iarăș împiedecătoriul, să
mă dzădă la aselghia** cea dintîi."

Audzînd acestea, proslăvi pre Dumnădzău, vădzînd atita pocăanie și, spovedindu-o, o-nrebă
cumu-i numele. Și spusă că o cheamă Pelaghia. "Iară nărudul să minuna de mulțimea frîmșeaptoei ei
și de pietrice ceale scumpe și mărgăritare ce purtam"; și o chema Mărgărita. Atuncea, o boteză în
numele Svintei Troițe și i-au pusu-i numele ei cel dintîi și o priimi din / svînta scaldătoare o călugăria
îmbunătățită, anume Romana. Și, făcînd svînta liturghie, o precești cu Svintele Taine.

Pe~~nt~~ru~~o~~ca, toată Antiohia s-au bucurat depreună și feceară praznic cu tot săborul pentru
spăsenia sufletului ei. Și tot omul îi părea a sa bucuria ei, cum birui pre-împiedecătoriul. Carle
neputind suferi rușinea și înfrîntura sa, s-au prăvăli în chip de om, neuibitoriul-de-om și s-au arătat, în
mijlocul tuturor cu minule puse în cap, zmulgîndu-să și strîgînd asupra svintului Nonos cum au făcut
strîmbătate, de i-au luatu-i putearea.

De-acia, fără rușine, s-au apropiat cătră Pelaghia și o feace vînzătoare și fără creștință. Iară
ea, făcîndu-și svînta cruce, îl izgoni. Ce iarășî nu s-au părăsit de obrăncișia sa, ce să dză noaptea
într-astermutul ei, de o deșteptă, dezmierdîndu-o și măgulind cătră obiceiul cel dintîi, giurîndu-i să-i
facă multă cinste. Iară ea, iarășî făcîndu-ș svînta cruce, îl stînsă și spusă Romanei, carea o-mvătă să nu
să teamă nice leac de-acel nepriiian.

Și, preste puține dzile, deade iarășî ș-altă palmă pizmașului și rană în inemă. Că, luminîndu-să
din Svintul Botez cu Duhul Svînt, chemă pre o slugă a ei, care era mai înțelept și i-învăță să șadză,
să-i scrîie într-un catastih toată avuția: aur, argint, pietri, mărgăritari, odoară scumpe, haine și tot ce
avea și să-i aducă izvodul. Și-l deade la mina episcopului, dzîcind: "Ia-le aceastea, svînte părinte,
și le-mparț cum îți-i voi. Că mic mi-i destul avearea mirelui meu, lui Hristos Desputoriul!". Iară
Nonos chemînd deregătoriul și vîsteamnicul besaricii și-i dzîsă: "Iacă, te giur cu Dumnădzău și îți le
dau pre mină toate aceastea și nemică să nu orești besaricii, ce să le-mparți toate la săraci și văduve
și la mișei, ca să să-mparțe bine acealea ce s-au strîns rău!". Și așa feace. Iară fericita Pelaghia ierță
robii și roabele și le dăru și aveare, ca o de-om-uibitoare și-i învăță să să grăiască de spăsenia
sufletului, să să izbăvască cu mila Desputoriului Hristos de muncile de veaci, precum și de la dînsă să

* pomenită

** curvia

min- // tură de câtră șerbie. Iară din dzua ce s-au botedzat piine n-au mai mîncat nice, leac fericită dînr-avacrea ci, căce era rîu agonisit, ce o hrînăia Romana, aceale puîne dzile cît au lîcutit la dînsă. 54r

Și-ntr-o noapte, de svînta duminică, s-au dezvășut din hainele ceale femeiești și s-au îmbrăcat într-o rasiă de păr rea. Și s-au dus la Ierusalim, neșpuind necăsi nimăruia, nice duhovnicului, nice nănaș-a Romani, carea să bociea și o plîngea, neștînd ce s-au făcut. Iară svîntul Nonos cunoștea din putearea lui Dumnădzău și, mîngîind, îi dzîsă să nu-ș facă înemă amară, că Pelaghia partea cea bună ș-au ales, ca și Maria, sora lui Lazar. Carea nu s-a lua de la dînsă.

Deci, așea rîmasă Pelaghia în muntele Eleonului, trei ai închisă într-o chilie și necunoscută în port bărbătesc, nevîndu-să și făcînd bunătăți ca aceastea și luptări asupra dimonului cu osîrdia ei. Carea sîngur Dumnădzău le știe, Ștîtorul tainelor.

Iară svîntul diacon Iacov, ce-l pomenim deaceurea, cu dor și dragoste dumnădzăiască pornit, meară la-nchinăciune cătră Svîntul Mormint, luînd blagoslovanie de la svîntul Nonos. Carele-i dzîsă: "Să mergi, hiul meu, cu sănătate! Și, deaca te vei primbla pre la Svintele Locuri, să-ntrbi și pentru un cunuh, anume Pelaghie, călugăr îmbrunătățimat, că-ț vei lua de la dînsul multă polzuînță, că iaste priiatin foarte drag Domnului nostru Hristos!". Iară Iacov nepricipindu-să nice leac că-l dzice pentru fericită Pelaghia.

Și, deaca-mblă Svintele Locuri, întrebă și de Pelaghie Călugărul. Și i-l spusără că-i în muntele Eleonului. Deci, meară și hătu la ușe. Ieși svînta îmbrăcată bărbătește și-l cunoscu. Iară el nu o cunoscu, că era useată și frîșită de post, ochii adîncăți și numai oasele și piialea, de arăta vedeaere umilită. Și-i întrebă au doară-i diaconul lui Nonos, episcopul și uenie. Iară el dzîsă: "Așea-ii!". Iară svînta dzîsă: "Adevărăt apostolul lui Dumnădzău iaste acela om și să-i dzici să roage Dumnădzău să mă iarte de făr-legile mele!". Și, deaca dzîsă așea, închisă așea. Și cînta cîntările peaselor, prîrînd. Iară Iacov, într-acei cescut, luă multă polză, învățîndu-să măsura cuvîntului, cu să cade tot omul să găriască puține cu călugărîții. Și, deaca ieși de-acolo, meară pre la chiliile altor părinți, cari tot lăuda foarte pre Pelaghie Scopetul, ca foarte îmbrunătățimat și svînt om.

Și, preste puține dzile, s-au audzît preste tot schitul că s-au răpăosat Pelaghie cătră Domnul. Și să adunără de la Ierusalim și de la Ierihon și de la Iordan și din toate hotărăle, cu multă smerenie dumnădzăiască să astroce svintele ei moștii. Și, vrînd să o miruiască, cumu-i obicina, cunoscură c-au fost femeale. Și, minîndu-să, slăviră pre Dumnădzău toți, unde o au întărit a să bate și a birui pre luptătorul cu totul. Aceasta vearse au ieșit tutînderea și să-ndea care de care va-nceapa mai nainte, să-i sărute svintele moștii și să o cinstească. Și așea, o rădicărir în năsiile oameni de cinste și svînți, petrecînd gloate cu feclii aprinse, cu tămii și cu cîntări și o astrucară cum să cade.

Intr-această dzî, altă svîntă Pelaghia ficioară.

Acasta svîntă era din Antiohia Siriei, de rudă mare și slăvită. Și, oblicînd domnul scaunului că-i creștină, trimisă să o prînză. Și, deaca mearșără slujitori și i incungurără casa, vrînd să o răpăscă. Iară svînta prînzînd vearse, li să rugă să o-ngăduiască puîntel. Și ei ascultînd, sîtu svînta ficioară la rugă, cu mîni tinse și cu ochii cătră Dumnădzău. Și să rugă mult ceas să nu o lase Svîntă sa să o ia și să o apuce slujitori cei domnești, ce să să suie la Svîntă sa ca o jărvă svîntă și fără prihană. Și, așea, cum să cade, să-mbracă ca de moarte și să culcă de răpăosat, dîndu-și sufletul în minule lui Dumnădzău.

Intr-această dzî, svînta măcenăți Pelaghia.

Acasta svîntă măcenăți Pelaghia era în dzilele lui Dioclitian împărat, din orașul Tarsului, Chilicie. Și, botedzînd pre mulți Lin Episcopul, vădzu svînta în viș șerutura chipului episcopului, cum o ruga și o-nbia cătră Svîntul Botedz. Și, luîndu-ș voie de la maică-sa, anume // să margă pînă la mamcă-sa, meară la episcopul și să botedză. Și veșmintele ei ceale scumpe, cu podoahe le deade de le-mpărți episcopul la săraci. De-acia meară la mamcă-sa și nu o primi. Apoi meară și la maică-sa și nice ea nu o primi, vădzu-o îmbrăcată smerit. Și, făcîndu-și maică-sa voia-rea, spusă fiului lui Dioclitian ce-i era logodnic. Iară el, de voia-rea, să umiri sîngur pre sine. Și, minîndu-ș Dioclitian, o prisnă și o băgă într-un bou de aramă înfocat. Și, așea, svînta ficioară și măcenăți ș-au împlut nevoința, dobîndînd logodnă cu-mpăratură cereșe, în veaci nuntînd în bucuria Domnului Hristos.

Intr-această dzî, svînta Ilișia ce fusese curvă.

Acasta de mică fusese măiestrie drăcească, luînd de la maică-sa începătură. Și vinată spre pocăință de svîntul Pafnutie Sidoneanul și luînd întreagă credință că iaste pocăință, împărți toată averușia ce avea săracilor, samă de patru sute de litre. Și să-nchisă într-o chilie, plîngînd și suspînd din toată inima, dzîcea: "Doamne cea ce m-ai zidit, miluiaște-mă!", într-aceasta trăînd trei ai și ieșînd de-acolo cu porunca părintelui. Deaca trecură 15 dzile, s-au răpăosat întru Domnul Hristos.

Intr-această dzî, svîntul ~~CULTORUM~~ Artemon.

Acesta era în zilele-mpăratului Dioclitian, preut la beserica de Laodichia, bătrîn și avînd înflorite cărunțeale. Și intrînd cu Sisinie Episcopul în capștea idolilor, au strîcînd idolul lui Apolon, așjidere și trupul cel cioplit al lui Asclapie. Și zmei ce era acolo, carii povestesc e a era 20 de copii de groș și 80 de copii de lungi. Pentru-acasta, fu prins și fu croit și zdumricat și fript pe grătariu. Și ieși sântos și fără nice o beteje. Și aceste îi făcea acci ticății, săvâi că-i urma un cerb, de-i mustru cu brazi omeneșe pentru incremențirea înemii lor și neomenia. Iară svîntul, ieșînd o fîntînă unde sta, botodză pre acca carii sta pre-acolea tîmplăți. Și răpōsă intru Domnul. /

Pentru-a lor svînte rugi, Dumndăzdu miluiaște și ne spăseate.

INTRU-ACEASTĂ LUNĂ, 9, svîntul apostol Iacov a lui Alfeu.

Acesta era frate lui Mathei Evanghelistul și Mitariul. Carele, mîrgînd la propoveadanie, ars de dumndăziască rîhnă, au stricat toate capștele idolilor, tîmăduînd neputinje și zgonînd dulturi necurate. Pentru care lucru și mulțimea limbilor l-au numitu-l "sămînțî dumndăziască". Deci, curînd preste toată lumea ca un priatin a lui Hristos, Căruia i-au închipuit și patima și moartea, s-au răstîgnit și-au datu-ș sufletul în minule Domnului Hristos.

Intru-acastaș dzi, precuaviosul părintele nostru Andronic și Athanasia, femeia lui.

Acesta svîntul Andronic era din Antiochia cea mare, zltariu de meștersug și plin de fapte bune și bogat. Și s-au însurat, de-au luat pre Athanasia, carea și ea era curată și cu frica lui Dumndăzdu. Cu carea vorovîndu-să, făcură averea și agonesita lor în trei părți: una o-mpărțîia la mișei și săraci, alta o-mprumuta cui vrea ceare la dînșii și nu-ș mai întorcea, iară a treia parte era de hrană și de meștersug. Feacără și 2 cuconii, făt și fată. Și, de-acia, nu s'au mai culcară amîndoi, ce, petrecînd în curățîie, să zăbăvia la rugă și la slujbele mișeilor și bolnavilor.

Și, trecînd 12 ai în petracerea lor, cînd era să s'au bucurde de cuconășii lor, sosînd cătră vîrstă, să culcară de murîră amîndoi cuconii. Iară fericitul Andronic, arătîndu-să nemîhnit de tîmplarea cuconășilor, pomînd acesel fericit glas a svîntului Iov, adecă: "Dumndăzdu au dat, Dumndăzdu au luat!" și altce. Iară soțiora lui Athanasia avea nemîngiată jeale. Și, fiind îngropată cuconii ei în beserica svîntului măcenic Iulian, nu mai ieșîia de acolo, dzîcînd să moară și ea și: "Să mă-ngrop // cu cuconii miei!". Și luînd patriarhul pre Andronic la patriarhie, să-l mîngîie, femeia nu vru să iasă de la momîntul cuconilor, ce masă acolo, bocînd și bătîndu-să cu jeale.

Iară cînd fu pre la miadznoapte, i să arată svîntul măcenic Iulian în chip de călugăr și-i dzîsî: "Ce țî-i ~~nume~~? A ce nu laș să odihnească carii sînt aicea?". Iară ea răspunsă și dzîsă: "Nu bănuî dumndăzdu asupra scarbei tale, că mare doru mi-i, c-am avut numai doi cuconii și i-am îngropat astădz pre-amîndoi!". Iară svîntul îi dzîsă: "Nu plînge pentru dînșii, iacă-dzîc, o, nevastă, că, precum firea omenească ceare de mîncat, că nu-i puțină fără mîncare, așea și cuconii cer la Domnul Hristos binele cel vîtoriu nepărăsît, dzîcînd: «Doamne ceta ce ești drept giudet, pentru ceta ce ne-am scăpat de pemîntîie, nu ne lăsa de ceale cerești să ne scăpăm!»". Iară ea, deaca audzî, să umilî și schimbă plînsul în bucurie. Și dzîsă: "Dară deaca sînt cuconii miei în ceri, eu ce mai plîng?!". Și să-ntoarsă să ceare acele părinte ce grăi cu dînsă. Și-l căotă prin toată svînta beserică și nu-l află. Și dzîsă portariul: "Unde-i părintele ce-au intrat mai acum?". Și-i dzîsă portariul: "Tu vedz că-s ușile incuiate și-ntrubi unde-?!", și pricepu portariul c-au vădzut videnie.

Iară ea, luînd frica, să dusă acasă și spusă bărbatului-ș ce-au vădzut și să rugă să o ducă la o mînstire, iară el încă avînd aceleș gînd ca și dînsă. Și să-mvoiră și-mpărțîri dîntre-averea lor la mișei și răscumpărări robii și robii săi pre toți tertară ce avea cumpărăți. Și alaltă avere au dat pre mina socrului, să facă bolnie de mișei și ospătării de călugări.

Iară Andronic, luînd cu sine oarece de cale cu femeia sa și ieșîră noaptea din oraș. Iară fericită Athanasia, prăvînd de departe casele sale, căotă spre ceru și dzîsă: "Doamne Dumndăzdu ce-ai dzîs lui Avraam și Sarrei: «Ieși din țara ta și din ruda ta și vino în țara ce-ți voi arăta!». Însuși ș-acum înderpețadă-ne în frica Ta! Iată că ne-am lăsat casa dechîșia pentru numele Svîntîi Tale! Nu ne-nchide ușea-mpărțîiiei Tale!". Și plînsără amîndoi și purceasără. Și sosînd la Locurile Svînte, să-nchinară și vorovi-ră cu svîntîi părinți, cu mult.

Și-torcîndu-să, mearșără la avva Daniil, de-l rugară să bage pre Athanasia în mînstire de femei. Și o trimisără în mînstirea Vennisietelor. Iară Andronic luă svîntul Ingeresc cin de la acesel părinte avva Daniil și petrecu la dînsul 12 ai.

De-acia, să cerșu cu blagoslovenie să margă la Svîntele Locuri, să să-nchine. Și, îmblînd svîntul Andronic în Eghipt, ședzu supt umbra unui copaci să să stîmpere de herbîntea. Și adecă cu tocmala lui Dumndăzdu, sosește și femeia lui, că mergea și ea, cu aceleș gînd, spre Svîntele Locuri, cu chip

bărbăte. Și, privindu-să, ea îl cunoscuse, iară el nu o cunoscuse pre dînsă, că-i era veștedzită fața și frîmșeața ei topită de multă nevoiniță și-î părea că-i un slărcinț pomegriț. Și-î întrebă: "Unde mergi părinte?" Iară Andronic îi dzîsă: "La Locurile Svinte.". Ea dzîsă: "Eu încă mărg înt-acolea.". Și-î dzîsă: "Blămați dară deprună!". Ea răspunsă: "Cum va fi porunca svinților tale, ce numai eu și cînd n-am hi, așea să mergem, tăcînd!". Andronic dzîsă: "Bine a hi!". Și-î dzîsă: "Samei a fi ucinic lui avva Daniail". El dzîsă: "Așea iaste!". "Dară nu te chiamă Andronic?". El feace: "Așea mă chiamă.". Și-î dzîsă: "Ruga svintului să ne fie-ntr-agioturiu în cale!". Și dzîsă Andronic: "Amin..".

Și-mblară amîndoi, în soțicie, tăcînd milcom și-nchinîndu-să pre la toate Locurile Svinte. Să-ntoarsără, tăcînd, în Alexandria. Și dzîsă avva Athanasie (că așea ș-au pusu-ș numele) către Andronic: "Vrea-vei să petreacem amîndoi într-o chiliie?". Andronic dzîsă: "Bine va fi, ce voi să mărg întîi să iau blagoslovenie de la starețul!". Și-î dzîsă: "Pasă dară și te voi aștepta la octodecaton și, d-ii rămînea cu mine să petreci în tăcere, tu vinol în dară de n-ii vrea în tăcere, cum am fost pre cale, tu nu veni!". Iară Andronic, deaca meară la starețul, spusă de lucrul ce-au vorovit cu acel părinte. Și starețul i-au dzău-i să marș. Și-î dzîsă: "Să-î fie dragă tăcerea și să petreci cu acel frate, că-i călugăr cumșacade!". Și, vîrtejîndu-să, trîsăr amîndoi, Andronic și Athanasie, și, multe ori, mergea părintele avva Daniil, de-î cerea cu învățătura și cu povești svinte și de foles.

Iară cînd fu dănoară, ce venisă de-î cereată // și pcurasă de la dînși blagoslovîndu-i, alegă avva Andronic și-l agiunsă și-î dzîsă: "Avva Athanasie va să răpasoă către Domnul!". Și-norîndu-să părintele Daniil de pre cale, află pre avva Athanasie trăgînd de moarte și-nherbatî. Și-ncepu a plînge și-î dzîsă starețul: "În loc ce te-ai bucura că mergi să te-aduni cu Dumnădzău, tu plîngi!". Iară ea dzîsă: "Nu plîng de altă numai pentru avva Andronic, ce mă rog, deaca m-ei îngropa, să cauți la căpătîiul meu o scrisoare și să o citești și să o dai la avva Andronic!".

Și, făcînd rugă, să priceștii și adormi întru Domnul. Și, cînd fu pre cale, l-agiunsă veaste curund, să să-ntoarcă, că avva Andronic trage de moarte. Și iarăși răpedzi părintele la schit, dzîcînd: "Venî de suiți, că avva Andronic ia urma lui fratele Athanasie!". Iară ei să suiră și-l aflară încă viu. Și, blagoslovîndu-i, adormi întru Domnul. Și fu voroaș între octodecatul și schiteanilor pentru moștile lui, care de-aceale 2 părți să-l ia. Și abia i-au potolit starețul, de lăsară de-l îngropară cu nevoitoarea lui, ce s-au nevoit deprună cu dînsul, cu Athanasia. Și așea lăsară pricea, slăvind pre Dumnădzău întru totul. Amin.

Și, iarăși luîndu-ș dzua bună, starețul pcurasă. Și, cînd fu pre cale, l-agiunsă veaste curund, să să-ntoarcă, că avva Andronic trage de moarte. Și iarăși răpedzi părintele la schit, dzîcînd: "Venî de suiți, că avva Andronic ia urma lui fratele Athanasie!". Iară ei să suiră și-l aflară încă viu. Și, blagoslovîndu-i, adormi întru Domnul. Și fu voroaș între octodecatul și schiteanilor pentru moștile lui, care de-aceale 2 părți să-l ia. Și abia i-au potolit starețul, de lăsară de-l îngropară cu nevoitoarea lui, ce s-au nevoit deprună cu dînsul, cu Athanasia. Și așea lăsară pricea, slăvind pre Dumnădzău întru totul. Amin.

Într-această dzi, svînta măcenită Popliia.

Acasta, aflîndu-să în dzilele lui Iulian, măritată și făcînd un cucon, roadă svîntă, pre Ioan, preutul lui Dumnădzău. Carele, de multe ori, au fost scotitori la svînta beserică și purerea să feria de igumenie. Pentru multă smerenie, mai apoi, pentr-a lui bună via- / ță în Hristos, fu diacon la beserică Antiohîie. Ș-au egumenit un an a svînte feate.

Și, mărgînd atunciș Iulian la Antiohîia și avînd multă nesporință și silînd pre toți să facă jărtvă dracilor, atunce, această svîntă stariță, fiind de față, prestîpnicul Iulian începu a cînta în glasul mare cu svînte feate: "Idolii păgînilor, aur și argint, lucruri de mîni omenești.". Pentr-aceasta, tîrîită, fu bătută vîrtos preste obraz, alta cîț s-au roșit pămîntul de svîntei ei sînge. Și trăi după-ntoarcerea lui Iulian încă un an și cu pace către Dumnădzău pcurasă.

Într-această dzi, preacuviosul părintele nostru Petr.

Acesta fericit părinte era în dzilele lui Theofil împărat, din eparhia Galatilor, naștere lui Theofil și Evdochie, de-a hirea de frîmșețe și de stat și de vîrteute. Carele, pentr-acesta, fu pus hatmă și încins de-mparatul. Și, luminînd cu slujba oștii putînea vreamă, lăasă năbăgat samă tot lucrul lumăsc și intră în viață călugărească, tundzîndu-ș părul de oreace părinte, în mănăstirea lui Dafneon. Și fu numit Petr, în loc ce-l chema Leon. De-acia, meară la Olimb", de-acia, la Svîntele Locuri, de-acia,

* arap

** un muncit

in Laodichia și in Atalia. Și răbdînd toată truda drumului și mînia cea necerată a ismaelitelor, mearșă iarăș la Olimp. Și oblicîndu-să la mpărășii naltul vieții ș-a bunătății lui, l-au plecatu-l împăratul Vasile de-au mărș la mănăstirea lui svetii Foca. Întru carea neovîndu-să forte dumndăzășie, cu pace sufletul său lu Dumnădzău au dat.

Într-această dzi, precavuos părintele nostru Dorothei, episcopul Tirului.

Dorothei pururea pomenit au fost episcop Tirului. Carele știind toată istoria svintei Scripturi și imbla fugînd pentru goana ce era asupra creștinilor. Iară mai apoi, după moartea lui Dioclitian și a lui Lichinie, mearșă iarăș la Tir și păscu beserica lui Dumnădzău pînă la vremea prestipnicului Iulian. Și de vreme că, în // tit, acela Iulian nu umoria în vedare pe nime, ce ne-ascuns umoria pe creștini, cu mijlocul boiarilor săi. În vremele păgînășii lui, auzind-u-l svîntul Dorothei, să duș de la Tir și mearșă la Thachia. Ce nice acolo nu scăpă de idolosluției. Că prinzîndu-să de boiaru lui Iulian și răbdînd mult munci, bătrin fiind, ca 107 de ai. Și într-acelea munci ș-au dat sufletul în minule lui Dumnădzău.

Într-această dzi, pomenirea dreptului Avraam ș-a lui Lot, nepotului său de frate. Stih:

Lui Avraam i-au datu-i Dumnădzău pre lume

Și-n ceru de să slăvește cinstitul lui nume.

Și Lot încă să veade pentr-a lui țicălă

C-au pus supt neovîntă multă osteneală.

Pentr-a lor svinte rugi, Dumnădzău miluiește și ne spășește. Amen.

ÎNTR-ACEASTĂ LUNĂ, 10, svînșii măcenicii Evlampie și Evlampia.

Acetșia svînșii măcenicii era în dzilele lui Maximian Împărat, la Nicomidia. Fiind ighemon Maxim, s-ascunde mulți creștini în munte. Carii minară pre svîntul Evlampie în oraș, să cumpere pine. Iară svînșia sa, mîrgînd și vâdzînd cărpi împărătești ce sta cu poruncile orînduialelor și citîndu-le, fu prins de slujitorii idolești. Și-ntr-ebat de-mpăratul, să mărturisă creștin. Și, băgîndu-l în capîștea idolească, să jîrtvască, dzîsă lui Mars să cadză și cădzu, de să sfărîmă. Deci, puîndu-l la munci și chinîndu-l, veni Evlampia, soru-sa, la mijloc și să rugă frășine-său să facă rugă pentru dînsă, să iasă și ea, să stea la mărturie cu dînsul. Deci, puîndu-i pre-amîndoi într-o căldare și herbîndu-i și nemică putîndu-le strica, credzură doauă sute de oameni. Și li să tăiară capetele tuturor împreună cu dînșii.

Într-această dzi, svînșii 200 de măcenici, cei tăiaș împreună cu svîntul Evlampie și Evlampia./

Într-această dzi, precaviosul părintele nostru Vasian.

Acetșia svînt părintele nostru Vasian era de la Anatol, din Siria. În dzilele blagocistivilui împărat Marhian, au venit în Ţarigrad și ațita au străluminat în bunătăți și în minui, cit împăratul zidi o svînșă beserică în numele lui. Carea să află și pînă astădz. Și s-au inmulțt uciniții lui pînă în trei sute, din carii era și precavioasa Matriona. Și, trînd așea și aducînd pre mulți cătră Dumnădzău și tîmăndînd boale și minui multe făcînd, în bătrîneațe adfince cătră Domnul s-au mutat.

Într-această dzi, precaviosul părintele nostru Theofil Ispoveadnicul.

Acetșia fericit părintele nostru Theofil născut trei stadii naintea orașului lui Tiverie, din părinți blagocistivi și creștini născut. Și, cînd fu de trei ai, să prenăscu, luînd Svîntul Botedz. Și, luîndu-l părinșii, mearșă la muntele Solontion. Și, aflînd pre cuviosul nostru părinte Stefan și, luînd de la dînsul blagoslovenie, să dusă acasă-ș. Deci de-atunce nevoia cuconul de-mvță svînta Carte.

Și, sosînd la 13 ai, alergă iarăș la precaviosul Stefan. Carele vâdzîndu-l, îi dzîsă: "Ce-ai venit la noi, fiule?!" Iară cuconul răspuns: "M-ai chematu-mă, părinte, și mi-am lăsat părinșii! Am venit la tine!" Dzîsă svîntul: "Dară cînd, fiule, te-am chemat și cum ț-am dzîs?!" Iară cuconul feace: "Lucrînd eu în țarîș, mi-ai dzîs: «Fiule Theofile, depărtaș-te de la Domnul Carele dzîce: 'Rădică crucea ta și armadă mie!'». Dîntz-acestea cuvinte, rînit într-inemă, ț-am venit, pre urmă, pînă la use." Și, aflînd ușa incuțată, ai fugit din ochii miei și rămăș inșumi. Și-m pare, părinte svînte, precum vorovaș ta pre graiu în dă a-ștălege, n-ai fost tu cela ce m-au chemat! Ce, totuș, mă rog, nu te-ntorace de șerbul tău ce cerc spășenie!" Iară precaviosul mulțmînd lui Dumnădzău, luă cuconul la sine, grîjindu-l și deprînzîndu-l cu cinul călugăriei. Și, deaca trecură trei ai, chemă precaviosul pre egumenul lavrei. I-au de- // tu-i cuconul pre mină. Și egumenul tîndzînd, l-au călugărit în mănăstire.

Iară părinșii lui nu părășia întrebînd pretutînderea, neovînd să-l gășască. Apoi, trecînd cîțva ai, oblicînd poveastea cuconului, mearșă la egumenul, rugîndu-l cu patmă" să le spuie cuconul. Iară

* scribă

egumenul, intii mhnindu-să, nu vrea, iară apoi, vădzindu-i intr-atita jeale și greimei voia-rea, și fără voie li l-au arlat. Deaca-l vădzură părinții în cin așa, pomiră lacărme mesteceți cu bucurie. Ce nu-l stringea, ce nu-l sâruta, ce nu grăind și ce nu făcind, intr-atita cit și cealea ce n-au suflat atunci vrea face voce bună. Și așa orecite dzile petrecură cu fiul lor.

Și cunoscind darul lui Dumnăzău ce era intr-insul, începură a-l devri pe egumenul cu gherămint că, întorcindu-să acasă, are vrea să-ș aibă cu sine cuconul, să-i facă o svintă mănăstire, în cheltualia lor, precum, de demult, doria. Și, de vreamă că stătu îndemînă, senu numai să să apuce de lucru. Și, apărind egumenul și lăsind sfatul pre sama sâborului, deaderă gudet cu toți să scoasă de la Dumnăzău răspuns. Și pusără rugă cu post trei dzile nepăraît. Și obîrșind: "O, minunate și-s lucrurile. Doamne!", să audzi glas den besearică, de sine, limpede și-ncheiat graiu, poruncind să slobodzască cuconul. Deci, luindu-l părinții și cu uni frați din mănăstire, să-tnoarsără voioș acasă. Și, curund găind mănăstirea, lăcua svintul Theofil intr-insă, săhăstresate, cițva ai.

Iară de vreamă ce a tuturor pizmașul n-are odihnă, intrînd inferatecul împărat Leont Iconoboretul, feace pre svintul de veni naintea lui. Și, mărturisind închinăciunea svintelor iocane, învăță să-l bată cu vine de bou. De-acia, să-i leage minule îndărăpt și să-l aducă la drumul ce merge la Nichea. Și stîlpicul Longhin să să-ntindză gios și să ardă svintele iocane în capul lui ce i s-au aflat. Iară svintul, sosind la Nichea, astătu la giudeț. Și, atunci, nepufind răbda păgînil îndrăznirea și prôbrăzala svintului Theofil, învăță să-l răstignească în crucița doi stîlpi și să-i pozderiască trupul cu vine uscate de bou. Și, vădzindu-i singele curind ca izvorul, de / roșia pămîntul, să sculă den scaunu-și, de bătea singur cu sine, mult ceas, pre svintul, preste svintul obraz. De-acia, invmăț de-l încălțară în tăpălage de her înfocate și-l siliră s-alearge naintea lui.

Atunce, boiarinul Ipatie, umilindu-să de bunăteata svintului, dzisă: "Oare numai tu, Theofile, și cu de-tai tăi v-aflați, fără minte, cu-nchinăciunea iocanelor? Au împăratul și cu ai de noi, ce sîntem veadorș și domnin?" Iară svintul dzisă: "Deaca și-i voia, iani, să căutam din svintele Scripturi aceasta cercătură, că te știu că bine știi! Și, de mi-i învînce cu socoteală, voi părăsi închinăciunea svintelor iocane, iară de t-ii învînce tu, să le cinștești!". Boiarinul dzisă: "Fără-ndoii, așa să fie!" Atunce, svintul să-mvoieșe și-ncepu a vorovi și a să-ntreba pentru cinștea și shesini svintelor iocane. Și-nvîncit fiind boiarinul, dzisă: "Cinștite starețele, eu voiu pune nevoință să-năduplec pre-impărătul intr-aceasta cunoaștere, de voi putea! Iar tu, luînd voie de la mine, pasă-ț la chilie!". Iar sîntul să mîhni, căce nu ș-au obîrșit drumul alergăturii de măcenicie, însă, avînd ranele, era voios.

Și-ntorcînd la svînta mănăstire, deade mare bucurie fraților și priiatinilor și rudelor și tuturor megiașilor. Și, trecînd puînțtea vreamă de la-ntorsul nevoinții sale la mănăstire, cunoscind purarea pomential mutatul său de la ceaste pemințteș pre ceale cerești și tocmind trebile mănăstirii bine și blagoslovînd pre toți, perceasă cătră Domnul ce ș-au dorit. Căruia-i slava în veaci. Amin.

Pentr-a lor svinte rugi, Dumnăzău miluaște și ne spăsește.

INTR-ACEASTĂ LUNĂ, 11, svintul apostol Filipp, unul din cei șapte diaconi.

Acasta trăgîndu-să din Chesaria Palestinei și-nsurîndu-să, feace 4 feate prorocițe. Pre-acesta pomenește dumnădzăiescul evangelist Luca, în *Deanile Apostolilor*. Și să feace de la apostoli, diacon la trebele svîmilor, depreună cu Stefan și alalți. Acesta au învățat Sa- // maria ș-au botezat pre Simon Vilhovnicul, ce să făcea a fi credincios. Și, apucat de ingerul, affind pre ethiopicul cel scotpit, învățîndu-l, l-au botezat. De-acii, adus de svintul inger, pre sus, în Azot, și au luminatu-o ș-aceasta cetate cu cuvîntul său. Apoi mearș în Tralla, ce-i preste Asia, făcînd minuni și zîdînd svinte besearici, cătră Domnul mearș.

Intr-această dzi, svînți măcenici Zinoida și Filonilla, surori bune.

Acaste svinte măcenîțe Zinoida și Filonilla era surori bune, de la Tarsul Chiliciei, veare lui apostol Pavel svintului. Și, lăsînd moșia lor și lepădînd avarea și frînta lor, făcîndu-să că îmblă după meșterșugul doftorieilor, cu adeverința plînăru lucru apostolesc. Și venia în orașul Dimitrida. Și-ntîrînd slăbicuniile, cătră Dumnăzău mearș. Iară Filonilla, dîndu-să în lungi posturi și privegheri cu rugă, făcîtu multe minuni. Și, covîrșînd cu nevoința slujba firii, ș-au mutat cătră viața cea stătătoare.

Intr-această dzi, precauvișul părintele nostru și ispovednicul Theofan, fratele svintului Theodor Scrisului.

* astmănerca sau cuvînța

**Aceștia fiind din părinți blagocustivi, ce lăcuia în Palestina și avea grijea și slujba pregirur
oșpeți, cu nevoia părinților săi învățară toată filosofia cea svintă și cea elinească și să feacă
călugări De-acia, să hirotoniră și să feacă preot.**

Și, turbindu-**să spurcatul**¹ Theofil împărat asupra svintelor icoane și oprindu-le de
la-nchinăciune și fură trimis acești prea-nțălepi de la patriarhul Ierusalimului la-mpăratul Theofil
Iconoboretul, cu aspru Carii, stind naintea lui, de față, îl infruntară, ca pre un lupătoria împotriva lui
Dumnădzău. Și pre-amindoi i-au închisu-i în temniță, multă vreme. De-acia, adusă la sine pre
fericul Theodor din temniță și băindu-l cumplit și scriindu-² / în obraz stihuri iarmvicești: ΠΑΡΘΕΝ
ΝΟΣΤΡΟΝ ΠΡΟΪΣΤΗ ΥΜΩΝ ΕΡΩΤΕΙ, ΝΟΜΙΜΑ ΟΥΚ ΕΠΙΧΕΙΡΕΙ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟΥΝ ΝΟΜΟΝ.³ De-aceasta
stihuri i-au inberat presie obrazul svintii sale și iarăși l-au aruncat în temniță. Iară pre svintul Theofan,
băindu-l de-a toată, l-au trimis în Thesalonice, la-nchisoare. Carele apoi, după moartea zlocivistului
Theofil, clemat fiind de Mihail și maică-sa, svinta Theodora-mpărăteasa, de la urgisie, fu pus
mitropolit scaunului de Nichea de svintul patriarh Methodie, răspind ereșele luptătorilor creștinești, în
dzilele acestor blagocustivi împărați. Și, așa cum iubeaște Dumnădzău, besearica și turma îndereptind,
au purces dintr-această viață către cea vecinică.

Într-această dză, svinții patriaiși de Tarigrad: Nectarie, Arsachie și Sisinie. Stihuri:

Nectarie-i veasel de-a Ta blătură,
Nu de cea de basme, ce de-a Ta flătură.
În bișug de sațiu, beau, cu distălțare
Arsachie, Sisinii, fără de-nestare.
Tute trei aceștia Troiță tine Svintă
Te spun presie lume Domn fără de smintă.

Pentr-a lor svinte rugi, Dumnădzău miluiaște și ne spăsește.

DUMINECĂ, DUPĂ 11 ACEȘTII LUNE, facem pomenire svinților și fericțiilor părinții
noștri în Nichea, al doile rînd, ce să adunară în dzilele lui Constantin și Irina, maică-sa, blagocustivii
împărați, asupra creticilor. Carii, cu rea credință și cu rea învățură și nesocotit, ocărlină svinta și
adevărata lui Dumnădzău Besearică, făcindu-o idolniță, și svintele icoane clevetind și svințind
podoaba și cinstea svintei Besearici.

Aceștia svint și din toată lumea adunat săbor, al șapteale, ce s-au făcut în Nichea, unde s-au
făcut și iniți, **acum s-au strins** în dzilele lui Constantin și Irina, maică-sa, și Adrian, papa de Rim, și
Tarasie de Tarigrad și Pojlitian de Alexandria și Theodori de Antio- // hiia și Iliia de Ierusalim,
patriarși tuscinci a toată lumea. Și era svinți părinți, cei din toată lumea capete, adecă arhierici țărilor
lumii, trei sute șezădozici și cincă, ce să strinsără asupra iconoboreșilor și anahematisără toate eraselle,
anume: cu scrisoare și pre toți ceia ce sînt căpetenii ereselor. De-acia, și pre toți iconoboreșii. Socoarăle
și îplăcură cu scrisoare, cum ceia ce nu să închină la svintele icoane și nu le cinstesc, unți ca aceia sînt
străniți de pravoslavnică credință, că cinstea svintei icoane merge la obrazul cel dintii și cela ce
să-nchină și cinsteaște svinta icoană să-nchină și cinsteaște pre cela ce-i scris statul lui într-insă. Și,
așa orînduind și mărind pravoslavnică credință, puceasăără și să dusără cineși în țara sa, la svintele și
scaune.

Pentr-a lor svinte rugi, Dumnădzău miluiaște și ne spăsește.

ÎNTR-ACEASTĂ LUNĂ, 12, svinții măcenici Prov, Tarah și Andronic.

**Aceștia era în dzilele domaii lui Dioclitian și a lui ighemon Flavian. Deci, Tarah era bătrîn de
vîrstă, rimlean de rudă, slujitoriu de oaste de nărocul său, iară Prov de la Sida Pamfiliei, iară Andronic
din Efes. Deci, Tarah fu zdrobitu fâlcile și grumadzii și arse minule și spîndzurat, sus, într-un lemn și
băgat într-un cuptoriu strîm și oțăt turnat în nas și cu jiveale înfocate potricălit țifele și tăiat urechile și
beiri ptuake capului și dat berilor să-l mănînce. Și, mai apoi de toate muncile acestea, fu tăiat mica
bucăleale, de viu. Și într-aceasta tăietur, deade sufletul lui Dumnădzău, spre viață neturburată.**

Iară viteazul Prov bătur cu vine crude și ars picioarele cu hiare înfocate, spîndzurat într-un
lemn, ars și fript spumarea și oastele cu frigări înfocate și tăiate pulpule cu alte hiare de tăiat înfocate.
Și, așa birui / pre ispititoriu și mearsă la Dumnădzău cu mare izbîndă, dîndu-ș sufletul în mina
svinții sale.

¹ necredincosul

² labărtădu-i

Iară dumnădzăiescul Andronic spînzurat la un lemn și croit picioarele cu croiale ascuțite și potricălit coastele și freat cu sare tăieturile și tăiat limba și budzele. Și, de-acia, tot trupul tăiat cu cuțite, înănt, ieși vîlcește, birind călără Dumnădzău, dîndu-ș sufletul în minute Svinții sale tustrei vitejii Svinței Troite.

Într-această dzi, svința măcenită și bună biruitoare Domnina.

Această svință măcenită Domnina era în dzilele-mpăratului Dioclitian. Și astînd naintea lui igheomon Lisic, în orașul Anazarveilor, întîi bătută cu crude de bou vine și friptă picioarele cu hiare înfocate. De-acia, frîntă oasle cu leamne și destrămată încheieturile din ciolane și aruncată în temniță, deade sufletul în mina lui Dumnădzău.

Într-această dzi, svința măcenită Anastasia Ficoara.

Această svință măcenită Anastasia Ficoara era în dzilele împărăilor Dechie și Ualerian, den Rîm, călugărîș depreună cu alte feate, într-o mănăstire. Și, pîrîta la igheomonul și astătută naintea lui, într-o legătură de her legată, o bătă preste svințul ei obraz. Și golită, o frîpsără cu arsuri, unghîno-o cu smoață și cu untură și iară bucioasă. De-acia, o spînzurată într-un lemn și-i tăiară svințele ficeoreș țite. De-acia, îi dezrădăcinară unghile și-i tăiară, de-acii, minule și picioarele; de-acia, îi scoasăă dîinși. Mai apoi, îi tăiară svințul cap. Și străbătă la-mpărăția cerului, la Hristos mirele ei, în veaci veselindu-să. Creștinule iubite, umilește-te!

Pentr-a lor svințe rugî, Dumnădzău miluiește și ne spăsește.

ÎNTR-ACEASTĂ LUNĂ, 13, svinții măceniei Carp, Papil, Agathodor și Agathonica.

Aceștia svinței măceniei a lui Hristos era în dzi- // lele lui Dechie și Ualerian antipatul Asiei, doflori, adevă vrăcșitori de meșterșugul lor. Dintru carii svințul Carp era episcop Thiatirelor, iară Papilus, diacon hironon de svinț acesta Carpos. Și, prinși de boiarinul locului și-nrebați, mărturisiră naintea tuturor numele Domnului nostru Isus Hristos. Și, siliiți cu sila să ărtășvază idolilor și ne-ndupcîndu-să, îi legară pre lingă cai, de mergea naintea carului, trași, pînă la Sardia. Și, acolo spînzurați, fură rași cu rodzatori cumplite. Iară svințul Agathodor, slugă fiind svinților și urmîndu-le, întărîndu-l svințul dumnădzăiesc înger, mărturisî pre Domnul Hristos. Și, spînzurat, fu bătut virtos cu toaige. Și așa bătîndu-l, deade sufletul în mina lui Dumnădzău. Iară svințul Carp, spînzurat, risă citva. Și-nrebat de boiarin: "Pentru ce, Carpe, riseși?". Și dzisă: "C-am vădzut slava Domnului meu și mi-am făcut bucurie ". Iară Papilus fu legat la 4 pari, sus rădicat și cu pietri improșcat, rămasă nevătămat.

După acestea munci, astătură svinții depreună la-nrebase și-i tăvărî, trăgîndu-i preste spini, în sus și-n gîos și deasupra bătui cu toaige; de-acia, îi deaderă herilor. Atunce un leu grăi cu grai omenesc și, zberind, oprîa pre muncitori, probzăuîndu-le nemilosivirea. Iară ei le astupară urechile și găvozdîndu-le picioarele cu încalmînturi de her și-i aruncară în cămin înfocat, cînd și sora lui Papil, Agathonichi, feace rugă și intră cu dîinși în foc. Și, pogorînd din ceri ploaie, stînsă focul și ieșiră svinții din cămin, din foc, întregi și sănătoș. Și le tăiară svințele capete.

Într-această dzi, svințul măcenic Florentie.

Aceșta svinț măcenic Florentie din Thesalonie. Și fiind creștin și rivnaci spre bine, ocăria și defămia naintea tuturor dzinii ellinilor. Și-nțaria creștinii spre credința Domnului Hristos și-i înderepta, în tot chipul, la lucrul poruncilor dumnădzăiești. Și, așa făcînd, fu prins de igheomonul orașului. Și, întreat, mărturisî pre Domnul nostru Isus Hristos, cutedînd și-nrdzînd denantea / tuturor cum iaste Dumnădzău demainte de veaci și Făcătoriu a toate, iară dzinii ellinilor stîi numai leamne, pietri, aur și argint, aramă și her, idoli fără suflet și fără simțire. Și, dzicînd acestea, fu bătut virtos; de-acia, spînzurată și ras cu rodzatori. Și, aprînzînd un focariu mare, fu aruncat în mijlocul focului. Bucurîndu-să și rugîndu-să în foc și mulămînd lui Dumnădzău, deade sufletul.

Într-această dzi, pomemirea svințului măcenic Dioscor.

Aceșta s-au nevoi în dzilele împăratului Dioclitian. De rodul său era din Schinopolții și era din sfat. Și socotînd toate lucrurile aceștii viteji ca guoaiele, numai pentru să-ș agonescă pre Domnul Hristos. Deci, luă îndrăznire și astātu naintea boiarinului Luchian. Și defăimîndu-l și batgocurîndu-l și nebăgînd samă nice-ntr-o nemică îngroziturile și răstuurile lui, nice măgulturile, că-l aducea și în foc, și în vîrteje, și-n tot fealiul de munci. Și toate era o nemică și fără de nice o ispravă la svințul; și i-au tăiatu-i capul.

Într-această dzi, precaviosul părintele nostru Nichita Patrichie Ispoveadnicul.

* undelemn

Aceasta svinț a-sau născut în Pafllagonia, din părinți credincioși și iubiți de Dumnădzău. Spun că era nepot svinței Theodorei împărăteasi. Deci, crescut și învățat, mearșă în Tarigrad, de 17 ai. Și, atunci, fiind împărăția Irina împărăteasa și oblicnd de acesta cucon că-i scoții încă de la părinții săi, l-au luat-l în casă și, preste puțină vreme, soși de fu mai mare preste toți în casa ei. Și, sosind la cinea patrichilor, fu pus voievod Siceliei. Și, de-atunca nainte, victuind bine și cum iubește cinstva patrichilor, fu pus călugărească, nu-l lăsară împărății Nichifor și Stavrachie, hiiu-șu. Apoi, Dumnădzău și vîind să să călugărească, ce-î dăzic la Poarta de aur, și porunci săstîind împărat Mihail Rangave, ce-au fost Curopalat, abia cu multă rugăminte s-au scos de s-au făcut călugăr. Inșă să nu iasă din oraș, ce dîndu-i mănăstirea Hrisonica, ce-i dăzic la Poarta de aur, și porunci să petreacă acolo. Și era de 50 // de ai cînd s-au călugărit și la postrig l-au fost nășas împăratul.

63r

Intr-aceasta mănăstire s-afia și-n dzilele lui Leon iconoboretului. Și atunca prîvind ce să luera asupra svințelor icoane, ieși din oraș și mergea la un metoh ce-au dăruit el svinței mănăstiri. Și să asupra svințelor icoane, ieși din oraș și mergea la un metoh ce-au dăruit el svinței mănăstiri. Și să incită pre sine cu călugărași cei mai de gjos și luera cu dîșii deprună. Și-mbunîndu-să nește clevetnici cătră bogoboretul, ei pîrîr că avea o svință icoană a Domnului Hristos adușă din Rîm. Și, pentru credința, miuă pre unul din rîndul său de-îngrozit rîstîndu-să și cerșînd să-i dea svința icoană. Iară svințul neascultînd și răspundîndu-i că: "Nu iaste a mea cea svință și cinstită icoană, ce iaste a lui Dumnădzău și iaste dăruită și svințită între svințele odourăle besericii.". Iară el apucînd pre alt călugăraș, îl trasă în svința beserică, să-i arate svința icoană. Și, aflînd, o apucă și o aruncă, fără cînste, în țaca sa. Iară svințul, prîvind acestea, suspînă de la inemă, socotînd că aceasta-i înepătură nevoilor. Și, purcedînd trimisul împărătesc, închisă pre svințul să nu iasă de-acolea nice-ntr-o parte.

Apoi, stătînd împărat altul Theofil, bogoboret și acesta, iarși cu rău spre svințele icoane, fu trimis la svințul un Theodosie, dăzînd așea nainte tuturor cine era acolo: "Împăratul îi poruncește pre mine să te-nîmbredzi cu patriarhul Antonie, să fii într-o unieune cu dîșul și să nu te închini la icoane sau în cest ceas să te duci de-aicea!". Iară svințul feace: "Eu n-oi părăsi nice dănoară a mă-nchina svinței icoane a Domnului nostru Isus Hristos, macăr nu vă placă voaș. Iară pre Antonie, de-m voua purta mintea, nu-l voi numi nice dănoară patriarh, ce pre Liubodeai! Săvai izgoneaște, taie, fă cum îți-i voia!". Și-ndata l-au gonit de-acolo.

Iară svințul, mulțămînd lui Dumnădzău și luînd cu sine trei frați, să dusă la alt metoh, aproape de-acolo, și potrecînd svințele Păreasmii și pînă la Platdescaintă, mearșă la Panthia, Și, ieșînd poruncă să nu fie primii creștîni cei fugiți de nevoie, svințul s-au întors la Erivol. Și acolo iarși supărîndu-l să de năvala agarenilor, veni la svința sa un Nicolae, văr premare / și i-au dăz că-ș vă afla odîhnă, de-a merge la metohul lui ce să chiamă Zupas. Și mearșă svințul acolo și i-au venit-i ș-acolo poruncă să cunincee 'cu patriarhul Antonic sau să să ducă și de-acolo.

Deci, să dusă în Catisia și, aflînd un loșor mic, l-au cumpărat și-ș feace o svință beserică pre numele svinților îngeri, trăînd cîțva ai acolo, bine și cum iubește Dumnădzău, cu frații ce avea cu sine. Mai apoi, mearșă la mănăstirea cea pre lîngă mare, intru carea învățînd călugării și blagoslovidu-i și cunosîndu-ș devreame ducera cătră Dumnădzău, și-n viață și după răpăosare multe minuni făcînd. Fiînd la sfîrșenie de 73 de ai.

Intr-această dz, pomenira svințului măcenic Veniamin Diaconul.

În dzilele fiului Gororan, împăratul persilor, Veniamin Diaconul, fiînd slujitoriu la svința Beserica lui Dumnădzău și-morînd pre mulți elini și persi spre cunoștință lui Dumnădzău, ce un de-rău-făctoriu fu clevetnic, pentr-aceea și bătut ș-aruncat fu în temniță, de ședzu 2 ai. Și nemerînd sol de la împăratul Romei la-mpăratul persilor, să rugă să slobodze pre Veniamin. Iară-mpăratul dzîs: "De s-a lăsa să nu mai învește pre vilhovnici la creștinătate!". Și solul dzîs: "Așea-i, împărate, să ferească în tot chipul poruncile tale precum trebuie!". Iară Veniamin, deaca audzi dojana solului, dzîs: "Nu iaste putînță să nu împărțesc lumina co-am dobîndit! Căce că a cită certare iaste vreednic oela ce va ascunde talantul ne arată vederat svința Evanghelie!". Ce-mpăratul de-aceaste atunca nu pncepu nemică și-mvătă să-l slobodze.

Iară svințul, iarși merge de feace cum îi era rîndul: a-învăța svința credință. Deci, miîndu-să împăratul, feace 20 de țăpus de trestie și i le-au bătut în unghi, la mîni și la picioare. De-acii, vâdzîndu-l că nu bagă samă de aceea muncă, ce de nește giucărei, feace altă țăpus de trestie și o bătă în mădlarului udului și, scoțînd adesea țăpusea, făcea duroni greale acea trestie ascuțită svințului. Apoi, după munca aceasta, acel heratic și nomenit învătă de bătura svințului prin ședzut un lemn ascuțit și cu cinciuri dipregiur. Și așea l-au omorît pre acest viteaz nevoitoriu, dîndu-și // sufletul în mina lui Dumnădzău.

64r

**Intr-această dz, svințul măcenic Antigon cu foc s-au săvîrșit.
Pentr-a lor svințe rug, Dumnădzău miulaște și ne spăsește.**

* unicească

INTR-ACEASTĂ LUNĂ, 14, svinții măcenici Ghervasie, Nazarie, Protasie și Chelsie.

Aceștia să nevoiră în Rîm, după răpăosarea svinților apostoli, în dzilele lui Neron împărat, îndercupți cătră credință de svîntul apostol Petr. Deci, svîntul Nazarie, în vîrsta sa cea de 20 de ai, îndercuprînd prin orașele Italiei și propoveduind, trasă pre mulți spre credință. Și, preste dzeece ai, nemei la orașul Plachentia, întu care află pre svîntul Protasie și pre Ghervasie, băgați în temniță de boiarinul Anulie. Și fu gonit din oraș.

Și, mîrgînd la orașul ce să cheamă Chimeli, luă cu sine pre svîntul Chelsie, cucon de trei ai. Și-ndată fu băgat în temniță de Dinovie. Și de-acolea slobodzit, veni la orașele lui Tiverie, blagovestvînd. Și, prins de Neron, fu legat și dat herilor. Și de-acole slobodzit, iarăși mearșă în Mediolan și află acole, trîind în temniță, pre Ghervasie și Protasie. Și iarăși fu trimis de Anulie la Rîm, unde fu prilej de spăsenie moșului său. Și-ntorcîndu-să la Mediolan, îi tăiară capul împreună cu Ghervasie și Protasie și Chelsie.

Într-această dzî, pomenirea precucivios părintele nostru Cozma, poeticul de canoane, episcopul de Maiuma, Aghiopolit.

Aceșta svînt foarte de tînăr l-au luat în casă de l-au crescut svîntul, tatăl lui sveti Ioan Damaschin. Carele avea multă bogăție și slavă lumască. Și-și luă un dascal asicrit, foarte învățat, și deade pre mîna aceluia dascal pre fiu-său Ioan și Cozma, fiu-și de suflet.

Depușă nevoiră cu-mvățăturile pregur dinșii și curund deprinsă de-mvățară tot meștersugul cărții de toată înțelpeciunea omenească, grammatia și filosofia, astro- / nomia, gheometria. Află luminară cu-mvățăturile, cîtî sosiră toate obșirile-mvățăturii. Și cîi l-voia să-i cunoască de-mvățai, citească-le cărțile, că-i plină svînta Beserieă de dascălîa lor: canoanele Osmoglasnicului ș-a praznicilor și canoane troinicice și stihire în tot fealul și tropare cu de tot adîncul bogosloviei teologice. Dară citeniile la dzile mari și alte cărți pentru toate cu de tot răspunsul și loghice de-agiusi!

De-acia, mîrgînd în lavra svîntului Savei, să feacă răcugări. Deci, fericitul Ioan s-au hirontit prete de patriarhul de Ierusalim, iară pururea cinstitul Cozma, rugat foarte de tot săborul, s-au pus episcop de orașul Maiuma. De-acia, petrecînd cum să cade și-ndereptînd turma sa cătră hrana spăseniei. Și, deaca au îmbătrînit foarte, s-au răpăosat întru Domnul.

Într-această dzî, svîntul măcenic Silvan.

Aceșta svînt era din Gaza, om blînd și-ntreg în credință, preut la beseriea gazeilor, bătrîn la vîrstă. Carele, aslătînd naintea poporului chesareilor, fu bătut cumplit și scărmanat coastele cu brînci de her. De-acia, fu osîndit de-l aruncară în ocnede ceale de aramă, la Zoor. Apoi fu spodobit, de să feace episcop credincioșilor, rădicat de creștinii de-acole. Apoi, preste puțină vreme, timpîindu-să săc de multe bătrînețe și de boală, l-au prins păgînii și l-au tăiat capul.

Într-această dzî, svîntul măcenic Petr Avelamel.

Aceșta svînt era din Ocolul Eleutheropolului, dîintr-un sat, anume Ania. Viteaz și cu mare suflet, tînăr și virtucios la trup ș-au arătat mare bărbăție la nevoirțele pentru svînta credință. Și, lăsînd nebagăte samă toate lucrurile pemînești și cînd au fost în al șaselea an lui Dioclitian și Maximian, s-au făcut jărtură la Dumnădzău primită, obșirîndu-și nevoirțele cu focul.

Într-aceștia dzî, pomenirea precucivioasei maici noastre Paraschevie, carea au adusu-o răpăosatul în bună credință, Ioan // Vasilie vouăvoda, Domnul de Țara Moldovei, în dzilele domniei-sale, 65r din Țarigrad, cu mare nevoiră și cheltuială nenumărată. Ș-au aședzat svintele ei moștii în slăvia sa beseriea, la **Три Части**, în Iași, în strana cea mare.

Aceștia svîntă și precucivioasă maică noastră Paraschevie, era din Țara Sîrbescă, dîintr-un oraș ce să chiamă Epivat, din cetatea Callicratia, fiică a părinți creștini buni, la vreme de bogati. Deaca dosa la vîrstă, pusă gînd cătră viața îngerească, care, și din pruncie, să cunoștea cumuș era născută din ruga părinților, dăruiu lor hiică de la Dumnădzău, născută într-o dzî de vineri. Pentr-aceaea, i-au pusui numele "Peatca", că așa să chiamă vînera sîrbească "peatoc", iară grecește, "paraschevi", iară rumânește, "vineri". Multe bunătăți cătră mișei, la părinți încă fiind au arătat, dezbrăcîndu-ș podoabele și-mpărînd mișeilor. Ce, lăsîndu-ș părinții și priiatinii și cu totul lumea, purceasă în urmă după Domnul Hristos mirele ei și cu bunătăți să-nterară.

Întră în pustie, de lăcua fără gîlceavă viață cu adevăr îngerească, cu postul și priveghearea trupul zmăcînînd. Nu să grîjia de mîncări, nice de băuturi, ce hrana ei era lacrămile și ruga. Și, așa petrecîndu-ș viața, străluminînd în bunătăți, minte și simțirile deprună cătră ceale de sus întise

avind, iară de coale peminteși nice una la sine lipind, ce petreacea cu totul împănată călăra
Dumnădzău, ascuțită și aspră cale călcind. Și a sa prestativene prinzând veaste, lăsa pustia și veni la
Tarigrad. Și, Locurile Svinte cutierind și acolo puținel petrecind, să-moară la moșie, la Callicratia.
Și acolo deade sufletul în mina lui Dumnădzău și Domnul și mirele ei Isus Hristos și cinste și cununii
de la Svintia sa laudă

Și s-au liniștit atunci de-au murit un corăbiiari și-l îngropară aproape de stilpul unui stilpnic.
Și-murind locul pre-acolo, de nevoia, s-au puzorit stilpnicul și-au mutat acel trup mai afund, să nu
poată teși acea putoare, că era și drumeților cu ură a treace de putoare, pre-acolea. Iară alții, deaca
auzind, mearșă și seosară din loc trupul și-l dusară de-l îngropară alturea. / Și sălind, afară trupul
svintei nestrict, întreg cu totul și sănătos, cu miroscate scumpe, mirosind mai frumos decît trandafirul
și decît tămia și decît toate miroșuri scumpe și să mirară. Apoi socotiri și judecără că, de-ar fi acesta
trup a svintei, Iar hi arătat Dumnădzău cu minuni. Și lăsară pre loc trupul svintei. Și-ngropară și-acel
trup înpușii aproape

Și, cînd fu la noapte, adecă unul de-aceia, anume Ghiorghie, văduz trașnică vîdeanie: o
împărăteasă ședrind în scaun și șiraguri multe de ingeri pregăur dînsă. Și, deaca o văduz, căduz la
pămînt. Iară unul de-acei svinți ingeri luminai îi luă de mină, de-l rădica și-i dzîsi: "Omul, dară nu te
temuși de Dumnădzău? Că acesta trup iaste svint?" Dară cîce ai îngropat acel trup înpușii lîngă trupul
svintei scarbe a lui Dumnădzău, Paracheve? Ce amu să mergi de sîng, să spui tuturor să mă
mîntuiesc dînr-afila putoare! Iară de n-ți face, să știți că-ți peri cu foc de la Dumnădzău, că eu încă
mîntuiesc dînr-afila putoare! Într-aceaea noapte și o femeaic, anume Evthimia, aceasta vîs
văduz, și demineată spusară la toți. Și mearșă cu lumini și cu tot clirosul, luară svintul trup a svintei
și-l pusară în scerri, cu cinste, în Besearica Svînților Apostoli. Și acolo multe istealenii izorvind,
îndrîcîții tîmăduind, orbii luminind, schiopii îmbînd și tot fealiul de boale.

Și, deaca auzdi marele împăratul Asean Ioan, fiul marelui împărat Asean celui Bătrîn, de
ciudeșele svintei, și, cu dor jeliund, pofti să aducă svintele ei moștii la scaunul său, Tirnovul. Atunce
apucasă friniei Tarigradul, de-l lînea și da dăde marelui împărat, lui Ioan Asean. Deci lui nu
trebu ~~apucă~~, nice aur, nice petri scumpe, ce cu dragă osteneală să rădica de adusă svintul și
blagosloveni ~~trup~~ a svintei Parachevii, în vestitul său oraș, în cetatea Tirnovului, ieșind înainte cu
mare și-mpărătească litie, cu patriarhul și cu clirosul și cu nărod mare, cu lumini și cu tămii și cu de
toată cinstea. Și pusară pre svintia sa în besearică, de-au stătut mulți ai într-acei veac, de pre-atunci, //
cînd tînea creștinii locurile pre-acolo. Și petreacă și pînă astădz svintul ei trup neputred, plin de tot
mirosul cel scump, de să imple sufletul omului de bucurie sufletetească, sărutîndu-le aceale svinte de
Dumnădzău cînsite moștii.

Dintr-o palmă a svintii sale iaste la svinta episcopie la Roman o bucățen și la Buciuilești un
deget adus din Tarigrad de Dumitrășco Logofîlul, precum mi-au spus lordachii Spîtarului la masa
Dabujii-vodă. Dumnădzău să-i pomenească. Și eram eu un smerit Dosoifei episcop la acel svint scaun
la Roman. S-am adevărit c-am văduz de multe ori svintele moștii sărutîndu-le și slujind cu săborul,
acum în dzilele noastre, precum dzice: ПЕЧАТЦІ СЕМАІ Н КЪСХ ЖИВЕЮЩІ НА НЕМ, că
"Pămîntul să roade și să schimusească", în toți veaci schimbîndu-să, pînă la Premeneala cea de-Apoi,
cînd va-noi Dumnădzău fața pămîntului. Aceluia slava și putearea în veaci. Amin.

INTR-ACEASTĂ LUNĂ, 15, svintul mare măcenic Luchian, preutul de Antiohia cea mare.

Acesta fiind din părint blagocistivi fiu. Apoi, după răpăosarea lor, răschrîndu-ș aavearea
meșilor, tot ce avu și nevoia cu zăbava svintelor scrisori a Cărților svinte, cu carile trasă pre multe
jdrovi și elini călăra creștinătate. Și, lăsîndu-ș casa, mearșă la Nicomidia și imbla de îmbarbata pre
cea cari, de frica muncilor, să lăglăduia de credință și-i învita pre toți spre nevinjă.

Și, stîind a serie funos, lăsa la besearica nicomidieiilor o carte scrisă cu trei selide*. Cares
cuprindea toată legea veache și ceastă nouă. Și atîta s-au făcut mai presus decît omul, că, treclind
prin oraș, unora era văduz, cui îi era voia, iară aloraltăi era nevăduz. Și, oblicînd de dînsul Maximian
și rușîndu-să de dîns a-l vedea în față, au pus zaveasă polog pre denainteși, de-au gred de după
zaveasă cu svintul. Și, cunoscînd nemutatul gîndului svintului, l-au închisul și l-au fîmîndzît cu
lungă foame și seate / și s-au săvirșit la-nchisoare. Iară svintul lui trup, cu-mvățătura igheomonului, fu
aruncat în mare. Și, din voia lui Dumnădzău, un delfin[†] l-au scos la uscat și l-au strîns creștinii în
slava Domnului Hristos.

Înr-această dzi, pomeneira precuvios părintele nostru Savin Episcopul.

* în. CSMC, ANMP, paghina

** peșce de mare

Fericitul Savin, pentru a sa nepovestită bunătate, stătu episcop. De-acia, urind gilecavel, fugi, depărtându-să. Și află s-au nevătă, cît s-au făcut și ciudovoreț ș-au tîmăduit nepuțințe și draci au gonit. Și dar de prorocie dobîndi și pre mulți folosi, făcîndu-i a ș-lisa lumea și părinți ș-a luji Domnului Hristos. Și așa îngădui lui Dumnădzău, cu pace s-au săvrîșit.

Într-aceastaș dzî, pomenirea precaviosului părintele nostru și isповeacdn Varsu, episcopul de Edesa.

Acest dintru svinți părintele nostru Vars, nu numai în Edes, ce și în Finichia, și în Eghipte, și în Thivada, au străluminat cu bunățile sale. Deci, fiind vestit în toate locurile și acelor vremi împăratul Valentin, pentru ce era svințul rîhnaci nevoitoriu învătăturilor pravoslavnic, întii i-au poruncii să să ducă, să făcuască în ostrovul Arandru. Și, deaca oblici, că mergea năroade cu multimea la svința sa, l-au trimis în izgnanie, la un oraș eghiptese. Și, rădicîndu-să ș-acolo veastea, acele vreadine cerului preut fu mai apoi dus într-o cetate Căștiei a varvarilor, ce vecinai acolo. Povestese că și pînă acu (în în Arand patul lui la multă cinste, că să iștealesc bolnavii, culcîndu-să cu credință într-însul. Și, făcînd multe minuni, cătră Domnul, voios, mearș.

Într-aceastaș dzî, nevoința orcării călugăraș și măcenic. Și cu folos poveaste.

Călugăraș orecare, affindu-să în schit, supt ascultarea unui părinte o samă de ai. Acesta, din rîhna cea rea a vrăjmașului, să împlă de ieși de supt ascultare și să dusă de la mina aceluia părinte bătrîn, nebăgînd în // samă de epiimic , că fusese legat pentru poveastea postușaniii.

Și pugoșind dară în Alexandria, fu oprit de domnul Alexandriei și dezbrăcat de shima călugărească, silindu-l să facă jărvă la idoli. Și neputîndu-l îndupleca nice-ntr-un chip, întii îl bătă fibră de milă cu vine de bol. De-acia, învătă de-i tăiară capul, lepădîndu-i trupul afară de oraș, cîmor. Și, preste noapte, nește credincioși creștini, de Hristos iubitori, strînsătră trupul și-l înfășară cu miruri și cu prosiri și-i pusară într-un scerș. Și-i pusară ca un măcenic în svințul oltarului besearicii. Deci, făcîndu-să svința liturgie și svințul strigătoriu* strigînd la cliși **ΟΡΑΝΤΙΩΝ ΗΣΤΑΙΤΕ**, prăvidînd și vădzînd tot scerșii singur ieșia din svințul oltariu, necîins de mină de om. Și șeada în tînda besearicii, pînă la optusul svinței liturgii. Și, iarăș, singur scerșii pucedea de mergea în oltariu iarăș, de sta la acelaș loc. De-aceasta să mira toț și-i cuprindea minune. De-aceasta, deaca oblici un părinte same, feace rugă la Dumnădzău. Și veni îngerul de-i dzîsă: "Ce te miri de-aceasta? Dară n-au luat apostolii Domnului Hristos putere a lega ș-a dezlega? Și de la dinșii, pre rînd, ucinicii lor? Pentr-aceasta, acest frate ce s-au vărșatu și singele pentru Domnul Hristos și nu să iartă să stea în svințul oltariu, cînd să face svințe jărvă, că-l scoate îngerul în tîndă. Căci s-au scăpat din ascultarea cutăruia starei, unde au fost ucinici și cu vină de dînsul legat, încă-l scoate de-acolo legat. Ca un măcenic au luat cununa, iară ce un legat nu să iartă să poată sta la vreama svinței liturgii în svințul oltariu, pînă nu-l va dezlega cine l-au legat!".

Aceasta deaca audzi acel părinte, ș-au lăutu-ș toiagul ș-au mărș la acel sastru și, spuindu-i toată poveastea, pugoșită amîndoi în Alexandria și mearșără la svința besearicii, unde era moștile svințului. Deșchidînd racha, îi feacă ierucăneea amîndoi și, sărutîndu-l, stătără la svința slujbă. Și, făcîndu-să svința liturgie, nu s-au mai clătît den loc svințul măcenic. Și ședzu în svințul oltariu de-atunca nainte pînă astădzî. /

Într-aceastaș dzî, svinții măcenici Sarvil și Veveia, soru-sa.

În dzilele lui Traian împărat, svințul acesta Sarvil, fiind popă idolitor și-mvătăț de episcopul Osie, s-au botdezat cu Veveia, soru-sa. Și, clevetic căce-i creștin cătră boiarinul Edesei, astătu în polotele lui, la-nțrebare. Deci, întii, fu bătut cu toiage, iară svințul defăimîndu-l și-mfruntîndu-l toți și pre-mpăratul ce l-au boierit. Și-mplîndu-să de minic și l-au bătut în șeapte rînduri cu vine de bou și l-au ras cu brînci de her ascuțite și cu ficlii l-au pișjolit, de l-au răpit. Iară svințul, într-aceasta munci toate, căutînd spre ceru, la Dumnădzău făcea rugă și-i iușura durorile Dumnădzăul putilor. Și, vădzînd tiranul bărbăția răbdării svințului, obrîșînd, iarăș bătă piroane în capul svințului și-l băgă în cleaște, de-l hiresluc cu hiresteul. Și, dintr-aceasta amîndouă ieșînd viu, nevătămat, să cutremurără toți prăvitatorii de minune.

Aceasta vădzînd soru-sa Veveia, singură mearș de să deade pre mina tiranului, mărturisîndu-să creștină. Iară el, bătîndu-o de-agiuns, o băgă în temniță, iară pre svințul l-au suit sus de o mină și au pus de l-au despoiat, cum să despoaie vita. Și, vădzîndu-l înică cu suflet, învătă de le tăiară capetele

* certare
** diaconul

amînduror. Atunce, nește creștini, pre-ascuns, le luară svintele lor moștii și le astrucară, slăvind pre Dumnădzău.

Pentr-a lor svinte rugi, Dumnădzău miluiaște și ne spăsește.

ÎNTR-ACEASTĂ LUNĂ, 16, svîntul măcenic Loghin Sutașul.

68r **Acesta au fost în dzilele lui Tiverie Chesariul, din Cappadochia, sutaș sup ascultarea lui Pilat, ighemonul de Ierusalim.** Și fu orînduit de Pilat să slujască la svintele patîmille Domnului Hristos și la cinstita Răstîgnire și la dumnădzăescul Mormint, strajea custodie să străjuiască cu suta sa care era // un steag de voinici de oaste. Și, prăvind minunele ce să făcea la Domnul Hristos: cutremurări, premeneala soarelui, destupătura morminturilor și ieșitul morților, pietrele despiciindu-să, strîgă tare și dzise: "Adevărat iaste lui Dumnădzău Fiul acesta!". Pentru care nice banii n-au primit de la jidovi, ce-i da să făgăduiască învierea cu alți 2 voinici, carii apoi au mărturisit depreună cu dînsul și-au împlut măcenicie și ei pentru Hristos.

Deci, lășind slujba, mearșă în țara sa, de mărturisita pre Domnul Hristos Dumnădzău, ca apostoli și, mîndî Pilat de jidovi, au scris asupra lui Loghin pîră cătră chesariul Tiverie că și-au fugit de la slujbă și-au mârșu-ș la moșie, de strîgă Dumnădzău pre Hristos. Și, cu porunca lui Tiverie, cinstît pre Loghin la Cappadochia, și-i tăiără capul și 2 soșii cu dînsul. Și capul fu adus la Pilat, pentru să-și în giurata de la jidovi ce-i giuruisără. Și luară capul svîntului jidovii și-l împrerurără în gunoi, fără de cinste.

Și, tîrdziu, preste cițya ai, o femeia din Capadochia, pierdzînd vederile, mearse la Ierusalim, năzînd spre aceale Svinte Locuri, pentru să-ș dobîndească leac ochilor de la Locurile Svinte, depreună cu un fiu al ei, sîngur născut. Și, tîmplindu-să moarte fiului ei, și, plîngea jealea îndoită. Și, ivindu-să în vis svîntul Loghin și spîndu-să cine-i svînția sa. Și spîndu-i unde i-i capul sfîntii sale astrucat, îmbîndu-o să sape, să-i ia capul și să va ieșcali de ochi și fiul ei și-l va veadea unde-i în slavă, cinstit. Deci, abătu femeia de căotă și află capul svîntului, e-au săpat cu minule ei. Și i s-au tîmăduit vederile ochilor și pre fiul ei și l-au vădzutu-l cu svîntul în slavă și în mult bine îfulduci-u de svîntul. Deci, și-au astrucatu-ș pre fiul ei și-au pus împrună și capul svîntului cu trupul fiului ei, că, așea i s-au dat poruncă de svîntul, prin vis.

Și s-au întors la Cappadochia, avînd pre sfîntul intr-agiutoriu, dobîndind ca și Saul ce-ș pierdusă ~~asini~~ și află de dobîndi împărăție, așea și ea, îmbînd pentru ochii, dobîndi pre svîntul marc agiutoriu. Pentr-aceaea, abătu și feace o svîntă beserică foarte frumoasă. / Și luă moștile svîntului Loghin și le pusă într-acea svîntă beserică ce i-au făcut svînții sale. Și-ș dobîndi, și șie, și tuturor credincioșii ~~izvoară de~~ iscaleni de la svintele lui moștii, întru slava Domnului nostru Isus Hristos. Amen.

Într-această dzl, svînții 2 măcenici, cei tăiāt cu svîntul Loghin împrună.

Într-această dzl, svînții măcenici Leontie, Dometie, Terentie și Domin.

Acesta dîntru svînții, părintele nostru Malos, lășindu-și avearea și rudeniile, mearse la locuri pustii și ne-îmlate. Și petrecîndu-și cu post și cu bdenii și cu de toată nevoința și patima. Și era la făpă purarea veasel și făcea minuni cu numele Domnului nostru Isus Hristos, carînd pricîjii, izgonind dracii, luminînd orbii. Și-aceasta făcînd pînă era viu. Iară decî s-au mutat cătră Dumnădzău și s-au pus trupul lui în pămînt, luă dar de la Dumnădzău, de cura mir den trupul lui, foarte frumos mirosînd, dînd iscaleni la toe fealtal de neputințe și aprătură de cătră toate primejele și boale fără leac, că Dumnădzău proslăvește pre cine-l proslăvise pre Svînția sa. Căruia-i slava și puterea în veaci de veaci. Amen.

Într-această dzl, cuvînt de svîntul Andrei, ce să făcea jrodiv, cum să ruga lui Dumnădzău pentru ceia ce-l lua în patgioe și-l bătea și cum au vădzut raiul.

69r **Îmbînd dănoară svîntul Andrei jrodiv în Tarigard, prin nărod, în țîrgul unde-i stîlpu ce-au pus svîntul Costantin Împărat, de-au zidit într-insul găvozdele răstîgnirii Domnului nostru Isus Hristos, pentru slava Svînții sale și pentru acoperemintul orașului.** Acolo, pre lîngă stîlp îmbînd svîntul, iară o femeia de cinste, luminată cu duhul lui Dumnădzău, fu în buiguire de isfîplenie, vădzînd pre svîntul Andrei, unde-mbla prin nărod și lumina ca un stîlp de foc, slobodzînd în văzduh scînteie. Iară nește mătalinici îl împingea și-i da pumni, alții îi da palme // preste grumadzi, după ceafă, batgiocurîndu-l. Și muli prăvîndu-l, dzicea: "Să face nebun, ce aceasta să nu lie nice pre pizmașii noștri!".

Și adecă nește logoș mititei, îmbînd după dînsul, dzicea: "Numai dea Dumnădzău altul ca acesta pre pămînt, că altul nu ne-au fript așea inema în noi ca acesta nebun, că, pentru să nu-i fie a slujă stăpînu-său, s-au făcut nebun și-ș bate joc de lume!". Iară femeia vedea pre logoșii ceia că scrija

și-nsămna cine bătută pre sfintul și grăiaa înde ci: "Încai cu aceasta ne mingierem, că-l bat fără de ispravă și la moartea lor vor fi osîndiți, căce bătura pre omul lui Dumndăzdu și n-or scăpa!". Acestea deca audzi fericitul cu Duhul lui Dumndăzdu, să feace ca focul asupra lor și răspi scamele lor cu putere strajnică. Și-i tăiaa, dzicînd: "A ce le seriei voi aceastea, că cu m-am rugat lui Dumndăzdu să nu le fie de-aceasta nice un păcat, că cu acestea im fac spăsenie și, pentru neștiință, li să iartă!". Și, deaca audzi pre svîntul grăimul așa cătră acel logos, căută sus și văduz cerul deschis cu o poartă. Și, ieșia dintr-insă multime mare de rîndurile frumose. Și, între dinse, un porumb mare, alb ca omătul să pugori cu rîndurilele asupra svîntului, aducînd în gură o frunză de aur de maslin și grăindu-i omenește: "Prîmteacă ceasă frunză că tot-paterenicul Părintele, Domnul Savaoth, t-au trimisu-ți din Rai sîmn, căce că ești milos și om-drăgăstiv, ca și cum-i Inuși milostiv! Și te va proslăvi și încă ș-a nălța numele său svînt pre tine, derec-ce că giudecează să fie miluți cea carit te bat și să nu fie păcat!". Și, deaca dzisă așa, ședzu in capul svîntului.

Aceasta deca văduz acca femeia de cînste minuni mare și-ncepu a să mira. Și, după acea vidence, ș-au venit cătră sine și nu mai văduz nemică. Și, mirindu-să, dzisă: "Caută căți svînti are Dumndăzdu pre pămînt și nime nu-i știe!". Și, de multe ori, vrea să spuic ce-au văduz și nu putea, că o opria putere de la Dumndăzdu. Apoi o tîmpînă svîntul Andrei și-i dzisă: "Ascunde taina mea, Varvaro, că așa o chema, și nemăru și nu spui pînă cînd voi mearge, trecînd prin locuri de case minunate, pînă la casa lui Dumndăzdu!". Iară ca / dzisă: "Că de-ași și vrea să spui, nu pociu, svîntul lui Dumndăzdu, că mă opraște o putere de la Dumndăzdu și mi să cutremură oasele și n-am nice o slăt!".

ÎNTR-ACEASTĂ LUNĂ, 17, svîntul proroc Ose.

Acesta svînt proroc Ose să feliuaste "spăsiu" sau "păzitoriu" sau "umbrioriu". Acesta era fiu lui Veiri, din Galemothe, din neamul lui Isahar. Și, prorocînd multe asupra izraliteanilor, ș-au răpăosat și s-au îngropat în pămîntul moșii sale, cu pace. Ș-au dai sîmn că a veni Dumndăzdu pre pămînt și va lăcut cu oamenii, va chema păgînii la un cap, la Hristos, să fie cap a imbe neamuri și de pacea împărțitei lui Hristos, de derepate și de giudeț și de milă și de ni-oarcare păgînilor spre Dunăzdu și de răsplineana iudeilor celor necredincioși, pentru nemulțămîta lor și păgînina ce călca leaga adeasori și de biruința Domnului Hristos asupra morții ș-a iadului.

Într-această dzi, svîntul ~~PROROC~~ Andrei de Crit.

Acesta fericit și a nostru părinte Andrei, născut și crescut in Crit, din părinți credincioși și iubitori de bunățiti. Și, crescînd cu bun-mvături, să fece fierbente lucrători prorocilor lui Dumndăzdu.

Iară, cînd fu in dzilele lui Copronim Împărat, vâdzînd turma Domnului Hristos că să strică de eresile iconoboreților, de răul acestui tiran și de nebulnia lui, mearș în Tarigrad și mărturis dereptatea și-mfrunță, cu îndrăznire, fără frică, pre păgîmul. Iară el, neputînd răbda, îndată pusă de-l prînsură cu mîni greale, șigubeațe, unii de cap, alții de umere și de haine, cine cum putea silia să-i face necinste, să imple voia spurcatului tiran. Și, așa, el obori gios, la pămînt, pre acest nalt cu înțelepciunea și nu-l lăsară pînă nu-l tăvărî de-agiuns. Și, deacă-ș implu inema, învăț de-l lăsară.

De-accia, stătu svîntul de dojeni pre-mpăratul cu // multe prenter svintele icoane și, obîrșînd, dzisă: "Să neștine, împărate, ț-ar sudui icoana obrazului, i-ai face grea certare, ca și cînd te-ar sudui pre tine! Credzi voi veți fi osîndiți cu de toată groaza carii ocăriți icoana lui Dumndăzdu!". Atunce tiranul, apînzîndu-să de minie, învăță și dezbrăcără pre svîntul și-l întinsa la pămînt și-l sculară și tranguiri atînda de cumplit, cît s-au roșit pămîntul gios de pistrelăturile singelui. Și, deaca- sculară, iarăș, nice cu bine, nice cu rău, neputîndu-l înfrînge, și-l munci camai cumplit și-i pătrunsură coastele și-i zdorbrî gura cu pietri și-l băgară in temniță. Și, a doa dzi, iară învăț de-l adusură naimea sa. Și vâdzîndu-l, iară, dirz cu cuvîntul lui Dumndăzdu, învăț iarăș să-l bată. Care lucru factindu-să, și să zmăcina carnea și să potricălia și cădea bucăți de pre trupul svîntului sale.

Mai apoi, îl legară de svintele picioare și-l trăsără pre pămînt, silînd să-l arunce la icoana tilharilor și făcătorilor de rău. Iară un păscari, cum ieși de la mare cu pește și-ninsease in țîrg de vindea, el, învitat de dracul, luă a mină tăietorea cu carea tăia la pește și alergă de tăie svîntului un picior de la svîntul trup. Și într-acei loc obîrși svîntul alergătura nevoiții, dîndu-și sufletul in mina lui Dumndăzdu. Iară cinstitul lui trup l-aruncără in locul făcătorilor de rău. Și dzîcînd acolo, între aceale trupuri multe, multă vreme, neștine l-aruncără in locul adunați cum i-ar hi chemat cineva, așa mearsură la trupul sfîntului. Și, cum să atinsără de svînt, să și isțeliră. Și-i rădicară de-l dusură la loc svînti, unde să chiamă Crisis și acolo-l îngropară, propoveaduînd isțelcenia, intru slava Domnului nostru Ius Hristos. Amen.

Într-această dzi, prinesenia svintelor moștii a svîntului și dreptului Lazar.

70r

Acel fericit și pururea pomenit întru împărați, credinciosul Leon, invitat de dor dumnezeiesc, ca dintr-o dumnezeiască năslitură, întâi feace svintului besarică ghizdăvă. De-acia, trimise la ostroavul Chprului. Și află svintele lui moștii îngropate în orașul chiticeilor, / trecind o mic de mare, întru-ouă sectii de marmure, în care era scrise scripturi intr-altă limbă. Lazar cel de 4 dzile și priiatin al lui Hristos. Și ndată rădicară svintul odor și, puindu-l în screei de argint, îl dusără în Tarigrad.

Într-această dzi, svinții bezestebărnicii măcenicii și frați Cozma și Damian și Leontie, Anthim și Eutropie.

Trei sint părechile a svinților bezestebărnicii, pre numele acesta și pre acesta meșterșug. Unii sint fii Theodotiei, bună și creștină, carei să răpăsoară cu pace: alții era în Rîm, aflindu-să la un doftor zavistiv. Și i-au amăgit de i-au dus a ierbi la munte și i-au ucis: a trei sint aceștia de astăzi.

Era de la Aravia, meșteri foarte învățat și-mbla de cutieria orașele, tîmăduind bolnavii fără nice un ban și, cu prilejul meșterșugului, mărturisia pre Domnul Hristos. Iară, cînd fu în dzilele lui Dioclitian și Maximian, mearsără în Egheia, orașul Lichiei. Și, astind naitea lui ighemon Listic și bătuți fără milă și fără omenie, fură aruncați în luciul mării. Și izbăviți cu voia lui Dumnezeu, iarăși fură prinși și aruncați în cămin înfocat. Și, din foc teșind întregi, fură răstigniți. Mai apoi, le tăiară și capetele a tute cinci frați. Și așașă is obîrșiră nevoita fericirii 5 frați.

Intr-această dzi, svinții măcenicii Hrisanth și Daria.

Aceștia era în dzilele lui Nemerian împărat. Și era Hrisanth fiu a boiarin singlitie din Rîm. Și să feace creștin de la un episcop ce să ținea ascuns într-o peșteră. Și, oblicind tată-său, l-au băgat în temniță și l-au zămorit cu foamea. De-acia, l-au silit de l-au înșurat și i-au dat pre Daria, ce era învățată filosofă de la Athina. Iară svintul, vîdzindu-o, o ținea ca o sor. Și să voroviră să trăiască în curăție pînă la moarte. De-acia, să botedză și ea. Și amîndoi învăța oamenii de curăție și minte întreagă.

71r **Și să scirbiră oamenii elinii, că să lăsa femeile de dinșii și să logodia Domnului Hristos. Și mearsără de-i piriră la eparhul. Și-i prinsă, de-i deade pre mîna lui Clavdie Trivunul. // Și-i trasără afară de oraș și-i munciră multe fealuri. De-acia, îi băgară pre-amîndoi într-o groapă plină de gloștițe și-i alundară și-i impresurără și călcară. Și așași luară svinta sfrîșenie svinții lui Dumnezeu măcenicii.**

Intr-această dzi, svintul măcenic Clavdie Trivunul, ce-au muncit pre svinții Hrisanth și Daria deprună cu femeata sa, svinta Iaria, credzură și luară muncă pentru Domnul Hristos. Și obîrșiră și ei drumul, măcenicește luînd cununa vieții cu svinții.

Că acesta svintul Clavdie, cînd luasă puterea de la eparhul Vallerian, în dzilele lui Nemerian împărat, să muncescă pre svintul Hrisanth și Daria și, acolo, prăvind aceale munci cumplite, bătuți cu toiage cinciuroase de spin, și bătușii obosind, iară svinții niceși băga samă, cum vrea fi trupul altora. Și, iarăși vîdzînd că-i sprejneaște puterea lui Dumnezeu, de ieșia din munci sănătoși, cunoscu că-i adevărat puterea lui Dumnezeu și căduz a picioarele svinților, cerșind iertăcinea. Și-l ogăluți cu înbături ca oglašeniicii și-l botedză pre dîns și pre femeala lui, Iaria, și 2 cuconi a lor, Mavros și Iason. Și toți priiatinii lor și slugițe așjilere și slujitorii cu toți ai săii să botedzără.

Și, oblicind împăratul Nemerian, învăț de legară o piatră de a grumazdii trivunului Clavdie și-l aruncară în mare. Iară slujitorii toți și carii sint cu dinșii să li să dea strînsoare. Și carele n-a vrea să să leapde de Hristos să fie certaiți cu capul în prăviște*. Deci svintul Clavdie aruncat în mare, luă firșenie de mărturie. Iară cuconii lui și cu alalți toți carii să botedzără alergară, fără nice o sîială, de mărturisiră pre Domnul Hristos. Și li s-au tăiat capetele.

Și era aproape de unde fură tăiați svinții o peșteră și o curățiră creștinii. Și acolo cărără de pusără trupurile svinților. Iară Iaria pusă osăbi trupurile cuconilor săi și adease urdina de mergea la cuconii-ș, de-i pingea. Și o prinsără de la domnie, de o trăgea cu sila, iară ea să rugă să o lase puțintel. Și întră în peșteră, rădicînd minule spre ceru, să rugă și-ș deade lui Dumnezeu suf- / letul. Carea, vîdzînd ucigașii acia, să cutremurără și să dusără de-acolo. Iară 2 din slujnicole ei, deaca știră de moarte stăpinei lor, mearsără de o-ngropară alaturea cu cuconii ei, în slava lui Dumnezeu, că Lui să cîntea toată cinstea și slava în veaci. Amen.

Pent-ra lor svinte rugă. Dumnezeu miluiașe și ne spăsește.

INTR-ACEASTĂ LUNĂ, 18, svintul apostol și evanghelist Luca.

Luca, marele apostol și evanghelist, era de la Antiohia cea mare, doftor de meșterșug de ispravă și zugrav, preste samă învățat. Acesta, aflindu-să în Thivele Viotiei și vrăciuid în dzilele lui Clavdie

* teaurum

** măcenicie

Împărat, află pre svintul apostol Pavel. Și, credzînd întru Domnul Hristos, părăsi înșelăciunea cea de moșie și, lăsînd doftoriale trușei, să apucă de ceale sufletești. Și și-au scris și *Evangelhia* sa cătră un domn Theofil, ce credezău în Domnul Hristos, spuîndu-i-o svintul apostol Pavel. De-acia, scoasă și învătă toată Ellada, Țara Greccească.

Și, sosînd la 80 de ai, precum spun, s-au răpîocat cu pace în Thivele Viotiei. Iară la locul unde s-au astrucat trupul lui, slăvind Dumnădzău sluga sa și lucrătorul său, au plantat la mormîntul lui de toți, mai virtos pentru leacurile.

Iară Constantie, fiul Marelui Constantin, au minat pre svintul Artemie, domnul și marele voievod de Eghipt, care apoi să feace și măcenic, pre acesta l-au minat, de-au adus de la Thive svintele moștii a marclui apostol Luca și l-au pus în Țecarica Svinților Apostoli, dedesuptul svintului prestol, împreună cu svintul Andrei și Timothei.

Și spun de dînsul că, înfi, svînța sa au zugrăvit iocana svintei Maicei Dom- // nului Hristos, în brațe cu pruncel Hristos Dumnădzău și Domnul nostru, cu meșterșug de zugrăvie de ceară, și alte 2. Și le-au adus la svînța sa Maica lui Dumnădzău să vadă plăcea-i-vor? Și Svînța sa să fie dzis: "Darul dintru mine născutulu Lui pentru mine să fie cu dînsule! Așjidere și iconele svintilor căpetenii apostolii!". Și, de-atunce, s-au împărțit în toată lumea acest lucru atia de bun și plăcut lui Dumnădzău și cu totul cinșit.

Într-această dzî, precaviosul părintele nostru Marin cel Bătrîn.

Într-această dzî, precaviosul părintele nostru Iulian celui de la Efrat.

Acesta dintru svînți, părintele nostru Iulian, părăsînd lumea, să dusă la riurile apoi Evfratului și, aflînd acolo o peșteră, lăcu călugărește. Căruia mulți rîhînd, năzură la acea peșteră mică și, făcîndu-șe colibi împregiur, să strînsără vro sută, mîncînd și ei ce mînce dascalul. Acesta minunat au umorî și pre un zmău. Și feace de izvori fîntînă în loc săc. Acesta au mîrs și la muntele Sinaului de-au făcut o svînță beseracă desupra pietrii, unde au vădzut Moisei, dăfătorul legii pre Dumnădzău, pre cîi i-au fost puținea a-l voden; și să pînă astîdzî.

Și mulți de ceia ce să temeă de păgînul presfîpnic Iulian Împărat, așeptîndu-l cu frică la-ntorsul lui de la Persia, îl rugară pre svintul Iulian să facă rugă la Dumnădzău asupra lui, să nu să mai întoarcă. Și pusă rugă svintul dzeace dzile. Și audzi din ceri grăindu-i: "Că nu numai pentru tine, ce și pentru a mulți alalți ce stai cu rugi toată noaptea acel necurat și păgîn Iulian să giunghe!".

Și apoi, preste puținea ai, fiind izgonit fericitul Meletie de la Antiohia, poțiră untru pre fericitul acesta pentru ruga și mîngîierea. Și sfătuiindu-să, mearșă. Și, pre cale, au poposit la o femeaie de Dumnădzău iubitoare. Și, ședzînd la masă, să prileji cuconșul ei de șeapte ai, unșor, adecă numai acela avînd, îmbla pregiur masă. Și, depărîndu-să în laturi, căzdu în puț. Iară cînsita femeaie vădză și ne- / mică nu să turbură pentru cucon, ce păzi de acoperi puțul și păziaa pregiur svintul, de-l grîjia și-l ospăta, cu mare osîrdie de suflet. Iară svintul, întrebînd unde-i cuconul, ea dzisă că i-ră. Iară svintul poțînd să aducă cuconul la masă, să-l blagoslovască pînă să pricepu ce să feace. Și să sculă de la masă și mearșă de descoperi puțul. Și adecă cuconul sta pluit pre apă, giucînd cu mînușetele într-apă și bucurîndu-să, sănătos. Și-ș tînsă mina, de-l scoasă afară. Și-nțirebîndu-l, spusă că-l rădica svintul și-l mîngia cu voroave și nu-l lăsa să să afunde.

De-acolo, mearșă svintul la Antiohia și să pugori în peștera unde ședzuse svintul apostol Pavel, de să ascendenă și să aședză acolo. Și curînd multă mîlține la peșteră, pentru să-ș ia dar și blagoslovenie de la svintul.

Dănăoară, l-au apucat nește friguri cu lîngoare și dzăcea nepomenit, cu puțîn suflet. Și, supărînd năvala ce era strînsă să-ș ia blagoslovenie de la svînța sa, răspunsă: "De-ar hi pentru folosul nostru sîntătea, dzăruască-o putearnicul Dumnădzău!". Și, făcînd rugă, să sculă singur de-na lîngoare cu friguri, pentru folosul nărodului.

Dănăoară, călătorînd și mărğînd la-mpărăție, oarecarele războlit s-au atins de cojocul lui și-ndată s-au tîmăduit. Ca și oarecînd ologul după Petr și Ioan, puceasă după dînsul și nu numai sîntăte țî deade, ce încă l-au și întăritu-l cătră adevărata credință.

Și, iarăș, să-ntoarsă la călugăreasca sa nevointă, făcîndu-șe calea prin mijlocul Chirului. Iară oarșeanii Chirului oprîră pre svintul de mîngiaie și-i dzisără: "Șerbulă a lui Dumnădzău, orecine Asterie ce-l avem în loc de episcop și-l vodem că-i pagubnic și necredincios, ce fi cu noi de ne agiută

* pre drumul cel Împărătesc

ci vei putea, cîndai să nu ne cumva smentească pre unii din noi cu acea limbă a lui vorovacei!". Deci, svințul rămasă de face bdenie de rugă cu puține ce să strînsese. Și l-au umoritu-l cu urgie de svințul Dumnădzău pre acel Asteric, lîsîndu-l numai o dzi cu suflet viu, în grea muncă. Și, de-acia, venindu-ș svințul la urmă, la ucimci, și, petrecînd puțineții ai cu dînșii, cătră Domnul au perdes.

Pent-a lor svinte rugi, Dumnădzău miluiaște și ne spăscăte. //

INTR-ACEASTĂ LAINĂ, 19, svințul prorocul Ioan. Acesta să tilcuiaște "dragostea lui Dumnădzău" sau "incepătură" sau "pirgă lui Dumnădzău". Și era din sămînța lui Ruvim, din satul Methomericilor. Și prorocînd pentru foamea și pentru stînsul jărtvelor și pentru patima prorocului drept, cu carca s-a înnoi cătră spăsenit tot Pămîntul. Și răpăsoș și fu astrucat în pămîntul său.

Intr-această dzi, pomemina svințului măcenic Uar și sofițe sale, șapte svinți. Intr-această dzi, pomemina svințului măcenic Uar și sofițe sale, șapte svinți, multă vreme le purta de grije, în toate mare și vestită și creștină. Și, fiind închiiș nește șapte svinți, multă vreme le purta de grije, în toate d zile. Și, răpăosindu-să unul dintr-acei șapte svinți, s-au băgat svințul în locul lui. Și, ducîndu-l în igheonul cu alaiți depreună, fu bătut cu măciuci.

Înă începătura așen i-au fost: mărînd svințul adease la temniță, unde era cei 7 svinți, de-i socotina, pururea asculta svintele lor vorovae și-mvățturi. Pent-aceaea, cînd dusără cei șase svinți, că unul neșisă de ucisături multe, și-ntrebă igheonul: "Dară că era șapte, unul ce să feace?". Atunce Uar s-au aprins cu Duhul Svint și asiātu naintea igheonului, între alaiți șase svinți și dzisă: "Acea s-au răpăosat, iară eu voiu să fiu în locul lui, să chinuiesc pentru Domnul Hristos!". Și-i dzisă igheonul: "Nu te prelisti, Uare, nice te da mucilor să-i pierdz vînță!". Iară svințul dzisă: "Fă ce fi-i voință!". Atunce învăț igheonul de-l spînzurără și-l bătură cu toropale și cu mănus ascuțite, birine de her, îi strujură coastele. De-acii, cu capul în gios il spînzurără și-i despoiară piiale de pre spinare și de beațe clicnicuorase il bătură și-i sparsără pîntecele, de-i cădzură mațele gios. Și căoț svințul cătră svinți, de le dzisă: "Muliămăscu-va, frașilor, că m-ați învăț de mi-am agonisit viață vecinică!". Și, rugîndu-să lui Dumnădzău, deade sufletul în minule Svinții sa- / le.

Iară svințul lui trup învăț igheonul de-l lepădără cînilor, afară de oraș. Iară o giupneasă, anume Cleopatra, cu hiul ei l-au unsu-l cu miruri scumpe și l-au astrucat. Și s-au spăsiș și ea cu hiulu-ș pentru ruga svințului Uar. Citeaște-i canonul de vedzi! Și nește credincioș cu taină il luară de-l astrucară la loc de cinste.

Iară pre alaiți svinți șase învăț igheonul de le tăiară svintele capete. Și așea țș împlură nevoingă pentru Domnul Hristos.

Intr-această dzi, svințul măcenic Sadoth și cu dînsul 100 și 20 de măcenici. Carri s-au săvirșit în Persida.

Fîind împărat la Persia Savorie, acest svînt părintele nostru Sadoth aflîndu-să episcop într-un țtînt a împărițicii lui. Și învășînd poporul lui Dumnădzău de cite fa folos la suflet și botedzînd și pers dînt-inșii, neferindu-să, fu pirît la-mprătatul și adus naintea sa. Și, neputîndu-l îndupleca să săncchine Soarelui și Lunii și Apei și Focului, întii îl bătă cu toiage. De-acia, beliră o curea din moale capeline pină gios, la unghie, la picior, de un deagat de lată și iarăș îl bătură cu vine de bou. De-acia, îl tăvărîlă preste spini și scai de cei acoș, de-acia, îl băgară în teasc cu grub, de-l tescură cu grea și cumplită muncă. Toate acestea răbdîndu-le svințul, mai la multă minie porni pre-mprătatul. Și, aruncîndu-l în temniță, cînd fu de l-au scos iarăș la-ntrebare, adecă svințul sănătos cu totul tot s-au aflat. De-acia, il spînzurără cu capul în gios și-i potricăliră preste tot trupul cu săgeți de her infocate. Toate acestea ca un lucru de nemică le-au răbdat svințul.

Și, auzînd pre-mprătatul lăudîndu-să că-i va împrăștia trupul mădulări, și-mpotrivă îl răspunsă svințul: "Eu credz în Dumnădzăul meu că rămășițele oaselor meale și le vor împărți creștinii și cine va striga la Dumnădzău în numele meu, va afla izbăvînță!". Și-ndată tăiară limba svinții sale. Și întinzînd ochii și minule în ceri și făcînd rugă intru sine, auzd glas din ceri, de-i dzicea: "Ruga ta s-au priimit și iarăș vei grăi!". Și-ndată-i crescu limba și slăvia pre Dumnădzău. Aceastea / toate vâdzînd năroadele să înspăima. Și credzură intru Domnul nostru Isus Hristos, 1070 de bărbăț și alți două sute. Și, vâdzînd împăratul că vin mulți pentru svințul cătră Domnul Hristos, învăț să-i taie capul. De vreme că și alții mulți strigară, dzicînd: "Împărate, și noi sîntem gata să murim pentru Domnul nostru Isus Hristos!". Deade-mprătatul și asupra lor giudeș să li să taie capetele. Și, lîndu-i oștami împăratului, li scoasă ră la locul cel de giungiare. Și făcînd svințul rugă și făcînd preste dînșii sămnuț svinții cruci, si-ntii pre svințul Sadoth tăiară, apoi pre toți alaiți svinți măcenici tăiară. Și, așea meară la Dumnădzău, cu nărod mare de svinți măcenici.

Pent-a lor svinte rugi, Dumnădzău miluiaște și ne spăscăte.

INTR-ACEASTĂ LUNĂ, 20, svințul marele măcenic Artemie.

Acesta fericit Artemie, voievod și augustalii de Alexandria fiind și cu boieria patrichie, cinsit de Marele Constantin împărat. Și, sosind împărăția de cădzu pre mina lepadatului de leage Iulian Ostilpnic. Și muncind pre svinții creștini în Antiohia, veni singur de sine la nevoiță marele Artemie, mustrind pre spurcatul Iulian și i-bălu cu vine crude și pre spinare fu zgîrțiat cu brinci ascuțite și cu țâpșu ascuțite coastele potricălit și ochii. Și, despicind un bolovan mare, îl băgară în despicătură și trintră piatra la loc. Și să turti svințul trup a svințului măcenic, oascele lui svinte s-au zdrobit, pintecele și svinții ochi deaderă afară și, încă lîindu-să sulțetul, îl țiară capul svinții sale. Și corcăre diacon Arist au adus în Țarigrad svințele moștii a svințului mare măcenic și le-au pus în Oxia.

Din ciudeasele svințului puținea poveaste.

Un om oarecare, bolind cumplită durere de boașe, cu grea / imflătură de orbalț. Și mearșă cu lacrimă cătră svințul, rugîndu-să și cerșind iștealenie. Deci să culcă în beserică și, adormind puținel, îi dzîsă svințul: "Iari, să te vădz la durerea!". Și prînsă svințul și strînsă atita de tare, cit zberă omul cit din gură îi ieșia, dzîcind: "Vailio!". Și trezindu-să, să sculă sănătos, mulțămînd lui Dumnădzău și slăvind pre svințul măcenic.

Altul, iarăș, avînd 2 chile la amîndoi boșii, veni la svințul și, făcînd rugă, să culcă de adormi. Și ivindu-i-să svințul în vis, i-au însămnatu-i cu mina la durere și, lovindu-l în coaste, să trezi din somn, sănătos. Altul, avînd chilă impunoiată, cu durori mare, mearse cătră svințul și, prin vis, i-au spintecat cu brițul imflătura de purceasă răpunoie împuțite. Și să deșteptă sănătos și așternutul plin de punoaie și de putoare.

Altul, iarăș, întorcîndu-să de la Africa, audzi de minunile svințului și avînd la Africa un văr cu aceea boală, de să țiasă să mai firea viu. Și, dea dză de ciudease, cumpără ce era de treabă de benii și mearșă la svințul de feace bdenie pentru vîru-său. Și luă undelemn din candila svințului, să-noarșă cătră Africa, la vîru-său. Iară svințul, intr-acea noapte, s-au arțat în vis, în Africa, la bolnavul și-i dzîsă: "De vream ce mi s-au rugat vîru-tău pentru tine în Țarigrad, de-acum să fii sănătos!". Și, deșteptîndu-să, află pre sine cu adevărat sănătos, lăudînd și proslăvind pre Dumnădzău, neștînd cine-i acela care feace la svințul rugă pentru dînsul. Și-nsmăna dzua. Deaca sosi vîru-său cu undelemn de la svințul și, aflîndu-l sănătos și spîndu-i visul, să mirară că tocmă intr-aceea noapte, cînd feace bdenia în Țarigrad, intr-aceea noapte, la Africa, s-au iștealit bolnavul. Și alergă cătră svințul, mearșă de feace vrecadnică mulțămînt. Și, povestînd cătră gloate ce să țimplară acolo, scrisă și poveastea iștealenii, intru numele svințului.

Altul, iarăș, supărăt cu greale durori de aceeaș boală și dîvorn la beserica svințului, foarte dodcia, cerșînd is-// ițeleenie. Și, arătîndu-i-să svințul, îi dzîsă: "Du-te la Ioan faurul, veacînul tău, și puș chila pre ileu. Și el să-nherbinte ciocanul în foc și să opintescă cu ciocanul, cit poase să lovescă de tare. Și-ndată t-ii tămadu!". Iară bietul om făcîndu-ș voia-rea de-acei vis și nevrînd așa să facă. Iară svințul îi poruncește, ca și-nții, prin vis și, a treia arătîndu-i-să, svințul îi dzîsă: "Să mă credzi, frate, că de n-ii feace așa cum îți dzic, n-ii mai vedea sănătate!". El, de nevoaie, mearșă la faurul și pușă chila pe ileu și faurul imflînd ciocanul de sus; omul să oțărî și să mișcă și cădzu chila de pre ileu, ciocanul lovi în ileul gol. Și peri toată durerea și nu-i mai fu nemică. Și să cutremurără de minunea iștealenii, preslăvită minune ca aceea, așa de rapede iștealenie. Și mulțămîră lui Dumnădzău și svințului măcenic.

Ce și altul, luînd lumini și undelemn, mergea cătră svințul și, prin ciobotărie, îl întrebară: "Unde mergi, frate, cu luminele și cu undelemnii?". El feace cu mlînit: "De, mărg la svințul Artemie, să-m fac slujbă!". Și, trecînd mai înainte, iară unul din ciobotari, strîngîndu-l, feace: "Firtate, cînd t-ii întoreae, să mi-aducei o chilă!". Iară omul, vădzînd că-l ia în batgoc, nu-i mai răspunsă și mearșă la slujba svințului. Și-ntrorînd acasă, începură a-l durezza boășile. Cînd fu pînă drept ciobotariului ceta ce-l luasă în ris, s-au imflat. Sosi pînă la dînsul, de nu putca nice a să vâieta, că leșina de durere. Pînă s-adunară în sfadă, dzicea omul cătră ciobotariul: "Că tu mi-agonisși aceasta, ai dzis să-ți aduc chilă! De nu mi-ai hi dzis, n-aș hi dobindit cu aceasta!". Și-n toiul lur, strîngîndu-să horbă Degre din piști, omul să descoperi să să arate. Și îndată, cum să arată, îi și trecu în loc, iară ciobotariul și începu a striga "Vailio!", că s-au mutat boala, în clipă, la dînsul. Și toți carii era strînși intr-acea horbă să minunară de așa grabnică schimbătură și premeneală rapede. Și slăviră pre Dumnădzău și ugodnicul Svinții sale. Iară ciobotariului dzîsără: "Nu divi, frate, nice bănu! Gudețul lui Dumnădzău iaste drept, ce-ai poftit ai dobindit!".

Intr-această dză, svințul Artemie de Milogovrad, la Mosc, cucon de 12 ai.

Pentru-a lor svinte rugă, Dumnădzău miluiază și ne spăsește.

ÎNTR-ACEASTA LUNĂ, 21, preacuviosul părintele nostru Ilarion cel Mare.

Acesta preacuvios era în vremile lui Constantin Marele și svîntul împărat. Născut, crescut în orașul gazeilor, fiu de părinți necredincioși. Și, pentru dragostea învățăturii, mearșă la Alexandria. Și, certindu-șă cu nevoia-țmvălăturii și, dobîndind credință cătră Domnul Hristos, să botedză. Și lău tot învățul marelui Antonie, de-l închupii, lăcuind pr lingă dînsul multă vreme. Și-ntorcîndu-să la moștia sa, după moartea părinților săi, au împărțit toată țînța lor la săraci. De-acia, mearșă în pustie să, lucrînd ascuții nevoiaț, să feace făcătorii a multe minuni. Și, cutrierînd cetății și orașe, obrîși viața, trăînd optădzăci de ai.

Într-această dzi, svînții măcenici Gaie, Dasie și Zotic.

Aceștia svînții, aflîndu-să în Nicomidia și strîngînd și cutedzînd, oborîră și răsturnără vetrele^{**} idolești. Și, deaca să obliciră, pătîră de tot fealții de muncă: la lemn spîndzură și frecați preste coaste cu trăsîni. De-acia, legîndu-le bolohani de-a grumazii, îi aruncară în mare.

Într-această dzi, svînții de-nou-ivîiji de Dumnădzău svînți măcenici, Andrei, Stefan, Pavel și Petr.

Într-această dzi, svînta măcenită Theodota și preutul Socrat.

Svînta Theodoti era în vremile împăratului Alexandru, din părinții domnul Cappadochiei. Și, mărînd într-o isihăstie, petrecu săhăstreage. Fu cunoscută și, prîndzîdu-o domnul Cappadochiei pentru mărturia Domnului Hristos, fu în două rînduri, spîndzură și strujită și aruncată într-un cupuri inferbirînt. Și cu da-// rul lui Dumnădzău ferită, fu adusă de domnul, la Vizantia, de-acia, pentru inferbirînt. Și cu da-// rul lui Dumnădzău ferită, fu adusă de domnul, la Vizantia, de-acia, la Anghira, unde să află preutul Socrat. Carele, făcînd ellinii un praznic draçilor și inchinîndu-să la idoli, să-nplu de dumnădzăiască rîhnă. Și, răsturnînd vatra^{***} cu sfările^{****}, îl prinsără ellinii și-i tăiară capul. Iară svînta Theodoti, siliată să jărtvască la idoli și neplectîndu-să, o rînără cu sabia și, dint-aceea, luă sfîrgene.

Într-această dzi, svîntul măcenic Evcrat de sabie s-au săvrîșit.

Pentr-a lor svinte rugi, Dumnădzău miluiaște și ne spăsește.

ÎNTR-ACEASTA LUNĂ, 22, dintru svînți părintele nostru și de-a tocma cu apostolii Averchie, episcopul de Ierapol.

Acesta svînt părintele nostru Averchie au fost episcop în Ierapol de Frighia Salutariei, în vremile-mpăratului lui Marco Antonie, a multe minui făcătorii. Că, puind vinul cu untuldelemn și cu de ali fealii, tot, la un vas și feace de nu să mestecară, nice să stricară una de alaltă, cu ruga. Și feace de frică pr un drac de i-au adus un stan de piatră de la Rim, la Frighia, la Anatol. Care piatră ș-au pusu-o pr mormint, în loc de znmăn. Ș-au scos și ape calde cu ruga, din sinul pămîntului. Și, viețînd cu preacuvîntă și direptate rămășia vieții sale, mearșă cătră Domnul.

Într-această dzi, svînții 7 otroci din Efes: Maximilian, Iamvîih, Martinian, Dionisie, Antonie, Exacustodian și Costantin.

Aceștia svînții era în dzilele-mpăratului Dechie. Și, luînd vreme să să sfătuiască, împărții avearea lor la mișei și-ntară într-o peșteră. Și să rugară lui Dumnădzău să le ia suflețele și să nu fe dați pr mina lui Dechie. Și așeș deaderă la Dumnădzău svintele suflețe. Iară Dechie împărat veni în Efes și-ntrebîndu-i să-i afle, să-i silească la idoli să jărtvască. Și, oblicîndu-le de moarte, trimisă de / astupă gura peșterii.

Și, trecînd 372 de ai de-atunce pină în dzilele împăratului Theodosie celui Mic, hinul svîntului Ioan Zlatoust, scormîndu-să o eresă grea, la 38 de ai a-mpărății sale, cum să nu fe învîere morților. Și, vădzînd svîntul împărat turburînd itricii svînta Besearica a lui Dumnădzău, că era cădzîi mulți și din episcopi într-aceaea eresă, și să mira cum va face. Deci, dezbrăcîndu-să din haine-mpărătești și-mbrăcîndu-să cu zăblău, să culcă pr gîos, rugînd cu lacrimi pr milosivul Dumnădzău.

Și Dumnădzău nu trecu lucrămîlii lui, ce i-au folostu-i, agufînd în chip ca acesta: omul ce era stăpîn locului unde era peștera cea astupată cu otrocii, făcîndu-șă coșară oilor la stînă și neștiînd, rîntuna pietrele de la peșteră. Și-n sunetul pietrelor, să deșteptară svînții și-mvisără, nice leac jigîni de putregiune, nice hamele lor, ce cu totul proaspeți, ca de-asăară culcați. Și iară stătura a să vorovi de gruea lui Dechie, că-i cîkota să-i munească. Și dzîcă Maximilian: "Frațlor, de ne vor cumva prinde, să stăm bărbătește și să nu ne dăm cîncea credinții noastre! Iară tu, frațe Iamvîihe, pasă de cumpără

* avcarea

** jărtăvnicile

*** trebecul

**** cu jărtvele

pline și să iai mai multă, că asară cumpărași puțină și ne culcăm flămânzi! Și cearcă de obiceiaște ce dzice de noi Dechie!"

Și, deaca mearșă lamvlîh la țîrg, veade cruce la poartă și să mîră. Vădzu și printr-alte locuri svîntul sâmn și casele și zidiurile schimbate și oamenii schimbați. Îi părea că doară visadză sau brigulaște. Ce, pentr-accuca, toțuș mearșă la ceia ce vind pită și cumpără. Și, deacă deade banii, grabia să să-ntorcă mai de sîrg. Și, vădzînd că-i ogîndesc banii și-i dau la alții, mirîndu-să și cugetînd că-s banii de vro comoață afîntă, cunoscuîndu-să din Scriptură, ei să-nfîcoșe și nu putea să grăiască de frică, cugetînd că-l cunoscoră și-l vor duce la-mpăratul Dechie. Și, de-acia, cădzu, rușîndu-li-să: "Dumneavoastră, lasă-i-mă, luat-ați banii, luați-vă și piinea și mă lasăți să-m păzesc calea!". Iară ei feacără: "Însoțește-ne și pre noi la comoață ce-ai aflat sau te vom da de voi muri!"

Și, vădzîndu-l în gînduri, îi pusără o legătură în grumadzi și-l trasără la mai-marele orașului. Și, deacă-l vădzu, fece: "Spune-ne, oi, tinirelue, cum ai găsit co-// moara și cit iaste și-n ce loc?". Iară svîntul răspunsă că: "N-am aflat nice dănoară comoață, ce aceștia mi-s de la părinți și mă mir ce mă găsi această!". Și antihpatul îi dzisă: "Dară de unde ești?". Și dzisă: "De-acieca sint, de-i acesta Efesul.". Și dzisă antihpatul: "Dară unde-s și cine-s părinții tăi? Să vie să te aderevaze și să te creadem!". Iară svîntul fece: "Mi-s cutarii tatăl și maică-mea și cutarii mi-s unchii și moșu-mieu cutarele!". Și antihpatul fece: "Streine, numere ne poveșteși carile nu să pun în veacul nostru!". Și lamvlîh fece: "Dară deacă vă spuiu ce dreptul și nu mă credeți, nu știu ce voi spune altă!". Atunce antihpatul fece: "Netreabnicule, banii tăi strigă de cînd iaste făcut 300 și mai bine de ai, din dzilele lui Dechie și tu, tinere! fîind, silești să ne amăgești, nice de 20 de ai nu ești!". Atunce lamvlîh, cădzînd la picioarele lui, plîngînd, să ruga: "Dumneavoastră, mă rog să-m spuneți unde-î împăratul Dechie că era acieca, într-aceast oraș?". Ei feacără: "Într-această vrami nu iaste Dechie, iară au fost în veacii ce de demul ". Și lamvlîh fece: "Că pentr-aceea Dumneavoastră vă mira! Ce blămat cu mine și voui arăta-vă sofiile meale, unde sintem, într-o peșteră. Și veț cunoaște cuvintele meale că-s direapte, că eu știu că asară am fugit de frica lui Dechie și, venînd să cumpăr piine, am vădzut cum am intrat Dechie într-această cetate!"

Și, deaca dzisă așea, Marin Episcopul audzînd, fecc cătră antihpatul: "Socotesc eu că-i împlătat o minune într-această poveaste. Ce ia-mblați cu dînsul să meargem să vedem!"

Și, deaca mearșără, întră nainte lamvlîh, de-acii episcopul. Și, căutînd na direapta parte din nontru, la ușe, vădzu un sceraiăș încuiat și pecețluit cu 2 peceți de argint. Carea au pus Rufin și Theodor, creștîni fîind și trimiș de Dechie să astupe peștera. Și, scriînd poveastea svîntilor și numile în table de plumb și, cetînd, toț să minunară. Și, întrînd în nontru peșterii, aflară pre svînții. Și cădzură la picioarele lor. Și șezdînd, îi întrebără. Iară svînții sale spusără, întii, de sine, apoi de rîndurile lui Dechie. Și să mira toți și slăvia pre Dumnă- / dzău. Și sîrguîră la-mpăratul de-i deaderă ștîre.

Și, împlîndu-să-mpăratul Theodosie de bucurie, sîrgui de soști. Și-ntrînd la svînții, cădzu la picioarele și cu lacrămile sale-mpăratul le uda svintele picioare, svîntul împărat. Și i să veselîia sufletul de bucurie mare, că i-au ascultat Dumnădzău ruga și i-au arătat de-au vădzut cu ochii săi învierea morților. Și, așea vorovînd împăratul cu svînții și cu episcopii și cu boierime, svînții, picurînd de somn, prăvidu-i toți cum dormitără, iară răposară cătră Dumnădzău. Atunce-mpăratul deade haine scumpe și argint și aur mult să facă 7 secrie, să pute trapurile svîntilor. Iară svînții dzisără-mpăratului, în vis: "Lasa-ne-mpărate, pre pămînt, cum era-nții, prescum îi porunciră în vis. Și, făcîndu-să mare sărb, împăratul pusă svînții la pămînt, cum era-nții, prescum îi porunciră în vis. Și, făcîndu praznic cu bucurie, deade multă înflosteie la săraei și pre toți orășanii Efesului îi cinsti cu daruri. Și slobodzi și pre episcopii ce era închiși prin temnițe, carii mărturisîia Svînta Înviere. Și să feace obștînic praznic cu de-a valoma, mulțîmîndu lui Dumnădzău și proslăvînd.

Într-această dzî, svîntul măcenie Alexandru Episcopul și Iraelie Măcenicul, Anna și Elisavet și Theodota și Licheria.

Svîntul măcenie Alexandru, episcop fîind și îmvăjînd și-ntorcînd și botedzînd pre mulți, fu prins de igheomonul. Și, muncit vîrtos și strujit și silit să facă jărtvă la idoli, nu s-au înduplețat. Și, vădzînd răbdarea lui, Iraelie oșteanul credzu întru Hristos. Și muncit mult întii, de-acia, îi tăiară capul. Și, făcînd svîntul Alexandru minune, tămăduîndu-să de rane cu darul lui Dumnădzău, trasă la credință cătră Domnul Hristos și pre patru femei: Theodota, Glicheria, Anna și Elisavet. Carile denanțea igheomonului înfruntară înșelăciunea idolilor; le tăie svîntele capete. Apoi după toți, și svîntul Alexandru lovit cu sabia s-au săvrîșit.

Pentr-a lor svinte rugi, Dumnădzău miluiaște și ne spăsește. //

ÎNTR-ACEASTĂ LUNĂ, 23, svinul СЪВНОМОНА și apostol Iacov, fratele lui Dumnădzău.

Acesta svinț Iacov, fratele lui Dumnădzău, stătu Ierusalimului episcop, întâi. Și, hitronit de Domnul Hristos, și, întâi, acesta au scris și-au izvodit svința liturgic, învâția de singur Domnul Hristos. Carea mai apoi o au tocmii mai pre scurt Marele Vasilie și, după svinția sa, svinț Ioan Zlatost. Pentru neputința omenească și păscind svința besearică de Ierusalim și învățind pre mulți iudovi și elini și ntorcind cătră Dumnădzău, au pornit asupra-și pre iudovi. Și, prinzându-l, l-au adus pre poalele besearicii și l-au oborît gios. Și, trăgind de moarte, îl adosară cu un lemn în cap, de-l umorî.

Și pentru ce să dzice "frate lui Dumnădzău", să poveștește din bătrîni că Iosif Logodnicul, împărîndu-și ficiorilor moștile, vrea să facă parte și Domnul Hristos. Iară ficiorii lui nu vrură, ceialții. Iară Iacov, luindu-ș partea, au împărțit cu Hristos. Pentr-aceacia îi pusără nume "frate lui Dumnădzău" și "propovednic".

Într-această dzi, pomenirea precucios părintele nostru Ignatie, patriarulh de Tarigrad.

Acest întru svinți părintele nostru Ignatie, era fiu lui Mihail Împărat, Ragave și Procopie împărateasi, frate lui Theofil și nepot lui Nichifor Împărat, lui Apogenciu de sor, că-i era sor Procopia. Și, fiind evnuh, adecă curățit, s-au călugărit. Și au fost igumen la mânăstirea lui Arhanghel, carea să chema pre-atunca Anatellon, iar acum îi dzice Satiros. De-acia, fu rădicat patriarh Tarigradului; și-au jînut 11 ai și 5 luni. Apoi, l-au scosu-l Împăratul Mihail, fiul svinței Theodorie, de-au pus pre Fotie, spătarul cel mare, carele au scos pomenirea papei de la Diptiha. Apoi fu scos și Fotie de-mpăratul Vasilie Machedon și iarăși pusă pre svințul Ignatie. Și jînu dzeace ai și iarăși fu scos și stătu svințul /Stefan. Iară svințul Ignatie mearș la mânăstire Saturul. Și cu pace s-au săvșirît.

Într-această dzi, pomenirea precuciosului părintele nostru Macarie Rîmleanul.

Trei părinți svinți bătrîni, Serghie și Rhigin și Theofil, de la mânăstirea lui svetii Asclipie, ce-i în Mesopotamia, adecă țara între apele Tigul și Efratul, să vorovîrî în bună vorovă să îmble, să cutiere pămîntul. Și-nepînd calea, mearșă de cutierăără locuri de-nchinăciuni. Și mearșă și pre la Vitheem, în Țara Palestinii, unde ingerii au cîntat "САДЕА ЕЪ БЪЛОНУХЪ ЕГО С НА ЗЕМЛИ АНРА ЕЪ ЧУЛЪЪ ГАРГОСАИИ"^{19r}

Și mearșă vîrtejînd la muntele Eleonului, de unde s-au înălțat Domnul Hristos. Și iarăși mearșem în Ierusalim, fecem 20 de dzile cutierînd Locurile Svințe și mânăstirile, luînd rugă și blagoslovenie și slăvind pre Dumnădzău întru toate și ne-nșămănăm cu svința cruce, ca ceia ce n-om avea a mai vedea lumea. Și, ieșînd, mearșm 25 de dzile, trecum Tigul la Persia, venim la polana unde au giunghat svetii Mercurie pre Iulian Prestîpnic și-nrăm în țară. Mearșm în orașul Cîtisifon, la momîntul svinților trei otroci Anania, Azaria și Misail, departe de Vavilon. Și-nchinîndu-ne svinților, slăvim pre Dumnădzău ce ne-au spodobit a ne-nchina Sfînșilor sale; mîncăm și băum de ne săturăm, mulțămînd lui Dumnădzău.

Și, ieșînd din Cîtisifon, mearșm 24 de dzile, pînă la părșile Indiei și aflăm o cășcioară de cătră apusul cetății. Și, ieșînd oamenii Indiei, ne gonîră dînr-acea casă, că nu șed cu orașe, ce rășchirați. Și, iarăși, intrăm într-altă casă fără om și masăm 2 dzile. Și adecă venîră omul cu femeaia-și, în cap, în loc de cununi purta săgeți^{19r} ascuțite și să spăriară, giîndînd că sintem iscoade. Și mearșă de-ș chemară soții. Și venîră vro 40 de oameni. Și cercînd prin casă, ne-aflară la rugă. Și pusără // foc casii. Noi dzeadem afară cu multă frică. Și, ne-njălegîndu-le limbii să răspundem, ne-nchisără într-o casă strîmtă, dzeadem dzile nemîncați. Iară noi făcăm rugă dzua și noaptea, cîntînd și slăvind pre Dumnădzău. De-acia, venîră cu mulți și, aflîndu-ne ingenucheați, la rugă, ne luară și ne petrecură cu prăjini, pînă ne scoasără din țară. Și eram nemîncați 70 de dzile, cum Dumnădzău știe.

Și-nșămîndu-ne cu numele Tatălui și a Fiului și a Svințului Duh, ne-am apucat de cale. Și mearșm multe dzile spre răsărite și sosim, în 40 de dzile, la loc cu pomăt frumos și rotit și dulce la mîncă, preste samă de mult. Și, mulțămînd lui Dumnădzău și Domnul nostru Isus Hristos, mîncăm de ne săturăm de ceale poame. Și, de-acolo, mearșm în Țara Căpcînilor și nemică rău nu ne feceră, numai ce ne căuta. Pre-alocurea era cu muieri și cu copii, lăcuia pre supt pietri, ca herile în viedzuni^{19r}.

Și iarăși luînd drumul spre răsărit, 100 de dzile și mai bine, sosim în Țara Pithicilor. Nemică altă nu veadeam, numai pithici. Și fugîră de noi, deaca ne vădzură. Iară noi proslăvim pre Dumnădzău că ne-au izbăvit de diușii. Și, deaca ieșim din Țara Moimelor, venim la munte nalt, unde nice soarele nu

^{19r} Iapso

^{19r} chubn

lucia, nice copaci era, nice verdeață, numai gingăni veninate și glasuri de șuioratul lor și scîrșcări de dinți lor de aspid și de bălauri și ehidne răspundându-și și dzimbri și vasiliscuri și alte heri neștute și onochetavri și inorogi și leoparduri. Și slăvim pre Dumnădzău, că ne izbăvește de gurile lor și ne-ntrăeste la cale. 4 dzile audzind șuieretul zmeilor, ne-am astupat urechile, că nu puteam răbda șuieretele lor.

Și, trecînd muntele, sosim la ripă mare și adîncă, unde nice urmă de om era, nici fire de om îmblasă pre-acoale. Și, zăbăvind 7 dzile, cugetînd cum vom face. Și ne rugăm lui Dumnădzău să ne scoată de acea ripă. Și adecă o ciută veni împotriva noastră și muği de departe, naintea noastră. Și, luîndu-ne pre urma ei, sosim la alte ripi și primejdii. Și, surupîndu-ne, abia cu nevoie putum de ne pogorîm la șes. Și era cîredzi de cerbi și ciute și trecum acel șes prin cîredzi de ciute și de pili, fără nevoie.

Și, ne- / aflînd drum, rugînd Dumnădzău, mearsăm 70 și mai bine de dzile și sosim la un loc șes, plin de pomăt cu roadă. Și lumină nu să mai vedea acolo, numai negură întunecată. Și, ședînd pușîntel, plînsăm și ne tînguim că ni s-au închis calea și lumina. Și, plîngînd acolo 7 dzile, adecă o porumbiță zburînd stătu la loc nalt și purceasă nainte-ne. Noi, mulțămînd lui Dumnădzău, mearsăm după dînsă. Și sosim la un znamă, stîlp de piatră cu cămară, și scria în ȳrcălam: «Acest stîlp au rădicat Alexandru, înpăratul machedoniilor, cînd au gonit pre Darie Persul. Cine va vrea să să-ndereptează de-aceia, să ia na stînga dîncătru vin apele și cinc va-mbla să ia sunetele apelor și va ieși la lumină, că na dreapta sînt munți și ripi și iazere mare, pline de șerpi!». Deaca citim stîlpul lui Alexandru, dobîndim la sufleți, lăudînd Dumnădzău tînderea ce ne izbăvește, purceasă m luînd na stînga.

Și, deaca mearsăm 40 de dzile, ne tîlnește putoare grea și iute. Și leșinam de putoare și ne rugam lui Dumnădzău să ne ia sufletele. Și eram în multă voină-rea. Și venia hreamăt mare, ca de nechedzături de cai mult, și, deaca curmăm din cale, vădzum nainte-ne iazer mare și mulțime de muncii, cit nu să vedea apa de dînșii. Și adecă boacete și vaiete și plînsuri cu țipete multe, ca de mulțime de oameni din iazer. Și audzim glas din ceriu dzîcînd: «Acesta-i locul cel de osîndă. Și acestia-s carii să lepădară de Hristos!». Și, cu frică mare, trecum de acel iazer de osîndă.

Și, de-acolo, în citeva dzile, sosim unde era doi munți nalti. Și-ntră dînșii căutăm de vădzum un uriaș foarte mare, legat cu 8 lanțuie de aramă preste trup, cu 4 na dreapta și cu 4 na stînga și foc mult supt dînsul, de-l ardea și țipetele i să audzia 30 de mile. Și, deaca ne văduz acel om mare, încupu a să bocii și să-nchină cu capul la pămînt. Și era trupul lui pîrjolit, de nu să vedea nice un păr pre trupul lui. Iară noi, de frică, ne-am acoperit obrazele, pină-l trecum. Și-mblînd 5 dzile tot îl audziam.

Și sosim la strîmină, cu dilboană adîncă și mare și, de margine, era o muare despletită, mare și un bălaur împleticit colăcit de la // picioare pină la capul ei, preste trup. Și, cînd vrea să grăiască, o lovia preste gură șearpele; și pîrul ei era pină-n pămînt. Și alte glasuri nepovestite ieșia din acea groapă de gloate multe, dzîcînd: "Fie-ți milă de noi, Fiul lui Dumnădzău!". Iară noi, de frică multă, dzîsăm: "Doamne, firșeaște-ne aicea, că ochii noștri vădzură streine și preamînutate taine și osînde mari pre pămînt!". Și, de-acolo ieșînd, vădzum și era ca niște vrabii cu-ntunearecele. Și graiul lor omeneșc striga: "Iartă-ne, Doamne, iartă-ne, Dumnădzău, că sîntem mai greșii decit toate lumea naintea ta!". Iară noi feacem rugă la Dumnădzău și dzîsăm: "Doamne, spune-ne ce sînt acaste taine groznică a tale, că ne ia frică vădzîndu-le!". Și, crepînd naintea lor pămîntul, ieși glas: "Nu vî-i dată să știți de-aceaste, ce păziți-vă nainte!".

Și, trecînd locul cu frică, sosim la cîmpie strașnică și slăvită. Și adecă 4 bărbați sta acoale, cu chip slăvit și nepovestit. Și, naintea lor, darde ascuțite de lucia și foc mare, fără samă, și smoați și iarbă pucioasă, zmei și ehidne și chelei. Și acei 4 bărbați avea în capete cununi de aur cu mărgăritari, ȳind a mină toiage de aur. Și, deacă-i vădzum, cădzum la pămînt și ne rugăm: "Miluiți-ne, bărbați cerești! Și să nu să atingă de noi dărdzile acealea și focul!". Și răspunsără acei bărbați svinți: "Sculați cu pace, de vă păziți calea ce v-au arătat Dumnădzău, fără frică! Că n-au puteare asupra voastră, că aceastea le păzim noi pină la Dzuza giudețului, cînd va veni Desputoriul Dumnădzău!".

Și, audzînd acastea de la svinții bărbați, luăm îndrăznire. Și mearsăm 40 de dzile, îmblînd nemîncați, fără numai apă. Și, fără veaste, ne veni glas de cîntători a gloate multe și miros de tămîi nepovestite și mirosîm miros de mir scump. Și, din glasul cîntecelor ș-a tămîilor, adormim. Și-n somn

* ripă

orecarii de la picioare pînă la buric și la piept ca de leu, capul de zmău, minule de cristal și sabile de foc (îînd a mină, pămăze zidurite, să nu ndrăznească nime a lreace mai în nontru, pentr-aceale de-acolo puteri groznice (și îngeri cei virtucioși denafară de ceriu stau)!).

Și, deaca am audzit aceste de la inger, n-am cutetzat a-ntra mai în nontru!a. Iară noi, deaca audzim aceste de svîntul Macarie, ne-am fricoșat cu frică mare. Și pre svîntul Macarie măriam și, cădzînd la pămînt, am slăvit pre Dumndăzđu, că ne-au spus aceste toate minuni a lui Dumndăzđu. Și era amu sară și ne dzisă: «Fiii miei, stați în laturi puînel, că am 2 cuconi aicea și vin din sară în sară și mă tem, vădzîndu-vă streini, să nu vă vatăme!». Iară noi gîndiam că-s oameni. Și, cum ne deadem în laturi, adecă 2 lei groznicii veniră reape de din pustie și cădzură la picioarele lui, rugînd de i să-nchinară. Iară noi, de frică, cădzum gios. Și, puindu-ș minule preste dinșii, le dzisă: «Cuconșii miei cei buni, de la firca oamenilor veniră neștini la noi și să nu le faceți strîmbătate, ca sînt șerbi lui Dumndăzđu!».

Și ne chemă svîntul Macarie: «Veniji, fraților, la noi, nu vă teamereți și vom face vecerniia!». Și mearsăm la svîntia sa și cursără leii, de ne-ntîmpinară, lîngîndu-ne pre la picioare și pre cap. Și ca niște oameni cuvîntăreți genunchind picioarele, ni să-nchinară. Iară noi proslăvim pre Dumndăzđu ce i-au îmblîndzit spre noi. Și feacem vecernia.

Și ședzum toată noaptea și, a doa dzi, dzisăm svîntului Macarie: «Spune-ne, cîsintse părinte, cum ai venit aicea?». Și ne dzisă: «Fraților, plecați audzul de-ascultați în cuvintele rostului meu, să-nțaleageți de rîndul mieu // cum am venit aicea!

Eu, smeritul, am fost ficior unui Ioan singlitic din Rîm. Și mă însurără fără voia mea. Și nuntind, cînd fu sara, de mă-nchisără la-mpreunăciune cu mireasa, nunta giucînd, eu mă fecu că mi-i pre-afară și ieșiiu de m-am ascuns la o femeie sărăcă și mișea, de-am ședzut ascuns 7 dzile, Dumndăzđu să o pomenească. Și-m aducea veștile' pînă-i 7 dzile. Iară dzilele nuntii meale feacără bocîndu-le și căutîndu-mă; și nu mă aflară.

Iară eu, deacă trecură acele 7 dzile, m-am sculat noaptea, slăvind și mulțîmînd lui Dumndăzđu și aciei muieri sărăce. Ș-am ieșit la drumul cel mare. Iară iubitoriu-de-om și milostiv Dumndăzđu, ce va pre toți să să spășască, au trimis pre Rafail, ingerul Său, în chip de moșneg. Și aflîndu-l ședzînd lîngă drum, i-am dzisu-i: 'Unde mergi, părinte?'. Și-m dzisă: 'Unde ți-i gîndul tău, acolo mă duc și eu.'. Iară eu dzis: 'Dumneata părinte, îndereaptă-mă la calc de viață!'. Ș-am purces a merge după dînsul. Și, luînd poruncă la orașe, am avut de sațju.

Și, călcînd drumul și calea toată, să nu dzic mai mult, în trei ai am sosit aicea. Și, pînă nu sosisăm, ședzum de dormim. Și, cînd m-am deșteptat, nu l-am vădzut ce să feacă și-ncepuu a plînge și a mă voiera. Și îndată mi s-arătă și-m dzisă: 'Eu sînt Rafail Arhanghelul, carele te-am audz intr-aceace în chip de moșneg bătrîn. Ce să-ț lay toată voia cea rea, să nu te temi și să slăvești pre Dumndăzđu, că te-au aduz aicea! Iată c-ai trecut de la-nitunecare ș-ai vădzut minunatele lui Dumndăzđu și osînda păcătoșilor și fîntina cea fără moarte!'. Și, dzîcind aceste, ingerul Domnului, Rafail, fu nevădzut.

Și-ndată purces a merge. Și mă tlîni asină sălbatică păsînd și o giurau de dzis: 'Ai, pre Dumndăzđu Ce te-au zidit, arată-mi lăcaș omeneș!'. Și-ndată stătu de mă apropiiau și mergea naintea mea și m-au dus 2 dzile. Și tlînim un cerb mare. Și să-ntoarsă asina sălbatecă. Și mă dusă cerbul 3 dzile. Și iarăș ne tlîni un bălaur și cerbul să-ntoarsă. Iară eu, de frică, începuu a giura pre bălaur să nu-m feacă nevoie. Și, sculîndu-să bălaurul pre coadă, ș-au deșchis gura și grăi ca omul, dzi- / cînd: 'Bine-ai venit, șerbul lui Dumndăzđu Macarie, că sînt 12 ai de cînd te-așteaptă muntele acesta!'. Și, ia, că țin-am găt și casa de lăcut, porocit de Rafail Arhanghelul și-ncă și chipul tău mi-au zugrăvit și graiul. Și iată ce te vădzuiu astăzi. Că sînt 8 dzile de cînd te-aștept, de n-am mîrs nice la mîncat, nice la băut! Și astă sară vădzuiu un ședzătoriu pre nuor luminat și-m veni glas dzîcind: «' Scoală, Anail, de priveiteză pre șerbul lui Dumndăzđu Macarie!» Și, acmu, ia-îmblă de-ț vedzi locul!». Și mă dusă pînă la ușa acestii peștere.

Și, deaca-m intrat în nontru, am aflat o leiță moartă și puui amîndoi scîncînd, neavînd ce șuge. Ș-am luat de i-am hrănit cu mugur, ca cuconii miei prisne, iară pre maica lor am îngropat afară, în pămînt.» Și audzînd aceste, slăvim pre Dumndăzđu.

Și încă noi vorovînd, adecă corbul veni, de să pusă în mijlocul nostru cu o piine și giuîmătate în gură; pusă nainte-ne și să dusă. Și ne dzisă bătrînul: «Cunoscut-am că nu ne-au părăsit Dumndăzđu, ce

* răspunsurile

Iară noi, nește păcătoș, // deacă audzim unele ca acestea, slăvim pre Dumnădzău. Și adecă 84r
sostări leii amindoi din pustie. Și, puindu-ș sfințul minule preste înșii, i-au blagoslovit și cădzură de
să-nchinară svîntului Macarie. Și dzîsă cătră noi svîntul Macarie: «Puneți minule și voi în capetele!».
Iară noi cu frică multă făcem ascultare. Și-i dzîsăm: «Dă-ne blagoslovenie, cînsinte părinte, să ne
ducem în lume, să povestim de tine și de svînta ta petraceare, să strîgăm în toate besecările și în
mănăstiri și la Ierusalim, la preacuviosul episcop!» Și feace rugă mare la Dumnădzău pentru noi și ne
dzîsă: «Spășiți-vă cu pace, sufleteștii miei fiu, rugindu-vă pentru noi!». Și ne petrecură leiți trei dzile,
de-acii, ne sărutară urmele picioarelor și să-ntoarsă cătră svîntul.

Iară noi călătorim cătră lume orceva dzile și, sosind la piru și puținel adormind, fum apucați de
dumnădzăeștii ingeri și puși în Ierusalim. Și, deaca ne deșteptăm și ne vădzum, am cugetat mirîndu-ne
ce de cale și cit de groznică o trecum ca prin via. Ș-am proslăvit pre milostivul Dumnădzău. Și, făcînd
rugă pre scurt pre la toate Svinte Locuri, ne-am întors la mănăstirea noastră, de-am povestit
călugărilor cite vădzum și pășim. Și de svîntul Macarie de toate am spus, ca, audzînd de svîntia sa, să
proslăvască pre Părintele și Fiul și Svîntul Duh. Căruia-i slava și puterea în veaci de veaci. Amen.

**INTR-ACEASTĂ LUNĂ, 24, svîntul marele măcenic Aretha și cu družina sa, 4 mii și 200 și
90 și 9.**

Acesta svînt Aretha era mai-mare în cetatea Negran, ce să chema Igherne. Într-aceaea, era
svîntia sa voievod, în dzilele împărăției lui Iustin de Țarigrad și la Ethiopia împărăzînd Elesfan,
creștinul cel bun, iară la Omirul, Dunaan Ovreiu. Acea Țară Omirul iaste carea-i dzice *Svînta
Scriptură*, Sava. Acesta ovreai Dunaan s-au rădicat cu oaste ș-au mărș asupra lui Negran Igherne
cetatea. Și multă luptă au pus și nemică n-au putut folosi să dobin- / dească cetatea. Că era cetatea și
cetățeanii întăriți de svîntul Aretha.

Iară mai apoi, vicleanul Dunaan Ovreaiul, cu giurămînt mare au făcut înșelăciune, de-l lăsează în
cetate. Și, întii, săpă de scoasă svintele moștii a svîntului Pavel episcopul și le-au băgat în foc.
De-acia, strînsă preuții și diaconii și ceteții și călugării și aprinsă o focare mare și-i aruncă pre toți,
de-i arsă: 427 de tot și femei de-a hirea dumnădzăeștii, 127, le tăie capetele. Acolo și o giupneasă de
rudă mare cu o hiică-ș. Tăie pre hiică nainte ca și cu singele hiică-sa o umorîră. Iară, mai apoi de toți,
adusă răi pre fericiul marele Aretha legat. Și-i tăiară capul depreună cu 300 și 40, osăbi de nărodul
cel mult a orașului, ce l-au tăiat cînd au intrat înții. Mai apoi, pre alții cîți au rămas viu, tineri și bătrîni
și toată vîrstă i-au robit pre toți, cum vedem acum, în dzilele noastre, c-au făcut agareani, a trespeace
orașe, în Țara Rusască, la Uman și la Ladjiin și la alalte, în anul de la svîntul Născut, 1674 Sep.,
așea și atunce svîntul mare măcenic Aretha.

Într-această dzî, svînta măcenită Sinclitichi cu 2 e ai hiice, scoase la-ntrebare, cu multe giurînte
măgulită de vicleanul ovreai Dunaan, împăratul de Omirul. Și silită în tot chipul și tare mărturisă
pre Domnul Hristos. Pentru-aceaea, i-au tăiatu-i imbe cucoanele și o au adăpat cu singele cucoanelor ei
cu silă și o au tăiat, mulțămînd ea lui Dumnădzău. Și, slăvindu-l, mearșă cu cucoanele ei nainte
lui Dumnădzău, incununate în slavă măcenicească, prăvind frîmșeața mirelui sufleteș, al său Hristos,
și-ndulecindu-să în odihnă nesfrîșită.

Într-această dzî, svîntul Elesfan, împăratul de Ethiopia.

Acesta era împărat în cetatea Sava. Creștin pre vracme cînd lui Dunaan Ovreaiul cetatea
Omiritul, de umorî pre svîntul lui Hristos Aretha măcenic cu alali marturi ce mărturisiră-n nărod mare
pre Domnul Hristos. Atunce s-au aprins cu sufletul credinciosul împărat Elesfan. Vrînd să răscumpere
singele creștineș, deada ștîre lui Iustin, // împărat de Țarigrad, și luă blagoslovenie de la Timothei,
patriarhul de Ierusalim. Și-ș chemă boiarii și hatmanii și strînsă 120 de mii de oaste și mearșă asupra
Țării Arăpești, la orașul Omiritul, asupra lui Dunaan Ovreaiul. Și-l dobindi și-l tăie și țara botedză, și
să-ntoarsă la Ethiopia cu mare bucurie. Apoi, pusă în locul său pre fiu-ș, împărat creștin și
blagocistiv, anume Erdidos. Iară singur mearșă de să feace călugăr. Și sluji lui Dumnădzău 15 ai și să
pristăvi.

Într-această dzî, o maică cu pruncul ei în foc aruncată pentru Hristos s-au săvrîșit.

Într-această dzî, svînta măcenită Sevastiani.

* spu

** Dechev. 19

În zilele împăratului Dometian, aflându-se svinta măcenită în orașul lui Marchian, fu clevetită către ighemonul Serghie că-i creștină. Și o adusă năntea sa și să mărturisă svinta Sevastian uciniți svintului apostol Pavel, de svința sa botezată. Și să mărturisă că-i gata a muri pentru Domnul Hristos. Într-o bătu cu ciocane de plumb preste tot trupul și o aruncă în temniță, în carea i s-au arătat svintul apostol, dzicându-i: "Hăcură-te, nu-ți face voia-rea, că ți să cade să mergi legată în orașul tău, pentru credința lui Hristos!" Și preste șapte dzile, scoțindu-o din temniță și ne-nducându-i-o, să aruncatu-o într-un cămin infocat. Și, deca știu svinta în mijlocul focului, nice leac atinsă, ieși nevătămată, de să mirară toți. Iară svinta feace rugă și să porniră din ceru glasuri mare și fulgere și tunete și smild, atita cît sfînsă focul căminului și mulți li s-au cumpănit viața. Și fugia ighemonul o alaltă. Apoi, chemindu-o ighemonul, o-ntrébă: "Cine ești ce te și-i lucrul și de unde ești?". Iară svinta tăcea.

Și-nălegînd că-i din mitropolia Iraelia, o trimisă la ighemonul de-acolo. Iară îngerul Domnului i să arătă, de-i dzisă: "Cutează, fata lui Dumnădzău, că ți să cade să astai năntea ighemonului Pombian, ce ce sint cu tine!". Și mergea în Iraelia, la ighemonul carele o spindzură pe un lemn și o struji trei ceasuri. Și, hăcuindu-să svinta ei carne, slobodzia miros de mir scump. Iară svinta, într-acea muncă, să l ruga lui Dumnădzău den mijlocul nemii ei, cit mirindu-să prăvitōrii, dzicca cei necredincioși că i-i trupul ne-nsuflēi. Și, pugorindu-o de pre cetlul acela, o deade herilor. Și, slobodzînd asupra ei un leu mare și groznic și apropiindu-să la svintă, feace de grăi omenește, din datul lui Dumnădzău, pentru-ndereptarea a mulți păgini, că lăuda pre svintă și-mfrnta pre păgini. Slobodzîr și o leiță ce era foarte sircapă și cumplită. Veni ș-aceaea de o parte la svintă. Și sta îmbe herie pregiur svintă, ca nește mielūei brudii. Și, mirindu-să ighemonul ce-a mai face, deade răspuns de o scoasă afară de oraș și o tăiară. Și cursă lapte în loc de sînge. Iară păginul Pombian Ighemonul băgăsvintele moștii într-un sac cu 300 de lire de plumb și o aruncă în mare. Iară îngerul lui Dumnădzău scoasă svintele ei moștii din mare, din sac, și le dusă la locul ce să dzice Risiston. Iară o svintă Singlitichi, înălegînd, strînsă svintele ei moștii și le-mvăli cu pîndză curată și cu mirosuri scumpe și le aședză la locul ei, ce să chiamă Risiastul.

Într-această dzi, dintru svinți, părintele nostru Proclu, patriarhul de Ţarigrad.

Acesta svint părintele nostru Proclu era cu frica lui Dumnădzău și, îmbunătățimat, s-au hirotinit de svintul Sisnic, patriarhul de Ţarigrad, episcop Chizicului. Și, deca mearșă, nu-l primiră ciroșeanii și să-mtoarsă în Ţarigrad, ședzînd la milcomie, liniștînd. Și, cînd fu de răpăsoș patriarhul Maximian, fu pus svintul Proclu patriarh, în dzua de svintele straste, în Gioi mare. Și, bine viețînd, 12 ai și 3 luni, cu pace spre Domnul porceașă.

Pentru-a lor svinte rugi, Dumnădzău miluiaște și ne spăseaște.

INTR-ACEASTA LUNĂ, 25, svinții măcenici și notarii^{*} Marchian și Martirie.

86r **Pa- // triarhul, în dzile lui Constanție Împărat arian.** Răpăsoșînd svintul Pavel la izgonca, departe, la Armenia, sugrumat de ariani, fură și aceștia svinți umorți cu cuțitul, pentru pravoslavnică credință. Și-ngropați la poarta Ţarigradului Melandisia, în pusarea locului Deverterului. Care sfîntă beserică, mai apoi, marele Ion Zlatoust o au rdăicat din rădăcini.

Într-această dzi, svintul măcenic Anastasie.

Acesta mearșă sîngur către tiranii și strigă cu îndrăznire pre Hristos adevărat Dumnădzău și Făcătoriu tuturor, minună pre toți. Și, vâdzînd ne-nducătura firii lui, îi tăiară capul și-l aruncară în mare. Iară o femeice cu frica lui Dumnădzău, scoțînd din mare svintele lui moștii, le-au înfașat cu pîndze curate și cu miruri și le pusă într-o casă de rugă ce-ș făcusă, făcînd multe istealenii și pînă astădzi, în slava lui Dumnădzău.

Într-această dzi, svintul măcenic Vallerin.

Într-această dzi, svintul măcenic Savin și svinții măcenici Vallerian cu Hrisaf.

Într-această dzi, svinta Tavitha carea au imvis svintul Petr Apostol.

Pentru-a lor svinte rugi, Dumnădzău miluiaște și ne spăseaște.

INTR-ACEASTA LUNĂ, 26, svintul mare măcenic Dimitrie, izvoritorul-de-mir și făcătoriu-l de-minuni.

* măcuaci

** zăclitōrii

Acesta svînt și mare măcenie Dimitrie era în zilele lui Dioclitian și Maximian, împărații din Thesalonie, din ceput creștin și dascal de credința Domnului Hristos. Și, mîrgînd Maximian în Solun, prinsă pre svîntul că era vestit de credință. Și laudîndu-să împăratul de un voinic ce avea, anume Lie, și învîntînd pre toți să iasă la luptă cu dînsul. Că-ntrecea pre toți cu statul de marc și de virtucios. Iară un creștin tînăr, / anume Nestor, mearsă la svîntul Dimitrie, de luă blagoslovenie, unde era svîntia sa închis, dzîcîndu-i: "Șerbul lui Dumnădzău, voui să mă lupt cu Lie și fă pentru mine rugă la Dumnădzău!". Iară svîntul, însămnîndu-l cu svînta cruce, îi dzîsă: "Pre Lie vei trînti și pentru Hristos vei mărturisii!".

Și, luînd înemă svîntul Nestor de la svîntul, să luptă cu Lie și-l birui și-l umorî. Și să rușină împăratul și, milîndu-să, cercă și află vină svîntului Dimitrie. Și-mvătă, întîi, de-l giungheară cu sulțe în coaste. Și, așa, răpăosu svîntul marele măcenie Dimitrie, făcînd multe minuni și istealenii vestite, după moartea svîntiții sale. Apoi învătă tiranul de tăiară și pre svîntul Nestor.

Aicea-i din cartea lui Metafrast.

Și era amu fata și trupul svîntului dzăcînd la pămînt. Nește creștini de-acii strînsără, de-l astrucără în pămînt. Iară o slugă a svîntului strînsă svîntul sînge de la fericită lui giungiare, pre poramînța svîntului ce purta preste umăr. Și inelul svîntului unguîndu-l cu svîntul lui sînge, multe aicea minunată slugă a svîntului, de-l umorî. "Lupul" era numele slugii svîntiții sale.

Și, lîfîndu-să ciudeesele în toate părți, orecare Leontie, boiarin mare și herbinte bu credința, cădzu în boală grea despre moarte. Vracii părăsîndu-l spre moarte, năzui la besearica svîntului. Și-ndată, cum îl culcără la pămînt în besearică și cu rostulu-ș pomeni svîntul lui nume, să și sculă sînătoș. Și abatu de-i feace besearică mare și desfălată, carea stă pină astăzi, că-nții era mică pentru feredel și ulița stadiului" ce o nădușia.

Acesta iubitori de creștinătate boiarin, dănoară, vrînd să margă la Illiric, unde-i Vretania, la slovaci, avînd asupra sa și boierie ce să chiamă eparh, cumu-i la noi vornicul cel mare. Cugetă să ia o bucăța de la trupul svîntului, ce nu-i deade voie svîntul, că i să arată în vis, de nu-i deade voie. Pentr-aceaea, luă haina" măcenicului, ce era roșia în sîngele sîntului și umărariul ce-i dzic orariu. Acestea le pusă în- // tr-un cînstii scrierii. Într-aceasa chip, implu voia svîntului și șie mare tîrie.

Și, vrînd să-ș facă calea cătră Sirmion, în vreme de iarnă, și sosînd la țărîmuri Dunării, venînd mare Dunărea, ș-feace voia-rea. Iară svîntul i să arăt-m vis, îl îmbărbătă și-i dzîsă: "Țîind a mină acealea ce duci, treci fără nice o frică!". Și ascultă eparhul. Și, cînd fu demineată, luă a mină scrierișul și să sui în car și trecu Dunărea în vad, acolo, la slovaci, fără nice o sminteală. Și, sosînd la Sirmion, deade la besearică ce feace svîntului acel svînt scrii cu dooarile ceale sufletești a svîntului, și să afile. Și mulți să-ndulcîră de ciudease și de istealenii de la scrierișul svîntului și pre cale încă s-au facut ciudease din svînta blamidă, plașca svîntului.

Și încă și pre Marian, eparhul illirionilor, slovacilor, ce era într-o cumplită boală, din cap pină la picioare, cit să lîsăsa de sănătate, l-au izbăvit de boală, viînd la besearica svîntului, precum i-au dzîs svîntul în vis. Și pre alt om, curătioriu de sînge, l-au istealî și pre altul ce era îndrăcîț. Și cetatea Solonului de-ncungurătura varvarilor i-au izbăvit. Și pre episcopul africanilor, carii îi scriu ellinii mutați din Finichia i s-au arătăt și l-au dezlegat și l-au îndereptat la Solun.

Și, deaca mearsă la Africa, episcopul feace besearică svîntului. Și-ncă sîînd să-i facă și un chivot și un amvon, luă grijea lucrului svîntului și dzîsă în vis: "la aminte, episcope, la corabia ce-i astăzi în vad, ce-au adus marmuri de carile poftesi!". Și mearsă episcopul și nu vrură curăbiiarii să-i spuie, că avea marmuri și le țigăduia că le ducea la Țarigrad, pentru besearica svîntului Victor. Iară svîntul iară-i dzîsă în vis: "Du-te, episcope, la vad, la curăbia aceea și-i caută la rit". Că-i alta eucet și cutare marmure, tot anume făpturile și floarea! Și spune curăbiiariului că fratelui meu, lui Victor Măcenicului, i s-au împlut treaba și acesteia mi le-au dăruit mie, că ș-au aflatu-ș în Țarigrad de-aguinsi!". Așea învătă pre episcop svîntul să grăiască cu corăbiiariul, că-l va domoli și-i va vind marmurile; și așa au fost.

Și în orașul Solonului au dezlegat foameeta și umo- / rul. Mărgînd pre la vaduri și pomînd curăbii cu pine, de-l vedea cu ochii curăbiiarii pre mare pre svîntul. Iară acel pureca pomenit înpărăt

- * boiînjei
- ** hlamidă, plașca
- *** pisc

o chiamă. Iară-mpărăteasa, nevăgînd smîn mîrîrea împărăției, puzorii de mearșă la acea roabă o călugăriță. Iară călugărița fence loc împărătesii pe patul ei acel sîrme de gețzu. Și fence rușă de o tîmădui pe-mpărăteasă Iară împărăteasa îi da pentru binele iselăniei boagăție multă. Iară ce face: "Nu-mi trebuie nemica! Ce fă o beserică lui Dumndăzhu Carele 1-au dat sănăteli". Și să dusă împărăteasa acasă de spusă mpărătului. Și să minună împărățul de cuvintele împărătesii și de iselănie așaș capcede. Și, spuindu 1 de Dumndăzhu ce mărturisește roaba și de beserică ce-au dzis să 1 să facă, îl îndemînă să creștîmeazde toată țara. Împărățul să minuna de preaslăvită iselănie, iară beserăcari nu vrea să facă.

Și, trecînd puținea vreamă, ieși-mpărățul a vinat. Și, deaca-ncepură a vîna, alaiți toți alerga, iară pe-mpărățul 1-au lovit nevedeare și sta de să mira ce 1-au lovit. Apoi, aducîndu-și amînte, să rușă cătră Dumndăzhu aceri roabe și-ndată să tîmădui. Și mearșă la acea cînsită roabă, de o rușă să mearșă să-i arate chipul de beserică, cum să face beserica, că nu știa. Și mearșă roaba, de-au arătat șeruin chipul pe pămînt și meșterii fenceră beserica. Și, deaca o pătără, numai preuți nu era. Și-mvîhă pe-mpărățul a virilor de-au trimis rugămînte la svîntul Constantin Împărat pentru preuți și arțieruc. Și svîntul împărat, primînd cu cînsite soli și, multă- / mind lui Dumndăzhu, trimiș un boiarin înțelpe și credincios cu arțierei svînți și destoinici. Și botedzără pe-mpărat și toată țara, făcînd minunți și hironotînd și obîrșînd toată țara, cu Svîntul Botedzăr creștînînd. Într-acesta chip nu fost creștîntură virilor.

Pentru a lor svinte rugă, Dumndăzhu miluînge și ne spăsește.

INTR-ACEASTA LUNĂ, 28, svînții măceneli African, Terentii, Maxim, Pompilii și alți 36.

Acetzi svînți măceneli să nevoară în dzilele lui Decie Împărat și Furtunat Ighemonul, născut în Africa. Și, ieșînd la nevoînță, fură bătăuți pentru Domnul Iristos cu vine, apoi cu toînge. De-acia, arși cu jigale înfocate de her și căliji cu oțt și sare peste arsuri și ceslăți cu trăsine și iarși întrebuință. Și, ne-duplicîndu-să păgîniei, îi legară desupra focului, pe plase de her înfocate tîrăvînd goli și iarși cu trăsine lui frecară. Aceste rînduri de munci toate le răbdară bărbînteușe, pentru iubovul Domnului Iristos. De-acia, fură aruncați într-o groupă plînd de scorpi și gingăinii veninate. Și ieșînd nevătămați, le thiară svintele capete.

Într-această dzi, svînții măcenici Terentii și Neonila și cuconii ei Nita, Sarvil, Ierașos, Theodul, Fotie, Valn și Evnica.

Acetzia svînți măcenici, aflîndu-să într-o casă și slujînd purerea lui Dumndăzhu în taină, fură cleveții. Și, astînd la giudecată, mărturisiră pe Domnul Iristos, iară pe idoli ocărîră. Pentru-aceaea, fură spîndzurați și strujii fîră milă și cu oțt iute peste rane udăți și pre dedesupt afumați cu iară pucioasă. Iară svînții, rugînd Dumndăzhu milcomiș, unul pe alalt mîngîia. Și nu trecu Dumndăzhu duge-acia, ce ingerii nevădzut îi dezlega și-i fîcea sănătoși; și cuprîndea frică și cutremur pe păgîni. Rușă lor, ce ingerii roată, de-i bătea cîț în vedere. // Iară nemica nu s-atingea de dinși durerea. Îi deaderă și herilor să-i mîlnice și nemica nu pătîră. De-acii, îi băgără în căldări cu smoale clocotînd pe foc și să fence smoala apă. Vădzînd aceastea minuni, păgînii socotiră că li-s într-o nemica toate muncile, le thiară svintele capete.

Într-această dzi, precuviosul părintele nostru Ioan Hozevital.

Acetza svînt părintele nostru era din Hivier, fioc de părinți oameni mare și luminați. Și nu primînia svîntul săbor cel făcut în Halchidon și să-mpărăția de cătră săbornica svîntă Beserică. Iară, mîrgînd la Svintele Locuri, mearșă să sîrute svîntul Iemă a svînții săbornici Hristos, fu oprit de puterea lui Dumndăzhu nevîzută și audzi un glas că cea ce nu-mpreună să cuminec cu săbornica svînți Beserică sînt nevrednici a să-nchina cînsitei Cruci. Acetza nu fost în vis. Și, deștepîndu-să, primî svîntul săbor și să lipi la svînta săbornica Beserică. Și mearșă la pustia ce să chiamă Hozeva și, acolo, foarte să nevoi, făcînd multe minuni. Și făcîndu-să a multe mînăstiri povești. Și să răpîșosă într-aceaea pustie.

Într-această dzi, svînta Evronia, frica lui Iracie Împărat. Și precuviosul părintele nostru Stefan Savantul, ucemic svîntului Savei și svîntul **СВЯТЫЙ ЧИРИКЪ** Chiriac, carele nu vădit cînsita Cruce în dzilele Marelui Constantin și Elenei, maică-sa.

Acetza svînt Chiriac, după vădirea Svintel Cruci, deaca credzu și să botedză, stătu episcop în Ierusalim, după svîntul Macarie. Și s-au tras viața lui pînă în dzilele lui Iulian Preaslăpnic. Carole moare asupra persilor, pe la Ierusalim. Și, oblicînd de svîntul Chiriac, îl prinsă și-i scoasă la giudeț și-i nevoi să să-nchine la idoli și să le jărtvase. Iară svîntul îl probăzî. Deci, spurcatal Iulian învîhă

de-i tînară svînta dîreapă mină, dzicînd: "Multe cărți ai tu scris cu acnea, de ai întors elni de la dumndzîli noștri!". De-acia, turnă plumb topit în rostul svîntului / și l culcă pre pat de her întocat. Și mearșă mîncă-se la dînsul și fu prinș și ea. Și spînzurată de coșie, de o muncără și o struți preste tot trupul și pîrlolită pînă o umorîa. Si-s dende sufletul în mîna lui Dumndzdu. Biruind pe păgin ca o destoinică, mearșă la cununa lui Dumndzdu. De-acia, și svîntul ei hîiu Chiriac fu băgat în caldare și cu sabie giungînt dende la Dumndzdu sufletul.

Într-acneasță dzî, pomenirea svîntei starîce, mîncii svîntului Chiriac, spînzurată și struțită și cu făclii pîrlolită, s-au săvirșit.

Într-acneasță dzî, svîntii mîcencii Cozma și Damian și cu dîșii nălăți trei frați ni lor.

Aceștia purrezînd de la Aravlia, de meșterușul vrhelicneesc Ioanțe fiind iscusit, îmbla la tot orașul și cetaten, tîmăluind fîră plătă și propoveduind cu prilejul vrhelicniei credința de Domnul Hristos.

Și-n zilele lui Dioclitian și Maximian, prinși în Chlichinia, astătură naimeț ighemoului I.sive, în orașele ce sîh chiamă Egheș. Și bîtuți fîră milă și fîră omie, aruncați în mare și ferți cu voia lui Dumndzdu, aflați la uscat, iarși prinși și aruncați în cămin întocat. Și, ieșind sănătoși, fură pre cruci răstîgîniți. De-acia, fură și tîiță acești svîntii și fericiți 5 frați, de mearșără ca o jîră scumpă la Dumndzdu, de roagă pentru creștîntate.

Într-acneasță dzî, svînta mîceniță Paraschevi.

În zilele lui Dioclitian împărat, aceasță svîntă Paraschevi era din orașul Ieonion, din părinți creștini, crescută în credință. Și, pre urma părinților, începu a-mfrunta pre păgîni și a le ochri idolii. Pentru-acia, fu prinș și aduș la gioldeț. Și-ntrebă, să mîrturisă creștîn. Și, mult măgulită de boiarul locuții și neputînd să o-adușce, învîță de-i numpșără bainele pre dînsă și cu vine o bătură și cu tîrșine-i feceră ranele. Și, vîdzînd că nice să vatecă, învîță de o spînzurără și cu birici de her o struțită pre coaste. Și, abia vie, o aruncără în temniță. Și // venind îngerul lui Dumndzdu, o fece sănătoasă. Și iarși o luară și o dușără în idolniță, să o silensă să să-nchine. Iară eu luă pre un idol de picior și-l răsturnă gîos și să pornîră tot idolii de căldură și să sferimără de putearea lui Hristos. Și, mîindu-să boiarinul, o arșă cu făclii pre tot trupul. Iară svînta fece rugă la Dumndzdu. Și veni înger de porni din făclii focul asupra păgînilor. Și fuși boiarinul și tot. Mai apoi, tîiără capul svîntiții sale și mearșă la mirele ei Hristos, încununată, cu ficiorțele ceale înțelepte.

Pentru-a lor svînte rugă, Dumndzdu miluiește și ne spăsește.

ÎNTR-ACEASTA LUNA, 29, pomenirea svîntei mîcenițe Anastasiei Rimleancei.

Aceasță svîntă ficioară mîceniță Anastasia era în zilele lui Decie împărat și Vallerian și ighemoul Prov. De rudă rimleancă, tinerea, făcînd în mănăstire. Și mearșă de mîrturisii la-mpărăni cu mare-nădrînire pre Domnul Hristos Dumndzdu, într-audul tuturor. Pentru-acia, fu bătută preste svîntul ei obraz și-ntînsă preste jeratec întocat, bătută cu toiașe. Și, neputîndu-o birui cu aceaslea, o spînzurără și-i denderă strînsori cu virteaje de munci și cu undițe tîlose o pătrunsără și o spînzurără iarși, de o struțită preste trup cu frecături ascuțite pre tot trupul, și tot nu s-au dat. De-acia, îi tîiără (fișoarele și-i dezrădăcinară unghilele tote doauădzăci; de-acia, îi tîiără minule și picioraele și svînta limbă; de-acia, îi dezrădăcinară dîștii și mîscăele. Și-n toate aceaslea munci au biruit ca o destoinică. Mai apoi, îi tîiără și svîntul cap și-l dușă pominoc cinșit și luminat la iubitul ei mire Hristos, în veac veselîndu-să și rugînd pentru creștîntate.

Într-acneasță dzî, precuviosul părintele nostru Avramie și nepoată-sa Maria.

Aceștia svînti părinte era cucon din pă- / rinți creștini și-i însurără fîră voia lui. Și, lăsînd toate pentru jelanie ce aven căltri Dumndzdu și oșbindu-să, mearșă de să-nchisă într-o chilie mică, petrecînd viață cu nevoință de podviguri grele. Și, preste dzecne ai, s-au hiroutoni preut.

Și murînd un frate-și, rămîndu-i o cucușă mică de 7 ai, o luă la sine și o închisă lîngă sine, într-altă chilie, la pustie, unde lăcina. Și, cînd fu de 20 de ai, fata, nepoțoasă sa Maria, fu prelestă și căd_zură în pscate. De-acia, fugi în tume, la o casă de curvurie. Și nu-i stia unchiu-său de perire. Mai apoi, făcîndu-i să venasă, să oblice. Și svîntul Avramie să-mbrăcă mirencește și clare mearșă la dînsă, de o adușă de la chedren păntecilor. Și o pusă iarși în podvig. Căren arătă nevoință, lacrimi, post și trudu și ruga ei cen cu jente. Cîne poate spune cit să spodobii a face mare mîinii cu ruga ei?? De-acia, svîntul Avramie răpșoș în 29 a lui octovrie și, preste puțîna vreme, răpșoșă și Maria nepoată-sa necesata, spîșîndu-să entră viața cen de sus, cu veac.

Într-acneasță dzî, svîntul mîcenic Chiril.

Într-acneasță dzî, svîntul Sava Stratilat, pre dimbe părți însulîțat și pătruns, pentru Hristos s-au săvirșit.

Într-acneasță dzî, precuviosoa maica noastră Anna, ce s-au pus numele bărbătește Evfimin.

ÎNTR-ACEASTA LUNĂ, 30, svinții măcenici și frați buni Zinovii și Zinovia.

Aceștia svinți era în zilele lui Dioclitian împărat, cuconi din părinți creștini. Deci, Zinovii, prins, astătu naintea igheomonului. Și, într-aceea ce era întreat, că deade și soru-sa Zinovia. Deci, amindoi fură bătuți. Și, neînfrînt, îi aruncară într-o căldare cu smoolă înfocată și, cu darul lui Hristos scrieri sănătoși, luară sfișnenie de sabie, obîrșindu-și nevoița în cunună de viață, puceasă ră la linștea împărățitei cerului.

Într-această dzi, svînta măcenică Meletini și svîntul Marchian, episcopul siracusului, ucinicul lui svetiî apostol Petr.

Aceșta svîntul Marchian hirotonit de marele apostol Pătru, fu trimis la Siracusele Siteției. Carele, răsturnînd cu ruga sa idonilele și capșitele și acudînd pre mulți cătră blagocisie și înspăimîndu-i cu minuni și cu miracuri, i-au făcutu-i fiu luminii. Pentru-aceaea, bînuind jidovii și neputînd răbda îndrăznirea lui, cu grabnică și fără veaste moarte l-au umorit.

Într-această dzi, svinții măcenici Alexandru, Cronion, Iulian, Macarie și alți terepene.

Aceștia svinți să nevoiă în dzile lui Decchie la Alexandria. Și adus întii Alexandru și, neputînd sta pre picioare că era bolnav de picioare, îl pusără călare pre cămiă cu Cronion, vâru-său, și-i purtară pre ulițe. Și, spînzurați și uciși, mai apoi turnară var aprins preste dinși; și așeas deaderă sufletele la Dumnădzău. Iară Iulian și Macarie, după multe cumplite munci, le tăia- / ră și lor muncitorii capetele. Iară cei treispreace svinți: unii strujii în multe fealiuri, alții fripti, alții hăcuti și nu-și deaderă cinstea credinții, ce de bărbătește luptară de biruiră și luară cununa împărății.

Într-această dzi, svînta măcenică Evtropia.

Această svință măcenică Evtropia fu pîrîtă cătră igheomonul Apelian că-i creștină și îmblă pre la temnițe, milînd și socotînd cei încheși pentru Domnul Hristos, de-i mingie și-i îmbarăteadză. Pentru-aceaea, întii o spînzurază și o arsară cu fierii de vînt. Și ea băga samă focul ca apa. Și adeveria la toți cum vede pre svîntul inger ruorîndu-o și rîcorînd para făclilor. Și vedea pre svîntul inger și slujitorii. De-acia, după ce o munciră camai cumplit, deade așeși, din munci, sufletul în minule lui Dumnădzău.

Într-această dzi, svîntul Cloopa Apostolul și preacuosivul părintele nostru Iosif, patriarhul de Tarigrad, și svinții măcenici Asterie, Clavdie, Neron și sora lor Neonilla.

La înfîta domnie de ipatie a lui Dioclitian, domînd preste Chilichia Lisie, era acești svinți creștini și frați buni lăcuînd depreună, avînd avcare destulă. Și murînd tatăl lor și, mai denainte, maica, rămasară cu maștîhă. Și, silînd maștîha să le mănînce avcarea părinților, mearsă de-î pîrî la igheomon că sint creștini. Și, astînd naintea igheomonului tinerii cuconi, întrebăți, răspunsără igheomonului: "Noi lăsam tot nebăgat în samă, o, igheomone, și pentru leagea noastră și credință vom răbda tot răul ce ne va veni asupra! Și acea maștîhă a noastră, carca rău s-au ales în locul maică-noastră, ne-au astătut în polatele tale, nu îndereptînd leagea voastră, ce silînd să ne mănînce avcarea părinților, de la tatăl și maică noastră ce-au rămasă!". Acestea igheomonul audzînd au primit și, așea, s-au primit de-ndereptare legii sale.

Și-ndată, întinsără la pămînt de 4 înș pre svîntul Clavdie și-i hăcură spinarea cu toiagele. De-acia, îl spînzurază de deagețele minilor și, de cătră picioare, îl ardea cu jeratec și preste coaste îl bătea cu sfiçhiuri. // Și, iarăși, preste ranc frecară cu hirburi și pîrîră cu papură. Și la toate muncile acesteae, striga strigătoriu: "Închină-te dumnădzăilor împărătești și t-ii mintui!". Iară svîntul răspundea: "Spus-am o dată că, pentru credința Domnu meu Hristos, nu bag samă nice de moarte! Fă ce ti-i voia!". Și, pugoîndu-l de pre lemn, l-aruncară în temniță. Și adusără nainte pre Asterie cătră carele dzîsă Lisie: "Cum te chiamă?". Și tăcînd svîntul, nedîndu-i răspuns, invăță de-i zdobriră dinții. Și strigătoriu strigînd svîntului: "Închină-te bodzilor și le tămiadză!". Iară svîntul dzîsă: "Ceeaa ce-i să faci, o, igheomone, fă, că eu nu m-oi lepăda de Hristos și Dumnădzăul meu!". Atunce, spînzurat, îl strujură și, din gios, astermură jeratec înfocat, de-l frigea la svîntele picioare. De-acia, îl bătură cu toiage și-l aruncară în temniță.

Și adusără pre Neon. Și-ntrebîndu-l de nume, dzîsă: "De-m vei să știi numele, o, igheomone, mă chiamă Neon! Nu nădejdii altă mai mult de-afîta de la mine, că eu sint frate celor nainte mea muncîți! Nu mă poci de dinși despărți, ce iacă sint nainte-ți pentru mărturia Domnu meu Hristos, fiul lui Dumnădzău! Și nu zăbăvi a face cum îți-i voia!". Atunce-l întinsără și pre svîntul Neon, de-l bătură cumplit și la picioare îl fripsără cu jeratec și, multe ceasuri muncîndu-l, l-aruncară în temniță.

Deci, știind acestea, fraților, să ne teamem de acel ceas amar a morții, cînd ne vor țîni acei groznicii și cruzi și nemilostivi vameși! Cătră dinși ni-om mira ce vom dzice! Pentr-aceea, să ne pocăim acum de la tot răul și, pre puțină, să facem milostenie (săvii a cincea din cit avem)! Că milostenia ne va putea petrece de la pămînt cătră ceruri și de cătră sila drăcească să ne apere! Că mare pizmă și ură a lor este asupra noastră și mare ni-i groaza și greutatea mare a văzduhului aceluia suși! Că, pre pămînt, de la un oraș pînă la altul, cîte sofi luăm de ne petrec. Să nu cădem în țîlbări și-m primice și la trecători preste ape și la războinici nerugați?! Dară acolo, cu cit mai virtos, ne trebuie povățitori dumndăzjești și sofi bune să ne petreacă, ducindu-ne la acel drum îndelungat și veacnic, adecă dzua morții, ieșind de la trup. Carele drum nu-l putem pre-aiurea treace, pre niciari!

ÎNTR-ACEASTA LUNĂ, 31, svinți apostoli din 70: Stahie, Amplie, Urban și Narchis.

Dintr-aceștia, svintul apostol Stahie fu pus episcop în Vizantia de svintul apostol Andrei. Ș-a-ou făcut și besearică în Arghiropol, în carea să strîngea mare mulțime de creștîni și-i învăța cuvîntul svinții Evanghelii. Și, așea petrecind 16 ai, în pace, au răpăosat. Iară svintul Amplie și Urban, stăind și ei episcopi, de svintul Andrei apostol hirotonii: Amplie în Odissopol, iară Urban în Machedonia. Și, pentru mărturia de Hristos și pentru oboritul idolilor, fură umorîți de iudovi și de ellini și-ș deaderă la Dumndăzdu fericele lor suflete. Iară Narchis, în multe fealuri muncit, deade și el la Dumndăzdu sufletul, prin care, cu drag, ș-au vîrsatu-și sîngele.

Într-aceasta dzi, svintul măocine Epimah.

Acesta svînt era foarte de-a firea și // faș la față și lăcuia la țară, de cătră orașul Pilusion. Și cleveit la ighemonul Apelian ce muncia mulțime de svînt, în Alexandrii. Și, îndată, ceasul ce să fieca idolilor sfără, alergă și grăbi svintul Epimah și răsturnă sfarmicul cu jărtve cu tot, gios, de le căcă. Și, așea răsturnînd, îl prînsără, de-l spîndzurară la un lemn și-l strujiră cu brinci de her și ciolanele îi zdrobiră cu pietri. Și, tîmplîndu-să acolo, în prăvite, o femeae stricată de un ochiu, stăind cu căutătura tot la svintul, să feace o minune mare și slăvită asupra ei. Că, strujind pre svintul cu aceale brinci au mînuși de her, cu unghile ascuțite, sărînd așchi de carnea svintului, deade o picătură de sînge a svintului în ochiul muierii cel beteg. Și o, minunea ta, Doamne!, îndată i să feace ochiul sîntos și lumina! Apoi tăiară și pre svintul.

Într-aceasta dzi, dintru svinți părintele nostru Iacov, episcopul de Migdonia, unul din 318 svinți părinți din Nichea.

Acesta svînt părintele nostru Iacov au fost episcop în Antiohia Migdoniei, ce-i dzic Nisivi. Și, pentru naltă a lui bunăte mare facîndu-să și ficătoriu de minuni, sculat-au morți cu putearea Domnului Hristos și-ntoarsă pre mulți de la idoli cătră cunoștința lui Dumndăzdu. Și pre alții, carii, de frica păgînilor, să-ntorsease la păgînatate, i-au făcut de veniră iarăși cătră Domnul Hristos. Ș-a-ou făcut și carte foarte de folos; luat-au dintr-însă inchipuituri svintul Theodorit, episcopul Chirilui, la a sa Dumndăzdu-îmbitoare istorie. Acesta răbdînd multe năpăști de la idolnicarii împărăți și ne-ouăbîndu-să, trăi pînă la Marele Constantin, de-au fost unul din cei 318 svinți Părinți, ce s-au strins la-întîil săbor. Și, pecedlînd și adevîrînd împreună cu toți alalți svinți a svintului săbor cîte s-au strigat de s-au mărturisit acolo, cu bună credință, mearsă la Tarigrad, la marele Mitrofan. Și-mpreunînd gîndul cu dînsul și astrucîndu-l răpăosat, s-au întors la scaunul său. Și trăînd, de-acia, puțin și strălîmînd cu seamne și minuni, s-au răpăosat intru Domnul!

Într-aceasta dzi, poveastea lui Theodorit, pentru viața și nevoița unui ispoeadnic ocreare, nenumit.

În dzilele lui apostat⁷ Iulian, un fînăr ocreare, ficior de popă idolesec, crescut fără de credință și fu mutat la ceata credincioșilor în chip ca acesta: o femeae ocreare, vestiă, spodobită în stepena diaconiei, era în cunoștință cu maică-sa și urdina la dînsă cuoonul, de lua învățătura ce obicină. Și, fiînd întărit cu aceale svinte învățături aceei femei cînstite, o-ntrebă cum ar putea face să scape de la tată-său, de păgînatate și "să fu partnic dreptății carea tu mărturisești". Ea dzică: "Trebuie, fiul meu, să scapi de tată-tău și să te-nchini lui Dumndăzdu, să mergi intr-ahă țară, să scapi și de minule-măpăratului!". Și i să adeveri ca-mbla de i-a purta grijea de-aceasta. Iară cuoonul feace: "Pune-m-voi și capul săvii!".

⁷ prestajnic

Și, trecînd puține zile, Iulian să sui la Dafne, să facă jîrtve lui Apolon ș-altor idoli. Și nearse și tatăl cuconului, că era popă la idolii cei împărătești și-i era a mearge și el cu-mpăratul și cuconul cu dînsul și cu alalt cucon. Că era amîndoi cu slujbă la-mpăratul, la capiște, și stropiia și bucatele-mpăratului la masă. Și, la-ntîic dîi, asîind la-mpăratul, cuconul stropindu-i cu mirosoari police de urmă pre cale, pînă la curte și, la masă, bucatele stropind, cum era lui obicina. Și-implindu-să de greață și urît, fuși de mearșă la Antiohiia, la acea femeaică minunată și-i dzisă: "Eu m-am ținut de cuvînt, precum m-am făgădui. Iară tu te nevoiaște să scap de-amîndouă nevoi, să plinești cum mi te-ai adevărit!". Și-ndată-l dusă la svîntul Meletie. Și svîntul îl aședză la casa sa.

Iară tatăl cuconului, cercindu-l în toate părți pînă-l nemeri, zărindu-l, și-l luă de-l dusă acasăș. Și-ntii îl bătu cu toiage, de-acia, l-au pătruns palmele și picioarele cu o potricală de her infocată și-n spinare l-au potricălit cu acer her. De-acii, l-au închis în cămară-ș, puind răteadzul denafară, să dusă la Dafne. Iară cuconul implindu-să de darul lui Dumnădzău, dzrobi toți idolii tăfîne-său, ce avea în că- // 98r mară și-i baigocuria. De-acia, luindu-și sama, să rugă lui Dumnădzău să zdrobască incuictoriile, să-i deșchidză, să scape că "Pentru Svinția Tu, Doamne, pațu acesteia!". Și așa, făcînd rugă, cădzărăncuictoriile și să deșchisără ușile. Și scăpă iarăș la acea svîntă femeaică, de-l amistui și-l dusă la svîntul Meletie.

Iară svîntul Meletie l-au dat la patriarhul de Ierusalim, svîntul Chiril. Și, apoi, după moartea lui Iulian, cuconul acesta au adus și pre tată-său la svîntă creștinătate. Și, agiungînd bătrîneațe, purtînd ranele Domnului Hristos și pre mulți îndereptînd la svînta credință, să dusă la sălașile lui Dumnădzău, la răpaos veacînic.

Pentru lor svînte rugi, Dumnădzău miluiaște și ne spășeaște. Amin.

CONEȚ OCTOVRIE /

NOTE

1 (trad. n.) (sl.) "despre nașterea Fiului"

2 (trad. n.) (sl.) "toți cei care sînt chemați"

3 (trad. n.) (sl.) "A se îndrepta către cetatea tuturor celor care suferă, recitînd, cîntînd măsurile cîntecului către Dumnezeu"

4 (trad. n.) (sl.) "creșterii noastre și a voastre pe pămîntul acesta"

5 (trad. n.) (sl.) "În înălțimea Domnului și pe pămînt pace, în bunătatea oamenilor, în voia lor"

NOIEVRIE

30 de dzile are. Dzia are 10 ceasuri și noptea - 14.

ÎNTIA DZI iaste pomernica svinților și minuni-făcătorilor besrebrânici Cozma și Damian, ficiorilor Theodotiei de Asia.

Aceștia svinți să trăgea de ruđă din pămîntul Asiei. Tatăl le fusese ellin, iară maica creștină, anume Theodotia. Carea, rămîind săracă de bărbat ei și aflînd îndemină vreamă, tot fealul de bunătețe îi învăță dintr-ntreg. Și la tot meștersugul să ispitiră și lăsară alalte toate, sărutară vrăciuința suflețelor și trupurilor, tîmăduind toate lingorile și fulgerăturile și nu numai oamenilor folosind, ce și dobitoacelor. Și nemică de la nime nu suferia să ia, ce, în dar și fără plată tîmăduind, așea bine viața lor petrecînd și cu bună credință, în pace firșindu-să, să astrucară svintele lor moștii la locul ce-i dzic Fereman.

Într-aceastaș dzi, svintele măcenițe femei Chiriena și Iuliani. /

Aceastea să nevoiră în dzilele lui Maximian împărat. Și era chirieni din Tarsul Eparhiei Chilicon, iară Iuliani din cetatea Rossonilor. Și, prinse de Marchian Ighemonul și silite, nu să lepădară de Domnul Iristos. Pentr-aceaea, Chiriena o rasără pre cap și, goală, de slujitori fără omenie prin cetate o purtară. Și, deaca o dusără în cetatea Rossonilor cu svinta Iuliani, în foc le aruncară. Și așea li s-au împlut svinta mărturie.

Într-aceastaș dzi, svinții măcenici Chesarie, Dasie și alți cinci.

Aceștia svinți prinși în Damasc și cu multe fealuri de mucii cereați, mai apoi primiră firșit de sabie.

Într-aceastaș dzi, svinții **CLUBOV-BIBUL**, Ioan Episcopul și Iacov Preutul.

Aceștia era în dzilele lui Savorie Împărat de Pers și-mvăiînd pre toți de cuvîntul credinții și îndemnul dînd a mulți cătră blagocistie, fură prinși de slugile împăratului. Și, multe fealuri de mucii gustînd, mai apoi de sabie să firșiră, lui Dumnădzău închinînd a sale suflete.

Într-aceastaș dzi, svîntul măcenic Erminighild.

Acesta s-au născut din tată Luvighild, craiul goților, ce le dzic acmu șvedzi, fiind arian cu totă limba lui. Și învăîndu-să a cuvîntul pravoslaviei de la Leandru, pravoslavnicul episcop. Și tată-său, mîniîndu-să pentru mutare, l-au supăratu-l și cu bine și cu rău în toate dzile, iară tînrul sta nemutat din pravoslavie și neclătit. Pentr-aceaea, l-au lepădat tată-său de moștenia împărăției. Și l-au legat de mîni și de picioare și l-au aruncat în temniță întunecată. Și era la Paște. Și trimisă tată-său pre popa al său, ispitînd să-l măgulească, să-l cuminece arienește și să-l poată cumva întoarce la arienie. Și nu l-au primit pre popă, ce încă l-au ținut rău și l-au gonit de denainte-ș. Pentr-aceaea, învăță tată-său de-i tăiară capul în temniță așeaș. Și să feaceră cîntări de îngeri pregiur trupul fericitului Erminighild, să audzîia în toți.

Și pravoslavnicii proslăvia pre Dumnădzău, iară șigubhul să turbura și să însăpăma de minnea svinților îngeri, cîl să silia să să pocăias- // că de cătră păgînăție ce feace. Și nu cu zăbavă l-au lovitul-boală de-l scoate din omenie. Și chemă pre Leandru, pravoslavnicul episcop, strigînd împărat pre hiiu-său cel mai mic, Rehader, și rugîndu-să să-l învețe blagocistie, cum au învățat și pre Ermonighild svîntul măcenic și al său fiu. Și grăind aceastea, muri. Iară Rehader luînd sămînta pravoslavnică, feace și țara să fe pravoslavnică cu dînsul.

Și caotă promișlenia lui Dumnădzău, că iertă să fe giughat Erminighild svîntul măcenic prentu blagocistie și întoarsă și neamul tot cătră credința pravoslavnică.

Pentr-a lor svinte rugi, Dumnădzău miluiaște și ne spăsește.

* puind

ÎNTR-ACEASTA LUNĂ, 2. nevointa svinților măcenici Achindin, Pigasie, Afhonic,

Elpidior și Anempodist.

Aceștia svinți din Țara Persiei fiind și boierii de Savorie Împărat, cu totul era nevoitori cu creștinătatea Deci, oblicindu-i împăratul, i-au băgat în muncă pentru svinta credință, i-au spînzurat și coastele le-au pîrjolit cu foc. Și-mpăratul, începînd a ocări pe Domnul Hristos, svinții îl feceră pre-mpăratul mut. Și, rugîndu-li-să, îl dezlegară de rugă. Și el ne-nedreptîndu-să, i-au culcatu-i pre paturi de her înfocate. Și, pûgorînd ploaie din ceri, au stîns focul și idolul lui Zeves răsturnară cu ruga. **Pentru-aceia, i-au băgat în căldări pline de plumb topit și, nestrîcîndu-le nemică, pre Afhonic trasră cîtră Domnul Hristos. Căruia îndată tăiară capul. De-acia, pre svinții îi băgară în coșciuge de bou și-i aruncară în mare și ieșiră sănătoși. Și cu aceea minune trasră și pre Epidior, ce era boiarin și cap în boiarii sfatului și-l adusră cîtră Domnul Hristos depreună cu alți șapte mii. Carii fură toți tăiați.**

Iară îi de Achindin, Pighasie și Anempodist fură aruncați într-o groapă plină de heri cumplite. Și, rămînd nevătămați, trasră cîtră Hristos pre maica împăratului. / Pentru-aceia, fură aruncați în cămin înfocat. Și într-insul își împlată nevointa, slăvind pre Dumnădzău.

Într-această dzi, svinții din sfatul senatului împărăției de sabie să săvîrșiră.

Într-această dzi, svinții din sfatul senatului împărăției de dinșii dați la munci nepovestite de domnul cetății, și de Marchel Duxul și Marco Agricolaul și de dinșii dați la munci nepovestite de cumplite. Și în foc fură aruncați, în carele sufletele își deaderă la Dumnădzău.

Într-această dzi, pomenirea precuviosului părintele nostru Marchian celui din Chira.

Acesta precuvios părintele nostru Marchian, moșia i-au fost din Chira, de-acia pustia. Că, lăsînd mărirea rodului, nemeri buricul pustiei. Și o mititea cășuță făcîndu-ș, cit numai ce-năpea cu trupul și cu rase de păr îmbrăcat, s-au închis pre sine într-insă. Mîncarea îi era în toate sîrîi trei unghii, adecă 24 de dramuri de piine și puținea apă, cit să-ș ție sufletul. Și, trecînd oarece vreme, primînd 2 ucinici de-ș feceră bordeiașe. Acesta fericit, pururea închis fiind, nice dănoară nu s-au grîit de luminare, ce lumina lui Dumnădzău îi lumina nopțile, de i să vedea pre carte. Că așa și psalirie mititea la sine.

Și, ivîndu-să dănoară un zmlău mare de-aproape din pustie și dînd groază, să spăriară ucinicii. Iară svințul feace cu deagetele chipul svintei cruci și cu rostul sufletă asupra zmlăului și, ca răgozul de pojar, așa zmlău îndată s-au răsipit și s-au topit.

Flavian, patriarhul de Antiohia, și episcopul de Chiru și alți ocreare episcopi vestiți și slovensnici mearsră la dînsul. Și mult îl rugară. Și-ncă și din svinta Scriptură multe adevînd, ca să iasă, pentru folosul a mulți. Iară svinții sa s-au apărât. Și pre mulți, din multe fealieri de erese minunatul acesta i-au mutat, de i-au adus cîtră adevărata credință.

Odănoară, soru-sa din cetatea Chirului, luînd nește bucate de mîncat iscusite și dusă pomînoc acestuia // părinte. Și-ș dusă și țitul ei. Iară părintele pre sor nu vnu să vadză, iară pre cucon au primit, iară bucatele n-au primit. Și, dodeîndu-l să primască bucate, le dzîsă svințul: "Dară viînd pînă la noi, pre la cite mînăstiri ai trecut și nu le-aj dat nice la una?". Ei dzîsără: "Dară noi nu le deadem!". Svințul feace: "Deaca nu le-aj dat, voi păsați cu dinsele, că le-aj adus pentru rudenie, iară nu pentru milostenie!".

Acesta mare și vestit să feace la toți, și pre-aproape, și pre departe, tuturor dorit. Și cunosînd că s-or svădi pentru trupul lui, după mutarea cîtră ceru, făcînd besarici și racl, gătîndu-ș carii de cani să apuce înainte. Pentru-aceia, giură pre ucinicu-său cel mai mare, pre fericitul Evsebice, cu tare giurămînturi, să ascundză trupul lui departe de la colibă, să nu fie price. Și așa s-au săvîrșit, mîrgînd la Dumnădzău, la cinstea vecinică.

Pentru-a lor svinte rugă, Dumnădzău miluiaște și ne spăseăște.

ÎNTR-ACEASTĂ LUNĂ, 3, pomenirea svinților măcenici Achepsima, Iosif și Aithala.

Aceștia svinți era în dzilele lui Savorie Împărat de Pers. Și, deaca-i prînsră, astătără naintea lui Andrahosar hetmanului la-ntrebare. Și-ndată, pre svințul Achepsima bătu cu toiage de trandafiri. Iară pre svințul Iosif încă-l întinsră și-l bătură pînă-i răsipiră carnea de pre ose și-l pusră la-nchisoare legat. Iară svințul Aithalas, legat ghemuit minule și picioarele supt genunchi, îl bătură pînă i să dezlegară ciolanele, de prin incheieturi de-au ieșit. Și-l închisră în temniță. De-acia, pre svințul Achepsima, bătîndu-l treidzaci de înși, îl bătură pînă i umorără și-ș deade sufletul la Dumnădzău. Și, cu capul în gios spînzurînd, pre svințul Iosif îl ucisră cu pietri, de-l umorără și mearsă la

* ruje

Dumnădzău. Iară svintul Aithal întins și bățut de patruzăci de slujitori, de-acii spinzurat cu capul in gios. Și-ntr-acelea ș-deade sufletul la mina lui Dumnădzău. /

Intra-această dzi, pomenirea preacuviosului părintele nostru Achepsima.

Acesta era in dzilele lui Theodosie marele împărat. Carele, închidădu-să într-un bordeiaș, au implut 60 de ai, nice vădzut de nime, nice grăit cu nime, ce intru sine asimfînd și pre Dumnădzău chitind. Și săpătura bordeiașului nu era cu dereptariul săpat, ce strimb și sucit. Și hrana lui era linte muiată-ntr-apă. Și, dănioară in săptămîna, ieșia noaptea de-ș apa de băut cît îi trebuia pînă la săptămîna, de la fîntina ce-i era aproape, de nime vădzut. Și multe minuni feace. Și fu silit de-au primit stepena preutască și, cu pace, la Dumnădzău ș-au dat sufletul.

Intra-această dzi, pomenirea preacuvios părintele nostru și ispovednic Theodor, episcop de Anghira și svintii măcenici Sevir, Andronas, Theodot și Theodotia de sabie săvrîșiți. Sîih:

Martură fie și femeia-ntră hărăbați,

tăiată și ea cu tute patru tîani,

Intra-această dzi, preacuvios părintele nostru Iliia cu pace s-au săvrîșiți. Sîih:

In car te-ai suit de bunătăți Ilie,

La ceri ai sosit ca celalalt Ilie.

Intra-această dzi, svinții 9 măcenici de sabie săvrîșiți.

Intra-această dzi, svinții 28 de măcenici de foc săvrîșiți.

Intra-această dzi, prăznuim obnovaenia besarciei svintului mare măcenic Ghiorghie in Lidia, adecă așezarea svintelor lui moșii.

Acest svînt și slăvit a lui Hristos măcenic Gheorghie au fost in dzilele lui Dioclitian, de pre tată cappadoc, iară de pre maică, palestin. Și, nemerit in bună și minunăță crescătură și cu fire bună și de vîfă cinstiță fiind, dim bătrîn veac părinții lui podobiț ieu rudă bună și credință direaptă, să feace iseteț și luminat la războaie. Pentru carea fu pus de Dioclitian Trivunul mai-mare preste oștile-mpărătești. De-acia, pentru de-agiuns vitejie și cu comis, neștiindu-l că-i creștin. Și, sosind la vîrstă de || douădzăci de ai, rămasă sărac de tată, lăsindu-ș-aceia viața in nevoiță de bunătăți. Și, puredzînd de la maică-sa din Cappadochia, trecu la Palestina, la moșia maică-să. Că avea acolo moșii și avere multă. Și, răpăosind și svinta maică-sa intra-aceeaș vream, i-au rămasu-i avere multă și bogăție strînsă.

Și mearsă la Dioclitian, dorind să ia mai mare domnie. Și, vădzînd pre Dioclitian atita minie turbată ce are asupra creștinilor, neputînd suferi, s-au giudecat să-ș împartă întii avearea ce avea pre lingă sine la mișei și la săraci, de-acia, să să strige pre sine creștin naintea lui Dioclitian ș-a tot sfatul. Și așa feace că-ș împărți tot la mișei și robii ș-au iertat. Și feace așezare preste tot ce avea acasă avere și moșii. Și, cînd fu la a treia dzi, cînd feace sfat împăratul să piardză pre toți creștinii, mearsă svintul Gheorghie în mijloc sfatului, naintea-mpăratului și mărturisî pre Domnul Hristos Dumnădzău și lui Dumnădzău Fiiu, cu slobodă cutedzare. Pentr-aceaea, fu oprit și cu fără-de-număr munci muncit: lovit cu sulia-m pîntece și pre roată de muncă și cu gîrbace bățut de multe ori și într-o groapă cu var fu băgat. Și din toate l-au scos Dumnădzău sănătos .

Și-ntoarsă cătră Domnul Hristos pre Alexandra, împărăteasa lui Dioclitian, și pre Glicherie și Athanasie și pre unul ce-au învis din morți și pre unul ce i-au învis dobitocul. Și altă mulțime de nărod nenumărat, făcînd minuni mare cu strigarea Domnului Hristos. Pentr-aceaea, iarăș fu băgat in temniță, legat cu ferecături.

Și i să arătă in vis Domnul Hristos, vestindu-i binele ce i-au gătat de-l așteaptă. Și, spodobînd, mulțămăeste lui Dumnădzău și, rugîndu-să temniceariului, lăsă de-i veni o slugă credzută, carele au dat la izvod de toate patimile svintului. Și, prăvind pre domnu-său in legături, plîngea și cădea la pămînt. Și-l sculă svintul și-l întări să stea cu inemă bună. Și-i spusă visul. Și deade poruncă să-i ia trupul după moarte și cartea testamentului ce ș-au făcut și să margă la casa moșiei svinții sale de pre maică, la Palestina, și să facă acolo cu ce va fi, de tot cum scrie testamentul. Și de toate s-au apucat sluga că va face deplin / porunca. Și, cînd fu a doa dzi, scoasă pre svintul la-ntrăbare și, neputîndu-l pleca să facă jărtvă lui Apolon, ce încă feace de să zărboră toți idolii in capșete, de să feaceară pulbere. Pentr-aceaea îl tăiară.

Iară sluga svintului luă acel svînt trup și testamentul și-l dusă în Palestina. Și-i astrucă cu multă cinste și dumnădzărie, deprună cu alți creștini. Și, obrișînd toate precum i-au dat poruncă și cu

*clășioră

testamentul, toate deplin fiind sluga, nu pesti vremea multă și strălumină pravoslavia, că stătu împărat pururea pomoniului și marce împărat și deprivă cu apostolii Constantin.

Aflind vremea creștinii cea ce tubia credința cea bună și pre svintul măcenic, feacără o svintă besearică desvârlită și frumoașă în Ildia. Și rădicind acel mult nevoit și svint trup a măcenicului de la acel loc nevodros unde era, adusă de-l pusură în vedere acel destoinic a multă lumină și cinste și mai mult vederință. Și feacără cu svintele lui moștii innoitura accii svinte besearici făcută de dinși de nou, în luna lui noevrie, în 3. Carele dă pururea cursători fintini și daruri de minuni, chror vin cu credință în rugă către svința sa, de i să-nchină svintelor moștii. Că Dumnădzău proslăvește pre ceia ce-l proslăvesc. Și, de atunci, svinta lui Dumnădzău Besearică în toți ai prăznuiaște această svintă și mutarea svintelor lui moștii, intru slava și lauda Domnului Iristos adevărat Dumnădzău nostru și alui său măcenic Cîheorghe.

Intr-acastă dzi, svintul Ahemenid Ispoveadnicul Persul.

În dzilele fiului Goroani împăratul persilor, era un om minnat, anume Ahemenid, fiin eparhiului țării Acesta lăsnd hereghia² legii țatine-său, crezdu intru Domnul nostru Isus Hristos. Și, oblicind împăratul și nevoind mult să-l poată întorae la legea cea dintii, nu l-au putut. Pent-acăcea, l-au golit de avere și de boierii ce avea și încă și de haine. Și învăță să-l poarte gol, trăgînd cămilele oștii, numai împregiurat cu o cîngătoare.

Și, trecînd multe dzile, plecîndu-să-mpăratul, // cătău din ferestră de-l vădzu pre acest cinstit și bun om ardîndu-să în soare și împulbărat. Și, aducîndu-ș aminte de străluminarea mării țatine-său, i să feace milă și-învăță de-i deaderă o cămeșe. Apoi împăratul, părăndu-i c-a hi slăvit de cutedzarea cea dintii acest svint om și de pre rusine ce-i fece și-i dzîsă: "Încai amun, lăsnd înca, vino de uraște pre fiul Tecmonului!". Iară svintul Ahemenid, împlîndu-să de rîhnă dumnădzăiescă, rumpșă cămeșe și i-o lepădă, dzicînd: "Iac-au tătu! Îți pare că tocmă ce mi-i întorae de la svinta creștinăte, l-au gonitu-l așașe gol afară din casa-mpărătească. Iară svintul, petrecînd viața cu credința bună și dreaptă, cum place lui Dumnădzău, s-au săvîrșit cu pace, către cinstea cea vecinică a lui Dumnădzău, îmbrăcat în podoaba împărăției vecinice.

Intr-acastă dzi, pomeniie de un episcop ce-au trăit în pustie 39 de ai.

Poveștă eplăcopul de cetatea Sihetul, dzicînd așa: "Cînd eram monah lăcîind în pustie, am năsit de-am mîrș intr-ădîncul pustiei, să găseșe vrun slujitoriu a lui Dumnădzău. Și mi-am luat pine de patru dzile și apă, puceși. Și, deaca am trecut cale de 4 dzile și frîșiuu pinea, îndrăznîiu de mai merșu patru dzile. Ș-am slăbit de trudă și seate. Și cădzînu gios, de dzăceam. Și adecă orecine veni și mă atînaș preste budze cu deagetul și mă pipăi. Și m-am întărit atîta, cît m părea că nice am trudit, nice am lămînduit, nice am însătat. Și m-am sculat de-am îmblat pustia alte 4 dzile și m-am trudit și-am însătat. Și mi-am rădicat minule spre ceriu. Și adecă omul cela ce m-au întărit întii iarși mi-au un rostul cu deagetele și m-au întărit.

Ș-am mîrș 17 dzile. Ș-am aflat un bordeiu¹ și finic și apă și un bărbat sfînd, ce-i era pîrul din cap înbrăcîmintea. Și era cărunt și era strășnic la față. Și, deaca m vădzu, stătu la rugă și cunoscu că sint om. Și veni de mă luă de mină și mă-ntrăbă: «Cum ai venit aicea și cum stau svintele besearici / și pacea în lume și dară tot fac goană păgînii asupra creștinilor?». Iară eu am rîspuns: «Cu ruga multvelor voastre mă primbu prin această pustie, iară goanele și muncile s-au părăsit cu putearea Domnului Iristos. Ce spune-mi, svinția ta, de unde ești și cum ai venit aicea?».

Iară el suspină și-ncepu a grîi și a spune: «Eu, dzicea, am fost episcop și, fiind goană, mă prinșără și multe munci m deaderă și, neputînd suferi muncile, mai apoi am jărvit idolilor.

De-acia, mi-am cunoscut fără-de-legea ce-am făcut și m-am băgat intr-acastă pustie să moriu. Și lăcuesc aicea 39 de ai, spovedindu-mă lui Dumnădzău și rugîndu-mă să-m iarte greșala. Și mi-au datu-mi hrană dînt-acest finic, iară bucurie de iertare încă n-am luat!».

Și, deaca-m spusă acesteia, alergă de ieși afară și stătu la rugă. Și, deaca obîrși, veni la mine. Și, deaca-vădzuu fața, m-am spămintat. Și-m dzîsă: »Nu te teamel Că Dumnădzău te-au trimis să-mi astruci oazele, că mi-au amu iertat și greșala milostivul Dumnădzău. Și, deaca dzîsă așașe, să culcă de răpșosă. Și mi-am rumt haina în două, de mi-am lăsat mie giământate, iară alaltă am înfășeet trupul svintului și l-am astrucat. Și-ndată să uscă finicul și cădzu bordeiul. Iară eu m-am rugat cu lacrimi la

¹ necamul

² un hîj

Dumnădzău ca să-m dea finicul și să rămiiu acolo. Și, deaca nu m-au ascultat Dumnădzău, m-am întors la lume.

Ș-am mârș agiutorit iarăș de cela ce m-au întârit întâi, ș-am mârș de-am spus săborului pre-amănuntul de toate. Și mă rog nime să nu să oceiască, fraților, de păcate, ce să răbdăm, că vom afla de la Dumnădzău milă și iertare pentru Domnul nostru Isus Hristos. Amen.

Pentr-a lor svinte rugi, Dumnădzău miluiaște și ne spăsește.

ÎNTR-ACEASTĂ LUNA, 4, pomenirea preacuviosului părintele nostru Ioanichie cel Mare de la Olimbu.

Acesta fericit s-au născut în 24 de ai // a Cufuritului, ficiorul lui Leon Tiranol din Țara Vithonilor, tatăl și maică . Miritricchie și Anastasa. Acesta sosind la măsură de vîrstă la 40 de ai, mearșă la oaste cu-mpăratul asupra bolgarilor. Feace multe viteji, mulți bolgari tăind la războiu și a ceată întreagă o dusă la-mpăratul de samă. Și lăsă cinstea ce i să aștepta de la-mpăratul și slava și luă muntele, întru carele însuși glasul dumnădzăiesc audzî.

Și, la virvul muntelui suind, află acolo doi călugări nevăduzi de nime nice dănăoară, îmbrăcați cu haine de păr și hrăniți cu buruiane sălbateci. Și luind de la dinșii răspuns de toate cite-ntrebă și luă de la dinșii și o haină pentru blagoslovenie.

Și, pugorindu-să de la aceia svinți călugări și minunați, mearșă la muntele Trihalicului, de-acia, la mănăstirea Avgarilor și, de-acia, la munții Cudurie. Și-mvăînd 30 de psalomî, cînta cu o tropariu: "Nedeajdea mi-i Dumnădzău, scăparea-m iaste Hristos, acoperemîntul mi-i Duhul cel Svint!". Multe locuri cutierînd dară acesta fericit, mari minui făcînd. Și de ceale ce vor fi apoi au proovît. Și, deaca veni la mănăstirea Antidiului, fiind plin de dzile, s-au răpăosat întru Domnul, de 94 de ai fiind.

Într-această dzî, pomenirea svinților ~~CILITHONILIBIC~~ Nicandru, episcopul Mirelor, și Ermie Preutul, hironiții de sfîntul apostol Tit. Stih:

Măcenicii doi, dorind de Domnul Hristos,

SĂ-ngroapă de vii supt mormînt întunecos.

Acestia svinți pre mulți de la idoli au dezlupit și la Hristos i-au lipit. Fură clevetiții la Livanic, comitul cetății. Iară el, legîndu-i la caii săi cei de războiu, îi căznia bătîndu-i. Că, minînd caii, îi trăgea grăpîș pre svinți, de le rumpea carnea și să-nrunta pămîntul de svîntul lor sînge. De-acia, îmvătă de-i spîndzură și-i săbiară și în foc îi aruncară; și sătūră sănătoș din voia lui Dumnădzău. Și de-acia, îmvătă acel nemilostiv prin inemile lor și prin cap și prin plămîne, prin minuntă să le bată cuie de her. Și, deaca le bătură, încă rămîind cu suflet, îi îngropă și-i înpresură cu țărna gropii. Și cu / atita de cumplită și năvalnică silă deaderă sufletele-ș svinte în mina lui Dumnădzău.

Într-această dzî, svîntul măcenic Porfirie. Stih:

De podoaba lui Porfirie să miră

Îngerii veștit în de sînge porfiră.

Acesta au fost în dzilele lui Avrilian Împărat, trăgîndu-să din cetatea efeseanilor. Și, din mică vîrstă, în mimuri ce să dzice îngînăciuni de șeganii și la prăvirîștii crescute. Carele, venind denaintea comitului Alexandru, cu acesta prilej făcînd glume și bucurîndu-să, dănăoară el să feace că feace glume, făcîndu-să creștin, făcîndu-să că îngînă pre episcopul cînd botează. Și să dezbracă și-ntără în vale, în pîrîu, și să botează dzicînd: "Boteazăș șerbul lui Dumnădzău Porfirie în numele Tatălui ș-a Fiului ș-a Svîntului Duh!". Și ieși de să-mbracă cu cămeșe albă, anume că glumeaște. Lui fu de de-adinsul și să feace creștin adevărat. Și să iviră svinți îngeri de mergea naime-i cu făclii aprinse și-l învața cum s-a ruga și spre sărărit și cum ș-a feace svinta cruce de la frunte pre tot trupul. Prin carea mulți credzură și să botezară, că veni asupra-le un nuroaș și dintr-insul să botezară și să lipiră la svinta Besearică săbornică.

De-acia, chemă comitul pre svîntul Porfirie la sine și-i dzîsă: "Acealea ce să feaceră pre tine au fost din farmeci, iară nu dintr-adevăr!". Și stînd la mijloc voroava, socoti de chemă pre popii idolilor să facă și ei ceva minune. Deci, deaca veniră, adusără un taur să-l umoară și iarăș să-l invie. Și-l umorîră cu descîntecul lor cel de farmeci. Iară a-l îmvie nu-l putură. Iară svîntul Porfirie au îmvie pre taurul cu ruga și l-au strigat de l-au sculat. De-acia, au oborit gios toți idolii, de să zdobiră numai cu cuvîntul. Pentr-aceea, comitul îmvață de-i tăiară capul; și așea fu sfîrșitul svîntului Porfirie.

Într-această dzî, poveștea plînsurilor Ieremieî Proocului pentru Ierusalim și pradă lui; și de buiguirea lui Avimelele.

104r **Jeremie acesta prorocul mare era // din satul Anathoth. Au prorocit multe pentru Ierusalim și pentru Babilon, așijdere și pentru socoteala intrupării Domnului Iristos, întru carile să veade puterea prorocii.**

Pre acesta, dănoară, ce-l foarte bătu Pashor, fiocorul lui Amir, igumenul casii Domnului și l-au aruncat în jghiabul cetății cel cu gratie, pre unde să scură pohoitul. Căce plingea perirea Ierusalimului ce-i vrea să vie. Și, nelăsindu-l dreptatea lui Dumnădzău intr-aceu opust cu tină, dzisă lui Pashor: "Numele tău îți ursează să fi streinat din țară! Și ntr-aceea te-a mustra neascultarea ta, că-i blăstămat fiecarele ce nu gândeste de slujba lui Dumnădzău!".

Iară cind fu în zilele-mprătatului Ioachim, boicia Ierusalimul Ieremia. Iară mincinoșii proroci îndemna popii să-l umoară, iară fiocorul lui Safan Hirahicam, aflindu-să-mpreună cu Ieremia, oprîia și-l apăra de moarte. Atunce dzisă Domnul cătră Ieremia: "Fă-ți cătuși de lemn pregiur grumadzi și te voi mîna la-mprătatul lui Moav ș-a lui Edom, lui Amon ș-a Tirului și Sidonului!". Și, deaca-ș feace cătușile pregiur grumadzi, să sculă Anania, fiocorul lui Ezor, mincinosul proroc, și luă cătușile depregiur grumadzii lui Ieremie și le tăie, de le strică naintea nărodului, dzicînd: "Așa au grăit Domnul Dumnădzău cătră mine, voi sfărîma giugul împăratului de Babilon de pre cerbica tuturor limbilor!". Atunce dzisă Ieremia cătră mincinosul proroc: "Ț-s budzele înșelătoare, izbucnind inema ta ca otrava! Adeveriind așa dreptatea, zdrobit-ai cătuși de lena, în locul lor de her voi face, dzice Domnul atotputearnicul și pre cerbica limbilor le vou pune! Iară tu, curund, Ananie, sufletul Ț-i lepăda!". Și lucrul luă urma cuvîntului. Că, peste șeapte luni, muri Anania.

Iară cind fu în 18 ai lui Sedechie Împărat de Iuda, Ieremia bocind Ierusalimul, îl băgară în chisoare. Iară haldeii să apropiară și, nu știu cum, au ieșit prorocul Ieremia de la-nchisoare, de-au mârș la jîntul lui Veniamin, avînd treabă degrabă. Și-l prînsără oamenii haldeilor fugînd, poate hi fost și așa. Însă, pentr-acea, ceaea iarăși s-au legat ș-au in- / trat la-nchisoare. Și trimisă Sedechia Împărat cu taină de-l adusă naintea sa, slodobzîndu-l den chisoare. Și-l dzisă: "Tacă /-am făcut bine, spune-mi drept ce va fi de împărăția mea?". Iară prorocul feace: "Împărate, nu grăiesc eu, ce Duhul Svînt are grăaște întru mine și ce-am scris am scris!". Și iarăși îl băgară în chisoare. Iară prîșiși iarăși supără pre-mprătatul asupra lui, dzicînd: "Dirip-ce acesta slăbeaște inemile viteajilor și-i blăzneaște de la-nchisoare unde seade, nestrîgînd pace, ce mai virtos turburînd! Și mai bine-i să moară unul decît mulți!". Iară-mprătatul feace: "Iată-vă-Ți pre mină, faceți cum știți!". Și-l luară pre Ieremia, de-l aruncară într-o groapă cu tină de morți înpuțîă a lui Melhie. Și, oblicind Avimeleh, dzisă-mprătatului: "A ce fecer omului rău, împărate?". Iară-mprătatul feace: "N-am făcut de voia mea, ce căuînd nărodului am făcut! Ce pasă de-Ți ja treidzică de oameni virtuțioși și îmblă de-l scoate din groapă!". Și, pîzînd Avimeleh, cu agiutoriu lui Dumnădzău scosă întreg nevălămat pre Ieremia din groapă.

Și, chemîndu-l împăratul la sine aproape, dzisă: "Nu ascunde, nice tăgădui de ce te vou întreba!". Și prorocul dzisă: "A ce nu te plecî dreptății, împărate, că eu nu știu spune minciuni, săvai și multe ori de mai osîndi pre moarte!". Atunce-mprătatul i să giură: "Viu Dumnădzăul prînșitor mîei, nu te voi ucide, săvai ce mi-ai spune, nice te voi da pre mîna oamenilor!". Atunce Ieremia dzisă-mprătatului: "De-m vei ținea sfatul și de vei ieși la Babilonii, Ți s-a mîntui sufletul și cetatea aceasta nu va perî! Iară de t-ii pune înapotiva lor, să știu că de mîna lor n-ii scăpa, ce și cetatea s-a topi de foc!".

Iară Sedechia, băgînd samă cuvintele prorocului minciună, n-au scăpat de mîna babilonilor. Că-nceugiurără cetatea cu șiraguri de oști și, oprîndu-Ți să hrana, să feace foame nepovestîă în cetate. Atunce, vădzînd Sedechia Împăratul c-a hi rău, fugi din cetate, noaptea, cu femeia-ș și cucoții, și apoi, scosă ră ochi. Și-l dusă legat la Babilon, de batgic. Ș-a murit acolo în robie. Iară Navuzardan, // hatmanul împăratului, deaca intră în Ierusalim, au jăcut besearica lui Dumnădzău și toată cetatea și visteralele și, apoi, au dat foc besericii pre dinontru, de-au ars și cetatea de s-au topit și s-au răsîpit, precum au dzis Ieremia Prorocul. Și dusără haldenii toată avearea și tot pleanul la Babilon.

Apoi, după 70 de ai, iarăși s-au întors pleanul de la Babilon la Ierusalim, precum vom spune mai larg înapte. Că, mainte de pradă, cuvintele ce s-au grăit de Domnul cătră Ieremia și-n ce chip au fost pradă, așa sint:

Înt-acealea dzile, grăi Domnul cătră Ieremia dzicînd: "Ieremia, scoală de ieși din cetate și cu Varuh, că iată că voi să o stric pentru mulțimea păcatelor căroa lăcuiesc într-însă, că rugile votate și cu niste stîlpi tari și virtuți în mijlocul lor ș-a cetății. Și ca un zidiu de adamant de o-nceugiură,

* Ierem gl 39, vers 5. 6. 7.

pentr-aceea ieșind afară dintr-însă mainte, pînă nu-ncungiură haldeii!". Și grăi Ieremia: "Rogu-mă, Doamne, dai voie serbului tău să grăiască naintea Svinții Tale!". Și-i dzisă Domnul: "Grăiaște!". Și dzisă Ieremia: "Doamne, dai cetatea aceasta în mina haldeilor și s-or lăuda că putură naintea Svinții Tale! Doamne, deaca-i voi Ta, mai bine să să strice de mina Svinții Tale, decit de haldeii!". Și dzisă Dumndăzdu: "Tu te scoală de ieși, că ei nu s-or lăuda. Că, de nu le voui deschide cu, ei n-or putea intră! Pasă la Varuh de-i spune și, la al sease ceas de noapte, să veniți la zidul cetății, de-1 pravi și-ț vedeă că, de nu le voui deschide cu, ei n-or putea intră!". Și mearșă Ieremia de spusă lui Varuh.

Și, intrînd în besearică, s-rumpșără veșmintele și-s pusură țărînă în capete și plînsără mult. Și să dusără de ieșiră. Și, la al sease ceas, mearșără la zidurile și audzără trîmbite. Și veniră îngerii din ceru cu facili lumnate a mină și stătură la zidurile cetății. Și, deaca-i vădzură, plînsără și dzisără: "Acum vedem adevărat cuvîntul ce-au dzis Dumndăzdu!". Și rugară pre îngerii dzicînd: "Rugămu-vă, îngăduiți, nu stricareți cetatea pînă vom grăi lui Dumndăzdu!". Atunce grăi Ieremia și dzisă: "Rogu-mă, Doamne, dă-mi voie să grăiesc naintea Ta!". Și dzisă Domnul: "Grăiaște!". Și dzisă Ieremia: "Amu, Doamne, cunoscum că / dai cetatea pre minule pîzmașilor ci și să va duce poporul tău în Vavilion! Dară ce vom face cu svintele vase?". Și dzisă Dumndăzdu: "Dă-le pămîntului pre mină și-i dzî: «Ascultă, peminte, glasul Ziditorului tău ce te-au făcut pre ape, ce te-au pecetluit în șapte vremi* și după acealea îți vei lua frîmseatea ta, păzește vasele slujbei pînă la obîrșenia lubitului!»".

Și dzisă Ieremia: "Rogu-mă, Doamne, ce voi face lui Avimeleh Ethiopului, că mult bine au făcut serbului tău! Că el m-au scos din groapa cea cu tînă, unde mă aruncasără! Și n-aș vrea să vadză perirea cetății, să leasine, că-i slab de fire!". Și dzisă Domnul cătră Ieremia: "Trimite-l la viaa lui Agrippa și în umbra muntelui l-oi acoperi-l pînă cînd s-a-ntorce poporul de la robie! Iară tu te du cu poporul tău în Vavilion și petreci cu dinșii, bine vestindu-le pînă-i voi întoarce, iară pre Varuh să-l lași acia!".

Atunce mearșără în besearică și luară vasele besearicii ceale de slujbă și le deaderă în pămînt, precum le-au dzis Domnul. Și, cînd fu demineasă, dzisă Ieremia lui Avimeleh: "Ia coșciugul, fiule, și pasă la viaa lui Agrippa pre potica muntelui și ado smochine pentru bolnavii poporului! Că pre tine li-i bucuria și pre capul tău slava lor!". Și-ndată mearșă. Și, deaca să dusă, să lumînă dzua de soare, adecă și-n puterea haldeilor sosî și-ncungiură Ierusalimul. Și bucină marele înger, grînd: "Intrați în cetate toate puterile haldeilor, iacă vi s-au deschis porțile!". Atunce Ieremia lui cheile besaricii și, ieșind din cetate afară, le aruncă naintea Soarelui și dzisă: "Ia-le acestea și le păzește pînă la dzua cînd te va întreba Domnul de dînele! Că noi nu ne-am aflat hamici să le păzim!".

Deci Ieremia mearșă în robie cu poporul la Vavilion. Iară Varuh, ieșind din cetate, intră în un moarmînt de ședzu acolo. Iară Avimeleh, deaca culeasă smochinile, să feace zădăv, și-ntră supt umbră de copaci și adormi pre coșciugul cu smochinele, de dormi 70 de ai. Aceasta fu cu porunca lui Dumndăzdu pentru cuvînt ce au dzis cătră Ieremia: "Că eu îl voi acoperi!". Iară deaca s-au deșteptat, dzisă: "Dulce am adormi și pușîntel, pentr-aceea mi-i rău la cap, că // nu m-am săturat de somn!". Și, descoperînd smochinile, cura laptele dintr-inse, proaspete, ca deniaura culeasă. Și dzisă: "Aș mai dormi pușîntel, ce mi-au dzis să sîrguiesc și, de m-oi zăbăvi, s-a scribi, că au doară nu-i zădăv și trudă-n toate dzile. Ce să mărg mai tare ș-oi dormi acasă!". Și, luînd coșciugul cu smochinele, purcesă la Ierusalim.

Și adecă nu cunoștea nice cetatea, nice casele, nice a sa casă, nice pre nimerea cunoscut nu i vedea, rude și priiatini și poporeani știuți, pre nime. Și dzisă: "Blagoslovit Dumndăzdu, buiguire m-au lovit astădz! Nu-i aceasta cetatea? M-am rătăcit că nu m-am săturat de somn?". Și, ieșind afară din cetate, o socoti pre fătură și pre seamne și dzisă: "Dinsă aceasta-i cetatea au rătăcitu-m-am?!". Și iarăș întînd cercă și n-afliă pre nime cunoscut. Și iarăș dzisă: "Blagoslovit Dumndăzdu, mare buiguire m-au lovit!". Și iarăș ieși afară, ședzu mîlnit, neștiind ce va face; și pusă gios coșnița cu smochinile și dzisă: "Aicea voi să ședz pînă cînd Dumndăzdu va rădica de pre mine buiguiciunea!".

Și așea ședzînd, adecă veni un moșneag bătrîn din țarină și să sculă de-i dzisă: "Unchiule, spune-mi cine-i cetatea aceasta?". Bătrînul dzisă: "Ierusalimul iaste, fiule!". Și dzisă Avimeleh: "Unde iaste Ieremia Preutul lui Dumndăzdu și Varuh Citețul și tot poporul cetății, că nu-i afliu?!". Și dzisă bătrînul: "Dară tu nu ești dintr-acest oraș, dară astădz ț-ai adus aminte de Ieremia de-1 întrebî?! Că Ieremia lui 70 de ai dus în Vavilion cu poporul tot, că sint roboți de Navuhodonosor Împărat. Dară tu

* șapte veaci

** Ieremia, gl 39, vers 2.

decaea auzdră glasul, îl privegheară trei zile. Și, a treia dz, venindu-i sufletul, strigă nărodul în mijlocul tuturor, așa: "Intr-un glas slăviți tot pre Dumnădzul și pre Fiul Său ce ne deșteaptă. Ius Hristos, lumina a tuturor veacilor, nestina luminare, viața firii noastre, că va fi după vremele acestea alți trei sute șaptezăci și șapte de ani!"

Și, bine vestindu-le cu pilde cum au vădzut ș-au auzdzit suindu-să sufletul, strigă nărodul a tot poporul și dzisă: "Aceastea-s cuvintele cealea ce-au dzis Isaiia, povestind cătră frașii nostri. C-au vădzut pre Dumnădzul și pre Fiul său și-l umorără cu hirsăul, hirsleundu-l. Ce ia-imbăși să-l ucidem în proșcă cu pietri!". Aceastea auzdzind Varuh și Avimeleh ș-făceară voia-rea foarte de moartea lui Ieremia. Și mai mult că n-ăpurară să auzdză tainele ce-au vădzut ș-au auzdzit prorocul sui! Iară svintul, cunoscindu-le cugetul, le dzisă: "Tăcut, că nu m-or ucidă pînă nu voi povesti toate cite am vădzut ș-am auzdzit!". Și le dzisă: "Aduceți-mi o piatră mai mare de mine!". Și-i adusără. Și dzisă: "Doamne, fă piatra aceasta în chipul și sămănarea mea, să o-mproașcă năroadele pînă oi spune frașii miei ce-am vădzut ș-am auzdzit!". Atunce, cu porunca lui Dumnădzul, luind piatra chipul lui, o-mproșcă cu pietri. Și, deaca le spusă (celor credinșii) toate cite vădză ș-auzdză, vrind să plinească ceale ce-s scootele pre insul, veni cu dînsul și Varuh la mijlocul nărodului. Și luă piatra glas de om, strigă: "O, buaci izraileani, ce mă-proșcat pîrînd că sînt eu Ieremia și elu-i între voi stînd!". Atunce, ca din somn, să stîmiră și vădzură pre svintul.

Și, luînd pietri, năvăliră și fu im proșcă cu pietri ucis de ceia ce-au fost cu dînsul în robie. De carii să cădea să-i mulțămască cu bine. Și svintul nemică n-au picidit, nice s-au mîniat, ce așa au primit pietrele zăbrlîte, cace cînd să suia în ceriu pre dînscele.

Și, luîndu-l Avimeleh și Varuh, îl îngorapă și piatra aceea-i pusără pre mormînt, scriind deasupra: "Aceasta-i piatra ce-au // agiutat lui Ieremie.". Iară vasele svinte și cortul legii ce-au făcut Moisi la Sinai și chivotul cu porunca lui Dumnădzul le-au pus Ieremia în stan de piatră și, pecețuînd cu deagutul său umbreadă piatra, pentru să nu să cunoască, precum arată la a 2 Carte Maccavelilor, al doile capăt, cum au măr la muntele unde s-au suit Moisei, de-acolo de-au prăvit ș-au vădzut ocina lui Dumnădzul. Acolo află Ieremia casă în stîncă; pesteră. Și băgă în nontru cortul lui Dumnădzul și chivotul legii și jărtvnicul tămîiei. Ș-au astupat gura pesterii. Și veniră pre urmă orearii să-nsemnează locul și nu putură să afle să nemerească. Și, oblicindu-i Ieremia, ponosuînd le-au dzis că locul acela va fi necunoscut. Și între alte proroci dzisă Ieremia pentru venirea Domnului Hristos, că va fi sâmul cînd limbile toate să vor inclina la lemnul, slăvind și blagoslovind Tatăl și Fiul și Svintul Duh. Amen.

Pentra-lor svinte rugi, Dumnădzul miluiește și ne spăsește.

INTR-ACEASTĂ LUNĂ, 5, pomenirea svinșilor măcenici Galaction și Epistimi.

Galaction și Epistimi era în dzilele împăratului Dechie și Secundus Ighemonul. Deci Galaction era ficior lui Clitofont și Levchipei, amîndoi ellini. Și să-ncredințară den învățtura unui pîrînt, anume Onufrii, și să botedzără. Așjdere și Epistimi, avînd pîrînti ellini și măriată după Galaction, fu de dînsul botedzată. Și, ferindu-ș amîndoi fetia nevătămată, petrecură călugărește, cu de toată viața grea și aspră petrecînd. Și fură prînz de boiarul Ursul și întreba și bătuți cumplit; și cu trestie ascuțite pre supt unghi înțăpuseați; și mînule și picioarele rătezăți și, mai apoi, svintele capete tăiați. Și era Galaction de 30 de ai, iară svînta Epistimi de 16 ai. Și așa puceasă svînta / lui Dumnădzul pîreache, nuntînd cu viață veacinică, în bucurie ne-nectată cu nuntașii ceriului, rugînd Svînta Troiță pentru creșîntate.

Intr-această dz, pomenirea svinșilor apostoli, din 70: Ermos, Lin, Gaie, Filolog și Patrov.

Aceștia toți era din cei 70 ucenici a Domnului Hristos. Deci Patrova, carele și svintul apostol Pavel în *Postaniile* sale pomeniște, au fost episcop în Potoc, pre mult botedzînd și la credința Domnului Hristos aducînd. Iară Ermos, carele-i pomenit în *Postaniia la Rînceani* de svintul Pavel Apostol, episcop filipionilor au fost. Iară Lin, după Petr Apostol Vîrtovniceul, fu episcop Rîmului, iară Gaie, ce și de dînsul pomeniște svintul apostolul, după svintul Timothei, episcop Efesului au fost. Iară Filolog, acesta încă-i pomenit la *Postanii*, episcop Sinopolui au fost pus de svintul Andrei Pirvozvan. Carii și episcopînd intr-aceale pomenite orașe și multe iscușenți și scribe pentru cuvîntul credinșii suferiră. Și pre mulți învățără și lui Hristos adusără și intru Domnul să sfîrșiră.

* 2 Macevei, gl 2.

** Un vivr de muntele Sinaiului unde-au petrecut svînta îi dzice Epistimi pînă astăzi pentru svînta.

Într-aceastaş dzi, svintul Domnin de foc s-au săvîrşit. Sth:

Prăvind Domnin de focul nestins,
de dins gnoaza de foc nu s-au prins.

Într-aceastaş dzi, svinţii Timothei, Theofil şi Theotim de pumni să sfîrşiră buşit. Sth:

Pre Timothei şi cu amindoi hîrîti
n-au putut sminti pumnii de la bunătăţ.

Într-aceastaş dzi, svintul Dorothei, ferilor dat, s-au săvîrşit. Sth:

Dorothei ce-i dat herilor mincare
dar s-au rădicat lui Dumnădzău mare.

Într-aceastaş dzi, svinţii Evpsihos şi Carterie, ruşinile tăiaţi, să sfîrşiră. Sth:

Ruşinile lui Carterie tăiat
cu Evpsihii, viteajeşte, au răbdat.

Într-aceastaş dzi, svintul Silvan, în ocnă băgat, s-au săvîrşit. Sth:

În loulul ocnelor Silvan aruncat,

ocnele lăsînd, cu raiul au schimbat. //

Într-aceastaş dzi, svintul Pamfil, strujit şi n-temniceat, s-au săvîrşit. Sth:

Frecături de muncă şi cu grea-nchisoare

răbdînd Pamfil, află viaţă stătătoare.

Aceştia era în dzilele lui Maximian Tiranului şi lui Urvan, domnului de Palestina. Şi multe şi
mainte de sfîrşenia măceniciei, svintul Domnin s-au nevoit şi multe şi la sfîrşenie. Că fu osîndit să să
ocarte cu focul. Iară pre Theotim şi pre Theofil, tineri şi frumoş fiind, i-au osînditu-i tiranul să-i
omoaş cu pumnii*, iară pre svintul Dorothei Preutul deade-l herilor la mincare. Iară pre Carterie şi
Evpsihie, oameni soşiji la vîrstă, le-au tăiatu-le boagele, iară pre svintul Silvan l-au băgat în ocnă, la
locul ce să chiamă Fano şi trei svinte feate le-au dat la curvărie şi la altele le-au căzuit cu legături
şi-nchisori. Şi toate acestea le feace într-un ceas acel spurcat şi strîmb giudeş. Iară Pamfil, podobit cu
de toate bunătăţi, muncit cumplit dănoară şi a doa oară şi aruncat în temniţă cu alţi marturi a
Domnului Hristos, depreună aflare sfîrşitul mărturiei, sfîrşindu-să întru Hristos.

Într-aceastaş dzi, pomenirea preacuvios părintele nostru Grigorie, arhiepiscopul de Alexandria,
Ispoveadnicul.

Acesta dintru svinţi părintele nostru Grigorie, din tinără vîrstă îndrăgînd pre Domnul Hristos,
s-au impodobit cu de toate dumnădzăieşti bunătăţi. Pentr-aceaea, după săvîrşenia svintului papa de
Alexandria din dumnădzăiască ursită, s-au hirotonit de svinţii adunaţi episcopi şi poporul cel iubitor
de Hristos arhiepiscop Alexandriei. Şi să feace dascal şi învătătoriu pravoslavieei şi crediniei dreaptae,
foarte de-adevart: blind, smerit, milostiv, săracilor tată, veduvelor sprejineală, răcăciilor
îndereptătoriu, bolnavilor vraci, mîhnîilor mîngiare. Şi vrea-i vedea pre toţi veaseli şi bucuroşi.

Iară vrăjitorul diavol invitat pre Leon Iconoboretul ereticul ce făcea / nehamie împărăţia
Ţarigradului, de o muncia. Şi trimis de adusărlă legat pre svintul de la Alexandria la Ţarigrad. Şi,
astînd nainte, au înfruntat pre spurcatul împărat nainte a tot sfatul, făcîndu-l eretic şi păgîn cumuş era.
Iară spurcatul, neputînd răbda suđalmile, îl bătu cu vine de bou pre svintul şi l-au băgat în temniţă
de l-au topit cu foame. Iară svintul mulţămînd lui Dumnădzău, toate le răbdă. Şi dzicea cătră toţi
borhaşii: "Gata sint să moriu pentru svintul lui Hristos Dumnădzăul meu, iconă şi mici buclăteale să
fiu demicat!". Acestea deaca înălăeasă acel necurat împărat, invăţă să-l izgonească. Şi, deaca să dusă
svintul la izgoneie, trăi acolo trei ai şi deade sufletul în minule lui Dumnădzău.

Într-aceastaş dzi, svintul Agathangel de sabie s-au săvîrşit. Sth:

Şi lui Agathangel ca o veaste bună,

moartea de lance agonisînd cumună.

Pentru-a lor svinte rugi, Dumnădzău miluiaşte şi ne spăseşte. Adevăr.

INTR-ACEASTĂ LUNĂ, 6, pomenirea dintru svinţi părintele nostru Pavel, arhiepiscopul de
Ţarigrad, Ispoveadnicul.

Pavel marelă ispoveadnic au fost din Solun, fiind notarie şi iscăltoriu lui Alexandru, svintului
patriarh de Ţarigrad, diacon fiind svintei Besericii ceii mare. Pre carele pravoslavnicii, după săvîrşitul

* buşii

svintului Alexandru, îl rădicară patriarh Tarigradului. Iară Constante Împărat, arian fiind, întorcînd de la Antiohia, l-au scos din scaun ș-au pus pre Evsebie de Nicomidria. Iară svintul, sosind de la Rim, află pre marele Athanasie scos și pre svintia sa din scaun de Costanda Împăratul. Și cu cărțile Atunce scrisa Consta la fratele său Constandie că: "De nu li-i da acestor svinți părinți să-ș la scaunele, voui veni asupra ta cu puteare multă!". Deci ș-luă svintul Pavel scaumul, // puținea vream de-l înu.

Și, după moartea lui Consta, fu izgonit în urgie la Cucusul Armeniei și închis. Slujind în casă, l-au zugramt ariani cu mohorul svinții sale și-ș deade sufletul la Dumnădzău, pentru Dommul nostru Isus Hristos. Amin.

Într-această dzi, să pomenește pulbera ce-au căzdu în dzilele lui Leon Marele, prin mila și om-dragostea lui Dumnădzău, îngrozind și cruțîndu-ne.

La optasprece ai a împărăției marelui Leon, în luna lui noevrie, în 5'.

Într-amiadzădzi, tot ceriul au noorat și negreața nuorilor s-au premenit în premeală de foc, de-ț părea că va să aprindă lumea să o ardă. Și atia să îngroziră toți și să înspămară, cit din singur chipul nuorilor să vedea că, de s-or pormi a ploa, vor ploa tot foc, de va arde ca la Sodom. Deci, pentr-aceaea, ne-ndoită și fără veaste groază, alergări toți pre la svintele besearică și lacrimi și cu rugă și plinsuri cu jeale. Și om-iubitoriul Dumnădzău, stîmpărind minia cu mila bunățaii Svinții sale, învăț nuorii de pluară ploaie streină, ce nu s-au mai dat a vedea altădată, făcînd groază păcătoșilor. Că, începînd de cu sară, plouă pînă la miadzănoapte. Și ploia era stervie pulbere neagră și foarte herbințe, foarte sămănîndu-ș cu funinginea cea de cuptoriu. Și s-au pus multă, cum să pune omătul, de o palmă de groasă ș-au oprit de-au ascumut ș-au ars buruianele și toată verdeța și pomii.

Și nu să putea curățî, arătînd greu bănat de la milostivul Dumnădzău și inchipuînd păcatele nelesne curățite. Că multe și greale ploii și preste multe dzile abia au biruit de-au spălat acea cerneală, arătînd lucrul că păcatele noastre, ca și acea pulbere herbințe, ard intru noi bunățiile și verdețile sufletești. Și multe lacrimi ne trebuie cu plinsuri dintr-ăndcui inemii, din fundul suspinului și amarului inemii, în gios udînd și muind, ca să spălăm infocarea răutăților și stervia fără-legilor și pămîntul cel bun a sufletului ingrășînd, să-l dereagem, ca să rodească poruncile lui Dumnădzău. Și să scăpăm de certa- / rea Gheenei, carea arde și mistuiaș cu trupurile și sufletele celora ce cad. Și scăpînd, să nemerim la-mpărăția ceriului.

Într-această dzi, pomenirea preacuviosului părintele nostru Luca.

Acesta feceritul, trăgîndu-să din cetatea Tavromeniei, din Țara Sițeliei, în tînără vîrstă de 18 ai, pururea să zăbăvia la svinta besearică și asculta svintele cîtenii și învățăturile lui Dumnădzău audzîndu-le și făcîndu-le.

Și, cînd vrură părinții să-l însoare, el să sculă noaptea și să dusă la loc neimblat și necălat, de laicu cu herile. Și 40 de dzile implu nemîncat, s-au spodobit a vedea svintul înger și a fi socotit. De mearsă la o svintă mănăstire, de să călugări și cu mai aspră petreacere să supusă, a treia ș-a patra dzi gustînd pîine cu apă și trupul nice leac odihînd. Și așa petrecînd 18 luni, să sculă cu un călugăr și mearsă în muntele Etnii, hrănîndu-să cu buruianele ce să făcea acolea. Și pentru nevoia trupului dormia puîntel, culcîndu-să numai într-o cămeșe și descult. Și-i era hotarul și dereptariul de nu ieșia din chilie pînă nu cetia psaltirea toată + și, de-acia, ce mai rămînea de dzi, lucra pînă la al șasee ceas. Și de-acia, să grîjia de puținea gustare și de-acia, ținea ustavul ce avea de rămășiță. Și așa nevoind, s-au spodobit de dar de la Dumnădzău. Și dezlega și tilcuia cuvînte greale și nelesne cuprinse la priceput, atîta cit să mira unii de dzicea: "De unde știe carte acesta neinvățat?!". De-acia, din poruncă de la Dumnădzău, să dusă la un loc și strînsă 12 călugărași, purtîndu-le grijea. Și, pentru acesta prijele, mearsă și la Tarigrad. Și cutierînd lăcuînțele călugărești și dîndu-să în voroavă cu părinții, să-noarsă de mearsă pînă la Corînth. Și-ntr-orecare oraș petrecînd vro șapte luni, cu pace s-au săvîrșit. Sînh:

Într-această dzi, Pavel ce să făcea gubav pentru Hristos cu pace s-au săvîrșit. Sînh:

Să făcea Pavel că-i gubav pre lume,

De ș-au dobîndit între svinți bun nume.

Pen- // tr-a lor svinte rugî, Dumnădzău miluiaște și ne spăslăște.

* și de-acia dereptariul lui **TPETRI** ceas

ÎNTR-ACEASTĂ LUNĂ, 7, pomenirea svinților 33 de măcenici din Meletina. Ieracos și cu alaiți svinți.

Aceștia svinți să nevoiră în zilele lui Dioclitian și Maximian împărați. Și era acesta svinț Ieracos viteaz și virtuos la trup și blagoslivit la suflet; să hrănia cu plugul. Pre acesta meară să-l prindă slujitorii idolori, iară svințul în loc de armă scoasă herul plugului asupra lor și scăpău tot cu fuga denaintea lui, asudați și încrunțați. Iară de bună voce au mără la boțaritul și, stînd la-ntrbare, îi tăie svința dreaptă mină de prin cot, pentru îndrăznirea mărturiei Domnului Hristos. Iară pe alaiți svinți culcară de-i bătură cu vine. Și, a dos dzi, iarăș în lung ceas fură bătut și-i scosără afară de cetate, de-i tăiară.

Într-această dzi, svinții măcenici Melasipp și femeia lui Casini și fiul lor Antonin.

Aceștia să nevoiră în zilele lui Iulian Presilpic, la Anghira cetatea. Deci pre Antonin băgară la-nchisoare, iară pre Melasipp și Casinia spinzurură și strujură și cu foc pîrliră. De-acia, Casinei tăiară înțele și lui Melasipp tăiară genunchile, adecă picioarele din genunchi. Și, scoțind pre Antonie, vădzu pre părintii săi așe căzniti, le luă de gios svintele mădulări de le săruta și-i ferecia. Și așe spinzurură pre leamnele ceale de muncă, deaderă în mina lui Dumnădzău sufletele. Iară Antonin șchiopi lui Iulian în obraz. Pentr-aceaea, îl spinzurură și-l strujură și-i sfredeliră gleznele de băgară fune și-i legară piatră grea. Și pre scaun infocat de her îl așezură și capul îi tunsără și cu piatră de-a gramuzdi îl purtară pre ulițe. De-acia, l-au trimis la Agripin Duxul. Și de dinsul fu aruncat / în cuptori infocat și herilor dat în mîncare. Și din toate acesteaea ieși sănătos. Și, văzîndu-l patruzdecă de cuconi, crezură întru Domnul nostru Isus Hristos. Și le tăiară capetele. De-acia, pre paturi infocate de her îl culcară și deasupra bătură cu toiașe. Ieși nevătămat, că și-n cuptorii îl băgară și minule tăiară. Și cu minune trasă pre mulți la credință. Și-i tăiară capul svinții sale.

Într-această dzi, pomenirea svinților măcenici Auctos, Taurion și Thessallonica.

Aceștia să nevoiră în Amfipolul Machedonie. Deci Thessalonica era fată lui Cleon, orecare popă idolori, om vederos de viață și plin de avere. Ce și acesteua nu slăbiră pre svința ficioară, nice o putură despărți de la credința Domnului Hristos. Că, rugîndu-o mult tatăl ei și măgulind, nemică nu putu face. Pentr-aceaea, o dezbracă și pusă patru înși de o bătură cu cureale crude și coastele i-au zdrobit. Și o streină și o lepădă de la moșie-i și de la toată avereea ei, numai de la maică-să și-lău puținel și trăia denafară de oraș. Și nu părășia mărturisind pre Domnul Hristos. Și Într-aceaea urghisitură de tatăl ei, s-au răpăosat, dîndu-ș sufletul în mina lui Dumnădzău.

Iară Auctos și Taurion, oblicind de svință, mustară neomenia lui Cleon și sălbăticia împotriva hică-sa. Și el să minie și-i piri la domnul cetății, de-i prinșă. Și, mărturisind pre Domnul Hristos, mult i-au muncit-i să-i întorcă, dezbrăcînd și bătîndu-i și cu toiașe, și cu pietrile și cu focul în cuptorii aruncîndu-i. Și ieșind sănătos din foc, îi pusără-m proșcă, de-i săgetară. Și nemică nu le putură strica. Și-i aruncară în tazer ce era aproape și ieșiră sănătoș la uscat. Iară tiranul, neștiind ce le-a mai face altă, învătă de le tăiară capetele. Și așe li s-au inplut nevoința lor, dîndu-ș sufletele în mina lui Dumnădzău.

Într-această dzi, pomenirea svințului măcenic Athinodor, fratele svințului Grigorie Ciudotvoretului. Sth:

112r **Îngerii de gios pre Athinodor chiamă la Domnul în ceru, dar bun fără samă. // Într-această dzi, svințul măcenic Alexandru cel din Solun de sabie s-au săvîrșit. Sth: Din Țara Thettalilor Alexandru stîlp are, tăiat măcenicească tînsă umbră mare .**

Acesta era în zilele lui Maximian Împărat, trăgînd percesul său din cetatea din Thessalonice. Și, astînd naintea divanului lui Maximian și răsturnîndu-i jerăștea cu jărvele idolești ce era dracilor puse sfăr, de ardea naintea idolori, să minic Maximian și-i tăie capul svinții sale.

Într-această dzi, să pomenește istealenia unui om ce s-au istealii de svințul Ioan Zlatoust.

Era la Antiohia un om bogat de rudă mare și cădzusă în boală de giumatăe de cap. Și ațita au crescut boala cit i-au ieșit ochiul cel drept din melci inafară. Și cheltuind mult cu vracii, nemică nu folosi.

Și, audzînd de veaste svințului Ioan, mearșă la mănăstire unde lăcuia svința sa și i-au cădzut la picioare rugîndu-să: "Blagoslovește-mă, părinte, și roagă Dumnădzău pentru mine, doară m-a isteali pentru ruga svinții tale! Că mult m-am nevoit și-am cheltuit și n-am folosit! Hi-mi-aș dat toată avereea odoacă și sufletul, de-ar hi putîmă, dat i-aș hi, să mă istealiașcă!". Iară svințul Ioan feace: "Așe vin

năpăștile pre omul, pentru strimbătățile sufletesti și iarăș pre carele n-are-nțeață credință către Domnul Hristos! Ce, de vei create cu tot sufletul, putearnicu- Dumndăzau să te tămăduiască! Și te năpăștește de năravurile ceale dinții reale! Și vei vedea slava lui Dumndăzau!": Și răspunsă omul: "Credzu, Doamne, și toate voui face ce-m vei da poruncă!". Și să apucă de veșmintele svintului Ioan ce era-mbrăcat și pusă preste ochii și in cap. Și îndată, o, putearea ta, Doamne, i s-au așezat ochiul la loc și boala din cap s-au tămăduit! Și fu sănătos ca și cînd n-ar hi mai fost bolit nice dăncora. Și mearșă omul acasăș, slăvind și mulțămînd lui Dumndăzau ce l-au tămădit cu ogodnicul său Ioan, prin Domnul nostru Isus Hristos. Amin. /

Pentr-a lor svinte rugi, Dumndăzau miluiaște și ne spășiăște.

INTR-ACEASTĂ LUNĂ, 8, săborul svintului arhistratig Mihail și aloralale svinte fără trup, cerești șișreaguri. Stih:

T-aș cînta, Mihaile, cîntecul cu viersuri,
ce n-am de-agiuns muzică să-cînt într-alesuri.

Mihail cînteșul în cuvînță, mai-marele peste șiragurile puterilor fără trup și in leagea veache și in darul cest nou a svintei Evanghelii, au arătăt și arătăt multe bunătățile sale pre rodul nostru cest omenes. Că, de vream ce pizzașul vieții noastre și luptătorul, nălînd, să mîndri împotriva Tvorețului său. Și dzicînd: "Pune-m-voiu scaunul deasupra noorilor!". Și lăudîndu-să că va fi de-aceamenea lui Dumndăzau de sus, îndată să scăpă de cînștea ingerească, precum dzice Domnul: + "Văduz-am pre satan ca fulgerul din ceru căduz.". Deci ce-au fost aproape pregiur dînsul și ceata lui ce s-au simieșt au căduz cu dînsul și din lumină să feacă-ră-nțuneare. Așea pășiră pentru sămeția.

Iară svintul acesta purerea cînștit Mihail Arhistratigul către Stăpînul și Domnul Tvorețul său [îindu-ș credință și mîntea cea bună, cu gînd nesmintit, ca o slugă direaptă lui Dumndăzau ferin și pregiur rodul nostru multă nevoînță arătînd, preste cugetărețe și arhanghești ceate căpetenie fu rînduit de putearnicul Dumndăzau. Și, deaca văduz pre vicleanul cădzînd, strînsă ceatele ingerești și le dzisă: "**Продоуми**", adecă "Să ne luăm aminte și să stăm bine nainte Tvorețului nostru!". Și cu glas mare de laudă cîntă pre Domnul Dumndăzau. Cum le-ar dzice "Să ne socotim și să ne păzim noi, cari sintem faptă și făcuți de Dumndăzau și să căotăm ce pășiră aceștia cari pînă acmu era cu noi lumină și să feacă-ră întunecac!". Deci aceasta strînsură s-au numit săborul ingeșterilor, adecă să ia aminte întin-ucuet și-ntr-o unicu- / ne.

Deci, acesta marele nostru de spăsenie Socotitoriu și Folositoriu, multe bunătăți de spăsenia noastră către toți înnulînd și lăfînd și la mulți ivindu-să, s-au arătăt. Arătatu-s-au lui Avraam și lui Lot, la răsipitura și prăpăditura Sodomilor și lui Iacov, cînd fugia de fratele său, mergea nainte oștii fiilor lui Izrail cînd scăpa de eghipteani, de serbie. Arătatu-s-au și lui Valaam, ce mergea să blastăme pre izraielitan, iară către Isus a lui Navi dzisă întrebat: "Eu, arhistratigul Domnului, acmu am venit!".

Acesta au tăiat oștile lui Senahirim, împăratului asiiriilor, o sută și optdzăci și cinci de mi, într-o noapte ". Acesta svînt și piraole pornite de păgîni asupra svintei Besearicii Aghiazmei svintii sale, la Colase, le-au afundat in pre supt pămînt și n-au lăsat să-i strice svînta besearică; ș-ale multe sint in *svinta Scriptură* de svînția sa.

Deci și noi pre svînția sa avînd feritoriu și socotitoriu și apărătoriu vieții noastre, prăznum sărbătoarea svînții sale, dobîndînd pentru ruga svînții sale izbăvînd de primejzii sufletesti și truștei, nemerînd bine împărăției ceriului, la Domnul nostru Isus Hristos, pentru ruga svînților. Adevăr.

Stih:

Ai, Onisifore, c-ai la bună fugă
cătră Dumndăzau și ai și bună slugă.

Aceștia svînți, într-această lună, in 9, ce li să pomenește Porfirie și Onisfor, măcenicii Domnului Hristos. Pornînd păgîni goană asupra creștinilor, fură cleveții căce-s creștin. Și prînzîndu-i și scofînd la giudet, stătura tare și vîrșos, fără frică, mărturisînd pre Domnul Hristos Dumndăzau adevărăt, ceriului și pămîntului Tvoret.

Și, pentru svînta direptate, bătăi și rane de mult fealuu răbdară. Și arșuri preste tot trupul: de-acia, îi așternură pre grătariu înfocac. Și-n toate aceastea prăvid cu mîntea la binele de veaci, săvai că și pășia de la păgîni, ce de la Dumndăzau li să iușura. Iară cumplîții aceta și păgîni, deaca

* Luca, gl 10, vers 18.

** la Isaiia 38: 29.

vădura pre svinții nestracați, în mai multă turbură / să-mcinstră. Și, legindu-le svintele picioare la cai și crepi și slujitorii muncilor pogonind, îi traseră preste spini și ciuline și locuri cu pietri ascuțiți. S-au strigat, ras carnea de pre svințele sale și-ș deaderă sufetele în mina lui Dumnădzău. Atunce creștinii, pre-acsuns luind svintele lor rămășițe, le astrucăr în orașul Panghelnelor, slăvind și blagoslovind pre Dumnădzău.

Intr-această dzi, pomemirea precuvioasei maicei nostre Matronei. Sifh:

La viața de venci Matrona-i spodobită.

C-au vis pre lume-n dzisa Domnului "svintă".

Această svintă era în dzilele lui Leont marele împărat, din Perga Pamfiliei. Și, măritindu-să, fece o cucoană. Și mearsă în Tarigrad cu bărbatul ei, fiind ea atunce de 15 ai. Și, făcindu-ș cucoiniță cu o ficioară ce o chema Evgenia și a ei rîvind viața și nevoiță, nu mai lipsia de la beseracă, ce petrecindu-ș isjale cu rugă și să da cu posturile și cu privegherile, aprinzindu-și dragostea credinței cătră Dumnădzău cu fierbinteală.

Deade cucoana-și la o femeia cunoscută, anume Sosana, iară pre sine să-mbracă bărbătește și mearsa la mănăstirea svintului Vasian, făcindu-să că-i scopit.

Și o primîră în mănăstire, nepricipind că-i femeia. Și petreacea pînă o pricepu svîntul Vasian din videnie. Și o trimisă la oraș, la Emesa, la o mănăstire de femei. Și, de-acolo, trecu la Ierusalim și la muntele Smaianului, de-actia, și la Viri, unde cu ruga scoasă izvor de apă la loc sac. Și, răbdînd multe năpăști și iscușenii de la dimoni, din videnie și din arătare dumnezeiască mearse la Tarigrad. Și, iarăș vădzîndu-o svîntul Vasian, îi fece loc să șadză la mănăstirea carea și pînă astăzi să chiamă pre numele ei Matronia. Și, trîind ea la o sută de ai, puceasă cu pace cătră Dumnădzău.

Intr-această dzi, precuvioasa maica noastră Theotisti Lesbianca.

Aceasta era din Methimna călugăriță, de mică dată de la părinți la lăcuința ficioarelor; și să-mbracă // în veșminte de călugărie.

Și, cînd fu de optsprece ai, mearsă la un sat aproape, la o soru-și, să să vadză, să să privitească. Și, lovind într-acea noapte criteanii cu un mai-mare a lor ce-i chema Nisir și prădă de robii pre toți și cu dinșii pre Theotisti. Și, cînd fu la dzuă, apropiară curabiile la vad și scoasără robii să-ș răscumpere cine cu ce va avea. Iară Theotisti fugi pre-a furigul și să acusnă în pădure ce era acolo, în ostrov. Și rămasă de viețui cu foamea și cu frigul și cu zăduvul, mîcînd buruiane, legumi sălbatece (precum vedem și pre la noi că-i plin pămîntul de toate legumi sălbatece).

Așa Theotista s-au hrănit într-acea pustie, nevădzută de nime 35 de ai, vorovind numai cu Dumnădzău, intru carele era de să ținea vie, și cu preasvînta maica lui Dumnădzău. Iară apoi, vîind nește vînători un vinat și, din voia lui Dumnădzău, unul de dinșii să osăbi și mearsă la o svîntă beseracă pustie, în pădure ce să vedea. Și, intrînd în nontru să o prăvască și rugîndu-să lui Dumnădzău, rădică ochii și vădzu de na dreapta svîntului prestol ca un caier de fuor pălîind de vînt sau ce nește pînjine de pîing și puceasă să vadză ce taste. Și audz: "Slăi, omule, nu te apropia, că mi-i stidică! a mă ivi la tine, că sînt femeia!". Iară vînătorii să spărie și zbori pîrul și vru să fugă. Și abia-ș veni la fire și o-ntrăbă: "Cine ești și de unde?". Iară ea fece: "Aruncă-mi o țeară să mă acopăr și voui ieși de-i voui spune!". Și-i aruncă de să-mbracă și ieși de-i povesti pre-a rîndul toată povestea, precum mai sus scrie. Și era numai chipul ce să cunoștea că-i femeia, iară fața ei era mai presus de fire omească. Că-i era pîrul alb, iară fața neagră și topită, numai oasele cu pialea învăscute, de i să ținea incheiturile; și-i era trupul tot ca o umbră. Și, deaca-i spusă de toate, pre rînd, fece: "Săceasta rogu-mă să-mi aduci svînta priceaștenie, să mă pricețuiesse de Svîntul Trup și Singele Domnului Hristos!".

Și mearsa omul de-i adusă Svintele Taine, iară ea, luîndu-le, fece rugă și să priceștui, mulțîmînd lui Dumnădzău. Iară omul mearsă de vină prin codru și, cînd să-ntoarsă o află răposată. / Și, cum au putut, au săpat în pămînt și, făcînd rugă, o astrucă pre fericita aceasta Theotisti, pre loc unde o află răposată, slăvind lui Dumnădzău și mulțîmînd și multă rugă făcînd.

Intr-această dzi, pomemirea svințelor femei Evstolia și Sopatra.

Svînta Evstolia, în dzilele împăratului Mavrichie, din părinți blagocistivi, era lăcuind în Rîm. Și de mîlita era dată la mănăstire, de-mvătă postul și privegherile la rugă. Și ardzînd de dragostea ce avea cătră Dumnădzău, lăsă Rimul și mearsă la Tarigrad, cutrierînd svintele beseracii. Și, împlîndu-ș dorul, află pre Sopatra, fiica împăratului Mavrichie, venită la Beseracii svinței Preaciste blagoslovitei Maicei lui Dumnădzău, la Vlaherne.

* moștic

Și bunătațle, iacă, nu să pot ascunde, o pricepu Sopatra și o rugă pre Evtostolia să-i fie maică suflutească și socotitoare trupului și suflutului ei. Și, lășind împărăția, să feace călugăriță și să deade cu truda și nevoița. Și cerșu de la tață-său, de la-mărarul Mavrichie, un loc ce i-au plăcut, de treabă, de-ș feace svintă besearică; și viețui cu svinta Evtostolia. Și strinsară multe feate cinstite la dișele, de să așezdăra, petrecind cu dișele acea viață trudită și ascuțită. Iară svinta Evtostolia, trecind mulți ai in nevoița, s-au mutat, trecind la Dumnădzău cu pace, lășind in locul ei pre fericia Sopatra. Carca, făcind de-ascamenea nevoițelor maicii sale ceii suflutești și atingind la virul bunătaților, să dușă cără Hristos iubitul mirele ei, in veaci indulcindu-să de dumnădzăiască frimșeațe, cu toți svințiți rugă pentru creșnătate.

Intr-aceastaș dzi, pomenirea svintului măcenic Antonie. Sth:

Pre Antonie dumnădzăiesc ucig cu leamne

ceia ce să-nchină la dumnădzăi de leamne.

Acesta era din Țara Sirilor, tăietoriu de piatră era de meșterșug. Și, vâzind pre ellini că 115r
mărg la capiștile idolești de fac jărtve, i-au dojenitu-i să să // părăsască de idoli. Și ei nu-l
ascuțară. Pentr-aceaea, s-au scirbit și s-au dus la pustietate. Și, aflind un om a lui Dumnădzău in
săhăstrie, anume Timothei, petrecu cu dișul 2 ai. Și, luind de la dișul blagoslovenie, s-au pugořit
iară la satul său, la acei oameni rătașii. Și, aflindu-i făcind praznic dracilor gregiur idoli, au intrat
de-ou săfărimat ș-au răsturnat idolii. Deci îl prinsară și-l bătură foarte rău. Și scăpă de să dușă la Pamiia
Siriei și să rugă svintului episcop de-i deade putecare să facă besearică. Și-ncepu a zidi să facă
besearică. Iară săiteții lui ș-au invitat noaptea cu arme și mearsară de-l demicară cu sabile mici,
bucățele. Și așea ș-au datu-ș in mina lui Dumnădzău suflutui.

Intr-aceastaș dzi, svintul Hristofor și Mavra de sabic să săvîrșiră. Sth:

Negri-ngețaciunea Mavra, tăiați de lance

Și cu Hristofor veade pre Hristos cu pace.

Intr-aceastaș dzi, svintul Ioan Colovul, adecă Scundul, cu pace s-au săvîrșit. Sth:

Micșor Ioan de pre stat să are,

Ce la Dumnădzău are cinstre mare.

Intr-aceastaș dzi, preacuviosul Elladic cu pace s-au săvîrșit.

Pentr-a lor svinte rugi, Dumnădzău miluiaște și ne spășăște.

INTR-ACEASTĂ LUNĂ, 10, pomenirea svintului măcenic Orest.

Acesta svint măcenic Orest era de la orașul tiranilor, ținut Cappadochiei. Și, mărturisind pre
Domnul Hristos, fu prins de Maximin Ighemonul, chesariul împărăției lui Dioclitian. Și
ne-nduplecându-i-să să facă jărtve la idoli, ce mărturisind ne-ndrăznire pre domnul Hristos
Dumnădzău, fu bătut cu toiage alta de vîrtoș, cit i s-au sparit pînteccele și povoiada, de i să vedea
matele. Și așea cum era stricat de bătaii și spart, l-adusară de-l / băgară in capiștea idolilor. Iară svinția
sa suflă asupra idolilor și-ndață să feaceră prav și pulbere. Pentr-aceaea, îl dusară in temniță de-l finură
7 dzle și iară îl pusară naintea lui Maximian. Și, silit să facă jărtvă idolilor, in tot chipul ingrozind, nu-l
putură îndupleca. Deci îi pătrunsară gleznele și băgară călășuri de her și-l legară de picioare la coada
unui cal sireap. Și deaderă calului in goană de-l țirii, trăgind pre pămînt grasă 24 de mile de la oraș
pină la Tiane. Și așea răpășo svinția sa fericitul Orest, dînd suflut in mina lui Dumnădzău.

Intr-aceastaș dzi, pomenirea preacuviosului părintele nostru Theostiric de la Simvole și preacuviosul părintele nostru Non, care au întors pre svinta Pelaghia și svinții apostoli din 70: Rodion, Sosipatru, Erasim și Cuart și Olimba.

Acestia-s din 70 de apostoli. Deci Olimba și Rodion, urmînd svintului apostol Petr, amîndoi
fură tăiați in Rim de Neron. Iară Sosipatru, ce-l pomenaște svintul Pavel in *Poslanie* ce scrie la
***Rimleanc*, stînd episcop la Icoonia și episcopînd, s-au săvîrșit cu pace. Și prin multe locuri pomenaște**
de svinția sa svintul Pavel Apostol, in cărțile *Poslanilor* sale. Iară Erast ș-acesta-i pomenit in *Poslanie*
de svinția Pavel. Au fost iconom svintei besearici de la Ierusalim și apoi stătu și episcop la Peneadă cu
cu pace s-au săvîrșit. Iară Cuart, fiind episcop Virutului și multe păfind pentru credința svintă și pre
mulți ellini întorcînd cătră Domnul, s-au săvîrșit cu pace.

Intr-aceastaș dzi, pomenirea svintului măcenic Mil și 2 ucenici ai săi.

Acesta svint părintele nostru Mil născut și botezat intr-un oraș a persilor. Și învăță svinta
Carte. Și, vrînd să să bage slujitoriu la-mpăratul locului, cînd ș-au soșit la vîrșă de slujbă, l-au opritu-l
de la curtenie o videnie foarte strașnică de noapte. Și de-atun- / ce să feria in curăție și devestăvnicie 116r
și in nevoiță, rugînd Dumnădzău pentru sine și pentru tot rodul.

Și lăsându-și moșia, preste puținii ai. să feacă călugăr. Și, petrecînd cu lăcașul la locul unde au vădruz Danil Prorocul videniile, s-au spodobit^{*} episcop svintei besericii din minule svintului Gheneadie Episcopului, carele s-au făcut isповедnic și măcenic. Și, trînd mult acolo svintul, dojenind și cu cuvîntul și cu luterul pre cei fără lege. Apoi, bătut de dinșii și gonit, deaca i-au cunoscut că nu s-or mai poacă să să-ntoarcă, le-au prorocisvuit urgie de la Dumnădzău și i-au părăsțu-i. Și, trecînd vream de trei luni, cădzăru în greșală împotriva împăratului boiaru acelaia oraș. Ș-au trîms împăratul oaste cu 300 de pili, de-au stricat ș-au pusitii cu totul orașului acela, cu oameni cu totul.

Iară svintul au mîrs la Ierusalim, la Annonie, uciniul svintului Antonie, și, făcînd acolo 2 ai, s-au întors cătră Persida. Și-norocindu-să, mearș pre lu un călugăr ce șeade într-o peșteră și acolo pripi pre un bălaur intrînd în peșteră, groznic, cu de dzeece atînjeni. Și-i dzisă: "Sosit-au, o, bălaurule, asupra sa sabia lui Dumnădzău!". Și, făcînd svinta cruce asupră-i, suflă svintul; îndată crepă bălaurul.

Și, deaca mearș în țară-și, la orașul său, iarăși feace svintă beserică pentru iertarea greșalelor poporului ce nu l-au ascultat, de perită cu moarte amară. Și făcînd acolo puțina vream, mearș la orașul Crisifon. Acolo, aflînd adunați episcopii în săbor, stătu la mijlocul lor, infrînd și dojenind pre un episcop cu vină, prin carele era săborul adunat. Iară acela sămăt batjocuri pre svintul, lăudîndu-să cu răspunsurile sale naintea tuturor. Iară svintul îi dzisă: "De vream ce ești sămăt și nu vei să te pleci și să te îndrepedtzi, ce stai cu mindrie asupra svînților lui Dumnădzău arhieriei, carii i-au adunatu-i Duhul Svînt, iată c-au sosit asupra ta urgia lui Dumnădzău și te va săca în giumătate, de te vei munci mulți ai, pentru ca să să cearte mulți pentru tine!". Și, așa grăind, au cădzut săgeată din ceriu cu tunet groznic în chip de fulger și l-au lovit, / de l-au făcut săc în giumătate. Și așa au trăit 12 ai sunc episcopul acela.

Iară svintul de-acolo mearș la alt oraș. Și mai-marele orașului, muncindu-să de o grea boală 2 ai, oblicind de venirea svintului, trimisă să-i dea rugă și blagoslovenie, pofîndu-l să vie să-l vadză, la boală cumplită. Și așa, trimisul acela rugînd pre svintul să ostenească să margă, dzisă: "Du-te la bolnavul ce te-au minat și să-i dzici în glasul mare: «Așa dzisău-ț-au episcopul cu numele domnului Isus Hristos Carele cu mărturisesc, un prostac ce sînt și nevrednic, leapdă-ți de pre tine toată boala și te scoală de te-meaște și te-ncinge și vino pînă la mine să te vadzi!». Accastea vînte, deaca veni sluga de i le dzisă, îndată, pre cuvîntul sfîntului, boiarului să-nănătoșe, luînd partea cea bună de-mvîțatură. Și să seulă zdărvan ca și cînd n-ar hi mai bolit, nerămîndu-i nice leac de boală. Și mearș pînă la svintul și, cădzîndu-i la picioare, i le săruta, mulțămînd lui Dumnădzău ce l-au așa proslăvit. Accasta minune slăvită au tras pre mulți la credință cătră Dumnădzău și Domnul nostru Isus Hristos.

Acolo svintul pre mulți draci au izgonit. Tămăduit-au și pre o femeie cădzută de 9 ai fulgerată în dzăcare cumplită, luîndu-o de mină și sculîndu-ă. Și pre un asupritoriu ce giura strîmb să ia de la altul cu giurămînt strîmb, au făcut svintul de s-au pricăjit, ca și Ghizie, preste tot trupul, cu bube pęcinate, scîrnave pentru mulți, să să cearte alta, cît multă mulțime de nărodul orașului veniră la svintul, de striga mărturisind credința intru Domnul Hristos. Făcut-au ș-alte multe seamne pre la multe locuri.

Și, audzîndu-l împărătașul Vasilisc, au minat de l-au adus cu amîndoi uciniții naintea sa. Și, deaca vădză că nu-l poate mișca de la domnul Hristos, întii cu multe munci l-au cercat. Apoi ș-au scos singur Vasiliscul sabia ș-au implintatu-o svintului în piept. Așjidere și fratele lui Vasilisc, agriufînd frăține-său, au lovit pre svintul în inimă. Iară svintul^{**} dzisă: "De vream ce vă vorovit amîndoi să mă onoriți, nefîndu-vă vinovat, mine intr-acastea vream, s-a vărsa singele vostru de minule voastre s-a rămînea maică // voastră fără ficiori. Și, grăind accastea, svintul răpăso, dînd sufletul la Dumnădzău iară necredinciosul Vasilisc luă pre-amîndoi uciniții svintului de-i sui în doauă dealuri și-i împrocă de-i impresură cu pietri.

Și, cînd fu a doa dzî, ieși elăre cu frate-său a vînat, nebăgînd samă cuvîntul svintului. Agiunsră un cerb și, băgîndu-l la mijloc, aruncară cu fușurile, să dea în cerb dimbe părți. Și șpogreșiră, de să lovără pre sine frate pre frate, prin inimă nemerindu-să. Și așa, reapeș ș-lepădară sufletele, lăsînd viața. Iară svînții a lui Hristos măcenici, astrucați de credincioș, viețuesc în viața cea nesfîrșită, proslăvînd pre Dumnădzău.

Intr-acastă dzî, pomenirea precavuosul părintele nostru Martin Episcopul.

Intr-acastă dzî, svînții măcenici Calliope, Nir și Orion.

Pentr-a lor svinte rugi, Dumnădzău miliuște și ne spăsește.

* hieronim

** lui Dumnădzău stradațel încă fiind cu suflul

ÎNTR-ACEASTĂ LUNĂ, 11, pomenirea svintului mare măenic Mina de la Cotiastio.

Aceasta svint era în zilele împărăției lui Maximian, voievodzînd preste oștile numerilor, ce să chiamiă rontalicesci, supt ighemonul Arghiriscul, la Cotiadonul Frighiei Salutariei.

Nesuferind vedea cinstindu-să înșelăciunea idolilor, s-au suit în munte, de s-au curățit cu ruga și cu postul, de-aguns întărindu-să. Și, aprinzîndu-ș sufletul cu dor cătră Domnul Hristos, s-au pogrît de la munte și întră în mijlocul idoloslujitelor, de sîtu și strigă mărturisind pre domnul Hristos. Pent-acceoa, fu muncit și strujit de pre carne cu trîsîne și băgat prin foc și tras preste ciuline fără de nice o miță. Și, mai apoi, tăiară capul svintii sale.

Din ciudeștele svintului:

Odlînoară, mărgînd orearele la beserica svintii sale să-ș facă rugă, descăleacă la un om, să mie. Iară acela, zăring la dîsul un engolp de aur la susoară, pogrîj gramadzi, / ce-ș purta de rugă, să sculă noaptea asupra oaspelui și-l ucisă și-l demică și-l băgă într-un sac și-l pusă într-un câl, așteptînd la dzuă să-l mistuască. Și așa, așteptînd cu frică și cu tremur, cugetînd cum l-a putea mistui, să nu să oblicească.

Și-ntr-aceaea ce cugeta, adecă sosește călare svîntul măenic lui Hristos în chip de oștean și-ncepu a-l întreba de om unde au găzduit. Iară el, tăgăduind că nu știe, svîntul descăleacă de pre cal și-ntră în casa șigubățului. Și, pogrînd vasul, întrebă ce-i aceasta. Iară șigubățul, tremurînd, cădu la picioarele svîntului.

Iară svîntul tocmi bucătealele, toate careaș la loc, și la-ncheietură toate mădulările. Și fecea rugă de-mvisă mortul. Și-i dzisă: "Dă slavă lui Dumndăzū!". Iară mortul, deaca să trezi ca din somn și-ș luă sama de patimă ce-au pătîd de gazdă, slăvi pre Dumndăzū și mulțami svîntului, inchinîndu-să, ce să luea în chip de oștean. Iară svîntul luă engolpul cel de aur de la șigubăț și i-l deace și-i dzisă: "Pasă de-l păzește calea!". Și să-notoarsă la șigubăț, de-l certă, bătîndu-l de-aguns. Și, dojenindu-l, l-au iertat, făcînd rugă pentru dîsul. Și-ncăleacă pre cal și să dusă de-acolo.

Altul, iarăș, giuruind svîntului o tepsie, învăț pre un zlătariu de-î face 2 tepsii de argint, pre una să scrie numele svîntului, pre alta să scrie numele lui. Și, deaca să gatară tepsiele îmbe, adecă tpsia svîntului mai frumoasă decît a lui. Iară el, lăcomindu-să pre tepsia svîntului o opri și-ș minca dînr-însă fără frică.

Și, tîmpîndu-să în curabie, mîncă din tpsia svîntului. Și, sculîndu-să de la masă, luă sluga tepsia și mearsă de să plecă la mare să o speale. Și i să hunică de-a mină și pourceaș tepsia plută deasupra. Iară sluga, de frica blidului, sări în mare. Aceasta vâdzînd stăpinu-său, începu a să olecă și a dzice: "Caută ce-m fu a păfi o-am rîhnit blidul svîntului și mi-am pus cu blidul și sluga! Ce, Doamne Dumndăzū! mieu, giuruiescu-mă naintea Svintii Tale că, de mi-aș găsi săvai oasele slugii să i-negropu, voiu da blidul mieu și voiu da și pretul blidului celui nec svintului Svintii Tale, Mina // măenicului!".

Și sosînd la vad, descăleacă din corabie și ogîndia pre mare și pre margini, nedejduind să-ș zărească sluga plutit, lepădat de mare, să-l îngroape. Și să trudi cercînd cu de-adîsul. Și adecă-ș vâdzu pre slugă cu blidul a mină venînd pre mare. Și strigă cu glasul mare și ieșiră toți din curabie. Și, deaca vâdzură pre slugă cu blidul, să-nspăimără de minune și proslăviră mulțamînd lui Dumndăzū. Și-ntrîndu-l să le spuie cum s-au mîntuit, le spusă că: "Îndată ce-am cădzu în mare, un om de-a hitea cu alți doi înși, tîndu-mă și sprejinînd, au venit tot cu mine, ieri și astăzi, pre mare, pînă aicea".

O femeae, dînăoară, mărgînd la svîntul și, fîindu-i calea un om, descăleacă și-i făcea silă să o spurce. Iară ea să rugă svîntului să-i fie într-ajutoriu și nu o lăsă svîntul, ce o feri nespurcăt. Că acela raptoriturl, legîndu-ș calul cu dirlogul la piciorul său, la cel drept, să virgolia cu femeia, lupînd să-i facă silă. Și i să spărie calul și-l zmacî și pourceaș sireap, fugînd grozav. Și-l trasă grăpîș, pînă-l dusă la beserica svîntului. Și-ncepu a nechezta tare și des pînă ieșiră toți din beserica a minune, de-l vâdzură tot mărodul ce era venit la praznic. Iară vinovatul au vâdzut că nu să poteauale calul, temîndu-să să nu pată mai rău, spusă naintea tuturor vina sa, de să ispoaveadiu fără nice o stideată. Și-ndată, după ispoaveand, să-mblîndzi calul și stătu. Și să sculă vinovatul de să dezlegă și-ntră în beserica, cădzînd la svînta racă a svîntului să i să iarte de greșală, să nu mai pată ș-altă ceva.

Ce ș-un olog și cu o mută, dvorînd la beserica svîntului cu alți mulți pentru istealenia, pre la miadzănoapte, cînd era toți adormiți, să ivi svîntul în vis ogolului și-i dzisă: "Trage-te cum pot pînă la cea mută! Și apucă de poale pre cea mută și te vei tîmădui!". Și mearsă pre cuvîntul svîntului, de o apucă de poale, iară ea, stîrîndu-să, începu a tîpa, suduînd pre ologul și i să dezlegă limba. Iară

* ostii

ologul, de rușine, sări sănătos într-îmbe picioare, să fugă. Și așa le fu istealeniia amîndurora și proslă-
/ viră pre Dumnădzău.

Ajădere un jidov, avînd priatin pe un creștin, cînd avea cale la țări departe, s-lăsa multe ori la
dînsul odoarăle casii și aurul. Și, odănoasă, avînd cale departe, lăsa la dînsul o punguțică cu 200 de
galbeni de aur jidovul și să ducă. Iară creștinul pusă gînd pe galbenii jidovului să-i tăgăduiască. Și,
cînd fu de veni jidovul, mearșă de-ș cerșu galbenii ca și alte date. Iară creștinul feace: "Nu m-ai dat
nemică într-această dată, nice ai pus la mine nemică!". Iară jidovul fără de nedeajde, auzînd tăgăda ca
aceasta, să feace alui dîntir-altă. Și viindu-ș în fire, feace cătră creștin: "De vream ce nime n-au fost
să ne vadă, numai giurămîntul ne va alege!". Și să-mvoird de mearșară la beserica svîntului Mina.

Și, cum descălcară, îndată intrară și giură creștinul pentru galbenii că nu și nemică. Și, de-acia,
deca-nălțeară de purcesăriră să vie acasă, jidovul venia trist pentru galbenii, iară pe creștin i s-au
calul sălbatîc și mergea năsilnic, ca nu-ntr-alte date, și-l trîntia. Și așa, de multe ori năsilnicînd,
jidovul suspina di-ădinc pentru pagubă. Și, aflînd un loc cu șes de pajîște, descălcară și ședzură să
prînzască. Și așa, prînzînd, adecă sluga creștinului sosește într-o mină cu săculețul cu galbenii
jidovului, într-altă mină cu cheile ce-au pierdut cu mănueșa cîndu-l virgoliau calul. Și unde-l vădu
numai ce-ncremeni creștinul. Și-ș dzîsă cătră slugă: "Dar acmu ce-i aceasta?". Iar el feace: " Un om
stranic și de-a firea călare veni la giupincasa și-i deade cheile cu mănueșa ta și-i dzîsă: «Cum mai
curund să trimiță săculețul jidovului cu galbenii, să nu cadz la nevoaie!». Și, iacă, îi le-au trimis!".

Iară jidovul, deaca-ș luă galbenii, să-mplu de bucurie și să-ntoarsă cu creștinul la svîntului Mina și
pofi Svîntul Botezd, vâdzînd cu ochii săi minunea lui Dumnădzău. Iară creștinul cerșu iertăciune
pentru ce-au miniat pe Dumnădzău. Și luîndu-ș amîndoi, precum pofîră, ceta Svîntul Botezd de s-au
botezdat, ceta iertăciune de i s-au iertat, să-ntoarsără amîndoi bucurîndu-să. //

19r Într-această dzi, pomenirea svîntului măcenic Victor.

Acesta s-au nevoit la dzilele împărătilui Rimului Antonii și a lui Sevast Duxului de Italia.
Silit să să leapede de Domnul Hristos și, neputîndu-l îndupleca, i-au zdrobotit-i deagatele; de-acii, îl
băgară într-un cuprtoriu îmlocat, de-l îtnură astupat trei dzile și, căutînd, l-aflară viu, nevătămat. Și-l
adăpară cu otravă cumplită și, neputîndu-i nemică strica otrava, s-au creștinat otravnicul ce deresease
otrava. De-acia, svîntului îi scoasără vinele din trup și-l aruncară într-o căldare cu undelemn, de l-au
undat. Și, teșînd sănătos, iarăș îl spîndzurară și-l arșară cu făclii. Și-l adăpară cu funingine cu oțet.
De-acia, i-au scos svînți ochi și iarăș îl spîndzurară cu capul în gîos trei dzile. De-acia, îl belîră de-l
despoiară și într-aceasta muncă ș-deade la Dumnădzău sufletul birutoriu și vioi, luînd cununa vieții ca
un nevoitoriu destoinic.

19r Într-această dzi, svîntul măcenic Vichentie Diaconul.

Acesta svînt măcenic Vichentie, afflădu-să în Avgustopol, orașul Ispaniei, și-mvăînd poporul
dempreună cu Ilarie Episcopul, hiind Vichentie diacon, fură prinși și aduși la curțile boiarinului
Datian. Și-ndată îi băgă în cătuși de her. Și-i trimisă în orașul ce să dzice Valeția, de i-au închis într-o
temniță înpuțată. Și, preste puține dzile, scoasă pe Vichentie de-l munci cu frecături cumplite și-l
rătigni cu găvoazde pre cruce și preste tot trupul i-au datu-i muncă la toate mădulării. Și-l pugorîră
iarăș de pre cruce, de-l celiură și-l bătură cu bice, de-acia, îl arșară cu plase la coaste. Și, strîcîndu-i
toate armoiele trupului și toate-ncheiturile, îi arșară și pieptul cu plase înfocate; și-l aruncară în
temniță. Și, venînd svîntul înger de-l mîngîie, deade sufletul în mina lui Dumnădzău.

19r Într-această dzi, svînta măcenică Stefanida. Sth:

Stefanida-ncununată cum scrie psalomul,

Au înflorit în casă ca finicul la Domnul. /

Acestă svîntă măcenică Stefanida au fost femeaie unui slujitoriu de oaste. Și cîstînd dîntiru-nții
pe Domnul Hristos, vâdzînd și prîvind pe svîntul Victor păînd mai presus de cumu-i firea omului.

Aflîndu-să atunce, rămasă săracă de soțul ei. Și ferîcînd pe svîntul Victor de răbdările lui și
vâdzînd de la Dumnădzău 2 cununi purgorte, una svîntului Victor, alta ei, ce li s-au dăruit de la
Dumnădzău, mearșă naintea igheomonului și mărturisî pe Hristos Dumnădzău de mainte de veaci. O
intînsără de mini și o legară la 2 finici. Carii i-au plecatu-i cu șiila de virvuri și, legînd o mină la un
finic, alta la alt finic și slobodziră finicii, s-au rumpi svînta în două bucăți. Și așa, ș-au dat în mina lui
Dumnădzău sufletul ei.

19r Într-această dzi, pomenirea preacuviosului părintele nostru Theodor, igumenul Studiilor.

Acesta era în zilele lui Constantin Copronim, din părinți cu bună credință, Fotino și Theostiti. Alături-ș de mic vița ce a bunăță, învăță carte și sui de-agiună la nălfimea marele Tarasie. Și, aflindu-ș atunce igumen la mânăstirea Studioril precavuosul Platon și ierindu-ș de egumenic, slătu fericitul acesta egumen, îndereptind bine și cu om piace lui Dumndăzu turma ce-l fu incredruză și păscindu-o pre pășuni de spășene.

Și, cînd au fost în zilele împărăteasii Irinei, ficiorul ei Constantin ș-au gonit femeia ce cu leage ș-au luat pre alta preste leage. Și, imfruntîndu-l pentru fără-leage svinții, patriarhul Tarasie fu gonit de la scaun, iară mare Theodor bățut și izgonit la Thesalonic. De-acia, să prileji svădă pentru împărăție între maică cu fiul. Și, apucînd scaunul Irina, orăbit pre Constantin, al ei fiit, tocmă în cămară unde l-au făcut maică-să. Și așa peri rodul lui Copronim Spurcatul.

Atunce iarăși fu chemat svințul Theodor // de la izgnanie, apoi iarăși fu izgonit svinția sa la iazerul Apollonidei și de-acolo, îl trimisără la ținutul Anaticoliconilor. Acolo suferi bătea pre spinare cu rane, bărbătește. Și iarăș fu bățut de mai-marele oștii cu greale băți. Și de-acolo, trimis la Zimira și-l închisără într-o-mpuțăță temniță și pre temul cel de muncă îl băgară.

Și, luînd a împărăției schiptre Mihail, scoasă de la închisori și de la izgnanie pre marele Theodor. Și, petrecînd puțină vreme la odihnă cu priiatinii și cu bună nedeajde, intru Domnul s-au răpăosat.

Și era svinția sa uscăcios cu totul la stat, plăvii la față, părul plăviț și cărunt și can pleșiv. Pentru-a lor svințe rugi, Dumndăzu miluiaște și ne spășeaște.

INTR-ACEASTĂ LUNĂ, 12, pomenirea dintru svinți părintele nostru Ioan cel Milostiv, arhiepiscopul de Alexandria.

Acesta svinț părintele nostru Ioan Milostivul era chipranean, ficior domnului țării Chiprului. Și însurîndu-să cu voia tătine-său, anume Epifanie, și făcînd cuconi. Deaca i-au murit femeia și cuconi ș-au abătutu-ș tot gîndul și voia spre sporiul bunățăților și ogodnjeii lui Dumndăzu.

Și, pentru străluminăția a lui Viață, fu pus arhiepiscop Alexandriei. Căce i-au poftitu-l și l-au cerșutu-l poporul alexandrieilor de la Tracile Impărat. Carele, precum dzice *Svința Evangelhie*, s-au pus ca o facție în sfașeștie, au luminat cu strălucăre preste lume. Și miță svinția sa au oprit adăosătura la "Свѣтъ естъ", ce-au adăos nește vicleani credinții, cu vicleșug, de-au pus în "Свѣтъ естъ" **РАСНЫВАЮЩІЯ СЯ НЫ**". Carea armeanii o țin, puînd "patimă dumndăzării". Ce svința Beszarică crede și mărturisește cum Hristos Domnul nostru au păiț patimile la firea sa cea omenească, iară firea sa cea dumndăziască n-au avut nice o patimă, nice are. Că de dumndăzire patimă nu să poate / atingea. Că Dumndăzu iaste viață și de la Svinția sa iaste viața și izvorul vieții, dară cum să poată apropia patimă de dumndăzire?! Pentru-aceea rău grăiesc armeanii de adăog patimă Celui-fără-de-moarte. Deci svințul Ioan, străluminînd mulți ai la scaun și făcînd multe minuni și-mpărîind cu mină întînd de bogăție la săraci, dobîndi numele milostivului, atia cit și păgînii îl cinstia și să teame de svinția sa, precum spune istoria lui.

Una dintr-insele să spunem, a milosteniilor svinții sale. Că, dănoară, un bogătaş episcop de apărăștie svinții sale, anume Troil, s-au războit cu grea dzăcare spre moarte. Și, aducîndu-ș aminte de eadeșori ce-l fusesse svințul Ioan dojenit să fie-durată cătră săraci, atunce, la boală, au dat de-au împărțit la săraci trei mii de galbeni de aur. Și, dintr-aceaea milostenie, pentru ruga săracilor, l-au iștealit Dumndăzu și s-au sculat.

Apoi, pârîndu-i rău de-atia rășpă a galbenilor, era mîhnit și astăzi și miine. Întrebîndu-l svințul Ioan, i-au spus cu direptul pentru ce-i mîhnit, iară svințul lui împrumut la un boiarin și-dea galbenii. Și feace rugă la Dumndăzu să-l arate cu videnie, să-l polzuiască. Și așa Troil, deaca-ș lui galbenii, mearș veasel acasă. Și, cînd fu într-o noapte, visădză o videnie foarte minunată. Să vădu în lumea cea de sus, uîndu-să curțior celor de Dumndăzu făcute în ceru și deasupra scris la porți carea a cui iaste. Așea îmbîlînd și uîndu-li-să frîmșețelor, deade la una ce scria deasupra porțior aceia curți: "Acesta-i lăcașul și odihna de răpăos veacinic a lui Troil Episcopul". Deaca vădu, sta de să mira și nu să putea sătura de bună păreare a curțior. Și iarăși poftoria de citia, bucurîndu-să. Și-ndată veni glas de sus, dzicînd: "Steargeti și rađeți numele lui Troil Episcopul și-n locul lui scrieți numele lui Ioan celui Milostiv, c-au întors milostenia lui Troil și ș-au luat Troil galbenii!". Și îndată veni inger luminat, de-au ras ș-au scris: "Acesta-i lăcașul și odihna de răpăos veacinic a svințului Ioan Milostivului, patriarhul Alexandriei!!".

Acestea prăvind // toate Troil, s-au deșteptat cu mare voia-rea și mearș la svințul Ioan cu galbenii, de-l ruga să și-i ia. Și nu vru svințul Ioan să-i primiască, cit, de-acia, l-au făcut de-au mărș

insuş cu minile sale, de-au împărţit Troii toţi galbenii accea la săraci. Pentru să să-mvenţe a fi îndurat, c-au vădzut ronda milosteniei căt iaste de mare. Iară svintul Ioan, păscind turma Dommului Hristos luminat, s-au răpşosat într-o odihna cea vveacinică.

Intr-acestăz d'zi, precavuosul părintele nostru Nil.

Acesta au avut multă puteare la cuvinte, fiind eparh Tarigradului, în zilele împăratului Mavriche. Şi, căsătorindu-să cu o de-a firea şi de cinstie femeie, feace un făt şi o fată. Şi, de-acia, vorovindu-să amindoi, şi ea mearsă cu cucoana-ş la mânăsările Eghiptului de să aşedză, iară Nil lui tăt şi mearsă la munte de petreacea cu părinţi.

Şi, odănoară, lovind fără venste varvarii, ca neşte heri sălbaticie, luară pre mulţi. Şi luară şi pre fiu său Theodul. Şi preste măsură plingindu-l, precum să vede în cartea carea svintia sa nu au făcut, de-acia, preujindu-să spodobit de la Dumndăzdu şi dind afară la lunne multe cuvinte de învăţătură călugărească, pline de toată înţelepciunea şi folosul. Carile şi cu putearea cuvintului şi cu darul Duhului Svint indemnează şi-nvitează spre nevoiţa podvigurilor. Şi-ncheind multe postanii şi glavizne şi aducind pre mulţi cu fiu-său, cu Theodul, cu alţi postnici, precum spun, în cinstita Beserică a Svinţilor Apostoli, la Orfanotrofia, adecă unde-i nişte pităniţa dedesuptul jărtvnicului, puşi acolo de Iustin Împărat.

Intr-acestăz d'zi, precavuosul părintele nostru Martin, făcătoriu- de-minuni, Episcopul.

Acesta era în zilele lui Traian Împărat şi pus de dînsul stratig preste oşti, cum dzicem noi "hatman". I-au trimis asupra varvarilor ce vinia oşţii. Şi, deaca le vădzu, de mulţime, să temu foarte. Şi, preste somnul / său, visă vedenie de la Dumndăzdu şi îndemnează să adevierindu-i biruinţi asupra pizmaşilor. Şi, dindu-le război, i-au imfrint şi i-au biruit şi deaderă dosul cu fuga. Şi, deaca veni la Dumndăzdu cu zbindă, îi feace cinstie mare împăratul. Iară svintia sa mai virtos mulţumia lui Dumndăzdu împăratului cerese, căce i-au datu-i negindită pentru puţintele binc ce fusese făcut. Că, pină a nu să lovi cu oştile, veni un sărac de-i cerşu milostenie şi, făcindu-i-să de dînsul milă, tăie din haină de pre sine o bucată şi i-o dade. Pentru carea i să arătă în vis Domnul Hristos şi-i dzisă: "De vream ce la foame m-ai hrănit şi la goličenie m-ai îmbrăcat, iată că voi fi cu tine pururea şi te voi întări şi te voi face de-ţ vei birui pizmaşi!"

Pentr-acieca, mulţumind lui Dumndăzdu, mearsă de să călugări. Şi, luptindu-să şapte ani cu nevoiţă şi deprinzindu-să în cugetul svintelor Scripturi, fu hirotonit episcop oraşului Constantiniei, ce iaste cătră Gallia.

Acesta s'fint înviind morţii cu darul lui Hristos şi premenind în aur un porumb viu, de-au agiutat la nevoia unui lipsit şi iarăşi i-au făcut porumb, ca şi mainte cum au fost. Şi alte multe minuni făcînd, răpşosă cu pace.

Intr-acestăz d'zi, pomenirea svintului proroc Ahia.

Acesta svînt prorocul Ahia era din Silom, de la oraşul lui Ili Preutul, unde era de demult cortul legii vechi. Carele au prorocit pentru Solomon că va greşi lui Dumndăzdu. Ş-au îmfruntat şi pre Rovooan Împărat, că să purta cu vicleşug inprotaiva lui Dumndăzdu. Ş-au vădzut şi o păreace de boi ce călca beserica şi alergia asupra lui Solomon, plăzuid că-l vor scoate din minte muierile şi tot rodul lui. Ş-au prorocit şi lui Ierovoam, fiului lui Navat, că va rumpe Dumndăzdu dzeace neamuri de la Solomon, de la hiiu-său, şi le va da lui. Şi rumpîndu-ş haină nouă de pre sine în 12 bucaţi, i-au datu-i dzeace. Şi i-au prorocit. Şi, răpşosînd cu pace, fu astrucat aproape de copaciul Silomului.

122r

Intr-acestăz d'zi, pomenirea precavuosul părintele nostru Martin, episcopul Tarachinului. //

Acesta era din oraşul Savariei Tafoniei de rudă mare şi luminată şi vestit de cinstie la ilirici, adecă în slovenici. Şi, luminînd cu apostolească deostoieică, păşi nevoi de ariani şi de multe ori bătut şi izgonit. Şi mearsă la Mediolane, acolo aşjedre păşi de episcopul Avxentie, că era şi acela arian. Şi, de nevoie, la ostrovul Talaria, ostrov pustii şi fără făcătorii, aproape de luciul Tirinicon, să duşă. Şi să tînu acolo, hrăniudu-să cu rădăceniile ierbilor. Şi, mai apoi, i s-au dat să fie episcop la Tarchine. Şi află un luminat cu socotiţa mişilor, căt ş-au împărţit tot ce avea la mişei. Şi apoi, venind un mişel şi neavînd altă ce-i da, au tăiatu-ş hainele de pre sine, de-au împărţit cu mişelul, agiutorindu-l la vreamă de frig. Acesta de multe ori au făcut, de cite ori şi i s-au împliat.

Şi încă, dănoară, prăvind pre un mort cum îl duc să-l îngroape, iară un năpăstuiitoru-nu-l lăsa să-l îngroape, dzicînd că i-i datoriu o samă de galbeni. Iară svintul feace rugă de-mvisă mortlu

* УЧЕТК 3. РА 12. 30.

și-mfruntă pe acel năpăstuiitoriu ca pre un minciunos. Și-i porunci de muri în locul celui. Așea viețind, cum iubeste Dumnădzău și într-aceale bunătăți, cu pace răpăsoș.

Într-această d'zi, svinții măcenici Antonie și cu dinul!...

Aceștia au fost în vremea lui Maximian. Deci Antonie era mare de stat și de vîrstă, iară Nichifor și Zevinan și Gherman era încă tineri. Și, prindzîndu-i la Chesaria, mărturisiră pre Dumnul Hristos cu îndrăznie. Și le tăiară svințele capete. Iară Manasto ficioara, carea Manasto era den Schitopol, purtătă goală în tot orașul, o bîgară în foc. Și așea obîrși svința lui Hristos măcenții depeună cu svinții, luînd cumuna vieții.

Pen-tr-a lor svințe rugi, Dumnădzău mițuiaște și ne spăsește.

INTR-ACEASTĂ LUNĂ, 13, pomenirea / dintru svinții părintele nostru Ioan, arhiepiscopul de Țarigrad, cu Rostul de Aur.

Acesta mare luminătoriu și glasnice, în toată lumea dascal și-mvălătoriu, era din cetate cea mare Antiohia, tatăl Secund, străinul și maica, Anthusa, creștini și credincioș amindoi. Și îndată, la-ncetulul vieții sale, luă mare dragoste la cuvinte și la-nălesul limbii ș-n cărții. Și cu nevoința ce-au pus în svința Scriptură și cu firea cea isteajă ce avea ascuțită, deprinsă și-mvălă tot meșterșugul învățăturilor elinești, urdînd la Livanie și Andragathie dascalii și măiestrii de Antiohia, de-aci și la Athine.

Și, deaca deprinsă bine cartea elinilor și svința Carte creștinescă și sosind la virul înfălesului ei și împodobind viața sa în curăție și cinste, s-au suit în șlimă de cleric de svințul patriarh de Antiohia, Meletie. Și de svințul Flavian fu pus diacon și preut. Și incheind mult cuvintele pentru pocăință și penru podoaba obiceielor, nărvurilor și tălmăcind toată svința de Dumnădzău sulfatoare Scriptură.

Și, lăsînd lumea și viața acestă trecătoare patriarhul de Țarigrad, svințul Nectarie, fu luat de la Antiohia svințul Ioan, aruncat cu sorții și cu giudetul svinților episcopi și cu porunca împăratului Arcadie și adus la Țarigrad, hirotonit și pus patriarh în împărăteasa cetăților, luînd hirotonia cu pravila. Și, de-aci, mai virtos s-au intins cu nevoința filcovanilor svinței Scripturi și în dăscălia întrebărilor. Cu mijlocul cărții au tras pre mulți la cunoștință cu Dumnădzău și la pocăință. Și atita s-au dat cu nevoința și cu văzdrăjania cît numai ce minca puțința dzamă de orz și dormia puințel, și nu în pat, nice pre așternut, ce sfînd sau fiindu-să de funi. Și, de-l oboria somnul, el ședea. Iară cu cît în prisosful om-dragostii, a mulți alaltă au fost chip și tipariu!

Pen-tr-aceea și în cuvintele sale învăța, învințind pre toți călără aceștea bunătăți și să să ferească de la camătă și de la asuprale. Pentru carea // fu și în sfadă. Și întîi cu Evdoxia, cu împărăteasa, ș-au flictu-o șie vrăjmașe, că ea apucasă viua unii sărace. Și săraca striga cerșind al ei. Și svințul o dojenia să nu ia lucru strein. Și ne-nuplecîndu-o, o înfrunța și cu pilda Ezavelii o dojenia. Iară ea să facea cu totul hiară, fiindu-să virtos de viua săracei.

Și fu svinția sa gonit din scaun, întîi pentru dînsă, a doa prin mijlocul a uni episcopi, carii să purta mai mult cu sila decît cu leagea. De-aci, s-au întors iarăș la scaunul său. Și, mai apoi de toate, l-au izgonit la Cucusul Armeniei și multe scrîbe păînd, cînsitul său suflet lui Dumnădzău au dat.

Și, precum spune istoria svinții sale, după izgnannia svinții sale, toți aceia cari au aguiat cu rău asupra svinții sale, au dat moarte rea, unora limbile li s-au înflat ca un dop și s-au nădușit, alții, în multe chipuri. Iară-mpărăteasa i-au murit pruncul în pîntece, graa timpîndu-să, și i-au putredit pîntecele ș-au implutu-o viermii de vie, și striga dzicînd că: "De-ar fi viu Ioan, cu n-aș muri!". Și așea, în caznă, au murit Evdoxia împărăteasa, carea au fost prilej și începătură a atita fără-de-leage, de-au agonisit perire și episcopilor acelora.

Și spun cum, după moartea ei, pentru sâmn de strîmbătate ce-au flicut asupra sufletului Hristosom, secretul unde era împărăteasa băgată au tremurat 32 de ai, pină cînd s-au adus svințele moștile svințului Ioan de la Comne de Theodosie cel Mic, fiul Evdoxiei, finul svințului. Și, atunci, aducîndu-l pre svinția sa, pre mare, i-au ieșit în flîmpinare împăratul cu tot singlitul și patriarhul cu tot cîrosul, în curabie împărătească și cu mult nărod în vase, cu mare tîmpinare cu liti slăvite, de să-implu marea de lumini și cerul de tîmîr scumpe. Ș-apropiindu-să de Țarigrad, s-au osăbit curabia svințului ș-au lovit de-au despăcit în două viua săracii ce era lîngă mare. Să vende pină astăzi locul viei despărțit. Și, sosind la vad, ieșiră de-ntrară cu cîntări, petrecînd pre svinția sa pină la scaunul svinții

* voievod
** Zintout

Deci dintr-aceia ceas porceasă mai-marele cărturilor de veni în Elada, adică în Țara Grecească, cu o mindrie mare și simață nălucre, minându-să asupra svintului. Și învătă de-i feacăz pre-ambon nalt scaunul. Și îmbrăcându-să în veșminte arhieresti, cu multă mindrie și sămetie s-au suit în scaun, intr-acei nalt de judecătă, nemincat, nebatut, sfînd înainte-i în dvorbă toți aleși și boiași și bătrîni Athinei și ceia ce-au venit de la Ierusalim cu dînsul. Deci chemară și pre svintul să dea răspuns arhierului. Și-l întrebă intr-aceia chip arhierul, de-i dzîsă: "Nu-ț agunțe să-ț fie destul, o, de toți oamenii mai ticăitule, c-ai intrat pre-ascuns și cu viclesug în Țara Iudovască și în Țara Galileiască și în Samaria, de-ai amăgit pre cei prostaci de pre-acelea, ce încă ț-ai băgatu-ți în mintea ta gîndind să amăgești și înțelepții Athinelor, ispitindu-te pre înțelepții aceștia! Iată că-ntr-aceia chip te las și ce nebăgat samă de-aciastă dată, ca pre un amăgit și înșelat. Iară cătră acești // înțelepți în voi grai cuvintul, spindu-le de rîndul tău.

Dascalul acestuia, o, înțelepților, făcîndu-să călcătoriu legii a lui Moisi, fu osîndit de noi cu bun și drept gudeț, de s-au răstignit! Și, sfînd gol pre cruce, cu piroane bătut, tîmpîndu-să spre dzîi mare, pentru cîntea praznicului, rugat fiind Filp de un Iosif bogătaş, au iertat și i-au dat de l-au îngropat. Iară ucinicii lui, fiind de dragostea lui cuprînsi, l-au furatu-l noaptea, meștersugind cu aceasta să dzică c-au învis dîm morții. Și pre mult amăgîră mărturisindu-l viu pre dascalul lor; dintr-acelea unul iaste și acest Filpp. Pre acesta mult dorește să-l dobindească la minule sale împăratul Arbelau, să-l piardză cuvintul răscumpărarea a mulți. Și, de veț vrea, duceți-l mai curund legat la Ierusalim!". Și dzîsînd cuvintul arhierul, iară horba toată sta, cîntînd lui Filpp să vadză ce-a răspunde împotriva lui.

Și dzîsî Filp cătră arhierul: "Fieciur de om, a ce lubești deșertăciunea și graiești minciună? A ce-ți îngreunedi în zădar inereu? Dară nu ești tu acela ce-ai împlut de galbeni minule străierilor, să-mpletască și să incurce năpăste asupra învierii? Dară pecețile ce-ai pus la mormînt, credzi, acelea vor vădi fără-legea ta, la dzua cea de urgie!". Acestea foarte turburară pre arhierul și vîndî să să repedzască asupra svintului, să-l umoară, nu putu. Cîi îndată au orbit și trupul i-au amurîră.

Astucea, den nărodul ce sta în horbă, gîndind că-s farmeci, să răpedzîră la svintul apostol și păfiră și ei așa de orbiciune. Iară svintul apostol, vădzînd că-s cuprînsi de necredință, că-i stăpînia dracii, plîns tare și dzîsă: "O, Doamne, fii rugat den bunătatea Svinții Tale și le tîmăduiaște îmbefriturile și-i premeaște la cunoștința Svinții Tale!".

Deci svintul făcînd rugă gios, să dăruia sănătatea, de sus, betegiilor. Și, tîmăduindu-li-să ochii ce-i simficioș, cerșură lecuință sufletească. Ce, cunoscînd apostolul că de multe ori mintea celor ne-nțăriți lesne să-ntoarce de să schimbă, nu i-au botedzăt îndată, ce stătu pre rugă, de s-au pugorît de sus puteare din ceri ș-au sfîrîmat / toți idoli, în tot orașul, ș-au pierdut pre toți dracii cu totul ce să fînea încredința acolo. Și să porni un cutremur tare și îngrozitoriu și alergară cu toții la svintul apostol, rugîndu-i-să cu glasuri mare și dzîcind: "Tare-i și putearcî Dumnădzău care mărturisești // Și creadem intru Svinția sa fără de-ndoire!". Și, pofînd cu toată inema feredel Svintului Botedz, feace începătură svintul apostol și-i botedză pre toț.

Numai sîngur arhierul rămasă, alții toți fugîră depregiur dînsul și cei de supt ascultarea lui. Și, deaca să vădzu rămas sîngur, incepu, îndemnat de dracul viclean, a blăstăma și a sudui cu cuvinte reale asupra lui Dumnădzău. Și, neputîndu-l suferi, pămîntul s-au desfacut, prăvîndu-l toț și l-au sorbit de viu, ca pre Dathan și Aviron. Și s-au vindecat pămîntul preste dînsul.

Astucea, întărînd cu invătărîrile pre tot, le-au pus episcop pre Narchis cela ce-l pomenește apostolul Pavel în *Poslania ce scrie la Rimleani*. Și așezîndu-i în svinta credință, să dusă cătră parthi. Și, făcînd rugă, cerșu ajutoriu din ceriu. Și-ndață i s-au arătat un chip de vultur cu aripile de aur, ce închipuiea pre Domnul Hristos răstignit. Dintru care, luînd îndrăzînire și virtute, iarăș ș-au dat la propoveदानe.

Și, călcînd orașele candachilor, mergea cătră Azot, intrînd în curabie. Și, tîmpîndu-să negură turbur, învăluia curabia, ce-ndață arîndu-să chip străluminat a svintei Cruci, făcea lumina curabii. Și, descălcînd la Azot, mearsă în gazdă în pokubul unui azoteance. Și, înșîrînd, stătu la rugă svintul apostol. Iară fata stăpînului casii, fiind cu boală la ochi, sta la use de să uita, utindu-ș și durarea de dulceța cuvintelor svintului. De-acia, mearse la tatăl ei, bănuindu-ș de rușinea și durarea ochiului ei, a ce nu o grîjiie să o tîmăduiască! Iară tatăl ei dzîsă: "Pentru tine, biică, mi-ăș da și sufletul de ar putea cineva să te lecuiască!". Iară ea, șuguint dzîsă: "Iaste, de-i vrea, părietele mica, accea vrăciub boșea. Cela ce-ai primit asară, de i-ai dat gazdă în pokreh!". Și îndată mină de-l chemă.

Iară svintul apostol, sîmăndînd intru dînsii cuvînt // nul direpțății, mîkîndu-i și mîngîindu-i, i-au botedzat cu toată casa. Și, pofînd tatăl featii sănătatea ochiului, dzîsă svintul apostol: "Tine voi să fi

meșterul tîmăduințelor! Și tuturor carii primîră darul Svințului Botez să vă fie dăruit și acesta meșterșu! Și tu, hîic, demineață, la sculă, să pomenești svințul numele Domnului Hristos, pîind meșterșu! Și face așa fioara și să tîmădui! Și face așa fioara și să tîmădui. Și de atunci mina pe ochiul ce te doare și t-i-i tîmădui! Și face așa fioara și să tîmădui. Și de atunci înțeleapta Haritina, cu-ndemnarea părintelui ei Nicoclid, au urmat svințului apostol, slăvind cu dînsul și mulțămînd lui Dumnăzdu.

Și, mîrgîind cîtră Ierapol apostolul, învăța de-ntrîria pre ceea ce-i urma să nu bage în dînsu de năpăști și de iscușenii. Și, pentru-aceea, cetățeanii vrură să-l ucigă cu-nșelăciune, pîind vină pentru muier, să nu să-nșele și muierile lor ca și altora mulți. Iară un boiarin de cînste și cînsteș între alalți cetățeani, vrînd să mințiască pre apostolul de la moarte, ce era să-l ucigă cu pietrile, dzîsă cîtră cetățeani: "O, voi cetățeanilor, ascultați ce voi sfătu-vă! Nu facețiș nice un rău acestui omu strein! Ce, de v-ă pare, să ispitim învățătura lui cîndai poate hi de păsălene sufletului!". Și nu să putură pune împotriva lui Irou, căce că era om de mare cînste și luminat.

Și, înții, acela căzdu la picioarele svințului, cerșînd și rugîndu-l să mîrgă în gazdă la dînsul. Și, deaca mearsără amîndoi, iară Marchella, femeia lui Irou, s-au miniat asupra bărbatuluș și ceea să să desparț cerșîndu-ș și dzecăstrelle, de nu va scoate din casă pre apostolul. Iară svințul Filipp, vîdzînd pre Irou spămînit, îl îmbrăbăta să stea virtos în credință. Iară svințul, plecînd genunchile la rugă, feace pre ceea ce era minioasă, de să plecă supt ascultarea bărbatului ei. Și-i dzîsă: "O, soful meu, iubite și dulce, de unde au nemerit acest minunat om? O, citu-i sint de dulci cuvintele și rînduiala năravurilor lui!". Și-i dzîsă Irou: "A mare Dumnăzdu strîgătoriu Iaste omul acesta, o, Marchello și a vecinică împărăție solitoriu! Și, de-i pare, ia-mblaiți să meargem la Dumnăzdu ascultariș". Și, căzînd amîndoi la apostol / lui, să botezără cu toată casa lor. Și dîintr-aceasta, mulț de priupriegiu să creștinărk, lipindu-ș cîtră Dumnăzdu.

Însă aflătoriu răutăților, vîdzîndu-șă învîncit, au îmviat pre-ai săi să aprînză casa lui Iron în pizza apostolului. Iară svințul apostol, cunoșcînd din Duhul Svînt, au ieșii la dînsii fără de nice o frică. Și, apucîndu-l sălbătăcește, îl dusără la Paliatlu cel de sfăt. Iară starostelle cetății, Aristarh, pășînd de la casa sfătului, dzîsă: "Cunoscu-te că te laudzi și te nedezdîuești cu farmecile! Ce, de nu le ve lepăda de pregîtur tîne, te voi umorî cu amară împoșcătură de pietri. Că, de rîndul răștîgnîntului tău Dumnăzdu, vom face-ntrăbare cu vreamă și cu samă!". Și apucă de păr pre svințul apostol, împîngîndu-l. Iară svințul, pentru să-năleptască pre Aristarh și pre alalți, ca să-l cunoască că Iaste slugă a Dumnăzdu putearnic, au strigat într-azduț tuturor: "Svinția Tu, Doame Dumnăzdu, Ce-ai plămăzit de-ai ficut în osăbiciune singurășil inemile noastre, Cela Carele cunoști mișcărite tuturor cetățeani să pomese, imple cuvîntul inemii meale căce-i neparnic de minie, ca să fie de înțelepțiu tuturor! Mina aceasta ce s-au pus în părul capului meu ce l-ai svințiu-l să să facă fulgerată!".

Și-ndată urmă cuvîntului zgircitura mădulărilor acelu fără de rînd. Că îndată i-au scăt mina și i-au orbit și ochiul acieia părți ș-au asurdzî dimbe urechile. Aceasta feace de să înșpămară toți ce era acolo adunați. Și cu frică să rugar să i să iarte greșala. Și sfîntul le dzîsă: "Zgircitura mădulărilor lui să pot agiuta de la oameni, că îndereptătoriu lor Iaste Unul, Aceala Ce, dintru-ntii, au înșîrat pre omul din lui! La carele, de nu veș apropiă-vă cîtră Svinția sa, ș-aceala ce-au căzduț în patîmă nu va dobîndii islealene!".

Și-ntr-aceaea, adecă pre un mort îl ducea cioclii să-l îngroape. Și, apucînd năsiliia ceea ce era cu Aristarh, rîdzînd, dzîsără apostolului: "De-l vei imvie pre acesta, noi toți cu Aristarhul ne vom închina la Dumnăzdu tău!". Iară svințul, rădicînd ochii cîtră ceru, feace rugă și dzîsă cîtră mortul cu graiul lin, de-l strigă: // " Theofile!". Și-ndată să sculă, de ședzu și deschisă ochii puținel. Iară apostolul, obrișînd, dzîsă: "Hristos îți poruncește, scoală-te și vorovește de grăiaște fără nice o-mpiedicare!". Iară el să pugori de pre năsilie și căzdu la picioarele apostolului, dzîcînd: "Mulțămăscu-ți, svințu lui Hristos, că m-ai izbăvit într-aceaea ceas de la mult rău și nevoia! Că mă trăgea de mă ducea doi tunecați și căznai și nemilostivi și, puținel de n-ai hi apucat, era să mă arunce în tartar, într-aceel groznic și pierdzătoriu!".

De-această preaslăvită minune toț să-nșpămară și dzîsără: "Dară cum l-au sculată așa de lesne, strîgîndu-l pre nume, care nice dănoară nu l-au mai vîdzut pînă acmu! Cu adevărăt că-i tare și putarnic și Dumnăzdu adevăr acesta ce-l mărturisește și-l strigă Filipp! Deci și noi, fără nice o îndore, alergăm și creadem intru Svinția sa!". Și, făcîndu-le cu mina să tacă, dzîsă lui Irou: "Fă cruce cu mina ta preste Aristarh în numele Svinței Troite, de tîmăduiaște și îndireptează mădulăril ce i s-au beteșit, pentru îndereptarea lui!". Și feace așa Irou, de feace sănătos pre Aristarh. Pentr-aceaea, căzduț toți la apostolul.

Între dinșii era și Prefect, tatăl învinsului din morți. Carce era înțeles intru cei invitați. Și mearșă cu femeia-ș la apostolul, primind ș deprinzind lesne învățatura oglașnelilor. Și pentru adevărat aurtul la săraci. Și alaltă a sa avare, ofrându-o bine, să (șnu ne-notoi de svinta credință). Și, așezând prețuți ș diaconi le feace dintru dinșii. Și-mvâșă să-și făcă svinte beseracii și, svințindu-le și pre toți învâșind, feace rugă pentru dinșii. Și să dușă la Țara Frighicii și Liconeții și la Asia, propoveuând și strigînd cu bună veaste pre Domnul Iristos. Cărua-i slava și puterea în veaci. Amen.

ÎNTR-ACEASTĂ LUNĂ, 15, pomenirea / svinților măcenici și mărturisitori Gurie, Samona și Aviv.

Din aceștia Samona și Gurie să nevoiră în vremile lui Dioclitian Împărat și Antonin Duxul, Gurie, trăgîndu-să din sat, din Sargochitia, iară Samona din Ganadul. Și, piriți fiind pentru căce adeveria pre oamienii, de-ș părășia idolii. Pentr-aceaea, îi spîndzurară cite de o mină pre amîndoi, de picioare îngreunînd cu pietri. Și stătură, așea, spîndzurati de la treile ceas pînă în al șaselea. De-acia, îi pugoară și-i pusură în temnița întuneoasă, cu picioarele în gros patru luni, topîndu-i cu foamea și cu seata. De-acia, îi scoasări iarăși la muncă. Și spîndzurară de un picior pre svintul Samona și-i tăiară scăfiriia genunchiului de o lepdără. Și-l (șinură așea, cu capul în gios spîndzurat, de la al doile ceas de dzl pînă în a cincea. Iară pre svintul Gurie lășindu-l cu puștel sulfet. Și dimineață îi scoasări de-i tăiară. Iară svintul Aviv, diacon fiind, și pirit în dzilele lui Lichinie, căce imbla pre la orașe de îmvața și pre la sate cuvintul lui Dumnădzău, deci îl spîndzurară de-l bătură și-l pugoară de-l întrebără. Și, neputîndu-l îndupleca în voia tiranului, l-au aruncatu-l în foc, băgînd în rostul svinții sale o curea, ca tilharilor. Și așea, au obriștu-ș nevoînța mărturie, dîndu-ș sufletele în minule lui Dumnădzău svinții măcenici.

Într-această dzl, pomenirea preacuviosului părintele nostru Chintirian, episcopul de Selechia și pomenirea blagocivistilor împărați Iustin și Evfimia și Theodora, împărăteasa lui Iustinian, și svintul Thoma, patriarhul de Țarigrad cel Nou.

Într-această dzl, pomenirea svinților măcenici Elpidie, Marchel, Evstohie și cu soțiile sale.

Fericitul Elpidie, fiind unul din sfatul senatului, credincios în tainele împărătești și scriind dereptările pravilelor de giudeate, să cunoșea creștin. Și, astînd naintea lui apostata Iulian, l-au îmbrăcatu-l // într-o haină de păr cu ciuline de her inveniate și deasupra turna smoaă heribine, de-au străbătut de l-au fript; de-acia, l-au bătut cu toaie preste tot trupul, de i s-au înfipt ciulinele prin carne. De-acia, l-au băgat într-o gropiță ș-au turnat gegriur dînsul un crop fierbinte, de i l-au opărit. De-acia, tocmi acel fără-leage o unsore de smoaă cu sâu și cu de alte lipicioase și unsuroase și ardzoase lucruri și le țopi de le feace una. Și cu de-aceaea turna heribine preste carnea cea topită a svintului; și-i turnară în svintul rost dzămi uil amestecat cu oțăt și păcură. De-acia, îl legară depreună cu Evstohie și Marchel la cai săreapi pentru să-i fărîme. Și stătură caili nemîșcați; de-acia, le zdobiră mădulările cu beațe sălbatece și-i aruncară în foc. Și acolo ș-dederă în mina lui Dumnădzău sufletele.

Și spun că sint îngropați la Ierusalime, în muntele Carmilului. Că, făcîndu-să tunete și fulgere, veni Domnul Iristos cu oaste îngerească să-i privească. Deci, pre Evstohie și pre Marchel i-au mutat la loc unde-ș iubiră, iară pre minunatul Elpidie l-au învis și l-au îmbrăbătat, dîndu-i îndrăznire și l-au minat la nevoînțe de iznoavă. Și, deaca l-au vădzut Iulian, s-au spîmîntat ș-au îmvațat de l-au intîns în 4. Și l-au bătut nepărășînd și stropîndu-l cu moare de oțăt, frecîndu-i ranele cu tîrsine. De-acia, l-au intîns pre jeratec și i-au impresurat capul cu jeratecul; de-acia, l-au spîndzurat pre lemmul cel facut de muncă. De-acia, au pus în umerile svinții sale un scut de fier spart în mijloc și-l bătură cu chilumul în cap; de-acia, l-au impresurat cu foc. Și, din toate aceaste ieșînd întreg, mulți credzură într Domnul Iristos. De-acia, svintul au zdobit idolii cu ruga; de-acia, îl băgară în foc, în cămin înfocot foarte. Și într-acesta ș-au datu-ș sufletul în minule lui Dumnădzău.

Într-această dzl, pomenirea svintului **СВЯТЫЙ ИВАН**. Ipatie, episcopul gangronilor.

Dintru svinți părintele nostru Ipatie era în vremile marelui împărat Constantin, unul din cei 318 de svinți Părinți purtători de Dumnădzău ce s-au strîns / în Nichea. Carcele cu a sa bine-plăcută și dumnădzăiască peteacere făcea multe minuni, aducînd pre multe mulțimi cătră Domnul Iristos. Și dumnădzăiască peteacere făcea multe minuni, aducînd pre multe mulțimi cătră Domnul Iristos. Și feace o casă de ospătărie, de primînia streinii. Acesta au pierdut și guziile ce-mpresurasă țara. Și, îmblînd noaptea, strălumină ca de luminată lumină. Și să sălăcie au prement în dulce.

Iară în dzilele lui Constantie, fiului marcului Constantin, s-au tras un șerpe mare bălaur pre-afurișul ș-au intrat în vistearul cel împărătesc. Și nu cutedza nime să margă, să să apropie la

128r

vistea, că pre mulți au umorît și, mirându-se ce va face împăratul, audzînd de svîntul, au mînat rugători de l-au chemat și, denc-nu venit svîntul, au mîns de-au deschis vistieria. Și avînd a mîna toaig cu cruce în vir și lovi pre șearpe cu toaigul, l-au scos afară, ca un chit* mare trăgîndu-să. Și-măia de foseară foc mare în tirgoșiște și l-au mînat în foc de-au ars. Iară împăratul, minundu-să și pentru să nu pată ș-altă dată așa, au făcut chipul svîntului și l-au pus deasupra ușii vistierului.

Acestuia svînt, lîndu-i pizmă ereticii navațiani, carii în toate zilele năvălia asupra svîntului sale. Și, mai virtos, necredincioșii ce lăcua în Lazichia, pîndindu-l și leșuînd la strîmtoare, pre unde-i fu a trece acest avrîman svînt și bătrin, de năprasnă, cu tofii, cu femeile, l-au improșcat cu pietrele. Și cădzînd cu puțin suflet, iară o muiare speurată eretică, ce bîșua păharul creșelor, luă o piatră și-l lovi în temple. Și așa ș-au obîrșit mărturia, dîndu-ș sufletul în mîna lui Dumnădzău.

Intr-acestaz dzi, svîntul măcenic Dimitrie.

Acesta svînt măcenic Dimitrie fu prins în vremele lui Maximian Împărat, din sat din Daod, de Pupile Boiarinul și multe cazne de munci răbdă pentru Domnul Hristos. Și apoi de toate, îi tăiară capul.

Pentru a lor svînte rugi, Dumnădzău miluiaște și ne spăsește.

INTR-ACEȘTA LUNĂ, 16, svîntul apostol // și evanghelist Matthei.

Acesta, ședzînd a vamă, audzi chemîndu-l Domnul Hristos, dzicîndu-i: "Urmază-mi!". Și-ntr-acela ceas, s-au sculat și i-au urmat. Și, făcîndu-i mare ospăț, precum spune svînta Evanghelie, și stătu în ceas cu apostolii. Carele, luînd putere din Dulul Svînt și înlăptînd fiind intru ceale dumnădzăești, au sers *Evanghelia* sa ș-au trimisu-o la evrei. Și-mvășînd parthii și midii, aședzînd besăcarică și făcînd multe minuni, mai apoi s-au săvîrșit de păgîni cu focul.

Acesta svînt apostol, cînd mearșea apostolii cineș unde i s-au venit sorțul, de strigară *Evanghelia* cuvîntului lui Dumnădzău, s-au suit într-un munte și răbdă numai într-un veșmint și fără acoperemînt. Apoi, preste puțină vreme, i s-au arătat ca un prunc mic în munte Ceta ce-au plăzmitu din ler pre omul, Domnul nostru Isus Hristos. Și, tîndzîndu-ș minugia cătră dînsul, îi deade un toaig și-i dzisă: "Ia acesta și te pugor din munte și, apropiîndu-te la Mirmina, să-l împlîntedzi la ghizdealele aghiazmei. Și, rădcîinîndu-să și creșcînd mare cu direapta mea, să va face copaci rodii și va cură din virăntle lui dulceață de miare și va izvorî fîntînă de la rădcîina lui. Din care, lîndu-să** acei heretaci oameni a orașului acela și gustînd de dulceață, să vor îndulci la simțire, părășînd fără-de-leaga mîncării!"

Atunce Matthei, luînd cu stîdînjă ce i-au dat Dumnădzău, lăsă muntele și mearșă la treabă. Iară femeea împăratului, Fulvana, tîlnînd pre apostolul cu noru-sa și cu fiu-său, îndrăcîți, gilcevindu-să cu apostolul cu glasuri grumbe și cu strîmbături și-i prococia, dzicînd: "Cine te-au silii de-ai vînit cătră noi și cine i-au datu-ți acel toaig de perire noastră?". Iară svîntul, continend cu blind graiu durburle necurate, au tîmăduit pre acei nebuniți și feace de-i urmară cu înlăpceciune.

Și, pîndzînd veaste de venirea apostolului episcopul de-atunce, anume Pla- / ton, ieși cu clirosul de l-au întimpinat. Și, intrînd amîndoi în oraș, pre denaintea tuturor, cum i s-au poruncitu-i Domnul cînd l-au trimis, ș-au infipt toaigul în pămînt, blagoslovînd pre Domnul ce i s-au arătat ca un prunc. Atunce îndată, toaigul au inverdzît și s-au înrădcinat, făcînd crengi și roadă poame coapte și la rădcîina izvor de fîntînă. Și, alergînd a minune mulțimea cetățeanilor la preaslăvia minune, mîncînd de dulceață copacului, îndată uria săbăltăciua cea dintîi.

Și, oblicînd împăratul de toate acestea, de pre dînsie însămma mai virtos sănătatea femeii sale. Și, îmbîlîndzî spre puțînel sufletul său, iarăș să aprîindea de agerul dimon, să arză pre apostolul. Că nîce femeia lui nu să mai despărția de la svîntul apostol făcăturiel ei de bine. Ce iarăș i s-au arătat Minturitorul preste noapte. Și-i dzisă că, săvai că și cugeteadă rîu împăratul: "Nu te teame, Matthei, avîndu-Mă lîngă tine!". Deci acesta venidie, alăturîndu-o și dezlegînd ucinicul lui Dumnădzău cătră episcop, mulțami lui Dumnădzău.

De-acia, veniră patru trimis de la împăratul să-l prîndză, carii, întuncîndu-li-să ochii, să-ntoarsă la mpăratul de-i spusară. Și, obîrșînd, dzisără: "Că noi audzînd glasul acestuia, iară pre dînsul nu-l putem nice să-l zărîm, nice să-l prîndem". De-acestea să porni împăratul la mai multă turbare și trimisă pre alții dzace și le dzisă: "De-a și vînit cineva să-l oprească, să-l tăiați, să-l omorîți cu sabiele!". Și apropiîndu-să trimișii, era de față și cuconul Isus Dumnădzău, arătat ca un

* Chitul saste prește de mare

** scăldîndu-să

prume frumoase. La carele neputind zări de strălucoare și de lumină, lepădară depregiur dinșii armele și platotele. Și să-ntoarsă la-mpărătul, de-i spusă ră tîmplara.

Atunce, aprînzîndu-să-mpărătul de aflătorii răului, veni să umoră sîngur cu minule sale pre apostol. Și, deaca să apropie aproape, imbla imvîrtîndu-să și-i trebuia să-l trîga cineva și de sfatul cel rău și leapădă orbiciunea de pre ochii miei!". Și, făcîndu-i să miță svîntului, facee cruce preste //ochiul lui și-l tîmîndu-l a vedea curat. Și, luînd împărătul pre apostol de mină, îl ducea la potatele ceale împărătești. Ce iarăși nu ascunsă, puînd scări de gînduri viclene în inema sa. Și, vădîndu-ș ceale de la inemă, s-au pornit spre ucidere.

130r

Și-ndată învăță slujitorii de prînsară pre apostolul și-i găvozdîră minule și picioarele la pămînt. Și pusă ră deasupra lui un clii de leamne și-l aprînsară, dîndu-i untură de delfîn și viță uscată, de bobotia focul șuerînd. Și, premenîndu-să în răcoreală de roauă, neardzînd nice leac svîntul acela trup, cît să cutremurără toți necredincioșii și proslăviră pre Dumnădzăul apostolului. Atita cît de mare hetet s-au spămîntat și împărătul. Și-ntrebă ce strîgă. Și, deaca-i spusără, dzisă: "Voia mi-i să adevueșe camai vederat credința cea bună a omului cestuia, de-a hi adevărată aceasta ce s-au fapt!".

Și, cîrînd mare grămadă de cărbuni de pre la feredeașe și snopi de rișce pregiur apostolul și pusă pregiur dînsul și idolii săi cei de aur și pusă nește oameni bărbați pregiur, focare. Și, stropînd cu unșora grămadă cirbunilor, să ruga idolilor de-agutoriu. Iară svîntul apostol dedesupt făcînd rugă la Dumnădzău, să feace o minune înșpămată. Că s-au plecat bobotia înafară asupra oamenilor acelor virtucioși și i-au ars, de i-au făcutu-i zgură. Și luă bobotia în goană pre trifaul acela împărăt, fugînd, ce-ndată să-ntoarsă de frică cătră focare la apostolul, rugîndu-să să scape de primejdea focului. Iară svîntul feace rugă în nontrul căminului și, trăgînd cu tunet bobotia focului la sine, dzisă: "În minule tale, Doamne, dau sufletul mieu!". Și mintui pre-mpărătul de la nevoaie.

Atunce învăță de adusără un pat împărătesc și pusără trupul svîntului apostol neatins de foc. Și-l rădicară boairii cei mare, să-l ducă în potatele împărătești. Ce, încă șcipotînd din credință împărătul, învăță de feacără o scrierii de fier și băgă într-insul trupul apostolosec. Și dzisă cătră fat aceastea cuvinte: "Dumnădzăul ce cunoscum de la acesta, de-l va feri intr-ăduncul mă- rii ca și din foc, va fi tare și nelutatec. Pentru carele noi, lășînd dumnădzăii noștri ca ceia ce nu putură șic folosi, datorî vom fi toți să ne-nchinăm Lui, fără de-ndoicune și fără de pripuc ". Și, deaca dzisă așea, învăță de aruncară în mare scrierii cel de her.

Și, cînd fu preste noapte, s-au arăt apostolul episcopului, dzîcînd: "Pasă despre răsărîtur de cătră curtea-mpărătului și vei afla scrierii pluit cu trupul mieu!". Și mergee episcopul cu căpeteniile. Și deaca vădză racla de her pluită ca lemnu, lăudă cu cîntări de biruire pre Dumnădzău Carele din foc și dînt-apa izbăveaște.

De-acia, împărătul, lepădînd toată necredința, să rugă să i să iarțe, să să boteadze. Și preutul, vădzînd fierbinteala voii lui, feace ogașeniile și otrîșiunile și i-au băgatu-l în apă. Și, puîndu-și mina în capu-i, aude de sus glasul venînd: "Nu-i dzice Fulvian, ce să-i dzici Mathei!". Atunce împărătul să botezdă puîndu-ș numele apostolului. Și preste 7 dzile după botegiune, au sfărîmat toți idolii de prin toată țara lui. Și, grijînd racla svîntului, feace de să botezdă toată țara lui. Iară apostolul, arătîndu-să în vis episcopului, i-au învățat să hirotonească preut pre-mpărătul și pre hîiu-său diacon: "Și, deaca o-rr implca trei ai, vei veni cătră Hristos! Și-n locul tău va fi Mathei împărătul!". Și, deaca să-mplură trei ai, răpășă Platon Episcopul cătră Domnul. Și lășă scaunul său împărătului, ca unui preut. Și iarăș împărătul, pre urma sa, lășă fiitului său, precum au orîndui svîntul apostol.

Intr-aceastaș dzî, nevoința svîntului măcenic Varlaam.

Acesta svînt avea ruda sa de la Antiohia cea Mare, bătîrîn de vîrsta sa. Pre carele cîntîră dumnădzăiescul Ioan Zlatoust și Marele Vasile cu laude. Și, pentru mărturia lui Hristos, adus dzîn temniță nainte boairinului, fu bătut cu vine de bou și-i dezrădăcinară unghile. De-acia, apropiîndu-să temeț de capîște, îi întinsără mina și-o-mplură de jeratec cu tămîie. Așea au socotit boairinul că, de-a arunca de jeratec din mină cu tămîie, să să fie samă c-au dat jîrvă, de-au tîmicit idolii. Iară // svîntul gios jeratec din mină cu tămîie, să să fie samă c-au dat jîrvă, de-au tîmicit idolii. Iară // svîntul Varlaam stătu nemîșcat și ne-ncrețî, fiîndu-ș mina zdravănă ca de aramă sau de fier. Și așea ardîndu-i palma și topîndu-să, s-au spart rupîndu-să vinele. Și-ntr-aceaea dureare ș-au dat sufletul în mina lui Dumnădzău.

131r

Pentru-a lor svînte rugi, Dumnădzău miluiaște și ne spăseăște.

INTR-ACEASTĂ LUNĂ, 17, pomenirea precuciosului părintele nostru Grigorie de Neocesarina, făcătorul minunelor

Acesta era în zilele împăratului Avriilian, din părinți elli. Și, dîndu-să îndată cătră partea cea bună, cunoșc adevărată credință cătră Domnul Hristos. Și, crescînd în vîrstă, creștea cu dînsul și credința cea bună. Iară pentru mărimea și mulțimea minunelor ce făcea dobîndi și porecă numelui. Că credea în pre creame ce învăța carte, mîrgînd la școală în Alexandria, cînd învăța la filosofie, o femeie încă pre creame ce învăța carte, mîrgînd la școală în Alexandria, cînd învăța la filosofie, o femeie cu cură, mîzdăită fiind, meară la dînsul, cu viclesig făcîndu-ș prilej ca să-l năpăstuiască cu ocară ei. Și îndrăcîndu-să pentru năpaste ce grăi, căduz dîns, iară svîntul o iselcu cu rușă sa.

Văduz-au și pre peavînta Dumnădzău. Născătoare cu svîntul Ioan Bogoslov, avidomă învățîndu-l taina Svîntei Troițe, într-acesta chip: "Iulul iaste Dumnădzău Tată Cuvîntului viu, învățîndu-l taina Svîntei Troițe, iară sgeritorului văcitor, întregul a-ntregului Părinte! Tată Fiului! celui singur născut și unu! Domnul, singur din singur, Dumnădzău și lui Dumnădzău Fiul! Figură și icoană dumnădzăru! Cuvînt lucrăre! Întălepciune a tuturor statului cuprînsitoare și putare a toată zăruia făcătoare! Fim adevărat adevăratului Părinte. Nevădzut a nevădzătoare. Nestrict celui fără streac. Nemuricîos a Celui-fără-moarte și văcut a Celui văcut! Și unu! Duhul Svînt din Dumnădzău ființa avîndu-ș și prin Fiul ivit omenilor adică. Icoană a Fiului a-ntreg întreagă. Viață viilor / prilej. Ființă svîntă, Svîntenie de Svîntenie dătătoriu! Întru care să ivaște Dumnădzău Tată! Acela ce-i preste toate și intru toți! Și Dumnădzău Fiul cel pentru toți. Troiță întreagă, cu slava și văcuirea și cu-mpărătia nedespărțită, nice streinată, că nice și-i zidit ceva sau slugă în Troiță, nice adus ca cum mainte n-ar fi fost și mai apoi supra-ntat. Că niceși au lipsit cîndva Fiul de la Tată, nice de la Fiul Duh. Nice au crescut unia în duia, nice duia în Troiță, ce nestrămătuță și nepremenită tot aceeaș Troiță svîntă purcea."

Есис дѣсѣ патрѣ логѣ зонтос, софис наостос, кѣ динамос, кѣ характирос аи дрѣ. Уагос тѣлѣ гентѣр. Патрѣ нгнсонгнѣс, кѣ есис нгрос, монѣс вѣ монѣс, дѣсѣ кѣ дѣб нгос. Характир кѣ егон дѣотѣс, логѣс внергос. Софѣ тнс тон омич синстасѣс перѣ ктѣон, кѣ динамѣс тнс омич ктѣсѣс полнѣн, нгос ананѣс ананѣс патрос, дорѣтѣс дорѣтѣ, кѣ афѣртѣс афѣртѣ, доанѣтѣс доанѣт, кѣ адѣс адѣс. Кѣ вѣ пнѣмѣс дгѣон вѣ дѣстѣн нпѣрѣн гѣон. Кѣ дѣ нгѣнѣфнѣно анѣдѣ тѣс анѣрѣпѣсѣс вѣон тѣ нгѣ тѣлѣб тѣлѣс. Зѣн, Зѣнтѣн анѣтѣ, пнѣпнѣс дгѣотѣс дгѣсѣсѣс ѣрѣгѣсѣс, вѣог дѣнерѣс тѣн дѣсѣс оплѣтѣр оплѣ пѣнтѣон, кѣн вѣпѣсѣ. Кѣн дѣо омичс одѣ пѣнтѣон тѣсѣ тѣлѣ дѣзѣн скѣлѣ аѣотѣтѣ, кѣ едѣсѣ лѣѣ нмнѣрѣзѣомнѣн, лѣдѣ лѣлѣ лѣтрѣмѣвнѣ. Ётѣ ѣн ктѣстѣн тѣ нѣдѣон вѣтнѣ трѣдѣ, ётѣ вѣпѣ ктѣстѣн сѣ прѣтѣрон ѣ трѣпѣтѣон, нѣстрѣндѣ вѣнѣсѣлѣ дѣон, ётѣ гѣр вѣнѣл пѣнтѣонѣс патрѣ, ётѣнѣлѣ т пнѣмѣс ётѣ нѣ зѣнѣн монѣс вѣс анѣдѣ кѣ дѣас вѣс трѣдѣ дѣлѣ стрѣтѣсѣс, кѣ анѣ дѣлѣотѣс нѣнтѣ тѣсѣ дѣ //

Ѣтѣс ест дѣсѣс патрѣ берѣи вѣнѣтѣс, сѣлѣнѣлѣ сѣбѣсѣвтѣсѣс етѣ потѣнѣлѣ е фѣлѣрѣсѣ атѣрѣлѣс. Перѣвѣстѣс перѣвѣбѣ гѣнтѣр.

Și deaca s-au hirotonit episcop de episcopul Amasiiei, Fedim, deaca-ș mearșă la scaun unde i s-au dat, spun e-a făcut minuni nepovestite și preste samă de minunate. Că au pornit ca un munte de mare o piatră cu rușă, de o au mutat într-altă parte. Și, trecînd pre lingă o idolniță, s-au abătut de-au

Патрѣ фѣлѣ ѣнѣ гѣнтѣ етѣ ѣнѣс доминѣс сомос ез сомо, дѣсѣ ет дѣ фѣлѣс. Фнѣтѣр ет нмѣго дѣтѣтѣс берѣм ефѣфѣдѣ. Сѣлѣнѣлѣ ѣнѣкѣрѣсѣнѣс констѣтѣиѣонѣс перѣм конгрѣгѣнѣсѣлѣ ет потѣнѣлѣ омиѣс крѣтѣрѣрѣм ефѣфѣтѣрѣ. Фѣлѣс берѣс берѣ патрѣс ннѣнѣнѣлѣс ннѣнѣнѣлѣ ет ннѣкѣрѣтѣнѣлѣс ннѣкѣрѣтѣнѣлѣс. Нмѣртѣлѣс нмѣртѣлѣс атѣрнѣс атѣрнѣс етѣнѣлѣс ѣнѣс сѣвѣртѣсѣс сѣнтѣсѣс ез дѣо езѣстѣнѣлѣм гѣвѣнѣс, кѣн перѣ фѣлѣсѣм мѣнѣфѣстѣтѣс ест вѣнѣлѣнѣлѣт гѣомнѣнѣсѣс. Нмѣлѣу фѣлѣн перѣфѣктѣ перѣфѣктѣ. Ёнтѣ вѣнѣнѣлѣм кѣлѣзѣ, фѣон сѣнтѣсѣс. Сѣнтѣлѣс сѣнтѣфѣкѣлѣнѣнѣс сѣпѣ атѣтѣрѣсѣ. Нн кѣв нмѣнѣфѣстѣтѣр дѣсѣс патрѣс кѣн ес сѣпѣр омиѣ ет нн омиѣнѣс ет дѣсѣс фѣлѣсѣс кѣн перѣ омиѣлѣ аѣотѣтѣ, трннѣтѣс перѣфѣктѣ глѣрѣя лѣпѣс атѣрнѣтѣтѣ ет рѣтѣо кѣвѣд нѣнѣ днѣнѣтѣрѣ, нѣкѣс дѣлѣнѣтѣрѣ. Нѣкѣс ѣнтѣтѣр крѣтѣлѣм кѣнѣ ест ѣн трннѣтѣтѣ. Нѣкѣс сѣвѣрнѣфѣктѣм ѣлѣштѣ кѣод прнѣсѣ нѣн фѣвѣртѣ, постѣ берѣ дѣвѣнѣртѣ. Нѣкѣс вѣнѣл дѣлѣнѣтѣр ѣнѣлѣнѣлѣс фѣлѣсѣс патрѣн, нѣкѣс фѣлнѣн стѣвѣртѣсѣс, нѣкѣс дѣстѣа фѣнт ѣнѣтѣс нѣ дѣлѣнѣтѣтѣ нѣкѣс дѣлѣнѣтѣс н трннѣтѣтѣ. Сѣлѣ нмѣртѣлѣнѣс ет нмѣлѣтѣрѣнѣсѣс, нѣдѣм нпс трннѣтѣс атѣрнѣлѣс н сѣлѣнѣтѣрѣнѣлѣм.

132r

* facind groza

intrat într-însă de-au izgonit pre toți dracii ce să ținea într-însă. Și, deaca s-au dus svintul, iară dracii nu mai cudeazără să mai intre în idolnă. Și, oblicind socotitorul idolilor, Neocor, ținea minie asupra svintului. Iară svintul scrisă într-o lirtie: "Eu, Grigorie, scriu la tine, satane: «intră-ți în idolnă!»". Și ce era închinători idolilor și dracilor, îndată să feace închinători și slujitorii Domnului Hristos. Și venind la Marele Grigorie, de să botează.

Și pentru un iazer foarte mare, de arunca balauri ca de mare și era împărțitorii a doi frați ce să sfădia pentru-acel iazer și nu să locmia, sfintul marsă acolo într-o noapte și cu ruga săcă iazaru, de-l oprit-au și calea unui pîru, rugîndu-l făcutorii locului. Și-șî înfipsă svintul toiajul în pămînt miuit de apa pîrului și ponoritorii. Și pusă minune că, ferindu-să pîrul de toiaj, virtejeașe apa și dă îndărpt, cum s-ar teame a să atinge de toiaj. Și toiajul fusease uscat, neavind nice o vlagă hirșe, s-au rădăcinat și s-au făcut copaci vearde și frundoz. Și povesteșc că și pină astăzi fuge apa pre departe, ocolind copaciul, de să strigă tutinderea pentru Marele Grigorie putearea Domnului Hristos.

Odănoară un iudov să făcea că-i mort, iară svintul feace rugă. Și fu iudovul ce de-adevărat mort. Dănoară iarăș, în munte făcînd rugă, le părea că-i copaci a neșe pînzăși ce-l căuta. Pornit-au și omor în cei necredincioși. Și, deaca să pocăiră, de-au potolit omorul, botezîndu-l.

Iară la sferjenia svintii sale, slobodți glasuri de mulțămîtu lui Dumnădzău, mulțămînd Svintii sale că l-au spodobit, de-au lăsat atita mulțime de credincioși în oraș, cită aflasă de necredincioși cînd venișă. Că era cei mai mulți păgîni. Și rămăsară puținte necreștinați, că mulțimea s-au creștinat în dzilele svintii sale.

Într-această dzî, precuviosul și ispevednic Lazar Zografu.

Lazar astădz Doamne-n șaruri nu te scrie,

Ce te veade fără șar în față vie.

Acesta din tinerea vîrstă s-au făcut călugăr. Și-mvătă meștersugul zografeii și avea grijea milostenii, deoșabi de podvigul și postul ce făcea. Pentr-acea, dobîndi și vrednicia preotiei și, dînt-aceasta porneală, să luptă înprovia tuturor ereselor. Ș-au răbdat atitea scîrbe, nu numai de la cea ce ținea daturile ereselor lui Evthî ș-a lui Nestorie și Dioscor, ce și de la nedumnădzăoșii iconoboreți cite nu să pot povesti. Trimisu-s-au și la Rimul cel bătrîn să nevoiască pentru ceale părănoșii și apostolești daturi și, întorcîndu-să // cu mare cuvîntă, iarăș au mârș acolo cu aceleași trebi. Și, timpîndu-l la mijloc de cale o boală, s-au săvîrșit intru Hristos. Și, aducîndu-să cînstitul lui trup, s-au astrucat în mănăstirea lui Evandru.

Într-această dzî, pomeneria precuviosului Zahariai Curelariul și a lui Ioan povcaste de folos.

Un om oreacre luminat în lume, anume Ioan, lăsînd nebăgat samă toate vaturile lumești, petrecînd prosteaște viața, au tras la sine cu lucrul a bunățăților parte, preveghînd la rugi și trezindu-să pentru isprăvile sale înainte. Și avînd cu alate nepărășit să innoptează în curțile Domnului. Și, într-o noapte, meșta la beserica lui Dumnădzău carea să chiamă "ТЪ АСЪ АОРЪ СОФІА", adică "Svînta Sofia", în Țarigrad.

Și, aflînd ușile svintei Sofiei incuiate, fiind ostent, ședzu să odihnească într-un scaun aproape acolea, cetînd intru sine rugă, după cum era locul. Și-nre acestea, adică veade o luocare de lumină venînd de-afară. Și ogîndînd bine, veade după lumină că venia un om de-a firea, urmînd acei lucruri. Și făcîndu-ș bucurie de vederea acei lucruri, să trasă îndărpt să cunoască obîrșia aceluia ce venia. Și, dîndu-să într-o latură acesta, soși și lumina la ușile incuiate. Iară omul, genunchînd la prag, feace rugă destulă cu minule rădicate. Și făcînd cu mîna svinta cruce pre uși, de să dechisără și întră în nontru cu luocarea. Și iarăși cădzînd la pămînt, unde-i deasupra zugrăvîntă svînta Precăștia, și iarăș sculîndu-să, într-aceiaș chip dechisă și acea ușe. Și, suînd în arcea, cătră ușile ceale de argint, feace ș-acolo rugă destulă, precum să veade celuia ce-l prăvia. Și iarăș îl vădzu că dechisă și acealea uși cu, sămînul svintei cruci. Și-ntră în nontru, cu totul luminat și strălucînt, intru nontru cînstitei beseracii. Și, rădîcîndu-ș minule în mijlocul svintei beseracii, milostivi pre Dumnădzău. Și, deaca ș-au obîrșit ruga, iarăși întorcîndu-să, ieși de mearsă la pritvorul ce de-apoi a beseracii ce-i denainte. Și să-neurășă ușile svintei beseracii de Dumnădzău. /

Iară Ioan sta de-l vedea încătru va face acel minunt al pogorîșul cel scîrit, unde-i beserica svintului purcedzînd, să luă după dînsul, pină s-au abătut la pogorîșul cel scîrit, unde-i beserica svintului măcnic Iulian. Și stătu acolo la o cășcioară mică, strigă numele muerii sale, pre nume Maria, cu glas încet și linișor, bătînd cătinel cu mîna în ușe. Și, deaca întră în casă, străluocarea încă s-au dus

133r

de-acolo, care-i ținu lumină pre cale, de le lumină aminduror la-nunțarec. Iară muiarea lui, cu luminare reșindu-i nainte. I-au băgat în casă. Iară el, deacă intră în casă, nu s-au rădzimat nice la o odihnă, ce-nată ședzu la lucru, că era curelariu.

Atunce pomenitul Ioan, ce-i îmbla în urmă, mearșă fără stideală, de-i intră în casă. Și, cădzându-i la picioare, le uda cu lacrimi, rugindu-l să-i spuie cine iaste și: "Carele ț-i lucrul tău cel nalt călără Dumnădzău, cu care fecșeți aceale minunate puteri ce-am vădzut cu?" Iară smeritul de-nălepțune acela dzisă: "Iartă pentru Dumnădzău, o, bătrînule, că eu sint un om păcătos și n-am asupra nice un lucru bun! Dară ce sint eu un prostac sau de unde ay hi eu în învățat a da chip cuiva și să-i canonisăc, căz lucrul bun! Hiind lipsit, de mă țșiu cu un meșterșug sărăcesc și țicicî! În zădar că te prelețești, o omule, te, prelețești-te ce-ai vădzut o nălucire, iară nu adevărare!". Atunce bătrînul, puind lacrimi preste lacrimi, îl giură să-i spuie acea slavă a bunătăților sale: "Că de n-ar hi fost voia lui Dumnădzău, dzicea, n-ay hi șpodobitu-mă eu, un om de nosleade, a vedea taine ca aceasteal".

Atunce, fiind pripi la strîmtoare de giurămînturi, omul să sculă și feace metanie înaintea lui Ioan și-ncepu a spune, dzicînd: "Iartă, frate, eu am îspravlenie pre pămînt n-am de bunătăți, fără numai că mă intnu în păcatele meale și cînstesc mîrsăieturile trupului! Ce pentru bunătatea lui Dumnădzău, mai apoi, odănoară, puind în giudul meu frica Gheennei, m-am însurat de-am luat-u-mi această creștină, sor cum o vedzi. Pînă acmu n-am întinat curăția trupului, ce amîndoi petreacam în curăție. // Și mistuind de cătră cunoscuți, dzicem că-i stearpă. Și pînă astădzi, ce dorul plămîntului nostru ne ferim în curăție de cătră mestecăciune. Și mi-i voia să-ți obîrșesc pentru țării giurămîntului: să țșii că avearea mea toată mai mult nu-i decît un trimision, atîța mi-s banii și-i bade în picî, muncesc de le lucrde și ce agonisesc fac 2 părți. Și partea cea mai bună dau pentru Dumnădzău. Iară eu o parte mă hrănesc de-m țșiu casa. Și așea, în toate dzile păzindu-mă, puu giudej în giudul meu și cuget de giudețul lui Dumnădzău și de timpinșurile a vamășilor duhurilor vădzuhului!". Și, obîrșind cuvîntul, să sărutară și să despărțiră fîcîndu-și mătani. Și să dușă Ioan la gazdă-și, mulțămînd lui Dumnădzău de slavă ce-au vădzut. Iară minunatul acela curelariu, Zăhariu, fugînd de viclesugul slăvăii omenești, părăsi acela loc și să mută la loc neștut.

Intr-această dzî, precaviosul Loghin cu pace s-au săvrîșit.

Intr-această dzî, svîntul Ghenadie, patriarhul de Țarigrad, cu pace s-au săvrîșit.

Intr-această dzî, svîntul Maxim, patriarhul de Țarigrad, cu pace s-au săvrîșit.

Intr-această dzî, precaviosul Iustin cu pace s-au săvrîșit.

Pentr-a lor svînte rugi, Dumnădzău mițuășe și ne spășește.

InTR-ACEASTĂ L LUNĂ, 18, pomenirea svîntului mare măcenic Platon.

Acesta era din Țara Galatiilor, de cetatea Anghira, frate svîntului măcenic Antioh. Și, pentru mărțuria de Domnul Hristos, îl adusără naintea ighemonului Agripin, tinerel fiînd de vîrstă, și-î bătu cu 12 slujitori. De-acia, pre un pat de aramă înfierbîntat l-au întins și deasupra bătuț și cu galii de fer înfierbîntate ars în susiori și în coaste. Și beliră cureale de pre spinarea svîntii sale. Și-î rasără cu fierbînturi ascuțite preste svînta carne și pre coaste, pînă îl stricăză din / răptură, de-l schimosiră. Aceastea rînduri de munci toate le răbdă viteajește. Și-i tăiară mai apoi și svîntul cap, dîndu-și sufletul în mișa lui Dumnădzău.

Intr-această dzî, pomenirea svîntului Roman.

Acesta era în dzilele lui Maximian Împărat și, pentru dragoste ce avea spre Domnul Hristos, trasă îndărăp pre eparhul Asclipiad ce vrea să intre la idoli, să să închine, dzicîndu-i: "Nu sint idolii dumnădzău!". Pentr-aceaea, fu prins și bătu preste svînta lui gură. Și splîndurat, fu strujit cu brînci ascuțite preste obraz. Și pofti svîntul, de adusără un cucon să-l întreabe căru Dumnădzău va dzice că să cade a să-inchiza. Și, deaca-l întrebă eparhul, cuconășul dzisă: "Dumnădzăului creștinesc să cade să ne-nchinăm!". Și-l bătură cucon, hiînd și maică-sa de față cîndu-l bătea. Și pofti cuconul apă, iară maică-sa îi dzisă, fiînd credincioasă și dragă cătră Dumnădzău: "Nu bea, hiuil meu, de-aceasta apă!". Și pruncul înfruntînd pre eparhul, iarăș îl mai bătu și-i tăie capul. Iară lui Roman tăiară limba și, iarăș, curat grăbi, a minune, proslăvind pre Dumnădzău. Și prînzînd veaste împăratul Maximian de preaslăvită minune ce s-au făcut de svîntul Roman, că i-au crescut limba, au îmvățat de-l sugrumară în temniță. Și să mută dintr-această viață trecătoare, luînd cununa măcenicii.

Intr-această dzî, svîntul prunc cel întrebat de eparhul căru dumnădzău să cade a ne-nchina și dzisă pruncul: "Lui Hristos să cade a ne-nchina!", de sabie s-au săvrîșit.

Intr-această dzî, svîntul măcenic Roman Diaconul, palestiniu.

* frecături

Acesta fiind de ruda sa din Palestina și fiind diacon și aforchis' la poporul Chesariei, s-au nevoit în zilele lui Dioclitian, la Antiohia, îndemnind pe mulți către nevoie, carii era fricoși, de să teama de caznele muncilor și era aflindu-să slabi cătră mărturie. Pentr-aceea, îmbărbătind pe aliați, mearș și el cu sine naintea giudețului de mărturisii. Și-ndată fu giudecat să-l bage în foc. Ce, cunoscându-l Dioclitian, l-a // scosu-l de la foc, numai ce-au învățat de-i tăiară limba. Ce svintul măcenic, pierdzind limba, mai lîpede grăția și mărturisii cu-ndrăznire pe Domnul Hristos. Pentr-aceea, iarș îl băgară în temniță și ș-au intins picioarele la cinci impunturi. De-acia, îl sugrumară cu oșatul, de-l umorîră, dînd sufletul în mîna lui Hristos.

Între-aceștaș dzi, pomenirea svintului măcenic Zachei, diaconul besariei de la Gadare și Alfeu. Pentr-svintul Zachei adusără în polatele cu legături de fier în grumadzi, greale. Și, întrebundu-l, îl băgară la greale și cumplitे cazne neomenite. Și, de-acia, legat în temniță îl băgară în patru gauri de gros cu mîmle și cu picioarele rășchirat și-nins. Patru d zile și patru nopti îl tinură așea intins și le răbdă bărbătește aceale întinsori greale. Apoi aduș și pre Alfci la mijloc, plin de Duhul Svint. Și, zmăcimîndu-l preste tot trupul cu bice și ardîndu-i coastele, l-au închis în temniță, pentru să pață de-aseamenea cu de-mpreună nevoitorul său. Și-l întinsără și pre dînsul în lemnul ce de muncă și, cînd fu demineaș, le tăiară capetele amîndurora, dîndu-și sufletele în mîna lui Dumnădzău.

Pentru-a lor svinte rugi, Dumnădzău miluiește și ne spăsește.

ÎNTR-ACEASTĂ LUNĂ, 19, svintul proroc Avdiu.

Acesta să fileuiește "șerb Domnului" sau "mărturisitoriu".

Acesta era din Silim, de la cîmpul lui Thaharam. Și slujia împăratului Ahav de Samaria, cînd au mînat la slăvitul Ilia Prorocul și svintul pre 2 de cîndzici mai-mare, de-l chema să să pogoare, să vie la-mpăratul. Ș-au pugoțit prorocul Ilia foc din ceriu de l-au arsu-i.

Iară acesta-i Avdiu, cel al treilea trimis cu cîndzăcea sa să-l cheame. Acesta-i dară cel al treile pendicondarh, carele l-au lăsat Ilia nebetejit. Carele, deacă veni la proroc / Ilie, ingenungh și să rugă să nu-l ardz. Și rugă pre svintul Ilia de mearș la-mpăratul. Și, de-atunce, părăsi pre împăratul și slujia lui Ilie, dîndu-să ucinic. Și multe au prorocit. Muri și să-ngropă la mormîntul tăine-său.

Între-aceștaș dzi, pomenirea svintului măcenic Vartaam.

Svintul măcenic Vartaam era de la Antiohia Siriei, bătrîn fiind. Și, pentru mărturia Domnului Hristos, fu adus naintea boiarinului. Și ne-duplecîndu-să a face jărtvă la idoli, fu bătu cu girbace de bou și-i dezrădăcină unghile. De-acia, îl băgară în bojniță. Și-i întinsără mîna cu sila și-i pusără pre palma golă jeratec viu și tămție, socotind boiarinul că n-a putea răbda durerea și va țepăda focul gios. Și i să va socoti în samă că l-au făcut de-au închinat idolilor tămție de l-au cădm. Ce svintul stătu nemaișcat, răbdînd și ardîndu-i palma. Și nu băga în samă cum îi vrea fi fost palma de fier sau de-aramă, pînă i s-au topit palma ș-au cădzut focul gios singur. Că așea vru svintul, mai bine să-l ardz palma decit să-l saude păgîinii. Și așea, cu inemă vitează și virtucioasă, ș-au datu-și sufletul în mîna lui Dumnădzău dintr-aceea arsură. Pre acesta svint, dumnădzăiești Zlatoust și Marele Vasilie cîstîră cu cuvînt de laudă. Acesta svint să pomenește și în 16 așeții luni.

Între-aceștaș dzi, svintul măcenic Azi Ciudovotoreul.

Acesta era în zilele împăratului Dioclitian de la Isavria, slujitori de oaste de cin. Și, lăsînd cinul cel de oaste, potrecu la pustie. Și făcînd multe istealenii și minuni, că fu vădit de nește vinători. Și adu la Dioclitian și mărturisind credința Domnului Hristos, îl deade pre mîna boiarinului Achilin cu 100 și 50 de slujitori. Carii au fost trimiș de l-au prins. Și crezură și i intru Isus Hristos, pentru minunile svintului ce feace pre cale venind cu dînșii. Că, lovindu-i seate, scoasă apă cu ruga din loc săe, de-i adăpă. Deci eparhul, luînd pre svintul Azi, veni la scaunu-și și-l munci cu multe cumplitे munci // pentru să facă ș-altora groază. Și-l spîndzură într-o roată. Și frecîndu-l cu brînei de her și-n cămîn înmofocat băgîndu-l, să sîneșă bobotaia focului și rămasă sfințul nebetejit. Și, de minune ce să feace, credzu fomenia eparhului cu hiică-sa și veniră cătră Domnul Hristos. Atunce eparhul învătă de tăiară înfi capetele celor o sută și cîndzici de vonici și cu dînșii tăiară capul femeii lui și a fiicii ei. Apoi bătu cumplit pre svintul și învătă de-i tăiară capul și luară toți cunau de-mpărăție veacinică de la Domnul Hristos.

Între-aceștaș dzi, svinții 150 de voinici de sabie să săvrîșiră. Sfih:

Voinici cîndzăci și o sută le dă Hristos leafă,

Că sufletęși călcară pizmaș după ceafă.

* znelicia

Într-această dzî, femeia și fiica eparhului de sabie să săvîrșiră. Stih:

Îndrăgit-au cu maica. Fiica, pînă-n moarte.

Pre Hristos de-și lură logodnic în soarte.
Într-această dzî, svinții doisprece voinici de sabie să săvîrșiră.

Într-această dzî, pomenirea svințului măcenic Agapic.

Într-această dzî, svinții măcenici Iliodor cel din Maghidonul Pamfilici.

Împărăbind Avritlan în Rîm și Actie domnind cu ighemonie la Magedonul, orașul Pamfilicii, fericitul acesta Iliodor, aflîndu-să într-acesta oraș și mărturisind pre Domnul Hristos, fu clevețit cătră Domnul acela a Maghedonului. Și, așind naintea lui, după alte măgulituri, după toate, neputîndu-l îndupleca să jărtvască la idoli, l-au spînzurat și l-au ras cu rădzușuri. Și, prînzîndu-l de agiuns pre svințul usturimile muncilor, strigă de dzîsă: "Nu te teama, că sînt cu tine!". Acesta glas, deaca-l audziră ceia ce înfa a mină ceriu, dzîcîndu-i: "Doamne Isus Hristos, agiută-mi!". Îndată să feace glas din făclile ceale de muncă și osăbi de-aceasta vădzînd patru svinți ingeri, carii îi opria de la lucrul muncilor, credzură întru Domnul Hristos. Și, înfruntînd pre ighemonul, fură aruncați în mare, încununat / cu cununile biruinței.

Atunce invătă de înfocară un bou de aramă. Și băgară pre svințul în bou, cumuș era înfocac de arunca scînteia. Și-ndată să stînsă și să feace reace, pentru ruga svințului. Și, deaca audzi ighemonul că cîntă svințul în piutecele bouului, să înspăimă de minune. Și, deaca să apropie și pipăi bouul și-l vădzu că-i reace așea, de năprasnă, dintr-atita fierbîntea înfocată de cura scînteia și s-au premenit în răceală. dzîsă svințului: "Necuvios cap, că și asupra focului biruirea farmecile tale!". Iară svințul dzîsă: "Farmecile meale sînt Domnul meu Hristos! Ce să-m dai vreame de trei dzile, să mai vădz ce voi face!".

Și, luînd voce svințul, mearșă pre-a furîș în bojnița idolilor și, făcînd rugă la Dumnădzău, cădzură toți idoli de să dzobriră. Și, prînzînd veaste ighemonul, mină de adusără naintea sa pre svințul. Și-mplîndu-să de minic, invătă de-l spînzurată și-i bătură în cap găvoazde înfierbîntate. Și, străbătîndu-l cumplită durcare, strigă pre Dumnădzău într-agiutoriu. Atunce ighemonul, vădzînd că nu-l pot birui muncile, invătă de-l legară și-i pusară lanțuje greale-mpregiur și-l dusară la mpăratul. Și, deaca mină de-l adusă naintea sa, să întrebă pentru jărtvele idolilor. Și, vădzîndu-l nepremenit, invătă de-l băgară cu minule și cu picioarele în dibe, de-l înfură întins. De-acia, invătă de-l băgară într-o tîgiaie mare înfierbîntată. Și, sîfînd svințul în mijlocul tîgiaii, îmbîia și pre alați să vie, să între în tîgiaie. Și intrară și cu ruga svințului fură nevățamați. Și mulți credzură întru Domnul nostru Isus Hristos, strigînd: "Adevărat și mare iaste Dumnădzăul creștinilor!".

Și, deaca vădzu împăratul că credzură mulți întru Dumnădzăul lui Iliodor, temîndu-să să nu-l apuce de-a mină, invătă de-l dusară iarăși în Maghedon. Și, luîndu-l, puceasă ră. Și mergea svințul cîntînd și făcînd rugă. Și, deaca sosîră, iarăș astău naintea ighemonului. Și, după multă întrebare, invătă de-i tăiară limba. Și-l spînzurată, de-l bătură cu sabiile 2 ceasuri. De-acia, îl legară cu un frîu și-l scoasără afară de oraș. Iară svințul feace cu mina celora ce-l trăgea de stătură. Și, făcînd svințul rugă, îi tăiară capul. // Și așea ș-au obîrșitu și alergătura, luînd cununa vieții de la puitorul alergăturii nevoingelor Domnul Hristos.

137r

Într-această dzî, svinții măcenici Anthim și Thalelei, Hristofor și Evfimia și cuconășii lor și svințul Panharie.

Pentru-a lor svințe rugi, Dumnădzău miluiaște și ne spăseăște.

INTR-ACEASTĂ LUNĂ, 20, pomenirea precuviosul părintele nostru Grigorie Decapolitul.

Acesta era de la Isavriia Decapoleor, ficior lui Serghie și Macariei, în vremile necredincioșilor iconoboreți. Și, fiînd de opt ai, îl deaderă la svința Carte. Și, deaca-învătă bine, să deade cu paza svințelor besearici. Și, sosînd la vîrstă, să găta părinții să-l însoare. Iară el, fugînd pre-a furîș și mai virtos pentru impresurarea iconoboreților, îmbla din loc în loc, sărîndu svinții măcenici și privitîndu-i și culegînd de la dinșii folosul sufletesc. Și, dîndu-să la post și la cîntenință și aspră petreacere, s-au luptat cu multe supărări și, mai virtos, cu dimonești. Pentru carea să și arătă mare făcătoriu de minui.

Acesta au mărș și la Asia și la Țarigrad, dorînd să să facă ispoaveadnic. De-acolo au notat cătră Rim. Și, cutierînd tot Apusul și minînd pre mulți cu ciudeasele și cu șanțurile, iarăș s-au întors la Țarigrad. De-acia, mearșă la părțile Olimpului și, suînd în munte și adevășindu-să foarte și dobindînd boală de îmflăciune, să cunoștea numai de pre grai cine-l știa. Și, iarăș pogorînd de la munte, mearșă la Salonic. Și de-acolo, venînd la Țarigrad, află pre Simeon Ispoaveadnicul și purtătoriu de

dumnăzăire închis pentru svintele icoane. Și, rugindu-l mult și mîngîindu-l și iertîndu-să, s-au săvîrșit, gonind multe de mult fealui de boale de la oameni.

Acum sînt în Țara Muntească svintele lui moștii, la svînta mănăstire, la Bistrița. /

Într-această dîz, pomenirea dintru svînți părintele nostru Proclu, patriarhul de Țarigrad, ucinicul svîntului și fericitului Ioan cu Rostul de Aur. Și i-au fost și scaunului primitoriu.

Într-această dîz, stradanii svîntului măcenici Dasie de Rodostol.

Acosta au fost în dzilele lui Maximian, în orașul Rodostolului, aproape de Dunăre. Și, într-aceia oraș, avea obiceia elinii de făcea praznic lui Saturnus, adică lui Cron strigoiului, în toți ai. Și, de mainte cu treidzici de dzile de-acei praznic, în haine scumpe. Și, făcîndu-i pre voaie de toate, în rîndul și cădzînd sorțul asupra lui Dasie voinicului și dvorîndu-l cetașii lui și îmbindu-l în toate polte să să dezmiarde și să-ș petracă. Iară el, luîndu-ș gîndul cel bun, au socotit ce-i mai de folos, dzîcînd că: "De vreme că totuși mi-i a muri, mai bine voi muri creștin, pentru Domnul Hristos!".

Deci mearș naintea domnului cetății și mărturisii pre Domnul Hristos. Și, prînzînd veaste Dioclitian și Maximian, l-adusă naintea sa, iară svîntul Dasie mărturisii creștinătatea. Și-l munciră mult și cumplit și, mai apoi, îi tăiară capul, dîndu-să jărtvă svîntă lui Dumnădzău.

Într-această dîz, pomenirea svînților măcenici Nirsă Episcopul și Iosif, ucinicul lui, și altor cu dinșii sfîrșii în Persida.

Acestia svînți dintru dinșii Nirsă Episcopul și Iosif, ucinicul lui, iarăș într-aceaea stepenă. Era Nirsă de 80 de ai, iară Iosif ucinicu-său de 89 de ai, cu dinșii și alți episcopi și preuți și mireani și feate ficioare și femei călugărite, în multe fealuri de munci ispitite și puse la strînoare. Și umorîți toți acestia svînți, luară cunună de mărturie. //

Într-această dîz, svînții măcenici Evstathie, Tespesie și Anatolie.

Acestia au fost în dzilele lui Maximian, de moșie den Galatia, din oraș din Gangra, fiind ficiori lui Filothei și Evseviei. Cărota tatăl era din Țara Galatiei, iară maică-sa din Nicomidia, amîndoi elinii de leage. Însă acestia, născîndu-să și crescînd bine, Evstathie îmvăța la carte, iară Tespesie și Anatolie lucra meștersugul tăfelnelui lor, că era făcători de haine.

Deci Filothei, făcînd cale cu hiul său Anatolie de la Anatolie cătră Nicomidia și împinîndu-să pre cale cu bătrînul Luchian Didascalul, să nduplecără supt îmvățatura lui și ascultară de să botedzără amîndoi. Și, deaca mearșără la Nicomidia, voroviră cu svîntul Anthim episcopul, Evstathie cu Tespesie și să botedzără și ei. Și s-au hirotonit tatăl lor Filothei preut, iară fiu-său Evstathie diacon. N-au zăbăvit mult și să răpăosară părinții lor.

De-acia, fură cleveții la Maximian că-s creștini. Și-i bîdu cu toiage și-i închisă în temniță. Întru carea, cu slujbă ingerească, fură dezlegați din legături. Iară cînt fu demineacă, slobodzără asupr-le multe fealuri de gadine cumplite. Și, luptîndu-să cu dînsule, rămasără nebetegi. Și, luîndu-i pre sama sa Antonie și aducîndu-i la Nichea, i-au pusu-i la muncă. Spînzuratu-i-au, rasu-i-au cu unghi de fier, de-au încruntat pămîntul de sîngele lor. Și-i aruncă în temniță. Și iarăș de svînți ingeri fură isurați de durori și tîmădujiți de rane. Acestea vădzînd acel sigubăși și mîncători de sînge, deade răspuns asupr-le de sabie. Și, ducîndu-i la locul cel de moarte, îndată îș deaderă sufletele cu pace lui Dumnădzău. Iară tăietorii, temîndu-să de tiranul, așea cum era răpăosați, le tăiară capetele de la trupuri.

Într-această dîz, svîntul Theocist Patrichie de pre pusoare enunh, ce-au fost la svînta Theodora augusta împărăteasa.

Pentru-a lor svinte rugă, Dumnădzău miluiaște și ne spășeaște.

ÎNTR-ACEASTĂ LUNĂ, 21, întrarea / Preasvîntei lui Dumnădzău Maice în beserică. Sth:

Hrană, Ficioară, t-cară Gavriil, cerească,

Pînă cînd îi va spune nașterea letească.

Acastă în beserică Maicii lui Dumnădzău întrare s-au făcut întru pravoslavnicii sârbătoare minunată și de toată lumea luînd începătura, din poveaste ca aceasta. Că purerea cinstita Anna, petrecîndu-și viața toată nefăcînd cuconi, ruga pre Dumnădzăul și Stăpînul firii, cu post și cu figade, cu întregul de curățite loachim, să i să facă milă de sterpăia ei și să-i dăruiască cucon, făgăduindu-să că, de-i va dăruii făt, fată, ce va fi cuconul, îndată să-l închine Svînții sale.

Pentru-aceaea, deaca născură pre solitoarea spășenii rodului omenesc, înpăcătorea lui Dumnădzău cu oamenii și prilejiul a, de iznoavă, plăzmirii lui Adam ș-a lui sculare și ndumnădzăciune, pre Preasvînta Dumnădzău-Născătoarea Mariai, pre făgăduința ce să giurusără, o adusără la

sfința beseacă, pruncă de trei ai de după preaslăvită a ei naștere. Și o deaderă pre mîna preuților. Și, luîndu-o preuții, slujind ei voti lui Dumnădzău, ce era, mai apoi, Svinția sa să nască dintru Svinția ei, pentru îndereptarea și spăsenia a toată lumea. Și o băgară în nontrul oltariului, de petrecu acolo 12 ai încheiați, în nontru, acolo unde numai dănoară într-un an intra arhierueul.

Iară Svinția sa ședzu cu așezare acolo, totdeauna neschimbat, de o hrănia îngurul lui Dumnădzău cu hrană cerească de la Dumnădzău, lucru preaslăvit și minunat, pînă la vremea Blageoveștenilor, adecă veacstea cea ună dumnădzăiască, veaste pre din sus de fire. Careea spunea că Dumnădzău ș-u iubit să s'ntropucadze. să să facă om, vrînd prin milă de-om-dragestea sa să mintuiescă lumea cea piteoare. Și acolo petrecu Svinția sa și viețui, spodobindu-să arătării lui Dumnădzău și luînd hrana cea cerească, slujindu-i îngurul întru slava lui Dumnădzău. Căruia-i slava în veaci de veaci. Amin. //

139r

ÎNTR-ACEASTĂ LUNĂ, 22, pomenirea svinței măceșii Chichiliei și Valerian și Turvite.

Aceștia să nevoiră în vremea împărăției lui Dioclitian. Deci svința aceasta și fericită ficioară Chichilia era din Rim, născută din părinți de ruda mare și vestită, însă de legea era ellini. Iară ficioara să-nchina Desputoriului nostru Ișus Hristos adevăratului Dumnădzău din cuconia ei. Că era din fire isteasă și-nălceaptă, de pricepu vicleșugul idolilor. Pentr-aceea îi era greață de dinși ca de nește lucruri spurcate și fără treabă. Iară pre Domnul Hristos, ficeitorul a-tot-binele lumii, cu tot sufletul l-au îndrăgii. Și-n toate dzile postia, adecăsa făcînd metanii și rugă la taină. Și multe milostenii împărții și alte bunății ce făcea svinția sa, oșbi ce purta cămeșe de păr la piiale, supînd pornealele trupului supt ascultarea sufletului.

Iară părinții ei, neștiînd de a ei gînd dumnădzăiesc, o măritară fără voia ei după un boiarin mare și bogat, elin fiind, anume Valerian. Și primii ficioara să să facă nunta, gîndind că-l va întorce cătră creștînatate, iară de măritat nice într-un chip n-avea în gîndul ei. Deci, cînd fu la nunta și giuca nuntășii și să veseliea, iară ficioara întra în cămară adesea, de flcea rugă, cădzînd la pămînt cu lacrimi curgînd și să veseliea, iară ficioara puteare să-ș fie ficioaria nestricată și să-ș întorcea bărbatul la credința cea bună. Iară Domnul Dumnădzău, ce va tot omul să să spăscă și să vie la cunoștința dreptății, tocmi lucrul precum pofti ficioara. Că, deaca-i culțară pre-amîndoi în cămara cea de nuntă și vru să să-mpreune cu dînsă, dzisă înțeleapta ficioară cătră mire: "Giură-mi-te că n-i spune nimăruia ce-i voui spune și-i voi vădi o taină foarte minunată!". Iară el, deaca i să giură că n-a spune nimăruia, feace ficioara: "Să știi că am un strașnic și minunat inger a lui Dumnădzău, de foarte paște și po-m păzească trupul să nu mă cumva strice bărbat! / Ș, de te va vedea că vei să te atîngi de mine cu po-mă trupască, să va mînia și te va omori îndată și-i vei piiaore floarea tinerețelor! Iară de te va vedea că îi-s dragă din inemă curată, ca o sor, te va ndrăgi ca și pre mine și-i va vădi bunățatea sa!".

Aceasta deaca le audzi tînarul, să minună și-i dzisă: "Deaca îi-i voia să te credz, arată-mi-l pre acel cereș străjer al tău, că, de va fi cu adevărat inger, voi face precum vei dzice!". Iară ea dzisă: "De nu te vei întii curăț de spurcăciunea idolilor și să te botezdi în numele Svinței Troițe, Tatăl și Fiul și Svințul Duh, să credzi într-unul și cu trei staturi Dumnădzău, nu te vei spodobi a vedea străluminății lui ingeri!". Și-i dzisă tînarul: "Dară cine va putea să mă curățesc?". Iară ficioara feace: "Să mergi denafara cetății, trei mile la cutare loc, că vei afla nește mișei cerșind, cari, de multe ori, i-am miluii și să-i întrebi de la mine să-i spuie pre episcopul Urvan! Și pasă la dînsul, de-i spune taina noastră! Și acela te va-mvăța cum vei face și atunce vei vedea și pre svințul inger!".

Deci să duscă Valerian și află pre svințul episcop, de-i spusă de toate. Iară episcopul îngenunche la rugă cătră Dumnădzău și dzisă: "Mulțămăscu-ți, Desputoriule Ișus Hristoase, sămănătorii curăției, c-ai luminat pre șerbul tău Valerian, ce era ca un leu de ager și sireap și înmăvătura miresei tale Chichiliei să feace ca un mielusel de blind!". Atunce, s-arată naintea lor un bătrîn de-a firelea, cu veșminte luminate, avînd a mină carte cu scripturi de aur. Și, deaca-l vădzu Valerian, cădzu la pămînt ca mortul de frică. Iară bătrînul l-au rădicat și i-au dzis: "Ceteaste ceastă carte și să-m spui create-vei ce scrie într-insă cumu-s adevărate!". Și era scris în carte așa: "Unul iaste adevăratul Dumnădzău, una iaste credința creștinilor pravoslavnici. Și unul Svințul și adevăratul Botezdz.". Aceastea, deaca le ceti tînarul, să-nspăimă și cu glasul mare așa dzisă: "Credz cu toată inema mea!". Atunce, de-acia, fu nevădzut bătrînul acela, iară tînarul, cu bucurie, primii de la arhierue Svințul Botezdz.

* caud

Și, deaca mearșă acasă, află pe Chichilia vorovind cu svintul înțger ce le adusee din rai 2 cununi de ruj de trandafir și // crinuri cu dulce mireazmă și frumoase. Și dărua una lui Valerian, alta Chichiliei, dzicându-le: "Acestea să vă le ferî fără întinacune sufletului și trupului, mîmulatee acesteae cununi. Că vă le-au trimis Despuitoriul Hristos din rai! Și pentru sămna adevertșî și vă-nercedeți că sint cerești, iară nu pemintești, nu li să vă mai slăbi mirosul, nice s-or mai vedzesh! Nice alții fără voi le vor vedea, fără numai carii petrec în curăție, crezîndu întru Domnul Hristos ca și voi cum ai fiest! Iară tu, Valeriane, ceare ce dar î-i voia, că-ț va fi pre voie, de vreme c-ai crezut frate-mieu să crează și el întru Despuitoriul Hristos. Pentru ca să fie și el partice acestuia dar!". Și-i dzîșă înțgerul: "Aceaea și Domnul Hristos polhoarșe! Și va face pre polfa ta, ca să veniți amîndoi în rai!".

Și-ndată sosi și fratele lui Valerian, anume Tivurtie. Și-nră în cămără, unde ședea Valerian în vorovă cu Chichilia. Și aulmînd miros minunat, să miră și-ntrăbă: "Ce miros ca acesta, că nu-șî samănă cu peminteș?". Iară Valerian răspușă: "Eu am făcut, frate, pentru tine rușă la Dumnădzău! Și, de vei credee întru Svinția sa, ca și noi te vei spodobi și vei vedea 2 cununi frumoase de fiori, ce ne-au adus astăzi din rai!". Și dzîșă Tivurtie: "Dară cum să vă fie aduse cununi daruri din rai? Cu ce puțință?". Iară Valerian feace: "Creade-mă, frate iubite, că pînă acmu eram întinecați și nepricepsuți, de ne-nchinam idolilor muți și nesimțiți, lucruri drăcești și spurcăciuni fără treabă! Iară adevărutul Dumnădzău iaste în ceriuri sus, Carele au făcut Ceruți și Pămîntul și toate le pornește și le-ndereptează!". Tivurtie feace: "Unde-ai tu învățat aceste minunate și ascunse taine?". Iară el răspușă: "Îngerul lui Dumnădzău ni le-au spus pentru curăția Chichiliei și bunătatea ei! Tu încă te vei spodobi și vei vedea de te vei botedza în numele Domnului Hristos ce s-au răstîgnit pentru greșiiți și să urășe idolii!". Iară Tivurtie feace: "Nu mă poci pricepe de-acestea cuvinte!". Și-dzîșă Chichilia: "Mult mă mir că dumneata nu cunoști că idolii sint ca nește trupuri moarte, avînd toate mădule- / rile și nemică nu lucrează, nice pot să simțască!".

Și alte multe îl învășă, pînă-l întoarsă la svinta credință și mărturisă pre Domnul Hristos Dumnădzău adevertșî. Iară Chichilia îl cuprînsă în brațe și-l sărută, dzicînd: "Acmu te știu că-m ești cunant adevertșî, de vreme că crezduși într-adevărutul Dumnădzău ș-ai lepădat idolii! Decî te du cu frate-tău la arhiepiscopul Urvan să te botedze!". Iară Tivurtie feace: "Eu am audzîț pre epăurul c-au pus să cearee să afle pre acel Urvan, carele spuî Dumneata, ca să-l piardă cu amară moarte. Și mă tem că, de ne vor afla cu dînsul, să nu ne închidă și pre noi, să ne omoară cu dînsul!". Iară ficioara îl dzîșă: "De n-ar mai hi altă viață după moarte, s-ar cădea să ne teamem viața aceasta ce o însingurăm! Iară de vreme ce meargem la altă viață veșală, să ne bucurăm toldeana în veaci, cu Domnul nostru Ius Hristos! Nu trebuic să ne teamem de moarte trecătoare!". Iară Tivurtie feace: "Dară eu n-am audzîț că mai iaste undeva vro viață.". Iară ficioara îl dzîșă: "Această viață trecătoare iaste plîf de voi-reale și de greutăți și năpăști și pre urmă vine moartea cea neapărată, carea duce pre sufletul cel nemuritor a direptului în bucurie nesfîrșită! Iară a celui păcătoș în muncă nestîmpărată!". Iară Tivurtie feace: "Îmvis-au cîndva vrun mort, s-aducă la cești vîi vești ca acesteae minunate?". Iară Chichilia feace: "Tot-putearnicul Dumnădzău și Tvorețul a tuturor au trimis pre Fîiu-șu în lume, de s-au întrupat din Duhul Svînt și fu om din precurata ficioară Maria ș-au făcut minunate ciudeae, au învis morții, au lămădit fulgerașii și tot fealul de boale! Pre mare, ca pre uscat au îmblat. Au lăminat orbii și alte minunate au făcut cu a sa putearnică dumnădzăiască putere!". Și alte multe i-au povestit svinta ficioară, pînă la năltarea Domnului. Și mai feace lui Tivurtie: "Acesteae de vei creade cu toată încma ta și nu le băga samă ceaste trecătoare vei dobindi ceale veacince, să te bucuri în veacinea împărăție cu Domnul Hristos nepărășî. Iară de-ț va fi mai dragă lumea această trecătoare și binele ei, mîine vei să mori și vei merge în muncă veacinică!". Atunce Tivurtie cădzu la picioarele ei cu lacrimi și dzîșă: // "Nu-m par graurile tale omenești cuvinte, ce înțerești cuvinte! Ce ia-mblă, frate Valeriane, de blăm la acel om svînt să mă botedze mă de sirg, să dobindesc împărăția cerului și viața veacinică!".

Și așea mearșără la svintul episcop și-l botedză, mulțimînd lui Dumnădzău. Și să spodobi de vădzu pre svintul înțger de multe ori după Svintul Botedz.

Intr-aceaea vreme era în Rîm un eparh, anume Dalmachie, om sireap și fără omenie. Carele muncia pre creștini cu multe fealuri de munci și-i umorîa fără milă, lepădundu-i în ulișe. Și nu lăsa pre nime să-i stringă, să-i îngroape, pentru să dea groază în creștini, să nu cutedze nime a mărturisă pre svîntul și blagoslovitul numele lui Hristos Domnului nostru Dumnădzău. Iară Valerian și cu Chichilia și cu Tivurtie mergea noaptea pre-ascuns și-i stringea, de-i îngropa și da multă milostenie la creștini carii ședea ascunși de frica ellinilor.

Iară cînd fu la noapte, mearsără creștinii să fure svintele ei moștii și o allară încă cu suflet, făcînd rugă. Și le dzîsă svînta: "Eu m-am rugat lui Dumnădzău să nu moriu pînă n-oi face casa mea beseracică, să o închinu Despuitorului mieu Hristos și să strigu adevărul credinții!". Deci credincioșii strîngea svîntul ei singe și-l culc-/ gea de pre giungheturi, să le fie de iștealenie sufletescă și trupască. Iară svînta mai trăi trei dzile, strigînd și mărturisind pre Domnul Hristos cătră toți carii venia de o casa beseracică demaintea ei. Carea inste pînă astăzi în Rîm și o în la multă cinste toț.

Deci svînta îmvăță desul pre credincioși să nu-ș dea dcreplatea, ce să-ș ție taru cu credință, pînă la singe de moarte, să nu bage samă de viață trecătoare pentru să ocineazde în cери viața cea lui Dumnădzău mulțami cum să cade. Deade în minule Svinții sale svîntul ei suflet cinstita ficioară și svîntă măcență a lui Hristos, Chichilia. Și, cu cinste, arhieruc cu elirosul astrucară în casa ei acel cinstit și svînt trup măcenicesc de ficioară. Carele multe minunate foace în slava lui Dumnădzău. Căruia-cinstea și-nchinăciunea în venici de veaci. Amen.

Intr-această dzl, pomnirea svinților apostoli din cei șeptedzăci: Filimon, Irlhip și Apfias, ucinicii svîntului Pavel Apostol.

Aceștia era în vremile lui Neron Împărat, ucinicii svîntului apostol Pavel. Și mărturisiră în Colase, orașul Frighiei, aproape de Laodichia. Că, făcînd ellinii praznicul Artemidei, în capîștea cea din Colase, iară svînții făcea slavoslovie în svînta beseracică cu alaiți creștini. Carii, înduplecîndu-să supt năvala împresurăturii idololatrii, rămasără aceștia numai și cu Apfia, credincioasă și ea fiind, avînd dor să mărturisască de Domnul Hristos. Deci, îi prinsără și-i dusără la Andreocle, ighemonul Efesului, și-i bătu și nu-l ascultară să dea jărvă idolilor și idolului ce-l chema Minas. Deci i-au îngropat-i pînă la brîu și i-au împrôșcat cu pietri. Și, mainte, i-au pus proască copiilor, de i-au săgatat cu săgetucea copilărești. De-acia, i-au umorît cu pietrile.

Intr-această dzl, nevoița svinților măcenici Marco, Stefan și alt Marco. //

Aceștia era în vremea împăratului Dioclitian și Magnus Ighemonul, den orașul Antiohie de Pisidia. Prinși și mărturisind pre Domnul Hristos fără tăgadă, multe răbdară chinuri. Și nu sa deaderă în laturi de la mărturia Domnului nostru Isus Hristos și le tăiară svintele capete.

Intr-această dzl, chinuirea svîntului măcenic Procopie din Palestina.

Intr-această dzl, pomnirea svîntului măcenic Menignos Bilitoriul.

Acesta era de la colonia Elispontului, de la orașul Parion. Și, audzînd pre nește slujitori strigînd la uliță că: "Nazoreii Isus au venit noapte, de-au furat legații noștri ce-i străjuiam, înfierbîntîndu-ș sufletul cu gînd mult spre mărturie!". Că și într-aceel oraș a svîntului fiind încheși multe mărturie, deade măcenici prin temnițe. Și mearsă îngerul lui Dumnădzău de i-au slodobzit din legații și din temnițe și neafîndu-i temnecării și străjerării, să turburară păgînii gonitori.

Atunce Menignos, tîmplîndu-să spăfînd și bilînd cămes, audzi strigîndu-l de sus glasul lui Dumnădzău pre nume și învîtîndu-l cătră nevoițe. N-au mai pus zăbavă, ce, îndată dusă cămeșie pe la stăpîni, că era bilitoriu. Și mearsă de rumpșă cărțile împărețești, ce era stîlpite cu porunci asupra creștinilor. Deci îl prinsără și-l bătură fără milă și, aruncîndu-l la pămînt, îl stropșiră. Și, spîndzurîndu-l la lemn, îl zdăriră cu zgîreturi și-l tăiară deagețele de la picioare. Și, silîndu-l tiranii cătră idoli să jărtvască și neputîndu-l îndupleca, îl giudecară pre moarte. Și, lovindu-l cu sabia sluga, răpășă svîntul, dîndu-ș sufletul în mina lui Dumnădzău.

Intr-această dzl, precauvioul părintele nostru Avva.

Acesta era de rodul izmailiteanilor și, părăsîndu-ș părinții și moșia și bogăția, luă urma unui călugăr, luînd cînul călugăresc și petrecu cu dînsul pușintei ai. De-acia, îl luă egumenul cu sine de-l / dusă să-mveate la marea Evsevîe Nevoitașul, carele, sfișrîndu-să, rămasă în locu-i. Acesta petrecînd acelu 38 de ai, tot sporînd nainte, ca un novonealcnic cînd ar hi, tot mergea adăogînd nevoita.

Și, nice dănoară, nu ș-au încălțat picioare. Și minca pușintel și numai de cealea ce dau puțina virtute și nice de apă nu să sătura de-agiuns. Și, fiind încins pre la piale cu brîu de her, de puține ori ședeă. Mai mult sta și-ngenunchiat făcea ruga la Domnul Dumnădzău Isus Hristos. Și socotia nice de o treabă culcusp. Pentr-aceea nice dănoară nu s-au vădzut culcat. Și încă fiind căpetenie între alaiți frați și tîmplîndu-i-să a fi și igumen, să pusă pre sine inția chip de filosofie întru tot ascultu. Așa viețuînd și plin de dzile fiind, s-au răpășat întru Domnul.

Intr-această dzl, svînții Hristofor și Evfimia de sabie să săvrîșiră.

143r

Într-această zi, svinții Thalelei și Anthim de sabie să săvîrșiră. Preacuviosul Callist în pace s-au săvîrșit. Svințul Thadei la nață legat și, din deal slobodzit, s-au săvîrșit. Și nevoința svinților măcmenici Agapion, Sisime **СИСИМЕ**-măcmenicul și Agapie.

Pentru-a lor svinte rugi, Dumndăzđu miluiaște și ne spăsește.

ÎNTR-ACEASTĂ LUNĂ, 23, pomenairea dintru svinți părintele nostru Amfilohie, episcopul de Iconia.

Acesta den tînără vîrstă pășind pururea nainte stepenele besericești, luminind cu nevoința și cu dumndăzđiasca înălțepciune. Cu gudețul de-a valoma, fu pus episcop orașului Iconiilor, în vreme împăraților Valențian și Valent, trăind cu viața pînă la vremele Marelui Theodosie Împărat și fiilor lui. Carele și stătînd didascal pravoslavniciei credințe și pu- // indu-șă tare împotriva arianilor și-a ereaselor lui Arie, răbdă multe izgnamii și scribe de la necredincioși și de la eretici. Stătut-au și depreună nevoința și cu svinții și fercitții părinți asupra hulii lui Evnomie Ereticului. Unul fiind și svințul Amfilohie din cei 150 de părinți ce s-au adunat la al doile săbor. Și s-au foarte nevoit asupra lui Macedonie Duhoboretului și ucinicilor lui Arie. Și deaca stătu împărat Theodosie.

Din săbornic, mai pre-amănunt, am scris:

Acesta svinț și lui Dumndăzđu svinții s-au născut din părinți de rudă bună și vestiți, în orașul Cappadochilor. Și învătă svința Carte cu Marele Vasilie și Grigorie, că ei încă era din Cappadochia. Și străluminară atîta în filosofie și în viața cea înbunătățimată, ca svințul acesta Amfilohie, precum să și vede chiar în postaniile ce-au trimis acesta svinț pentru nește întrebări besericești la Marele Vasilie, carele i-au scris înapoi dezlegăturile întrebărilor. Carile pravoslavniciei le în ca un îndereptari pînă astăzi.

Însă, deaca crescú și să feace vonic, Amfilohie, ca un isteț ce era și cu frica lui Dumndăzđu, urit-au toate ceale lumești mai cinstind pre Domnul Hristos. Și, ca marele Avraam, părăsi moșia, părăsi rudeniia și priatinii și avearea și toate voile trupești și mearșă în Țara Licaonilor. Află a peșteră în laturi la pustietate, precum poftiia, și să aședză acolo, zidind svinte besericii în numele Preasvintei pururea Ficioarei Mariei Dumndăzđu-Născătoarei. Și viețuia prisne ca un înțger cereș, cu posturi, cu osteneale, cu bdenii și cu rugi nepărăsîte și cu lucrămii și cu de toată altă grea și aspră petreacere și nevoință. Nice leac n-avea în cugetul său de lucrurile pemintește, ce cu totul îi era gîndul și mintea svinții la Dumndăzđu. Și, deaca-l vădzură străluminind într-atîta dumndăzđiești îndereplături, că aduna la dînsul oameni din pregiur, din megiași și i să da ucinici, lăsîndu-să de lume.

Și, cînd fu de 40 de ai în nevoință, împlînd atîta ai, atunea să pristivă arhierul Iconiului, anume Ioan. Iară a tuturor grijitorul Dumndăzđu trimisă înțger / de dzisă svințului Amfilohie: "Să merși la mitropoliia Iconiului, să fii păstoriu la oile mele ceale cuvîntăreale!". Iară svințul audzî acel dumndăzđiesc graiu, ce, ca un smerit, n-avea îndemn să margă, scootînd pre sine nehamic a slujbă ca aceeaș. Și a doa noapte iarăși audzî glasul aceluiași svinț înțger și iarăși sta de să-ndoa să nu cumva fie vro înșelăciune. Pentru-aceaea, veni și a treia noapte și-i dzisă: "Nu te pune împotrivă poruncii lui Dumndăzđu, Amfilohie, că darul Svințului Duh te-au giudecat să fii episcop Iconiului!". Și-i dzisă svințului: "De ești înțgerul lui Dumndăzđu stăi să facem rugă amîndoi!". Înțgerul priimi, iară svințul să sculă din culcus și plecă capul la rugă, dzicînd acestea: "**arhoc, arhoc, arhoc Кипюс Караош!**" și alate, adecă "Svinț, svinț, svinț Domnul Savaoth, plinu-i ceriul și pămîntul de slava ta!".

Iară înțgerul luă de mină pre svințul și-l dusă în beseracă. Și ușile să deșchisără sîngure. Atunea s-au străluminat beserica ca lumina ceriului și mulți svinț înțger cu veșmînte albe era strînși îm băseracă. Și luară pre Amfilohie de-l dusară în oltariu și-i deaderă o svință Evanghelie ce adusără și-i dzisără: "Dumndăzđu să fie cu tine!". Iară unul ce să vedea între alalți înțgeri mai căpetenic dzisă cătră alalți înțgeri: "Să facem rugă, ca să vie la dînsul darul Preasvintului Duh!". Deci, deaca feaceră rugă, mai apoi îi dzisără: "Pace ției!" și să dusară svinții înțgeri. Și era pre la miadzănoapte. Și rămasă în beseracă svințul, minunîndu-să de preaslăvite lucruri. Și-ngeununchind, nu putea să grăiască de minune, ce numai cu gîndul să ruga lui Dumndăzđu, cugetînd de videnie la ce capăt s-a izbîndi să iasă.

Și, cînd fu vream de utrîne, mearșă clișiarul la chiliia svințului, să ia baglosovenie, să toace. Nu l-au aflăt și mearșă la arhimandritul de-i spusă și l-au baglosovit de-au tocat. Și să strînsă săborul la rugă. Iară svințul și-au vinit la fire din spaima videniei. Și, străluminată fiindu-i inema de dumndăzđiască strălucoare, să sculă luminat la obraz cu strălumină nepovestită și minunată. Și nime din fraji n-au cutedzăt să-l întreabe, ce numai ce cădzură la picioarele lui, cerșîndu-ș baglosovenie, cum le era obiceiual.

Și, după otpustul utrănei, porceasă svîntul cătră chilie-ș și-l // timpinară șapte episcopi, carii vădzăsu dumndăzăiești videnii, poruncindu-le să marga la svîntul, să-l hirotonască episcop Iconiului. 145r
Și, deaca șă apropiară de svîntul, îl privitără și-l întrebară: "Tu ești svîntului episcop Iconiului. Amfilohie?". Iară svîntul cu smerit grai răspunsă: "Eu-s păcătoșul și nedestoinicul ". Și, luindu-l, veșmintele ceale de slujbă, pricepu svîntul ce vor să lucreadze. Pentr-aceaea, le-au spus cu dragă derепate videnia de noapte și cum ingerii l-au hirotonit. Iară ei, deaca să-mbrăcără în înspămintară de minune a preaslăvit lucră. Și cunoscură că adevărăt fu voia lui Dumndăzău să să facă hirotonia lui. Și, aducind pre toți episcopii și clericii eparhiei, spursă tuturor lucrul. Pentr-aceaea, toți într-o voce și cu de-a valoma giudei, îi suiră în scaun ca un destoinic.

Deci, deaca luă svînta beserică, o păștea cum place lui Dumndăzău, adăpîndu-o cu cuvinte izvoritoare de Dumndăzău cu viață, cu viață izvoritoare cuvinte și cu pine de cinstea lui Dumndăzău, hrănidu cuvintărețele oi a lui Dumndăzău.

Apoi, preste trei ai, au poruncit Marele Theodosie să să strîngă săbor la împărățitorul oraș. Căce că era într-aceaea vreamă în beserică mare turburare de creasa păgînului Arie și Savelie și Machedonie și Evnomie. Că svînții pravoslavnicii mărturisia cu dreptul pre Fiul de o-mpreună ființă și de o-mpreună slavă. Iară păgînii ereticii îl cugeta mai mic în slavă și supt vreamă. Ce cu dumndăzăiescul dar a Preasvîntului Duh luară izbînda pravoslavniciei, cu mijlocul lui Amfilohie minunatului și de-Dumndăzău-cugetătorului.

Și ascultați, iubiflori, să vă îndulciți de bucurie sufletească! Îndată cu am trimis poruncă în toate părțile bun-credinciosul împărat, să vie cei mai de treabă arhierici căpeteniile de prin toate țărlile mitropolii, atunce și svîntul Amfilohie s-au gătat bărbătește de război, să să lovască cu piznașii dreptății. Și, de vreamă c-au venit carita cea împărătească să-l rădice, să-l ducă la Țarigrad, luă cu sine și pre arhidiaconul său, anume Theodul. Și-i deade, ieșind de la / Iconia, într-o năframă de în cărbuni aprinși și-i dzisă: "Să-m fi bine ceastă năframă cu ce iaste într-insă și, cînd voiu sosî la-mpărătu, să mi-o dai!".

Și așea mearșă nemincat în Țarigrad și l-au găzdăluit o femeie vădubă, iubitoare de Dumndăzău în bunătăți. Și era atuncea toate besericile închise și pecețuite. Acestea deaca audzi svîntul, mearșă să să închine la dișele. Și, cum mergea pre la svintele besericii, să deschida inșeși ușile besericii și intra de să ruga lui Dumndăzău, ca să întărească pravoslavnicia besericii și să-i dea țărie de cuvinte, să agiute dreptății. Și, pre cum să ruga, veni cătră dînsul ingerul lui Dumndăzău și l-au întărit cătră acel război sufleteș. Deci svîntul, deacă îmblă de să închină, să-ntoarsă la casa aciei femei de mai sus, unde au descălecat de ș-au prins gazdă. Iară necredinciosul Evnomie și cu agiutorii lui, deaca știură gazda svîntului și cum ușile besericii ale singure i s-au deschis, răeniră proclatați.

Și, deaca mearșără la svînții sa, îi dzisă Evnomie: "Tu ești acel de nume vestit Amfilohie?". Iară svîntul dzisă: "Eu sint păcătoșul ". Iară Evnomie feace: "Dară pentru ce ameiți Beserica lui Dumndăzău?". Iară svîntul feace: "Eu nu o ameițec, ce o tu ameiți și o turburedzi și casa tăine-tău lui satanali". Și iarăș Evnomi feace așea: "De vreamă a Evanghelii cuvinte dzic că Fiul iaste mai pre urmă decît Părintele și mai mic, dară voi a ce-l faceți de o-mpreună vreamă și de o-mpreună ființă?". Bogoslovul dzice: «**Бъ хранилъ еъ царю**», «în început era cuvîntul». Pentr-aceaea, de vreamă că era în început vederat iaste, că-i mai de-apoi decît ne-nceputul Părinte. Derep-ce că toate începătura iaste din sus de vreamă, așjidere și Fiul iaste din sus de vreamă ". "Deci, iată c-au fost vreamă cînd Fiul nu era ". Iară svîntul îi dzisă: "Rău întălegi ce însmăncadză începătura! Pentr-aceaea, țai împreunatu-ți cuvîntul tău cu rea înșirătură! Că, de vreamă ce era Dumndăzău Cuvîntul și cătră Dumndăzău era Cuvîntul și prin însul toate să feaceră, una de-acelea ce să feaceră iaste și vreamă. Deci, de vreamă că prin Fiul, precum dzice și apostolul, veacii au făcut, iată dară, // că și Fiul din sus de toată vreamă iaste!". "Dară cum să fie puțință un lucru ce s-au făcut să fie mai denainte de cela ce l-au făcut?! Iată-ți-i, dară, că-i fără de vreamă și Fiul, după glasul bogoslovului adevărăt! Că Părintele de o-mpreună fire! Iară voi tilcuți graiurile svintei Scripturi rău și strimb, cu aceaea micșiuiredz pre Cel-de-o-ființă, ne-njăleptule! Și săvai acel cuvînt a cuvîntului nu-ți aduci aminte, unde dzice: «Eu-s în Părintele și Părintele întru mine!»! Și într-alte locuri multe ai putea vedea cum iaste Fiul cu Părintele de o-mpreună ființă. Iară voi strimbată grătele svintei Evanghelii, cum vi-i voia și cădeți în multe huleni, becisnicilor!".

Iară Iata aceea, cu carea îl clevețiră de o măguliră, fu certată de-nădrăcit de-agiuns și de svintul istețitălă denaintea nărodului. Și iarăș svintul s-au întors la scaun, cu mare cinstă, făcînd minuni mai mare decît ceale dintîiu. Și, trăind cum iubește Dumndăzău mulți ai, în multe bătrînețe lăasă lumea și mearșă cătră Domnul.

Intr-aceastăz dzi, pomenirea precuivodului părintele nostru Sisinie Măcencul.

Acesta era în dzilele lui Dioclitian Împărat și Alexandru Ighemonul, din satul Chizicului. Și, clevețit la ighemonu Alexandru, fu legat la cai sireapi și silit să alarge. Și, bătut fără milă și oțit Iute i-au turnatu-i în nas și în temniță îl finură închis și răbdînd ș-ale multe chinuri. Fece mare minuni: năduși și înecă în mijlocul săborului cu coardele svintei sale învățături pre Arie, adevăring pre Fiul de o-mprunăă ființă Părintelui. Și, așa bine și cum place lui Dumndăzău viețuînd și cu lege nevoînță purtînd, cătră Domnul au mărș.

Intr-aceastăz dzi, svintul Ishirion Episcopul cu pace s-au săvîrșit.

Svintul episcop Elen cu pace s-au săvîrșit.

Intr-aceastăz dzi, poveastia unui Ioan foarte de poldză* +.

Era un om tînăr, anume Ioan, în dzilele lui Costantin Împărat, cunoscut la-mpăratul pentru meșterșug ce avca. Acesta petreacea slobod în păcate, nepurtînd frica morții și a muncilor iadului. Iară Dumndăzău, fiindu-i milă de toți, i-au arătat-u videnie în vis ca-ntr-aiavea. Vișă că dusă un meșterșug la-mpăratul și vorovia amîndoi cu glume. Apoi împăratul, în șagă, scoasă o sabie și-î strînșă pîrul capului, să-î taie gramudzîl, fără nice o milă. El rîdea, gîndînd că-î șagă, iară-mpăratul îl fu cu tot de-adinsul. Și, apropiindu-i sabia la gramudzî, să spărie omul și cerea ajutoriu să-î folosască. Și, așa în groază și-n nevoaică, să deșteptă îngrozît și tremurînd fece: "Mulțeam-îți, visule, că nu fusesc cu adevărat!" // și-ș face svinta cruce. Și, cînd fu el iarăș petrecea nepocăit, ca și întîi.

149r

Și, preste puțină vreme să războli și poftia pre Dumndăzău într-ajutoriu. Atunce, iarăș, nu în vis, ce în buigare, să vădu la scaun de giudeț ședzînd strașnic și slăvit împărat în scaun, cu podobe vldicești și-mpărătești îmbrăcat, avînd de-a sînga și de-a dreapta, cu preuțești podobe ședzînd în scaune. Vedeă de cătră dreapta îngerî în chip de vonicî tinerî scopî, de-a sînga de sine vedeă pre altul cu smerenie și blîndețe, pre sine vădzîndu-să supt un prestol ca o masă și din dos vedeă o prăpaste întunecată și groznică, dîndu-i grije mare și dureare cu voia-rea. Și părea că să cutremurât naintea acelu strașnic și cu mare nărod de slavă giudeț. Și-î dzisă împăratul: "Ore știi-mă cine sînt Eu, o, tînărul!?" El fece: "Cunosc, o, Despuitorule, că Tu ești Cela ce te-ai intrupat pentru noi, Fiul lui Dumndăzău și Dumndăzău, precum spun svintele Cărți!". Și iarăș îl dzisă Împăratul: "De vreme dară că din Scripturile svinte, precum dzici că mă cunoști, vei cunoaște și pre ceștia ce șed cu mine! Dară în ce chip uitaș tu groaza ce te-au îngrozit, în cela rînd, Costantin Împăratul? Cunoști ce-ț dzic au ba?" El fece: "Cunosc, Despuitorule, că încă nu mi-au ieșit rămășițele groazei aceia din sufletul mieui!". Și-mpăratul fece: "Dară deacă porți tu s-acmu rămășițe din aceea groază, a ce stai tot înrăutățit și nu te pocăiești? Ce să știi și cu gustatul că, și în cela rînd, Eu am fost, iară nu Costantin, de ț-am datu-ți acea frică de muncă!". Și, deaca dzisă așa, fece sămn slujitorilor să-î dea cu sulițele, să-î arunce într-acea prăpaste ce era după dînsul. Iară el, cu plînsori, striga într-ajutoriu pre Maica lui Hristos blagoslovia Ficioară. Și-ndată o vădu pre svinta lui Dumndăzău Maică și audzi răspun[ș]: "Lăsa-ți să să ducă, pentru ruga Maică-mea!". Și, deaca s-au obîrșit videnia, s-au trezit omul tremurînd.

Și, viindu-ș în fire, mearse de spusă unui părinte cu frica lui Dumndăzău. Iară părintele acela fece: "Dă slavă lui Dumndăzău, că nemeș la învățatură ca aceasta și te nevoiaște, frate, cu pocăința, să nu paț și tu ca Gheorghie Se-/cretariul. Că ș-acela s-au vădzut trăgîndu-l să-l arunce într-o prăpaste și-î folosi un rugător, de-l scoasă de la nevoaică, ca să să pocăiască, să să-nderepteazăe pină la 20 de dzile, apucîndu-să pre chizeșlutura rugătorului aceluia.

Și, deaca s-au trezit, nu s-au finut de cuvînt și, preste 20 de dzile, au murit ș-au mărș ca să-ș dea sama precum s-au apucat. Acestea deaca audzi omul din rostul călugărului, să umili în frica lui Dumndăzău și i să ispeduie de toate păcatele, în auzul tuturor. Și să fece bun, plăcînd lui Dumndăzău în bunătăți. Și așa s-au pristăvit cătră răpausul de veaci.

Pentru-a lor svinte rugî, Dumndăzău miluiaște și ne spăseăște.

* folos

151r Aceastea cu desc-am audzit, m-am adevert că-m spunea cu direptate. Și poftiui Svintul Botedz. Iară ei mi-au dzis să postesc trei luni, să mă curățesc de toată // încănușea, și, de-acii, să mă spodobăsc Svintului Botedz.

Și, într-aceea ce așteptam cu acele trei luni postindu-mă, audzii că vrea să stea la-ncrebare Petr de față cu acela Simon Vilhovnicul. Ș-am întreat pre un soție lui Petr, anume Achila: «Ce omu-i acel Simon?». El im spusă că, intru sine, de-avicolomă, are pre satana. Și pentru să amăgească nărodele, face nălucințe și minuni mincinoase, de să miră prăvitonii. Să tăvăleșen în foc și nu să ardă, să face vultur zburătoriu. face pietrele piine și să mănăncă, să face șearpe, capră și aur și într-alle fealuri să prenească. Deșchide uși încuiate, topeaște herul ca ceara, face vasele casii de îmbălia singure și slujeșcă stăpînilor și alte ca aceastea farmeci face necuviosul. Aceastea spunîndu-mi Achila, veni un Zachei anume și dzisă lui Petr: «Iacă s-au strins nărodul și Simon șeade în scaun, ca un hîrșăț eram de război. Și așteaptă toți să vă audză la întrebare!». Atunce Petr dzisă să mă dau în laturi (căce gata nebotedzat), să facă rugă de-a valoma, să-i agiute Dumnădzău, să poată întoarce pre acei nebuni.

Și mearșă de să întrebă cu Simon multe ceasuri. Care, deaca fu invincit de svintul Petr, fugi la Tirul de rușine și, făcîndu-și ș-acolo farmecile, oblici Petr. Și trimisă pre Achila și pre mine să meargem în Tir, să cercăm de Simon ce face, să-i scriem răspuns. Și, deaca mearșăm, prînsăm gazădă la casa Vermică Hananiceii, featei luscii, precum ne-au dzis Petr. Carea ne-au găzduțit cu cinste și cu libov, spund și de Simon că-ș făcea și acolo farmecile, cum îi era obicina, alția cît îl cugeta în loc de Dumnădzău nebuni. Și așa scrisem știre la Petr. Carele îndată veni. Iară Simon, deacă țoi se venirea lui, fugi aiurea, neputînd sta cu Petr.

Deci masăm cîteva dzile acolea. Și feace Petr minuni multe pentru să izbăvască pre oameni de la înșelăciunea lui Simon. Și, așa, cu agiutoriu lui Dumnădzău să-ntoarsără la cunoștința lui Dumnădzău cei mai mulți. Atunce, Petr pusă episcopi în Tripol. Și ieșim de-acolo, să mearșem la Antiohia Siricii. Și mină înainte Petr pre Achila și Nichiti, să nu fim / mulț în cale, să-ș bănuiască ellinii vădzîndu-ne. Iară mie im păru bine că m-au oprit și i-am mulțămîtu-i, făgăduînd că-i voi fi la toate trebele gata. Și-m dzisă: «Mulțămăscu-ți de gîndul cel bun, ce să știi că eu mîncări, fealuri nu m trebuie, numai piine și masline și aorea vearde, că niceși mi-am făcut precum și vedzi al doile veșmint, că gîndul meu tot iaste la binele ceriului. Carile pururea socotîndu-le, am lăsat toate a lării trecătoare și nebăgate în samă. Și-nă mai virtos că sint din oameni proști ș-am crescut ca nește sărăci cu frate-mieu Andrei, neavînd multă avere. Și, deprinși fiind cu sărăciia, răbdam greutatea și lipsa călii și altă toată patima trupască!».

Aceastea deaca dzisă, mă-ntrebă de părinții miei cine sint și cum i-au chemat și să-i povestesc pre-amînunt rudenia mea. Și, pentru să nu-i spui minciuni, i-am răspuns cu direptate: «Tată-mieu i-au chemat Favstos, din boiarii cei mare a Rimului, căruia i-au dat chesariul femeaie, pre o vară-ș prethidia. Cu carea feace 2 feți de geameni. Și le-au pus nume Favstin și Favstian, precum maică-mea Matthidia mi-au spus. Iară eu nice leac nu i-am cunoscut. Și, mai apoi, deaca m-au născut și pre mine, văzdu maică-mea un vis, precum im spunea tată-mieu că, de nu să va duce cu 2 a ei cuconi cei geameni la alt oraș, să să mute, vom muri cu toții.

Deci, iubitoriul de cuconi, tatăl, băgă într-o curabie cuconi amîndoi și pre maică și slujnice cu avere multă și alte de ce trebuie și i-au trimis la Athine, pentru să-mveațe cuconi carte. Și numai pre mine m-au oprit pentru pușinea mîngișare. Și, cînd fu la anul alalt, au minat oameni cu bani la Athine. Cariu nu s-au mai întors să aducă răspuns. Deci iarăș au trimis și al treile an pre alți. Cariu al patru an să-ntoarsără și spusără că nice pre mama n-au aflat, nice pre cuconi. Deci, tată-mieu ș-au făcut voia-rea foarte și, lășind casa pe sama ispravnicilor, s-au dus cu curabia pre mare, cercînd în toate părțile pre cuconi și pre maică. Și de-atunce nu s-au mai întors, nice vro scrisoare mi-au mai venit și cum socotesc a // fi murit din voia-rea sau s-a hi necat în mare. Că sint 20 de ai de cînd n-am audzit nemică de dînsul!».

Aceastea deaca audzi Petr, lăcrămă ca un milos, dzîcînd cătră alaltii ce era în curabie așa: “Cînd pat credincoșii scribe și nevoi, ci le rabdă, știînd că cu mijlocul scribelor dobîndesc iertare de greșeale și să spodobăsc pentru nevoile aceastea trecătoare binelui veacinic! Iară ticăloșii ellini rabdă și așa nevoi și, după moarte, iarăș să duc în muncă, pentru păgînăția lor, în veaci nesfrîșit!». Așa vorovînd Petr, văzduam mai nainte un ostrov ce-l chema Aradon, la carle rugară unii pre Petr să meargem, pentru ceva indulcire. Și primi. Și aceastea era îndereptarea lui Dumnădzău ca să aflăm pre maică-mea, că, îndată, cum ieșim în ostrov, mearșăm cine unde i-au fost drag.

Iară Petr, de Dumnăzdu îndereptat și împlind căva drum, l-au timpinat o femeie săracă și i-au cerșut milostenie, iară Petr îi dzisă: «Pentru ce tu, nevastă, nu lucrezi cu minule, să-ți scoți pta cu minule mele, că sînt săci amîndoașă și fără de facere. Și nu poți face nice leac lucru cu dinsele!». Aceastea dzicea femeia plîngînd și destul suspinînd, iară milostivul Petr i să feace de dînsă milă și ducere și o rugă să-i spuie nevoia și primejdia ei, doară i-ar putea folosi. Iară ea îi dzisă: « Eu am fost din boțarii Rimului ceei mai de frunte, măriții și cu trei cuconi. Iară fratele bărbatului meu mi-au rihnit frîmșeațelor și mi-au făcut multă supărare, să-m dau cînstea. Iară eu, pofînd curăția, că-i de cînste, m-am slătuit să fug de la moșia mea, să nu oblicească bărbatul meu poveatea și să vor omori frații înde eiși și va fi despre mine vina. Și așa am dzis cătră bărbatul meu minciuni, c-am vădzut în vis să mă duc de-acii cu cuconii miei, să nu murim cu toții. Și el ne-au trimis la Athine, ca să-mveate și cuconii cante.

Deci, cumuș înotam pre mare, noaptea, într-aceaste părți, să feace turbureală în mare și s-au frînt curabia și s-au necat toți, numai cu am rămas, o becnică. M-am apucat pre o scin- / dură ș-am scăpat, m-au lepădat marea la margine cu puțin suflet și tremurînd. Și, deaca s-au făcut dzuă, am căutat în toate părți să-mi vădz cuconii și nu i-am vădzut.

Și veniră oamenii locului, aflîndu-mă goală, mă-mbrăcară. Și mingiindu-mă, mă adusără într-acest sat. Și m-au luat o femeie săracă la casa sa și totdeauna mă mingia, dzicînd că bărbatul ei au fost curăbiarii și s-au înecat în mare. Iară eu, de multă voia-rea și de obidă, adecasa în mușca minule. Și dîntir-aceea doară mi-au săcat minule și s-au veștezdî. Așjidere ș-acea săracă de femeie dzace în grea boală, ce s-au războlit, de nu să poate mișca. Și altă hrană n-avem, fără numai puținea milostenie ce-m dau oamenii. Și trăim cu multă lipsă imbe ».

Aceastea deaca le audzi Petr, o pricepu că aceea-i maică-mea. Și o-ntrăbă cum o chiamă pre dînsă și pre cuconii ei. Și, deaca spusă numile, s-au încredzut cu de-adins. Și-i dzisă: «Dă slavă lui Dumnăzdu, o, nevastă, că astădzî îți ve vedea cuconul tău cel mai mic. Și blăm pînă la curabie, să (ți-l vedz). Numai să te ferești să nu faci ceva boaceturî, pînă ne vom duce de la ostrov!».

Aceastea deaca dzisă, o luă de mină și o dusă în curabie. Iară eu, prăvidînd pe Petr cum trage de mină femeie, am rîs, neștiind poveatea. Ș-am ieșit afară din curabie, să o aduc eu, ca să fac cînste lui Petr. Și o am luat de mină. Iară Petr îi spusă că sînt eu, Climent. Și ea mă cuprinsă în brațe și mă săruta plîngînd. Iară eu, necunoscînd cine-i, o-mpingeam, scribindu-mă. Atunce-m dzisă Petr: « Lasă să te privească maică-ta și să te cuprîndză!». Aceastea deaca audziu eu, am lăcrămat ș-am cădzut la dînsă de o sărutam. Și tot cine era acolo să minuna de mine cum eram de oameni mare și de-a hiea și maică-mea așa de săracă și pustie. Și, vrînd noi să purceadem, dzisă Petr maică-mea să între în curabie. Iară ea feace: «Rogu-mă, Doamne, să mă laș să mărg să-mi iau iertăciune de la soția mea, carea m-au primit pentru Dumnăzdu și m-au hrănit, precum îi era putearea, săraca, cînd era sănătoasă și acum dzace ca o fulgerată!».

Și s-au mirat Petr de mîntea cea bună a maică-mea și mină de adusără în năsilie // pre-acea bolnavă. Și-i dzisă într-auzud tuturor: «De sînt mărturisitoriu derepății eu, scoală-te sănătoasă, pentru să să-ncredză toți carii stau aicea că unul iaste Dumnăzdu Care au făcut lumea!». Și, deaca dzisă aceastea, să sculă din pat femeia sănătoasă, o, minunea ta, Doamne! Și, închinîndu-să vrăciului, multămi cum să cade făcătorului binelui. Deci maică-mea, deaca vădzu preaslăvit primitorirea sa, ce s-au tîmăduit, cu s-au mirat cu toți horbitorii. Și să ruga să o tîmăduiască și pre dînsă dascalul. Deci Petr, pîind mîna pre dînsă, îndată o tîmădui. Atunce, închinîndu-ne de cătră femeia aceea ce s-au astatel, am scos de i-am dat o mie de drahme, pentru mila și socotîna ce-au socotit pre maică-mea ș-am dat-o pre socotîna mari-marelui acelui ostrov, ca să-i poarte de grijă pentru libovul meu. De-acii, am împărțit ș-altor săraci destul milostenie. Ș-am purces cu maică-mea, deaca am botezat priatina ei și pre alți cîțva ei credzură învătăturii dascalului ce-au propoveaduit.

Și mearșom, împlînd din loc în loc, pînă ce sosim în Laodichia. Și acolo ne-au ieșit înainte Nichit și Achilia și ne sărutară și cum să cade ne ospătară. Iară Petr, vădzînd atîta de mare oraș cu oameni mulți, pusă gînd să poposim acolo multe dzile să mărturisim cuvîntul credinței. Atunce Nichit și Achilia ne-ntrăbară pentru maică-mea cine-i și de unde s-au luat cu noi. Iară Petr le spusă toată poveatea pre-amănunt, din capăt pînă-n capăt. Ei, deaca audziră, stătură mult cete ieșîi din gînd, ciudîndu-să. De-acia, cu lacrimi strigară, dzicînd: «Noi sîntem Favstin și Favstinian, frații lui Climent!». Și, așa, povestiră de-amănunt cătră maică noastră totă patima cu necatul curabiei, dzicînd că, deaca s-au frînt curabia, nemeriră niște prădași cu un vas și «ne luară și ne dusără în Chesaria lui

Straton Și acolo ne schimbă numile și ne vindură. Și ne-au cumpărat o giupineasă, anume Iusta, destoinică și foarte ne-au îndrăgit. ca nește cuconi ai săi prine. Și ne-au învățat toate-mvățăturiile dăscăleii elinești.

Și, deaca crescutim, ne-au dat de-am învățat și / filosofile creștinești, pentru să învățăm păgînii, să-i întoarcem cătră creștinătate. Carea noi o am îndrăgit, o-am cunoscut înșelăciunea idollor și deșertăciunea păgînii.

De-acia, ne-mprietinim cu un Simon, orecare farmăcătoriu. Carele vrea să ne prelestească după miteca lui cea spurcată. Ce cu agiutoriu lui Dumnădzău s-au prilejit un ucinic a Domnului Hristos, anume Zachei, și i-au dojenit să nu ne înșale Simon. Și ne-au adus la apostolul lui Dumnădzău Petr. Carele ne-au învățat și ne-au botezdat. Și, așea, ne rugăm lui Dumnădzău să te spodobești și tu, iubită maica noastră, Svîntului Botezdză!. Acestea deaca spusă ră ci, i-au cuprinsu-i cu brațele maică noastră cu multe lacrimi și cu bucurie. Și atunce pofți să să boteadze.

Iară Petr o-mvăță să postească neșcite dzile, să să limpedzască înfi. Iară noi l-am rugat să o boteadze, de vream ce din ceasul ce-au intrat în curabie n-au mîncat nemică. Care lucru au mărturisit și maică-mea cătră Petr. Și l-am rugatu-l cu tofji să o boteadze, ca să mîncăm piine depreună, să ne-mpreună bucurăm cu sufletul, că cu om nebotezdat nu mîncam la o masă nice dănoară. Iară Petr, pentru să nu greșască lui Dumnădzău, ca un svînt ce era și-ncă și pentru să facă și noaună pre voute, să ne miinghim, învăță să postim o dzi, toată dzua aceea, depreună cu tofji și cu dînsa și să o boteadze a doa dzi. Și așea feace. De-acia, luă piine Peter, de blagoslovi și svînți și tăie de deade, înfi, maică-mea, de-acia și noaună. Și, mîncînd în slava lui Dumnădzău împreună, ne-am bucurat.

Apoi, după acesteia, veni un moșneag și dzîsă cătră Petr: «Nu te prelesti, o, omule, a te ruga, că nice iaste Dumnădzău, nice promișlenie, adecă de mainte purtare de gînd, ce numai nărocul fiecăruia om. Și cite iaste să pață ori bune ori reale, tot te pate, săvai roage-să, nu să roage! Precum și cu lucrul am gustat de-am cunoscut! Că eu eram bogat foarte și de rudă mare. Și am dăruit multă milostenie la săraci, ca să-m fie dumnădzăii într-agiutoriu, să nu mi să tîmple scribe. Ce nu putără nemică să-m folosască dumnădzăii ca nește neputearnici, // nice mă putără feri fără patimă!». Această și alte multe dzicea moșneagul. Iară Petr i să pusă-mpotrivă cu răspuns adevărit că iaste unul Dumnădzău sîngur și nemuritoriu. Cu a Căruia purtare de mainte gînd și lăsare, toate să tîmplă cu drept giudeț. De-acia, l-au întreat să spuie de unde-i și cine-i și ce tîmplare au petrecut.

El răspuns: «Eu eram astrolog la Rîm, avînd femeaie o vară premare a lui chesaru. Căruia i-au fost scrisă în năroc să fie curvă. Deci, ș-au îndrăgit un rob al ei și, neputînd suferi vorova omienilor, au fugit cu dînsul într-altă țară (de la Athine). Și și l-au luat bărbat. Și așea au murit becînica cu 2 cuconai și avusesem. Iară al treile cel mai mic au rămas cu mine acasă. Și apoi mearsăm, pentru să-m cere femeaia, ce iarși am pierdut și cuconul meu cel mai mic. Iară eu am îmblat din loc în loc, tulind-mă, și mi-i rușine să mă întore acasă. Ce cu multă osteneală îm agonisăsc pita!».

Acestea eu deaca le audziuu, am cunoscut moșneagul că-i tată-mieu adevărat. Și l-am întreat cumu-i chiamă și pre femeaie-și și pre cuconi. Răspuns: « Favst mă chiamă și Matthidia, femeaia mea. Favstin și Favstinian și Clim, cuconii noștri. Atunce eu și Petr plînsăm, de-acia, mearsăm de spusăm manii veaste bună că i s-au aflat bărbatul. Iară ea ieși, glăsindu-să și bocindu-să. Și-ș căutără amindoi de să cunoscură. Și, de multă bucurie, stătură vrun ceas ca morții și ca mușii, neputînd grăi. Și, deaca să potoliră și să treziră, mearsăm și noi tustrei frați de ne-am închinat tăine-nostru. Și-i spusăm că-i sintem noi cuconii lui. Și fu mare bucurie întru noi, întru toți, mulțămînd putearnicului Dumnădzău, că ne-au spodobit de ne-am vădzut.

De-acia, Petr s-au întreat mult cu tată-mieu și l-au învățat să creadză întru Hristos și să nu mai dzică că-i năroc și cealea ce-a să pață omul, cum bugiaia înfi! Ce să creadză în adevăratul Dumnădzău. Carele cu a sa intru tot înțăleapă promișlenie au purtat grijea și ni s-au tîmplat de curabie nețătură ca acesta. să ne despartim unii de-alaiți, să aflăm / adevărații credință cu nevoile și scribele ce-am pătîit. Mai apoi de toate, au cunoscut tată-mieu adevăra ș-au venit cătră credință cea bună. Carele, deaca credzu lui Hristos, să-mplu de dumnădzăiască rîhnă.

Și, luînd de la Petr blagoslovenie, să dusă să să pricească cu Simon Farmăcătoriu, că încă atunce era în Antiohia. Și, deaca vădză pre tată-mieu că-l infrunteadză denainte nărodului, «amăgeu» și "farmăcătoriu" spuindu-l, s-au miniat necuviosul și l-au premenit în obrazul său.

* promișlenie

Deci, tată-mieu arăta că-i Simon. Și aceasta o feace spurcatul cu viclesug pentru sine, ca un șuvealnic, c-au trimis împăratul oameni să-l prindză, să-l ducă la Rîm, ca pre un amăguș și fărmăcătoriu, să-l umoară cu moarte amară. Pentr-acceaa, el, ca un viclean, pentru să scape de la nevoie, ș-au mutat chipul pre tată-mieu, ca să pităie tată-meu în locul lui. Și el fugi în Țara Jidovască și să amistiui. Iară tată-mieu, deaca veni la noi și-l vădzum cu obrazul lui Simon, ne-am mirat. Iară Petr înfășăcă că Simon au învățat pre toți antiohianii în înșelăciunea sa și i-au invitatui asupra lui Petr, cînd l-or vedea, să-l și ucigă în loc de amăguș și fărmăcătoriu. Și era cu toții gata spre moartea lui Petr.

Trimisă Petr pre tată-mieu cu frații miei, cu amindoi și cu maică-mea și pre alți ocrearii la că ești tu acela Simon!" și să dzice în tot nărodul c-ai cunoscut adevară ș-ai crezut într-unul Dumnădzău cel cu adevar, fiind adevarat Dumnădzău!». Și mearsă bueros tată-mieu pre poruncă și stătu în mijlocul orașului și dzise: «Să știți o, antiohianilor, că cu strîmbul am pîrit pre Petr! Că acela iasă svînt om și eu l-am elevetit fără de vină! Pentr-acceaa, vă rog să-l primiiți de-a veni și să credeți învățătura lui. Că iaste adevaratuliu Dumnădzău adeverit apostol! Și să faceți cite vă va-mvăta. Iară de nu l-fi asculta, va sta în cumpănă orașul vostru să piatie cu totul. Și pentr-acceaa am venit acum, să vă dau știre să nu cădeți la nevoie! Că, astă trecu- // tă noapte, mă bătea svinții îngeri pre mine, pre un necredincios și pizmaș strigătoruluiu dreptății. Deci, vă rog, de-acumu, de mă voiu mă înșela de necurată și de voiu mai dzice cuvînt rău de Petr, să nu mă credeți, că, ia că vă spuș astădz, netăgăduînd, că sînt un amăguș și fărmăcătoriu! Ce acumu mă căiese și mă las, doară Dumnădzău m-a ierta!».

Acceasta deaca dzise tată-mieu, ca din obrazul lui Simon pre sine ocărînd, iară pre Petr lăudînd și de-bine-cuvîntînd, feace pre toți antiohianii de-nădrăgiră pre Petr afia, cit ne și trimisără poruncă să marga să să îndulcească de dulce a lui învățătura. Carele îndată mearsă cu mine și cu alate soțiile noastre. Și-l primiră toți cu bucurie, ca un strigătoriu și mărturisitoriu dreptății și lui Dumnădzău apostol. Și, făcînd rugă svîntul apostol, pusă dreapta pre bolnavi și tămădui pre tot.

Și, deaca-i învăță destul să creadză întru adevaratul Dumnădzău de Svînta Troiță și i-au întăritui-i în dereața credință, iară tată-mieu cădzu la picioarele lui Petr, rugîndu-să să-l obîrșacă creștin cu Svîntul Botezdz, ca să să premeenească din obrazul lui Simon, să să-ntoarcă iară în obrazul său și să să pricețuiască de Svintele Taine. Iară Petr l-au învățat să facă rugă pînă minez cu lacrimi. Și de-acia, l-au învățat destul și l-au îndereptat preste tot în credința svîntă și l-au botezdat în numele Tatălui ș-a Fiului ș-a Svîntului Duh.

De-acia, zăbăvindu-ne acolo multe dzile, obliciră antiohianii de toate patimile noastre ce ni s-au tîmplat de cătră pizmașul satan. Deci igheomonul, deaca audzi că sîntem rudenie împăratului, au scris toate la Tiverie Chesariu. Iară-mpăratul i-au scris înapoi curund să trimiță pre părinții miei la Rîm. Deci, igheomonul trimisă pre părinții miei cu cînste mare, cu mulți petrecători și dvoarei. Și, deaca vădzî împăratul pre tatăl și pre maică-mea, au plîns de bucurie mare și cădzu pregir gumadziți lor, sărîntîndu-i. Dzise cătră tot senatul: «Bucurați-vă cu mine toți și să facem de-a valoma sărbătoare, în aflarea lui Favst și Matthidiei, că morț / cugetîndu-să, învîșărit și, pierduți, să aflară!». Și, făcînd mare masă, să veseli cu dînsii. De-acii, le-au dăruit mult aur, slugi și slujnice și alte multe și bogate daruri, să să fie ca și-n cînstea cea dintîi. Și trăiră în Rîm cu bună credință și cu bunătăți, păzînd credința lui Dumnădzău nesmintită și împărînd la săraci toată a lor avere. Și, de toate bunătățile dereînd, obîrșiră viața, cum iubește Dumnădzău. Și, lășînd ceaste petrecătoare, să dusară la ceale din ceru.

Iară eu cu frații miei nu ne-am mai despărțit de dascalul Petr nicăiurea. Ce sîntem supt ascultarea lui pururea, deprună călători și deprună păînd la nevoi cu dînsul, la toate scribele și nevoile ce-au răbdat de la necredincioș prin tot feali de cetăți și orașe, pre unde au îmblat propoveadînd svînta Evanghelie.

Mai apoi de toate, agiunsăm și pînă la Rîm, la acel vestit și lăudat. Întru care fără șagă propoveadînd cuvîntul și făcînd multe minni, au întors pre mulți la credință și să botezdară nu numai prostaci, ce și bogătaș și femei și de mare rudă giupinease, care matroane le dzic, adecă maice. Ce, de vream că avea să marga și svința sa cătră doritul nostru Domn și-mvătătoriu Hristos, vădzu videnie dumnădzăiască că, preste puține dzile, il vor răstigni, să să facă partnic patimilor desputoriului nostru. Strînsă pre toți frații și stătu în mijlocul besericii, tîndu-mă de mină și dzise acceasta cătră alafii: «Să știți, fraților și fiii miei, că sfinșitul drumului meu au sosit, precum Desputoriului meu mi-au arătat. Deci, iacă, vă hirotonesc episcop pre cest ucinic al meu Climent. Căruia încredintetz seauun

Și feacără cu toții rugă să-i scoată Dumnădzău svintele moștii, să le fie de mîngîiere. Și feace Dumnădzău minune, de fugi marca 20 de păpîrși și intrară spre fundul mării uscat. O, de puteamca ta minune, Hristoase! aflară o piatră mare cioplită, ca o beseracică, și tocmită de înfalcepciunea cea nepovestită în meștersug dumnădzăiesc. Și, în ntronul acii beseracici, dzăcea strălunmat trupul svintului. Și dzăcea și avel cirilg greu de curabie lîngă piatra aceea. Și, vrînd Fiv și Cornilie să rădice svintele moștii, veni din ceru glas, dzicînd : "Lăsa-ți aicea, unde l-au astrucat Dumnădzău!". Și, de-atuncă, în toți ai, să da marca în laturi trei mile, la dzua svintului, pînd 7 dzile acea minune, de mergea-a credincioșii și prăznuia acolo la moștile svintului, cu rugă cu bucurie.

Odanloară uitară acolo cuconul neșle credincios, în vreamă ce-i pripi apa, gîndind că-i la soții cuconul. Și-l plînsără păriții cîi s-au cădzut și să dusară plîngînd prin tot orașul. Și, cînd fu la anul, mearsară și-ș aflară cuconul sănătos, lîngă racla svintului. Și-nrebindu-l cum au trăit, șitură că svintul l-au hrănit și l-au ferit cu darul rugii svinții sale de cătră herile mării. Și-ș luară cuconul, mulțămînd lui Dumnădzău și svintului.

Intr-acestă dză, pomēnirea svintului **СВЯТЫХ ПЕТРА**, Petr, episcopul de Alexandria.

Acesta era în dzilele împăraților Dioclitian și Maximian, învățat foarte. Și timpîndu- / să în Nicomidia Dioclitian, de făcea multă supărare creștinilor și pre mulți au umorit cu pedeepe și munci cumplite.

Intr-aceea vreamă, acesta fericitul Petr podobia și da frimșețe și cuvîntă scaunului Alexandriei. Era între toți lăudat și vestit de bunătați. Și multă mulțime au indereptat spre credință dreapta cu învățătura svintă și cu minunile. Această deaca știu necuratul tiran, s-au miniat s-au trimis 5 trivuni cu voinici lor, să-l aducă la Nicomidia. Carii, deaca mearsară, îl aflară în beseracică învațînd nărodul cuvintele conle de spăsenie.

Și, arătîndu-i cărțile împărătești, nemică nu să mîhni, nice prici, ce, ca un mielcuș, stătu de-l legară. Iară orășeanii era nărod mult și să strînsură asupra trivunilor împărătești și să spăriară și închisără acolo la patriarhie și răpedziră scrisoare la tiranul, de le trimisă răspuns cum, mai de sirg, să taie capul svintului. Și cîți creștini s-or pune inprotivă porucii împărătești tuturor să le taie capetele. Decă, vrînd trivunii să scoată pre svintul să-l taie, nu-i lăsară orășeanii, că să strînseacă ca albinile, cu mici, cu mare, de plîngea pre tubitul păstoriu. Iară trivunii sta în gînduri să înceapă a-i tăia sau să să-norocă la-mpăratul cu nemică.

Acesta, deaca știu treacleatul Arie (ce-l afurisit svintul ca pre un vrăjmaș lui Dumnădzău), au pus rugători mulți prești și diaconi să roage pre svintul să-l iartă, neștiînd ei viclesugul lui Arie. Și mearsară la temniță și i să-nclinară, rugîndu-să cu lacrimi: "Rugăm-ne svinții tale, fă-ne acest bine, de vream te Dumnădzău te cheamă cătră mărturie și vei să mori mîne, să proslăvești pre Dumnădzău cu vrăzutele singelui tău, iartă pre Arie, să slujască cu și mainte!". Atunc svintul nu-i lăsa să-ș sfrîșcă rugă, ce-ndată, cum audzi avel urgisit nume și spurcat a lui Arie: "Să fie Arie afurisit, răspunsă, și despărțit de la slava lui Dumnădzău, în veacul acesta și-n cela vece! Cum și el, treacleatul, desparte pre Fiul lui Dumnădzău de la slava Părintelui și de la o împreună ființă!".

Acestea deaca audzi elrosul, să cutremurăr și nu mai cutdezăr să mai poftorească cuno- // 158
scînd că, cu știrea lui Dumnădzău, l-au afurisit. Și, vâdzînd svintul că sint mîhniți, chemă pre doi la sine, anume pre Ahilla și pre Alexandru, preuț de cinste. Și pusă pre Ahilla de-a dreapta și pre Alexandru de-a stînga și dzisă: "Fraților, sfrîșenia mi-au sosit și, ia că mă duc cătră Domnul mieu cel dorit, cu măcenicie, precum Svinția sa mi-au vădit. Și Svinția sa au însămnat cu sorți pre tine, preute Ahilla, să iai scaunul mieu! Și, iarăș, pre urma ta, să fie Alexandru, precum mi-au vădit adevărat Duhul Svint .

Iară pentru Arie să nu gîndiți că sint aspru și neuibitoriu-de-om de nu-l iert! Ce să știți că fine la inemă viclesug în sufletul său, treacleatul! Că astă-noapte, făcîndu-mi eu ruga, deaca mi-am obrîșit urănea, mi-am înălțat gîndul cătră Dumnădzău s-am vădzut videnie strașnică și minunată. Adecă Domnul nostru Isus Hristos, cucon ca de 12 ai, cu frimșețe nepovestită și strălucoare ce perucea de la svinta și dumnădzăiasca lui față, de strălucia toată casa, imbrăcat cu cămeșe de in și rîmtă de sus pină gîos. Și cuconul fînea cu imbe mîn rumturile și le trăgea, de să acoperia pre svintul său trupșor dumnădzăiesc. Iară eu vâdzînd așa, întrebaui cuconul și l-am dzis: «Doamne, cine t-au rumt haina?». Iară Svinția sa îndată răspunsă: «Acela Arie m-au golit și să te păzești să nu-l cumva primeti la obșteenie, nice într-un chip! Ce să dzici mai virtos și lui Ahilla și lui Alexandru preuț (carii pre urma sfrîșitului tău vor să fie păstori în Beseracica mea) să nu cutdezez nice într-un chip l-primi sau

* mărturie

Și, deaca obiși ruga, să sculă de la mormint. Și nălțind minule cătră ceriu, dzisă așea: "Despuitorile Iesus Hristosae Fiinule, singur născut a nemuritorului și ne-ncepului Părinte, ascultă-mă prestu un păcătos și netrebnic, șerbul tău, potolește iarna aceasta carea invăluiește Besearica ta cea svîntă, premenaste fortuna și holbura în finiește lîmpede și dulce! Și să fie singele meu peccate și obișire goanei iubitici tale turme, că blagoslovii ești în veaci! Amin .".

Și într-aceiași ceas să ruga și o ficioară, ce lăcuia aproape de măcenia apostolului. Și cum ș-au firși polnoșnița, audzi glas din ceriu, dzicînd: "Petri, începuță apostolilor și Petri, obișire măcenicilor!". Care lucru s-au implut atunce. Că, preste puțină vreme, slătu împărat Marele Constantin și să potoliră gonacii besaricii. Și, deaca-și obiși ruga svîntul, sărută mormintul apostolului și a arhierelor ce era acolo în ținterim îngropați.

Și așea, s-au întors cătră trivuni cu in florită față și străluminată și veaselă, cu lumină fulgerind nepovestit, cit să mirară și să spămîntară slujitorii. Și-ntr-aceia ceas, venia la oraș o femeie bîtrînă și cu o ficioară, aducînd 2 prostiri și 4 pici. Carile deaca vădzu svîntul, cunoscu că le-au trimis Dumnădzău. Și le invăță de așternură picile "la pămînt și prostirile deasupra. Și îngunecne preste acei așternut și feace rugă, mulțămînd lui Dumnădzău. Și-ș feace cruce. Și să dezbracă de omorof și goli gramudzii, se plecă să-l taie. Iară slujitorii, fiindu-le scandăli de bunătatea svîntului, nu vrea nice unul să mișce, să-l taie, că nu-i trăgea inema.

Apoi, vădzînd că să feace dzuă, să temură să nu oblicească cetă- // țeanii și vor venei creștinii de i-or smintii. Să voroviră și pusară cu toții cite cinci galbeni, cine l-a tăia să ia banii toți. Și așea, unul mai lacom la bani au luat banii și l-au tăiat. Și încălecară, de fugiră mai curund ellinii trivunii cei împărătești, acia cu ispravă.

Iară svîntul trupul măcnicului stătu mult ceas (o, minune!) drept, pînă mearsă veastea în tot orașul și creștinii ce păzia la tocmîni deaca audziră, alergică. Și, deaca vădzură svîntul trup, plînsară mult, ca pre părintele său cel iubitioriu de cuconi și bociră a ce rămasără săraci de dulcece arhierue. Și s-au strîns tot orașul și finutul de prin pregiuru Eghiptului. Și mult plîns feacără, glăsindu-să de mergea glasurile în sus, a ce să scăpară de părinte. Și toți să silia cine mai curund va lua o bucăcea din hainele svîntii sale de blagoslovenie. Deci căpeteniele îmfașară în prostirile aceale ce primiră, de sprejîniră singele svîntii sale și în meșinuri, într-acealea, și-l legară bine strîns, temindu-să să nu dea jac nărodul la svintele moștii.

De-acia, unii dzicea să-l ducă în țintirumul svîntului apostol Luca să-l îngroape, alții la svîntul Theona ce-au fost dascal svîntului și l-au crescut. Iară cei mai de-a hirea gătără o curabie și luară pre svîntul, de-l dusără la ostrovul ce să chiamă Levçada, că era acia aproape. Și-ngropară pre svîntul na stînga parte aciași cetății, provodindu-l cu cinste, în 25 a lui noievrie, în țintirumul ce ș-au făcut singur svîntul.

Însă, mainte, pînă a nu-l ducă în curabie, îl dusără întii în svînta patrierhie și-l pusără în scaun. Și, deaca-l vădzu nărodul în scaun, să potoliră de plînsuri. Și să mingiארă, vădzîndu-l în scaunul svîntului oltariu, ce să chiamă "sinthronon", "scaunul cel vlădicesc". ce-i după svîntul prestol, unde șeade arhierue cu vlădicii, în svîntul oltariu, cînd slujesc. Și, deaca-l vădzură, să mingiארă, că, pînă era viu, nice dănoară nu l-au vădzut în scaun să șeadză, ce numai pre stepena scaunului. Și de mult ori cirtia cilrosul a ce nu să suie în scaun, să șadză, cumu-i obiceiul.

Și, dănoară, l-întrebară, cînd era viu, a ce nu bagă samă cinstea vlădicească, îmbrăcat fiind / în podoboale patriarșești și șeade gios. Iară svîntia sa le-au răspuns: "Nu mă silireți, fraților, să mă siuu să șeaz în svîntul scaunul sinthrononului! Că frică și cutremur cuprinde sufletul meu cînd mă apropiedz la svîntul scaun, că vădz o străluminată și dumnădzăiască puteare ședzînd în svîntul scaun. Și eu, de cu frică și cu bucurie, mă minunedz, neștînd ce vou feace. Și, pentru-aceaea, șeaz gios, pre podnojie și cu frică fără de samă! Ce iată, fraților, că v-am spus și să nu vă mîhniți și poporul să nu să mîhnească și să mă osindească! Iacă v-am spusu-vă vina și mă rog, cînd m-îți mai vedea făcînd așea și nu mă supărăți, ce mai virtos să-mvățați poporeanii să nu să mîhnească!".

Deci, pentru-aceaea, suiră svintele moștii în svîntul scaun a sinthrononului, să-l vadză, să le paie bine, de vreme ce, pînă era viu, n-au ședzut. Și adusără episcopii pre Ahilla și-i pusără omorof svîntului și-l hirotoniră patriarh de lîngă svîntul, precum singur marcele Petr au invățat pînă era viu. De-acia, mearsă cu tot săborul de l-au provodit cu mare cinste și l-au îmfașat cu miruri scumpe și cu fașe, cum să cade și l-au astrucat în mormint ce ș-au gata. La carele multe minuni dumnădzăiești să feacără și să fac întru slava lui Hristos Dumnădzăului nostru.

* meșinuri

Intr-această dzi, precuciosul Malhos cu pace s-au săvârșit.

Intr-această dzi, precuciosul Carion în pace s-au săvârșit.

Intr-această dzi, svintul Ermoghen, episcopul acragandilor, cu pace s-au săvârșit.

Intr-această dzi, svinții Filimen și Hristofor de sabie s-au săvârșit.

Intr-această dzi, svintul Evghenie într-o gaură de zidiu băgat și astupat cu var, s-au săvârșit.

Intr-această dzi, svinții Procopie și Hristofor de sabie să săvârșira.

Intr-această dzi, svintul măcenic Alexandru din Corint și precuciosul părintele nostru

Grigorie de la Piatra de aur. Carele să trage din părțile Răsăritului. // Și veni de lăcu la acea piatră.

161r

Intr-această dzi, svintul măcenic Theodor de Antiohia //

Pre acesta svint l-au prins la Iulian Prestipnic eparhul Salustin, de frică, dîrep-ce că,

timplindu-să a muta svintele moștii a svinților măcenici Vavila și alte svinte moștii, ce împreună, de la

Dafne și cîntind din psalomii lui David : "Аз постигъ тѣхъ въ снѣгахъ цюпцѣилю и сѣ лаудѣ
Удѣлителю о нѣмѣхъ свѣтѣ", adică "Rusineadze-să toți carii să-nchină ciopliților și să laudă

pregiur idolii lor". Deci, pentr-aceasta prîpeale, căce le-au audzit Iulian, au învâțat pre Salustin

l'parhul de-l prînsără pre acesta svint, ce era unul dintre-aceia Marele Theodor.

Deci, l-au spînzurazat și l-au zgîriiat și l-au zmicuiat cu biece de vine de bou și-i sparsără coastele

cu cirglie și-l legară cu lanțue, de-l aruncară în temniță. Iară cînd fu demineață, deaca știu spurcatul

Iulian de la eparhul răbdarea tinărului, socotind că cu aceasta ce pat svinții măcenici pînă la moarte

pentru Hristos iaste de perire păgînată și de cinste creștinilor, și luă de samă urtul lui Dumnădzău

ș-au învâțat de-au slobodzit pre svintul din temniță.

Acesta vitez nevoitoriu l-au întreat oarecarii: "Oare simția aceale cumplete munci? Iară

svintul feace că dintii simția pușinea durare.". De-acia, să ivi oarecine cu năframă moale și reace,

de-i ștergea sudorile obrazului și-l îmbărbăta. Și feace că: "Deaca mă lăsară de la muncă, să dusă

ș-aceia ce mă-mbărbăta și mă răcoriără".

Și acela Iulian muri cu amară moarte și rușinată la persi, iară svintul Theodor să bucură răpăosat

întu Domnul.

Pentr-a lor svinte rugi, Dumnădzău miluiaște și ne spăsește.

INTR-ACEASTĂ LUNĂ, 25, pomenirea svintei mare măcenite Ecaterina, fiica împăratului

Consta. Carele au fost împără la Africa, mainte de Maxentie. /

Acastă văcut pomenită era din vestitul marele oraș Alexandria. Fostu-i-au viața în 260 de

ai după Domnul Hristos, pre o vreme cu svinta Varvara, în vremile împăratului Maxentie Păgînul,

fiică fiind lui Consta, mainte de dînsul împărat.

Acesta împărat Consta au pus numele său Chiprului Constantia. Și era foarte frumoasă și

nepotrivnică, naltă la stat. Carea învățasă tot fealiul de carte elinească. Învâțat-au tot poeticii: Omir,

Virghilie, Aristotel și Platon și cărțile doforilor Avsclipie, Ippocrat și Galin și toată ritorica și

loghica și tot graul și limba, cit toți să mira de-nțalepciunea ei cine o vedea și cine o audzia. Și mulți

bogății și puteamici să cerca să facă cuscrie cu maică-sa. Carea era într-ascuns creștină, tăinuind

pentru goana ce să pormisă pre creștini de Maxentie, păgînul împărat.

Deci, nidele și maică-sa o sfătuia să să mărite, să nu să streineadze împărăția tatălui ei, iară

Ecaterina iubia ficioaria, ca o întăleaptă și filosofă și să apăra cum putea. Iară deacă vădu că o supără

mult, pentru să să mintuiască de supărare, le dzisă: "Aflați-mi un finăr depotriva a patru daruri ce

162r

dziceți că am eu de-ntrce pre alalte tinereate! Că eu nu poaci suferi a merge după căsătoriu mai prost

decît mine, cu ruda și bogăția și frîmșeatea și înțălepciunea deaca nu-m va fi într-aceasta de-a

tocma!". Și ei, ludindu-i pre ficiorul împăratului de Rîm mai bogat, numai cu-nțălepciunea cărții mai

gios, ce dzisă că n-a merge după om necărtulariu.

Dară maica ei avea un duhovnic, om svint, ascuns din afară de cetate și luă pre hiica sa

Ecaterina cu cinste, de mearsără la duhovnic să să sfătuiască. Iară isihastrul, vădzind destoinicia

ficioarei, pușă gînd să o-noareză spre cunoștința împăratului ceresc Hristos. Și-i dzisă: "Știu pre un

tinăr foarte minunt de te-ntrceace în toate darurile tale! Și frîmșeatea lui intrceacă și pre soarele,

înțălepciunea lui preste toată lumea! Și bogăția lui preste toate faptele, de nu- // mai scade și rudeniia

lui nepovestită și neagiunsă de mîntea omenească!".

Acestate și mai multe spuind isihastrul, s-au gîndit ficioara că-i spune de om pemintean.

Drept-aceasta, să schimbă în fața și la inemă și-ncepu a-i întrea pre-amănut, oare iaste cu de-adevăr

acea, iară el povestindu-i mari și minunate și adevărate bunătăți. Și-i dzisă ficioara: "A cui ficior iaste

acest lăudat de tine?". El li răspunsă: "Acesta n-are tată pre pămînt, dară s-au născut nepovestit și pre

din sus de fire, dintr-o cinstită și preasvintă și plină de toate daruri și bunătăți ficioară. Carea s-au vrednicit pentru a ci viață svintă, de trăiaște fără moarte cum sufletul și trupul suită mai sus decit toate ceriurile! De i să-nchină toate ceatele svinților ingeri ca unui împărăteasa a toată zidirea și făptura". Și-i dzisă Ecaterina: "Dară putea-l-aș vedea pre înărul acesta ce mi-l spui așa de minunat!". Lară bătrînel face: "De vei face cum te voui învăța, te vei spodobii, de-i vedea prealuminata și străluminata lui față!". Lară Ecaterina face: "Vădzu-te că ești om cu minte și bătrîn înțelept și cinstit și te credz că nu-m vei grăi deșert! Deci gata sint să fac cum vei dzice!".

Atunce ishastrul deade ci o svintă icoaăn, în carea era zugrăvită Preasvinta Dumnădzău-Născătoarea cu svintul ei cucoaș în brațe. Și-i dzisă: "Aceasta-i pururea ficioara, maica întârului ce și-am spus! Deci ia-o la casa ta și te-nchide în cămară-ți și te roagă toată noaptea cătră dzisă, că i-i numele Maria! Și te roagă ei să primască să-ț arate pre fiul ei. Și am nedeaje că, de te vei ruga cu credință, asculta-te-va și vei vedea pre-acela ce-l dorește sufletul tău!".

Atunce ficioara luă svinta icoaăn și mearșu cu maică-sa acasă și să-nchisă în cămară ei, de feace rugă toată noaptea, cum o învăță bătrînel. Și așa, făcînd rugă, să osteni și adormi. Și ea vede în vis pre împărăteasa ingerilor ceriului, precum era și în icoaăn scrisă, cu svintul prunc. Carele slobodzia radze mai luminate decit soarele. Dară-ș întorcea svinta fețișoară cătră svinta-ș maică. Deci, ficioara vedea / pre cucon numai din dos și, dorînd să-l vadză la față, trecu de cea parte. Lară Hristos și-ntorcea și dzînd-acelea iarăși fețișoara cătră sin, la svinta-ș Maică, pînă a treia oră. Și aude pre svinta Maică unde dzice: "Caută, Fiul mieu, pre șarba ta Ecaterina, cumu-i de frumoasă și de ghizdăvăl!". Lară cuconul răspunsă: "Atîta-i de grozavă și ponegrită cit nu o poci vedea!". Și-i dzisă maică-sa: "Dară nu-i destul de înțeleaptă decit toți ritorii și mai bogată și mai de rădă mare decit toate tinerealea a tuturor cetățîlor?". Lară Hristos răspunsă: "Spuiu-ți maică că iaste fără minte și mișea și nebagată samă, pînă cînd să află într-acesta gînd, cit nu poci suferi nice să-m vadză fața!". Lară Svînția sa-i dzisă: "Rogu-mă, iubitul' mieu fiu, nu-ți urghisi zidirea ta, ce învață-o și spune-i cum va face să dobîndească slava Ta și să vadză și dorita ta svintă față, Carea o doresc ingerii a o prăvi!". Lară Hristos răspunsă: "Să să ducă la bătrînel ce i-au dat icoaņa și, precum a-mvăța-o făcă! Și deaca s-a botedza, vedea-mă-va, de va dobîndi multă bucurie și folosul!".

Aceastea visînd svinta Ecaterina, să deșteptă. Și mirîndu-să de vis, să dusă cu puține slujnice la cheliia starețului. Și cădzîndu-i la picioare, cu lacrimi îi spusă visul și i să rugă să o-mveate cum va face să-ș dobîndească dorul. Lară svintul ishastru i-au povestit de-amănunt toată taina svintei credințe, începînd de la faptul lumii și zidirea a întîiului strămoș, pînă la de-apoi venire a Domnului Hristos. Și pentru slava raiului și nefrîșita munca a iadului. Și atîta au învățatu-o de-aguins, cit au cunoscut de-amănunt toată taina credinței, ca o cărtulare și înțeleaptă ce era. Deci, credzînd cu toată inema, să botedză de la dzîsul. De-acii iarăși o învăță să să roage cu jelanie cătră preasvinta Precistă să i să arate ca și-nfi.

Deci ca deacă să dezvăcu de omul cel vechiu și să-mvăcu în veșmintul nestrigării, să dusă la împărăție-și și toată noaptea să rugă cu lacrimi pînă iarăși adormi. Atunce vedă pre cereasca împărăteasă cu dumnădzătescul prunc, carele îi căuta Ecaterinei cu multă dragos-// ste și blîndețe. Și svinta Maică întreba pre Domnul place-i tinireaoa ficioară? Lară Svînția sa răspunsă: "Acmu s-au făcut luminată și slăvită ceaea ce era înfi ponegrită și necinsită. Aceaea ce-au fost mișea și ne-nțeleaptă s-au făcut acmu bogată și cu totul înțeleaptă. Aceaea ce era nebagată în samă și nelăudată să feace de bună rudă și lăudată și-nr-atîta bunătăți și daruri iaste înbogățită și atîta mi-i de dragă, cit primască să o logodesc, să-m fie mireasă nesticată!".

Atunce Ecaterina cădzu la pămînt, cu lacrimi dzîcînd: "Nu sint vreadnică, preaslăvite Domnitoriele, să vădz pre Împărăția Ta! Ce spodobește-mă să fiu numărată în ceata șerbilor tăi!". Lară Dumnădzău-Născătoarea luă direapta mină a Ecaterinei și dzisă cuconului: "Dă-i ei de logodnă, fiul mieu, inel, de ț o logodeaște, să o vrednicești împărăției Tale!". Atunce Domnitoriu Hristos i-au dat ei inel frumos, dzîcînd: "Iaca astădzi te primască să-m fii mireasă nesticată și vecinică! Și să o păzești foarte în ferință logodna și tocmala aceasta, să nu-ți iai nice într-un chip pre alt mire pemintean!".

Aceasta deaca dzisă, să firși videnia. Și deșteptîndu-să ficioara, vedea cu de-adevart în direapta sa inelul. Și luă atîta bucurie și veselie, cit fu cu totul prădată inema ei spre dragostea lui Dumnădzău din acela ceas. Și află s-au schimbat în schimbare minunată, cit numai gîndia de-acii

* duplicate

lucruri peminești, ce numai aceale nesticicioase frimseși a doritului Hristos chitiiă, pre dinsul doriai, de dinsul gindiiă, adormită și deșteptată.

Iară necurat împărat ce Rim, Maxentie, timpindu-să în Alexandria ș-avind rîhnă multă și nevoinți spre idoli, trimisă cărți în toate cetățile a eparhiei împărăției sale, de-ș chemă boarii și putearnicii să să stringă toți, să-ș facă idolilor praznic. Și să strînsără den toate părți la dzuă aceii spurcate jărtve, cineș la oraș. Și intii împăratul adusă de jărtvă 130 de boi, așjidere și alalți, cineș și puteare să-ntrucea, de să arăta cu credință cătră necurații și nesimțitii idoli. Și să-mplură toate cetăți și orașe ragetele dobi. / Toaceale celor de giungihal și de fumul jărtvelor. Și era pretutinderea mare greutate și văzduhul să-mplu de sfără, de să-mpulfi.

Aceastea vădzind cinstita Ecaterina greutate la suflet ce avea oamenii duși cu sila spre păgînitate, de frica morții trecătoare, de-ș pierdea sufletele, să rîvni la suflet de jealea lor. Și pomindu-să cu jelanie dumndăznăscă, luă cu sine puținale slugi și mergea la capitea unde făcea împăratul boboanele aceale spurcate ideolegi. Și, cum stătu la ușe, trăgea ochii tuturoră cătră sine pentru frimșecea ei cea nederească, carea mătursiia și a sufletului ei frimșeate. Și porunci la-mpăratul că are să-i grînscă cuvint de lucru de treabă. Deci împăratul îmvăță să intre.

Iară ce, deaca intră, îi feace intii metanie, de-acii, stătu de-i grăi, cu îndrăznire dzicind: "Ți să vrea cădea, o, împărate, și mai dintii să cunoști înșelăciunea carea aveți slujind la idoli surdzi și nesimții și străcioși. Că rușine mare vă iaste a fi voi atita de orbi spre adevară, închinindu-vă fără minte a spurcături ca aceastea!

Și incai pre înțeleptul tău Diodor să credzi. Carele dzice că dumndăzii voștri au fost oameni și-ș frîră viața ticănteaste! Dară pentru nește bărbăfii ce feceară și alte nevoințe lumești i-au numitu-i oameni a fi nemuritori și cu stilpi și cu idoli și obzaxe ca acealea i-au cinstitu-i. Iară cei mai pre urmă, nepricepid gindul strămoșilor, că le-au făcutu-le trupuri pentru pomană, începură a li să închina ca neștor dumndăzii, pîrindu-le că fac bine și cum să cade! Dară Plutari Heroneaul ocărește și meșurătorăză pre celi să înșelără a să-nchina la păpuși ca aceastea! Acestora alor voștri dascalii s-au vrut cădea să creadele, împărate, și să nu fii prilej pierdzării altor suflete! Pentru carile vîi să-ți dobindești nefrîșită măncenie! Că unul iaste Dumndăzau văcutoriu de maintea începătoriilor și fără moarte! Careleș mai apoi să feace pentru spăsenia noastră om. Și pentru dinsul împărății împărățisc și jărtie să îndreptează! Și stihile și toată lumea să (ine și toate făpturile să zidiră dintr-un cuvint a lui! Și trăiesc // și îi-i trau de la dinsul. Acesta totputearnicul Dumndăzau nu-i trebuie ca aceastea jărtve, nice să bucură în giungerile nevinovatel dobitoace, care n-au nice o vină, ce numai ne poruncește să păzim poruncile lui neclătite!"

Aceastea audzînd, să minie foarte Maxentie. Și rămasă fără glas mult ceas. De-acii, neputîndu-să pune inopvita cuvintelor ei, răspunsă: "Lasă-ne să ne obrișim sfările și atunce ț-vom audzi cuvintele mai bine!". De-acia, deaca ș-au obrișu-și pingăritul bulciu, îmvăță să-i aducă pre svinta în curte naintea sa. Și-i dzisă: "Spune-ne cine ești și ce sint cuvintele ce ne dzicii!". Iară svinta răspunsă: "Eu sint fată împăratului Consta celui naintea ta, mă chiamă Ecaterina. Sint îmvățată în toate științele cărților, retorica, filosofia, gheometria și alaltele. Dară aceastea toate, ca nește deșearte și fără folos le-am părăsiș ș-am venit să fiu logodnică Domnului meu Hristos. Carele dzice prin proocul său: «Piarde-vou înțelepciunea înțelepților și înțelesul pricepătoriilor oi lepădal!»".

Iară împăratul, mirindu-să de înțelepciunea ei și de priceaperea și vădzînd afita frimșeate, gîndi că nu-i de pre pămînt, din părinți muricioș născută, ce-i vro dumndăzăoie din cealea ce să e închina și vorovește cătră dinsul cu chip de om. Și, spîndu-i acesta gînd, îi răspunsă fericită: "Adevar dzisăși, împărate, că numești dumndăzii pre dimonii carii arată multe năluciri și, înșelîndu-vă, vă trag cătră aselghie, în fierbăzări de păcate și pohte spurcate! Dară eu sint jărni și tină și m-au plăcmit Dumndăzau în formă ca aceasta și m-au cinstit cu închipuirea sa și cu asămănarea. Și de pre-această să cade a să mira de înțelepciunea ziditoriului, de vream ce în atita de proastă tină și lut putu de deade atita frimșeate și ghizăvie!"

Intr-aceastea să minie Maxentie, dzicînd: "Nu grăi rău pentru dumndăzii, că ei au slavă fără moarte!". Și măncenia răspunsă: "De-i vrea să scuturi puținel migla și întunecarea înșelăciunelor, vei cunoaște a dumndăzilor tăi ticăloșie și vei priceape adevaratul Dumndăzau! A Căruia mirat / și svint nume numai pomenit, și Crucea lui în văzduh sămnat izgoneaște pre dumndăzii tăi și-i piarde. Și, de ț-i-i voia, arăta-ț-vou și ntr-aiave adevarătatea!"

Iară-mpăratul, vădzînd sfobodnicia svintei, nu cutedză să stea la n-trebat, temîndu-să să nu-l învince cu răspunsurile, de-l va rușina. Și dzisă ca să șuviăscă: "Nu să cuvine împăratul să vorovască

cu femeii! Dară voi strînge înțelepții ritorilor miei și atunci l-vei cunoaște neputința ciumiliturile. Și, deaca l-vei cunoaște folosul, vei crede într-a noastră legii!”

Și, deaca dzîsă acestea, învîată să păzască virtos pre svînta. Și scrisă cărți la toate cetățile a veniți la noi cum mai curund, rugîndu-vă lui Ermi, dumnezeu cel înțelept, și pre alalte muzee și înțelepciunilor dzîne, ca să puteți înfrînge o prea înțeleaptă femeiea ce s-au ivit într-aceste dzile, de înțelepciunea de la moșii voștri, de veți fi minunați în oamenii! Și de la mine veți avea daruri destule și plată de osteneala voastră!”

Deci să strînsrăți cei mai aleși și mai înțelepți ritorii, 50 de înși, cei mai ascuțiți la gîndit și la grăit destuli, cîtră care dzîsă Maxentie: “Gătați-vă foarte cu de-adînsul să vă luptați bărbătește! Și să nu vă fie leane pîrîndu-vă că vă-i a vă întreba cu o femeiea! Ce cum v-ar fi lupta cu carele-i mai înțelept și mai tare ritor, așea să puneți nevoiță să vă arătați înțelepciunea! Că precum cu de-adînsul am cunoscut o-a întreace cu înțelepciunea și pre înțeleptul Platon! Deci vă rog așea să vă luptați cum va fi lupta cu acela! Și, de-o veți birui, voi da-vă mare daruri! Iară de vă va învince, veți fi de rușine și de moarte!”. Aceastea dzicînd Maxentie, îi răspunsă unul din ritorii, care era mai cap și dzîsă: “S-ari fi carea-i mai înțeleaptă din femei, o împărate, și mai filosofă, n-a putea grăi naintea noastră! Și trimite să vie și atunci vei vedea adevara!”. Deci auzînd pre ritorii Maxentie așea // laudîndu-să, să-mplu de bucurie și să-mvoiește, nedejdiuîndu-să desertul că va birui dirza limbă și nestîmpărata, pre ceea ce-i de toată înțelepciunea și de blîndețea plină.

165r

Deci trimisă de adusără pre svînta măcenția. Și era strînsi mulțime multă la teatrul, la pîrviște, să vadă cea de-apoi ce-a hi. Dară, pînă a sosi trimișii la svîntă, vini din ceriu svîntul Mihail, îngerul de la Dumnezeu, și-i dzîsă: “Nu te teame, fiica Domnului, că iată Domnul l-va da înțelepciunea preste înțelepciunea ta, ca să biruești pre cei 50 de ritorii! Și nu numai ei, ce și alți mulți vor crede pentru tine, să dobîndiți toț cununa mărturie!” Deci, luîndu-o trimișii o dusără la m_păratul. Și-dată ghenozorul acela ritor dzîsă așea, cu mîndrie grăind: “Tu ești carea oărești pre dumnezeii noștri așea de fără rușine?”. Iară svînta răspunsă lui cu blîndețe: “Eu sint. Dară nu fără de rușine, precum dzîșiși, și cu buiecie, ce cu cumpăt și cu adevărate.”

Iară ritorul: “Dară de vream ce poeticii cei mari îi numează “nalfi”, cum tu cutedzi de-t pornești limba asupr-le cu atîta dirție, o-ai gustat și de înțelepciunea lor și te-ai cutemizat de dulceată!?” Iară ea răspunsă: “Înțelepciunea o am de la Dumnezeu! Mieu dar! Că Svînta sa iaste înțelepciunea și viața. Și care să teame de Dînsul și-i ferească poruncile dumnezeiești acela-i adevărat filosof! Iară lucrurile dumnezeilor voștri și poveștile lor sint vreadnice de ocarîi, pline de-nșelăciune și de amăgire. Dară în spune-mi: care din marii tîi poeticii îi adeverează a fi dumnezeii?”

Iară ritorul dzîsă: “Întîia dată, înțeleptul Omir, rugîndu-să cătră Die, dzice: “Dzăule, cinsteșule, măritule! Și nemortacii dumnezeii alaltii”. Și așel vestit Orfeus, la bogorodjenia sa, dzice acestea, mulțămînd lui Apolon: “O, Alitei fiule, departe, săgetătoriuale, lucoare de viață, putearnice tot-zăritoriule, a mortaci ș-a celor nemortaci domnitoriuale, Soriuale cu de aur ce te sui arîpi!” Deci, așea, căpeteniile poeticeilor și putearnicii cinștia pre înși și-i numia dumnezeii fără moarte. Drept-aceaea, nu te-nșela tu, așea prea-nșelăptă, a te închina răstîgîni / tului pre cruce! Pre carele mine din poeticii Dumnezeu nu l-au numit!”. Iară măcenția feace: “Acela singur Omir dzice la alt loc pentru acel mare al tău dumnezeu Zevus cum iaste mincinos, amăgieu și măiestreț și suvalnic. Și cum era să-l leage Ira și Posidon și Athina, de nu vrea fi fugit să s ascundză! Așjidere să vad și alte de-aseamene de ocară dumnezeilor voștri! Iară pentru Răstîgînitul dzîșiși că nu-l grăiește nime din dascalii cei de demult, nice-l mărturiește că-i Dumnezeu! S-ar cădea să nu incunungiari nime, nice să mulțămînd de Dînsul Careleș iaste Dumnezeu adevărat Ceriuale și Pămîntului și Mării, Sorelui și Lunii și-a toată ruda omenescă Făptoriul necuprins, nerumat și nespul! Dară pentru mai adevertia dumnezei, ascultă ce dzice de Dînsul preai înțeleapta Sibilla voastră, mărturisind de Dînsul, de încredințarea, ascultă ce dzice de Dînsul preai înțeleapta Sibilla voastră, mărturisind de Dînsul, de dumnezeiiasca-I intrupare și de spăstoarea răstîgînire: “Tirdzu, oreclînd, neștine pre mult credințărețul acesta va veni pămînt și fără de smîntea să va face carne și a pîznă de necredincios popor și s nevindecate pătime va dezlega stricare! Și Acestuia face-s-a pîznă de necredincios popor și s nevindecate pătime va dezlega stricare! Și Acestuia face-s-a pîznă de necredincios popor și s nevindecate pătime va dezlega stricare! Și Acestuia face-s-a pîznă de necredincios popor și s nevindecate pătime va dezlega stricare! Și Acestuia face-s-a pîznă de necredincios popor și s nevindecate pătime va dezlega stricare!”

ΑΥΤΗ ΣΦΑΔΑΝΗΤΟΣ ΓΕΝΗΣΕ ΤΑΙΣ ΚΑΡΔΙΑΣΜΑΤΟΣ ΑΕ ΔΕΟΤΗΤΟΣ ΟΡΟΣ ΑΝΤΩΝ ΠΑΘΩΝ ΑΝΘΡΩ

* măcenții

Atunce Maxentie învătă de o dezbrăcără din podoba împărătească. Și o bătu cu vine de boi, fără milă, două ceasuri, pre spate și pre pintece pină ce fărîmară acel svînt și ficioresc trup, de grozăvit acela ce era întîi ghizdav și frumos. Și singele cura ca pîrful, de roși pămîntul, lară svînta sta cu atîta bărbăție și destoinicie, cit să mira ceia ce prăvia. Lară cînd fu ore_cînd, tîrdziu, acea fiară ne-blîndiză de o lăsară de la bătaie și o pusă la-nchisoare și-îmvătă să o flămîndzască douăsprezece zile fără mîncare, pină-ș va gîndi cu ce munci o va umori.

Lară Avgusta, împărăteasa lui Maxentie, avea mult mult dor să să-mpreune cu svînta, că foarte o-nrăgîsă audzînd de bunătățile ei și de vitejie și, mai virtos, pentru visul ce vădzusă într-acelea zile, cum mai gios să veade. Dintr-aceaea, s-au săgetat la înemă în dragostea ei, atîta cit nu putea să doarmă. Și, ieșînd împăratul din cetate cu o treabă, să zăbăvi puține zile la un sat. Și așa împărăteasa aflîndu-ș vreamē dorului.

Și era un mare boliarin puteamic hatman preste oșt stropetedarh, priiatin mare împăratului. Și-l chema Porfirion, om credincios și înțelept. Acestuia ș-au spus împărăteasa taina, dzicînd: "În ceaealaltă noapte am visat pre Ecaterina unde ședea în mijloc de mulți tineri și feteșoare frumoase, îmbrăcate cu podoabe albe. Și atîta strălucoare ieșia de la fața ei, cit nu puteam să-i caut. Și ea m-au pus lîngă sine și mi-au pus în cap cunună de aur și mi-au dzis: «Domnitoriul Hristos Ț-au trimisu-Ț ceastă cunună». Drept-aceaea, atîta mi-i dor să o vădzu, cit n-am răpaos. Deci te rog să faci în vrun chip, cu taină, să mărgu să mă-mpreun cu dînsa!"

Lară Porfirion răspuns: "Eu să-Ț împlu dorul, împărăteasă!". Deci, deacă noptă, luă doauă sute de voinici. Și mearsără la temniță cu-mpă- / răteasa și dînd bani temnicearilor d-au deschiș. Și intrînd, deacă vădzu împărăteasa pre dorita ei acea svîntă față a măcēntei, acea înflorită în dumnădzăscul dar, s-au minunat de-mflorită lucoare a împărăteasa ei față și cădzu la picioarele ei cu lacrimă, aceastea dzicînd: "Acnu sînt fericită, împărăteasă, că te-am dobîndit! Că eu doriain, prespre fire să vădz împărăteasa ta față și-nsata ca cerbul să audz limba ta acea curătoare de stride! Și, mai acnu ce m-am spodobit dorului, nu-m voi face voia-rea, de m-o-i scăpa de viață și de împărăția mea! Că mi-i veasăle inema și sufletul, sprejînd atîta dulce lucoare de la ghizdava ta față! Fericită ești tu și rîvnită, că te lipeși la stăpin ca Acesta, de la Carele-Ț iai atitea daruri și haruri!". Lară svînta îi răspuns, dzicînd: "Fericită ești și tu, o, împărăteasă, că vădz o cunună ce-Ț pun în cap svînți ingeri, carea fi o vei dobîndi după trei dzile, pentru puțintea muncă ce vei să rabdz, ca să-Ț mergi la adevărutul Împărat, să înpărăști în veaci!". Dară ea dzisă ei: "Temu-mă de munci și de soțul, că iaste foarte jestic și fără omēnie!". Și-i dzisă svînta: "Aibi nedeajde că vei avea la inema ta pre Hristos agîntîndu-Ț să nu te prînză nice o muncă, numai puținel aieea te-a durea trupul în treacă și acolo te vei odihni în veace!"

Și, grăînd aceastea svînta, o-ntrebă Porfirion, dzicînd: "Ce dăruiaște Hristos celora ce cred întru Dînsul, că 'Nu ai voi și o să-i fiu Lui slugă?!'. Și măcēntia feace: 'Nu ai cetit cîndva nice vru carte creștinească, nice ai audzit?'. Și Porfirion feace: 'Din cuconie am tot crescut pre la războae, zăbăvîndu-mă și n-am mai grijitu-mă de alte!'. Și-i dzisă svînta: 'Nu poate limbă să povestească bunurile carle bunul Dumnădzău și Iubitoriul-de-om au gătat celora ce-L iubăse pre Svînția sa și-l pazăse poruncile!'. Atunce Porfirion, de bucurie multă împlindu-să, credzu întru Isus Hristos cu doauă sute de voinici și cu împărăteasa. Și, sărîndu toți cu bună smerēntie pre svînta măcēntă, să dusără.

Lară iubitoriul-de-om Dumnădzău și milostiv nu lăsa pre svînta negrijită atitea dzile, ce, ca un drăgăstos // și milos părinte, arată cătră dînsă socotînță cum să cade. Și-i trînteia hrană cu o porumbiță preste toată vreamē. De-acia, și Svînția sa, puitoriul de biruințe, cu sine au venit, cu mare slavă, să o cerceteazde și toate cereștele șiraguri. Ș-au întărit vitejia ei mai mult și au datu-i bărbăție, dzicîndu-i: "Nu te îmfricțoea, iubita mea fiică, că Eu sînt cu tine și nu te va prinde nice o muncă, ce cu răbdarea ta vei întorce pre mulți la numele Mieu, să te spodobēști a multe cununi și daruri de biruințe!"

Aceastea i-au dzis la noaptea cea de-apoi Domnul. Și, demineapă, deacă ședzu la scaun împăratul, îmvătă de adusără pre măcēntia. Carea veni la împărăție cu sufletēș daruri și dulce învoieșeare, cit și prăvitori să luminară de strălucoare aieea frîmșei. Dară și împăratul, mirîndu-Ț să gîndind că ore_cine au hrănit-o la-nchisoare și drept-aceaea n-au slăbit atitea dzile, nice s-au grozăvit, vru să facă rău temnicearilor.

Lară svînta, pentru să nu pată cei veninovați, spus: "Eu, împărate, hrană nice leac nu mi-au dat om, ce domnitoriul mieu Hristos, Carele grijeaște de șerbi să m-au hrănit!". Lară-împăratul, mirîndu-Ț de-atîta frîmșeate, vru să ispitească iarăș cu măgulicumi și cu lingărituri, dzicîndu-i: "Te s-ar curvoni

168

împărăția, fiică, ca soarele de ghizdăvă cucoană, că-ntreci pre Afrodita la cuvîntă! Ce vino de tîmîiadză dumnădzăii, să fii împărăteasă, să-ți petreci cu mine viață cu de toată veselie! Și nu voi, rogu-te, să piinie atîta frîmșețe cu muncile!". Dzîsă-i svînta: "Eu sînt pămînt și fîrnă și toată frîmșeța ce a floarea să vedzedzențe și ca visul să desfiră, de puînea boală sau de bătrînețe sau de moarte! Deci nu-ți fic de frîmșeța mea!"

Iară atunci, vorovînd svînta cu Maxentie, un eparh ocreare, ce-l chema Hursasadem, ascuțit la minie și la muncă, vrînd să-și arate cătră împăratul priința, gîndind, dzîsă acestea: "Eu, împărăte, aflăiu un meșterșug să biruiești pre ficioară sau să pață cu greale durori moarte! Poruncește să facă patru rote de lemn într-o osie, carile să bată împinguri brice și / hiare tăioase și ascuțite, 2 să vă îmvertescă na dreapta și 2 na stînga. Și-n mijlocul lor să puie pre ficioara legată. Și așa îmvertind roatele, să dzruncice carnea ei. Și, înfiu, să cam vîrtească roatele să le vadză, doară s-ar spăria și s-ar îndupleca poruncii tale sau să moară umilită moarte!". Și plăcu împăratului sfatul eparhului.

Și îmvăță de le gătără în trei dzile. Și adusără pre svînta să le vadză. Și îmvertiră roatele să o sparie și-i dzîsă: "Vedzi-le, într-aceasta cumplită muncă vei să mori cu amară duror moarte, de nu t-ii inchina idolilor!". Iară ea răspunsă: "Spusu-ț-am de multe ori gîndul meu, deci nu-ți piiarde vremea, ce fî cum ț-i voi!". De-acii, deacă ispiiu multe ori acel necurat cu măgulituri și lingăriciuni și nu putu să o mute din gîndul ei, îmvăță să o legea și să o arunce în rote și să le pornească reapele, ca să-i facă mai cumplită moarte.

Dară cu darul lui Dumnădzău stătu lucrul împotrivă. Că ingerul Domnului, pugoind din ceriu, au aguiat svînte. Și îndată să află svînta dezlegată și sănătoasă. Iară rotele să răstogoliră singure și pre mulți necredincioși umoriră ticăiește. Iară prăvitorii, vădzînd preaslăvita minune, strigară: "Mare-i Dumnădzău creștinesc!". Iară împăratul, de minie negurat, să turba și năslia să dea svînte și-altă muncă proaspătă. Dară împărăteasa, deaca audzi minunea, ieși de la cămăra ei la împăratul, de-l înfruntă și-l muștră, dzicîndu-i: "Adevărat ești brudiv și fără minte a te cutedza cu Dumnădzău viu să te lupt, muncînd pre garba Svințiii sale fără ispravă!". Acestea fără neadejde deacă audzi împăratul, să feace sireap de minie și de fiară mai fără omenie.

Și, lăsînd într-o parte pre svînta, întorsă minia asupra soaței sale. Și, uifînd acel fieratec rudenia firei, îmvăță să-i rumpă țîțele a femeii sale cu clești de muncă. Iară fericita avgustă sîmțina cumplită și grea durere, însă îi părea bine, bucurîndu-să că pate pentru adevăratul Dumnădzău, rugîndu-să Svințiii sale să-i trimiță de sus agiutorii. Și, deacă-i tăiără muncitorii țîțele, cura sîngele pîriu și prăvitorii vădzînd să împlea de milă // și de jeale, durîndu-i vădzînd muncă nepovestită și nesuferită. Iară acel mîncătoriu de sînge și nemilostiv mine leac nu s-au mișcat spre milă de carnea sa. Ce îmvăță să-i taie capul cu sabia. Iară ea, bucuoasă primînd acesta răspuns, dzîsă cătră svîntă cu minie: "Sarba adevăratului Dumnădzău, fă rugă pentru mine!". Iară ea îi dzîsă: "Pasă-ț cu pace să împrățăști cu Hristos în veacii!".

Deci fericita avgustă, în 23 a lui noievrie i s-au tăiat capul, pre poruncă.

Iară voievodul Porfirion mearse noaptea, pre-ascuns, cu sofiile sale și astrucară cînstiele ei moștii. Și cînd fu deminecătă, vrînd tiranul să cearte nește nevinovați, să spusă cu sofiile sale la divan, dzicînd: "Și noi creștini sîntem, voinici marelui Dumnădzău aleșii!". Acesta audzu nesuferind Maxentie, genu de la inemă, zberînd: "Vai să piecu, de vreme că pierduiu și pre minunatul Porfirion!". De-acii, întorcînd cătră alaiți, dzîsă: "Dară și voi, voinici miei iubii, ce v-au lovit de v-ați lepdat de dumnădzăii părăntești? Cu ce vă sînt vinovați?". Iară ei nu-i răspunsără cuvînt. Dară Porfirion îi dzîsă: "A ce lași capul și întrebi picioarele? Cu mine grăiaște!". Iară ei îi dzîsă: "Cap rău, tu ești vina perrei lor!". Și, neputînd a-l mai întreba de minie, îmvăță să le taie capetele a tuturor. Și așa, în 24 a lui noievrie, să săvirșiră. Și să-mplu proocia svînte ce-au dzis împăratului că "Mulți din casa ta vor creade în Domnul Hristos pentru mine!".

Cînd fu a doa dzi, adusără pre Ecaterina la giudecată. Și-i dzîsă Maxentie: "Multă dosadă și pagubă im fecceși! Tu mi-ai smonit femeia și hatmanul meu care im era toată puterea oșilor meale! Și alte reale mi să timplară pentru tine! Și să cădea să te umor fără milă! Dară ț-voi ierta, că mi-i milă de tine să pieci rău, ficioară frumoasă ca tine și-nțleaptă! Dară fă pre voia mea iubită, închină-te idolilor și te voiu lua împărăteasă cununată! Și nice dănăoră să nu-ț fring voia, nice să fac lucru fără cuvîntul tău, să-ți petreci atîta bucurie și fericie, deace răspuns să o taie afară de cetate. Și altele de-acii vădzînd / că nu o mai poate mișca cu nemă, deade răspuns să o taie afară de cetate.

Deci, luîndu-o slujitorii, o ducea la locul pierdzării. Și năroade multe umară după dînsă, de hăbăți și femei plîngîndu-o unde o duc la pierdzare (cum le părea lor), "fetișoară așea de frumoasă

și-nțelegătoare și de cinste mare". Iară din ceale de-a firea femei bocindo-o îi zicea: "O, ghizdăvă cucoană și luminată, a ce ești așa de cu inemă virtuosă, de-ți alegi moartea mai bine decît viața cea de împărțut, să te-ndulești într-atîta fîrîcință, decît să mori ierîcîțeaște?!". Iară ea răspunsu: "Lăsați-vă acel plîns fără folos și mai bine vă bucurați, că cu prăvăse vor mirile meu Isus Hristos, făcătorul nepovestite frîmșet a raiului, să-mpărțîtăse depreună cu dînsul și să mă veseleşe în veaci nesfrîșii! Deci nu mă plîngeți pe mine, ce vă plîngeți pe voi, că vă duceți pentru necredința voastră în focul cel nefrîșit să vă munciți și să vă frigeți todeauna!".

De-acii, deaca sosiră la locul frîgeniei, fece Svinția sa rugă așa: "Doamne Isus Hristoase, Dumnădzăul meu, mulțămăscu-ț că pușaiși pe sînca răbdării picioarele mele și-ndreptaș pașii miei! Tînde-ți acmu preasvintele Tale palme, carile pe cruce le-ai rînit și-m primătează sufletul, carile l-am jîrtvit pentru dragostea Ta! T-ad aminte, Doamne, că sîntem carne și sînge și să nu ne npricocpote! Ce să le speli cu sîngele meu ce-l vîrs pentru tine! Și tocmăște să fie trupul acesta, ce pentru tine s-au demicat nevădzut celora ce-l vor vrea cerca! Și-l apăra întreg și nestrîcat, unde vei porunci împărțîția Ta! Caută din nălțimea Ta svință, Doamne, asupra dvorbitorului nărod acesta și-l Tău, tot ce vor cere spre folos, ca să fie // lăudate de toți măririile tale, să te slăvescă cu-mpreună ne-necputul Tău Fîrînt și-mpreună văcutoriului lui Duh, acu și pururea și-n veacii de veacii Amin .."

170h

Acestea deaca să rugă, dzisă tăietoriului să plinească porunca. Carile, întîndînd sabia, tăie cinstitul și svințul ei cap, în 25 a lui noievrie. Și iarăș atunce, vrînd Dumnădzău să cîntecșă de vor svința sa și tot-cîntîta măcenită, minunea urmă după minune. Că, în tăietura frîcîtelui ei, cap vădzură toș carii era acolo a cur-cus lapte în loc de sînge. Iară cinstitul ei și cu totul cînsit trup, intr-acela ceas, îl rădicară svinții îngeri și-l dusără cu cinste în muntele Sinaiului. Și cu bună smerenie îl astrucară intru slava Domnului nostru Isus Hristos. Amin.

Într-această dzi, svinții 150 de ritori îmvațai și de slava Ecaterina biruiți și creștinați, cu foc să sfrîșiră.

Într-această dzi, svința Vasilissa, împărăteasa lui Maxentie, de sabie s-au săvirșit. Sth:

Lăsă Vasilissa pre-mpărțut pemintese

Și-ș luă logodnă cu-mpărțutul cereș.

Într-această dzi, svințul Porfiric Stratilatul cu două sute de vonici de sabie s-au săvirșit. Sth:

Slătu viteaz Porfiric cu a sa oste

pre pizmașii lui Dumnădzău lovind din coaste.

Într-această dzi, svințul mare măcenic Mercurie.

Acesta svinț și mare măcenic a lui Hristos Mercuric era în vremile împărățiilor Decchie și Valerian la Anutol. Băgat în ceata voinicilor de oaste martisilor, fîcior fiind unui orecare Gordon, și cheia de rudă. Și făcînd vitejie odănoară asupra vararilor, arătîndu-să ingerul lui Dumnădzău și-mbrăbătîndu-l, dobîndi de la-mpărțîtie cinste de stratilat. Apoi, pentru mărturia intru Domnul Hristos, astătu naintea împăratului Decchie. Și-l deade de-l croiră cu cuțite și-l legară la patru pari întins și, dedesupt, îl frîpsără cu foc. Și să sîtingea focul de cursorile singelui svinții sale. De-acia, / îl spîndzură cu capul în gios cu o piatră de-a grumadzi. De-acia, iarăș îl bătură cu un bici de aramă cu patru vîțe. De-aceola, îl dusără la Chesaria Cappadochiei și-i tăiară capul. Și era svințul măcenic, cînd au răbdat aceste munci, de 25 de ai, mare la stat, de-a hirelea și faeș, frumos la svința față, cu părul galbăn și rumăn și veasel la căutătură.

Într-această dzi, preacuviosul părintele nostru Petr Săhastru .

Acesta dintru svinți părintele nostru Petr, născut în Pont, din părinți de rudă bună, au trăit cu dinși șeapte ai. Alaltă viață ș-au chelluit în filosofie, intîli la Galatia, apoi au mîrs în Palestina, pentru să vadză Svintele Locuri. Și, de-aceo venînd, cutrieră pînă la Antiohia. Și inchidîndu-să intr-o chilie, să grijiă de suflet, vorovînd pururea cu Dumnădzău, nemică altă mîncînd bucate, fără numai de treia dzi, o bucătea de piine și puțîinea apă. Acesta luă putere asupra dimonilor. Că, tîmăduînd de draci pre un om, anume Daniil, și îmvațîndu-l, l-au făcut depreună rîhitori spre bunățîți și depreună nevotioru. Ș-au tîmăduit și ochii unui orb. Și multe feacuri de boale și multe au făcut. Unele sînt scrise, altea să povestesc. Acesta să feace vestit în Antiohia și în ocristîia ei. Și trăînd în trupul mucioscu nouădzăci și noauă de ai, mearse la Dumnădzău.

Într-această dzi, șease sute și șeptedzăci de măcenici de sabie să săvirșiră.

Pentr-a lor svințe rugi, Dumnădzău miluiăște și ne spăleşte.

ÎNTR-ACEASTĂ LUNĂ, 26, preacuviosul părintele nostru Alipie Stilpnicul.

171r **Acesta sânt era în zilele împăratului Iraelle din Adrianopol, orașul Paflagonilor. Carele și**
mainte de naștere fu cunoscut cu bune seamne de maică-să în // ce chip va fi după naștere. C-au
minunat și pre-acei de-atunce și pre acești de-acum cu minunata lui răbdare. Că vădzu în via maică-sa,
cînd era grea, că îneca în brațe un micușel frumos, cu lumini aprinse în cornițe. Care lucru era sîmul
bunății și vieții ecii minunate, luminate ce era să arate mai apoi. Deci acesta s-au nevoit cu de toată
nevoia și s-au făcut minuni s-au întrecut pre toți cu răbdarea, c-au stătut deasupra unui stilp cîndzîca
și trec de ai. Și de vreme ce l-au rănit vicleanul, ca și pre lov dreptul de l-au rănit, de-acia n-au putut
a mai sta sculat, ce s-au răzîmât pre coastele de-a dreapta, de au răbdat 13 ai, de nu s-au mai întors
pre altă parte, pînă cînd ș-au dat sufletul în mina lui Dumndăzdu. Iară viața svinții sale preste tot au
fost 100 de ai

Într-această dzi, preacuviosul părintele nostru Stilian Paflagonul.

Acesta s-au svințit din zgău și s-au făcut lăcaș Svințului Duh. Că, rășchîrînd la săraci avearea
ce avea, s-au făcut călugăr și întrecu pre toți cu truda și cu petrecerea cea grea. De-acia să duse la
pustie. Și intrînd într-o peșteră, luă hrană de la ingerul lui Dumndăzdu ce-i aducea. Și s-au făcut
tămăduitor a nevredcate bole, că și cînd ucigătorea moarte sterpiea maicele de prunci, umorîndu-le
prunci, atuncea maicele să-nvălășă a strîga numele svințului. Și, zugrăvindu-l în icoadă, iarș li
să-nțoreca roadi în cuconi, de le custa pruncii fără smînteală, pentru ruga svințului. Și, răpăsoînd, s-au
astrucat în orașul Paflagonilor, făcînd multe istealeni și minuni.

Într-această dzi, pomenirea preacuviosului părintele nostru Acachie celui din *Leasviță*.

Acesta era într-o mănăstire la Asia. Tinerel fiind încă, petrecea viață săhăstreașă. Și avea
un stareț cîrnia era supt ascultare, foarte aprig și stropitoriu și mult rău răbdă de la dînsul. Uneori era /
cu vînată preste ochi, alteori preste grumadzi, alteor capul spart și nice dănoară nu era fără rane și
vînată de la acel nemilostiv stareț, nouă ai ce trăi la acel stareț. Și să răpăsoă Acachie de mearse cătră
Domnul și fu îngropat în înterim cu părinți. De-acia starețul acela mearse la un părinte mare ce era
pre-acelea și să jelu c-au murit Acachie. Iară acel părinte nu-l credea. Și-i dzîsă: "Blăm d-ii vedeai!".
Și mearșă amîndoi la tînterim. Și strîgă cinstitul bătrîn acela ca la un viu la acel mort și-i dzîsă:
"Frate Acachie, dară ai murit?". Iară acel cu-minte-bună ascultu și după moarte arătă ascultare și
poslușanie. Și dzîsă cătră marele: "Cum poate, părinte svințe, omul ascultu să moară?". Atunce starețul
său să-mplu de frica minunii și cădzu la pămînt cu lacrimi de plîns. De-acia ș-fecă chilia apoteje
de mormînt, de-au trăitu și rămășițele vieții cerșîndu-și pururea iertăciune și dzîcînd c-au făcut
ucidere. Deci dumndăziescul Acachie, obșrîndu-și fericita viață în nevoițe ca acestea, s-au mutat
în fericîngî din lume. Și svințul lui trup, de putearea lui Dumndăzdu iaste ferit de răspîitura cea fireș,
de-au stătut întreg și neștirbit mulți veaci.

172r Și, ieșînd dănoară părinți aciei svințe mănăstiri de să dusără la seacere, lăsară 2 călugări în
mănăstire, unul de straje, altul căce era bolnav. Și să tîmplă de muri bolnavul, iară cel de straje,
vădzîndu-să că-i singur, nu putu birui să-l îngroape, ce mearse de deschisă mormîntul minunatului
Acachie. Ș-au îngropat pre acel frate mort cu svințul ș-au închis. Și, a doa dzi, cînd mearșă să vadză, el
afără pre mortul lepădat aflară din mormîntul svințului. De-acia, iarș l-au băgat în mormînt și iarș,
deacă-l află ș-a daora lepădat, începu a grăi svințului cu dreptul, cerșînd giudeț și dzîcînd cătră dînsul:
"Am audzît, o, svințe Acachie, că tu te-ai nevoit cu ascultarea mai mult decît toți! Iară acum, precum
te vădz, te fecer necalutou și sârnăt atîta, cît nu primești nice pre fratele, ce ședzi de-l arunci afară.
Deci sau să-l lași să odihnescă cu // tine sau, de-i mai face-o aceasta, nu te voui mai răbda, ce te voui
scote din mormînt!". Și, băgînd iarș mortul în mormîntul svințului, să dusă. Și cînd fu iarș
dimeinea, mearș să mai vadză. Și, deschîdzînd, află numai pre mortul singur în mormînt, iară pre
svințul Acachie nu-l află. Și pînă astădz stă mormîntul svințului Acachie deșert, fiind numele
svințului.

Într-această dzi, preacuviosul părintele nostru Iacov Oșelnic.

Acesta Iacov, soșînd la muntele ce era 30 de stadii departe în laturile de a oraș, trăi acolo,
nevînd nice peșteră, nice bordei, nice colibă să-ș sprejinească nevoile firii. Și acestea le spîu că
le-am vădz singur. Că dănoară să războlisă de pîntece și așa, fiind bolnav. Și abia l-am
înduplecat de-au slobozîți să-și margă pre-acasă ascultătorii ce era strînși pregiur dînsul, de-i asculta
îmvăltura, îmvăltîndu-i de credința cea dreaptă. Și mai virtos că să dusără ș-aceia, el să muncia

* iură

** svințe

dodeindu-l firea și boala vintrelor, pînă ce-au înșărat și, așa precum dzisăm, avind sălaş ceriul într-acoperemînt. Și alina era de răbdătoriu în toate lucrurile ca și cînd să vrea nevoi în streinu trup. Și 5-ai ingriua trupul cu fecerături de her, pre didesuți cu tăsine în 2 lăsături și cu 2 încinsături din față și din dos și, la amîndouă brațele, așa era oblojit cu sine de her. Irama-i era, în toate sări, linte miuată cu apă.

Dintr-aceasta trude au dobîndit daruri dumnădzășteș. Că, murînd un cucon, pîlîngea tatăl leni a face rugă!“. Și vădzînd svîntul că-l dodeiaște, i să face milă și pusă genunchile la pămînt. Rugă Dumnădzău și-i invisă cuconul. Și-l deade sănătos la tată-său.

Și sint multe a svîntului nevoiște, ce lăsîndu-le de multe ce sint, vom spune una.

Acesta, supărat fiind mult de dracii, i-au gonitu-i cu ruga singură. Și, făcîndu-i postlușanie un uceinic dăndoară în săptămîina, aducîndu-i puținea apă de departe. Iară dracul să făcea în chipul feace de era de-a murirea svîntul de seate.

Iară dăndoară postlușnicul measă fără vreamă și nu prînsă veste tilhariul acela sufletesc amîgieu și veni cu apa postlușnic pînă la svîntul. Și, deaca-l vădzu svîntul feace: "Cumui-i, fiule, de nu-mi aduci apă de-alta vreamă ș-am soșit la mare primejză de seate?!". Iară el feace: "Pururea pîrinte, i-aduc eu apa la dzi și la vreamă, ce svînția ta vii la cutare loc de mă timpini și-m iai apa și nu mă lași să viu pînă aicea!". Iară svîntul îi dzisă: "De-aenu nainte de mi-i mai vedea de o mie de ori oprîndu-i calea sau fiindu-te rău, iară tu să nu-m dai vasul cu apa de-a mină pînă n-i soși la acesta loc!". Acesta svînt s-au nevoit așa bine și mare făcătoriu de minuni s-au făcut. Și obîrșindu-i nevoiția, s-au dus cătră Domnul, bucurîndu-să.

Intr-această dzi, preacuviosul pîrintele nostru Nikon, lui "ΜΕΤΑΧΟ ΤΕ", adecă "pocați-vă".

Acesta era de la Armenia, fcior de boiarin mare. Și, auzînd dumnădzășeșul glas ce dzice "Fiecare ce ș-au lăsat tatăl sau maică-sa, casa, frați și avcare, pentru numele Mieu N ΠΟΡΤΑΛΑΙΟΙ cu 100 de părți va lua și viață vecinică!", iș lăsat tot și să dusă la o svîntă mănăstire intru carea au arătat tot fealul de nevoiță. Și-ntruce pre toți cu petrecerea sa cea ascuțită și grea. Și, oblicîndu-l tată-său, îmbla de-l cerca prin toate mănăstirile și lăcașele călugărești. Iară svîntul să dusă de-acolo și cutrieră tot Anatolul strigînd: "ΜΕΤΑΧΟ ΤΕ!", adecă: "Pocați-vă!". Dintr-aceea i s-au pus și numele Metanoite.

Și measă și la Crit de cutriera ostrovul acela și Peloponisu, adecă ostrovul morenilor și prin toate orașe și sate și țări pre-acolo. Apoi measă în Lachedemonia, intru carea făcînd multe minuni și feace o svîntă besearică lui Isus Hristos, Spășitoriu nostru. Intru carea, stînd pînă la sfîrșit, s-au pristăvit precum au dorit, luînd de la svînția sa cunună de nevoiță și de biruire.

Intr-această dzi, pomenirea preacuviosului pîrintele nostru // Silă, episcopul de Corintul Persidei. 173r

Pent-ra lor svinte rugi, Dumnădzău miluiaște și ne spăsește.

INTR-ACEASTĂ LUNĂ, 27, stradanîia svîntului mare măcenic Iacov Perscaninul.

Acesta era în dzilele împărfilor Onoric și Arcadic, creștîni din strămoși săi, iudînd în orașul Vithlava, în Țara Eluzisîilor, de rudă cînstită și luminată și cînstit foarte la împăratul Isdigherd. Și, pentru libovol cel mult ce-i arăta împăratul și cinste, s-au prelestit de s-au lepădat de Domnul Hristos. Și, deaca vădzu răspuns de la maică-și și de la giupineasă-și, scriindu-i lepădîndu-să de dînsul și aducîndu-i amînte de groaza focului vecinic a muncilor iudului, a ce cînsti el mai mult prieteguș împăratului decit libovolul lui Hristos, pentru puținea slavă lumască, schimbă de luă rușine vecinică și osîndă, dînt-aceaea scrisoare a maică-sa și a femeii sale s-au umilit cu sufletul și i-au venit mîncea. Și s-au despărțit de la acea lege deșartă persască a-mpăratului și-ș pîlîngea greșala cum să despărți de Domnul Hristos. Și, luîndu-l împăratul sama, să mărturisă creștîn. Și mărturisă pre Domnul nostru Isus Hristos pînă la moarte, cu carea i-au umorît cu cumpălită și groznică moarte. Că i-au tăiat tot cite o bucișea, înții deagatele, tot cite unul, 20 de deagate, apoi minule, tot cite un ciolan și picioare, pînă au rămas numai trunchiul. Și la toate tăieturile îi întreba și tot virtos au mărturisit pre Domnul nostru Isus Hristos Dumnădzău și Tvoret a toate săzdanile, pînă ce-au rămas capul la trunchi; apoi i-au tăiat și capul. Și ș-au dat mulțămînd lui Dumnădzău sufletul în minule Svînții sale.

Intr-această dzi, preacuviosul pîrintele nostru Roman Ciudovorețul.

Acesta fericit Roman născut în Țara Rusască și, treceîndu-și vîrsta cea dîntii, veni la Antiohia. Și s-au închis denafară de oraș, într-o cășcioară / mittea, streină. Și petrecu pînă la sfîrșene, nice i-au mai trebuit foc, nice luminare, nice leac. Și hrana îi era pine și sare și puținea apă cea, cit

numai să fie viu. Și îmbrăcăminte îi era de păr și pre didesupt purta ferecătură grea de her preste trup. Acesta spodobindu-să dumnezeiescului dar, au tămădui a mulți oameni boale. Și pre multe femei ce nu făcea cuconi, cu ruga sa către Dumndzău, le-au dăruit cuconi. Și pre mulți feace de dobândiră împărăția lui Dumndzău cu minunatele sale învățături. Și, așa viciuind și sfârșindu-să, s-au dus la sălașele lui Dumndzău ceale vecinice.

Într-această dzi, svintul Nathanail s-au săvârșit.

Într-această dzi, precuviosul Pimufie cu pace s-au săvârșit.

Pentru a lor svinte rugi, Dumndzău miluiește și ne spăsește.

ÎNTR-ACEASTA LUNĂ, 28, pomenirea precuviosul părintele nostru și ispoveadnic Stefan cel Nou.

Acesta era în vremile împărăției lui Anastasie, atuncița împindu-să patriarh svintul Gherman. Și era născut, crescut în Țarigrad din părinți creștini, Ioan tată-său și Anna maică-sa. Și de mic nevoi cu-mvățutura svintei Scripturi. Și-n toate zilele mergea cu maică-sa la svinta beserică, deprinzindu-să cu postul și cu grea petreacere. De-acia s-au îmbrăcat și în schima călugărească în vîrstă de 16 ai. Și-ndată petreacă a crește în toate nevoințele ceale sufleteș, scurtind toate pomecele trupului.

N-au zăbăvit multă vreme și s-au săvârșit minunatul Ioan, egumenul lui. Și fu pus egumen fericitul Stefan într-acei vestii munte a lui svetii Auxentie, la obîșitul drumului nevoinței. Că pormind sămăntorilor pleavelor războiu fără lege asupra svintei Beserică, să nu să cinstească svintele și cinștele icoane. Și era spre-aceasta ispravnic și măiestrie Leon Isăvorean, ce el lipsi din viață, 174r

Într-această dzi, svintul Stefan Patriarhul și destul // dojenit.

Iară serepul și turbatul lui ține, Costantin Copronim, ce feace ca mai mare răutăți, stricind svintele icoane și ardindu-le și urghisind și căzînd în tot feali pre călugări. Carele oblicind și de svintul Stefan că cinstește svintele icoane și li să-nchină, ducind cinstea la Dumndzău și pre dînsul făcîndu-i eretic și neascultînd să iscălească la păgîneasca lui poruncă asupra svintelor icoane în ececele lui, au mînat de l-au prins. Și, după multe munci și cazne, l-au închis în temnița unde să chiamă pretorion. În carea era închiși și alți părinți ce era, aduși din multe locuri, tot pentru-aceea adunat. 42. Și-ntr-altă soție a lui Petr și Andrei, trei sute, tot aștei de prin multe țări. Aceștia toți era stricați de acel eretic, unii ochii scoși, alții nasurile, alții urechile, alții minule și barbele. Pre aceștia, pre toți, aflîndu-i svintul Stefan, îi priviția și-i săruta și-i întăria, îmbrăbînd cătră nevoințe și cătră podvig împotriva pizmașului derepății. Și, făcînd în închisoarea pretorionului toată slujba călugărească, oblici spurcatul împărat că pretorionul s-a făcut mănăstire pentru Stefan.

Trecînd 11 luni de cînd l-au închis în pretorion, l-au scos de l-au bătut cu pietri și cu loamne. Iară unul de-acei ucigași luă un lemn și-l lovi după cap de-i frînsă giughetura și-ș deade în mîna lui Dumndzău sufletul. Iară alaltii ucigași îl trăgea prin uliță sfărîmîndu-i de pietri minule și picioarele, rămînd unghile pre pietri și deagetele. Iară unul dintr-acei slugi a dracului luă o piatră mare și-l lovi în pîntece de s-au spart și i s-au vărsat toate mațele și mînăntăile gios. Ieși și un circiumari cu un tăciune și-l lovi în cap de s-au despîcat și i-au vărsat crierii. Și-l trasră de-l lepădară la locul ce să chiamă "a lui Pelaghiu". Apoi l-au astrucat nește creștini a lui Dumndzău la locul unde-i pînă astădz. Așa au fost nevoința svintului Stefan pentru carea s-au dobindit de la Dumndzău cununa vieții de veaci cu svinții măcenici și prepodobnici.

Într-această dzi, svintul Andrei, tras pre gios pentru svintele i- / coane s-au săvârșit. Stih:

Din țărna sint făcut și țărna să mă strice,

Celui ce o au fapt chipuri voi da ferice.

Într-această dzi, svintul Petr, bătut pentru svintele icoane, s-au săvârșit.

Într-această dzi, svinta Anna, bătută căce au jăluit pre svintul Stefan și-n bătăi s-au săvârșit.

Stih:

Pre Anna-m bătăi din viață scuturată

O ține Hristos lingă sine-nsemată.

Într-această dzi, pomenirea svinților măcenici carii depreună cu svintul Stefan au mărturisit svintele icoane.

Mulți din slujitori volnicii fiind pravoslavnicii, lepădîndu-să de lume, să feaceră călugări. Pre cari, muncindu-i tiranul și fără-lege împărat, le-au datu-le moarte. Chemînd pre unul ce-l chema Vasilie cătră păgînăția sa și el neprimind, ce dîcînd că cinstește închinăciunea svintelor icoane, l-au izbiu-tu cu piciorul în pîntece și i-au vărsat mațele; și așa s-au săvârșit.

Pre altul ce era închis la Sostenia i-au tăiat narea și l-au urghisit la Herson. Și, vrind acolo să-i facă moarte, au scăpat în Iazaria. Și acolo stătu episcop și s-au săvârșit mai apoi.

Altul, iarăși Stefan, l-au urghisit la Sugdeia și, acolo, pre mulți polzuind, s-au săvârșit. Așjdere și Crigorie cu alții cu mulți urghisiți să sfrârșir. Și Ioan cel din Legatarione, urghisit la Dafnusia și bătut adense, lăsa viața.

Într-această dzi, pomenirea svintului măcenic Inarh și cu dînsul șapte svinte femei de sabie săvârșiți.

Acastă svint Inarh măcenicul era de la Sevastia și, fiind tînăr de vîrstă, de slujba lui era măclariu de muncit oameni. Și-mpreună acolo unde muncia svinții măcenici, aguta și el de slujba la treaba muncilor. Și, tîmplîndu-să în dzilele lui Dioclitian Împărat nește svinte femei creștine date la muncă de boiarinul Sevastice, anume Maxim, agiutînd Irinarh pregîur munci. Și vădu / bărbăția măcenicilor, să lumină în suflet din darul lui Dumnădzău, vădzînd că și femeile să-mărbătează pentru Domnul Hristos și rușinează pre tiranul cu minunile ce făcea. Pentru-aceea, să mărturisă și pre sine creștin și fîtră tăgadă strigă și mărturisă pre Domnul Hristos. Deci îmvăță boiarinul de-l aruncară în iazer. De-acia, ieșind viu din iazer, l-au aruncat în cămin înfocat. Și, ieșind din foc nebețejit, preaslăvită minune, i-au tăiatu-i capul și preutul ce l-au botedzat, Acachie. Împreună i-au tăiatu-i pre-amîndoi și pre svintele femei.

Pentr-a lor svinte rugă, Dumnădzău miluiește și ne spăseacă.

ÎNTR-ACEASTA LUNĂ, 29, nevoința svintului măcenic Paramon și cu dînsul trei sute și șeptedzăci de măcenici ce-au deprună mărturisit.

Acăștia era în dzilele lui Declie Împărat și Achilin Boiarinul. Iară începătura din ce stătură măcenici Domnului Hristos au fost așa:

La locul Valsatiei, unde să chiamă Gheron, iaste multă izvoritură de ape fierbinți, de tîmăduiește boale preaslăvit. Și, mîrgînd la acela loc pentru intrămarea trupului său Achilin carele domnia de la-mpărăție scaunul Anatolului, invăță să margă după dînsul de la Nicomidia legați toți acești deprună strîniși măcenici. Și, intrînd Achilin în bojița Isidei și făcînd spurcatele sale jărve, dzîsă cu poruncă svinților să intre și ei să facă idollor jărve și să să-nchine. Iară svinții, apărîndu-să și nevînd a face una ce aceea, îmvăță Achilin de-i tăiară pre tot.

Și așa, ca nește dumnădzăiești vitecaji, să feceră marturi minunați tuturorului împărat Hristos și Dumnădzău, întăriți cu putecarea Svintii sale, fiind trei sute și șepteadzăci. Pre carii, vădzînd svintul Paramon, strigă în glas mare, dzîcînd: "Mare păginie vădz cînd spurcatul acesta giunghe direpți cu ar giunglia nește vite. Și-nă / streini ". Iară el, Achilin, deaca audzi, să aprînsă de minie și-ndată invăță să-l omoară. Și, neprîdzînd vcaste svintul, așa-l prînsără trimiși pre unde trecea și nu putură răbda să-l omoară unul, ce cu toți denaintea giudetului aceluia să-ndesa să vearse singlec cel nevinovat, cu minule lor și cu armele-ș, lovîndu-l cu suflie, alți cu trestii ascuțite prin limbă și-nt-alalte mădulările svintului. Și-l umorîră prăvind tiranul într-acela loc. Și-i mutară în corturile cerului. Și fu numărat în ceată celor 370 de svinți măcenici, deprună într-un coriu veselindu-să în veaci ne-ncetaț.

Într-această dzi, svintul măcenic Filumen.

Svintul măcenic Filumen era în dzilele împăratului Avriilan, din Licaoonia. Căra griu la Țara Galatilor. Și, fiind cleveții la Filic, igheonomul de Anghina, și mărturisînd că-i creștin, întii, i-au bătutu-i piroane în picioare și fu muncit. De-acia, îl spînzurară și-l pătură. De-acci, îl băgară într-un cupuriu înfocat. Și, ieșind din toate sănătos cu putecarea Domnului Hristos și de iznoavă îi bătură piroane prin cap și-n min și în picioare și-l goniră ca vreo 30 de stadii pînă ce-au leșinat și ș-au dat în mina lui Dumnădzău suflitul.

Într-această dzi, pomenirea a preacuviosul părintele nostru Nicolae, arhiepiscopul de Solun și svintul ~~CUTHOM-BIBIS~~ Ioan cel din Persida și svinții șease măcenici. Carii luăți în goană și s-au despicat o piatră de i-au ascuns și, acolo, să săvârșir.

Într-această dzi, svintul Urban, episcopul de Machidonia, cu pace s-au săvârșit.

Într-această dzi, svintul Dionisie, episcopul de Corint, de sabie s-au săvârșit.

Într-această dzi, svintul Visarion în pace s-au săvârșit.

Într-această dzi, svintul Panceozmic în pace s-au săvârșit.

* căzîră

Intr-această dzi, svîntul Pitirun în pace s-au săvîrșit.

Intr-această dzi, svîntul măcenic Uallorian de sabie s-au săvîrșit.

Intr-această dzi, svîntul Fodros, rășină înherbînțată tur. // nată preste svînția sa, s-au săvîrșit.

Pentru a lor svînte rugi, Dumnădzău miluște și ne spăcaște.

INTR-ACEASTĂ LUNĂ, 30, pomenirea svîntului slăvit și-n tot lăudat apostol Andrei Pirovovan, adică "întii chemat".

Acesta marele apostol Andrei era din orașul din Vithsaida, ficior orecăruia Iona evreu, frate lui Petr apostol, virhovnicul apostolilor Domnului Hristos. Acesta, întii, slătu ucinic svînțului Ioan Crăstitel și preteci. De-acia, deaca auzi pre dascalul că arată pre Isus Hristos cu deaguel și dzîsă: "Iaca mielușelul lui Dumnădzău!", îl lăsa și urmă Domnului Hristos. Și, deaca dzîsă frăğină-său, lui Petr: "Alfă-mi pre Isus, pre Cel din Nazaret!", cu aceasta l-au tras spre Domnul Hristos. Și să află și alte multe în svînția Scriptură pentru dînsul.

Acesta deaca urmă lui Hristos, cînd fu după nălțarea Svînții sale și după pugarirea Svîntului Duh, de-și luară sorți și mearsără cinc în ce tară i-au ardat sorțul, acestuia svînt i-s-au vînit Vithinia și Marea Neagră și părțile Propontului și Halchidonul și Vizantia, unde-i-acum Țarigradul și Thracia și Machedonia.

Și sosind la Dunăre ce-i dzic Dobrogea ș-alte ce-s pre lingă Dunăre și Thessalia și Ellada și părțile Ahatei și Amintinul și Trapezontul, Sinopol, Iracilia și Omasraul. Aceastea toate le-au îmblat nu așea curund precum să spune și treace cuvîntul, ce prin toate țările și orașele păfi multe nevoi și multe greutăți și nelesne lucruri. Săvai că toate le biruia cu darul Domnului Hristos și cu agutarea Svînții său. Dintru care orașe voi aduce la mijloc uom, lăsînd cealalte pre sama cui le știu.

Acesta, mărînd la Sinop și mărturisind cuvîntul lui Dumnădzău, au intrat în multe scribe, că-l trîntia la pămînt și-l lua umii de mîni, alții de picioare, de-l trăgea / grăpiș și cu dîntii îl rumpea și cu leamne și cu pietri îl ucidea, pin-l arunca departe afară de oraș, cînd îl rumpără și un deagot cu dîntii lor. Ce svînția sa iarăși s-au trezi și s-au ivit zdravăn și sănătos de cătră toate ranele ce-i dedeas. De toate veni sănătos cu darul Dspuitorului său și Domnul Hristos.

Și, sculindu-să de pre-acolo, schimbă multe cetăți și orașe: Neochesaria, Samosatele, Alanii, Avazghii, Zachii, Vosporii și Hersonul, aceaste țări toate. De-acii, mearsă la Vizantia, adică la Țarigrad, și hirotoni acolo episcop pre Stahie. Și, cutrierînd alte țări, veni la luminatul ostrov Peloponul unde să chiamă Morea. Și, primindu-l în gazdă Sosie, ce fusese bolnav de cumplită neputință și l-au istealit svîntul. Și-ndată acel oraș tot a patronilor veniră la Domnul Hristos, creșîndu-să. Cînd și femeia antipatului Maximilla, mintuită de cumplite legături de boală, cu reape îndecăciune de la svîntul apostol, îndată crezdu și pre înfăleptul Stratocan, frate antipatului Eghet, și pre alții, pre mulți, cu de tot fealiu de neputințe, să tîmăduiră cu pusul minilor svîntului apostol.

Pentru-aceasta, mîniindu-să Eghet, răstigni pre cruce pre svîntul apostol, de l-au scoas dintr-aceasta viață. Iară el încă mîri rău, cădzînd dînt-o ripă naltă, s-au făcut fărîme. Iară svînțele moștia a svîntului apostol preste multă vreme s-au mutat în Țarigrad, în dzilele împăratului Costantie. Cu porunca lui svîntul măcenic Artemie l-au adus și fu pus cu svînții apostoli Luca și Timothei în străluminata Besearică a Svînților Apostoli.

Comentarie de svîntul apostol Andrei Întii Chemat:

Lăsînd ficiorul Zahariei, Marele Ioan, pustiiile și pugarînd pregiur îmbletele orașelor, că striga pre glasul cuvîntul, pre sfacestnicul lumina carea era ivită în lume, de să grăbia să lumineadze la ntuneacur. De la // carele aștepta să ia și botedzul pentru noi acel mai curat și cit toată lumina, de vreme că unii de-aceștia era și Andrei, om curat și stidiv, cu frică, harnic în toate. Care cu adincol înțelepciuni cerca dereptate ce să afla într-adincol svînței Scripturi. Și cerea și iscodia prorociile ceale de Domnul nostru Isus Hristos, ce era ascuse în cuvînt, ca supt un acoperîmint, de să da la cela carele să striga și să mărturisia de dînsule.

Unul de-aceștia era și Andrei, om curat și stidiv, cu frică, harnic în toate. Care cu adincol înțelepciuni cerca dereptate ce să afla într-adincol svînței Scripturi. Și cerea și iscodia prorociile ceale de Domnul nostru Isus Hristos, ce era ascuse în cuvînt, ca supt un acoperîmint, de să da la cela carele să striga și să mărturisia de dînsule.

Vîndînd dară Ioan să puie la știința lui Andrei ș-aloralalți ucinici pentru Hristos mai mare gînduri decit pentru sine, aleasă doi ucinici dînt-ai săi, fiind unul de-acei doi Andrei, de-l luă cu sine. Și, vîdzînd pre Isus mărînd, feace: "Iaca mielușelul lui Dumnădzău!". Și pentru-aceasta ei îndată purcesară după Hristos și-l întrebară unde petreace. Și-norocîndu-să Isus le dzîsă: "Dară pre cine întrebați?". Ei feaceră: "Dascalule, unde petreaci?". Svînția sa feace: "Venți de-l vedea!". Și veniră de vîdzură și petrecură într-acea dzi la Svînția sa, precum spune evanghelitul. Deci Andrei, aflînd pre Cela întreba, și, rămîind lingă Dînsul și cunoscînd ceale ce știa, nu tîinu comora numai și, ce feace la parte soției și pre fratele său Petr.

Aceștia era din Viltsaida, sat prost și nebăgat samă, iară pentru dinșii s-au făcut vestit și cinstit. Era părinții lor de-ș ținea viața cu agonisia minului la păscărie, cum spune apostolul, că-l aflară prinzînd peaște și păzînd mrejele cum trebuie și-i dzîsă: "Află-mi pre Mesia, ce să de vrea țiristos?". Aceasta cu adevărat era un sîm de suflet ce doria de venirea Svinții sale*. Dar ce vrea sîmna alia adosura ariciului fără aceasta, că, dzicînd "pre Mesia", arăta Andrei că aștepta cu adevărat reapede și să plecă frăține-ștu. Și, luîndu-l Andrei de mînă, îi adusă la Isus.

Și, deaca-l văduzu Isus, fece: "Tu ești Simon, fiiciorul lui Iona! Tu te vei chema Chifa, ce să dzice Petr. Că, între-acea oră ce era in- / chis în temniță Ioan și, ca un proroc și mai mult decît prorocul", cunoscu că, în pușină vreme, era să-l umoară Irod și uciniții săi vrea rămînea în umbra legii și la-nțunearc. Și pentru să nu fie așa, nice să râmîne uciniții în gînduri de gîos de Hristos, ce fece? Mînă pre 2 uciniți dintr-inșii la Hristos de-l întrebă: "Tu ești acela ce va să vie au pre sîmul zdraveni, mîșei dau vești bune și ferice de cea ce nu să va blăzni pentru mine!". Deci Ioan trimisa pentru întrebarea, nu ca doară nu știa pre Domnul Hristos, ce pentru dinșii, ca să-i vadză puterea dumndăzării de pre minuni.

Așjidere și Domnul Hristos, trimițîndu-i la Ioan cu răspunsul, nu pentru să-l încredințadez să-l încunoască, că-l cunoscea acel cunoscut de Svinția sa. Ce Svinția sa vrea să-nțarească și să-ncreazăz pre trimiș. Carii încă le era mîntea pomîntescă și avea mai de cînste pre Ioan decît pre Isus. Că acela s-au ivi din preaslăvită zemîscuine de rod arhîterese și de la pustietate lăcut și tot norodul alerga la dînsul, de i să da supt ascultare de-mvătătura ca unui mare. Iară Domnul Hristos, fiind de oameni de gîos și neverederoș precit era la vederea și nice uciniți n-avea pregiur sine. Iară împitindu-să Ioan la-nchioșore, cum mai sus dzîsăm, Isus să deade-n latură de pre-acelea și mearșă la izerul lui Ghenisaret. Și de vream că Andrei și Petr era în curabile ro ceale de păscărie, de-ș cîrpiia mrejele. Dumndăzînd-om Isus***, astîtînd în marginea izerului, nice tîndu-i rău căce-l lăsară, nice îi livi cu cuvînt de bănat, ce, cu blind și linicel glas le dzîsă: "la-mblat după mine și vă voi face păscari de oameni!". Iară ei îndată lăsară mrejele și purcesară după Svinția sa.

Cu adevărat dară // atita era, ca și cînd le vrea dzice, de-ș lăsară tot, că altă nu mai avea fără de mrejele. Iacă-și dzice că îndată purcesară după Svinția sa, nemică altă nărîvind, arătară căldura cea aprinsă a sufletului lor. Că încă tot să ținea lipită pomîntea minunilor în gîndul lor ce vazăz și mărturia lui Ioan. Ce de rîndul lui Petr în ceastă dată om tăce, iară de Andrei să povestim într-auzud iubitorilor lui Dumndăzău.

Deci acesta, lășînd într-o parte ruda și grijile lumești, să ținea și urma Dascalului și-l asculta îmvătăturile și-l slujia și să lipia întru tot cătră Svinția sa cu socotință. Și întii și singur, de vream că cunoscea din cărțile lui Moisi și a prorocilor, că Svinția sa avea a veni cu de-adevărul. De vream că și văduz tîmăduindu-să îmfocturi trușesti și boale fără leac și ologii, numai cu porunca Svinții sale, sîrînd zdraveni. Și orbii să mîntuia de voieratul întunearc și vedea limpede străluminatele și dragele lucruri a soarelui și cum gonîia numai cu cuvîntul necuratele duhuri. Și morții lepăda de pre sine moartea, mai lesne decît somnul și alalte a Svinții sale preaslăvite minuni, cum să lucră cu dumndăziasca lui poruncă.

Dintr-acestea povătat, să suia cătră dumndăziasca nălfime. Că dară băga în mîntea sa, căce era întălept, că săvai și mulți din proroci și direpții cei de demult au făcut seamne și minuni, ce, înă toate le isprăvia nu stăpînînd, nice poruncînd, ce mai virtos, cu rugămînte și cu rugă. Iară Svinția sa le aducînd numai: "Țic dzice!" și "voi, curiaște-le!" și alalte stăpînîtoare cuvînte, cu multă vlastie, depreună cu acea lesne a cuvîntului, făcea acele dumndăzîrești și mai mare minuni. Numai cu căutarea ochilor la o mînă dreaptă sacă, îndată o dezlegă din săcaciune, îngrozii un leghon de căutarea ochilor și periră ca fumul, nu putură sta nice leac naintea certării îngrozitirii. Potoli vînturile, necurate duhuri și periră ca fumul, nu putură sta nice leac naintea certării îngrozitirii. Potoli vînturile, înecată valul, îmblă pre mare ca pre uscat, din puține pîni sătură întunearce și de-a rîndul lucră cite să

178r

* Domnului sau ce aștepta den bîtrîni veaci venirea Svinții l Sale

** cauiă auu

*** Евр. и Уагбб. Нс

prind lui Dumndăzdu. Adevărat lui Dumndăzdu Fiuu era / acesta și Dumndăzdu fără-de-greș și spăstoru lumii.

Într-acesta chip svintul Andrei învăță pre sine de aceste mari și dumndăzăiești. Și de-acia înainte, să facea nedespărțit de la Învățătorul, înșimbrat la Svinția sa toată vremea vieții sale. Că de vreme ce Mintutorul, lăsind orașele, de multe ori cutieria pustia și mergen la Svinția sa mulțime de nărod de oameni, trași de minunile și de cuvintele Svinții sale. Și era pustietate și de mineat nu era și pintecalle nu răbda. Și vădzind atunce dulceala pustietatea, înnoia minune bălărnă carea s-au făcut în petrecanie nemeșterșuguită, de ce într-aliași ucinici pornia lucrul precum să cade, grije fiindu-să pre sama lor. Și nu putea priceape ce avea să arate chemarea ce facea Hristos. Iară Andrei, făcînd oarecare lucru cu mult mai slobod și arătînd vederat celor trebuitoare de hrană și nebgînd în mintea sa, da îndemnuri Mintutorului spre minune. Că dzisă: "Nu sint mai mult de 5 pite și puține peștigiori!". Dară Svinția sa ce facea: "Aduceți-mi-le încoace!". Și să facea spusul trebii prisositură și sașu de tot binele.

Și prăvase ș-alta: rudenii și priința apostolului cătră Învățătorul și cît dar amu luă acesta din darul Svinții sale și iarăș cît foc de dragoste hrănia el cătră Svinția sa, den carea cutedza cătră tot fealul de moarte.

Și avea vitiaz și îndrăzneț suflet. Că, făcînd treabă într-aceaea vreme să să suie nește elini la Ierusalim, la Praznicul Paștilor, ca să vadză beserica și să facă și obicinuita închinăcinea, alegîndu-și și el leagea jidovască. Înpămia audzurile lor veeștea lui Hristos. Că fusease făcut minunea lui Lazăr și fusease înflimpat de nărod cu stîlpări de vaie. Și făcuse și alte multe seamne. Și veniră cătră socoteala gîndului de dumndăzire și, porniți fiind cu dragoste să-l vadză, veniră cătră Filip rugîndu-să cu mijlocul să vadză, să să-ndulcească de Hristos. Iară el nu o feace, ce-mpreunează lucrul și cu Andrei, dînd căpătenia și cîntea lui Andrei, vă-// dzînd că să află tot aproape de Învățătorul.

179r

Iară de vreme că și pentru noi pășitil Domn și răstignit și-ngropat s-au sculat din mormînt cu puterea dumndăzării Sale și strîns iarăș cătră Sine pre ucinicii și priatenii săi, de-i trimitea să învețe și să îndrepteadze toate limbile. După ce să-mbrăcară cu platoșile în toată armătura și darul ce luară de sus a svintului și dulcelui Duh într-armați, cu aceasta și Andrei să găta spre calea Evangheliei. Și dară aliași ucinici lua ca sorțul alte părț a pămîntului și limbile ce era într-insu. Iară Andrei ce mare și iubită cinste și parte luă. Că i s-au venit toată Țara Vihiinilor și Pontul Euxinului, adecă Marea Neagră și imbe părțile Propontidei, adecă mării ce-i de cătră Marea Neagră, de Țarigrad, unde-i Țarigradul ce ținea pină la sînul Astachinului și Parapluiului* celui nainte. Și cu aceastea însoțeaș și vesitia Halchidonă și Vizantia și neamurile ce sint la Thracia și Machedonia și cealea ce agung la Dunăre și Thessalia și alele și ceale pină la Ahaita ce radzămă era roada și pomăt a limbii svinții sale cătră creștina cea bună.

Deci înti Strigatul**, luînd asupra grijii sale sorțul acestora țăr și locuri și orașe ce era într-insele nu ș-au sălbit nevoinia, nice ș-au lenit treaba ce i s-au dat pre samă, căuînd cătră mărirea lucrului. Ce, fiind plin de creștina și avînd în sine acea mare dorință și dragoste cătră Dascalul, apuca strigare svintei Evanghelii, purtînd cu sine ucinici cîți socotia să agiungă la-ncopt bun de treaba strigătului, ca ceea ce, cite puținel, i să vrea daoage și alții. Deci era multe căile în tot neamul. Și mai multe era ceale pre la orașe și sate, întru carile, sămănînd a lui Hristos date învățăturii, au săcerat spicul creștinei bune.

Și înti dară l-au priimit Amisonul întru care, aflînd pre mulți, unii jidoveăște, alții elineăște țînd. Și aceia ce ținea jidoveăște foarte sărtaua acela gînd și leage și foarte era laudați de ospătării și de prostie și de obiceiul cel slobod spre bunătăț. / Și fu priimit în gazdă la unul de cel ce ținea jidoveăște și socotia in ce chip va putea să adune cu năvodul său atita mulțime ce era afundată într-adine de lucrul îngelăciunii.

Deci, luîndu-să a să face o adunare de dimineață și i intra Andrei cu țoții ai săi, îl întreba cine-i și de unde și ce felu de strigare au venit să strige. Iară svinția sa, făcînd o voroavă de horbă, povesti limpede de Domnul Hristos și cite au prorocostvit de Svinția sa prorocii ș-au arătat de Svinția sa leagea lui Moisi. Și arătă vederat cu toate cum Svinția sa iaste Acela Carele au venit pentru

* EUCOPONDICTE
** Iacului
*** Pivozvanul

spăsenia rodului omeneșe, aducînd la mijloc martur pre svintul Ioan Botezătorul și cite l-mvăpășă și-i spusese, tote le spusă și le povestî cîtră dînșii. Și scriind adevărată credință în sufletele lor și hăgîndu-i în nontrul năvodului său, să arătă într-acesta chip păsări de oameni, pre cuvîntul er bolnavi și supărați de duhuri spurcate, i-au izbăvitu-i de-amîndouă boale. Și le feace svinte besearici și le hirotoni preuți dintru dînșii așezîndu-i. Purceasă la Trapezont, oraș lîngă mare și în Lazichia, ce-i alaturae. Și, dîndu-le și lor din talantul ce i-au dat Domnul Hristos pre mină a învățaturii, multă mulțime de nărod aducînd la Hristos, au giudecat să margă la Ierusalim, să facă Praznicul Paștelor. Acolo să deade în cunoștință cu dumnăzăiescul Pavel și să adună cu frate-său Petr. Și de-acolo mearsă cu Bogoslovul Ioan Evangelhist la Efes, unde, vădzînd în vis de noapte poruncînd să zătoarcă la Țara Vithinilor. Și ascultînd, soși la Nichea. Carea pre-atunce încă era ne-ntrită cu sidiorturi și necomită, precum spun că tîrdziu o au tocmît Traian Împărat, cu turnuri și cu îngrăditură. Precum nice iazerul de supt dînsă nu era așa mare, ce era mic și lesne cuprins și osăbit, departe de Nichea.

Deaca soși la acesta oraș, flîndu-să și ei cu iudovia și elinia, neputîndu-i intoarce cu cuvîntul, să apucă de feace minui, carile mai virtos induplecă sufle- // tele celor mai grumbi și prostaci, tînd mîntuind de îmflătură, tînd gonînd dracii și dîndu-să vraci fără plată a neputințe și boale. Aorea și umorînd zmei ce să fînea acolea cu cuiul, cu tolagul său ce porta, de her, ce avea cruce în virv. 180r

Aoria iarăș, oborînd spurcații idoli a celor rușinate, Afroditei, dzinei spurcăciunilor, și a Artemidei și izgonînd duhurile necurate ce lăcuia acolo cu singură pomenirea Domnului Hristos, cit, de-acia, îmbla pre-acolo, fără nevoaie, cine și-i era voia. Dintr-acolea fu și răispa sărbătorilor și nedeacilor eliniștii și direpta simbric celora ce să strîngea la dînsa, că, îndrăcîndu-să, își mînea carnea de pre dînșii-și, turbații de duhuri spurcate. Aceaea simbric luîndu-și, precum dzîșam, de la dînși, căce să strîngea nedeai de le slujia. Că dracii așașii plătî cui le slujește.

Accea-ndrăciți stringîndu-să la svintul să istealească și svînșia sa nelenîndu-să cîtră spăsenia lor, ce mai virtos jeluindu-i pentru îndoită a lor perire, le-au datu-le și-ndoită leucînta, luminîndu-i cu lumina cunoștinții lui Dumnăzđu. Și, oprînd acel de multe lacrimi război asupra lor și schimbînd casele ceale de idoli, făcîndu-le svinte besearici, puindu-le precuși și petrecînd 2 ai încheiați cu dînșii, de la Nichea mearsă la Nicomidia. S-a-aceaea încă era dată spre becînicie și căuta la înșelăciunea păgîniei, puîndu-și nedeajde pre minciună; de-acolo la Halchidon, de-acolo, trecînd Propound și a Mării Neagre luciuri de pre margini, căută la Iraelia, de-acolo la Amastrida.

Aceastea le cutieră nu precum să spune lesne cu cuvîntul, ce multe nevoi păînd și răbdînd prin toate și dînd de multe greutăți, săvai că cu darul Domnului Hristos le birua toate. Carile și i-au îndereptat de ispravă lucrurile mînlor. Și-i da gură și înfălepciune, de rușina înfălepții elinești.

De-acia, ieșînd de-acolea, mearsă în Sinop, în care, să poveastește din bătrîni, c-au petrecut vreamă multă cu frate-său Petr. Și iaste și mărturie, de vreamă că și pină astăzi să văd scaunele lor făcute de marmure albă, cine va vrea să caute / pre care scaune gedia svînștile sale de vîrsa izvor de apa acea dulce de învățatură.

Și să fîne cruțață la dînșii și o svîntă iconă bătrînă a svintului Andrei, răspuns vederat, a căruia are ea chipul puterii, că nu numai viu și vorovînd, ce și cu singură zugrăvia face minui în toate dzilele.

Și spun să fie aflat în temniță închis și pre Matthia în Sinop. Și să fie deșchis temnița cu sâmmul svintei cruci, de l-au scos cu alați închiși. Deci așaee dumnăzăiescul Andrei.

Iară sinopiianii era pre cîtu-i la credință iudovi, dară era grumbi, îndărăpnici, sălbatici în svint, numai de pre obraz să cunoștea a fi oameni, iară nu fieri sireape. Cari, vădzînd pre apostolul și urîndu-l a ce le smintia gîndul, pentru ce au deșchis cu ruga de-au scos închișii, să strînsără cu toții, ispitînd să aprîndă casa unde era în gazdă ca un oaspc. Deci, prînzîndu-l, l-aruncară gios; luîndu-l unii de mîni, alții de picioare, îl trăgea rumpîndu-l. Și arăta vederat porniți de turbătură spre minie, cit vrea să să-nînză cu gurile să-l mănînce de pre svînta carne. Unii îl ucidea cu leamne, alții cu pietri, fînd și ei iudovi, pre inchipitoriul Domnului Hristos ce s-au umorî de dînșii.

Și, deaca-l lăsară cu pușin suflet, lepădînd departe de oraș, ce mingiara-cu vi aproape, că, ivîndu-i-să Dascalul, l-au îmbarbătat și l-au mingiat cu multă om-dragote. Și-i porunci să aibă de grijea strigatului, ce-i era pre samă dată. Și de vreamă că l-au tîmpiat de i-au nrupt un deagat bătîndu-l și rumpîndu-l, l-au tîmăduit și acela ivitul Hristos.

* vișă

De-acia dară, au intrat iarăși în oraș sănătos și zdravăn, nice leac de slămn sau beleazănă avind dintr-altlea rane ce-i dedeae. Carele, deaca-1 vădzură acia carii îl ucisese, mirându-să, parte pentru răbdare, de altă parte pentru înșănătoșearca. lucru trecut de putarea firei omeneșii, săși premernă din strepic, să umilră la inemă și primiră învățătura lui cu ascultare. Pre carii și pre-acia i-au adusu-i la Domnul Hristos, tămăduindu-le sufletele și trupurile bolnavilor, altele cu cuvintul, altele cu pusul minuna bunătății și înduplecindu-le supt ascultare în ceala ce-au pățit.

181r Și iarăși mearșă svintului că s-au necs un om și nu i să știe ucigașul. Și, plîngindu-l maică-sa, i să feace milă ca un iubitoru de om. Și mearșă îndată de lucră ca un apostol a Domnului Hristos și deade viu pre fiul la maică-sa. Așeși luără muierile din inviere morții săii vii. Care lucru trasă mai virtos la mai multă credință pre ceia ce vădzură. Și i-au înduplecatu-i, săvîrșind cu dumndzăiescul Botez, de i-au făcut popor svînt lui Hristos și destoinic cu adevărat turnii Svînții sale. Dintru carii hironind și acolo preluți din cei mai aleși și mai de treabă, puerșă de-acolo.

Și iarăși mearșă de să apropie amonștii lui Dumndzău, mulțimea era rătăcită de luptul nopții luminindu-să puține cu lumina cunoștinții lui Dumndzău, de rîndul credinței și de rîndul, de viață și petrecerea dreaptă cu politică, au trecut la Neochesaria.

Și, strînd și acolo într-un chip cuvintul credinții bune, iarăși trecu la Samosate, întru care atunce făcua oameni, nu numai înșețați cu idolii, ce încă și cu nevoie tămăduit la suflet de premărirea a înțelpeciunea lumască, ca ceaca ce să gîndia a fi neimcivnici de pre-mpletiturile cugătășturilor și ciumenturilor lor și a birui lesne pre toți. Ce svîntul, rupînd tote-mpletiturile lor ca nește hire cu prostăciunea strîgării, îi arată ca pre nește eucuni pre acia ce le părea a fi nalți și ne-mvinciți. Și le arată că-s rătăciți, departe de la dreptate și le arată că și dumndzăii lor sint decît dînșii mai ticăiți. Carii cu ceaca ce avind ei inde eiș gîndurile osăbit despărecheste și voile-mproviat și-npizmit cătră alții, Pentr-aciea să arată vederă că-ș sint și stricători unii într-alalți. Așea spîrșind svîntul cu cuvintul sâmața sprinceană a filosofilor, păscarul înduplecînd sufletele lor cu faptul minunilor și aducindu-i / cătră blagocistie, mearșă iarăși la Ierusalim.

Și treubind ș-acolo, pre obiceiul său, s-au virtăjit de-acia și la orașele ce nu prinsese cuvintul dreptății. Și de vreme ce-i urmașă Matthia și Thadei și alți oarecarii din ucenicii. Deci Thadei gudecă să rămîie în Edesa, iară Matthia și alalți să imble să strige strigare svintei Evangheliei.

182r Iară Andrei, suind orașul Alanenilor și bucinînd acolo Evanghelia darului, s-au întors la avasugeni. Și, intrînd în Sevastopol, învăța și arată taina Domnului Hristos, atita cît mulți de dînșii să invinciră de svinta lui limbă și primiră cunoașterea lui Dumndzău. Și, pentr-aciea, n-au lăsat negriji nice de spăsenia zichanilor și vosporinilor, ce mearșă și la dînșii. Și, urîndu-le sălbăticia și dărăncănia, gudecă să să ducă, să-i lase, ca ceaca ce i-au aflat nepriimînd dumndzăiesca sâmintă, nice era vrădnici credinței ceii bune acia zichii. Iară vosporinilor, lăduindu-le înduplecarea cea bună, i-au socotitu-i de ispravă, vreadnici la priimitul dumndzăiescului cuvint. Și i-au învățatu-i și blagocistia credinței. La carii să află și icoane a svînții formuite cu ceara de frunte*. Și ară un meșterșug neimvătaj și mult meșterșug ce biruaște tot meșterșugul. Și să văd și 2 mormînturi acuse supt pămînt a doi apostoli pre un nume, adecă a lui Simon Zilot și a lui Simon Cananit, așea scria, de-or hi ș-acmu pre-acolo aceastea.

Iară svîntul, zăbăvind puțin în Vospor, mearșă la Herson, oraș luminat și cu mult nărod. Și citu-i spre adevărata credință, aflîndu-să ne-nrătîrji, iară spre obiceiute erase lesne priimitoriu. Deci, intrînd cu-nțelepciune și la dînșii și strînd foarte drept directul credinței cuvînt, treînd cu luciu, iarăși mearșă la Sinop. Și, tocind iarăși camai tari spre credința bună noul foc** ce răsădisă întii, adecă pre ceia ce dăunădzi au priimit cuvintul credinței și puindu-le episcop pre Filolog, sîngur purcedzînd, veni la Tarigrad. Carele pre-atunce era oraș nu așea mare, nice cu nărod mult, // in care a hironot episcop pre Stahie, unu de cii 70. Și învățînd pre mulți de orașeni și făcîndu-i fireori luminei cu datul credinței, au rădicat o svintă besearică maicii lui Dumndzău, spre cetatea orașului, făcîndu-i feritoare și cetățeană orașului celui pre urmă făcut de-mpărăție. Și, purcedzînd de-acolea, mearșă la Iraelia

* CRIBUR.

** pomak.

Thracicii'. Și, zăbăvind acolo puțin și strigînd svînta strigătură, cutriera prin orașe și sate ce era pre-aproape, de mearșă și la Macedonia, strigînd cuvîntul lui Dumnădzău și zîdînd împădîniții beseracii au, mai virtos a dzice, isprăvind și pre oameni besericii lui Dumnădzău, împădîniții svîntei Evangheliei în sufletele flămînde, adică strigarca credinței bune.

De-acia, incungiurînd toată Thessalia și Ellada, soși la acel ostrov luminat a Peloponisul. Întrînd acolo, fu primit într-un oraș ce să chiamă Patras*, la un om, anume Sosie. Acesta, fiind bolnav, s-au isjeali de svînția sa cît l-au primit. Și să-nduciră și de alte minuni Patrele de intrarea intru dînsule strigătorului. Că o slugă părăstă ce dzăcea în gunoi în mijlocul orașului și s'frișt cu totul de boală, scăpat de nădejdea vieții, dobîndi la svînția sa reapele sănătate, că să cădea ș-acesta să nu rămîie pustii de socotîna strigătorului lui Hristos. Carele cu adevăr era ucinic celuia la carele nu să socotește cu prost nice șerbul, nice slobodașul, carele are obicei a numi frate șie pre cel mai de gios și măturșește că binele ce să face la acela să face Svînții sale.

Deci, sluga aceea au vădit pre vracul cătră stăpînă-sa. Și lovindu-ă fără zăbavă și pre dînsă boală, căria nu-i putu folosi nice meșterșugul vracilor, nebăgînd sante alte toate, chemă la sine pre adevărutul și nemăzditul vraci, pre dumnădzăiescul apostol. Care, deaca mearșe în casa ei, o slobodzi din boală și o isjeali, nu mutînd vreame nainte, ce îndată o mintui și o dezlegă din legăturile boalii. Iară pre antipatul, bărbatul ei, carile să o vadză murînd să vrea umori inșuși, l-au mintuit de giunghiare și-l feace să să-năleptească, făcîndu-i să prilej / de bucurie în loc de voie-rea ce avea. Și vream ce vădzîndu-și femeacia vie, iară sufletul iș avea mort ce nebunîia cea multă ce avea șer idoli, nu iubia să o vadză vie prin credință, ce, avînd cu mult mai de sirg mici și nevrednice gînduri cătră cela ce o tămădui, vru să-i plătească tămăduința ce-au făcut. Iară svîntul n-au primit nice să-l audză a face lucru păgînese, vîndzînd darul Duhului Svînt. Ce și făcînd, și dzîcînd ceea a Dascalului: "În dar aț luat, în dar să dați!". Și purceasă de-acolo incungiurînd și cutrierînd toată cetatea.

Și văduz într-o boltă un fulgerat războlit de mulți ai. Și n-avea leac de nicăiri. Făcîndu-i să milă, îi dzîsă în loc de săcîntec gonitori răului svînt numele Domnului Hristos. Și-ndată-i deade mină de-l sculă și apucă sănătos a imbla. Și nu era numai lucrul acesta a venirii lui Andrei în Patra, ce încă și ochii a mulți au deșchis de le-au dat lumină. Și, vădzînd pre un bubos cu lepră lingă vadul cetății, dzăcînd ca Iov în gunoi și izvorînd din bube punoie inpuște, îi deade mină de-l sculă. De-acia, curățîndu-l într-apa mării și botedzîndu-l, l-au curățit de boală și-i deade sănătatea cea dîntii, de i-au făcut pelița ca de cucon, cum spune svînta carte de Neeman. Și purceasă după apostolul îndată, vederînd de pre vedare, mainte de limbă, pre vracul. Și, făcîndu-să strigătoriu în glasul mare minunelor Domnului Hristos, într-acesta chip să folosiră patreanii din seamnele apostolului.

Intr-acesta chip trăgînd Andrei nărodul ce era în toată Ahaia, de o parte cu cuvîntul, de altă parte cu minunile, și, isprăvind o turmă lui Hristos și popor svînt, să bucura și-ș făcea voia-bună în isprava aceasta. De-acia, mulțimea carea au credzut au zdrobot stîlpii idolești și bojnițele și le răspiră la pămînt. Și, plătînd o giudecată ocară, o, necuvîntărită cinste, că-ș arșară și cărțile ceale elinicești, dînd adeverință credinței sale!

De-acia, vrînd să slujască cu plată, cineș pre putare celuia ce le fu prilej a attea bunătăți, da parte apostolului. Iară svînția sa, neprimînd nemică, că nu-i trebuia, ce gîndul lor învătă să-l împarte la săraci și la flămîndz // și încă să cheltuiască să-ș facă o svîntă beseracică. Carea, deaca o gatară cu reapele grabă, adună pre ceia ce credzusu de curînd. În carea și sîngur rădicînd dumnădzăiești jărtve sufletești și alegînd și dascalii dintru dînși și preuși și isprăvind lui Dumnădzău beseracică cu totul întregul, le feace și aceale obicinuite cazanii, tînd spîndu-le din Scriptura Veache, adevering de Domnul Hristos, tînd obîrșînd și din lege veache și cum întru Svînția sa să obîrșiră a prorocilor strigături de mainte. Și arătînd că ceastă nouă dzice*** tot unele cu cea veache și tot Unul era Dumnădzău Acela ce-au pus legea și ceasta și aceea.

În mijlocul acestora, antipatul să dusă la Rim să-ș dea sama la-mpărutul de trebi ce-i dedeasă și să ia răspons de ce trebuia pre urmă. Iară frate-său, Stratoclei, ce venisă de curînd din Athine, cădzu într-o mare primejde, aflîndu-și sluga cea mai credzută îndrăcită. Și, vădzîndu-l, iș făcea înemă rea, neputînd răbda ranele ce-i făcea amarul. Iară femeia antipatului Maximilla, vădzînd pre cumnatul mîhnit, îi spunea lucrurile apostolului și-l mingîia cu bune nedeji, spîndu-i că taste om ce făcea multe minuni, căria giunge numai sîngur cuvîntul spre vindecatul a toată boala care-i mai cîmplită.

* Tarigrad

** Morca

*** sint

Și osăbi de-aceatelealte. "Intreagă-i și de agiuns mărturie de mine, ce m-au tîmăduit de la moarte și m-au mîntuit mai lesne decît toată neadejdea și putearea meștersugului! Și să aiibi bună neadej, că nemică nu-l va opri să folosască și nevoii tale omul ce-l știu eu!" Spîund ea acestea, i să-nduplecă Stratocoli că nu numai din voce era gata a să-ndupleca, ce și sufletul ș-avea gata să primască sîmînța credinții bune.

Deci chemară pre Andrei și rugă pre Domnul Hristos. Și să mintui bolnavul și Stratocoli de ficialițe. Și ndată să botezdă și-i veni toată casa cătră Hristos. Cu carii și Maximilla veni de să botezdă. Și dvoriza străstîmud depreună cu Stratocoli la apostolul și asculta depreună dumndăzăcițele-mvățături. Dară d-acia, să-ntoarsă de la Rim anthipatul acasă, de veni la femeia-ei. Adecă muia-re-ș nu era / ca manie, că ea, deaca să feace nevastă lui Hristos, să apăra de-mpreunăciunea celuia ce nu știia pre Hristos, dzîcind cu David: "Pre uritorii Tăi uritu-i-am. Doamne, și mă topiiam de pizmași Tăi!". Inșă prilej ce-ș feaca atunci era incurcături, făcîndu-să că i-i rău. De-acia, oblicîndu-o că nu i-i rău, o întreba de vina uritului, că, de-acia, deaca-i spusără orecine că streinu ce să află pre-aceia iaste vina schimbăturii ei și cum că Maximilla și Stratocoli să vînară de cuvintele lui și credzură în Dumndăzăul lui, lepădîndu-și leagea părinților.

Deaca audzi acestea antipatul, să feace în tot fealul de minie și-și ascuția dinții asupra sîntului, ca leul. Inșă dinții răbdă cu tăcutul. Ispitua femeia-și. Ce nu dzica și ce nu feaca ca să o dobîndescă și să o-nduplece să-i caute cu ochii cei mingioși! Ce, deaca vădzu că în deșert vorovlia cu surdului, s-au aprins cu toată minia asupra strigătorului. Și deodată l-au băgat în temnița, păzîndu-l cu straje și peceți pînă-ș via la de samă îndelatele în ce chip l-a omori.

Iară-nt-ndîncul neptii, mearșă Stratocoli cu Maximilla și au alți neșelii ce credzură la usea temniții și bătură foarte-noctișor, cît să-l facă numai să să priceapă, că era deșeptat. Iară svinția sa era dat spre rugă și i-au sîmîți și le-au înălțes. Și le-au deșchis cu sîmînul sviniei cruci ușle. Și multă ferică au cuprins pre străjeari, cunoscînd ce lucru să feace și vădzînd. Iară svințul le dzisă să n-aiă nice o grije, ce să cunteadze, negîndînd că or păți nice un rău. Iară Stratocoli și cu Maximilla cu alalții cădzără și rugară cu fîerbiteală pre apostolul să-i întărească în credința cea bună. Iară svinția sa, învîndîndu-i și spîndu-le și alate și întrîmîndu-i, parte în credința cea dreaptă, parte în dereptatea vieții. Și cumenecîndu-i de Svinete Taine, le dzisă să să-ntoarcă iarăși. Deci ei ieșiră, iară svinția sa au vindecat la loc inchoisora și peceții.

184r

Iară anthipatul, deaca vădzu că-ș pierdu toată neadejdea de cătră împreunăciunea muierii, neputînd rădica minia ce avea pen- // tru dînsă, avînd ce-i da vină și cu creștinăția, au dat giudeț să omoară pre svințul pre cruce. Și aceasta de care slavă și de care bogăție și de care deșfățire nu bucura pre svințul apostol, veselîndu-să că vrea să ia de-aceaeș moarte de carea au murit Despuitoriul său și să să facă de-o-mpreună formă în patimile Svinții sale! Și pentr-aceaea Îl proslăvia cu mulțămite glasuri, mărturisîndu-l har mult pentru inchipuiciunea și sămănăciunea și căce adusă la capăt alergătura sviniei Evanghelii și căce au ferit bine cătră Svinția sa credință nerușînată.

Pentr-aceaea, chînd în crucea aceea, o cinstia cu multe laude de encomii, numîndu-o prilej spășenii rodului omenesc, morte morții, cădeare pizmașor, ferință creștinilor, suirea la nălțime rudului omenesc și alte ca acestea, vădzîndu-să răstîgnit. Și, osăbi de-aceastea, învîța de pre cruce pre toji să nu bage samă de moarte, ce să le paie bine, că cu mijlocul morții "dobîndim împreunare cu Domnul Hristos, Carele iubi de muri pentru noi, mutîndu-ne de la stricăcioase" a Împărății Cerului și, acolo, spodobîț cu-ntunecerele de bunuri". Și, răbdînd svințul apostol multă vreme pre cruce, Stratocoli să ispitua să pogoare pre svințul de pre cruce, scribîndu-să pre noemia frațîne-său, lui Efigheat, de vreme ce nu-l lăsa el, acela ce era datori a-ntunecareci de cruce. Rămășă svințul pre cruce, învîndînd nărudul credincioșilor să ferească nesmintită și nemestecată cu legume mărturia întru Hristos.

Și, stringîndu-să toț cătră svinția sa să păvască și să audză acea fericită formuire și graiu, scootînd de gura pagubă și scădeare a nu apuca ceva cuvînt la răpășarea svinții sale, ca să-ș aibă fitecarele aducere amînte, în toată viața, de mingiare de la svinția sa. Într-aceaea, anthipatul temîndu-să să nu cumva facă nărudul vrun lucru nou, vine de să-l scoată pre svințul de pre cruce. Iară svințul nu vru, ce mai vîntos îl ruga doară pote pre sine să să izbăvască din legăturile nepriceaperii ce era cuprins și să vie cătră Domnul Hristos prin credință cătră Svinția sa. Iară de nu, el să așteapte preste puțin becnicină moarte. Care lucru s-au și izbîndit pre cuvîntul svințului. Că dară dumndăzăiescul apostol,

* a lumii le cale nestricăcioase

sufletul!", pre altul îl făcea săc, altul orb. Și cu aceeaa îi îndupleca și pre dinși spre pocanica, cădzind și cerșind iertăciune și credzind întru Domnul Hristos să isjealia. Iară pentru minuni în toate dzile ce făcea iste mărturie ceaca ce să porni tot neamul spre cunoștința lui Dumnădzău.

Pentr-aceaca, în puțină vremea de zăbăvă, singur cu darul lui Dumnădzău, botează toată Țara Indilor. Și le hirotoni preuți dintru dinși. Și feace svinte besearici, răsipind bojnițele idolești și zdrobind toate trupurile ceale cioplite, adusă tot neamul la cunoștința lui Dumnădzău. Și să mira toți și singur împăratul dzicându-i: "Dară atia ai ce-ni făcut cu noi și n-ni făcut nice o minune, dară acum de unde li s-au dat, iubitele, dar ea acesta? Și încă în puțină vreme!" // Răspunsă svintul: "Nu iaste al meu darul, o, cinstiților lui Hristos iubiti priatini, ce iaste a preuții și a Domnului Hristos. Că, deac-am vădzut mintea voastră cea bună, mi-am lăsat moșia și părinții și rudenile. Pre cuvântul Domnului, am mârș în Alexandria, de-am dat țire svintului Athanasie Patriarhului de rîndul Dumților voastre. Și, ungîndu-mă Svinția sa cu pomazanie svintă și luminîndu-mă cu darul apostolesc prin ruga Svinții sale la Dumnădzău, m-au trimis la Dumneavoastră. Și Dumneavoastră, primîndu-mă cu toată credința, preuțesul a lui Dumnădzău dar lucrează cu mine aceastea ce le vedeți!".

Acesta trăind mulți ai cu dinși cum iubeaște Dumnădzău și învățîndu-i poruncile Svinții sale, înșirîndu-i la lucrul lui Dumnădzău și lășind tuturor chipul cel bun de viață, de pre chipul său cel de bunățăți plin, tuturor, căruiași pre puțină. Și să prestăvi cătră Dumnădzău. A căruia svinte moștii dau tot fealul de tămăduință cătră carii vin la svinția sa în slavă, adevărat Dumnădzăului nostru Isus Hristos, cu Părintele și Duhul Svint. Amen.

CONEȚUL LUI NOIEVRIE /

NOTE

1. probabilă greșală de tipar
2. necerminat de Dosoftei
3. (trad. n. Xgr.) "înțelepciunea Cuvîntului lui Dumnezeu"
4. (trad. n. Xsl.) "depozit, sumă încredințată cuiva"
- 5 (trad. n. Xsl.) "Ajută-1 / orînduiește-1 pe sfîntul apostol!"

DECHEVRIE,

luna lui **Andrea**, 31 de zile are. Dzia are 9 ceasuri, iară noaptea - 15.

ÎNTIA DZĪ. Pomenirea svintului proroc Naum. Carele să tilcuiaște "mîngiare sint in tot" sau "mînte" sau "pricacere".

Acesta era de la Elcheshem de din ceaa parte, in Vatarim, den niamul lui Simeon. Aces- / ta și apoi de Ionă au dat sãmn orașului Ninivei cã are sã piaie de ape dulci și de foc ce ieșia din pãmînt. Care lucru s-au și fãcut, de vreamc cã iazerul ce era dimpregiurul ei o au prãpãdit cu cutremur; de-acia, venit foc de la pustie, au ars și partea ei cea naltã; așe au pãjit Nineva. Iarã svintul au rãpșosat cu pace și s-au aștreacat la locul sãu.

Intr-aceastaș dzĪ, pomenirea svintului Filaret Milostivului.

Acesta svînt era în vremele împãrãșii lui Constantin și maicã-sa Irinii, de la orașul Paflagonilor, ficior lui Gheorghie și Annei. De carii fu dat de-l însurã cu o femeie de cinste și curatã. Și fîindu-sã cu țara de hrana pãmîntului, era cu totul pornit spre milostenie. Prin carea soși la lipsã, cît nice casa n-avea cu ce-ș hrãni. Ce Dumnãdzãu nu-l lãsã sã sã munceascã cu lipsa pinã-n sfirșit, cã toemi de lui împãratul Constantin o nepoțea a lui, anume Marina, ghizdãvã foarte, și-nãpu și svinția sa la cinste de ipat, de-nãpu domn și stãpinitori a multã avuștie, carea cu înduratã minã o-mpãrãșia la sãrcii. Și, cînd cunoscu vreamc sfirșitul sãu, chemã casa sa, cuonii și rudeniile, și le prociți înainte ce vor sã împlea, dzicîndu-le ș-aceasta: "Hiii mici, nu uitareț a milii sãrcii și mișei și bolnavii și cei de la-nchisori și sãracii! Ce sã le tindeț minã-ntr-agiutoriu și sã meargeț sã-i vedeț și cu min îndurateț sã le fiț! Și streinii și nemernicii sã le fiț cu ospã și cu de toatã mila. Și sã vã ferit de strimbãtãș și de rihnã sã nu rihniții altuia la nemica ce va avea. De la beseracã nu lipsireț la svintele slujbe! Cum aș vãdutz cu-am fãcut cu faceț și voi!". Și așe, invãfîndu-i de prisost, s-au prestãvit cu pace.

Intr-aceastaș dzĪ, pomenirea svintului mãcenia Anania.

Acesta era la Persida, în orașul Arvil, mirean la port, ce creștin însă. Și, prinzîndu-l boiarul orașului, mãrturisii pre Domnul Hristos. Și apoi, dupã cumplite și multe munci ce-l muncirã dzicînd ca un mort, // țș deschisã ochii și dzisã: "Rugați-vã la Dumnãdzãu cu rugi! Cã vãdz o scãrã de agiunge 187
pinã în ceru. Și vonici de foc carii mãmbe și-m dzic: «Ia-mblã cu noi și te vom duce intr-un oraș in ntrou, ce-l plin de luminã și de bucurie!»". Și spuid acestea, rãpșosã, dîndu-ș sufletul in mîna lui Dumnãdzãu.

Pent-r-a lor svinte rugi, Dumnãdzãu miluiaște și nã sepașeșt.

Intr-ACEASTĂ LUNĂ, 2, pomenirea svintului proroc Avvacum.

Acesta svînt era din neamul lui Simeon, ficior lui Safe. Ș-au vãdutz videnie mainte de pradã, pentru robia și pentru rãsipirea beseracii și Ierusalimului, ș-au plins mult. Și, cînd au venit Navuhodonosor la Ierusalim, el au fugit la ostrachinin și lãcu pinã la o vreamc in țara lui Ismail. Iarã deacã sã-ntoarsãrã haldeii, ș-au venitu-și acasã.

Și, agiutînd dãnãoară secerãtorilor sãi și luînd bucate de mîncat, dzisã cãtr-a-i sãi: "Iacã, mã duc la loc departe și acmuși m-oi întoare, iarã di-oi zãbãvi, voi sã duceți prîndz secerãtorilor!". Și, mãrgînd Avvacum cãtrã secerãtori, îi dzisã ingerul lui Dumnãdzãu: "Ia-mblã de du acest prîndz la Vavilon lui Daniil ce aruncat in groapã unde-s lei!". Și dzisã Avvacum: "Doamne, Vavilonul n-am vãdutz și groapa nu o știu!". Și-l luã ingerul Domnului de pãrul capului și dusã in rãpãgiunea vintului de-l pusã in Vavilon deasupra gropii. Și strigã Avvacum: "Daniile, șine prîndzul ce ț-au trimis", iarã ingerul Domnului iarãși luã pre Avvacum și-l pusã la loc de unde l-au luat. Și-i cale de 12 zile,

* prãbușit

** Daniil, glava 14, 33.

ce-au imblat într-o mică de ceas. Ş-au mârş la secerători de i-au aflat prînzînd. Acesta au priceput că, preste puţin, s-a-ntoarce ţara de la Vavilon. Şi cu 2 ai mainte de-ntoarceea lor s-au răpăosat. Şi s-au astrucat în ţarina sa.

Acesta au dat sămîn în iudovime / că vor vedea lumină în beseracii şi vor vedea slava lui Dumnădzău. Ş-au prorocit pentru sferşenia Beseracii că are să facă de neamul Apusului. Şi timpla dăvurului să va frînge mici buciţele. Şi vor lua ăşturile a 2 stîlpi şi nime n-a şi unde sint. Carile ingerul lui Dumnădzău le va duce la pustie, unde s-au inchietat intii cortul mărturici. Şi într-insele să va cunoagse firşitul tuturor Domnul. Şi va lumina pre accia carii sint întirîci cu goană de vicleanul şearpe din ceput.

Intr-acestazi zî, pomenirea a precuvioşii părinţii noştri şi pustinnici, Ioan, Iraelmon, Andrei, şi Theofil.

Acestia svinţi era din oraşul ce să chiamă Oxirihon, ficiori din părinţi creştini. Carii, puind nevoiniă puîntea vremea la prociitul svinţelor cărţi, să umilră şi mearsără la pustia cea mai din lontru. Întru carea, aflind om svinţ foarte bătrîn, rămăsară cu dînsul un an. Şi, deaca să pristăvi acel părinte, rămăsară aceştia svinţi de petrecură acolo 60 de ai, deprînzîndu-să cu viaţă aspră şi ascuţi şi cu post; şi era hrana lor de mîncat poame ce să afla acolo şi băutură, apa. Care hrană de daori în săptămînină gătia de minca. Şi-n toate dzile imbla despărţi prin pustie şi prin virtoape şi pester, la singurătate vorovînd cu ruga la Dumnădzău. Şi să aduna simbăta şi dumenica. Şi făcînd vreadnică mulţămînt, lua de la svinţul inger svinţa cumeneţură de-i priceştua. Acestea ne-au povestit marele pustinnic Pafnutie. Carele i-au şi vădzutu-i cu totul şi le-au scris şi viaţă.

Intr-acestazi dzî, pomenirea svinţei măceşti Mironi.

Svinţa acestia Mironi s-au născut în Efes. Deaca-i muri tatăl, o crescu maică-să. Şi, deaca să botegăz cu Svinţul Botez, să afla adeate la momîntul svinţei Ermionei, una din featele svinţului apostol Filip. Luînd mir de la momîntul ei şi-i da // cu larg tutur. Pentr-aceea şi-i pusură numele Mironi. Şi, împărăţînd pre-antuce Dechie şi pomînd goană asupra creştinilor, maica luînd pre hiică-şi, să dusă la ostrovul ce să chiamă Hion. Şi, avînd la sine de la părinţii săi parte de avere, petreca amîndu-i într-o casă, rugîndu-să la Dumnădzău, eale singure.

Şi odănoară, venînd la Hion un boiarin, prîns pre fericitul Isidor ce era voinic mo de oaste. Şi, fiînd creştin şi cu frică la Dumnădzău, să ispii boiarinul să-l scoată din creştinătate despărînd de Domnul Hristos. Şi, deaca vădu cu multe munci ce l-au muncit că nu-l poate îndupleca, l-au dat vînovat să i se taie capul. Şi, după poruncă împărătească, aruncat fiînd într-un tău sac pentru să-l mîncine pasirile. Şi pusură şi străji. Iară svinţa Mironi, pomită de dumnădzăiască rîhnă, mearsă noaptea cu slujnicile ei şi luă, milcomişul, svinţele moştile svinţului şi le astrucă cu miruri scumpe, deaca le unsă şi le imfăşe. la loc de cinste. Şi, oblicînd boiarinul că n-au străjuit bine străjerii, i-au legatu-i cu lanţuje şi le-au pus dzî, de n-or afla svinţul, să plătească cu capetele.

Deci svinţa Mironi, vădzîndu-i imblînd şi ticăcînd şi aşteptîndu-şi perirea şi cu lanţujile în grumadzi, i să feace milă de dînsii şi gîndi că: "De vor peri aceştia pentru vina mea, mi s-a-ntina sufletul şi rîu voi păţi la giudeţul ce va să fie!". Şi chemă de dzisă străjerilor: "O, priiatinilor, svinţele moştii ce-aţi pierdut cu le-am luat cînd voi dormiaţi!". Deci străjerii aceia o luară şi o dusără naintea împăratului, dzicînd: "Doamne, aceasta-i carea au furat pre bătrînul carele fu umorît reapede!". Şi boiarinul dzisă cătră svinţă: "Iaste adevărat aea ce spun de tine?". Svinţa feace: "Aşa iaste adevărat!". Iară boiarinul feace: "Dară cum îndrăzniş tu a face lucru ca acesta?". Svinţa feace: "Nebăgînd samă şi scopînd ticăiia ta şi nedumnădzăria ta..".

Aceasta cuvinte afîară şi trasără la multă turbare de minie grea pre trufaşul şi sămăplu acela boiarin. Şi îndată imvătă să o bată cu beaşe şi cu toiage fără nice o milă. Şi o purtară de coşie prin / tot tîrgul, bătîndu-i cumpit preste tot trupul. Şi o aruncară în temniţă cu puţin suflet. Şi dinafară pusără străji şi dinontru impregiur.

Iară la miadzănoapte, rugîndu-să svinţa lui Dumnădzău, strălumină lumină mare în toată temniţa şi să ivi la mijloc ceată de svinţi îngeri şi-n mijlocul lor svinţul Isidor cîntînd pre svinţul cîntec. Şi, căuînd svinţul Isidor cătră svinţa Mironi, dzisă: "Pace ţie, că ruga ta s-au ascultat la Dumnădzău şi vei merge acmu cu noi, de-ţi vei lua cununa ce ţi s-au gătat!". Şi cum dzisă aea svinţul, iară svinţa Mironi deade lui Dumnădzău sufletul. Şi să-mplu temniţa aceea de miros nepovestit de dulce şi

* calaptezma oltarului

** boiarinului

minunat de frumos. Iară străjearii să spăriară și ncremenară de minune și de frică. Acestea ni le-au povestit carele era acolo de priveghea și le-au vădzt și le-au audzt și, pent-aceaea, s-au și botezat. Iară creștinii, luând voie de la boiarin, luară svintele moști a svintei Mironi și le pusară la loc de cinste, slăvind pre Dumnădzău.

Pent-a lor svinte rugi, Dumnădzău mltuiaște și ne spăsește.

ÎNTR-ACEASTĂ LUNĂ, 3, pomenirea svintului proroc Sofonias.

Acesta să tlcuiaște "strahea lui Dumnădzău" sau "cunoscătoriu tainelor lui Dumnădzău", fciour lui Husi, din ruda lui Simeon, din satul ce să chiamă Savaralha, a lui Simeon Patriarhalu, fciourul lui Iacov. Carele dobindi și dar de prorocie. Ș-au prorocit prada și pustietura Ierusalimului și răspa iudeilor și cum din păgini să va face popor lui Dumnădzău. Și cum va fi rușine și ocară celor necurați și slavă direpților. Și cum va fi giudet și împărat a toată dilhania Domnul Dumnădzău. Și va plăti căruiași pre lucrurile ce-or hi lucrat. // Și, deaca spusă toate, răpaosu în casa sa și s-au îngropat în țarina sa, așteptind imviercea cea mare, cea de-apoi. Acsta ș-au sămănat cu svintul Ioan Bogoslov la șcriutura trupului, pușintel mai rătund la barbă svintia sa.

189r

Înt-această dzî, pomenirea dintru svinți părintele nostru Theodor, arhiepiscopul de Alexandria.

Omenii de Alexandria Eghiptului și mai virtos elinii și necredincioșii să feacă amari și aprigi, cruzd și nemilostivi asupra svinților. Pent-aceaea feacă de să ficiur mulți măcenici. Din cari era unul și svintul Theodor. Că, oblicind orășeanii Alexandriei că mărturisează pre Domnul Hristos și slujează și învață și pre elinii să creadză, să strînsă asupra svinții sale cu mult venin. Și-i luară și, întii, îl chinură virtos, de-acia împletiră cunună de spini și-l incununară. Și-i lovia preste svinții ochi și ficia răsuri; de-acia, îl aruncară în mare. Și, ieșind sănătos din mare, învăță boiarinul de- tătără capul; și așea mearsă la Dumnădzău cătră răpausul veacinic cu svinții.

Înt-această dzî, pomenirea precuviosului părintele nostru Theodul, ce fusese eparh, cu pace s-a săvirșit.

Acesta svint era în dzilele împăratului Theodosius cel mare patrichie și eparh pretoriilor, adecă boiarin din cei mari de sfat și giudet mare. Carele petrecind viață fără de nice o prihană, și săvai că era și insurat. Și, vădzind apucările și strîmbătățile silnicilor, lepădă boieria. Și, de vreme ce muri și femeia lui, împărîndu-șe avearea la săraci, carea era samă aproape de cinci sute de litre de aur și mearsă la Edesa de să ui într-un stlpl. Și gedzu pre stlpl 30 de ai, cu chip și cu viață călugarească. Pent-aceaea, s-au spodobit a lua și daruri dumnădzăiești. Că, de-acia nainte, numai minia bucate tari, fără numai dumineca ce să pricețuia și lua svinta năfură, deaca să pricețuia de cinști trupul și preasvint singe Domnului Hristos.

Apoi s-au învăliut în gânduri / și ruga Dumnădzău să știe cu cine-i asemenea de ceia ce-au slujit lui Dumnădzău. Și audzi că iaste de-aseamene, în împărăția lui Dumnădzău, lui Cornilie Mimion, carele flicuia în Damasc și-i era porecla Pandur. Acasta feace pre sfintul aproape să să afunde sufletește. Și cu adevăr că aceasta au fost despre vrăjmașau începătură să să afunde în chip ca acesta.

Deci mearsă la Damasc și, aflind pre Cornilie, cădzu la picioarele lui, întrebînd să-i spuie nevoința viciilor sale. El să feacă pflingînd și rugîndu-l, de nevoie dzîcă: "O, părinte, eu din tinerețe petrecînd multă vreme cu Mimoni și cu Aghiri, dint-acolo îm feacă agonesit! Iară apoi abia mi-am adus aminte de răutățile meale ceale multe ș-am pus în mintea mea plata giudetului ce va să fie, m-am părăsit de toate răutățile, nevoindu-mă să mă afiu curat în viață și mlstiv după cit mi-i putearea.

Iară de vreme ce bătrînul tot îl supără și-l giura să-i spuie tot, el feacă: "Dunădzî, nu de mult, părinte svinte, o femeia de rudă bună, cu cinștea și bogăția și cu curiția lăminată și vestită, ce s-au măritat de la părinții ei de ficioară după un om ce s-au ales stricătoriu ș-au stricat nu numai al său ș-a femeii, ce și bani omenești au stricat ș-au cădzt la nehoșore lungă de la datornici, dînd amar nemingîtat femeii sale. Carea, vădzîndu-l dosădit cu foamea în temniță, cădea la oceanie și incepu ca o săracă îmbla cerșînd, cumpănînd ca-ntr-o cumpănă sufletulu-și, tîmîndu-să nu cadză la curvie, că era frumoasă și la față ghizdăv. Eu, deacă o aflau și știui de rîndul ei, mi să feacă miă la sufletul meu și pflingînd i-am dzîc: "Cîtă și-i datorria, nevastă?!". Ea mi-au răspuns: "Patru sute de galbeni.

* păcătos și n-are nice un bine, însă dodecîndu-l bătrînul

Într-această dzi, svinții Agapie, Selevos și Mamas de sabie să sfinșiră.
Pentru a lor svințe rugi, Dumnădzău miluiaște și ne spăsește.

ÎNTR-ACEASTĂ LUNA, ÎN 4, nevoința svinței mare măcenije Varvara.

Acastă era în dzilele împăratului Maximian, de la Anatol, fată oarecruia Dioscor ellin. Carea era în pază într-un stan de piatră nalt de tață ei, pentru frimșeata și podoaba statului ei ce-mfloria. Și, fiind ficioară și credinză întru Domnul Hristos, nu s-au tăinuit de cătră tață ei, că, ea învătă mesterii să facă trei ferestri. Și-ntrebindu-o tață, ea feace: "C-am învățat așea, ca să fie în numele Tațălui și a Fiului și a Svințului Duh!". El, deoseu o audzi, să răpedzi cu sabia să o umoaș, iară ea plecă fuga. Și-ntră într-o piatră ce crepă și să acasă. Iară tață ei, căotindu-o și affind, o luă de coșt și o deade pre mina boiarinului cetății, naintea căruia mărturisii pre Domnul Hristos și ocări idolo // lii. Pentru-aceaea, fu bătută cumplit și strujită carnea cu mucile și unțel și căotindă preste cap de cioacne și purtată goală prin țirg, bătută; și-i tăie capul tață ei cu minule lui. Și pogorind din deal tață ei, deaca o tăie, au cădzut fulger infocat din ceru de l-au detunat și-au cicit. Iară svința lui Hristos măcenija Varvara proslăvește Svința Troiță, incununată de iubitel ei mire Hristos cu comună de ficiorie și cu podoabă de măcenicie, în veaci bucurindu-să cu soțel ei și rugind pentru creștinătate.

Într-această dzi, pomenirea precuciosului părintele nostru Ioan Damaschin.

În dzilele împăratului lui Leon Isavru era cetatea cea mare Damascul supt ascultarea agareanilor. Și toți cetățeanii era streinați de leage. Numai ce era un bărbat cu femeia și îmbunătățimat și cu daruri dumnădzăiești slujind adevărului Dumnădzău și ferind foarte cu de-adinsul pravoslavia, adecă părinții svințului Ioan. Carii numai ei să vedea ca neștetrandafiri plini de miros în mijlocul spinilor, păzind pină la sfinșenie creștinească viață și nume, în mijlocul necuraților, ca o miros luminată și o bogăție neluată. Pentru-aceaea, aita i-au înălțat bunătățile și aita i-au minunat, că stătura giudeaște și stăpini domnilor săi (o, minune!) prădații, ca și oarecind pre Daniil și pre cei trei otoci în Vavilon și pre Iosif în Eghipt. Pentru bunătățile, Dumnădzău i-au minunat, din robi i-au făcut stăpini. Așea și în Damasc pre aceștia, căce era cu bunătăți, i-au minunat Dumnădzău.

Și era la-mpăratul Damascului, la Amira, boiarin mare, frunte sfatului. Acesta o suferi necuratul acea Amira să abă tăinuatorii și împreună la sfat pre un strein legii sale, pentru bogăția și pentru ruda cea luminată, că era de rudă mare. Și l-au făcut ispravnic pre toate veniturile și preste isprăvile țării. Și purta țara cu dereptate și înțelepciune minunată. // Și era și milostiv și îndurat, de-și împărția așea în toate dzile, răscumpărind robi de la agareani, să nu cadză în cumpănă de primde sufletească. Și, deaca-i răscumpăra, le da și loc de hrană ciț vrea să șadză în țară. Că avea în Iudea și în Palestina multe ocine și venituri. Iară carii vrea să să ducă le da carte slobodă și bani de cheltuiala de cale, să-ș margă acasă, cineș unde-i moșia. Că banii nu-ș cheltuia pre podoabe și pre mease și pretecăinii, cum fac bogății, ce-i tot cheltuia la treabe dumnădzăiești.

Pentru care gind iubitori de săraci i-au dăruit Dumnădzău un cucon destoinic de minunat, pre Ioan acei și cu numele de bunătate, luminătorul în toată lumea svinței beserarii a Domnului Hristos. Carea o au împodobit cu atitea tropare, cu de tot fealiul de întinosori. Și le păru bine că le-au dăruit Dumnădzău moștenitoriu. Și, deaca-l crescură, cercară să afle dascal să-l învețe carte, să-l facă mare filosof și înțelegătoriu svinței Scripturi. Și le-au trimisu-le Dumnădzău precum poftira.

Și ascultați în ce chip, dănoară, agareanii și varvarii Damascului adusă robi mulți și pre unii vindură, iară pre unii vrea să-i taie, că nu-i cumpăra nime. Între carii era unul călugăr, anume Cozma, de-a hirea și cinește și la suflet ca mai cinește. Și, cum-i dusară să-i taie varvarii, să prileji tață svințului Ioan aceo și, vădzind pre cinstul Cozma mihnit la față și vârsind lacrimi, și să apropie de-l mingie și feace: "Omul lui Dumnădzău, a ce plingi de viața aceștii lumi? Credzi tu te-ai lepădat de lume, precum te vădz, și ești ca și mortul de cătră trup!". El răspunsă: "Nu pling pentru viața aceasta (Dumnădzău știe), că eu am murit de pre trup și de lume m-am lepădat, ce-m pare rău și mi-i jeale (Dumnădzău știe) o-am învățat toate meștersugurile dascălii filosofiei, ritoriciei, dialecticiei, aritmeticiei, gheometriei și toat enticlopedia și, mai virtos, o-am învățat și așea veselită muzică a cîntării spășitoare de suflet! De-aș fi încă și din astrologhie n-am lăsat nemică din toată ne-ăptură, ca să cunosc și să / pricep de pre întinsoarea cea bine înșirată și frimșeata faptelor pre Făptorul și Înșirătorul a toată șădzania. De-acia, deac-am învățat toată dascălia de-afară a ellinilor, am învățat și a noastră theologhie, adecă

* gindul cel voit

oameni pentru să arate unul cătră ălat, să să înlărească în blagocestieg și să să-mvențe a da răspuns împotriva iconoborejilor.

Aceasta deaca oblici împăratul, feace de dobindi o carte de-a svintului Ioan. Și cercă de află scriitorī să potrivască slova cu a svintului. Și, deacă află prisne, ca și a lui Ioan nepremenit din sămănat, îl pusă de scrisă ca de la Ioan cătră sine, scriind așa: "Împărate, să trăiești în mulți ai! Cu care să cade bună priință și vreadnică închinăciune închinăm împărății tale, pentru asămănarea credinței noastre! Și să știi // că în vreamca aceasta iaste foarte negrijită cetatea noastră Damasc, că oștile agareanilor foarte sint slabe și puține. Deci să trimiți oaste multă, câtă vei putea să o dobindești fără război și-ți voi agiuta și eu la aceasta. De vreamcă că cetatea iaste mai de tot supt stăpîniia mea!". Aceasta carte năpăstuitoare deaca feace, scrisă și de la obrazul său cătră domnul Damascului: "Nu știu altă mai fericit decît pacea, că lăudat lucru iaste să îți neștine legăturile păcii și iubit de Dumnădzău! Pentr-aceea nu voi să stric prieteșugul carele am cu dumeata, săvai că și un iubit și drag priiatin a dumitale mă îndeamnă și mă chiamă spre aceaca și de multe ori mi-au și scris să viu și să dobindesc țara ta. Și, pentru să te-ncredzi că adevărat îl grăiesc, iacă ț-am trimis și o carte de cealea ce-au scris la mine, ca să cunoșt adevărat prieteșugul micu și vicleșugul acelaia ce mi-au scris .".

194r

Aceaste 2 cărți au trimis acel leiatec și cu firea de năpîrcă și de vipere Leon Isavrup, împăratul de Ţarigrad, pizmașul svintelor icoanelor lui Dumnădzău, cu o slugă la varvarul, la domnul Damascului. Carele, deaca le vădzu, să-implu de minie și pre svintul Ioan chemă și i le arată. Iară svintul pricepu mesterșugul lui Leon. Și să adevăria cum nice în gînd nu i-au fost, nice în șire. Și-i cerșu dîzî pînă s-a-n dreptă și a dovodi vicleșugul lui Leon și mesterșugul pre pizmă ce-au făcut. Ce nu vru acel varvar să-l creadză, nice vru să-i păsuiască, biruit fiind de minie. Ce învăță să-i taie mina cea nevinovată ca o vinovată. Și fu tăiată mina aceea dreaptă carea infrunta pre pizmașii lui Dumnădzău. Și să văpsi cu sîngele ei acea svintă și blagoslovită mină în loc de cerneală ce să văpsiaa intii la svinta Scripturii. Carea, deaca o spînzurată în firgoviște de o prăviră pînă în sară, trimisă Ioan rugătorii la varvarul să i-o dea să și-o îngroape, pentru să și ușureazde și durorile; și i-o deade.

Deci svintul, deacă-șu luă mina, întră în svinta besearică ce avea acasă și cădzu la pămînt, naintea svintei icoane a Maicii lui Dumnădzău și, puind mina la locul ei, dzicea cu lacrimi și cu credin- / ță aceste cuvinte suspinînd de la inemă, de la suflet:

ΔΕΣΠΟΝΗ ΠΑΝΑΓΙΗ ΜΗΤΗΡ ΗΜΩΝ ΔΕΟΝ ΜΙΣ ΤΗΒΕΣΑ
ΑΙ ΤΑΣ ΔΕΛΕΣ ΕΚΟΛΑΣ, ΗΔΕΣΑ ΜΙΣ ΕΚΟΤΗ.
ΩΚ ΔΗΘΕΣ ΤΗΝ ΑΝΤΙΛΗ, ΔΗΝ ΕΜΑΝΗ Ο ΛΕΟΝ.
ΠΡΟΦΑΔΩΝ ΤΟΙΝΗ ΟΣ ΤΑΥΟΣ, ΚΑΝ ΙΣΑΙ ΜΟΥ ΤΗΝ ΧΕΙΡΑ
ΗΔΕΣΑ ΤΟΥ ΗΝΙΣΤΟΥ Η ΑΠΟΣΟΥ ΣΑΡΚΩΣΕΣΑ.
ΠΟΛΛΑΣ ΠΟΙΕΙ ΤΑΣ ΔΑΜΑΣΙΣ ΑΙ ΤΗΣ ΣΗΣ ΜΕΣΤΕΙΣ
ΤΗΝ ΔΕΣΑΝΜΟΥ ΚΑΙ ΤΑΝΤΗΝ, ΗΝΗ ΙΣΑΤΟ ΑΥΤΑΣ ΣΟΥ.
ΟΣ ΔΗ ΣΟΣ ΔΙΝΟΣ ΩΣ ΔΟΗΣ, ΚΑΝ ΤΟΥ ΕΚΟΣ ΣΑΡΚΩΣΕΝΤΟΣ.
ΕΝ ΡΟΔΗΝΙΚΑΣ ΑΡΜΟΝΙΑΣ, ΣΗΤΡΑΝΣΕΤΕ ΔΕΟΤΟΚΕ
ΚΑΙ ΣΗΝΕΡΓΟΣ ΧΡΗΜΑΤΙΣ, ΤΗΣ ΟΡΑΔΟΖΟΥ ΑΥΤΡΕΙΣ.
ΔΗΝΑΣΑΙ ΓΑΡ ΟΣΑ ΔΕΛΕΣ, ΟΣ ΤΟΥ ΔΕΟΥ ΜΗΤΗΡ ΒΕΣΑ.
Titluc:

Domnitoare precurată, ce-ai născut fără prihană
Pre Dumnădzău cum să cade și cu ficioria-ntraga,
Pentru svintele icoane mi s-au tăiatu-mi dreapta!
Svinția ta știi și pizma pentru carea-m feace Leon,
Sîrguiaște de-mi agiută și-mi istealeaște dreapta!
A Celui de sus dreaptă, ce-i dintru tine-ntrupată!
Multe puteri ce ști face și pentr-a ta rugămintē
Și dreapta mea aceasta roagă-l să o istealească!
Să-î fac cînteri cum î place și-ntrupatului din tine,
Cu-ncheicturi socotite, să le scriu precum să cadē.
De sprejineală să fie creștinătății dreapte,
Că de toate î să poate, lui Dumnădzău ce ești maică.

* priinți

Acceasta cu lacrimi dzicind, Ioan adormi. Și vede svinta iconă a Maicii lui Dumndzđu pururea Ficioarei. Și-i dzisă cu blinđă căutură și cu milă: "Iată că ți s-au tãmãduitu-ți mina și de-aceea nu-ti mai hie grije, ce să o faci condeiu de scriitorii reapele la scris, precum mi te-ai giuruu denaueara!" Atunce să deșteptă svintul și, vãdzindu-ș mina tãmãduitã, (o, de nepovestita la giuruu denaueara!" Atunce să deșteptă svintul și, vãdzindu-ș mina tãmãduitã, (o, de nepovestita la putare întru-tot Precurată!) și lipiți direapta lui, s-au bucurat cu sufletul de Spãșitorii Dumndzđu și Maica Svinjiii sale, cã i-au fãcutu-i mãrire puternic și svintul numele Lui. Toată rãmãșia noptii au cãntat bucurindu-sã // cãntorii lui Dumndzđu și cuncea no de mulțmire, dzicind: "Direapta Ta minã, Doamne, în virtute să proslãvește! Direapta Ta mînã a svinta Maică-ta ficioară. Și cu mulțimea slãvii Tale ve dzrobi pizmașii stricãtori de svinte icone cu mîna mea!". Deci petrecu toată noaptea veselindu-sã, cãntind pohvaleni intru-tot cãntatei lui Dumndzđu Maice.

Și, deaca să feace dzuă și vãdzură vecinii minunea, să dusãrã orecarii din sarachini nepriãtini creșinești și dzisãrã lui Amira cã n-au tãiat mina lui Ioan, ce vrumii slugi sau priiatin, c-au primit pentru banii de ș-au dat mina priiatinul sau sluga. Așjidere și slujitorii au luat mizdã și n-au fãcut porunca domnească. Atunce invãțã Amira să vie Ioan sã-i vadzã mîna. Și, deaca veni, arãtã mîna ce fusesse tãiatã. Cãrea avea o dunğã dinpregiu, de să cunoștea sãmnul tãieturii. Care indeadins lãsasã svinta Precistã, pentru mãrturie adevãratã minunii. Și dzisã varvarul: "Ce vraci te-au tãmãduit și ce leacuri Ț-au pus?!". Iarã el cu luminat glas strigãtoriu minunii să feace, dzicind: " Domnul mieu tot-puternicul vraci Carele are de-aseamenea puteare cu vreaerea!". Iarã Amira rãspunsã: "Nevinovat ești, precum să veade, și cu nãpaste te-am osindit, cã nu mi-am luat sama cu de-adins, ce te rog să mã ierți și-ți fîne cinstea cea dintii, sãm fii la sfat cãpeteniile. Și iacã-ți adeveresc sã nu mai face nunc un lucru fãrã sfatul tãu!". Iarã svintul cãduu la picioarele lui, rugindu-sã sã-l lase, sã sã ducã la laltã slujbã unde-i mai doritã și mai cu folos. Și, deaca să pricirã mure, au lãsat Amira și i-au dat voie sã murgã unde-i place.

Deci svintul ș-au dat slobodziie robilor și ș-au dedericat toatã avearea la svintele beserici și la sãraci. De-acia au ieșit din cetate gol, numai cu cît era îmbrãcat. Și mearsã la mãnãstirea lui svetii Savva și sã rugã egumenului, grãind cu multã smerenie: "Eu sint, desputitoriele, oaia cea pierdutã și viu cãtrã Dom- / nul Hristos de la pustietatea lumii! Deci mã primeaște pre un nedestoinic și mã pune la numãr cu alatã a ta turmã!". Iarã mai-marele i-au pãrut bine cã i-au venit om așa de prebã și înțãlept sã le fie la soție. Și chemã pre un invãțat și iscusit la lucrul petrecãinii cãlugãrești și stareț insãmnat și deade pre mina lui supt ascultare pre svintul Ioan. Care dintii nu priimia, dzicind cã nu-i destoinic a da puruncã unui invãțat ca acesta.

Iarã mai apoi, pentru sã nu fie nãntea egumenului neplecat, l-au priimit și l-au dus la chilia sa. Și-i invãțã cã pre unul ce-nceape dintii la-mvãțurã, dzicindu-i: "Ia-te aminte cu de-adins sã nu faci nice dãnãoară fãrã voia mea! Cã aceasta-i temelia vieții cãlugãrești, sã stai în toate voile tale - mprotivã. Și adu lui Dumndzđu sudorile tale cu rugi și cu lacrimi. Carile sã chiamã jãrtvã curatã și curãțãsc a vieții ceei dintii pãcatele. Și aceasta sã-ț fie întie lucrul în ceale trușteți, adecã lacrãmile și plinsul cel spãșitoriu de suflete. În care Domnul sã bucurã mai mult decit în toate jãrtvele și tãmfile. Iarã în ceale sufletești sã te tai aminte sã nu-ț laș cugetul sã gindească lucruri netreabnice sau lumestii frimșet și nãluciri și alte ginduri ce nu sã cade. Și mai virtos sã nu te fii mare pentru cãce știi invãțãturi și filosofie. Cã aceea nu Ț-a folosì nemicã, de n-ii dobindì smerenie, carea smereaște pre dracii, iarã pre osmeni atita-i inalțã cit îi face cereșii adevãrat!". Acestea și altele mai multe dzicind cãtrã fiul și ucinical pãrintele și didascalul și-i deade preste toate poruncã sã nu scrie carte nicãturi, nice sã scrie sãr sã cinte tropari, nice sã grãiascã cuvinte de filosofie, ce sã tacã și sã nu grãiascã nice u poruncese. Acestea toate le-au ferit acel întreg cu facerea, iarã la rind începãtori de curund. Și alte mai multe, de vream cã ca pãmintul cel bun au primit sãmãntina la inemã și i sã cuceria, fãrã cirtelã, în toate poruncile // bãtrînului, nice leac cirtind sau indoindu-sã sau sã osindească sau sã ia sama a ce lucruri iaste mai de poruncã. Cã puținea simbirie are cea ce face ascultare cirtind sau indoindu-sã în cuget

Și vrind odãnãoară bãtrînul sã-l ispitească oare dobindit-au smerenie, i-au datu-i puțintele coșnte inepete de fînic de frunze. Și-i dzisã: "Ia, fiule, aceste ricodealii și le du în Damasc, de le vînde cîte intr-atita cum ai audzit cã sã vind mai bine decit la Palestina! Știi cã trebuie bani la svinta mãnãstire! Și sã ferești sã nu le dai mai gios!". Iarã el pinã la moarte n-au pricit starețului cã i-au dzis

de preț să le dea câte-n 2 prețuri, ce le-au rădicat în circă sareină. Și alergă ca un într-aripat în Damasc. Și le scoasă în țîrg să le vîndză, așa nepălat, negrijiți, cu rase cu tivitur, terfos, cela ce era maente gheneros de-a hîrca și slăvit. Iară cumpărătorii, deaca audzîră prețu coșnițelor, căi ceare 2 prețuri, să ducea de la dînsul suduindu-l. Apoi să pîrleji de-l vădzu unul din cea ce a nu-l cunoaște, luă coșnițele și-i deade bani cî cerșu. Și deaca luă svîntul Ioan banii să-ntoarsă vensef e-au biruit pre dracul mîndriei.

Apoi, dănoară, au murit un vecin a svîntului. Și veni fratele mortului, rugîndu-să să-i facă un tropărel frăție-său, să să mîngie în jeala sa. Iară svîntul să tema de starețu și nu cutedza să-i treacă preste poruncă. Cînd fu mai apoi, pînă ce l-au dodeți și l-au giurat, pînă l-au înduplecat, i-au făcut un tropariu de morți frumos foarte și bine alcătuit și-ncheiat. Care tropariu pînă astăzi să cînta la PALE 3, sîmbătă și la prohodnice, adecă "ВЪСЪЕ СЪИТЕ ЧАСЬСКОЕ БАНКО НЕ ПРЕДАТЬ ПОСЬЛЪКРТИ!". Și era atunce Ioan sîngur în chiliea sa și cînta tropariul cu cîntare minunată de peveție. Iară starețu vine și-l aude cîntînd cu acel glas de peveție meșterșuguită. Să minie și-i dzîsa: "Așea-i mai bine, nescultătorioare, în loc ce-ț trebuiaște să plîngi, / Iară-i u-așea, ce-l goni din chilie ca pre un preslucnic. Deci minunatul Ioan, aducîndu-ș aminte de nescultarea strămoșilor noștri, prin carea cu dreptul lui izgoniți din rai, plîngea cu amar, bocîndu-să mai mult decît cela ce i-au murit frate-său. Și punea rugători pre toți stareții și pre egumenul să-l roage să-l iarte. Iară starețu, fiind aspru, nu s-au înduplecat nemică spre milă.

Deci alaltii îl ruga să-i dea alt canon și să nu-l gonească de tot. Iară el le-au răspuns: "De-a priimi să curățăsc ieșitorile, cu minule sale să le rinească, îl voi ierta. Iară de nu, nice într-un chip nu-l voi priimi!". Acestea ei deaca audzîră, îl înspăimară de greață și le era rușine să-i spuie de față. Abia siliți și cu stideală îi spusară. Iară svîntul, deaca audzi aceasta, îi păru bine și dzîsa: "Acasta-i lesne, face-o-voi, blagosloviiți părinți svinți!". Și-ndată luă lopata și mătura și-ncepu a-ș ima minule deaca ce, orecînd, miroșia de mirosuri scumpe și de aromat. Și direpta cea de Hristos tîmăulea (o, minunată fi-i bărbăția smerenii, Ioane!), aceea o ima cu balgele și nu-i era greață cînsitul. Și, deaca vădzu starețu acea multă isteță nevointă cătră poslușanic și adîncă smerenie, alergă și-l cuprînsă cu brațele, pîrîndu-i bine și sîrutîndu-l. Și privitînd, îi dzîsa: "Fericit sint eu, că m-am spodobit de am poslușnic și ascultoi ca acesta și hîră vitează!". Iară svîntul, pre cît vedea că-l laudă starețu, pre-atît mai mult să smeria. Și rușîndu-să de cuvintele lui ceale cînsite, plîngea, precum fac înălțerii cînd alții îi pohvălesc. Și, deaca întrară în chilie, să bucura svîntul căce dobîndi iertăciune de la stareț. Carete iarăși i-au dat porîncă să păzască tăcerea ca un lucru de spăsenie sufletului.

Ce preste pufineale dzile s-au arătat starețului în vis preasvînta și blagoslovita Ficioară Maica lui Dumnădzău dzîcîndu-i: // "Pentru ce ai astupat minunată fîntîna ca aceasta, carea izvoreaște de versă apă bogată, apă de odihnă sufletelor, apă de dumnădzăiască beare și mai dulce decît ceea ce au izvorit în pustie? Lasă fîntîna să adape toată lumea, să impresure mărire ercașlor și să le-ntoarcă în minunată dulceță! Că aceasta va să întrecă pre a lui David proreceasca ceatere și păsîrire, cîntînd cîntece noaă lui Dumnădzău, mai presus de cîntecul lui Moisei și decît jocul Mariei mai dulci și mai frumoase cîntece! Cătră potrivirea ceaterii lui cei dulci și minunate vor fi nebăgate în samă cîntecele lui Orfei! Acesta sufletecăsa cîntare și cerească va cînta. Acesta cîntările herovimilor va închipu. Acesta drept va-nderepta întinsorile poruncilor credinței și va înfășșea toate strîmbăturile ercașlor și scutirile!". Dimineață deaca să deșteptă starețu ce vădzu acea videnie și să adeveri de taina ce scutirile!". Dimineață deaca să deșteptă starețu ce vădzu acea videnie și să adeveri de taina ce scutirile!". Dimineață deaca să deșteptă starețu ce vădzu acea videnie și să adeveri de taina ce scutirile!". Dimineață deaca să deșteptă starețu ce vădzu acea videnie și să adeveri de taina ce scutirile!".

Atunce, de-acia, începu Ioan aceale de izvor de stride cîntări și de zăhar psălmoidi, cu carile atîta au luminat svînta beserică! Întru carea todeaua viers curat de prăzniceni să aude, că nu numai canoane și tropare în viersurile musichii și prepodobnii au încheiat, ce încă și de praznic multe cuvinte la sărbători dumnădzăiești și în pofală preasvîntei Dumnădzău-Născătoare și altor svînti

* cobuz.

sprejindu-l doi înș preuți, de stă pînă să obîrșeaște svînta liturghie. Iară alte cite daruri au avut de la Dumnădzău a tîmădui îndrăciți și-n tot feaiul de boale mu-i lesne a le cuprinde de-amînunt cu scrisoarea.

Într-aceasta dzi, svînta Iuliana de sabie s-nu săvîrșit. Stih:

Iuliana, Hristonse, cu credință

Ți să jîrtveaște ca și o porumbiță.

Într-aceasta dzi, Hristodul și Hristoduli de sabie să săvîrșiră. Stih:

Lui Hristodul ficioaru Hristoduli la nume,

Însoțită, și-n lupte, și-n dusul de pre lume.

Penr-a lor svînte rugi, Dumnădzău miluiaște și ne spăsește.

ÎNTR-ACEASTA LUNĂ, ÎN 5, pomenirea preacuviosului părintele nostru Sava svințitului.

Acesta era în dzilele împărății lui Theodosie celui Mic, de la Capadocchia, din satul Matalaschiului, din părinți Ioan și Sofia. Deci îndată la-nceputul vieții sale alergînd la petrecere călugărească, în mînștirea ce să cheamă Flavianus. Și atîta s-au făcut de văzdrînic din vîrsta dîntii, cit, prăvind odănoară în grădină un măr și i să feace poftă de dînsul. De-acia dzisă: "краснъ еъ ѿ доврѣ еъ съвѣдѣ, ѿжемене ѿторженъ плодъ". "frumos era și bun la mîncat // mărul ce m-au mine umorit.". Și luă mărul a mină și nu-l mîncă, ce-l lepădă gios și-l călcă și pusă hotar să nu mai mînșce măr. Și în cuptoriu aprins au intrat și-au ieșit sănătos. Și, cînd fu de 18 ai, s-au arătat la marele Evthimie și l-au trimis la preacuviosul Theocist la chinovic, adecă la obște. Întru carea și-au cules obiceiași și bunătăți de la toți. Și, văzîndu-l marele Evthimie sporînd cu nevoința cea sufletească, l-au chemat cucon bătrîn. Și, crescînd cu vîrsta, mai mult creștea bunătatea.

199r

Și mai feace multe minuni. Și la locuri săci și fără de apă feace de-au izvorit fîntini. Și fu povajă și învîțtoriu a mulți călugări. Au mărș și cu solie în Țarigrad cu rugăminte de la patriarșii acelor vremi Ierusalimului cătră împăratul Anastasie și Iustinian. Și, sosînd la simcecoa vîrstei după Domnul Hristos și agiungînd la 94 de ai, răpăsoa cătră Domnul.

Într-aceasta dzi svîntul măcenic Anastasie.

Acesta svînt măcenic a lui Hristos Anastasie, văzînd dănoară svinții măcenici în strînsoare și giudecată de ellini, tîndu-i și măcîlărindu-i pentru mărturia Domnului Hristos, fiind creștin și cunoscînd binele cel vearnic ce-l aștepta de la Dumnădzău, doria și el să nevoiasă cu cea alergătură dîreaptă.

Și, cînd fu într-o dzi, i să înfierbîntă inema și făcîndu-ș svînta cruce preste tot trupul, alergă la locul cel de nevoință la pistreală. Și intrînd în mijlocul zborului, strigă cu mare glas: "Aflau-mă celora ce nu mă cerca, vădiu-mă celora ce nu mă-treba!". Și, boldînd toț la dînsul, le dzisă: "Ascultați toți, slugile dracului, ascultați! Eu sînt creștin și întru Domnul mieu Isus Hristos credz! Iară idoli voștri și ceia ce li să-nchină blastăm și anathimisedzu și de dînșii mi-i greață!". Și ei,văzînd atîta a lui îndrăznie slobodă, să cutremurară și să mirară. Și-ndată dezbrăcără și-l bătură vîrtos și-i dzisără: "Aceasta-s pentru dîrjia și obrăznicia ta. Iară căce te-nchini lui Hristos și nu te lea- / pedzi, ți s-a tăia capul și vei fi astăzi mîncare peștilor și pasirilor și gingăniilor mării!". Care lucru îndată îl luară slujitorii de-i tăiară capul. De-acia, îl dusără tînt de-l anuncară în mare. Iară sufletul svinții sale mearșă la Dumnădzău, încununat în podoabă măcenicească, de să odîhneaște cu svinții.

Într-aceasta dzi, svîntul măcenic Dioghen, ucis în proșcă cu pietri, s-au săvîrșit.

Într-aceasta dzi, svîntul măcenic Averchie de sabie s-au săvîrșit.

Într-aceasta dzi, preacuviosul Nonnos de sabie s-au săvîrșit. Stih:

Averchie și Nonnos săvîrșiti de lance,

cu Dioghen împroșcat țării roagă pace.

Penr-a lor svînte rugi, Dumnădzău miluiaște și ne spăsește.

ÎNTR-ACEASTĂ LUNĂ, ÎN 6, pomenirea a dîntur svinț părintele nostru Nicolae, arhiepiscopul de Mira Lichici, fîcătorului de minuni. S-au născut din Theofan și Nona, în dzilele lui Valerian împărat.

Acesta svînt și mare cătră Dumnădzău rugătoriu pentru lume era în dzilele lui Dioclitian și Maximian, a mîcșitelilor. Care, întii străluminînd în cinii călugăresc pentru nepoveștă a sa bunătate, stătu arhieru. Și, strigînd fără tîgadă, cu slobod rost credința cea bună, fu prins de mai-maril orșului.

* cîntînd

Și, chinui de dinși cu băți și cu vârteaje, fu aruncat în temniță cu alți creștini. Și, deaca stătu împărat Marelui Constantin, din sorful și din voia lui Dumnădzău, atunci acei închiși fură slobodziți de prin chisori. Cu carii fu slobodzit și marele Nicolae. Și mearșă la Mira la scaun.

200r Și nu trecu vreme multă și s-au strîns de Marele Constantin întiul săbor în Nichea, întru care fu parte și minnatul acesta svînt Nicolai, de-au făcut multe minni preaslăvite, precum spune că istoria de svînți // a sa. Au scos de la pierzare trei oameni ce peria pe năpaste, că, prinzînd veaste că vor să piaie fiind în temniță, să rugară svîntului într-agiutori, pomenindu-i bunătățile și cum au izbăvit între ochii lor trei alții de supt sabie la Lichia, așa și pre dinși să-i izbăvască. Deci svîntul Nicolai reapele și fierbinte le fu într-agiutori. Că s-au arătat în vis împăratului și eparhului, muștrindu-l și-ngrozînd pentru moarte strîmbă ce vrea să moară, nefiind vinovali oamenii aceia, pre zavistie fiind clevești. Și mințindu-i pre aceștia și alte multe seamne făcînd și păsîcînd în svînțe pravoslavnicul popor, sosind la bătrînețe adînce, au mărș la Dumnădzău, nevinînd nice după moarte turma sa. Ce în toate zilele făcînd mult bine lipșitor și minni, cărora cu ne-ndoiă credință să roagă.

Precum și dănoară, în Tarigrad, era un credincios de foarte iubia pre svîntul părinte. Și, tîmplindu-să cale să porcedăză, mearșă la beserica svîntului de să rugă. Și, luîndu-ș dza bună de-acasă, purescă pre mare. Și, cînd fu la 9 ceasuri de noapte, schimbîndu-să vîntul, curăbierii (toemia veatrilele după vînt, iară omul acel iubit svîntului să sculă să margă pentru treaba apei. Și, fiind coteală în corabie, pentru întinsorile vetrelor, s-au împiedecat ș-au cădzut în mare. Și-nțunearc fiind și vîntul răpedînd curabia înainte, nu putură să-i folosacă corăbierii, ce-i plînsără numai de amară moarte. Iară omul, deaca cădzu în mare cum era îmbrăcat și afundîndu-să în luciu strigă: "Svetii Nicolai, agiută-mi!".

Și mult ceas strîgînd într-acesta glas, (o minune citu țî-ș de necuprinse, Doamne, minunile!), să află în mijlocul casii sale, pîrîndu-i că-i într-adîncul mării. Iară vecinii, audzînd strîgările lui să sculară și cei din casă aprinsără lumină. Și să strînsăra pregiur dînsul, de să mira pîrîndu-l în mijlocul casii și curînd apă de mare de pre dînsul și de ciudă sta ca mușii uitați. Iară omul, deaca să dezholbă, feace: "O / fraților, ce iaste aceasta carea vădz eu? Că eu știu bine că de-asară mi-am luat dza bună de la voi, de la toți. Ș-am intrat în curabie de m-am dus. Și, avînd bun vîntul, am mărș o bucată bună. Și cînd na treia strajă de noapte, stînd în curabie să-m iau apă, m-am împiedecat de curăbierii ș-am cădzut în mare. Ș-am strigat într-agiutori pre svîntul Nicolai. Și acmu eu nu știu unde sînt. Spuneți-mi, că eu sînt spăriat și altul dînt-alță mă feciui!". Iară ei, audzînd și vădzînd apa mării curînd din haine-i, să nspăimără de minune, cugetînd preaslăvita minunii. Și bucurîndu-să cu dînsul și lăcrămînd multe ceas striga: "TU NOMIAȘE!". Și abătu de să premeni omul în haine. Și atergă la beserica lui svetii Nicolai și acolo obîrși rămășița nopții, cădzînd cu lacrămi și făcînd rugă, mulțămia cu minuniciune.

Și, cînd fu la itros, stringîndu-să poporeanii la beseracă și vădzură toți minunea și împlîndu-să de mirosul tîmieilor scumpe și aromatelor ce adusease omul colaci svîntului Nicolai de mulțămia și vădzînd beserica plină de luminări aprinse străluminînd, întrebară și să minunară, slăvînd pre Dumnădzău și luînd pre svîntul.

201r Aceasta minune agiungînd la auzul împăratului și la patriarhul, făcînd horbă, chemară pre omul de-l întrebară pre-amănunt. Și, deaca audzîră acea minune necegetată, strigară toți: "Mare ești, Doamne, și minunate-s lucrurile tale! Și nicecarea cuvînt nu agiunge cătră lauda minunatorilor tale!". Și feacăru lîite și bdenie. Stringîndu-să năroade, mercea la beserica svîntului, slăvînd și blagosloviînd pre Dumnădzău și mulțămînd ogodincului său. Și multe minni au făcut svînța sa și bunătăți. Ce și pînă astăzi izvorăsc svintele lui moștii mir, de-l culeg oamenii și să istealeasc, unde să răspunde la un oraș ce să chiamă Barul, precum spune istoria mutării svînții sale de la Mira.

Pentru a lui svinte rugă, Dumnădzău miluiaște și ne spăsește.

INTR-ACESTĂ LUNĂ, ÎN 7, preacuvio- // sul părintele nostru Amvrosie, episcopul mediolanilor.

Acesta svînt era din vestită cetatea Rîmului. Din boarii sfatului unul fiind și svînța sa. Destoinic la cuvînt și la cumpăt ca o cumpănă dreaptă la direptatea giudeațelor, neabătut nice leac cătră strîmbătate. Pentru-aceaea, fu pus și domn preste toată Italia de la blagocivisti împărat Constantin și Constanda, ficiorii Marelui Constantin. Și încă neavînd Svîntul Botedz, ce fiind în ceața oglașenicilor, și cu totul cu aceasta, nu era mai de gjos cu bunătățile și cu triaul vieții decit cea ce era partnici Svîntelor Taine. Pentru-aceaea, și cu giudețul și sfatul împăratului Valentin fu hironotni și episcop la Mediolane, tîmplindu-să sferșirenea episcopului.

Luind Svintul Botedz și suind stepenile pre rind, soși la cea mai de sus svință stepenă. Acesta svint învâfînd bine și direct credința cea bună și păzînd Besearica neatinsă de erese și agiutînd cărți de svintă pravoslavnică credință. Și fiind tare la isprăvile dreptății, atîta cit și pre împăratul Theodosie I-au oprit și nu l-au lăsat să intre în besearică, întorcînd la Mediolane, după ce facușă multă de feace așa moarte ca aceea. Și-l adușă la umilenie și la cunoștința greșalii. Și arătîndu-i cită-i lucrurile ceale dumnzăzești. Și așa, aducînd pre împăratul la pocăință și la bunătăți și alte nevințe multe împlînd, firși viața intru bune bătrîneaje și mearșă la Dumnzădu.

Intr-aceastaș dzi, pomenirea svintului măcenic Athinodor.

Acesta era în dzilele împăratului Dioclitian, de moșie din Mesopotamia Siriei. Și, dîndu- / să dîntîi pre viață călugărească, fu cleveit și astătu naintea boiarinului Lefsie. Și, mărturisînd pre Domnul Hristos Isus Dumnzădul nostru, fu întins între doi stîlpi și ars cu făclii preste tot trupul și în susiori cu gălușce îmfocate de fier ars; și bolduri ascuțite în nări îi băgară. Și-l culcară pre un așternut de her îmfocat. Carele preaslăvit s-au premenit în răceală. Și iarăș îl băgară într-un taur de aramă îmfocat și într-alte multe munci și din toate fu izbăvit cu venirea svintilor ingeri de la Dumnzădu. Pentr-aceaea, trasă cătră credință 50 de voinicii și alți 30 de oameni. Și, de vreme ce ieși răpuns să-i fie moarte cu sabia, tăietorii amelîfînd, îi cădzu mina din urece cu sabia la pămînt. Și, necușezînd altul asupra svintului să mai rădice mina, feace rugă și deade sufletul în mina lui Dumnzădu.

Intr-aceastaș dzi, svintul Neofit, aruncat în mare, s-au săvrîșit. Stih:

Muri Neofit în luciul de mare,

La izvorul viu s-au prins ca o stîlpare.

Intr-aceastaș dzi, svintul Dometie de sabie s-au săvrîșit. Stih:

Domentii au dat capul pentru cunună,

Ce i-au dat Hristos, în viața cea mai bună.

Intr-aceastaș dzi, svinții Isidor și Achepsimas de foc să săvrîșiră. Stih:

De-aseameanea dar, Hristos lui Achepsima,

Și lui Isidor prin focul ce le-au dat stîma.

Intr-aceastaș dzi, svintul Ammun, episcopul de la Nitriia, cu pace s-au săvrîșit. Stih:

De svintul Ammun Nitriia-i neuitată,

Că i-i de dvorbă, ca un sufletesc tată.

Intr-aceastaș dzi, svinții măcenici Gaian și Gaie, băgați în foc, să săvrîșiră. Stih:

În foc aruncați cu Gaie-mpună,

luă Gaian de la Hristos cunună.

Intr-aceastaș dzi, svinții 300 de măcenici, în Africa, de sabie să să- // vrîșiră. Stih:

O, Troiță Svîntă, priimește-ntr-a ta slavă

Suta-ntrăită de svinți fără zăbavă.

Acestia svinți măcenici era în vremile împăraților Zinon de Țarigrad, iară de Africa Onorih, ficiorul lui Ghizerih. După moartea tăfîne-său, fiind el arian, învîndu-l episcopii cei de partea lui Arie, anume Chiril și Vilimand, să pornească goană asupra pravoslavnicilor. Și atita de cumplit au pornit, cît au întrecut pre Dioclitian și pre Maximian, îmvașînd să gonească pre tot preuții din 15 orașe ce era în țara aceea, luîndu-le veșmintele și podobeale ceale de besearică. De-acia, pravoslavnicii soșînd la o svîntă besearică, săvrîșia acolo tănuită slujbă, carea, oblicînd varvarii, o incunguriară și, căfînd leamne și vrascuri și de alte uscăciuni din pregur, deaderă foc și arșară besearica cu toți aceia ce lăuda pre Dumnzădu. Iară Onorih, pîrîndu-i bine de-aceasta, îmvașînd îndată să umoară pre toți cari n-or vrea să să, de iznoavă, botezde pre botedzul arienesc. Deci, cît nu putea răbda groaza muncilor fugia de hălăstua, lășînd moștile și casele-și. Iară cliți era virtuoșii și tari să da singuri la acea moarte de munci groznică.

Și, oblicîndu-să în Carhidon 300 de pravoslavnicii carii stătură vîrtos și nu vrură să să dea în gînd cu ariani, suferiră de li să tăiară capetele. Iară preuților le-aflară mai mare munci. Că arșară pre doi, iară a 60 ce era mai de cuvînt le tăiară limbile la stîlpi. Și-i slobodziră. Carii, deaca ieșiră, să

* taina

dusără preste toată Țara Romeilor, adecă a creștinilor pravoslavnici, de mărturisii fără de limbă minune mare ce feace intru dinși Dumndăzdu, spuid, fără nice o smiteală, cu graiul curat, toată credința dreptății. Atita cit să minuna cine-i vedea și-i audzia grăind limpede și fără limbă. Dintru caru, unul onecare, mai apoi, de la mărturia ce-au slujit Domnului Hristos cădzind în păcat trupăce, fugi de la dinsul darul lui Dumndăzdu. Aceasta o povestiră mulji / istorici și scriitori. Deci, așa feacă vandăli la Africa, cu multă sămeție asupra creștinilor, căroa mărturisii pre Fiul și Cuvintul lui Dumndăzdu de o-mpreună ființă cu Părintele.

Asjidere în Rimul cel bătrîn, intr-aceaași vreme, Suniada, muiarea craiului Odacru ce domnia Rimul. Fînd și ea în lingoarea arienească, făcea silă unii orășenice să să, de iznoavă, boteadze în botedzdu arieneesc. Și, neputind să o biruiască, o băgu cu de-a sila în apa episcopului mediofanilor. Și, deaca ieși din scaldătoare, deade episcopului 2 bani și-i dzisă: "Ține-ți plata feredoului!". Pentr-aceea s-au miniat Suniada ș-au băgu-to o în foc de-au arsu-o. Iară bărbatul ei, de frică și de groază, mearșă și să răbotedză în botedzul arieneesc. Și-ncalecind pre un cal, soși la un loc de rugă nainte cetății și acolo l-au detunat Dumndăzdu de-au ars de fulger. Ș-au gustat că giodețul lui Dumndăzdu au arătat asupra-i mai multă facere decit focul cest trecătoriu.

Intr-aceastaș dzi, preacuviosul Ignatie ce dzace aproape Țingă Vlaherne cu pace s-au săvșitș.

Stih:

Încărcat te-ai dus de fapturi credincioase

De la deșarta lume, părinte cuviosae!

Intr-aceastaș dzi, pomenirea preacuviosului părintele nostru Pavel Monahul și Ipotacticul.

Acesta dintru svinți părintele nostru Pavel Ipotacticul, nice era vestit de mare și bogat, nice iarăși lipsit, ce trăind cu cit avea de-agiuns părinții lui, cu al său cit avea. Și imvășă svința Carte. Și, deaca soși la vîrstă, au socotit că-i de folos să lase lumea și intră la o svință mănăstire de-mbrăcă cînul fîngereș, nevoind cu bunătățile cu toate. Și atita au intrecut pre alații din mănăstire, cit să feace vas bunătăților. Că ș-au agonesit ș-alte mari și strașnice. Că, dănoară, au topit într-o căldare smoală cu frații și imflindu-să undele și vîrsind, netimplindu-să lingură de sîmpărăt, ș-au sucit minea ș-au băgu-ș mina pină // în fund de-au răcorit ș-au potolit undele smoalei. Și nice leac nu s-au opărit mîna sau brațul lui. Aceasta vâdzind frații să-nspămară. Și o samă de dinșii îl avea la cinste ca unul dintru svinți. Iară o samă nu să-ncredea. Iară svinția sa să chema pre sine "pămînt" și "cenuse" și "ciine impuți".

Atunce egumenul au strîns pre cei mai aleși și feacă răgă cu trudă multă cătră Dumndăzdu, citeva dzile, pentru călugărul Pavel, dzicînd: "Arată-ne, Doamne, pre cit vom putea să vedem pre fratele nostru Pavel la care măsuri au soșit și s-au incitat!". Iară Dumndăzdu, făcînd voia căroa au frica Svinții sale, au tocmit într-o noapte de fură apucați frații cu putearea Svinții sale intr-un rai plin de tot fealul de flori și prea frumos, de să-mplură de miros și de dulceță carea nu să poate spune. Iară ei, minunîndu-să de preaslăvită minune de videnie, vâdzură pre Pavel cădzind pregir dinșii și sărutîndu-i pre toți. Iară ei intrebindu-l să le spuie ce iaste și a cui iaste acesta rai. Iară Pavel feace cu multă smerenie: "Acesta rai, fraților, iaste a lui Dumndăzdu, făcut pentru voi! Și, pentru căce aț cerșut cu rugă la Dumndăzdu pentru mine de-aț venit, iacă sint și eu de față! Deci vă luăți cui ce place și doreaste fără frică și vă duceți cu pace și trimiteți pre altul la poslușania carea mi-au dat, că pre mine ni m-ii mai vedea". Deci ei sărutind pre Pavel și luînd unul floare, altul stîlpare, altul frunzde frumoase, altul ierbi și ieșiră afară; și-ndată să dșteptară.

Și, adunîndu-să cu toții, povestii unul altuia, bucurîndu-să și slăvind pre Dumndăzdu și arătînd ceta celuia ce-au luat din rai. Părea că vîd și țin a mină cine ce luasă, altul spunea mirosul ce simția la nări din ceata ce-ș luasă cu minule, săvai că nu ținea nemică.

Iară fecitul Pavel de la poslușania de unde-l minasă s-au dus la Ierusalim. Și, sosind la Svinete Locur, fîcînd rugă, mearșă la Chipru. Și lăcuid mulți ai într-o măgură naltă a o- / strovului și mulți înglotîndu-să venia la svinția sa. Și, deaca vâdzu că i-au ieșit veastea pretutinderea, să dusă de-acolo și veni aproape de hotările Țarigradului. Și, viețind intr-acealea părți precum tubeaste Dumndăzdu s-au spodobit de-au audzit glas de-acolo, ca și orecînd minunatul Moisi. Cae glas îi dzicea: "Sui-te, o, Pavele, în măgură și-ț sfirșeaste viața!". Deci s-au suit într-un munte nalt, carele i-i numele pre-acolo Parigoria și s-au inchinat lui Dumndăzdu. Și, trăind puțint într-insul, răpăsoș adormînd intru Domnu.

* botedzduoarea

Într-aceastaş dzi, svinții măcenici Prisc, Martin și Nicolai. Dintru carii, unul cu foamea, tul
hăcut și demicat cu barda, iară al treile, băgat în foc, să săvîrșiră. Și săborul lor să face aproape de
zidiurile Vlahnelor. Stilurii:

Mort cu foamea, Prisc, de pila țărăneasă,
Hristos îl hrănește cu piine-ngrească;
Martin, demicat de barda măciulescă,
Ș-au deschis colnic cătră viața cerească;
Nevrînd să-nchine la idoli Necolac
Ș-au dat pre jărvă lui Hristos în văpaie.

Într-aceastaş dzi, obnovenile preasvintei Dumnădzău-Născătoarei, la curatorile.

Pent-ra lor svinte rugi, Dumnădzău miluiaște și ne spăsește.

ÎNTR-ACEASTĂ LUNĂ, ÎN 8, pomeneria preacuviosului părintele nostru Patanie.

Acesta svînt era de rudă din Thivele Eghiptului. Luînd călugăreasa viață, urmă lui Hristos.
Și petrcînd săhăstrește mulți ai la pustic. De-acia, venind la Țarigrad, feace multe minuni, luminînd
orbii și tămăduînd cu unsul svintului oloi de îmflătură idropicească și gonînd dracii și tămăduînd
orbalgîure. Și cu pace ș-au dat sufletul lui Dumnădzău. //

Într-aceastaş dzi, svinții apostoli din cei șeptedzăci: Sosten, Apollo, Chifa, Epafrodit, Chesar și
Onisifor.

Dintr-aceștia, Sosten, ce-l pomenește svîntul apostol Pavel în *Postanie*, au fost episcop în
Colofone. Iară Apolos, carele și de dînsul apostolul pomenește, al doile episcop la Colofone au fost
după apostol. Iară Epafrodit, care și de dîns pomenește apostolul în *Postaniile* sale, au fost episcop în
Cocona, iară Onisifor au fost episcop în Chesaria.

Aceștia toți purtîndu-să dumnădzăiaște cu bunătați, păscînd și-ndereptînd cu preacuvîință și
curățiile svintele besearici ce li s-au dat pre samă și poporul, răbdînd multe iscușenii pentru Domnul
Hristos, deaderă sfrîșit că-i umorîră idoloslujitorii și-ș deaderă lui Dumnădzău sufletele.

Într-aceastaş dzi, pomeneria preacuviosului părintele nostru Sofronie, episcopul de Chipru.

Acesta svînt era născut și crescut din vestitul ostrov Chiprul, fiecir din părinți creștîni
blagocistivi. Și era din fire isteț și ascuțit la minte și dintr-aceaea să feace foarte învăt. Că au proclitt
foarte cu socotînjă toată dumnădzăiasca Scriptură, Cea Veache și Cea Noaă. Și atîta să feace
bunățăfîmat , cît s-au spodobit de-au făcut multe minuni. Pentr-aceaea, după răpăosarea svintului
episcopului de Chipru Damian s-au hirotonit episcop cu giudețul sorțului a tot poporul ș-a episcopilor.
De-acia, fu hrănituriu mișelor și agiutoriu săracilor și văduvelor sprejeneală și golilor acoperemint.
Și cu acesteas și nevoînțe ca acesteas, au purces la Dumnădzău cu pace.

Pent-ra lor svinte rugi, Dumnădzău miluiaște și ne spăsește.

ÎNTR-ACEASTĂ LUNĂ, ÎN 9, îngrearea / svintei Annei, maici Preasvintei Dumnădzău-
Născătoarei, Stih:

Nu ca Eva ce eșt grije și dureare,
Ce tu, Anno, ai născut cu bună păreare
Ș-ai aplecatu-ți hică ce-au născut pre Domnul
De-au rădicat osînda de preste tot omul.
Cu a sa zămislire fără de păcate
Ș-au tîns preste tot rodul a sa bunătae.

Domnul nostru și Dumnădzău vrînd să-ș găteace besearică însufletată și că a svîntă de
petraceare sje, trimisă pre îngerul său cătră svinții și direpții Svinții sale Ioachim și Anna. Din carii
bine vru și-și plăcu să i să nască preasvîntă și blagoslovita Maica Svinții sale. Dînd ștîre și vederînd
de mainte vream îngrearea ceia ce nu feaca cuconi, hiind stîră și stearpă, pentru ca să adereverde
nașterea Ficioarei. Dintru carea stearpă Annă s-au zămislit preasvîntă și blagoslovita ficioară Maria și
s-au născut, nu precum rulează orearii de dzic de seapte luni sau fără tată, ce s-au născut de noaă
luni deplin. Și din giuruință, însă din zămislucione din impreunăciune de bărbătească sămîință, adecă
din tată și din maică svinții și direpții Ioachim și Anna, femeia sa, cu naștere svîntă, că numai singur
Svinția sa din svinta Ficioară s-au născut nepovestit și nelicîuit, cum numai singur ce știe fără voaie de
trup.

205r Și, fiind Svinția sa deplin Dumnădzău, au luat-și pline și întregi toate proprietățile trupului, precum au înșirat și-au plăzmut omeneasca fire de la început. Deci aceștia dzile prăznuim sărbătoare carea ne aduce aminte plăzurile și făgăduințele ce s-au dat prin ingerul lui Dumnădzău Gavriil, ce-au adus veasta cea bună svintului Ioachim și Annei, femeii sale svinte: svinta zemisicliene a preacuratei Mariei lui Dumnădzău Maicii Ficioare. Care plăzuituri și nainte vești aducindu-le la cap și arătându-le cu lucrul Dumnădzău. Cea ce-au adus toate lucrurile de-acolo de unde nu era intru a fi și-au pomit
205r dzile ceii stire // de o feace maică făctoare pre ceea ce-mătrănișă nefăcind cuconi, dind aceasta obîrșe destoincescă dreptului rugămint a direpților, plăcindu-i și bine vrind să fie aceștia curații și-ntregii părinți Maicii lui Dumnădzău și rodului omenesc mijlocitori și să nască fiică, pre ceea carea de mainte de toți veacii era menită și aleasă din toate rodurile să fie Maică lui Dumnădzău. Dintu carea avu să să nască singur Dumnădzău cu trup.

Și să face praznicul acesta la cinsita beserică carea iaste la Evorane, aproape de Beserica cea mare. Acolo i să stringe săborul Svinții sale astădz.

Intr-această dzii, pomenirea svintei prorocei Annei maicii lui Samoii proroc. Stih:

Leși de supt mustizarea Fenanii cea lungă

Născind pre Samoii Anna, cucon de rugă.

Svința și fericita Anna proroceia era din satul Armathem, de la muntele lui Efreem. Aceasta măritindu-să după un bărbat de seminția lui Levi, anume Elcana, și fiind stearpă, nu făcea cuconi. Și luind bărbatul ei pre Fenana, rihncea ei, fence cuconi cu dînsă și să bucura. Iară Anna cum nu-i vrea soști destul scirba sterpiei, de o dosădiia bărbatul, ce încă și rihncea ei o mustra, precum spune la *Cartea intia a împărățiilor*, intia capăt.

Era, dzice, un om din Armathaimși din muntele lui Efreem, numele lui, Elcana, ficior lui Ieremei, ficior lui Ili, a fiului lui Thohel, a lui Asuv din Armathem, din muntele lui Efreem. Și avea 2 muieri: numele unia Anna și numele alția Fennana. Și avea Fennana cuconi, iară Anna n-avea cuconi. Și suia omul din dzile in dzi, de la cetatea sa, de la Armathem, a să-nchina și a jărtvi lui Dumnădzău Savaoth in silom. Și acolo deade Fennanei muierii sale și cuconilor ei și fezelor ei părți (de la jărtve). Iară Annei numai o parte, că n-avea cuconi. Aștia numai că pre Anna o iubia Elcana mai virtos decit pre Fennana. Dumnădzău au inchis ceale ce-s / pregur zgăul ei, că nu-i deade Dumnădzău cucon, pre scirba ei și pre voia cea rea a scirbei ei. Și-ș făcea voie-rea pentru ceea ce inchisă Dumnădzău cealea ce-s pregur zgăul ei ca să nu-i dea cucon. Așea făcea an pre an, cind ea să suia la casa lui Dumnădzău și-ș făcea inemă rea și plingea și nu minca.

Și-i dzisă Elcana, bărbatul ei: "Anno!". Ea dzisă: "Iată-mă-i, doamne!". Și-i dzisă: "Ce ț-i de plingi și a ce nu mîncini și a ce te bate inemă tu? Dară nu ț-s eu mai bun decit dzoace cuconi?". Și să sculă Anna, deaca mîncară in silom și astău înaintea lui Dumnădzău. Și Ili Preutul ședea in jilt la umșorii suflor casii lui Dumnădzău. Iară ea cu dururos suflor și să rugă la Dumnădzău. Și, plingînd, plînsă și să rugă cu făgădă bună lui Dumnădzău, dzicînd: "Adonai, Doamne Eloi Savaoth, de vei cobîndă tota pre plecăciunea șearbei Tale și ț-i aduce aminte de mine și vei da șearbei Tale sămînță" de bărbat, dar ce ț-i-voi naintea Ta dat pină la dzua morții lui! Și vin și-mbătătura nu va bea și fierul nu s-a sui pre capul lui!". Și, cînd fu deaca inmulți rugîndu-să cu făgădă naintea Domnului și Ili Preutul lua aminte rostul ei. Și ea grăia la inemă ei și buzdele ei mișca și glasul ei nu s-a audzia.

Și o audzi Dumnădzău și o cugetă Ili că-i bată. Și-i dzisă ei ficiorul lui Ili: "Pină cînd t-ii imbăta-te, ia-ți vinul" și te du din locul Domnului!". Și răspunsă Anna și dzisă: "Nu, dumnea, o femeie in aspră dzii sint eu! Și vin și befițe n-am băut! Nu da pre șarba ta in față de pierdzare, că de mulțimea de mihnicionea mea și de mulțimea voierării mele m-am topit pină acum!". Și răspunsă Ili și dzisă cătră dînsă: "Pescăji cu pace, Dumnădzăul lui Izraii să-ț dea tot cerșutul ce-ai poftit la Svinția sa!". Și dzisă Anna: "Aflat-au șarba ta bunăte naintea ochilor tăi!".

206r Și să ducă femeia pre drumul ei. Și intră la gazda ei și mîncă cu bărbatul ei și bău. Și așa ei n-au ca mai scădzut și să mîncară demineață de să-n // chinară la Dumnădzău și puerasă în calea lor. Și intră Elcana in casa sa, in Armathaim, și să culcă Elcana cu femeia sa Anna și o pomeni Dumnădzău și puerasă grecioasă. Și, deaca i să-mplură lunile, născu făt. Și i-au pus numele Samoii, dzicînd că "De la Domnul Dumnădzău Savaoth mi l-am dobînditu-!."

* solton

** sămînătură

*** Scutură-ț beția!

Și, deaca l-au înfărcat de la fiță, l-au suit cu sine în silom. Și l-au închinat lui Dumnădzău dar, mulțumind Svinții sale. Și o blagoslovi Ili Preutul și-i dzisă: "Dăruiască-ți Dumnădzău pîod pîntecelui crescutu-l. Și de-acia, l-au suitu-l la beserica lui Dumnădzău, de o l-au dat Svinții sale datorie giuruită. Și l-au dat pre mina preutulii Ili. Și i-au facutu-i maică-sa falon mic și stihar. Și slujia Domnului Dumnădzău, năntea lui Ili Preutul. Și, vădzîndu-i maică-sa Anna, să bucura.

Și născu de-acia năinte destul, trei feți și trei feate. Și, suind la beserică, cădzu mulțumind lui Dumnădzău. Și feate rugă, dzîcînd: "Întărîtu-s-a inema mea în Domnul, nălțatu-s-a cornul meu de o prorocii și maică de proroc. Derept-aceaea și dzicea că steapa au născut seapte și cea multă de cuconi au mal pufni, rămasă scîrpar. Deci svinta Anna, trăînd și mulțumind lui Dumnădzău pururea și procevsuînd, s-au mutat de pre această lume în sălașele lui Dumnădzău la odihna cea veacinică.

Intr-această dzî, pomenirea preacuvosului părintele nostru Stefan ce-au de nou luminat. Carele iaste culcat în Beserica lui svelii Antipa.

Acesta de nou ivit Luceafăr iaste născut, crescut din Țarigrad. Din părinți Zaharia și Theofano, cari era îmfrîmțați în toate bunătățile și / înfălepniunile. Și le era casele pre descălecatuura unde să chiamă "a îngiuturii", adecă **ТѢ ЖИВНОТОС**, aproape de beserica svintului pivromăcenic și arhidiacon Stefan.

Acesta svînt cînd era în zgăul maică-sa, nu putea minca maică-sa bucate grase, ce minca numai piine cu verdețe și bea apă. Și, deaca s-au născut, s-au ivit pre pieptul lui cruce luminată. Care lucru înșamna plăzîndu răstîgnirea lui de pre lume. Și, deaca întră în scutece, îi trebuî și fiță. Și, cînd vrea minca maică-sa de sațu, nu lua cuconul fița să sugă. De să vrea fițu și trei dzile sațul maică-sa, el nu primia fița. Deci postul maică-sa era hrana cuconului. De-acesta lucru să minua rade și priitînii. Și, deaca să botezdză în Svîntul Botezdz și să-nțără și crescu, mearsă la carte. Și păzi cu nevoîntă și asculta de părinți.

Și murind uritul Theofil Împărat, îndată svîntul și dumnădzăiescul Methodie din sorțul și giudețul dumnădzăiese stătu patriarh. Și cinstitul Zaharia, tatăl lui Stefan, fu hironotin de dînsul preut și pus cleric la aceeași svîntă beserică. Și urmă după tată-său de merga adesea la svînta Beserică cea mare.

Și, cînd fu Stefan de 18 ai, muri tată-său. Iară svîntul să-nchisă în casa cea de rugă a svintului virhovie apotel Petr. Și număieșînd nice-ntr-o parte. Și să ținea sătul cu hrana verdețelor, fără nice o hertură, nice piată. Și, așa petrecînd, s-au arătat într-o noapte apotelul Domnului și-i dzisă: "Pace ție, fiule! Bună îți începătura nevoîntii Dumnădzău să mi te-n țărăscăl". Și, trăînd acolo trei ai, vădzu pre dumnădzăiescul **CURTUMORIBNE**. Antipa unde-i dzisă: "Pace ție, fiule, cîntă-mi și tu te voi părăsi!". Și de-atunce să da pre mai multă rugă și post, dănoară sau de daori în săptămîna mîncînd de aceale verdețe. Care lucru era curechiul vearde nesărat. Și, curăfînd într-acesta chip pre sine, fu spodobit la stepena preuției, făcînd multe minni.

Iară cînd fu la 12 ai de împărăția bunului // și creștinului împărat Vasilie Machedon, la 40 de ai de vîrsta svintului, să feace cîntremur mare de pămînt și crepă pre multe locuri Beserica svintului Antipa.

Jeși svîntul Stefan și întră într-o groapă ce era ca de mormînt. Și, trăînd acolo 12 ai, i-au cădztu-i părul și barba și dinții i s-au slăbănogit și cu totul trupul svintului să feace slăbănog. Că era locul foarte umed de apă. Și, silit, jeși dintr-acea groapă umorit și leșinat. Și, așternîndu-și un sac de păr preste o scîndură, să culca pre sac. Și îmbrăca șima îngerescă cînd slujia svînta liturgie la praznice dumnădzăiești și după otput minca o somochină și-ș udu gura cu puținea apă. Și așa trăia, mulțumînd lui Dumnădzău. Într-acesta chip fericitul obrîșînd acra trudită și ascuțită viața de cale a nevoîntii sale 55 de ai. Și, la 70 de ai a toată viața sa au dzice-vom a umoriciunii sale, s-au datu-și în mina lui Isus Hristos Dumnădzăul nostru sufletul la răpaos și la odihna de vecie, unde au silit.

Intr-această dzî, pomenirea svînților măcnenici Sositheî, Narsis și Isaac de sabie săvîrșîți.

Sithuri:

Sosithei cu spășîți s-au pus în ceată,
Prin Domnul spășitorul țaiat de spată.

* lărgit

Persul, Hristoase, Narsis capul l- aduce.
Deci tămăria, aur, zărnă dar dulce
Scăpînd Isaac, fiind Sarr-i de moarte,
Noul Isaac, lău cu dînsul soarte.
Pentru-a lor svinte rugi, Dumndăzu miluiaște și ne spăsește.

ÎNTR-ACEASTĂ LUNĂ, ÎN 10, nevointa svinților lui Hristos măcenici Mina Callicheladul și Ermoghen și Evgraf.

Aceștia era în zilele lui Maximian. I-a carele pornindu-să nește întrebări de la alexandreani, yu trimis Mina de-mpărutul să le dezlege, că era învățat / în toată filosofia și deprins la cuvintele rutoricești. Că fusese învățat mai adeoseri la Athine de dobindisă limbă, ca ceea că era și de rudă athinene. Acesta, deaca veni la Alexandria, n-au făcut atîta numai cît să-ș cunoască alexandreanii întrebările ce scormit, dezlegîndu-le tot gîndul din cît întreba ei, ce încă și pre coia ce audzîș și primisă cuvîntul credinții lui Hristos i-au întăritu-i și i-au adevărit să-l țîie ca mai tare; și pre mulți lîngdzi tămădui.

Și oblicind împărutul de-aceastea, trimisă pre Ermoghen Eparhul, poruncindu-i să dizlipască pre Mina de la credința creștinească. Și, de n-a vrea, el să-l munciască în tot fealiul și să-l piardză. Carele deaca sosi chemă naintea sa pre Mina măcenicul și, deaca nu-l putu îndupleca, îmvață de-i scoasă ră talpele de la picioare și-i scoasă ră svînții ochi și-i tăiară svînta limbă. Și, deaca vădu minune preastăvîă că stătu svîntul Mina sântos, cu ochi și cu limbă și cu talpe și cu tot trupul zdravăn. Și-ncă vădu Ermoghen Eparhul și 2 îngerî acoperînd și umblind pregiur capul svîntului Mina, să umili și să botedză. Și să hirotoni și episcop de episcopii ce să strînesea acolo.

Aceasta deaca audzî împărutul, scrisă de iznoavă la Alexandria. Și trimisă de-i adusă. Și mult să sili să-i întoarcă de la svînta credință a domnului Hristos. Și, deaca vădu că nu-i poate întoarge, îmvață de-mpunsără cu o sulită prin pîntece pre svîntul Ermoghen și-i tăiară mînule și picioarele. Și-mvăță să-l puie pre gratie, pre foc, să ardă. Și ce-a rămînea din trup să arunce în pîriu. Iară pre svîntul Mina să-l spînzure la loc întuneac și să-i leage pietri greale de-a picioare. Și deaca să feacăeră toate aceastea pre porunca-mpăratalui, svînții din putearea lui Dumndăzu, trimițîndu-le svînții îngerî și stătur sântoși și întregi la loc. Și astătură naintea împăratalui de-l înfruntară și-l probozîră și-l feacăeră păgîn. Ande svîntul Evgraf, ce era scālitoriu svîntului Mina, mărturisî la vedeare și cu mare îndrăznire pre Domnul // Hristos și dzîsă multe înpotriva împăratalui, sudiundu-l. Iară-mpărutul neputînd răbda, și fiind biruit, și-mfruntat, pornit în multă minie, scoasă sabia și tăie cu mîna sa pre svîntul Evgraf. Și-mpreună fură umorîți svînții Mina și Ermoghen, că-i luară în cuțite slugiie împăratalui. Iară svintele lor moștii cu porunca lui Dumndăzu fură rădicate de-acolo și duse în Tarigrad, unde sint acum, de fac minuni și ciudease nepovestite.

Într-această dzî, svîntul Ghemellor pre cruce s-au săvîrjit.

Acesta svînt Ghemelleor era în dzîlele lui Iulian Paravatul, adecă "lepădătoriu de leage". Carele, mărgînd și venînd de la mitropolia anghiranonilor, astătu naintea lui svîntul de față, mărturisînd pre Domnul Hristos. Și învăță împărutul de-l incensără cu brîu de her înfocat și-l luă în cale după sine pedestru. Și, deaca sosiră la satul' Edesei, yu întins svîntul în patru îngși și bătut cu beațe pădureaște și sfredelit umerile cu fier înfocat și aruncat într-un tigan plin de rășînă și său și untură foarte inferbîntată și bătut deasupra cu dărdzi ferecate. Și-i pătrunsără capul cu țăpuși de fier și-l beliră de piiale ca o oaie, de pre tot trupul. Și, scoîndu-l putearea lui Dumndăzu din toate aceastea și nefîind încă botedzat, atunce să botedză. Și ieși cu totul sântos din svîntul Botedz. Atunce audzî din ceriu glas dumndăzîiesc dzîcînd: "Fericit ești, o, Ghemelle, a de multe te-ai ostentîi". De-acia, l-adusără naintea-mpăratalui și-l spînzurară pre cruce, găvozîndu-l cu piroane de mîni și de picioare. Și așa făcînd rugă, deade sufletul în mina lui Dumndăzu. Iară cîstîitul lui trup pogorîndu-l pre-acuns de pre lemn nește dumndăzîiești creștîni și l-astruacă în pămînt.

Într-această dzî, pomenea precuviosului părintele nostru Thoma de Furchinus.

Acesta-i era moșia din țara ce să trage / în partea de gîos de la muntele Nimineul. Iară părinții i-au fostu-i prostaci, țîindu-să sărăcește, cu al său fînd sătulu. Carele, lîsînd tot din tînară vîrstă, tubi viața călugărească, din cuconie fîind deprins a merge la svintele mănăstiri cu tată-său.

Deci, la una de-aceale svinte mănăstiri s-au dat la un dascal la carte și-n curînd văreame deprînsă psaltirea și voravele svînților apostoli și alaltă slujbă a svîntei Besericii. Deci așa i-au

*ocalta

festu-i începătura. Și-ntr-afita înainte îi începură a spori țarinile cu crescutul bunățărilor. Și, sosind la vîrstă, îmbracă portul călugăresc pășind înainte cu nevoița în lupta cu pizzașii, ne-ntorcîndu-să celor. Și podobind frîmșeața sufletului cu șarurile bunățărilor, să arăta ca o iconă dumndzăziasă celora ce-l vedea.

Atunce, un boiarin de cei mare din Ţarigrad feace o svîntă mănăstire la pîrul ce dă către Sangar, să chema pîrul Galoleictis, adică "îngătoriu de lapte". Și grăi cu episcopul locului să-i aleagă călugări din eparhia lui, înțelepți, de treaba mănăstirii. Și-ndată strîns episcopul călugări aleși și sfătui preste cîrmuind el acea svîntă mănăstire, preste puțni ai, pre cîit el să țupila în smerenie, pre-afita îl cunoștea toți ca o cramă plină de toate bunății.

Și, supărîndu-l năvala celora ce năzuia la dînsul în veaste, soocoti de aleasă pre unul din frații și-i pusă igumân preste alaiți frați. Și, însoțind ruga de la dînsi, cercă de află rădăcina unui munte de treaba tăcerii. Și într-însă de tot sîngurat. Ce de vreme că oile-ș ceacă păstorii, nu mai părăsiră, cercind munții și dealurile și plaii măgurilor și părțile ceale mai dedesupt, pînă cînd afară pre părintele, lor la rădăcina muntelui, fără leac de acoperemînt. Și, băgînd în mîntea lor mizgurile și răceala omătului iernii și fierbinteala verii și pripăcîul sorului, îl rugă dzîcind: "Pentru care vină te laș nebogat samă și negri- // jît cu ascuțite petrecări, neaducîndu-ți aminte de nepuțînta plămădrii noastre că s-au făcut din tină și arc gata obiceaiu a să rășiți leșne de mizguri de soare și de vînturi greale, mestecețuri reale?".

Și cu de-abia îl înduplecără în sfatul lor și le dzîsi de-i feacă o colibijă, o mică cășioară. Și, deaca o gătăre, întră sîngur în besarica lui Dumndzău, îngenunchind la pămînt și dzîsi: "Spodobete, Doamne, să vie la noi nedestoinicîi șerbii tăi, oameni carii plac Svîntiții Tale!". Și atunce, ca nește trimiși, sostră oameni mireani la svînția sa, rugîndu-l să-i călugărească, să gadză sub ascultarea lui. Și, primîndu-i ca pre nește trimiși de la Dumndzău, i-au călugărit. Și i-au numit cu numele înfîlor ucinicii a Domnului Hristos, pre unul, Ioan, pre altul, Petr.

Și făcea ca mai virtuose și mai tridute rugile cu dînșii. Ce însă noitorii rătății, vicleanul dimon, nu suferi vreme multă să-ș prăvască căleate meștersugurile și nădzile măiestrielor. Și, înții, pornește mulțime de înțari, atita cîit nice leac nu lăsa să hodinească bătrînul. Ce, și cînd să culca să doamnă, îl dodeca virtos și, cînd să scula la rugă, îl ințara prin grău la gitjele. Afita cîit, și cîndu-ș mingia nepuțînta friii cu acea puțîntea și prosticia mîncare, acea ce mîncă era plină de înțari. Aceasta o răbdă trei ai încheiași. Și nemică n-au suspinat, nice ș-au bănuit. Ce, mai virtos mulțămînd lui Dumndzău, să ruga să-l mintuiască de-aceale amaruri. Apoi, mîntuindu-l Dumndzău de ispița înțarilor, iarăș i-au venitu-i muște mari, tăuni, de-l potricălia și-i rânăia piialea, care era adevăstă și sîrșișă de post. Și, iarăș, după aceale muște, veniră furnici, supărîndu-l și turburînd pre nevotoriul hirăt, alți ani pre-atîția, năvalîndu-i la ochi și prin nas.

Ce, vâdzîndu-l vicleanul iscusitoriu ca pre un copaci nemîșcat, cîit nădzile și adăosurile șerbilor ce-l supără nouă ai nu le-au băgat samă ce o dzî, au pomit asupră-i mai mare mînie și turbare cu altă iscusenie. Și, deaca vădu că nu-i-i răz- / boiul cu muiarea ce-au ieșit din coastă, ce cu cel ce fu cîinst cu mina și cu icoana lui Dumndzău, nu să mai apucă sîngur la luptă, ce strînsă pre toț șerpîi vicleani cu sine și pourceasă asupra svîntului.

Și să apucă curvîntul a povesti, locu nelesne cugetat de către mulți. Că nu era nice un lucru ce vedea părintele să nu să vadă într-îns obraz de șearpe. Ce, unde-ș vrea sta, mîrgînd cîia și-n colea sau, de vrea prinde cu mînule vas sau descoperia, tot da de șerpî. Și-ntr-aceasta iscusenie a șerpilor fu dodecit nu o dată sau de daori, ce 11 ai încheiași. Și nu ș-au bănuit. Că, de cite ori vrea rădzîma să gadză în patu-ș, rădzîma cu dînsul și șerpî pre dimbe părți, ce, din scoțînța lui Dumndzău rămînea nevătămăat de dînșii.

Acesta, dănăoară, făcînd svînta liturghie, fiind amu către otpust, veni un șearpe de oreunde, strașnic și mare de-i colăci toată besericeuca. Iară fratele ce-i postlușia la treaba svîntei liturghii, ieșînd să aducă toplotă, să descokală depregiur oltari și să pusă la pragul ușii ce un bou. Și să vedea mînată să vedeară. Și, sosînd cătră obîrșișia slujbet, svîntul căuță să vadă ce zăbăvește slujtoriu cu toplota. Și vedeară. Și, sosînd cătră obîrșișia slujbet, svîntul căuță să vadă ce zăbăvește slujtoriu cu toplota. Și vedeară. Și, sosînd cătră obîrșișia slujbet, svîntul căuță să vadă ce zăbăvește slujtoriu cu toplota. Și vedeară. Și, sosînd cătră obîrșișia slujbet, svîntul căuță să vadă ce zăbăvește slujtoriu cu toplota. Și vedeară. Și, sosînd cătră obîrșișia slujbet, svîntul căuță să vadă ce zăbăvește slujtoriu cu toplota. Și vedeară.

Și vîdu zmaul la prag deasupra și pre diaconul denafară tremurînd de frică. Să-implu de Duhul Svînt și dzîsi diaconului: "Intră în nontru, nu te teame!". Și, făcînd fără nice un val svînta slujbă, luă și diaconul îndrăzînire, căce-i părintele pre lîngă dînsul. Și sări preste zmau de-ntră în nontru la părintele.

Și-nfrîngîndu-să oastea și perind multo-ntunecarece și el scăpînd ferit din providenția lui Dumnădzău, au năzuit la viața eluğărească. Și, făcînd sporiu în postnicie, fu hirotonit preut. Și-măfșură fier pregîur aducea și curechliu* erud. De-acia, suînd de dzile nemincat, altă nemică mîncînd fără profsora ce-i dumnădzăiesc; să fiîu de glas de mearșă pînă la muntele Olimbul, în urma glasului ce-l striga. De-acolo, puîndu-și o pietricea în rost, loc de zăbale, de bună voce, și mearșă la Țarîgad și, de-acolo, la Halchidona. În carea, iarș suîndu-să într-un stilp, feace mare minuni, trîînd 45 de ai deasupra aceluî stilp în soare și în iarnă. Și, nevoîndu-să bine și cum place lui Dumnădzău, ieși cătră Svinția sa răpăosînd.

Într-aceastăz dzî, pomenirea svințiilor măcenici Achepei și Anthalas.

Acējaia era de la Persida, deci Anthalas / era popă idolec. Și, cunoscînd credința cătră Domnul Hristos, din ce-ș adușă aminte să margă la episcopul creștinesc să să izbăvăsu din boală ce avea, carea era curs de singe. Și, îmvăîndu-să de la episcop în credința Domnului Hristos și întorcîndu-să acasă la orașul său, ce să chema Arvil, să prileji de fu și altora dascal cătră credința cea bună. Și, fiînd pîrit, astătu naintea boiarinului. Și boiarinul, deaca dascalul firea sufletului lui, feace de-i tăiară ureachea și-l băgară în temniță.

Iară svințul Achepei era diacon. Și, prins fiînd și mărturisînd pre Domnul Hristos, fu bătut fără milă și trimis împreună cu Anthalas la boiarin. Și boiarinul, de-acia, i-au dusu-l la-mărpant. Și, mărturisînd naintea lui pre Domnul Hristos, le tăie capetele svințiilor sale.

Într-aceastăz dzî, pomenirea unui cucon și foarte poveaste de folos spre-nioarcerea greșiților.

Acesta ferit măcenicul Domnului Hristos cucon era egiptean de pre rudă, născut în cetatea ce să chiamă Tenesti, din părinți creștini. Și, botedzat și crescut, învăț svința și fără prihană credința creștinească. Însă din ușorul cunoștinței sale îneșat și poticălit de pizmașul omenescului rod, mearse la Amira carele era acolo și să lepădă de Domnul Hristos, tîîndu-șe brîul și călcînd svința cruce. Și, scoîndu-șe cuțitul, strigă acel ticăit și becinsicîit glas: "Agarinean șînt și de-acumu nu-s creștin, de astădzî!". Deci avu cîinste de la Amira și de la sfatul lui puîntei ai, nemică grîînd de spăsenia sa.

Iară părinții ru nu mai părăștia rugînd pre milostivul Dumnădzău să-l întoarcă. Și, vădzînd Dumnădzău ruga lor nepărășită, au schimbat spre-nioarcere și pocăîntă inema Miracului, adecă cuconului. Și, venînd la părinții săi, le dzîsă: "Iată-mă-i, domnii miei și dulcii și iubii părinți, întuncîndu-mi-să mintea am făcut ce-am făcut! Și acum mă rog iarășî să hîu creștin și să mă altu cu voi. Și ei feaceră: "Noi, fiule, cîînd // o fecesăceasta, multe lacrimi am vărsat pentru tine și n-am mai părășit rugînd pre Dumnădzău ca să cunoști adevăreara și să te-ntorci cătră Svinția sa. Și acum mulțămîm bunătății Svinții sale ca nu ne-au trecut mîșoara rugă! Ce, precum știu, căci noi ne teamem de Amira să nu cumva cădem în primejde ca ceea ce te-nioarcem! Ce, de ț-i voi să te iușredzi și de vina cea mare și să-ț afli și pre Dumnădzău cu milă și mîlos și pre noi, de ț-i voi să nu ne bași în vină și să fi rugă pentru tot rodul tău, pasă la Amira și, cum ai făcut furș rîul ce-ai făcut, așea iarăș fă ca fără știrea noastră! Și Dumnădzău adevărat țî va deșchide cale lucrului, fiule, precum va fi voia Svinții sale!".

Deci cuconul Miracul, luînd sfatul și ruga părinților-șu și un brîu a mină, alergă în zborul agareanilor. Și-ncingîndu-să cu brîul pre sine naintea lui Amira ș-a tot sfatul, făcînd svința cruce dîînt-un lemn și sărîîndu-o, începu a striga cit ce putea: "Fi, dumnădzău!". Atunca prîdzîndu-l Amira, îi lemn dzîsă: "Ce-ț iaste?! Ce te-au lovit?!". Iară Mirax i-au răspunsu-l: "Venîndu-mi la fire de cătră acea drăcească întuncăciune ce mi s-au prilejit, am cădzut la Domnul meu, la Isus Hristos, și m'am făcut iarășî precum fuseasem, creștin. Ș-am venit să-ț spuiu ție ș-a tot zborului tău. Și să mărturisesc pre Hristos Dumnădzăul meu naintea tuturor! Și pre voi să vă anatematizesc și pre leagea voastră!".

Acestate deaca le audzi Amira. I-au băgat în temniță, de l-au fiîntu trei dzile nemincat, nebătut. Și, scoîndu-l și-ntrebînd, aflîndu-l că mărturisese pre Hristos Dumnădzăul nostru, îl bătă cu samă și Și, scoîndu-l și-ntrebînd, aflîndu-l tare iarăși și, deaca-l întrebă, aflîndu-l tare mărturisind de mărturie, iarășî l-au închis alte trei dzile. Și iarăș, deaca-l întrebă, aflîndu-l mort, îl luară de-l Domnul Hristos, îl bătă preste vinătăi cu vine de bou. Și, dîînd asupra-i răspunsul morții, îl luară de-l dusără cu o corabie pre mare patru stadii și, deaca-ș feace ruga cătră Dumnădzău, îi tăiară capul. Și le-dusără cu o corabie pre mare patru stadii și, deaca-ș feace ruga cătră Dumnădzău, îi tăiară capul. Și lău cîîntitul lui / pădzîndu-l în mare cîîntitul lui trup, de-au ieșit din mare sau de n-au ieșit, nu să știe. Iară cîîntitul lui cap au ieșit. Și, cunoscîndu-l nește creștini, îl luară ca un odor de mult pret. Și, fiînd clevețiți la Amira.

* veardze

de idoli, fu bătut cu vine de bou afită, cît tot locul s-au roșit de sîngele lui; și-l băgară în temniță. Și, cînd fu domineată, îl întinsă ră pe grătoriu înfocat și-i veni dumnăzăiesc glas din ceri întărîndu-l și-mbărbătînd la luptă. Și depreună cu glasul s-au purgări ploaie tare, ferind pe svîntul măcenic nevătămat de focul acela. De-acia, feceră o groapă adînc de izeace colți. Și băgară într-insă țapi ascuțite și aruncară pe svîntul într-insă, peste aceale țapi ascuțite, de i să zrumică trupul și ieși issealți și întreg din datul lui Dumnăzău. Și iarăș îl închisără unde s-a chiamă Pantheon. Și de-acolo ieșind, îi // tăiară capul.

214r

Într-aceastaș dzi, pomenirea a dintru svinți părintele nostru Alexandru, patriarhal de svîntul Ierusalim.

Affîndu-să împăratul Dechie în Rîmul cel bătrîn, au pornit mare goană asupra creștinilor. Că trimițînd poruncă prin toate orașe și cetăți și sate să să facă căroră sint creștini silă să jărtvască idolilor și să să lepede de focul acela. De-omnă, feceră o groapă adînc de izeace colți. Și băgară într-insă țapi ascuțite și aruncară pe svîntul într-insă, peste aceale țapi ascuțite, de i să zrumică trupul și ieși issealți și întreg din datul lui Dumnăzău. Și iarăș îl închisără unde s-a chiamă Pantheon. Și de-acolo ieșind, îi // tăiară capul.

Atunce, affîndu-să svîntul Alexandru arhiepiscop și patriarh în Ierusalim și pîrît la domnul Chesariei ce era acolo, mină de-l adusără nainte sa legat cu lanțuțe. Și-ntrîndu-să mult cu dînsul, strigă într-a vedecare la mijloc, cu mare glas măturisînd pre Domnul Hristos Dumnăzău și-mpărăț și tuturor ziditoriu și blăstămînd pre idoli și pre cari li să-nchină cu îndrăzneț și slobod glas, turbură mînia lui. Pentr-aceaea, becisnicul acela munci cu multe fealuri de munci pe svîntul în scurtă vreme. Apoi de toate, giudecă să-l dea herilor să-l mănînce. Și-ndată dezbrăcîndu-l gol, de viu li deaderă ca un berbeace la mijlocul prăvirîștii și slobodzînd herile de multe fealuri asupră-i ca să-l mănînce. Iară svîntul, făcînd rugă cătră Dumnăzău, dzîsă ș-aceasta: "Doamne, de iaste voia Svîntiții Tale să-m iau sîrșenția acmu, așa să fie, precum iaste omdna Svîntiții Tale!". Și așa slobodzîte herile asupră-i, unile cu plecarea capetelor i să-nchina și să-ntorcea la locul lor, iară unile să tăvălia la pe picioarele svîntului sărătîndu-le, altele îi lingea ranele cu limbile. Iară marele arhieru, lui Dumnăzău mulțămînd, răpăoșă, lășînd trupul pre pămînt fără de nice o vătămare. Care, luînd nește creștini, înfășară cu pîndze curate, cu unșori de mirosuri scumpe, astrucară și-l acoperîră la loc de cînste întru slava lui Hristos Domnul nostru.

Într-aceastaș dzi, pomenirea precuvioșilor părinților no- / ștri Amonatha și Anthus. Stih: Părăsînd lumea, cătră îngerii dzice Svîntul Amonath: "Mă suiț la ferice!" Anthus ca rujea cea-m florită-n grădînă, Ș-au mutat viața în lumea cea senină. Pentr-a lor svinte rugă, Dumnăzău miluiaște și ne spăsește.

ÎNTR-ACEASTĂ LUNĂ, ÎN 13, stradanția și nevointa svîntilor mare măcenici și slăviți a lui Hristos marturi: Evstratie, Avxontie, Evghenie, Mardarie și Iorest.

Aceștia era în dăzile lui Dioclitian și Maximian, acelor necredincioși împărați, și lui Lisie Duxul, carele era domn pre cinul limitaneilor, și a lui Agricolau, carele ocîrnuia toată eparhia Anatoliei. Aceștia svinți măcenici încă dinceput, de la strămoșii lor, să-nchina Domnului Hristos, însă să ascundea pentru frica tiranilor și gonacilor. Dintr-aceștia svinți, unul Evstratie era din orașul Aravrachinonul. Carele era scriniariu a cinul dusices. Și era mai mare într-insul. Și, dorînd să măturisască vederat credința cea bună și temîndu-să de neștîutul firșitului, învătă și pre o slugă a sa să-i ducă brîul în besearica ce era în Aravrac, cugetînd și isplîndu-ș cu firea. Că, întrînd preutul Avxentie în svinta besearică, de va lua brîul, iată că va fi prin voia lui Dumnăzău mărturia lui de Domnul Hristos și cutedzarea fără nemică frică de cealea ce-ș cugeta a horbi. Iară de-l va lua altul cineva om de a besearicii, el încă să-ș mai țîie într-ascuns credința Domnului Hristos. Și să nu să nice leac vădească, vădzîndu-ș ispită pre cuget ce-au cugetatu-ș.

Deci, luînd preutul brîul, ș-au adevăritu-ș și că i s-a izbîndi bine mărturia măcenici pentru Domnul Hristos. Și-ndată mearsă nainte lui Lisie și măturisînd cu îndrăznie credința svîntă. Că, atunce cînd astătură alalți ce strătuiră mai nainte, // astātu și Evstratie nainte lui Lisie, de vreme că și mai mare era într-aceia cin; pentr-aceaea și întîi el măturisî că-i creștin.

215r

Deci îi luă brîul depregiur dînsul tiranul și-mvătă să-l dezbrace gol, să-l tindză la pămînt și-l bătura cumplit. De-acia, îl legară cu funi și-l trasără sus, de-l pirjolîră dedesupt cu foc ce aprinseace

* balsame
** tînăuia

gios. De-acia-i tumară preste arsuri slatină cu oțet și-i freacă coastele cu scoice* și, preaslăvit minunind, ieși cu totul sănătos, chemind cătră credința Domnului Hristos pre svintul Evghenie. Și astătu și svinția sa în cutedzare de mărturisii slobodă dzicind că-i intr-acleaș cuget cu svintul Evstratie. Și aceea cinsto de-nchinăciune dă lui Dumnădzău cu carea-l cinsteaș și el. Atunce svintul Evstratie, piară pironit cu încălțări de her, fu pogonit deprună cu svintul Evghenie de orașul sevastianonilor pină la Nicopoli.

Și-ntr-aceaa alergătură prăvidu-l svintul Mardarie cum să rănăște svintul Evstratie și luindu-l aminte pre un om ca acela vestit în figură** ca aceea. I-au fericitu-l de răbdarea lui și căce că pentru credința cătră Domnul Hristos, din vestit și luminat ce era și de rudă mare, ș-au alesu-ș a păși aceea ce pat făctorii realilor. Și, sfiltuindu-să de la femeia sa, carea și ea l-au îndemnat cătră hirăștia nevoiței aceștia și, lăsindu-ș cuconășii ce avea cu dîns pre sama lui Dumnădzău, agiunsu pre svintul Evstratie, ce era pogonit pre cale, și să legă lingă dînsul.

Și, deaca sedzu Lisie la-nțebare, înții pre svintul Avxentie scoasă de-i tăie capul, ce să mărturisii creștin. Iară svintului Mardarie sfredeliră gleznile și băgară fune de-l spînzurară cu capul în gios și-l arsară pre spinare cu îpuș infocate. Și-ș deade în mina lui Dumnădzău sufletul. Iară svintului Evghenie tăiară limba și-i frînșară fluierile picioarelor cu beașe; și răpăsoă într-acealea cazne cătră Dumnădzău.

Iară svintul Orest, deaca să vâdi că-i creștin și el, căce să lovisă de străjeriul, că, avînd cruce în baier la piept, i să văduz crucea / cînd, virtejindu-să, vrea să-l lovască cu sulia, să numi șerb Domnului Hristos. Și fu legat cu svintul Evstratie și fură amindoi trimiși la Agricolai, cugetînd Lisie c-a hi spre folos nu numai pentru-nțlepciunea și putearea cuvintelor lui Evstratie, cu carea au rușinat ș-au baigicoori păgînăia lui, ce și pentru să nu mai facă minuni, să tragă mai mulți în credința Domnului Hristos. Deci, deaca astătu naintea lui Agricolai svintul Evstratie și rușinînd toată-nșlepciunea și deșertăciunea vicleșugului ellinesc, din ceale ce povestesc ei, că era mare și virv la-nșlepciune, și povestindu-i socoteala Domnului Hristos alta cît băgă în frică pre tiranul. Și, băgat în temniță, feace scrisoare de limba morții pentru casă-ș și o deade pre mina svintului episcop Vlasie, carele l-au și pricețtului-l cu Svintele Taine. Și-nții culcară pre svintul Orest deasupra unui pat de fier infocat și acolo ș-au săvrîștu-ș alergătura nevoiții. Iară svintul Evstratie, mai apoi băgat într-un cămin infocat, luă cununa măcenicească.

Iară săbonul lor să face în svinta besearică a svintului apostol evanghelist Ioan Bogoslov, aproape de svinta Besearica mare.

Intr-aceastaș dzi, pomenirea svintei măcenii Luchiei Ficioarei.

Aceasta svintă ficioară Luchia era din Siracus, orașul ostrovului Șitiei, logodită fiind a bărbat. Și, fiind maică-sa cu boală, mearș cu dînsă în orașul Catanul, să facă rugă la svinta măcenii Agatha să o izbăvască de cursoarea singelui. Și, deaca mearș, vădzu în visul somnului pre svinta Agatha tîmăduind pre maică-sa și el prorocindu-i de măcenie ce va lua printru mărturia Domnului Hristos.

Și, dară deaca ș-au izbăvit maică-sa, înpărînd avearea sa la mișei, pusă tare dragoste să mărturiască pre Domnul Hristos. Și, pîrită de logodnicul ei, astătu naintea cneajului Pishacie. Carele învîta de o durată într-o curvărie să o rușinează. Însă prin darul lui Hristos fu apărată, că, mulți năvălînd, nu putură nice să o atingă, nice din loc să o mute de unde sta la rugă, nice cu focul ce // aprinsără pregiur dînsă nu putură să o ardă pre loc unde sta, că o apăra Dumnădzău. Și, neavînd altă puteare, îi tăiară cinstitul cap cu sabia. Și așa au obirșitu-ș nevoița svinta lui Hristos măcenii Luchia.

Intr-aceastaș dzi, pomenirea precuciviosului părintele nostru Arsenie de muntele Latronul.

Acesta precucivios părintele nostru și făcătoriul de minuni Arsenie era de la Țarigrad, din părții credincioși și creștini ficioari și bogătași din cei de frunte. Din rudă ca aceasta luminată și vederoasă fiind svintul și mai mult crescînd în credința cea bună, luă mai cu asupră cu multul de la mpărțatul de-l pusă preste altă boierie ce avea, îi deade și hătămănia cea mare și-i pusă și patrichie cinului*** chivraitonilor.

* hirbur, scoice

** chip

*** șintulu

Și-ntr-o vreme, pornindu-să stolul oștilor mării pre porunca-mpăratului, pre carele mearsă el mai mare și rădicându-să turbureala mării dintr-adîncul fundurilor, să necară toate leamnele cu oștile-mpărătești acealea, numai ce rămasă singur, scăpînd la uscat.

Și aflindu-ș îndeleate din cauza' aceasta, carea îndeleate de mult o doria, și luă cin călugăresc, chinuînd trupul, făcîndu-l să slujască sufletului. Și chinuiera era postul, nedormitul, culcarea pe gîos. Și alaltă patimă și zmcînare trupului, osăbi de-aceastea, iș îngreua trupul și cu greimea herului ce-ș forcasea și cercuisă trupul cu șine de her, acesta carele să arătă mai mare și mai virtos decîi herul. Dară de-aci pîrîul lacrămirilor și dvorbă în picioare toată noaptea și dodeiala iscușeniilor drăcești și răbdarea gerului și goliçiunea, nime n-ar putea lua sama, ca și arina mării să le numere. Și, intr-acesta chip agonesîndu-să și nevoindu-să svîntul, îl trimisă darul Duhului Svînt la un loc ce era în prejma besericii. Și acolo sămăînd bine cu lacrămi, făcînd locul acela locul plînsului, incepu a secura cu bucurie. Iară îmbrăcămîntul lui era de păr și-ș chinuia toată partea trupului pre unde era fără her. / Și să hrăniia cu buruiene sălbatice, ar putea dzice fiecine mai fără hrană decît cu hrană. Că și cu acealea încă să hrăniia numai cît le gusta, iară nu să să sature. Iară seatea a doa și a treia dzî iș stîmpăra cu puîntinea apă.

De-aciia, sosî la fericitul muntele Patronului și petrecu acolo minunat și umori pre aspida aceaea ce să șinea în peșteră cu cuibul, de invenina apele ce era acolo. Iară svîntul o umori numai cu ruga și cu sămînul svintei cruci. Și iarăș sosînd la svinta mănăstirea Chellivarilor, din porunca lui Dumnădzău, și stăînd acolo mai mare vreme puîntinea, înviit pre mulți spre bunătăți.

Și, iarăș lăsdînd lavra, alergă la liniște cea dorită, supărăt, dosădit și intră de să bāgă intr-un cuib, în carele adeseori mîna heri cumpleie. Și, lăcînd cu dînselle, petreca în liniște ca alt Daniil ce era oreclîd în groapa cu lei. Și, întărcînd de-acolo herile, feace cuibul' lor dăscălie și școală sufletesea. Și, iarăș rugîndu-l frații, veni în lavră, slujînd lui Dumnădzău nu în de-a valoma la obște, ce la singurătate, singur la singur, închidzîndu-să într-o chilie strîmțicea, de nice grăia, nice gusta mîncare preste săptămînă, fără numai duminecă ce gusta și grăia. Și ape amară au îndulcit cu ruga, turburîndu-le cu toiagul său, de le-au mutat din amarăciune spre dulceță. Și ația trăia nepătimat, cît nu-i trebuia hrană trupască, de vreme ce să hrăniia cu pită îngereasă și cu hrana cea trăinică.

Aceastea făcînd și neguțitorînd și politicînd cu înfălepciunea și cu bărbăția, curățîia și cu dreptatea. De vreme că fu chemat să margă la viața cea de sus, chemă pre frații din greiur și, spîndu-le învătătura lepădării de lume și de lucrurile lumesți și-nă și de răbdare, și de sufleteasca iuboste frățescă, și pentru smerenie, și pentru rugă și, plecîndu-ș genunchile la pămînt și ochii împlîndu-ș de lacrămi. Ș-au datu-ș în minule lui Dumnădzău svîntul suflet, făcînd multe minni și după moarte. Că și ceta ce turbasă și să ispiți a-i sparge mormin- // tot cădzî în fulgerătură de-i săcară toate mădulările și iarăș, deaca ș-au mărturisit cu pocăînia vina, l-au tāmăduitu-l svîntul prin ruga fraților.

Și, iarăș, alt călugăraș ce era bolnav de idropică, apă supt piiale****, îndată, cît feace rugă la mormîntul svîntului să și tāmădui, multămînd și slăvînd pre Dumnădzău Carele Proslăvește pre svînții săi, pre singur adevărat Dumnădzău Isus Hristos Mintuitorul sufletelor noastre Căruia-i slava în veac. Amin.

Dumineca svînților strămoș o prăznuim. Cealea ce-s de rîndul fericitului Avraam poveastește cu istorie marele Moisi în *Cartea rodinelor*, ce să cheamă *Genesis*, le cunosc și înfălepti și cei prostaci. De vreme că le cîtim în dzilele svintelor Păreseami la vecernie, într-azudul tuturor. De vreme că să știe că era din Țara Haldeilor și păgînean, că neam maîne de iudovi sint haldei. Și cum avea tată slujitoriu de idoli, ce săvai că-i era nașterea dintr-unu ca acesta, n-avu nice o-mpiedecăciune despre a cunoașterea pre Dumnădzău.

Iară de-a trebui să spunem și ceva praslăvit de fericitul și svîntul**** acesta părinte Avraam, din ce fu pornit și povățat cătră cunoaștința adevăratului Dumnădzău. Că, puînd la gîndul său socoteala, aflînd că nice una din fapte nu-i Dumnădzău, și iarăș socotînd înșirătura cea bună a lucrurilor de pre ceale vădzute fapte, cunoscu pre nevădzutul Dumnădzău. Și i să-nchină ca lui Dumnădzău și cirmaci a

* vina

** Ale trupului 4 bunătăi: bărbăția, înfălepciunea, dreptatea, curăția; ale sufletului: ăria, întregia, frînceata, săndăta.

*** îmflătură

**** Avraam

tuturor și cavză a vădruței bune încheieturi și-a rindului sintelor. Carele, luindu-ș sāmni de la Dumnădzău și poruncindu-să să-ș lase casa și rudeniia, feace așea, nemică-ndoindu-să, nice sfînd în gînduri smîntîtoare pregiar credință. Ce stău adevier cu credința. Și dar luă la bătrînețele de-apoi, și carele-i și Domnul Hristos. Și ș-au agonesitu-ș / și pre alați ai săi strănepoți. Pre acesta ca ceea ce fu propator și strănuț Domnului Hristos, giudecînd harnic pomenirii Dumnădzău, purtătorii părinții noștri și dascali ne deaderă să i-o facem pomenirea aproape, iară nu departe de dzua naștirii de pre trup a Domnului și Dumnădzăului nostru Isus Hristos.

Tipîrînd și rînduînd aceasta, nu așea prost și sicum, ce însuflați de Duhul Svînt, de vreme că preabunul și iubitorul de om Mintuitorul nostru, de om dragostea sa pomit, au vrednicit să-l aibă pre acesta și rudeniie începtorii " celor dintru dînsul, giudecără drept lucru să-l facă pomeanele, dzua de bulci și sârbătoare de bucurie, ca unui rudă-inceptorii și propator, puțin maente de ivirea Svîntiții sale trupască cătră noi.

Pent-a lor svinte rugi, Dumnădzău miluiaște și ne spăsește.

ÎNTR-ACEASTĂ LUNĂ, ÎN 14, stradaniia svînților măcenici a Domnului Hristos Thirs, Levehie și Callinic.

Aceștia svînți măcenici a lui Hristos și marturi Thirs, Levehie și Callinic era în dzilele lui Dechie împărat și Cumvrichie Ighemonul. Carele gonia și intrîria pre creștini la părțile Nicomidiei și Niehiei și Chesariei ceii de Vithinia. Deci, înți, svîntul Levehie, pomit de sine, veni nantea lui, mărturisind pre Domnul Hristos și ocărînd deșertăciunea idolilor. Și de-acia, îi tăiară svîntul cap. Și, de-acia, poredzînd ighemonul și cesalindu-i^{***} carnea cumplit cu rodzătorii de munci, răbdă svîntul Levehie sfînd virtos și mărturisind creștineasca credință. Și de-acia, îi tăiară marelă a lui Hristos viteaz Thirs, mărturisind slobod, cu toată îndrăznirea pre Domnul Hristos că-i Dumnădzău și înfruntînd pre tiranul, că fără de cale cinsteaște pre cea ce nu-s dumnădzăi. Pent-aceaea // pusă ighemonul de-l bătura cu palme preste svîntul obraz și-i zdobriră gleznele picioarelor. Și iarăș îl legară de mîn și de picioare la un loc de-l ghemuiră și-l zdobriră din ose. Și-i băgară undițe în meleii ochilor și-i împunsără svîntii ochi cu bolduri și cu maiuri de aramă frînsără-i picioarele și plumb topit turnară preste spate. Care plumb beteji mai mult pre muncitorii decit pre svîntul. De-acia, din darul lui Dumnădzău ieșînd dintr-aceasta din toate zdравъ și-ntreg sântos, atîea munci ce-i deaderă. Deaca-l vădzură într-afîa minune, îl legară de mijloc cu un lanțulu. Și cu ruga s'îrîmă toate închinăciunile^{****} idolilor. De-acia, îl aruncară într-un vas cu apă cu capul în gios. Și-ndată să sparsă vasul. De-acia, îl suiră pre un zidulu mați de-l aruncară gios unde era țâpi și lănci ascuțite și putearea Domnului Hristos l-au apărât nevătămat.

218

De-acia, murînd rău Cumvrichie și Silvan, luă domnia lor Vaddus. Carele, prînzînd pre svîntul pentru ce mărturisia pre Domnul Hristos, îl băgă într-un sac și-l aruncă în mare. Și, spărgîndu-să sacul din venirea ingerilor, fu scos la uscat svîntul. Și iarăș îl fu muncitorii de-i deaderă cumplite munci, iară svîntul cu ruga le-au oborit gios idolii. De-acia, și iarăș la fieri cumplite să-l mînfînce și nemică nu-l vătămără; de-acia, îl bătura cu bății atîta, cît pica carnea svîntului de pre ose pre gînfie.

Atunce trasă pre svîntul Calinic la credința Domnului Hristos, ce era popă idolilor, socotînd cu mintea sa și cugetînd că-i mai mare Dumnădzău Hristos decit toți dumnădzăii, de vreme ce de numele lui cad gios idolii. Că, mîrgînd^{****} pre la Apollonia svîntul Thirs, cu ruga au oborit gios idolii mincinosilor dumnădzăi, aceasta țînd minte feace și svîntul Callinic, oborînd cu ruga cu numele Domnului Hristos pre idolul ce să cinștia acolo, îi tăiară capul.

Iară pre svîntul Thirs îl băgară într-un scerri ca să-l taie cu un hiristeu. Și, nepufînd slugile să tragă hiristeul, rămasă svîntul nebetejit. Și-ș deade sufletul în minute / lui Dumnădzău, venindu-i glas din ceru, spîndu-i binele ce-l așteaptă în ceru. Și să face sârbătorea lor în măceniceasa lor casă, ce-i aproape de Eleniane.

Într-această dzî, pomenirea svînților măcenici Filimon și Apollonie, Arianos și cu sofiile sale.

^{***} cumă
^{****} PoroșPALAMNKA
^{****} rdzîndu-i
^{****} capștele
^{****} treclînd

Aceștia era în zilele împăratului Dioclitian și Arian Ighemonul Thivaidei Eghiptului, de mitropolia antioilor. Iară chipul măturicii lor au fost așa.

Prinzându-se 35 de creștini și aducându-lă la ighemonul, iară unul de dinși, anume Apolonie, ce era anagost, adecă citeț, cumu-i rîndul svintei săbornicii besarice, temîndu-să de munci ce-l îngrozia, deade 4 galbeni de aur lui Filimon Fluierașul să mceșterșugiască să să facă că iaste sine. Deci Fluierașul Filimon, îmbrăcîndu-să în hainele lui Apolonie, să-mbrăcă și în credința Domnului Hristos, lăsînd păgînația. Și, acoperîndu-să să nu-l cunoască, intră în Miidan și, dzicîndu-i să jartvască, el mărturisî pre Domnul Hristos. Și prorocînd ighemonul să vie Filimon să fluierade ca, descîntat și mingîlat* cu cîntecul, să-i pale rău de lume și să să leapele de Domnul Hristos și să jartvască dimoniilor, și adecă să cunoscu că-i el, Filimon, ce să facea că-i Apolonie.

Deci ighemonul luă pre Filimon Fluierașul cu bine să să leapele de Domnul Hristos. Și el nu vru și-i dzîsă încă: "Zădar te trudești a te face, deaca nice te-ai botezat în botezul creștinilor, că nice-ș să poate număra cu creștinii ceta ce n-are botez!". Iară Filimon feace rugă și să pugori ploaie la dînsul singur, afîta cît să mirară toți prăvitorii și carii era acolo. Iară svîntul Filimon să încrezde ca, necutedzînd nime de frica ighemonului să-l botezde, i-au venitu-i de sus botezul de să botezde.

Și feace rugă și pentru fluierile sale ce fărmața cu dînse, carile le dedeade pre mina lui Apolonie ce-i dedeade galbeni, de-ș schimbără obrazele. Și, fîcînd rugă, să pugori din ceri foc, de ară // 219r fluierile în minule lui Apolonie și să stricăru și, mai apoi, prînsără și pre Apolonie. Ca ceea ce era el vna de crezdu Filimon în credința lui Hristos.

Și, deaca-l trasă naintea ighemonului, mărturisî luminat credință întru Domnul, prin care lucru îi tăiară vinele de la picioare și-l trasără prin tot orașul. De-acia, îl spînzurără într-o crangă de maslin și-l împrôșca cu săgețile. Și săgețile nemică nu-i strica. Iară o săgeată să-ntoarsă la ighemon și-l lovi de-i scoasă un ochiu. Carele svîntul Filimon l-au îștelit, prorocînd că, apoi, după măcenia și răpăosarea lui, să-i ia țărîna de la mormînt că să va tîmădui. Deci, nainte fiînd țînuț amindoi svînții, deci Arian Ighemonul, apoi, pre prorocia svîntului mearșă unde era puș svînții și să tîmădui. Și dîntre-aceaea ighemonul și cu cea ce era cu dînsul crezdu întru Domnul Hristos și să botezdară.

Și trimisă Dioclitian de-l luă și-l băgă în lanțu și cu o piatră grea de-a grumadzi l-au aruncatu-l într-o prăpaste căscată de pămînt. Și minunînd Dumnădzău, văzură pre svîntul culcat în pat, în casa împăratului. Iară-mpăratul, gîndînd de svîntul că-i fărmațătoriu, l-au prins iarăș și l-au aruncat în mare cu protictorii carii și ei crezdu întru Domnului Hristos. Și fu adus trupul svîntului Arian Ighemonului de ficiorii săi, că l-au scos un delfin pre spatele sale pînă la uscat, precum singur au prorocit. Și fu îngropat cu cînstă.

Între-această dzî, pomenirea celor patru protictorii carii împreună măturisiră și străstuiră cu svîntul Arian.

Mai pre urmă, deaca munci Dioclitian pre svînții cu fealuri de cazne, aruncă pre svîntul Arian într-adîncă căscătură de pămînt legat și asemănă groapa cu brazdă și deasupra-ș-pușă scaunul preste vindecătura prăpășii și-ș ședzu în scaun. Și deade îmvățătură să gioace voinicii și viteajii, dzicînd: "Să vedem! Veni-va Dumnădzăul lui Arian să-l scoată din groapă?". Și, deaca mearșă la curte, în casa cea-mpărătească și mearșă la așternut / și văzdu adecă ferecăturile ceale de her și bolovanul în ce era legat Arian svîntul măcenic că sta spînzurate la patul lui și pre svîntul Arian culcat în pat. El să spărie, cugetînd că-i fărmațătoriu. Atunce l-au aruncatu-l în mare cu cei patru protictorii ce crezdu cu dînsul. Și delfinii, luînd trupurile cumu-ș era băgați svînții în cinci saci, le scoasără din luciul mării la vadul Alexandriei. Și, cunoscîndu-le slugile lui Arian, le strînsără și le astrucură la loc de cînstă.

Între-această dzî, pomenirea pre om-dragostea lui Dumnădzău făcută pre noi straișnică groază de cutremur. De carle fără toată neadejdea ne-au izbăvit om-ibutoriu Dumnădzău.

Pentru-a lor svinte rugi, Dumnădzău miluiește și ne spăsește.

INTR-ACEASTĂ LUNĂ, 15, stradanția svîntului CUTHOM-BIBI, Eleferie.

Acesta svînt era de la Rim, de foarte tînr rămînd sărac de tată și avînd numai mamă, anume Anthia. Carea era învățată credința întru Hristos de svîntul apostol Pavel. Și fu adus de maică-să svîntul Eleferie la Anichit Episcopul și de la dînsul învăță svînta Scriptură. Și fu băgat în numărul

* holoit

Dumnădzău, să da în toate dzile la cîntări. Și cutriera toate bunătățile. Ce acestea nu le putu răbda pizmașul și păgubitorul sufletelor noastre, ce, agiutorîndu-să ca cu o măiestrie cu sluga^{*} fericitului, i-au datu-i gînd să meargă la-mărarul, să-ș pîrască pre stăpînu-său. Precum dzice oarecare întălept: "Robii sînt pizmaș stăpînilor săi.". Deci acesta mearș la-mărarul de-l pîri că-i botedat și ș-au facutu-ș beseacă de să roaș Răstignitului. Și i-i greață de legile împărătești și obiceiae. Spuind preste acestea cum că are un sălaș ascuns supt pămînt de face toată noaptea rugă la Dumnădzăul creștinilor, chinîndu-ș trupul cu post și cu plînsuri și cu jale.

Aceasta deaca le spusă robul împotriva stăpînului-ș, împăratul aprinzîndu-ș minia, trimisă de chemă pre svîntul. Și, deaca veni naite-i, inepu a-i aduce întrebăciuni de pace, carile să vedea că-ș lingărituri, dzicîndu-i așa: "Cum așa părăsîndu-ne, o, Eleftere, lipsiș alia vream de la dorul nostru, neaducîndu-ș aminte curtea împărătească și dragosta cea mare și curată carea avem cătră dumneața?!. Svîntul feace: "Avîndu-mi, o, împărăte, trupul chinuit de boale dease, am vrut de-am cam ședzut la vîzduh ușor și adăposteață bună ca să mă însănoțedz.". Iară -mpăratul feace: "Dară pentru ce dumneața, îndulcîndu-te de dulce vîzduh și cuvînturi bune, singur te desfetedzi și te bucuri în dulceța lor?! Dară noi căce să nu meargem cu tine să ne-ndulcim?!".

Iară svîntul, neînvidu-i nice leac spre-aceasta, îndată, cătră sară, împăratul, trecînd pîrîul Sangarului, veni acolo la lăcașul svîntului. Și cercînd, află ușa cea ascunsă. Și căufînd, vîzdu girlici adinc ca un puț. Și, pugorîndu-să în nontru, află svîntă beseacă podobită și, turburîndu-să dîntre-aceea vedea, lăsînd îngrozirile, inepu la lingări cu cuvinte măgulicioase, ispitînd că va slăbi bărbăția svîntului, ce de vream că, bătînd vîzduhul pîdelor, n-avu pre svîntul îndu- / plecat în cuvintele lui. Pentr-aceaea, învătă de-i tăiară capul. Ș-aruncară trupul să-l mînceie cîinii și pasările. Deci, așa dîndu-ș svîntul în mina lui Dumnădzău sufletul și dzicînd cînstitul lui trup negrijit, ocreare creștin dumnădzăiesc și preut îl luă. Și, unghîndu-l cu miruri scumpe, l-au pus în loc cînstit.

Între-această dzî, pomenirea svîntului măcenic Vachos cel Tînar.

Aceasta era de la Palistina, în dzilele Irinei și fiul ei Constantin, împărații blagocistivi Ţarigradului. Și era tată-său creștin din strămoșii săi. Și trăînd împreună cu femeaie creștină foarte, însă prelestîndu-să din deșarta lumii aceștia slavă tată-său, lepădîndu-să de adevărata și de la părinți luată credință, să trasă de bună voaie și de sineș ticăițeaste, de căzdu și să deade în păgînătate. Deci feace șapte cuconi de-i crescu într-aceaeaș înșelăciune. Și, murînd în agărnăte, rămasără săraici șapte cuconi cu maica lor. Dintru carii al treile cîtu-i de pre rîndul de naștere, ce-l chema Dalac, ce să tilcuiaște ellipsește **FEACHE**, să feri de agărenie. Că, și pînă a nu muri tată-său, să trăgea la creștinătate, precum și feace deaca muri el. Că, fîndu-să ea de credință ca ceea ce era creștină și îmbiîndu-l, pourceasă de să dușă la moșia sa.

Și, sosînd la Ierusalim și de-acolo îndereptat de un călugăr, veni în lavra svîntului Sava. Și acolo să botedz. De-acia, rugîndu-să, dobindi de să-mbracă în cinul călugăresc. Între care, purtîndu-să curat și bine și pentru să să-nărească pre sine cu înțeara și cu aliate bunătăți, cu porunca^{**} egumenului ieși din mănăstire. Și, temîndu-să nu cumva să cearee să-l alle agareanii, că ei înțea țara.Ce, timpîndu-i-să din socoteala lui Dumnădzău a mearge la Ierusalim și aflîndu-ș pre maică-sa, îi spusă cumu-i de rîndul său și cum îl inema amară foarte pentru frații săi a ce să află în necredință. Care lucru audzînd frații de la maică veniră cu credință cătră Hristos, rămîind // numai unul în necredință. Carele au vădit agareanilor de rîndul svîntului Vacho, că așa i s-au pus numele din Svîntul Botedz, în loc ce l-chema Daghac. Și ei cercînd și aflîndu-l, îl prînsără și l-adusără la amiranul a svîntei cetăți. Și amira l-au trimisu-l la voievodul și la giudeațe. Și naintea lor mărturisînd svîntul Vacho pre Domnul Hristos și agărineasa ocărînd legea, ca o mincioasă și deșartă, îi tăiară capul.

Între-această dzî, precaviosul pîrîntele nostru Pavel cel Tînar, carele au nevoit în muntele Latrului, în dzilele împăratului Porfirrogennit.

Svîntul pîrîntele nostru Ioan Zlatostu s-au hirotonit într-aceasta dzî patriarh Ţarigradului. Între care s-au tocmit și praznicul Născutului Domnului Hristos a să prăznui și a să șarba de Svînția sa, la 25 aceștii luni. Că, vîind ocrearii de la părțile Esperilor, de-i spusără, pentr-acea s-au și strigat de la Svînția sa cuvînt de răspunsuri foarte frumos și de folos.

Pentr-a lor svinte rugî, Dumnădzău miluiaște și ne spăsește.

* robul

** voia

ÎNTR-ACEASTĂ LUNĂ, 16, pomenirea svintului și slăvit prorocul Agheiu.

Acesta era de neamul lui Levi, iară s-au născut la Vavilon, în vremele prăzii și de tînar au venit de la Vavilon, la Ierusalim și au prorocistvit cu Zaharia 36 de ai. Ș-au fost aceștia înainte de intrarea Domnului nostru Isus Hristos cu patru sute și șeptelzeci de ai. Ș-au prorocit vederat de întorcerea poporului și au apucat de-au vădăut și o parte de zidirea besericii. Și, murind, s-au astruc alafurea cu preuții cu slavă ca și dinși. De vreme că și el era de rudă preușcă.

Și era foarte bătrîn, avînd barba rînduind, cîntes la stat, vederos și luminat în bunătăți. / Era iubit și cinșit de toți ca un cinșit și mare proroc. Și i să filcuiașe "sărbătoare" numele sau "sărbat".

Într-această dzi, svintul măcenic Marin.

Acesta era în zilele-mpăratului Marin, rumin^{223r} de neamul său. Și din tinerețe și din cununie avea parte la cinștea și mesercoa sinclitului, adecă senatului, boiarin de sfat. Și cleveit că-i creștin și lîindu-i-să sama și nevrînd să giunghe bodzilor sfăr, fu bătut cu toiage, spîndzurat și pre grător fript și în tîgare prăjit și în căldare fierț. Și din toate acestea fu preaslăvit mintuit și ieșit sântos, premînd focul în roaă. Și aruncat fierilor să-l mînișce, fu ferit fără de vătămare. De-acia, obori cu svînta sa rugă idolii și, tîlînd pre-mpăratul ce mergea^{223r} la-nchinăciune la capîște și deaca-i spusără de periea idolilor, tăie capul svintului împăratul. Și l-au provoditu-l tată-său și maică-sa, ferîncindu-l.

Într-această dzi, svînții măcenici Provos și Ilirion de foc să săvrîșără.

Într-această dzi, pomenirea dintru svînții părinte nostru Modest, arhiepiscopul de Ierusalim, și obnovlenia Besericii a svintului măcenic Hristofor, aproape de svintul Polievt.

Într-această dzi, pomenirea svintei și fîcătoarei de minuni Theofano împărăteasa. Carea au fost femeaie preaințeleptulu împărat Leont.

Acesta era născută, crescută în Tarigrad, fiind de rudă împărătească, de străluminății Martinachi. fiică fiind lui Constantin de pre mesercoe ilustrius^{223r} și Anna, maica-sa, ce era de la Anatol. Aceștia în toate zilele era mihiși căce nu făcea cuconi. Și striga într-agiutoriu pre Svinția sa blagoslovita Maica lui Dumnădzău, urîndin adecă la cinștea besericii a Svinții sale la Forachie, // făcîndu-și acolea svintele rugă și dzîcînd: "O, Despuitoare și Doamnă preste lume, de ni s-ar dezlega sterpia și lipsa cuconilor carea mihnește și ne ovilește pre șerbi Svinții Tale!".

Și, de vreme ce poftira cu credință, dobîndîră cucon, parte femeiașcă. Carea, deaca o-njcrară și deaca crescu de șeace ai, o-mvărără carte și sporia în toate chipurile bunătăților. Și vâdzînd părinții ei, le părea bine. Și le sălta sufletul de bucurie și chitia preste puțină trecută vreme să le vie culsul poamelor, să să-nducească în roada cucoanei sale, aceia i lor svinte prunci.

Și, deaca să feace mare, tot adogînd în bunătăți mai cu multul și cercînd împărății Vasile Machedon să afle ficioară cu bunătăți și frumoasă, o aflără pre această svîntă plîna cu de toate bunătățile și o împeunăru cu Leont, fiul lor. De-acii, stătu bucurie pretînderea multă și veselie.

Și nu trecu multă vreme și adecă vicleanul, sămîndînd neghînă în urechile împăratului Vasile de pre limba săhstralului amăgieu avva Santavarin, acela amăgieu păcîli de cădzu la-nchisoare Leon cu femeia-ș Theofano, trei ai. Și cînd fu la obnovlenia lui svetii Ilie Prorocul, stătu cu bine împăratul cu fiul său și i adusă de la-nchisoare iară la cinște.

Și fiind strigat de tatăl său avtocator și samodîrjeț Leon, căce să bolnăvisă tatăl, atunce și împărăteasa Theofano, petrecînd împărătește, grijiia de spăsenia sufletului ei, tînd într-o nemică samă slava cea împărătească lumască. Și băgînd în de gjos samă toate bucuriile lumesti și ca nește painjine și umbre, n-au mai lipsit noaptea și dzua imblîndînd și milostivînd pre milostivul Dumnădzău și-nducîndu-l cu psalmii și cîntările și peasnele ceale sufleteti și cu milosteniile alîndu-l. Că, pîrînd florile portului împărătesc pre deasupra îmbracătu luminat, iară pre de nontru, la piule, cu rase și muștra trupul. Și, alegîndu-ș hrană săhăstrească, nebăgînd samă meseale ceale cu cheuliale scumpe și-mbuibăcioase, să hrăniia cu proasta / hrană, cu pită și cu legumi verdețe. Iară bogătiia și odorale și avearea ce-i venia pre mîn, carile sînt scootite de cinște la năluncîțele lumesti, ce la-mpărția la mișei. Iară hainele ceale scumpe le da celora ce le trebuia și era lipsiși. Și-mpărția hana de-agiuns și socotînd văduvelor celor rămase de soți și de părinți rămașilor săraci. Înbogătiia cu avearea-ș mănăștirile ceale lipsite. Purta grija slugilor ca fraților. Nu dzisă nimăruia pre numele gol, ce

* rîpăosînd
** rîmican
*** parocîca
**** lumnat

tot cu "dumneata", n-au ieșit din rostul ci giurămint sau minciună sau sudalmă. Nu lipsia nice dănoară cu fața mihneț, în taină și cu lacrimi udindu-ș așternutul ce era luminat cu scumpe straturi ci și odaluri sumpce. Din care, sculindu-să și trimițind laudă și slavoslovie la Dumnădzău.

Pentr-aceea, din mult podvig și petrecere ascuțita ce petrecea, au bolnăvit. Și, luind boala în prilej, să facea că nu-i sufăr la bucate și cu aceeaș acoperiția postul. Dară că nu mai lipsia împărșind la mișei. Și rostul ci pururea era în legile dumnădzăești, de cînta aceale svinte grauri i lui David. Nu i să mai dodeia acea de șapte ori în dzi laudă și slavoslovie lui Dumnădzău. Nice au adormit răpaos fără de lacrimi, durindu-o inema pentru săraci și cădzuț la nevoi și streini, rugind Dumnădzău pentru dînșii și tindzindu-le mîna într-agiutori, agiutind văduvelor și săracilor for cei afundați în nevoi și scribe și în griji.

De-acia, lepădindu-să de lume și de toate ale lumii pentru Isus Hristos și rădicind asupra ei giugul cel bun a Domnului Hristos și svinta cruce pre umerle ei, nu s-au greșit de bunurie ceale nedejdiute. Și demainte cunoscîndu-și ducerea din trup și din lume, ș-au luatu-și iertăciune și sărutare întru Hristos de la tot săborul călugărițesc unde petreceu. Și așa, cu pace, ș-au datu-ș în mîna lui Dumnădzău sufletul ei, cu slavă de împărăteășe în lumea de sus, căce au lăsat binele pemiteș // pentru Hristos ce ș-au îndrăgit.

224r

Pentr-a lor svinte rugi, Dumnădzău miluiește și ne spăsește.

ÎNTR-ACEASTĂ LUNĂ, 17, svinții prorocul Daniil și svinții trei otroci: Anania, Azaria și Misail.

Acesta fericitul Daniil Prorocul era de neamul lui Iuda, ruda lui din cei mai de frunte de laudă împărătească. Și s-au născut în cea mai de sus, Vitharo. Și din cuconie pruncească fu adus de la jivovie^{*} robit la Țara Haldeilor. Ș-au prorocistvuit 70 de ai.

Sirguit-au și întruparea Domnului Hristos patru sute și șeasedzăci de ai. Și era om cu minte-ntręagă și văzdrăjnic, ațita cit le părea jidivilor că-i scopit. Plins-au dară mult pentru țara. Și au pus multă și mare nevoiță cu postul și cu opritul de la tot feaulul de mincări dorite. Și era uscăcios la față și frumos foarte din darul lui Dumnădzău și cinsteș.

Iară cei trei otroci, precum spune istoria, era din cetatea Ierusalimului. Părinții lor sint Ezechie și Caligoni împărății. Care Ezechia au îndrăznit de-au dzis lui Dumnădzău că i-au slujit bine. Ș-au imblat împlind poruncile Svinții sale și luă de la Dumnădzău adaos vieții sale 15 ai și au întors înapoi soarele dzeace stepene.

Aceștia svinții otroci, cînd au venit Navuhodonosor, împăratul asirilor, fură luați la Vavilon împreună cu Daniil Prorocul. Și stătura la boierie, înderepători și deregători trebilor^{**} împăratului pentru bunătățile lor. De-acia, cînd defăimară icoana cea de aur a-mpăratului de nu-i feacăre închinare, fură aruncați în căminul^{***} cel cu 7 părți mai înfocat. Întru care, cu pogorîre dumnădzăiască ce feace îngerul întru dînșii, cîntară lui Dumnădzău în mijlocul focului, vădzînd împăratul minunea. Și mărturisî că mare Dumnădzău iaste acesta care pro- / slăvăsc otroci, că, de-acia, și focul s-au premenit în roașă și rămasără nebețijiți și neațiși de vătămare.

Iară Daniil, săvai că trăia cu dînșii și deprună petrecea și vietuia, de le-au fost prilej cinstei la-mpărăție, ce nu fu aruncat cu dînșii în foc. Așa au fost voia lui Dumnădzău să să țîmple trei, de vreamे ce și svinta Scriptură așa adevăredză. Și, precum să ia sama, nu-i fără socoteală. De vreamे Valtasar, numele lui Daniil ce i s-au dat haldeiate^{****}, iaste că o cunoștință de preste samă cinstie, să nu gîndească haldeii că numele Valtasar le-au folosit, că acel nume Valtasar iaste numele Domnului haldeiesc, "focul", că dumnădzăul lor era focul. În foc credea ei. Și să nu dzică că numele lui Daniil le-au folosi. Pentr-aceea, Dumnădzău au tocmit de nu fu aruncat și Daniil cu dînșii într-acei foc. Că niceș să pomenească în pomeanele căminului^{*****} acestui înfocat în svinta Scriptură de Daniil. Iară svinții trei otroci apoi, după acea minunată și din sus de minte izbăvire din foc, iarăș întorcîndu-să la cîntea lor și petrecînd viață slăvită și cinstită, priimără și ci cu pace firșitul vieții sale cu Daniil.

* Iudea
** averii
*** cupurtior
**** persește
***** cupurtiului

Spun une istorii cum, după moartea lui Navuhodonosor și aloraltăli împărați ce cinstin prin Daniil și pre otrocii, s-au sculat alt împărați păgîn, ce-l chema Atticus. Carele, luînd sama svinților și-frmuntat de dînșii, porunci de tăiară capul lui Misan și-l sprejoni Azaria, întinzînd Fivlitorul, Așjideră și Anania au sprejinit în brațe capul lui Azaria tăiat. Lară Daniil întinzîndu-ș veșmintul, sprejini capul lui Anania, apoi, tăiară și capul lui Daniil. Și spun că li s-au lipit capetele la trupurile, sprejini capul lui Anania, apoi, tăiară și capul lui Daniil. Și băgați supt o piatră, stăturu sute de ai, și îngerul Domnului rădicînd, i-au adus în muntele Gheval. Și, băgați supt o piatră, stăturu sute de ai, pină cînd s-au sculat și ei la învierea Domnului nostru Isus Hristos. Și iarășii adormiră. Și să face săborul svinților sale în Bescarica cea mare, precum am luat de la svinții noștri părinți de-î străbîn naintea Născutului Domnului și Mîntuii- // toriului nostru Isus Hristos. Pentru cum socotim căce sînt și ei de neamul Iudei, din carele să trage și neamul Mîntuitorului nostru Isus Hristos.

Într-această dzi, pomenirea svinților măcenici Paternulbie, Copri și Alexandru. Carii mărturisiră în vremile lui Iulian Prestipnic. Și pomenirea preacuviosului și pururea pomenitului ispovednic Dunale, ce ș-au pusu-și numele Stefan.

Acestia svințul Dunale au fost domn țării sale, un ostrov orcare, ce-i dzic unii Niverits, alșii Veron. Care iaste aproape de Gadire și iaste incugiurat de cursurile ocheceanului. Era bogat și crescut în obiceia dumndăzhești, mai mult trăia lîngă Dumndăzđu decît lîngă oameni. Pentr-aceaea, socotind toate lucrurile lumii ca nește gnoaie, lăsa domnia cuconilor și mearsă la Rim de să călăgări, luînd portul și chipul îngerese. De-acia mearsă la vestitul Țarigrad, vorovind împreună cu împărații Constantin și Roman Porfiroghennitii sau Bagreanorodnicii. Fu trimis de dînșii la Ierusalime, că și ș-au poltîu-și de la acestia împărați fericitul. Carele, sosînd acolo, împlîndu-ș dorința și luînd schima cea mare de la Hristodul, patriarhul de atunce, ș-au pusu-ș numele Stefan. Și răbdă multe ocări și rane de la spurcatul neam sărăcinesc, că-i era fețe' barba.

De-acia, veni la Eghiptel. Și acolo fu prins și băgat la-nchisoare cu 2 preuți ce-i urma. Și, răbdînd 6 luni cu foame și seate și cu altă patimă rea, fu trimis de cine l-au prins la Amira, adecă soltanul Misurului. Și de la acela păînd legăturii mornice, silit să leapede de Domnul nostru Isus Hristos, stătu tare împrotivă, nebiruit. Și mărturisii cu slobodă îndrăznire pre Svinția sa Fii lui Dumndăzđu. Dumndăzđu adevărat. Și, pentr-aceaea, fu băgat în mai multe munci și pedeape. De carile stricat s-au războlit ș-au lăsat viața, spîndu-i Dumndăzđu de mainte sfr- / șenia.

Într-această dzi, svințul măcenic Iachos.

Pentr-a lor svinte rugi, Dumndăzđu miluiaște și ne spășeaște.

ÎNTR-ACEASTĂ LUNĂ, 18, pomenirea svințului măcenic Sevastian și cu ăi de dînsul, Zoi, Tranghilin, Nicostrat, Claudie, Castor, Tivurtie, Castul, Marchelin și Marco.

Dînr-aceștia, Sevastian era unul dîn statul senatului, adecă boiarin mare de sfat, în dzilele lui Dioclitian împărați și Maximian, de sat de Mediolane. Care pre mulți trasă la svința credință. Iară Marchelin și Marco, fraji fiind, suferind inchisori lungă vreme și băgați în multe fealiuri de pedeape și munci, i se scoasă să le taie capetele. Iară tatăl lor Tranghilin și maica lor Minchia, fiind ellini, cu lacărni pregiur dînșii, puțin de nu i-au smintu-i de la patimi pentru Domnul Hristos. Și mai s-ar hi tiimplat una ca aceaea de nu i-ar hi întărit svințul Sevastian, vorovindu-le cu mare îndrăznire nu numai lor, ce și pre tatăl lor, pre Tranghilin, l-au trasu-l cătră credință la Domnul nostru Isus Hristos. Și de-acia, Tranghilin, deaca credzu, învăță și pre eparhul de-l întoarsă spre credință. De-acia, eparhul chemă la sine pre slăvitul și fericitul Sevastian și pre Policarp Preput și-i rugă să-l mîntuiască de boală ce avea. De carea, deaca s-au istealt, credzu cu tot sufletul întru Hristos Isus Domnul nostru. Și sflărimă toți idoli ce avea în casă-și și să botezdă. Iară fericitul Gaie Episcopul, pre Marchelin și pre Marco, fraji imbi, i-au hironotit diaconi și pre tatăl lor popă. Iară pre fericitul Săvastian l-au făcut ecdicon, adecă giudeț a besericii.

Și iarăș, cînd s-au pormit goană asupra creștinilor, atunce, depreună cu aceștia fură prinș și de Nicostrat, Clavdie, Castor, Tivur- // tie, Castul și Zoi și în multe chipuri muncii, luară sflărgenie de viață. Iară svințul Sevastian, fiind chemat de iznoavă de Dioclitian și întrebat, fu împröșcat cu dease săgeți și zdrobot cu beațe. Și, tîindu-l buclăji, deade sufletul la Domnul Hristos Dumndăzđu.

Într-această dzi, svințul măcenic Evivot.

Acesta svinț măcenic era în dzilele lui Dioclitian și Maximian, de la descălecatul locului ce să chiamă Opsichion. Acolo născu și cu bunătăți viețuînd și-n toate dzilele minuni făcînd multe și pre mult

* stihosă

intorcind la Dumnădzău, păți multe scribe de la elini, jacuri bucatelor, legături, bății și tot feali de peteapse. Deci, intr-una de dzile, fu băgat în foc. Și rămîind nebetejit și sănătos, trasă pre mulți la credință cătră Domnul Hristos. Pentru-aceea, trimisă de-l lua domnul Chizicului, Leontie. Și, scofindu-l la-mtorebar, fu bătut cu pietri preste obraz și preste gură. Și spinzurat la un lemn, fu biciuit și herilor dat să-l mănînce. Și, rămîind nevătămat, fu închis în temniță. Și multe ciudease și minuni făcînd preaslăvite, feace pre mulți elini de să creștinară. Pentru care pricină, pornit tiranul spre urgie, pusă nește voinici să-l giunghe cu cuțtele. Iară ei, orbicindu-să, să giungheară pre sine. Și svintul măcenic rămasă sănătos. Și-l băgară în temniță.

Intr-aceea dată, Marele Constantin trecînd de la părțile Scapătateilor spre Răsărite și înfricoșîndu-să tiranul de Marele Constantin, invătă de slobodziră pre toți creștinii de pre la închisori. Și-npreună cu aceștia fu slobodzit și fericitul acesta. Și să dusă la sălayul său. Și, trăind de-acia 5 ai, multe făcînd minuni, ș-au datu-ș cu pace sufletul la Domnul Hristos, în veci de să odihnește luminat.

Intr-această dzî, pomenirea precavuosului părintele nostru Flor, episcopul de Amisnu. /

Acesta era în vremele lui Iustin cel Tânăr și Tiverie și Mavrichele împăraților, în Țarigrad, din părinți acelaș nume, Flor și Evfimia. Și să feace isteț la toată învățatura elinească și svinta Scriptură. Și înfii fu scriitoriu de iscălitură împăraților; de-acia, s-au suit în rîndul patrichilor. Și insurîndu-să și făcînd cuconi și murîndu-i de ciună, să feace călugăr, gîdzînd la un metoh al său, la Anapon. De-acii, pentru bunătățile sale, fu pus arhieru, episcop la Amisnu. Și, deaca-ș mearsă la scaun și purtînd bine turma ce i s-au încredințî, multe făcînd minuni, răpăsoș de mearsă cătră Domnul.

Intr-această dzî, pomenirea svinților măcenici Foca, Ermil de sabie săvrîșit.

Intr-această dzî, pomenirea svinților măcenici, Zabei Diaconul și Alfie Citejul. Carii să nevoiră în Chesaria.

Intr-această dzî, pomenirea svintei și de minuni făcătoarei Sofiei și obnovlenele svintui besericii a Svinții sale preasvintei Maicii lui Dumnădzău, în tîrgul de aramă. Și pomenirea precavuos părintele nostru Mihail Singhelul și Ispoveadnicul.

Acesta era din svinta cetatea Ierusalimul, ficior de părinți creștini buni. Și, invățînd cartea și filosofia elinească și deprînzînd bine și cartea noastră, s-au călugărit deaca au murit tatăl. Și maică-sa călugărindu-să cu featele-ș la o mănăstire, iară svintul Mihail, purtîndu-să bine și cum place lui Dumnădzău. Și supîndu-să în toată petreacerea cea aspră, s-au spodobit de fu pus preut. De-acia, au intrat într-o peșteră de lînște, la carea mearsă și Theodor și Theofan ispoveadnicii și filosofii. De-acia, marele Mihail să feace singhel de patriarhul Ierusalimului, iară minuații frați Theodor și Theofan, preuți și slujitori.

Și, într-o vreme, fură trimiș de mai-marcele Ierusalimului cu treabă // mare la Rim. Și pentru ca să dea și nește hărătilu săbornice asupra lui Leon Armeniului Iconoboretului și asupra lui Theodot ce era atunce patriarh Țarigradului. Deci aceștia svinți, povînuindu-să și plecîndu-să patriarhului ce i-au trimis, deaderă hărăturile, propozînd și ei multe cuvinte dogmăticești improtiva cela ce li să punea protivă. Deci, prînzîndu-i tiranul acela Leon Armeniul pre Theodor și pre Theofan, i-au trimis în urgie, iară pre fericitul Mihail cu lov, frate-său, i-au închis în pretorion. Și, de-acolo, pîndu-i lanțue greale în grumadzi Mihail Împărat cel Gîngav, i-au trimis cu ucinicu-său la o mănăstire a Plustadei. Deci, de multă caznă și patime, pîfînd de cursul ochilor și de zgîrcitura a tot trupului, rămasă nemîșcat adamtul acesta.

Și, deaca stătură împărații Mihail și Theodora și cinstia tot creștinul svintele icone slobode și să chema toți cei izgoniți pentru diensele și să spodobia a multă cinste, atunce și acesta svint fu rugat ca un mare ispoveadnic de împărăteasa să primască cinstea patriarhiei. Și, nevrînd svintul Mihail să primască, pusură pre svintul Methodic. Iară el iară fu cinstit ca un singhel. Și primi mănăstirea cea mare a orașului supt ascultarea sa și de odihnă șie. Și, viețînd cu bună credință și cum lubește Dumnădzău rămășița vieții sale și sosînd la optdzici de ai și cincî, în 18 dzile a lui dechevrie s-au mutat la Dumnădzău cu pace.

Intr-această dzî, pomenirea dintru svinți părintele nostru Modest, arhiepiscopul de Ierusalim.

Acesta s-au născut din părinți pravoslavnici din Sevastia, de la carii tatăl să numia Evsevie și maica Theoduli. Fiînd Theoduli stearpă și pentru ruga lor, amîndurora li s-au dăruit acest cucon

* notariu, șlihtici

marele acesta părinte, după 40 de ai de-mpreunarea lor ce s-au luat. Apoi, deaca s-au născut acesta marele, fu pîrit tată-său la Maximian împărat cumu-i creștin. Și / legat, l-închisără în temniță. Care, deaca știu Theoduli, mearșă și ea la temniță cu cuconul. Întru carea, închiș depreună, feaceră rugă la Dumnădzău să le ia sufletele. Și așa răpăosară, dîndu-ș sufletele în minule svinților îngerî de le dusără la Svinția sa.

Și, întrînd temnicerii, îi aflară răpăosași, numai pruncul viu aflară în mijlocul lor, de cinci luni cucon fiind în fațe. Și-l luară de-l dusără lu-mpăratul. Iară Maximian, vâdzînd cuconul frumos și dragăstos, îl deade pre mina unui singlitic să-l crească, ca să-i fie de slujbă bodzilor. Și, deaca crescu fericitul Modest și oblicind din cine-i și cum iaste ficior celora ce-au murit pentru Domnul Hristos, sosind la 13 ai vîrstă, află un dascal creștin. Și, învâzîndu-să de acela creștinăteaca și cu totul să lipi la credință, numai ce-ș făcea voce-rea căce-i cu ellini în lăcuință.

Și, cînd fu într-o dănoară, strigînd Maximian în poruncă tuturor să fie cu tot omul la jîrtvă tot în de-a valoma, nime să nu lipsască. Atunce svințul mearșă la mormîntul părinților săi de să rugă lor cu multă osîrdie să-l izbăvască de minule ellinilor, să să poată spodobi Svințului Botedz.

Și, aflîndu-l un argintari ce venisă de la Athine, l-au luat cu sine la Athina, făcînd multe minuni pre cale. Și, ducîndu-l argintariul la arhierul locului, l-au oglășuit și l-au botedzat. Carele vedea la botegiunea svințului un stîlp luminat, pogorît din ceri și rădzîmat în capul svințului Modest botedzîdu-să. Apoi, deaca să botedză, camai mare minuni făcea. Că, avînd argintariul acela o sor războlit în dăcarea cumplită de moarte, iară svințul numai căce ș-au tîns minule preste dînsă, îndată s-au sculat svințoasă. Ș-au tîmăduit și pre un îndrăcîi. Și, timpîndu-să săvîrgenie argintariului și femeii sale, avînd ei cuconii, au scris și pre svințul în cuconii lor, osîbind și lui parte din tot, de-aseamenea cu ficiorii, în cartea cea de limbă de moarte. Și, deaca răpăosară, iară svințul partea sa nu o ținu, ce o dăruî ficiorii argintariului.

228r

Iară el, lăcînd pre la lo- // curi pustii, petreaca săhăstrește. Iară ficiorii argintariului, de rîhnă căce-i cinstiaa tot pre-acolea pre svințul îl măgulară de-l dusără cu sine într-o cale departe cu neguțatoria. Și, deaca mearșără la Eghipt, îl vindură ca pre un rob unui păgîn, de la care păiș svințul cazne cu-ntunecareele în șeapte ai. Pre carele cu nepărăsîta rugă la Dumnădzău l-au izbăvit de păgînăție, de-au primît Svințul Botedz. Că să războli și l-au ișșealit cu ruga svinția sa. Pentr-acea minune, mai virtos s-au botedzat.

Apoi, murînd acela, mearse svințul la Ierusalim de să-nchină Svințului Mormînt a Domnului Hristos și muntele Sinaiului. Și, zăbăvîndu-să în lucruri dumnădzăiești, făcea multe minuni.

Și, răpăosînd arhierul Ierusalimului, din dumnădzăiască arătare fu hirotonî arhierul fericitul Modest, sosind la vîrstă de 50 de ai și 5. Și multe minuni feace acolo. Că unu orășan ierusalimitean ce era bogat murîndu-i vitele otrăvite din adăpătoare, că din facere dimonească să strînesea în fîntînă mulime de șerpi și să otrăvi apa. Și mearșă svințul și i le învisă și pre șerpi umorî. Și feace silă și dimonului de să ivi în chip de cîine și-l giură cu trașnic giurămînt, cu putearea lui Dumnădzău îngrozînd, de-acmu nainte să nu cuteadez a să apropiia pre unde să răspunde numele svințului.

Și, odănoară, nemerîră cu neguțatorie ficiorii argintariului la Ierusalim, aceia ce-l vinduseră la Eghipt. Și ei, necunosînd pre svinția sa, vâdzîndu-l patriarh. Iară svinția sa nu numai că nu le-au posnoluit, ce încă cu dragoste i-au ospătatu-i și i-au dăruitu-i și mare cinste le-au făcut. De-acia nainte, petrecînd svințul așea cu viață svință, acesta marele părinte 38 de ai în arhierie, de-au împlut preste tot 97 de ai. Și s-au mutat la lăcașele ceale de răpaos veacinic.

Pentr-a lor svințe rugî, Dumnădzău miluiaște și ne spășeaste.

ÎNTR-ACEASTA LUNĂ, 19, pomenirea svințului măcenic Vonifantie.

Acesta era în vremile lui Dioclitian / șerb unîi giupnease mare, singlitică, adecă senatorcă, anume Aglaida, fata lui Acachie antipatului de Rim". Carele făcea păcate amîndoi, Vonifantie cu Aglaida, stăpînă-sa. Și era și bețiv de să-mbăta. Dară era și milostiv și iubitor la streini. Și cu osîrdie da lipsișilor și era milos foarte și lăcrăma cînd vedea nevoia oamenilor rugîndu-l. Așea era și stăpînă-sa Aglaida, miloasă și îndurată și iubia svinții măcenici.

Și, cînd fu într-o dîz, dzîsă lui Vonifantie: "Du-te la Anatol, unde muncese măcenicii și-m da moști de-a svinților, să ne fie de-agiutori sufleteaște și trupeaște!". Iară Vonifantie risă și dzîsă: "Dară de-î voi aduce moștile meale, primî-le-vei?". Iară ea rizînd îi dzîsă: "Bețivule!". De-acia, îl dojeni și-l

* Roma

învăță și-l rugă. Și-l trimisă cu bani. Și să ducă cu 12 slugi și cu mulți galbeni la Chilichia, unde să muncia svinții. Și află svinți măcenici la muncă. Și mearcă de le sărută legăturile și le ferici nevoimțele și le laudă.

Și mearcă de astău naintea ighemonului, mărturisindu-să creștin. Și-l prinsă de-l spîndzură cu capul în gios și-l strujiră fără milă și trestei ascuțite îi bătură pre supt unghi și cu plumb topit îl adăpară. Și într-o căldare plină de smoaală topită îl băgară cu capul în gios, herbind smoaala. Și, ieșind din căldare fără vătămări, să-ntoarsără 50 de oameni, din slujitorii. De-acia, tîind capul svinții sale, cursă lapte în loc de sînge. Și veniră la Hristos 50 de oameni de să botedzără. Iară slugile-i neștiind, să gîndia că să zăbăveaște la crîsmă după beție, cum îi știa năravul. Deaca vădzură că să zăbăveaște, începură a-mbla ș-a întreba, pînă obliciră de tot de-amănut.

Și, deaca-l aflară umorît, cădzură cu lacrimi plîngînd și sărutîndu-l și cerșind iertăciune pentru răpțe ce l-au muștrat pre neștiute. De-acia, deaderă cinci sute de galbeni de-l cumpărără și-l adusără la Rîm. Iară săpînă-sa Agliida, spîndu-i svințul inger de tot, l-au timpinat cu cîinste și l-au provodit și l-au astrucal // cu mare cuvîință, la loc cînsit, aproape de cetate, 50 de stadii. Apoi au făcutu-i beserăciă pre nume în curțile ei și l-au adus de l-au pus în beserăciă, unde izvorează mare svințele lui moștină de istealenii izvor. Iară ea, de-atuncea, petrecu în viață svință și plăcută lui Dumnădzău. Și, petrecînd cu mai bine, cu pace ș-au dat sufletul în mîna lui Dumnădzău.

Intr-această dzî, pomenirea svinților măcenici Ilie, Prov și Areos.

Aceștia era de la Eghipt, creștîni. Și pentru slujba ispoavednicilor celora ce era în Chilichia ei feceră cate. Și, deaca mearcă la Ascalon, fură prinș și aduși la Firmilian Giduețul. Și mărturisindu-să creștîni, fură muncii în multe fealuri de munci. Deci Aris deade sfîrșene cu focul, iară Prov și Ilia le tăiară capetele cu sabia. Și să face bulciul lor la măcenicia lui svinții Filimon.

Intr-această dzî, svinții măcenici Timothei și Polievct.

Dintr-aceștia, Timothei prinș și mărturisind pre Domnul Hristos, mai apoi de alalte munci ce-l munciră multe fealuri, ș-au săvîrșit cu foc în Mavritania, iară Polievctos, pîfind și l-au provodit și l-au muncit chipuri de munci, îl băgară în Chesaria, în foc. Și așa deade sfîrșene.

Intr-această dzî, pomenirea svințului măcenic Evtihie și Thessalonichi și cu dinșii două sute de bărbați și 70 de femei de sabie săvîrșii.

Intr-această dzî, pomenirea cuvios părintele nostru Grighentin, episcopul de Crefos, la Ethiopia.

Aceștia era de la orașul Mediolanelor, iară părinții lui Agapie și Theodotia. Care, ca nește pămînt bun ce-au luat sămîință dumnădzăiască, să vedeă că va crește roadă bună. Pent-aceea, și soșind la măsura / vîrstei, să arătă ascultători și implutorii poruncilor Domnului Hristos*. Și, diaconindu-să din dumnădzăiască arătare, dîndu-să în post și-n toată nevoința sfultească. Și dint-aceaea dobîndind darul Duhului Svinț, făcea minuni și ciudease. Apoi, iarăș mearcă la Mediolane. Și afind un săhastru la loc osăbit, învîințind și lund veaste de toate ce i să vor tîmpla. Căruia și marele apostol Petr i-au spusu-i avidomă, obîrșindu-i-le și alalte toate**.

Și tîmpîndu-să a scrie Lesvasan, împăratul de Ethiopia, la Proterie, papa de Alexandria, cerșind episcop destoinic. Și atunce era în Tarigrad împărat Iustin; era în grije papa să poată nemi om ca acela. Și i să arătă svințul Marco Apostol de-i spusă în venie de svințul Grighentie ce era atunce nemerit oaspe în cetate la o gazdă. Și, afindu-l, l-au luat și l-au hirononit, făcîndu-să minuni și seamne dumnădzăiești la hirononie. Și, obîrșindu-l cu de tot ce trebuie, l-au trimis și cu scrisori. Și, deaca soși la Ethiopia, l-au primit împăratul Lesvasan cu bucurie. Și, din cărți înțelegîndu-l ce i-au scris papa, mulțămînd lui Dumnădzău, îl săruta ca pre un apostol a Domnului Hristos. Și i-au dat toată puterea sup ascultare. Iară svinția sa feace popi și diaconi și svinți beserăci ce să feaceră atunce de nou la Ethiopia sau Aravia cea bogată, acolo unde era, mainte, mai preste tot, jidovi.

Și botedză pre mulți jidovi cu mare-trebături și greale, precum spune mai pre larg la istoria svinții sale, ce să dzice *Cartea lui Herban* sau *Ervan*. Că după ce feaceră jidovii cît rău feceră, avînd împărat pre Dunaan Jidovul în Țara Omirîtului, care cu viclesug au luat cetatea Negranel ș-au umorît mulțime de creștîni și pre svințul Aretha măcenicul, ce s-au pomenit la octovrie 24.

Apoi, pobedîndu-i pre jidovi împăratul Lesvasan și neputîndu-să jidovii întoarca la credință, după multă și grea întrebare din svința Carte, poțriră jidovii minune să vadză pre Domnul Hristos, să

* octovrie 24

** octovrie 24

230r să-creadă. Și svintul Grighentie, vădzind că-ntral chip nu s-a putea mintui și // fiind împărțut cu tot sfatul și cu tot cirosul besericii la-nrebare, să deplăză svintul pușinel și feace rugă așa: "Acela strașnicul Cuvint a strașnicul și marele și nevădzut Părinte, Svinția Ta", Carele mainte, pină a nu să face vremile și veaci fără patmă și fără sursore, Ce te-ai născut din Părintele și te născuți din singură nenăscuta lumink. Unul singur răpșos stălumind. Svinția Ta. Care dntru-nți ai inchegat cerurile și pământul pre ape. Svinția Ta. Carele pleacă cerurile și Te pugoști, ca roua pre lină, deasupra svinta Ficoară Maria, născind-te Svinția Ta, Care ț-a-lesăș ucinici la sine din pământul Tău, Țară Jidovască Svinția Ta. Care te-ai prebrăzuit naintea ucinicilor Tăi cei căpetenii în muntele Thavorului, Svinția Ta ce feceși mari și strașnice minui în mijlocul călcătorilor de leage, jidovilor, Iisus Hristos, mă rog Svinții Tale. Carele tutinderea ești și toate le plinești, fie-ți milă de-acastă mulțime de-nțunecat neam și o luminedză cu putearea Ta! Deșchide le ochii cei întunecați ce-s orbiți de dracul, pre mulțimea iefinătăților Svinții Tale, arată-te Svinția Ta la dinșii, ca să te vadză avidomă și să te creadză pre adevărut Dumnădzău și pre al Tău Părinte Dumnădzău Care te-au trimis, adevărut Părinte și Dubul Tău cel Svint! Amin .".

Și, obișzind svintul ruga în chip minunat și gloate, deaca dzisără: "amin", împărțut și boiarii și toate gloatele, toți prăvia cu ochii la svintul. Și să feace cutremur mare și tunete virtuose spre răsărit, cit să-ngroziră toți. Și, căutind, vădzură că să deșchisă cerul și din deșchisură să tinsă nuăr ca un șes pină la dinșii agiungind nuărul luminat. Și ei prăvind cu frică, adecă Domnul Isus Hristos ieși pre ușea aceea a cerului purcedzind și venind pre nuăr în vederea tuturor spre dinșii. Și era cuvioasă frimșeata Svinții sale foarte. Și veni de stătu în capătul nuărului, aproape de svintul arhiepiscop și a săborului, deasupra, sus, ca vro 70 de coți, aita cit putea vedea tot / nărodul. Și era îmbrăcat cu nuărș roșu, frumos și ieșia de la Svinția sa fulgere de dumnădzărie. Și în capul Svinții sale strălucoure de fulger și diadime și frimșeate neprețutate, din răzdele din cap cumuna de spini. Și avea de ținca în stînga sabie, iar de-a dreapta sa avea pre sine.

Și, deaca stătu Domnul inproția lor, frică și cutremur cu bucurie mare cădzu pre-mpărțut și boiarii și nărodul creștinesc, cit nime nu putu dzice nemică, de strașnică videnie. Numai ce prăvia și, de bucurie, Marie să minua și-ș bătea pieptul.

Iară Ervan și cu jidovii săi prăvind deaca strașnică taină, pocăindu-să, și-ucidea piepturile și, de frică și cutremur, căuta să fugă. Iară arhiepiscopul cătră Ervan cu nalt glas strigă: "Prăveaște, Ervane, și sămăluiaște această strașnică taină pentru tine să feace! Că feceși mare cercare și-nrebare! Și te-nțourece de creade cu întreagă credință, că unul iaste svintul, unul iaste Domnul Isus Hristos, în slava lui Dumnădzău Părintele! Amen .". Iară Ervan, pină acii tot tăcea-nspăimat. Și veni glas de la Domnul cătră jidovi: "Pentru mare ruga arhiepiscopului m-arăt voaă, în ochii voștri, Eu, Răstignitul de părinții voștri!". Și deaca audzără jidovii, cădzură toți la pământ de frică, cum pătășia svintul Pavel Apostol cînd l-au fulgerat Domnul Hristos din ceri, cum spune la *Deacmii*, rA 9, de orbiră. Și le era deșchis ochii și nu vedea cu dinșii, că li s-au întunecat vederile, după ce vădzură pre Domnul Hristos.

Aceastea lucruri strașnice deaca se feacă, nu pre scurt cum să spun, iară capătul nuărului s-au rădica la svinta față a Domnului Hristos de l-au acoperit de cătră fața lor, luminat fiind nuărul acela ce era ca un pod sau ca un șes. Și așa Svinția sa mărgind, nuărul după Svinția sa să strîngea, înduplecindu-să din dosul Svinții sale, pină sosti la ceri Domnul și la curțile Svinții sale. Și să-nchisă de să vîndecă cerul.

231r Iară-mpărțut și cu creștinăteata de mare bucurie nu s-a-ncredea, minunându-să. De-acia, să botezdră jidovii toți și dobîndiră lumina ochilor din svintul Botez. // Iară svintul Greghentin, păsind turma lui Hristos ce i s-au dat pre mină, cumu-i bine și multe minui făcînd, s-au răpșosat cu pace, proslăvind pre Dumnădzău.

Într-acastă dzi, svintul măcenic Trifon.

Pentru-a lor svinte rugi, Dumnădzău miluiaște și ne spăsește.

DUMINECĂ, aziatea Născutului Domnului Hristos, avem rînduit de la svinții și purtătorii de dumnădzărie părinții noștri să facem pomenire tuturor, din veaci, lui Dumnădzău plăcuți dreptii părinți și strămoș. De la Adam și pină la Enoh, Noe, Melhisedec, Avraam și Moisi, David și pină Iosif, logodnicul Preasvintei Dumnădzău-Născătoare, pre cuvîntarea rudelor, precum evanghelist Mathei au istorit, asjidere și proccii și proccijele. Iară prologul fiind în versuri iamvicești, iaste scris în mineae.

• • •
pentru-a lor svinte rugi, Dumnădzău miluiaște și ne spăsește.

ÎNTR-ACEASTĂ LUNĂ, ÎN 20, pomenirea svintului CUTHOMONHHA, Ignatie Bogonoset.

Acesta svint au fost diadoh svinților apostoli, adică de la dinși luat. C-au fost patriarh al doile după Evod la Antiohia, carele era ucinic lui Ioan Bogoslov depreună cu Policarp, episcopul de Zmirna. Și fu adus acesta svintul Ignatie nainte-mpăratului Traian, cînd venia de la Rim, de trecea la răsărit asupra parthilor. Și, mult pricindu-să cu dinsul pentru Domnul Hristos, dîndu-i a cunoaște neschimbatal sufletului său de cătră svinta credință carea o avea cătră Domnul Hristos. Și-i deade pe coastele i-au friptu-i cu-mfocări cu undelemn. Și pre jeratec / I-au pus de-au stătut și cu unghi de hier I-au grîmpat. Și, toate acestea munci biruindu-le, I-au trimis Traian la Rim, legat cu deaze slujitori, că să-dea leilor să-l mănince. Și așa mîrgînd cătră Rim, întâria svintele beseracii cu învățăturile, prin toate orașe trecînd. Și-i adevéria pre toți spre credința Domnului Hristos.

Și, sosînd la Rim, ruga să fie mîncat de lei ca să să facă curată piine lui Dumnădzău. Deci îl scoasă ră la teatrum, adică la prăvirîște și slobodziră leii flămîndz asupra svinții sale; I-au mîncatu-l, numai ce-au lăsat ciolanele ceale mai mare. Și, stringîndu-le creștinii, le adusură la Antiohia, la scaunul svinții sale.

Acesta fericitul, precum spun istoriile, cînd era prunc mititel, I-au luatu-l în brațe Domnul Hristos și-au dzis cătră ucinici: "Cine nu s-a smeri ca pruncul acesta nu va intra întrul împărăția ceriului. Și cine primeaște unul de-aceștia cuconi în numele meu pre mine primeaște!". Pentr-aceaea, s-au numit și "Bogonoset", adică "purtat de Dumnădzău" sau "purător de Dumnădzău", căce I-au luat în brațe Domnul Hristos. Pre-acesta svînt și părintele nostru Ioan Zlatoust I-au cinștit cu laude. Și să face bulciul lui în svinta Beseracii cea mare.

ÎNTR-ACEASTĂ DZI, pomenirea svinților măcenici Evghene și Macarie.

Aceștia svinți era în dzilele lui Iulian Prestipnic. Și, prînzîndu-i, astătură naintea lui. Și înfruntînd păgînatea lui, I-au băgatu-i pre munci cumplite, și în foc, și în fieri cumplite și veninate. Din carile ieșînd sănătoși, I-au trimis la Mavretania, la orașul ce să chiamă Antidona. Care oraș luminînd svinții cu cunoștința lui Dumnădzău și făcînd minuni în multe chipuri. Și umorîr și zmaul carele să ținea în munte acolo, de ieșia și strica. Și, proslăvînd pre Domnul Hristos, deaderă sufletele sale în minule Domnului Hristos cu pace.

ÎNTR-ACEASTĂ DZI, pomenirea preacuvios părintele nostru Filo- // gonie, carele din staroste stătu episcop de Antiohia.

Acesta fericit, dîndu-să cu totul la învățatura svintelor Scripturi, s-au pominocit și s-au svințit lui Dumnădzău. Că, petrecînd tot feal de-mvățătură și meșterșug de carte, le-au adunat toate intr-una. Deci, și-au arătat-ș strălucoarea vieții sale, săvai că avea și femeaie și fiică și să zăbăvia cu gudeatele, îndereptînd pre cei asupriți și năpăstuiți. Așea au străluminat mai presus decit soarele cu derepățile. Și, dintr-aceasta cavză de prilej, să arată destoinic, de s-au suit de pre stepenă în stepenă pre rînd și din boierie în boierie. Și întîi giudeca oameinii, sprejîndî cei nevinovați și mișurînd pre asupritorii; apoi priimi pre mîna sa turma lui Hristos.

Și, cînd s-au suit intr-acesta scaun, era multă nelesne, că de proaspăt să potolită goana și încă era rămășițe de-acea cumplită volbură. Săvai că și ereticii să mai mișurasă și să probăzăvia de înfălcpeuina svintului, precum svintul Ioan Zlatoust, cîstîndu-l cu cuvînt lăudat, au mai pre lung filosofat de rîndul lui.

Acesta, păsînd cum place lui Dumnădzău turma ce i s-au încredințat de la Dumnădzău și viețînd îngereăște pre pămînt și strălucînd în arhierie, cătră Domnul au purces.

Pentr-a lor svinte rugi, Dumnădzău miluiaște și ne spăseaște.

ÎNTR-ACEASTĂ LUNĂ, ÎN 21, pomenirea svintei măcenite Iulianiei ceii de Nicomidia.

Aceasta era în dzilele lui Maximian Împărat, fiică a bogătaș părinți, și o logodîră cu un Elevisie Singlitic, adică boiarin mare de sfat. Care vrînd să facă nunta, svinta nu priimi, dzicînd că: "De n-ii lua întîi stărostia orașului, cum dzicem noi, pîrcălăbia sau giudecîia. n-oi priimi cu tine!". Și, deaca luă giudecîia. / îi dzisă: "De ni t-ii întoarce de la idoli să te faci creștin, n-oi priimi nunta ta!". Deci el spusă în limbă tatălui fetii de toate ce-i poruceaște.

Și neputînd tatăl să o înduplece de cătră Domnul Hristos, o deade pre mîna lui. Deci el, logodnicul, fiind domn și giudeț orașului, au giudecat cu pravila orașului. O goli și o bătu cu 16 gudețe vine crude de bou. Și, spînzurîndu-o de coșțe, o ținu pînă i s-au dezlupit pialele de pre olș capului și coastele i-au arsu-i cu hiare înfocate și au pătruns cu alt her înfocat prin stîngi de o au

întăpușat. Și, legându-i minile, învăță de o trasură și o aruncară în teneală. Și, într-acea noapte, rugându-l în teneală svinta, i s-au arătat vicleanul vrăjmaș în chip de inger, sfătuirându-o să tîmiazze rugându-l, să scape de la munci. Iară svinta, gonindu-l, îl făcea cu de-a frica, de-i spusă cine iaste. Și iarăși aducîndu-o la eparhul și rămîind nemutată de la dragostele lui Hristos iubitului ei, învăță de o băgară într-un cutporiu foarte înfocat. Carele, stingîndu-să, făcea de credură cinci sute de oameni în Domnul Hristos. Și-ndată le tăiară capetele împreună și o sută și treizăci de femei. Iară svinta măcenită făcea de credură cinci sute de oameni, carea, topindu-să și vărsîndu-să ca cu aruncată într-o căldare înfocată. Și-i fu feredu căldarea aceea, carea, topindu-să și vărsîndu-să ca cu măestică, au stricat pe păgîni ce sta acolo primpregiuri. Deci, biruind svinta măcenită toate muncile și-mfrîngîndu-le, primi mai apoi sferșene de sabie. Și era de 9 ai cînd s-au logodit cu Elevis svînta măcenită, iară cînd să făcea Domnului Hristos mireasă prin măcenicia era de 18 ai. Și să făcea săborul svîntii sale la măcenicia ei, carea-i aproape de svînta măcenită Evfimia, unde să chiamă Petrio.

Într-această dzi, svîntii cinci sute de măcenici, cei de Nicomidia, de sabie să săvîrșiră.

Într-această dzi, svintele 130 de femei în Nicomidia de sabie să săvîrșiră.

Într-această dzi, svîntul măcenic Themistoclei. //

Acesta era în dzilele lui Decie împărat, de la Miralichiei, păstori de oi. Iară domnul țării pomînd goană asupra creștinilor și cercînd pe svîntul Dioscorid, că era fugit la munte. Iară cercătorii aflînd pe Themistoclei unde păștea oile și-ntrîndu-l de svîntul Dioscorid, răspunsă că nu-l știe unde-i, săvîi că ei îl ascunsease. Ce însă să deade pre sine, mărturisindu-să creștin. Și, strigînd pe Domnul Hristos Dumnădzău naintea lui Asclapie Domnului și grăind îndrăzneț, l-au culcat de l-au bătut pe pîntece pînă s-au spart. De-acia, l-au spînzurat la un lemn de l-au ținut; de-acia, l-au tras peste ciuline de her, de i s-au potricălit în ciuline tot trupul. Și-ntr-acealea munci au datu-să sufletul Dumnădzău.

Pentr-a lor svînte rugî, Dumnădzău miluiaște și ne spăsește.

INTR-ACEASTĂ LUNĂ, 22, pomenirea svîntei mare măcenite Anastasiei izbăvitoarei de otravă.

Svînta și viteza măcenită Anastasia era în vremele înpărășii lui Dioclitian, în orașul Rimului, fîcă fiind orecăru ellin, anume Pexestat; și maică-sa o chema Favxa. Și, ducîndu-o maică-sa la svîntul Hrisogon, o-mvăță svînta Scriptură. Iară credință în Hristos o învăță maică-sa și o mărită după un ellin, anume Puplie. Și-i era urit bărbatul pentru ellinie și necredință, ferindu-să de mesteacăne, făcîndu-să bolnavă purerea și nesuferind împreunare trupască. Și purta haine mijlocii și prostage. Și purerea făcea simbră cu femei lipsite și miluia ceia ce să nevoia pentru Domnul Hristos, mîrgînd pe la temnițe de-i socotia și le slujia, imîndu-să de tina lor, curățîndu-i și unguîndu-i cu undelem, ștergîndu-le sudorile ceale crunte de svîntul lor sînge și dîndu-le bucătea bune, mîrgînd cu dînsă numai o slujnică. Pentru unele ca acestea o pricepu bărbatul ei și / o închisă. Apoi, ei călătorînd pe mare, s-au necat cu corabia. Și ea hălăduind, împărți toată avearea la sărcii. De-acia, fără frică, imbla de slujia svîntilor măcenici a lui Hristos. Și carii să firșia, le lua svintele moștii și le astruca cu cinste, îndemînd mulți spre măcenicie.

Și, pătînd multe munci pe la mulți domni, în multe chipuri. Și în mare aruncată cu alte femei deprună, mai apoi de toate, fu legată la pari și, în foc băgată, luă cumuna măcenicească. Și să face săborul ei unde-i aproape la-ntraturile Dominionului.

Într-această dzi, svîntul măcenic Hrisogon.

Hrisogon svîntul măcenic era din marele orașul Rimului, în dzilele lui Dioclitian, om slujitor lui Dumnădzău și cu frică dumnădzăiască. Care au fost dascăl svîntei Anastasiei de carte și de credință întru Isus Hristos. Și, scormîndu-să goană asupra creștinilor, fu prins și băgat prin foc, atunci cînd svînta Anastasia i-au scrisu-i rugîndu-l să roage Dumnădzău pentru dînsă. Și, de i s-a creștina bărbatul, el să fic cruțat lui Dumnădzău. Iară de nu, el să piaie, să nu-i fie ei a-ș strica avearea cu idolnicearii, ce să și-o cheltuiască cu svîntii și cu mișei. Care lucru și fu așa. Și slujia svîntilor pe la temnițe.

Și, cînd tîmplîndu-să Dioclitian la Nichea, au scris: "La Rim să moară toți creștinii.", atunce scrisă să aducă legat pe Hrisogon la Nicomidia. Și, deaca-l adusă, îl dezbracă și-i tăiară capul. Și să sui în ceriu cu cunună de la Domnul Hristos.

Într-această dzi, pomenirea svîntei măcenite Theodotiei și cuconilor ei.

* farmacoltria

Svința măcenîța Theodotî era din orașul Vithiniei. Și, auzînd de tîmplările svintei Anastasiei, mearșă la dînsă cu cuconșii săi de lăcuia-mpreună. Ce, mai denainte, cerșindu-o boiarin, anume Leবাদe, ea, să să mintuieșcă, i-au poruncit să o-ngăduie. Și, așteptînd boiarinul, // ea-ș împărțî avacarea la săraci și-mbla slujind svintilor la temerite, că era toate închisorile pline de creștini. Și-mvătă păgînul împărat să-i omoară pre toți într-o noapte, unii cu sabia, alții cu marea, alții cu focul. Atunce Leবাদe deade pre svînta Theodotî și cuconii ei la Nichitite, domnul Vithiniei, să-i la sama. Și, astîfînd naintea lui și înfruntat de cuconul ei cel mai mare, Evvod, să mînie și aprînzînd mare cuptoriu și aruncî în cuptorul acela, în foc, pre svînta Theodotî și cuconii ei. Și, așea sfrîzîndu-să, astătura naintea lui Hristos incununați, îndulcîndu-să în fericită vearcinică și nepărășită cu Svîntia sa.

234r

Într-aceastaș dzî, svîntul măcenic Zoil.

Într-aceastaș dzî, deschisul ușilor svintei lui Dumndăzdu Besericii ceii mare.

Pentr-a lor svînte rugi, Dumndăzdu miluiește și ne spăsește.

INTR-ACEASTĂ LUNĂ, 23, pomenirea svîntilor dzeace înăcenici mărturisii în Crit.

Acestia să nevoiră pentru credința în dzilele împăratului Dechic, la ostrovul Critului. Și nu era toți dintr-un oraș, ce era de multe părți adunaț. Că cinci era de la mitropolia Gortinei, Theodul, Satormin, Evporos, Galasie și Evnichian, iară de la Chisone Zotie, iară de la Panurra Epinionului, Agathos, iară de la Chidonii, ce-i dzic Tahanuia, Vasilid și de la Iraction Evarest și Pompie.

Acestia să pridădire de păgîni la domnul ostrovului. Și el i-au dat pre mîna armașului, să-i poarte pre la capiști. Și, de n-or vrea să jărtvască, el să-i muncească în tot fealiul. Și, așea purtați pedestri de-acei fără rînd muncitori, 30 de dzile, și traș prin gunoaie și prin baligi, apoi ședzînd la divan giudețul, de vreme ce nu-ș mai schimbară firca, săvai / că și fură căznîți. Și cu pietri uciși și bătuți și schioșiți în obraz și traș prin baligi, să șînură virtos în credința Domnului Hristos. Și cetuiți cu vîrteaje și cu alte cumplite munci căznîți, le tăiară și capetele. Și să face săborul lor la mărturia svîntului Stefan, aproape de Plachidia.

Într-aceastaș dzî, precaviosul părintele nostru Pavel, arhiepiscopul de Neochesaria, unul din 318 de svînții Părinți de Nichea.

Acesta dintru svînți părintele nostru Pavel s-au făcut vestit și lăudat de bunătăți, atita cit vearstea lui agiunsease și la auzul împăratului Nicomidici. Și, de vreme ce mearșără trimiși să aducă pre svîntul la casa împăratului, înfi siliră să-l înfricoșeadeze cu răstîturile, apoi și cu cazele. Și, deaca-ncepură a-l bate, toți să mirară de preste măsură a lui răbdare. De-acia, înfocară două bucați de her și le pusără în palmele svîntului, într-îmbe palme cite o bucată, stringîndu-le pină să stîmpărără, de i să umorîră minule și să zgîrciră vinele. Atunce, il dusără în cetatea ce-i lingă apa Efratului, de-l închisără.

Și, de vreme ce veni Marele Constantin de la Rim la Tarigrad, slobodzi pre toți închiși de mearșă cineși pre la locurile sale. Și veni și svîntia sa la scaunul său, luminînd cu bunătățile ca și mainte.

Ș-au venit și acesta depreună în cei 318 Părinți la-nfiul săbor, ce s-au făcut în Nichea, unul și svîntia sa de dînși fiind, purtînd toți pre trupurile lor ranele lui Hristos și-nfrîmîndu-să cu dînele și arătîndu-să unul cătr-altal înde ei, altul mîna tăiată, altul urechi, altul nasul, altul ochii, altul altul mădulare lipsit, alții rane și frînturi. Și ucisături stîlcite de bății și de arsuri trupurilor. Carle căznîți suferiră pentru Domnul Hristos. Atunce ș-ăcest fericit Pavel nu era neapartinic din acesteia. Că era de-agiuns stîlciț și palmele zgîrcite de arsuri acealea mîni svînte. Deci fiind adunaț // toți svînții acestia pentru spurcatul Arie și învincîndu-l cu putecare și giudet de la Dumndăzdu și proclîndu-l și istovînd treaba săborului svînt, mearșără cu marele împăratul Constantin în cetate, la curte. Și, luîndu-i minule acestuia fericit Marele Constantin, le săruta și le punea pre ochii săi și pre înemă dzîcînd: "Nu mă poei sătura sărutînd și drăgălînd acesteia mîn carile sînt umorite și betaje și săci pentru Domnul meu Hristos!". De-acia, fericitul acesta Pavel mearșă acasă la scaunul său, petrecînd puñterii ani și trecu la Domnul, cătră liniște vearcină.

235

Într-aceastaș dzî, obvoniile svintei lui Dumndăzdu mare Besericii.

Pentr-a lor svînte rugi, Dumndăzdu miluiește și ne spăsește.

INTR-ACEASTĂ LUNĂ, ÎN 24, svînta prepodobno- măcenîța Evghenia și cu ceii depregiur dînsă.

Acesta svîntă Evghenia era născută, crescută în Rimul cel vechiu, părinți ei Filip și Evghenia, într-un nume cu dînsă. Carii luasă într-un preț de la împăratul scaunul Alexandriei. Iară Evghenia, într-o noapte, pre taină, cu 2 slugi, fuge de la părinți și mearge îmbrăcată bărbătește la un episcop de să botcadzî. Și s-au cătugărit puîndu-ș numele Evghenie.

Și meară la o svintă mânăstire de petreaca cu podvig și cu privegheri și cu tot fealul de bunătați trădă și osteneală și stare toată noaptea la rugă. Și ațita au străluminat ca un mare luminătoriu, cu cit aborului mânăstirii o rugară să fie mai mare, să le poarte grijea, firșindu-li-să egumenul. De-acia, cu voie, fără voie, au priimit. S-ațita nevointă au pus, cit nevoința lui și obiceiale și chipul pre tot trăgea ca magntul ferul spre-mvățul bunătaților.

Iară o călugăria Melanthisa, ce să tilcuiaște "Negreaca", / fomeaie neagră cu adevăr la suflet, find pre-acolea aproape, au îndrăgit pre Evghenie. Și, făcindu-ș prilej că-i cu boala, pofti să-i grăiască cu taină de boală-ș și să-i arate. Iară Evghenie, cu ovită înemă și față mîhnită plecîndu-să cuvintelor ei, anume că ș-a jalu nevoia, ea începu a să acolisi de dînsul să facă păcate. Iară Evghenie o dojeni și o împinse ce grăbia.

Deci călugăria "ce face"? Serie la Evghenia maică-sa, pîrînd pre Evghenie, egumenul cutării mânăstiri, deprins a-nșela femeie ceale curate, "s-au acolisi și de mine, să măgulească cu un îndrăneț și muierari". Deci tatăl fealții trimite de o aduc pre Evghenie Egumenul, adevăc pre hiică-sa și pre toți călugării mânăstirii și-i scoasă la giudeț de față. Și-ncepu Melanthisa a mustra ș-a ocări pre acel minunat egumen cu rușini ca acealea. O, de răbdarea Ta, Doamne puteamice!

Atunce egumenul Evghenie rumpș cămeșea la piept de să arăt ce fealul de om iaste, lucru de minunat! Și-ncepu a dzice naintea tuturor: "S-ar cădea cu mulțămită să suferim ocările și toate năpăști! Ce numai pentru să nu fie de ris cinul călugăresc! Eu sint ficioară față, de tată giudeț și maică-mea iaste giupnecasa lui, carea m-au născut și-aceștia-s frații, că nu le voi dzice slugi!". Aceastea grînd buna Evghenia, o, minune!, toți să minunară. Iară pre Melanthisa poate cunoaște fiecec cum s-a hi certat de la Dumnădzău.

Iară tatăl ei îndată lăsă slava și boieria și bogăția și toată nălucirea lumască și s-au botedzat. Și s-au făcut păstoriu credincios orașului. Și, trecînd din viață cu măcenicie, umorit cu sabita de necredincioși, mearș veaș! la sălașele ceale de răpaos veanic în ceri. Iară maica ei, îndată lășînd țara streină și dorînd moșia sa, iarăș mearș de lăcu la moșie-ș.

Și ieșînd poruncă împărătească, silă asupra tuturor, să jărtvască idolilor și care creștin n-a vrea să facă jărtve idolilor, aceia să pață moarte cumplită! Deci svinta Evghenia, precum era luminată și vestită de dor și dragoste ce avea cătră Domnul // Hristos, suferi legată cu un bolovan și aruncată în mare". Și, ieșînd silăvit întreagă, li tăiară capul cu sabita, lufîndu-ș obîrșia nevointelor. Și veașlă zbură la adevărul ei mire Hristos, cu Svinția sa în veaci veselindu-să și rugînd pentru creștînătate.

Înr-această dzi, svinta măcenică Vasila, carea deprună au mărturisit cu svinta Evghenia, de sabie s-au săvîrșit.

Înr-această dzi, svintul măcenic Filip, tatăl svintei Evgheniei, de sabie s-au săvîrșit.

Înr-această dzi, svinții 2 slugi svintei Evgheniei, evnuhi amîndoi, și-mpreună cu nevoința la petreacere postnicească, Protas și Iachinh, de sabie săvîrșit.

Înr-această dzi, precuviosul părintele nostru Nicolae Voennicul și poveaste de folosit.

Acesta au fost în dzilele împăratului Nichifor, om de oaste de nărouc său. Deci, cînd mearș împăratul Nichifor asupra bulgarilor, mearș și el și, miînd la o cașă de crîșmă, feace sara rugă și să culcă de adormi. Și cînd fu prestie a doa au și a treia straje de noapte, îndrăgîndu-l fata crîșmarului, să scoală noaptea și merge la așternutul lui, acolisindu-să și-mpungîndu-l spre mestecare. Iară svintul dzis: "He-ți, soro, destulu-i, nu te acolisi, nici pofti a-ți spurca ficioaria și mă tragi și pre mine la pierzare iadului!". Deci ea să conteni puținel. Și iarăș preste puținel veni de-l supără. Iară svintul și a doa oară o finu rîu și o goni. Și, preste puținel, iarăș veni îmbatăți și-nherbăzdat. Atunce o dojeni cu răsît și-i dzis: "O, ticaloasă și plină de rușine și de obrăznicie, nu vedzi că te turbară dracii să-ț strice fetia, să te facă de ris și de ocări în rude și-n streini și sufletul să-ț ducă la iad?! Dară nu vedzi că eu un ticalos mă duc la război, în limbi varvare, să bat războacie de m-a-nțari Dumnădzău?! Și cum să spurc trupul meu mărgînd la oaste?!". Și cu de-aceastea cuvinte o goni. Și să sculă de feace rugă și purceasă.

Și, cînd fu la alt mas pre noapte, dormînd, / să veade în vis la loc vederos stînd și, lîngă sine, un puteamic șezdînd și piciorul cel drept pus preste piciorul cel stîng. Și-i dzis: "Vedzi oștile a unia și a altia părț?". Și el feace: "Vădz, Doamne! Iacă grecii taie pre bălgarii!". Și dzisă puteamicul cătră

* neagră fomeaie

** Melanthisa

*** apă

dreptul: "Caută la mine!". Și ciută. Că pusă piciorul cel drept pe pământ și stingu-l pusă preste cel drept. Și, iarăș călătind războiului, vădzu unde taie bălgării pe greci, fără de nice o milă. Și, deaca să ogoră pre la tabără, dzisă puternicului cătră voinic: "Caută de pune bine la mîntea ta și oglindește despărțitura corturilor și-m spune ce să vede". Și-el, călătind împregiur, vădzu tot pământul ce să vedea plin de trupuri. Și-n mijloc un loc desert, și s-ar culca un trup, pajjite vearde. Și-i dzisă: "Doamne, tot pământul iaste acoperit cu trupurile grecilor tăiati, fără numai un culcuș ce-i desert". Atunce acel strășnic și puternic dzisă lui: "Dară ce te gîndești că iaste aceea?"! Și dzisă voinicul: "Doamne, sint prostac și nu mă pricep ce iaste!". Și iarăș îi dzisă strășnicul: "Acea livezdea goală ce are măsură de un om iaste a ta! Și erai să fii tăiat, să dzaci într-insă, în rînd cu voinicii tăi, să plîngi locul! Iară de vream ce în cea noapte trecută ai gonit de lingă tine pre searpele avel în trei împletit, care s-au luptat cu tine, de vrea să te umoară, iată-ți că tu singur te-ai mîntuit pre tine într-această tăietură și-ai făcut știrbă livadă de dzăcăriștea ta și-ai mîntuit și sufletul tău o dată cu trupul! Deci, de-acum, de-m vei sluji cu dreptul și cu priință, nice moartea cea hireșe nu-ți va birui!". Astea videnie vîdzînd în vis, să deșteptă tremurînd și, mirîndu-să, feace rugă.

Și să-ntoarsă cale de o dzî de să sui într-un munte, de făcea rugă pentru oaste cătră Dumnădzău. Iară-mpărutul, deaca-ntră în cheile Bulgariei, la strămtori, să suiră bălgării în munte, lăsînd gios straje. Și de nu s-ar hi vîrtejit mai curund oastea, ar hi perit toată cu-mpărutul Nichifor. Căruia spun că, deaca-l aflară, i-au făcut // testul capului păhar ș-au rădicat de-au băut, plin, împărutul bălgărilor. De-atuncea au ținut de rădică păhar. Iară dreptul acesta ținîu mînte visul și mulțămii lui Dumnădzău că l-au ferit.

Și mearsă de să călugări la o svîntă mănăstire, plîngîndu-ș sufletul și slujînd lui Dumnădzău, să feace vestit părinte.

Într-această dzî, svîntul măcenic Ahaic de sabie s-au săvirșit.

Într-această dzî, precaviosul Anioh de sabie săvirșit.

Pent-a lor svînte rugi, Dumnădzău miluiaște și ne spăsește.

ÎNTR-ACEASTĂ LUNĂ, ÎN 25, de pre trup. Născutul Domnului și Dumnădzău și Mîntuitorul nostru Isus Hristos.

Vădzînd om-ubitorul Dumnădzău rodul omense muncit de diavolul s-au mlîstovit. Și trimițînd pre arhanghelul Svîntiții sale Gavriil, dzisă Dumnădzău-Născătoarei: "Bucură-te plină de daruri, Domnul cu tine!". Și-ndată s-au zămislit Domnul nostru Isus Hristos, Fiul și Cuvîntul lui Dumnădzău în precurar și preasvîntul ei zgău. Și, deaca să-mplură 9 luni de la îngearce, au ieșit poruncă de la avgust chesariul să să scrie toată lumea. Și fu trimis oarecare Chirinie la Ierusalim și la Vithelem să scrie. Atuncea să sui și Iosif păzătorul Precistii Maicii lui Dumnădzău cu Svîntița Ei să să scrie la Vifleem.

Și, "depînd Svîntița Ei Maria blagoslovita ficioară să nască, neafînd gazdă de mulțimea nărodului în oraș, mearsă într-un sălaș prostîșor, peșteră sărăcească și l-au născutu-l fără nice o stricare ficioarei sale pre Domnul nostru Isus Hristos. Și l-au culcatu-l în iaslea cailor pre Tvoretul tuturor care ne-au mîntuit de la dobitocie", spune fericita Vrighita' de svînta Ficioară Maria, Maica Domnului Hristos.

Deaca soșră la Vifleem și descăleacă, n-afă loc să găzduiască, ce într-un vîrtop / oarecare au grajd intrară. Și legă Iosif boul și asinul la iasle, ce avusea cu sine. Iară Iosif îndată ieși să aprîndă candilă, lumînare. Și, deaca aprinsă, o lipi la zidul și iarăș au ieșit. Iară ficioara lepadă încălămîntele din picioare și haina albă cu carea să-mbrăca și-mvăltoarea de pre cap și cu părul ne-împletit lăsat, scoasă scutecele albe de in și de lină curate ce grîjișă cu sine devreame de-nfășat pruncul. Deci Svîntița sa ingenunchind cu fața spre răsărit, minule și ochii spre ceriu întinși, sta Svîntița sa uimită în dumnădzăiască dulceță.

Și, deacă feace rugă la Dumnădzău pentru să să nască pruncul, atunceș într-acea mică dată, în clipala ochiului, vădzu pruncul nainte sa. Și-ntr-aceaea mică dată, simți fericita Ficioară cum i-ar hi ieșit giurnătate de inemă. Și fulgera străluminînd pruncul Hristos ca soarele, de nu să vedea lumina candilei. Și, născut pre gol pământ, dzăcea gol și netegior, nice leac prăvuit, ce cu totul precurar. Și era lingă cucon cămeșea cea de naștere foarte neatădă și precurată învalită. Și să audzîră cîntări îngerești mingioase cu dulceță mare. Iară preasvînta Ficioară, deaca să simți c-au născut și vădzu cuconul, îndată să plecă cu capul cu minule strîsne, cu mare cinste și smerenie să-nchină cuconului. Și-i

dzisă: "Bine ai venit, Dumnădzăul meu, Domnul meu și ful meu!". Iară cuconul, de frig și de giosul^{*} virtos unde dzăcea, nu fără iuteală și tremurind cătinușel, să-norcea și-ș tinda mișușele și piciorușle cum ar cerea să-ș stîmpere de frig, brațele Maică-sa. Atunce, Ficioara preasvînta, l-au luat în brațe și l-au strîns la piept cu mare bucurie și cu tinerca de maică dragoste mișușe drăgăind, aplecînd și-năldzindu-l. Și de-acii, foarte cu dragoste l-au înfășat și l-au odihnit în iasle.

238r Și înția pas feace Svinția sa din pîntece pre pămîntul gol și friguro. Ca ceea ce-au venit la noi săînd să pațu pentru noi. Și, fîcînd pentru noi spăsenie. Ca ceea ce dzice prorocul: "ЖРЪТЕН ИВРОИТАШІИ ИВЕСУТОТЪ. ТЪЛОКИ СЪ // ВЪРШИИ ЕСИ Ч ИМЪ, БЪСЕ СЪЖЕКНИИ. ИВРЪСЪ ИВЪДЪСЪКА. ТОГА РЪД СЕ ПРЪЖЪ". "Giungetură și prinos nu vrusăș, iară trup tocmiu-mi-ai. Jarve cu-ntrgul de ars și pentru păcat n-ai cercat", atunce dzîș: «Iacă viu trupul, adecă de jărtvit grîjind în carele să pațu frig și foamea și crucea!».

Și-nrînd Iosif, deaca vădză cuconul, să plecă la pămînt deprună cu maica blagoslovită de i să-nchină ca lui Dumnădzău Tvoretului său cu negrăită bucurie.

Într-această dzi, închinarea vilhovnicilor.

La vremea de demult era un vilhovnic mare, anume Valaam, în Țara Persilor. Carele prorocînd și alte multe, au dzîș ș-aceasta: "Răsări-va stea de la Iacov și va zdrobi pre boiarii lui Moav!". Deci, fiind alalți vilhovnici aceasta prorocie, unii de la alalți urmînd, învăța și spunea tuturor împărăților perseși, pînă cînd sosi și la aceștia. Carii era trei și tot lua aminte cînd vor vedea stea ca aceea, ca nește vilhovnici și stelari ce era. Și, deaca vădzură steoa Domnului Hristos că nu îmblă ca alalte spre apus, ce despre miadzănoapte la amiazădzăzi, cunoscură că sămeazăș naștere de mare-mpărat. Și urmînd stealii, aflară pre Hristos Domnul nostru. Și plecară de i să-nchinară, închinîndu-i daruri, aur, tămîie și zmiră. Și le dzîș îngerul de să-toarsără la țara lor.

Că, deaca știu Irod, mai-marele jidovilor, de la vilhovnici că s-au născut Împărat mare. Carele va să pleace să supice toată lumea, chemasă în taină pre vilhovnici și le dzîș: "Păsaț de cereați bine și, deaca veț afla cuconul, să-m dați șire să viu și eu să mă închin lui ". Șî aceea o dzicea el, ca să trimiță să-l ucigă, ce ei luasă veaste de la înger de să-toarsă pre altă cale.

Pentr-aceaea, chemă Irod pre cărtularii jidovești de-i întrebă unde-i să nască Hristos. Și ei feaceră: "În Vileleum jidovăse ". Atunce mină Irod la Vileleem oaste de tăie toți pruncii de la 2 ai în gios. Pentr-aceaea, mearsă îngerul lui Dumnădzău de dzîș lui Iosif: "Ia cuconul și maică-sa / și fugi la Eghipt ". Și fece așa Iosif: luă cuconul și Maica lui Precăsită Ficioară și mearsă la Eghipt.

Pentr-a lor svînte rugi, Dumnădzău miluiaște și ne spăseăște. Amin.

ÎNTR-ACEASTĂ LUNĂ, 26, săborul preasvîntei Desputoaire noastre Dumnădzău-Născătoare și pururea Ficioarei Mariei, adecă Rodniile.

Apoi, pre urmă, deacă porunci Irod să ucigă tot pruncii Vithleemului, atunce veni îngerul Domnului de dzîș în vis lui Iosif: "Școală-te de la cuconul și maică-sa și fugi la Eghipt!". Deci fugi la Eghipt maica lui Dumnădzău cu pruncel și cu Iosif pentru 2 price: una, pentru să să împle prorocia ce-au dzîș prorocul din Eghipt: "Am chemat pre Fiul Meu" și, pentru a doa, să să astupe gura ereticilor. Că, de n-ar hi fugit, ce-ar hi rămas să-l fie ucis Irod, ș-ar hi sminit săspenia rodului nostru. Și, iarăș, de nu s-ar hi putut ucide, ar dzice ereticii c-au luat cu năluicire, iară nu adevărat trup, că de ar hi fost cu adevărat trup, ș-ar hi tăiat cu sabiia. Nocum că ereticii și fără priceină, cutudzără a clevei dzîcînd: "Cum să fie fost cu năluicire, pentr-aceaea Svintia sa fuge la Eghipt!" și pentru să dzobască doloi ce era acolo și să mintuiască și lumea toată la vremea mintuitoricică răștignie.

Într-această dzi, pomenirea de în svîntul scerii, pusorea cinstitei hainei a Preasvînte Dumnădzău-Născătoare, în Vlaherne. Și pomenirea a dintru svînți părintele nostru Evthimie, episcopul sardelor, Mărturisitorului.

238r Aceasta era în dzilele împărăților Constantin și Irina maică-sa. Și, înția, amu strălumină ea o stea luminată în petreacerea călugărească. De-acia, deacă să feace arhieru, au surupat cu totul pre eretici // al doile săbor care s-au făcut în Nichea, carele-i au șaptele. Și împărății vădzîndu-l într-acesta chip, pentr-aceaea, îl trimitea în munte solii den sfăt. Iară cînd stătu împărat Nichifor, fu trimis svîntul și cu alți episcopi pravoslavnicii la Patarea a părților Sării", pentru oarecare ficioară ce să călugărisă. Și, de-atunce nainte, pînă cînd s-au făcut ispovednic, nu s-au mai prilejit la mitropolie-și, petrecîndu-să samă de 29 de ai.

* pardosul
** Apusului

Și, premenindu-să împărații, de luă schiptrele romaicești Leon cel cu firea de hiarș, mină de adusă pr svintul de urgie și-l întreabă de să-nchină la svintele icone. Iară svintul slujindu-să cu obicinita sa îndrăznire și gură limpede, l-au proclejitu-l. Și, minindu-să tiranul, l-au trimis iarăși la urgie, la Ason. De-acia, deaca fu ucis acela răul Leon de cine stătu împărat după dînsul, fu chemat de la Ason. Și iarăși fu silit pentru svintele icone să nu le cinstească. Iară svintul și pre acesta infruntind cu cuvîntul și strigînd într-a vedea așa: "Cine iaste de nu să închină Domnului nostru Isus Hristos cuprins cu scrisul în iconă, acela fie anathema!". Pentr-aceea, fu bătut și trimis în urgie la Acrită și închis într-o întunecată temniță. De-acia, l-au întinsu-l patr-inși și l-au zbicuiatu-l cu vine crude de brau mult ceas. Deci svintul s-au îmflat ca un foale de bății greale ca aceale. Și trăi ou dzile după bătăile acealea. Și, luminînd ca soarele, deade în minule lui Dumnădzău sufletul său.

Într-aceastaș dzi, pomenirea precuvios părintelui nostru Constantin acel din jidovi.

Acestuia i-au fost moșia Sinadele, părinții, jidovi, slujind umbrei legii ceii vechae. Carele, fiind cucon înca, mîrgînd după maică-sa, văduz pr un creștin căsînd și făcîndu-ș asupra căsătării svinta cruce. Făcea și el așa, luînd nărv de la creștini ce vădzuș. Și iubia lucrurile creștinești și le făcea / cu fierbinte credință. Pentr-aceea, i s-au străluminat fața și au învîțat de la Dumnădzău lucrurile creștinești.

Și, petrecînd odănoară puținea vreamă fără mîncare, l-au dodecitu-l o curvantă fată de jidov. Iară acesta cu sâmul svintei cruci au omorîtu-o și iarăși o au îmvis. Și, îndereptat de un nuărs, mearșă la o mănăstire, anume Fuvuția, întru carea au străluminat bunățiile a părinți ce lăcua acolo săhăstrește. Și, deaca ș-au spus poveatea și tocmala sa la mai-marele, învăț de adusără svinta cruce și-i dzisă să o sărute. Și așa, sărutîndu-o cu dumnădzăiască frică la partea de gios, acea cinstită și dumnădzăiască armă cu totul să-ncujba deasupra capului lui și-i feace chip de cruce în cap. Carele nu s-au mai șters pînă la moarte. De-acia, deaca s-au spodobit Svintului Botedz, ș-au pusu-ș nume Constantin. Și, ieșînd din feredeu l botedzului, în loc ce stătusă au rămas tipărite pliteile* lui. Și, de-acia, începu a să nevoi cu podviguri sufletesti și silindu-să să-ntriceă pr teoți cu nevoințele și cu petreacrea grea. Și s-au apucat de meșterșugul svintului apostol Pavel. Iară cînd făcea rugă la Dumnădzău, să-mplea tot locul de miros. Și ușile beseracii singure i să deșchidea. Și vedea gîndurile tuturor fraților prin curăția sufletului său.

De-acia, mearșă la muntele Olimbului și-mblă la Mira, să sui la Chipru, mearșă la Attalia și trecu pedestru o apă carea să trecca cu trecătoare. Și cutrierînd alte multe locuri, veni iarăși la Olimb. Petrecu 40 de dzile nu numai nemîncat, ce încă și impresurat pînă la mijloc într-o groapă. Apoi, priimi, și fără de voaie, hirotonie de preuție, nevoindu-să tot întins. Și, cu opt ai mainte, știu de ducera sa la Dumnădzău, arătînd mainte a lave de tot lucrul său. Și s-au răpăosat, dînd la Domnul Hristus sufletul.

Într-aceastaș dzi, pomenirea precuvios părintele nostru Evarest.

Acesta era în dzilele împăratului Leon // Iconomaltu** , din părinți luminați. Fu dat la curte și să 240r
fece cătră teoți iubitoriu.

Și mîrgînd la Tarigard, l-au priimit în gazdă un văr al său, din cei mai mare, anume Vriennie, patrichie de boierie. Și era puțineale dzile cu dînsul. De-acia, tîmplîndu-să treabă, fu trimis patrichie sol la bolgari de la împărăteasa Theodora, avînd cu sine și pr cinstitul Evarest. Și, venind la orecare loc, ce să chiamă Scopelo și odihînd puțintel fericitul, din tocmala lui Dumnădzău, ală pr un bătrîn carele petreaca săhăstrește; nemeru tocmă precum poția și dorია. Și, tîndu-ș părul, întră cu osîrdie în giugul Domnului Hristos.

Și bătrînul acela, însoțîndu-l la rugă, cu scrisori l-au trimis la mănăstirea Studiilor. Și, priimîndu-l în nontru, sporiua cu nevoințele. Și, alegîndu-ș pr unul dintru frați, carele prisotia în bunățati, să lipia la nevoințele și învățaturile lui, nemîncînd nemiică altă toală săptămîna fără numai dănoară puțînă piine și-ncă ș-aceea tocmită din fânini și musturi den verdeți. Ce nu voi osteni, neputînd povesti alalte a lui începături și nevoințe. Că, rădicînd două chercheli*** , greale în umerile sale și le-au încins la mijloc preste gol. Într-aceastaș trăînd cum iubeaște Dumnădzău și împlînt 75 de ai viață, deade la Dumnădzău sufletul său. Iară cinstitul lui trup s-au pus în mănăstirea lui Corcorovic.

Pentr-a lor svinte rugi, Dumnădzău miluiaște și ne spăseășe.

* palmele
** iconoborețul
*** ferecături

DUMINECĂ după Născutul Domnului Hristos. Pomenirea svinților și direpților lui Dumnădzău părinți Iosif, logodnicul Preasvintei Ficioarei Despuitoarei noastre Dumnădzău-Născătoare și purerea Ficioarei Mariei și Iacov, fratele Domnului și David Prorocul și Împăratul.

David Prorocul și Împăratul era / fierior lui Iese. Pre acesta au învățat prorocul Nathan legea Domnului. S-au prorocistivut 40 de ai. S-au sirguit intruparea Domnului Hristos nouă sute nouădzăci și nouă de ai. Și au fost in Gavla. Și vădzu Nathan cu Duhul că vrea David să să facă călcătorii legii cu Virsavia. Și stejind de la Gavla să margă să-i spuie. I-au filnit poicală de la vrăjmașul. Că, aflind in drum un om ucis și gol dzăcind, zăbăvi acolo să-l ingoașe. Si-ntr-acea noapte au cunoscut c-au făcut David păcat cu Virsavia. Și să-ntoarsă plingind. Iară deacă omori pre bărbatul ei David, mîină Dumnădzău pre Nathan de-l infruntă. Și, plingind mult deacă și deaca-mbătrîni foarte, muri și să-ngropă in țara sa cu părinții săi. Și să face săborul lui in Besearica cea mare și in Besearica svintului apostol Iacov, fratele Domnului, in nontrul cinstiei Besearice Preasvintei Dumnădzău-Născătoarei Halcopratelor, adecă in "țirgul unde să vind vasele de armă".

Penr-a lor svinte rugi, Dumnădzău mluiăște și ne spășește.

ÎNTR-ACEASTĂ LUNĂ, 27, pomenirea svintului apostol întiul măcenic și arhidiacon Stefan, unul din cei șapte diaconi.

Acesta svînt, dănaoară, făcîndu-să întrebări între saduchei și farisei și ellini pentru Domnul nostru Isus Hristos și dzicînd înde ei, unii că-i "proroc", alții că-i "înelători", alții că-i "fii lui Dumnădzău". Iară Stefan stătu la loc nalt, blagovestvui și vederi la toți pre Domnul nostru Isus Hristos, dzicînd: "Bărbaț frați, a ce ni să mulțiră răutățile de-i turburat tot Ierusalimul? Ferice de-aceia om ce nu s-au indoit pentru Domnul Isus Hristos. Că acesta-i Ceta Carele plecă ceriurile și să pogori pentru păcatele noastre, de să născu din Ficioară curată și svîntă și aleasă de la începutul lumii. Acela au // luat neputințele noastre și au purtat slăbiciunile noastre. De vreme că feace de-au dobindit ochi orbi, au curățit picăjiții și au gonit dimonii!".

241r

Ei, deaca audziră. I-adusură la săbor cătră arhiere, că nu putea să să puie împrotivă înjălepciunii și dului lui cu carele grăia. Și, intrînd, pusură nește oameni de dzisără: "Audzitu-l-am pre acesta grăind cuvinte de hulă asupra acestui svînt loc și asupra legii!" și altele, precum spune la *Deanie a svinților apostoli*. Iară ei, căutînd la dînsul, vădzură fața lui ca față de înger. Și, neputînd suferi rușinea ce i-au biruit, îl ucisură, cu pietri împoșcînd. Făcînd rugă pentru dînșii și dzicînd: "Doamne, nu le pune păcatul acesta!". Și, răpăosînd acel dulce somn dumnădzăiescul pivomăcenic, oborînd și trîntînd pre cumplitul boinic, pre diavol, de-l feace cădzătură prin vădzuta sa cădere. Și fură aduse cinstitele lui moștii de oameni dumnădzărești in scerii de piarsec, un fealiu de pom. Și, astrucîndu-l in scerii, îl pusură in coastele besearicii. Iară lege-mvțătoriiu Gamalil și fiuu-său Avelvus credzură in Domnul Hristos și să botedzură de la svinții apostoli. Și să face săborul lui la măcenicia lui unde-i aproape de Constantiane.

Într-aceasta dzî, preacuviosul părintele nostru Theodor cel scris in frunte, fratele lui Theofan Poeticul.

Acesta svînt Theodor deprună cu frate-său Theofan s-au pus foarte cu mare cutedzare pentru cinstea svintelor icone, in zilele lui Theofil Împărat. Prin care lucru fură înherați in obraze cu stihuri iamvicești și trimis la izgnanie cu porunca împăratului, iconomahului. Și acolo, la-nchisoare, marele boinic Theodor cătră Domnul au puresc. Și dzic că, dzorîndu-l un bătrîn la moarte, au audzit cîntări îngeresti. Și cînta și el unul cu dînșii. Iară stihurile ceale iamvicești ce era inherate in obrazul svintului Theodor era așa:/

"Din tot carii potfese aloga-n cetate
Unde slătură precurate picioare
A Cuvintului lui Dumnădzău spre-nțirî
Și aședzare pre lumea preste toată,
Arțără-să aceștia Svintului Loc
Reale vase de cumplita-nșelăciune,
Acolo făcînd multe reale cumplite
Cu gîndul cel rău și cu rea necrodînjă.
Fură de-acolo izgoniți ca nește răi

* Ivocețul

Și la cetatea scăpînd împărătească,
Nu-ș părăsîră răutatea blăzniei;
Deci ca nește răi să-nherară-n obraze
Și să osîndesc de să izgonesc iarăș."

Într-aceastaș dăzi, precuciosul părintele nostru Theodor, arhiepiscopul de Tarigrad.

Acesta era născut, crescut în Tarigrad. Și pentru mare a lui bună credință să feace preut la sviinta Beserica cea mare, de-acia, singhel și schevofilax, "pre vasele svinte socoltoriu". Și răpăosînd patriarhal de Tarigrad, făcîndu-i silă tot sfatul și împăratul și mai mult svintul săbor, primi pre minule sale cîrme beseracii. Și, purtînd bine cîrma 2 ai și 3 luni, răpăosa cătră Domnul. Iară pomenirea sviinții sale o sârbadză Beserica cea mare în dăzi de duminică.

Într-aceastaș dăzi, pomenirea svintului **СВЯТОМЪ МЪВРИЧИ** Mavrichic și cu ăi de dînsul 70 de măcenici.

Acesta era cu acești sviinți măcenici în dăzile lui Maximian Împărat. Carele, trecînd prin orașul Apamconilor, fură clevetiți la dînsul aceștia sviinți. Cari, astăînd naintea lui, mărturisindu-ș creștini, le deștînsară briiele și-i închisară în tenniță. Și, a treia dăzi scoîndu-i și-n-trebînd și aflîndu-i ne-nduplecați, îi bătură cumplit și-i aruncară în foc; și iarăș îi spîndzurară în leamne și-i frecară pre coaste. Și, vrînd // Maximian să mlhnească mai mult pre svintul Mavrichic, învăță de-i tăiară pre Fotin fiu-său. Și, vădzînd că să (în neclătii) de la credință și nu vor să să-nduplece, i-au dusu-i în pădure de luncă cu bălți, unde era locul plin de viespi și tăuni și întari și mușine. Și-i (îtură acolo goli, legați. Și acolo să săvrîșiră mîncăți de aceale muște veninate, dîndu-ș sufletele în mina lui Dumnădzău.

242r

Prent-a lor svinte rugi, Dumnădzău miluiaște și ne spăsește. Amin.

ÎNTR-ACEASTĂ LUNĂ, 28, 20 de mii de sviinți măcenici în Nicomidia arși.

Întorcînd spurcatu Maximian Împăratul biruitoru de la războiul ce bătu și biru împotriva ethiopiilor și vrînd să-ș jărtvască biruîțele sale la idoli, trimisă tîndere cărți, invîthînd pre toți spre închinăciunea idolilor. Și trimisă și la Nicomidia să să închine toți la idolii ce era acolo. Iară svintul Anthim, fiind episcop aceia cetăți, chemă la beseracă poporul lui Hristos. Că era atunce praznicul Născutului Domnului Hristos. Prăznuia cu dinții și-i învăța adevărata credință. Și, deaca știu Maximian, învăță de cărară vrascuri și teașpuri uscate gegur beseracii, să dea foc, să ardă creștînii. Și, oblicînd episcopul, abătî de botedză pre toți oglașenicii. Și feace sviinta liturghie de-i priceștu de Dumnădzăeștile Taine. Iară slugile împăratului deaderă foc și toți răpăosa de foc. Iară svintul Anthim n-au ars, că l-au (înut Dumnădzău să mai folosască și pre alții. Și, aducîndu-i prin Svintul Botedza la Domnul Hristos, să mută și sviința sa prin multe măcenii cătră Dumnădzău să-măpărășcă întru împărăția cerului.

Într-aceastaș dăzi, sviinții măcenici cei din boiarii svatului, rămăși afară de foc și răpăosați. Și svintul // Indis, aruncat în mare, s-au săvrîșit.

Svintul Gorgonie și Petr în mare să săvrîșiră.

Svintul măcenic Zizon de sabie să săvrîșiră.

Svintul măcenic Mardonie de foc s-au săvrîșit.

Svintul Dorothei Propozitul de sabie s-au săvrîșit.

Deaca deade răspuns spurcatu Maximian să ardă acele 2 întunecare de sviinți în beseracii, învăță să ucigă și pre creștînii ce-au rămas denafără de beseracii și de foc. Deci ucisără pre svintul Indis și Gorgonie și Petr, legați cu bolovani și aruncați în mare. Iară stratigul Zizon, zdrobit obrazul și dinții cu pietrile, îi tăiară capul cu a lui Dorothei Propozitul. Iară Mardonie fu ars în foc. Lui Theofil Diaconul tăiară limba și-mproșară cu pietrile în cap. Și alții mulți într-acea dăzi dobîndiră cununa mărturiei, adecă limba și-mproșară cu pietrile în cap. Și alții mulți într-acea dăzi tăiară capul și-au băgatu-o în foc. Cîrîndu-le cu cînul la un loc ales. Și, fiind pîrită la Maximian, i-au tăiatu-i capul și-au băgatu-o în foc.

Într-aceastaș dăzi, sviinta Domna tăiată capul și-n foc aruncată s-au săvrîșit.

Sviinta măcenici Domna era în dăzile lui Maximian în Nicomidia, popă fiind celor 12 bodzi ce era în casa împăratului. Și, popînd ea la acia bodzi idoli, i să timplară **Deaniile svinților apostoli și Postaniile svintului Pavel** Apostol de le-au cetit. Și, luminîndu-ș dimt-nsele la suflet și cunoscî credința cea adevărată. Și credzu întru Domnul Hristos. Și să botedză la episcopul de Nicomidia Chiril, depreună cu evnuhal Indii și cu alții mulți. Și, de-atunca, ce lua de la curte tot da la săraci.

Însă, deaca fu pricepută de mai-marale evnuhal și vrînd să-i dea certare, ea să feace că ș-au ieșit din minte. Și o trimisă la episcopul să o istealiașcă; și era cu creștînii. // Și cînd să-ntoarsă

243r

Maximian de la război, întreba pre Domna și, neaflindu-o, să mihi. Și atunci învăță să moară toț creștinii. Carea să și feace așaș. Atunce și svinta Domna strîngea svintele trupurile a svinților de le astruca. Și, oblicndu-să, i tăiară capul și-n foc o aruncară. Și așa ș-au luat-ș cunună cu măcenici de la Hristos.

Intr-această dzi, svintul Nicanor Apostolul cu pace s-au săvirșit.

Pentr-a lor svinte rugi, Dumnădzău muliaște și ne spășeait.

INTR-ACEASTĂ LUNĂ, 29, pomenirea svinților prunci celor uciji de Irod, patrusprece mi de prunci.

De vreme ce porunci vîlbovicilor Irod, împăratul jidovăș, să să-ntoarcă, să-i spuie și lui deacă vor afla pre-mpăratul ce s-au născut, pre carele înșamna steoa carea ei urmaș, pentru ca să margă, vedd Domne, să să și el închine cu dinșii. Și, spuindu-le îngerul să nu margă pre la Irod la-nors, ce să margă pre-altă cale la tara lor și, făcînd ei așa, vădzu Irod că-l amăgără și să minie foarte. Ș-au luat sama foarte ce de-adîns steoa din ce vreme și de cînd s-au ivit.

Și trimisă oștami, de tăie pre toț cuconii Vifleemului, în tot țîntul și ocolul lui, de la 2 ai și în gios, puid în mintea sa că, ucigînd toț pruncii, s-a nemei și cela ce va să fie împărat. Ce în zădar s-au ostent nebul, că n-au socotit că omul n-ii puteamc a sminti svatul lui Dumnădzău. Celor le fu precînd de ocinară împărăția ceriului, iară lui Irod pricină de muncă veacinică.

Intr-această dzi, pomenirea tuturor creștinilor frații noștri cei murij de foame, de seate, de sabie și de frig. Și să face săborul lor în țîrgul cel de aramă, la besearica preasvintei Dumnădzău-Născătoarei unde-i svinta raclă cu svintele / haina și briul Svintii sale.

Intr-această dzi, pomenirea precuvios părintele nostru Marchel, igumenul de mănăstirea Neadormiților.

Acesta precuvios părintele nostru Marchel era de la Apamiia, a doa Sirie, de rudă mare și lustră. Deci petrecu toată dascălia filosofiei. Și, lăsîndu-o nebagată în samă, lăsă și moșia și să dusă la Efes. Și, priimindu-l nește creștini, intră Intr-o svintă mănăstire și, petrecînd bine la nevoînă, să dusă de află pre svintul Alexandru la mănăstirea Neadormiților, oblicînd acea dumnădzărească și înaltă a lui petreacere. Și-mpreună lăueind într-acea mănăstire și-ntrecînd pre toț în toate dzile ce sporia în bunătati. Apoi, deaca răpăosă Alexandru și Iacov pre urmă-i ce-au egumenit, stătu păstoriu mănăstirii. Și, arătînd cu darul Domnului Hristos putere de multe minuni, adormînd într-acea svintă mănăstire, răpăosă în Domnul.

Iară cîudease multe ce-au făcut, că între alte toate, odănoară, scăpă un năpăstuit ce era să piiaie, anume Ioan, de un puteamc, anume Ardavurie. Și, trimișînd o dată, de daori, cu bine să-i dea svintul pre Ioan să-l piardză și nu i-l deade, el trimisă oaste cu război să spargă mănăstirea, să-l i a război. Iară svintul feac rugă cu tot săborul. Că, de cătră iros¹, în ceas ce să tăbărî oastea și-ndereptară amele spre mănăstire să-nceapă a bate, îndată din ceriu să ivi cunună de foc și-ncungiară mănăstirea, iară la mijloc cununii cruce fulgerînd cu strălucoare ca alt soare. Și, de la cunună și de la cruce săria prestelînd scînteii, cărbuni infocați și cădea asupra oștii. Carii îșînd striga: "ΚΥΡΙΕ ΕΛΗΕΝΟΙ!", adecă "ГІИ ПОМОЩЕ!". Însămîntați și trămurînd cădzură la pămînt, cerșînd iertacune cu lacrămi. Și, îșînd călugării, vădzură minunea, mulțămînd lui Dumnădzău de izbăvină. Iară Ardavurie iertă pre Ioan, însămîntat fiînd de minune ce-i spusară. //

244

Intr-această dzi, pomenirea precuvios părintele nostru Thadei Ispoveadnicul.

Acesta din svinți părintele nostru Thadei au fost rob iertat a lui Theodor care luasă mănăstirea Studiului de la împăratul și o feace obștejtie. Și, tăindu-ș și el părul într-acea mănăstire, să feace călugăr. Și, fiînd drag tuturor pentru bunătățile, că făcea mult post și privegheri și tăcere. Și nevoînță la cuvintele dumnădzăiești, culcarea gios și ascultarea preste samă, altă nemică ivind fără cît era pre dinșul. Și, pre-aceale vremi, pre lăsarea lui Dumnădzău împărăînd păgînaticii aconoboreții Mihail Hiricvul și fitu-său Theofil, pre toți credincioșii episcopi și egumeni, pre alții închidea la-nchisori, pre alții trimitea la urgie. Între carii era și acesta marele nevoînțaș Theodor. Carele au fost acestuia și stăpîn și egumen.

Deci, odănoară, suînd în casele împărătești și Thadei cu stăpînu-său, înfierbîntat de rivnă dumnădzărească, probăzri pre necredinciosul acela împărat naintea a tot sfatul. Iară-mpăratul acela în-ță de adusără icoana Domnului nostru Isus Hristos să o puie gios, să-l silească să calce preste

¹ luminată

² urtic

dinsă, fiindu-l oameni virtuși, să nu poată mișca. Și-i dzisă tiranul: "Vedzi-te, dzicându-i, e-ai călcat icona Hristosului tău! Pasă de-acumu fă ș-alte!". Iară svintul luminat la sufletul său răspunsă lui: "O, păgânicioșule și plimule de toată necurația tirane, cu aceasta n-am făcut, nice cu gîndul meu, să nu fie una ca aceea! Ce tu o feceră aceasta, cu vicleșug și cu strîmb giudet. Că eu mai virtos mă închin svintelor iconce a Domnului și Dumnădzăului meu și o s'arut. Și mi-aleg cu osirde să moriu pentru svinta iconă a Domnului mieu!".

Dintr-aceasta cuvinte porni spurcatul acela ca un batgocieur de om prostac și șchiau și cu totul țărănatec*, îl pusă gios de-l bătu fără miță cu alitea toage, cît dzicea e-a hi murit. Și-l trasără de picioare afară, nume de mort, cu fune, / cum ar trage un lucru împuțuț prin ulițe. Și, lepădându-l la zidul de cătră fîntînă, să spalără și să-notsără. Iară fericitul Thadeu, răbdînd toate cu mulțămia, preste trei dzile răpăosă cătră Domnul Hristos.

Pent-ra lor svinte rugi, Dumnădzău miluiaște și ne spăsește.

ÎNTR-ACEASTĂ LUNĂ, 30, pomenirea svintei măcenite Anisiei.

Acosta era în dzilele împăratului Maximian, de la Thesalonic, din părinți creștini și adeveri și bogătaș. Carii răpăosind, ea petrecea însăși plăcînd lui Dumnădzău cu viața și cu facerea. Și, mîrgînd dănoară, cum îi era obiceiul, la svinta beserică, a jolnir idolean o prînsă cu sila de o trăgea la capîștea idolilor, silîndu-o și sîrguind să facă jărvă idolilor dracilor. Iară ea, mărturisind pre Domnul Hristos, jolnirul să porni cu minie, că svinta măcenia i-au șchiopitu-i în obraz. Deci el, pornit cu minie, au scos sabia ș-au împlîntat în coaste svintei măcenite. Și așa văcut, fericita Anisia măcenia primii fericita-ș s'firșene.

Intr-această dzî, precucivosa Theodora cea de la Chesaria.

Acosta svinta Theodora au petrecut săhăstrește la mănăstirea Annei, carea să chiamă Ighidion, în dzilele lui Leon, tatălui lui Copronim, de rudă luminată slăvită, tatăl, Theofil, patrichie de boierie, măică, Theodora. Carea mult plîngînd de stearpă ce era, ruga Dumnădzău și Preasvinta Dumnădzău-Născătoare de dobîndi darul din ceriu, aducîndu-i-l cînstia și svinta Anna, maica Precăstii Dumnădzău-Născătoare. Deci, deaca s-au născut cucoana și soslă la măsură de vîrstă, o dusără la beserică svintei Annei. Și fu priimă în mănăstire cu o pomînoc dumnădzăesc. Și cisluită și învîată de igumenia** dumnădzăiaște, învăț svinta Carie.

Și așa petreacă // cu cînstie cînstia ficioară, nu putu răbda vicleanul dimon să vadză călcîndu-l. Ce porni pre pizmașul lui Dumnădzău, pre Leon împărat, să-o ia să o facă nor, dîndu-o femeiaze lui Hristofor, fiului său. Carele și l-au strigat hirotonit chesar, adică a doa stepenă după împăratul.

Acela, luîndu-o de la mănăstire cu gvalt, o sili de merse la Tarigrad. Începură de treabele nuntii. Deci, gîndul lui așa era. Iară Dumnădzău care au îngrozit pre împăratul eghiptilor ce să pornisă asupra Sarrei cu fierbădzare și au indomolit pre Tiridat de cătră Rîpsimtia măcenia, Svintia sa apătră și pre această nepărăte de-ntinat și curată de-mpreunăcinea logodnicului, că, fără veoste sosînd oaste la Tarigrad, șcheaii, fu trimis mirele cu oaste, să să bată cu acia varvari. Carele din lovitura cea înfîic au perit la război.

Atunce, luînd neadejge curata și ne-ntinata mielușea Theodora și tîinuîndu-să de cătră tot cîț era în casă, luă aur, mîrgăritari, argint, odoară și veșminte scumpe, intră în corabie și mearsă iarșe la mănăstire, bucurînd și mulțămînd lui Dumnădzău, Celui preste toate. Și, deaca s-au oblicit, mearse la doile ficioare a-mpăratului și, deaca o află călugărită și cu rase îmbrăcată din toamla lui Dumnădzău, o au lăsat. Și, deaca-ș dobîndi deplină slobodzie, alta ș-au firșitu-ș trupul, cît să vedea închieturile ciolanelor. Iară hrana ei era puțutea cît o unghie, a treia sau a patra dzî, altă nemică fără numai pită ațita, haine, îmbrăcăminte numai una și-ncă ș-aceaea de păr. Și așternutul, deasupra să acoperia cu o rasi de păr, iară dedesupt așternute pietri. Și așa ș-obirșia amarul somn a svintei ei privegheri, multe ori și toată noaptea preveghea. Și-i sosia destul aceastea nevoînte, ce încă ș-au ferecatu-ș cu fier trupul intr-acesta chip: ș-au adevăsiu-ș mădulările, că să-mpuțasă rosurile. Și așa, cu totul străluminînd în bunătăți în tot feali, mulți ai, s-au mutat cătră ne-mătrîntonice fericita viață, în veaci cu Hristos veselîndu-să. /

Intr-această dzî, pomenirea svintului măcenic Fileter.

Acosta svintul măcenic Fileter, în vremea cînd mearsă Dioclitian la Nicomidia, i s-au spus de svintul. Și-ndată mină de i-l adusără naintea sa. Care, deacă-l vădză, să cutremură de svintia sa. Că

* schit

** starîja

era mare și de-a hirea și cinsteș și faeș la față. Și părul capului și svînta-i barbă lumina ca aurul. Pentr-aceea, deaca-l vădzu, i-au dzisu-i că nu-i om, ce-i Dumnădzău. Și-i dzisă: "Spune-ne de unde ești și cum te chiamă și ce îți-i meștersugul!". Iară svîntul feace: "Eu sint născut, crescut dintr-acest oraș Nicomidia, ficior de creștini și mă chiamă Fileter!". Atunce împăratul chemă lîngă sine pre svîntul și, alingărindu-l, inceptu a grăi cuvinte de hulenice asupră numelui Domnului nostru Isus Hristos. Și rădicîndu-și ochii svîntul cătră ceri și-i dzisă: "De s-ar astupa aceeaș gură carea grăiește hulenici spre Domnul meu Hristos!". Și să feace acela tunet și cutremur cît să spărie împăratul cu tot ai săi. De-acia, aruncă pre svîntul într-un cămin înfocat. Iară svîntul cu ruga rășpi cupuriilor și potoli focul acel groznic ce ardea ș-au ieșit nice leac beteji. Pentr-aceea, împăratul rugîndu-să de statul svîntii sale și de rudenia și, mai mult, pentru minunea ce feace, l-au slodobzîtu-l să petreacă unde-i va fi voia.

De-acia, deaca stîtu împărat Maximian, iară fu pîrît svîntul. Și, aducîndu-l naitea sa, iarăș svîntul mărturisî pre Domnul Hristos Dumnădzău adevărat și Făcătoriu a toată lumea. Deci, înti, fu bătut cu toinge. Și, ostendîn slugile, obosiți că dzisără de-abia vii, că-ț părea că pate ca cu trupul altuia, că-l întăria Domnul Hristos. De-acia, il spîndzurară și a rădzuşurile altia l-au freat, cîi ș-acea, obosiți, cădzură. De-acia, il deade herilor. Și, uvlăindu-să hierile pre la picioare cuocîrînd, il dusărî de-aci la capîște, să-l silenască să să-nchine. Carile sfărîmîndu-le cu ruga și dînd împăratul giudeș să-i tae capul, săcă mîna tăietorului. Și altul apucînd sabia, // săcă ș-acea. De-acia, fu băgat în temniță. Și, iarăș întrebîndu-l, l-au freat cu fier.

Apoi, vădzîndu-l împăratul că nu-l mai poate încuiba, l-au izgonit la ostrovul ce să chiamă Priconison. Și mărgînd svîntul la izgnanie, făcea minuni multe pre cale, gonînd draci, curăţînd picăriții și tămăduînd tot fealiul de boale și oborînd idoli numai cu cuvîntul, făcîndu-i apă și pubere. Și apropiindu-să pre la o capîște mare, vestiă, cădzu îndată din temelie de să răsiți, din care lucru mulți credzură întru Dumnădzău și Domnul nostru Isus Hristos. Și să botedză și comesul și 6 voinici ce era cu dînsul.

Și, deaca sosîră la părțile Sigriane, făcînd ș-acelea svîntul multe minuni, dzisără carii s-afla pre-acelea cătră svîntul și cătră boiarin: "Iaste pre-aceia un om orecare ce-l chiamă Evviot, creștin? Carele au răbdat multe cazne de munci pentru Hristos de la boiarin, fiînd tare ca un adamant și ca un viteaz și face mirate minuni?". Care lucru audzînd svîntul Fileter, puceasă să-l vadză. Iară îngerul Domnului mearș la fericitul Evvios de-i dzisă: "Teși puînel de la chilia ta și blăm de t-ii fiîni cu Fileter împeună îți-i măcenic.". Și svîntul ieșînd, pugoria de la muntele Sigraniului. Iară svîntul Fileter îndreptat calea ce mergea la svîntul Evvios de un om de loc, mergea la muntele Sigriane cu comesul și cei 6 voinici cară și și boti. Și, prîvînd să fie în soție cu svîntia și și suînd puînel la muncă adîndul să pugoră la dîneși. Și, prîvîndu-să înde-alați și luîndu-ș mult buecire, să sură-mpreună la miteasa chilia a svîntului Evvios. Și, miînd 6 dzile, răpăsoș fericitul Fileter cu somnul ce ș-au dorit. Și mearse la Domnul Hristos ce doria, dînd sufletul în mîna Svîntiții sale. Și l-au astrucatu-l svîntul Evvios la chilia sa. Așjidere și comesul și cei 6 voinici adormă și ei preste 11 dzile ce sedzură acolo. Și să astrucară lîngă svîntul. Iară svîntul Evvios iaste scris de svînta sa răpăsoare la optspreace aceștia luni. /

Într-această dzi, precuviosul Leon Arhimandritul cu pace ș-au săvrîșit.

Pentr-a lor svînte rugi, Dumnădzău miluiește și ne spăsește. Amen.

ÎNTR-ACEASTĂ LUNĂ, 31, precuvioasa maica noastră Melania Rîmleanca.

Aceasta svîntă Melania era în vreama împăratului Onorie, de rod slăvit și luminat. Carea îndrăgînd cu tot sufletul pre Domnul, ș-au iubit-ș să gadză în ficiorie. Ce părinții ei fără voie o mîntărit și feace 2 cuconaș. De-acia, i să săvrîșiră părinții și cuconii. Și lăsă orașul de lăcuia afară la un locșor. Și socotia streini și cei închiș pre la temnițe și prin urgi. Apoi ș-au vîndut moșile și svîntelor beserici. Și minca a treia dzi și a șeșea dzi, apoi numai simbată și dîmneacă gusta hrană. Svîntie foarte frumos și măestru. Și lăcînd 7 ai la Africa. Și, descărînd de deasupră-șeacea multă acurînd, mearș la Alexandria. Și de-acolo, la Ierusalim, ș-au închis într-o peșteră de chilie și stringînd nouădzăci de feate. Te tinea în cheltuia ei de tot ce te trebuia. De-aci, cuprînsă de boala caostelor, ș-au răzholit foarte. Și chemă pre episcopul de Eleftheropol de o priceștîi cu Svîntele Taine. Și aședînd surorie, le dzisă cuvîntul cel de-apoi. Precum au fost voia lui Dumnădzău așea și fi. Și-ndată deade sufletul la Domnul Hristos, răpăsoînd în odihna cea dulce la Svîntia sa.

Într-această dzi, pomenirea svîntului măcenic și preut Zotic Orfanotroful. Stîh:

Slujit-ai, Zotic, săracilor îndurat,

Luînd pentr-înș viață, vorbeș cu Domnul curat.

Acesta era de la Rimul cel bătrîn. // De rudă cinstită și luminată, învățat de mic la tot fealul de înțelepciune. Și c-aceea ce era cu înțelepciune s-au mutat de la Rim la Țarigrad pe porunca împăratului Constantin, cînd au adus oșeșeni de descălecă Țarigradul, deacel-gîd. Și-au venit cu alafii și-aceștia, anume mai-marele armelor Maghistrului și nepotu-său și Olivrie și Viros, Sevir, Marian, Anhim, Urvichie, Isidor, Callistrat, Floreție, Evriul, Sampson și Studie și minunatul Zotic. Cu a cărora numi s-a răspund și pină astăzi casele ce-au lăcut.

Și să povestește cum într-aceea vreme au intrat în Țarigrad boala cea spurcată. Și împăratul au dat poruncă și giudeț răspuns să să arunce în mare cine va fi cu boală ca aceea. Care lucru nesuferit svintul, arzînd cu inema la Dumnădzău, mearșă la-mpăratul și dzîsă: "Să-m dea împăratul galbeni mulți și-i voi cumpăra mărgăritariuri de mult preț și pietri neprețuite și luminate, în slavă și cinste împărății sale, cît cunosc bine la acestea!". Și-ndată învăță împăratul de-i deaderă pre mină avereare multă. El, ca o slugă a lui Dumnădzău direcptă și isteafă, teșei voios și răscumpără pre toți acei cu aceea boală, ce-i strîșeșe eparhul să-i arunce în mare. Și-l luă de-i dusă în cecea parte de Țarigrad, la locul ce să chiamă Eleonos pre-atunce. Și feace colibi de-i odihni. Aceasta agonistă dumnădzășcă nu să tîinu de la mulți. Că, dîndu-le hrana în toate dzile cu multul, că era și mulți. De pre care lucru era să să facă scumpeate mare în Țarigrad.

Apoi, după răpăosarea Marelui Constantin, stînd împărat hiiu-său Constanție și prelestit în ariane, pre mulți au muncit credinșos. Și-i era și svintul Zotic urelți căce-i pravoslavnic, săvai că-i și veghea pentru voia tîine-său, lui Marele Constantin.

Îară apoi, aflîndu-să pricină, clevetîndu-l cum de la dînsul s-au înecat boala aceea, lepra, adecă priceza. Și să timpă de cădzu într-aceea boală și fata împăratului. Și o deade tată-său la eparhul să o arunce în mare. Îară cînstitul Zotic o cumpără de eparhul și o pusă cu ceialaf. / Și timpîndu-să foamele de scumpeate mare, împăratul ispitit și cercă de unde vine scumpeata să afe. Deci nește pizmași a direcptă și aflară vreme și-l pîrîră cum el face scumpeata, cîrînd pinea la pricăji și cu samă multă, că era preste samă de mulți. Îară-mpăratul audzînd și contenîndu-ș minia, că să scândălia de svintul, pentru ce că încă nu luasă mărgăritariile și pietrile ceale scumpe. Ce, iarăș fiind învitat de nește pizmași, mină să-l prînză.

Îară svintul, oblicînd, alergă însuș cu taină la-mpăratul. Îară împăratul îi grăi cu blîndeaje: "Venitu-ț-au, Maghistriane, corabia cu pietrile și mărgărinturile ceale luminate?". El feace: "Blăm, împărate, de ți-i voia, cu șerbul tău și-ț vei vedea!". Îară-mpăratul nepregetînd purescă a merge cu Zotic. Și alergînd înainte Zotic le deade învățătură să iasă cu toții de prin bordeai cu luminări aprinse naintea-mpăratului, depreună și cu fica împăratului, să-l timpine cu lumini. Și, sosînd împăratul, deaca văduză aita mulțime cu luminări aprinse de pricăjiți, să miră și-ntrebă ce-s aceștia? Îară svintul Zotic, arfîndu-i cu deagut, dzîsă: "Aceștia-s, împărate, pietrile ceale scumpe și mărgăritariile cei luminați. Carii i-am cumpărat cu mult preț și trudă!".

Îară-mpăratului pîrîndu-ș că-ș bate joc, să minie și-mvăță de-l legară la mișcoi sierepi, de-l trasară preste pietri ascuțite, împungînd cu strămurări slugile pre mișcoi. Prăvind împăratul, trasară pre svintul la loc de pogorîș din deal. Și așa i s-au demicat trupul și ochii și așa, tîrînd, svintul Zotic și-au dat în mînule lui Dumnădzău sufletul. În care loc au izvorit izvor de apă curată, care tămăduiește toate boale și neputințe în slava lui Dumnădzău și cinstea svintului. Și-nt-acele loc stătură mișcoi teclățiți, săvai că-i bătea pogonicii și-i împungea, ei strigară cu glas omenesc, prăbrîzînd nemila și crudelitatea împăratului, facîndu-l orb și nesîmîț și dzîsără: "Aceia să-ș ngroape svintul!".

Acestea vâdzînd și-audzînd împăratul, mirîndu-să, să rugă lui Dumnădzău cu // lacrimi amară și cu suspinuri și cu îmfrîntă inemă, strigînd că: "N-am știut de-am făcut una ca aceasta!". Și-ndată învăță de astrucară pre svintul cu cinste mare. Și să facă casă pentru acei pricăjiți cu cheltuale împărătești, dîndu-le pomană bolnavilor sate și moșii cu veniturii, să le fie de cheltuală. Îară cînstitul Zotic de atunce pină acnu cu darul lui Dumnădzău nepărășînd face minuni multe. Și să face săborul lui în cînstita casă svîntă besearică svintului apostol Pavel. Carea iaste în Orfanotrofie, adecă "hrăntioarea săracilor sau bolnîță".

Pentr-a lor svinte rugi, Dumnădzău miluiește și ne spăsește. Amin.

ȘFRÎȘITUL LUI DECHEVRIE ÎN DARUL LUI DUMNĂDZĂU. /

Săboarele svinte din toată lumea: cîte, cînd și unde, la ce împărat și la ce papiji și patriarh și asupra căror ereții. Și acestea toate le vei afla într-aceste pravețe. Și să știi că în pravățul lui papa ceia ce-ș pre deasupra sînt papiji, iară ce-i supt dînși sînt namestnicii lor.

Săboarele. Împărații. Papiji. Patriarhii. Cetăț. Asupra cărui eretic. Părinț cîț. Canoane cîte.

БЪ. АТО.

1. Constantin cel Mare - Silvestru, Vîton și Vinchention - Mitrofan de Țarigrad - Nechea - Arie ce făcea facere pre Fiul - 318 - 20 - 318.
2. Theodosie cel Mare - Damas de față au fost - Grigorie Bogoslov - în Țarigrad - Machedonie Duhoborețul - 150 - 7 - 362.
3. Theodosie cel Mic - Chelestin - Chiril de Alexandria și Epitropapei - în Efes - asupra lui Nestorie Anthropolatru - 330 - - - 404.
4. Marchian - Leon, Pashasin, Luchian - Anatolie de Țarigrad - în Halchidon - lui Dioscor Monofisitul - 630 - 30 - 425.
5. Iustinian cel Mare - Vighilie de față au fost - Evtihie de Țarigrad - în Țarigrad - lui Orighen firșit muncilor ce birfiia - 165 - - - 527.
6. Constantin Pogonat - Agathon, Theodor și Gheorghie - Gheorghie de Țarigrad - Țarigrad - lui Onorie papa și Serghie și Pir monotheliților - 170 - - 657.
7. Constantin și Irina - Adrian, Petr și Petrá - Tarasie de Țarigrad - în Nichea - asupra iconoboreților - 367 - 22 - 778. //

NOTE:

1 (trud. n. Ksl.) "Într-o esență o omului este să depășească moartea."

2 (trud. n. Kgr.) "prin științele naturale, gramatică și un om instruit la multe și demonstrație"

3 (trud. n. Kgr.) "și referitor la ceea ce respiră"

LUNA LUI GHENUARIE

are 31 de zile. Dzia arc ceasuri 10 și noaptea, ceasuri 14.

249r

ÎN DZUA ÎNTÎIE prăznuim la trup obrezania Domnului și Dumnădzăului și Spăsiutoriului nostru Isus Hristos. Carea o au priimit pentru oprirea rinduieli legii vechi, ca să ne învețe cea sufletească și nu de min făcută obrezuire. Am luat de la svinții Părinți să o prăznuim de atunci, după îmblutul cringului anului. Care o și prăznuim făcîndu-ă și sărbătoare și deputitoarecă dzi pentru Domnul Ce ne-au cinsit primîndu-o. Derep-ce că, precum au priimit întrupata naștere pentru noi și toate alalte a firii carile n-au nice o prihană, nice piră. Într-acesta chip au priimit și obrezania legii, pentru să astupe și gurile ereticilor. Carii cutează a dzice că n-au luat trup, ce să fie nascut pre mîncare. Că, de-acia, cum s-ar hi obrezuit de n-ar fi luat trup și pentru ca să oprească gurile a nemulțamitorilor jidovi carii îl cleveția că nu fereaste simbăta și dezlega leagea. Acolo unde și pină la obrezanie au păzit strajea legii.

Pentr-aceea vină, apoi, după opt zile a svinta sa și ficioară naștere, vru de să adusă de Maică-sa și de Iosif la locul unde avea obicină a să obrezui jidovii. Și s-au obrezuit. Și i s-au pus numele Isus. Carele i s-au dat de la ingerul mainte de ce s-au zimisit în zăgul ficioarei.

Și iarăș, deaca mearș acasă, pretrece după firea omească / cu părinții săi, sporind înainte cu vîrșta și cu înfălepciunea și darul pentru a noastră spăsenie.

Într-această dzi, pomenirea dîntu svinții părintele nostru Vasilie, arhiepiscopul de Chesaria Capadochiei, cel Mare.

Acesta svint era în vremile împăratului Ualent. Naintea căruia au și grăt cu-ndrăznic pentru agiutori și pentru mărturia credinții dreapte. De vreme că atunci strica și rășpia svintele beserici ca focul zloslaviai lui Arie, întru carea era dat împăratul. Și era svintul de pre tată pantean, iară de pre maică capadoe. Iară pre citu-i a dzice de filosofie n-au numai pre-acia întrecut ce era în vremea svintii sale, ce și pre cei de demult. Că, luînd de tot fealul de dascălic și de meșterșug, în tote au ieșit înainte ș-au întrecut. De vreme dară că nu mai puțin s-au nevoit și s-au ostent în practiceasca filosofie, ce, mai virtos, cu mijlocul ei au sporit. Și, în prăvirea celor ce sînt, s-au suit în scaunul cel de arhierie. Întru care destoinicie nevoind și trudind mult pentru pravoslavnică credință și minunînd pre eparhul cu stavărul și nemutatul gîndului său și încheind cuvinte de învățături, cu mijlocul cărora au clătinat gîndurile inoslavnicilor eretici. Și a știutului năravurilor tocmală au învățat și au adevărat cunoștința celor ce sînt. Și, povățînd cu tot fealul de bunătăț turma Domnului Hristos, purescă cătră Svinția sa.

Și era pre cît de pre chipul trupului lung forte și uscăcios și cu puțină carne, smad la pelțiă, cum dzieem noi, smolit, gâlbeneț, nasul plecat, sprinceanele rătunde, fruncea omească și sămănina a om gînditoriu și grijiv, cu puțințele picături^{*} la față stropit, lungăreț la mearile obrazului, împlele adnicate, puțințel tuns și de-agiuns de lungă barba, giunățate de cărunt la păr. Fiiu lui Vasilie și Emmelcie. Și să face săborul lui, adecă praznicul svințiii sale în preasvinta Besereca cea mare.

Într-această dzi, svintul măcenic Theodot de sabie s-au săvîrșit. //

Într-această dzi, svintul Grigorie, tatăl svintului Grigorie Bogoslov, cu pace s-au săvîrșit.

Pentr-a lor svinte rugi, Dumnădzău miluiaște și ne spăsește. Amin.

ÎNTR-ACEASTĂ LUNĂ, ÎN 2, pomenirea dîntu svinții părintele nostru Silvestru, papa de Rîm.

Acesta svint, pentru a lui preste vîrv sporiu și suîș spre bunătăț, fu hironent episcop Rîmului bătrîn, murind Thimiliad. Și fiind făcătoriu de multe minuni și aducînd pre Marele Constantin Împărat la credința lui Hristos și curățîndu-l cu mijlocirea Svintului Botez de patimile trupului ș-a sufletului.

* cauză

** scînteiaic, stealc

250r

Și arătându-i din lege și din proroci cum Hristos iaste de mainte prorocit. Și imviind pre taurul carele
și umorisea jidovul Zamryi Fărmăciutoriul cu farmecile, iară a-nvie n-au putut. Și fiind prițej a mulț de
spănece, purceasă cătră Domnul.

Într-această dzi, pomenirea svintului **СВЯТЫЙ ТИМОТЕЙ** Theogen.

Acesta svintul Theogen era episcop la Parionul Ellispointului. Carele fiind adus naintea lui
Trivothion Zilichitnie, de mărturisii de Domnul Hristos că-i Dumnădzău adeveri, fu bătut fără milă
cu toaige și legat și aruncat în mare. Și acolo, în noul mării s-au implutu-ș alergătura nevoitorilor.

Într-această dzi, svinții Theopemptos și Theodoti, maica svinților bezsberbărnici, în pace să
săvirșiră.

Într-această dzi, preacuviosul Marco în pace s-au săvirșit.

Într-această dzi, pomenirea svintului Vasilie de Anghira.

**Acesta svintul Vasilie era în dzilele lui Iulian Prestipniciul de la oraș ce să
chiamă Anghira.** Carele fu prins căce să-nchina și mărturisii pre Domnul Hristos. Și, aducându-l
naintea ighernosului Tarnil, mărturisii pre Domnul Hristos nainte-a tot săborul cu multă îndrăznire.
Pent-acecea, fu spînzurat și storohănit fără / milă. De-acia, fu trimis la Tarigrad și iară fu storohănit
și atlia încordat cit s-au deschiat din toate încheteturile cioanelor mînuilor și picioarelor și stinghilor;
de-acia, tăiară cureale de pre svintul lui trup și-l potricăliră cu jigale îmfoctate. Și toate acestea le
răbdă vitejeaste și dobindi de la Dumnădzău agutoriu. Aruncat în cămin îmfoctat, nu s-au atins focul
nice leac să-l betejașce, ce ieși preaslăvit cu tot întregul cu ruga sa. De-acia, trimis legat la Chesaria,
fu giudecat de la boiarin de-l deade în luptă cu herile. Iară svintul, făcînd rugă, luă sfirgenie din
lovitura unii teije. Și așa s-au obîrșitu-ș alergătura nevoitorilor, luînd cunună de la Dumnădzău cu
svinții. Iară svintele lui moștii stringîndu-le cu de-adins neste rudenii a svinții sale și îmfașîndu-le în
năfrămi și rince cu mirosuri cu unsoari scumpe și le astrucară cum să cade, cu cinste la loc vestit, zidind
mai pre urmă și svintă besearică măcenicească pre loc.

Într-această dzi, svintul Serghie de sabie s-au săvirșit.

Într-această dzi, svintul Theopist cu pietrele împroșcat s-au săvirșit.

Într-această dzi, pomenirea s-a preacuviosul părintele nostru Cozma, arhiepiscopul de Tarigrad,
făcutoriul de minuni, ce-i în cinstita besearică ce să chiamă **СВЯТЫЙ КОЗМА**.

Pent-a lor svinte rugi, Dumnădzău miluiaște și ne spăsește.

ÎNTR-ACEASTA LUNĂ, în 3, svintul proroc Malahia.

**Acesta apoi, după-ntoarcerea jidovilor din robie, s-au născut la locul ce să chiamă Sofes, den
neamul lui Levi.** Carele încă în tinără vîrstă s-au agonisit cu bună și svintă viețuire. Și fu numit
Malahia, ce să tilcuiaște "inger". Că era la chip lăminat și veasel. Ce și cite prorocia îndată să
izbindia cu // mijlocul ingerului carele i le vorovia. Iară glasul ingerului l-audzia vnaam cit nu era
destoinic. Iară ce destoinic il și vedea, pre cumu-i chipul. Și era svinția sa pre vremea cea fără
împărțicie, precum scrie în *Căpăle giudecatorilor*. Și, răpăosînd, s-au astrucat cu părinții săi în cîmp". Și
era la tînerete frumos, rătînd la față, creț la păr și puștel tuns și lat avînd capul.

Într-această dzi, svintul măcenic Gordie.

**Acesta svintul măcenic Gordie era de la Chesaria Cappadochiei, în vremea împăratului
Lichnie, comes fiind, adecă un fealdu de hătămănie de purta oaste-mpărătescă.** Și nesuferind a vedea
îndrăznirea și simetia păgînilor și huleniile spre Domnul Hristos, fugi departe și petrecu cu herile în
munți. De-acia, aprînzîndu-ș durul ce avea cătră Domnul Hristos și luînd îndrăznire și cutedzare
împotriva înșălăciunii, să răpedzi ca un leu de la pustie la oraș, cercînd să rumpă și să sfărîme pre
vicleanul vîlat accii înșălăciunii și viclesug. Și, intrînd la mijlocul prăvirșitii, îndrăzneț lăudă cu cinste
pre Domnul Hristos. Și-norcind tot nărodul cu fața spre sine, cit să spărie boiarinul din scaun ce ședea
cu cînstea și curtea sa. Și, dintr-aceaea, pornindu-să boiarinul cu turbată minie asupra svintului, i-au
tăiat capul. Și așa au implutu-ș alergătura svintului măcenic a lui Hristos, Gordie.

Într-această dzi, pomenirea preacuviosului părintele nostru Petr Simicoforul, adecă "purtătoriul
de minuni".

Într-această dzi, pomenirea svintului Zaharia, la Atrou.

Într-această dzi, svinții măcenici maica cu doi cuconi de foc să săvirșiră.

Pent-a lor svinte rugi, Dumnădzău miluiaște și ne spăsește.

* giudecator

** în sat

INTR-ACEASTAȘ LUNĂ, ÎN 4, pomenirea și săborul svinților slăviți șeptedzâci de apostoli.
Intr-aceastăș dzi, pomenirea svintei Siglitchii. /

Această svintă Siglitchii era de rudă luminată și vestită pentru bogăția și credința cea bună. Și mulț vestit să nevoia cu pețitori pentru dînsă, pentru înflorița a ei frîmșeațe și mîngios de-a firea stat și așuteaia cea multă. Iară ea n-avea gînd de măritat, ec, mni virtos, sporia și întindea dorul și dragostea cătră Dumnădzău. Pentr-aceaea, au ieșit cu totul din grijiile lumii afară și ș-au întins-ș toată nevoința și lupta cătră adaosul bunătăților. Și aruncî și trîntînd gios pre vicleanul boinic și luptătorii și spîșînd pre sine cugetat cu Dumnădzău.

Și, naintea despărțirii trupului, la sfîrșeaiia vieții sale, fu cercată de la vicleanul, ca și svintul loc, cu rane greale, cit i s-au mîncat toată pelița trupului. Și, sosînd la optdzici de ai, n-au părășit nice len cu din putearea bunătăților. Și cu nevoințele trudeilor au ieșit răpăosînd cătră Domnul, luînd cununa biruințelor cu svinții.

Intr-aceastăș dzi, svinții 6 măcenici cu pace să săvirșăi.

Intr-aceastăș dzi, pomenirea svinților măcenici Zosim Monahul și Athanasie Comendarisii.

Aceasta svint Zosim era la Chilichia, petrecînd în lăcuință cu herile în pustie. Și, prins și astăfînd naintea lui Dometian Boiarinul și mărturisînd pre Hristos Dumnădzău, îi arsă urechile cu jigale de her îmfocate și-l băgă într-o căldare ce herba plină de păcură; și iarăș cu capul în gios fu spîndurat. Și ieșit preaslăvit, nebetjit din tote muncile acesteae. Și, ivindu-să un leu de grăi omeașete în toată prăvirșeia nărodului pentru Domnul Hristos, trasă cătră credință pre Athanasie Comendarisiiul. Și, mîntuindu-să de la muncitorii tiran, să dusă iarăși în munte unde lăcușă, luînd cu sine pre Athanasie și, învățîndu-l, îl botezdă. Și, crepînd o piatră, intrară amîndoi de să răpăosă, dîndu-ș lui Dumnădzău sufletele. // Intr-aceastăș dzi, pomenirea a preacuvioșei Apolinariei Siglitchiei.

252f

Această pururea cîstîită, întrecînd și covîrșînd pre multe cu frîmșeața și în înțalepciunea, fiică lui Anthemie. Carele fu hironit de marele împărat Leont socotitoriu în scaun împărăției Rimului. Și poftînd cuonice ficioria, ruga Dumnădzău dzua și noptea să dobindească aceea ce poftia și doria. De-accia, să rugă părinților săi să o lase să margă la Ierusalim. Și, dîndu-i pre voce părinții, luă slugi și slujnice și rădică aur și argînt și veșmînte scumpe. Și, sosînd la Locurile Svinte, le deade și le-mpărți toate la locuri trebuitoare. Și-nchinîndu-să pre la Svintele Locuri, dăruî cu slobodzenie slugile și-i țertă, oprînd la sine un bătrîn și un scop. Și, luîndu-i, mearșă la Alexandria. Și sosînd la un loc cîmpiu, ședzu să odîbnească, să-ș mîngieie truda osteneaii drumului ei. Și adormînd accia ce era cu dînsă, iară ferita defăimînd într-o nemică tot lucrul lumășe, intră în pădure. Și, răbdînd o bucată de vreme intr-acea aspră pădure, își feace fericitul trup ca țestul broștei de măcșăurite țîntarilor ce-i era în pădure. Și mearșă la schit, cătră svinții părinți, puindu-ș numele Dorothei, făcîndu-să amna că-i scop.

Iară minnatul Macarie primîndu-o, îi deade chilie, intru carea, închidîndu-să, să ruga la Dumnădzău dzua și noptea. Iară tatăl ei Anthemie, avînd ș-altă fiică și fiind îndrăcîta, au trimisu-o la călgării schitului, să o tîmăduiască. Și fiind lăsat de nedeajdea fiică-sa ceii fericite. Și, deaca sosîră cu îndrăcîta la schit, o dusară la avva Dorothei și-n puține dzile o părăsi dimonul. Și o trimisără părinții sănătoșă.

Apoi, preste puține dzile, începînd fata a-i părea că-i grea, iară tatăl, pîrîndu-i că-i așea, răpedz curînd de adusără pre avva Dorothei naintea sa. Iară fericita, vîndîndu-să cu minunate seamne cine este, feace pre tot de să-nspămară și luară frică și mai virtos de tîmăduiala suror-sa. Și, petrecînd cu părinții săi, s-au virtejit iarăș la chilia ei, nepricepînd nime de schiteian, nice șteind de lucru ce s-au fă / cut. Apoi, după răpăosarea ei astrucîndu-o și pricepînd că-i parte femciașă, să minnară, mulțmînd lui Dumnădzău.

Pentr-a lor svinte rugi, Dumnădzău miluiaște și ne spășeaște. Amin.

INTR-ACEASTA LUNĂ, ÎN 5, svîntul CILITHOMIRIKI. Theopemptos Episcop și Theona Măcenic. Spuic Theopempt "în ce chip să frîșeaște cu capul tăiat, mă frîșesc vitejaște".

Aceasta svîntul măcenic Theopempt era episcop în vremile lui Dioclitian Împărat. Carele intia dată au mărturisit pre Domnul Hristos Dumnădzău, intr-aceel rînd de goană. Că, prînzîndu-l și-ducînd la împăratul și-arătîndu-i ca-ntr-o stîlpitură înșălăciunea lui, să minie și băgă pre svîntul într-un capturiu îmfoțat; și-au ieșit sănătoș. De-acii, l-au lipsit de ochi, de-acii l-au adăpat cu otrăvi și cu farmece veninoase și, dînt-aceastea toate ieșînd sănătoș, trasă spre credință cătră Domnul Hristos pre

* de șes

farmăcătorul ce i-au deres otrăvile, anume Theona. Și, iarăș mai pățind ș-altele fără acestea, îi țihără capul svințului. Și așaș proslăviră pre Dumnădzău, iară pre svințul Theona ce-au fosti farmăcător ș-au credzūt îi hăgară-n gios cu capul în gropă și l-au impresurat cu brazde; și, așaș, cătră Domnul au ieșit.

Intr-aceastăș dzi, preacuviosul părintele nostru Grigorie cel de Acrită.

Acestaș svinț era de la vestitul ostruv a Critului, din părinți blagocistivi, Theofan și Iuliani. Și, învățind cite puțin la carte, îl mină părinții de păștea vitele. Și, dănoară, aprinzidu-șă cu rivnă dumnădzăiască, lăsbă moșia și mearșă la Sevehia și trăi acolo multă vreme, mincind piine puțințe și cu apă. Iară cînd să feace de 26 de ai, murind Leon Icomnahul și cutedzînd creștinătatea, să dușă la Ierusalim, dorind să să-nchine Svințelor Locuri turco. Și cite nevoi păși de la agerani și de la iudovi nu-i puțință de-amănunt a le // serie cu puțnel. Și, de-acolo, mearșă la Rim și, lufînd svințul cin ingereșe, zlmorîia trupul cu postul.

Și, după moartea lui Stavrachie Împărat, stînd Mihail Împărat, iară cirna beseracii purtînd svințul Nichifor Patriarhul, trimisă pre ispeovădnicul Mihail, episcopul sinadelor, la svințul Papa. Și, aflînd pre fericultul Grigorie, îl luă la-ntors cu sine, de-l adușă și-l deade la svința mănăstire de Acrită, numărîndu-l în ceată cu alaiți frați. Și trăia numai cu o rasă, desculț. Și dormîia pre o rogojină, mincind puțințe piine cu apă, a treia dzi ș-a pătră. Și-ntrînd într-o adincă groapă, boci cu plinsuri turbureala ce să feace în svința beseracă. Și, ieșînd de-acolo, să-nceue într-o chilie foarte strîmtă și noaptea ieșîia de-ntra într-un of plin de apă, lîngă grădină. Și purta o hășie de cojoj dzua, iară noaptea, dezbrăcînd cojojul, așaș petreacea în ol. Și așaș trăi toată vreamea vieții sale. Și agonisîndu-șă așaș bine, deade sufletul în mina lui Dumnădzău.

Intr-aceastăș dzi, pomenirea preacuvios părintele nostru Fostirie.

Acestaș dintru svinți părintele nostru Fostirie, ca soarele răsărînd despre răsărîte, au străluminat părțile Scăpătatalui. Că, suindu-șă la un munte nalt și tăcut, rugîndu-șă curat și fără tină lui Dumnădzău, ticăcîndu-șă cu postul, cu priveghearea și gios-dzăcarea și cu de-alaltă petreacere aspră, să feace de-adevărăt luminători, strălucînd ca și numele lui preste lume.

Curăzîndu-șă dară trupul și svințîndu-șă sufletul și păzîndu-șă după chipul iceanei lui Dumnădzău cu cit i s-au putut, s-au făcut Svințului Duh lăcaș. Că-mbogăzîndu-l Dumnădzău cu minunile, gonîia toate neputințe și boale de la tot omul cine-i năzua. Și piinea încă-i venia de sus, ca și, orecînd, la Iliia Procul. Ce lui Iliie i-o aducea corbii, iară ceștia ingeri o aducea și o puneia de o afla svințul la loc anume. Numai căce nu i-o da de-a mină pentru ocreare socoteală. Și de-i nemeria oaspeți, pre tot oaspele afla și piine la loc, lucru minunat și mulți ai, pină cînd cu darul lui Dumnădzău au strîns stînd du- / mnădzăiască, făcînd mănăstire cu mulți părinți. Atunce, de-acii, să ținu cu piine din agonesia minilor, nu ca doară nu i-ar îi Dumnădzău hrănit ca și mainte, ce, de vream că Domnul Hristos ne-mvață, așaș dzicînd: "Cereai întii împărțîia ceriurilor și acestea toate vor prisosi voaui!" Că, iarăș, niceș va Dumnădzău să mincăm fără lucru gedzînd. Pentr-acea și l-au învățat Dumnădzău să nu primască de la nime nemică, ce să să (fie din rîcodealia sa, că și așaș nu primîia nemică de la nime. Și-ș învăță ucenicii să să păzască cu rîcodealia și cu ruga și cu citeniile. Și nu numai cu cuvîntul le dzicea, ce și cu lucrul le arăta.

Atunci dară, răsărînd o eresă în Beseracia lui Dumnădzău, de să strînsară mulți părinți, chemară și pre svințul. Și neapărîndu-șă, luă și ucenicii cu sine, de mearșă și feace viteje, de să mirară și mulți să-mtoarsără iarăș de la multe fealuri de eres. Și alții să călăzărîră pentru-mvățaturile lui ceale dulci. Și minuni multe feace, nu numai în viață. Și au răpăosat în 5 dzile a lui ghenuarie, cătră sară, apuîndu-i soarele în mina lui Dumnădzău.

Intr-aceastăș dzi, svințul măcenic Sain, aruncat în mare s-au săvrîșit.

Intr-aceastăș dzi, preacuviosă Domna cu pace s-au săvrîșit.

Intr-aceastăș dzi, preacuviosă Tatiani cu pace s-au săvrîșit.

Pentr-a lor svințe rugi, Dumnădzău miluiaște și ne spăsește.

INTR-ACEASTĂ LUNA, 6, svințele bogoiavlenii a Domnului și Dumnădzău și Mintuitorii nostru Isus Hristos. Sînt:

Botedzul lui Hristos sus cerul descue

Pre carii nu l-imă într-insul îi suie.

Botedzat-au în pîrîu pre Hristos prediciul Ioan, în 6.

* oală

Svintele bogoiavenii prăznuim a Domnului și Dumnădzău și Mintuitoariului nostru Isus Hristos, în Besearca cea mare și în alte svintele beseării de pre-alcurea, totă noaptea, de decusară bdenice făcînd într-aceasta dzî. // Că singur Dumnădzău Cuvîntul în vechiul Adam îmbrăcîndu-să și tote a legii împlînd și la marele Ioan veni de să botezdă. Carele îl și opria pre Svinția sa, dîzîcînd: "Mie trebuiaște de la tine să mă botezdu și tu vie la mine!". Ce, de vrănte ce "Lasă acmu, de la Domnul audzi, și a totă direptața a fi Botezdu cu noscu!", lăsă pre Svinția sa și să botezdă Hristos. Deci toată firea apelor o svinți. Și tot păcatul omenilor astrucînd în șipinile Iordanului, îndată să sui de la apă și pre vechitul om de păcate înnoind și prăplăzmuind a ceriurilor împărăție i-au dăruitu-i lui slavă și împărăție în veaci de veaci! Amin.

254r

INTR-ACEASTA LUNĂ, ÎN 7, săborul svințului proroc predteci și botezdătoriu Ioan. Și s-au strîns și a cinsitei și svinției lui mină aducere în Țarigrad.

A doa dzî de svintele bogoiavenii, săborul tot-svințitului proroc predteci și botezdător. C-aceaea ce tainei Dumnădzăescului Botezdu au slujit am luat dintru-ncput și înainte a sârba, împreună și acesta la atale a lui praznice. Pentru ca nomică cevaș de-ale lui minini să tăcem.

Și s-au tîlnit și prucinsita lui mină la Țarigrad aducere, făcîndu-să într-aceasta chip. În cetatea Sevastia, întru carea să spună că s-au îngropat a predteciului trupul. Luca Evganghelistul venind și direapta mină a proceșului aceluia trup luînd la a ce cetate, o dusă la Antiohia, foarte multe minini făcînd.

Între carile și un zămă era orecare în orecare de ale ei încuibîndu-să hotare. Pre carele și lăcutorii cotății de partea ellinească dumnădzăindu-l cu jărtve la anul îl cinsitia. Și, vreamă trecînd, au venit rîndul la un creștin a sa hiică să o dea zămăului. Că zămă acela din cuib ieșind și nenăduît arătîndu-să prăvire și gura mare căscînd, jărtva aștepta și cu dinții clănăia. Pentr-aceaea, tatăl feții cu suspinii pre Dumnădzău ruga și pre svințul Ioan milostivii pentru cuona sa / să o scoțā de la morte amară și meșterugeaște așea. Să cerșu să să-nchine la svința predteciului mină. Și sărutîndu-o, păzîndu-să, cu dinții săi deagetul cel mic au curmat. Și, dobîndînd aceaea ce doria, ieși din beseacă. Și, cînd soși dzua jărtvei, să apropie tatăl aducîndu-ș hiica. Și, deaca fu lîngă zămă, cumu și-l văzdu căscînd și firului uifîndu-să, acel svinț deaget aruncă în mijlocul gîtlejului zămăului. Și îndată cu intratul lui îl omorî. Aceastea așea deaca fură, tatăl îș luă vie pre hiică-ș și să-ntorsă acasă, acea preaslăvită izbăvire povestînd. Iară mulțimea nărodului, de minune mare mirîndu-să, mulțămite glasiu trimitea lui Dumnădzău și svințului predteci mare beseacă feacă.

Și spun că la dzua praznicului de Vîlzvjenia cinsitei Cruci o văzujuesce de o rădică de arbiereul. Și cînd o rădică, noria să deschide, noria să-nchide, și cu întinsul ei sămnează bișug de roadă. Iară cu strînsul, lipsă și scumpeate. Pentr-aceastea a mult de pre vremi împărați s-au dorit să o dobîndească și mai ales lui Constantin și Roman Porfirogheñniilor, pentr-aceaea și împărățînd ei.

De orecare diacon den besearca Anthoheilor, anume Ion, cinsitia mină fu adușă și chemată, într-acea vreme cîndu-i ceasul de aprins sveașnicile, de-i cad obiceaul a face o șfesteția creștinilor. Carea svință mină iubitoriu de Hristos împărat, deaca o sârută cu dor privitînd, în casa împărătească o aședă. Și i să face săborul în Forachie.

Pentru-a lui tău preaditeci rugă Hristoase, Dumnădzăul nostru miluiaște și ne spașeaște! Adevăr.

INTR-ACEASTA LUNĂ, ÎN 8, pomenirea preacuvioșe maicei nostre Domnică. Stih:

Lăsă pămîntul, de ceriu gîndînd domnița.

În ceriu s-au suit precum ș-au pus priînja.

Acastea era în dzilele lui Theodosie marele împărat. Ș-au întins viața pînă la Leont și Zi- // non împărat. Și fusese din Carthagna, cetatea ce-i spre Arhidona. Și cu orecare îndreptătura, cu alte patru feate veni la Țarigrad. Iară Nectarie, ce era atunce patriarh, din arătare dumnădzăiescă le primi și le botezdă. Și, întrînd supt viață călugărescă preacuvioșă și cu bărbătești trude și durori neovîndu-să și la virvul soșînd neovîncei și minini spodobîndu-să a face, și pentru ceale viitoare a multu au prorocit și cătră Domnul au puresc de s-au prestăvit.

255r

Într-această dzî, pomenirea svinților măcenici Iulian și Vasilissa și soțelor.

Svințul măcenici Iulian, în vremile era a lui Dioclitian și Marchian Ighemonul în Antinoa, cetatea Egiptului. Carele și cu legea femeia și împrounăt, Vasilissa anume, o feace a petrece în curăție. Pre carea în mănăstirea de femei o călugări și el într-altă mănăstire să călugări. Și era ighemon pre samă de 12 mii de bărbați.

* să întinde

** să strînge

Și, deaca fu prins, nelepădându-să de Hristos, ce baggiocorind idolii, spre minie și urgie pre ighemonul pomii. Carele îndată mânăstirea o arșă cu foc, întru carea arșară toți carii acolo năzuși: episcopi, preut și alalți clirici a orașului; și așen li s-au lor obrișit mărturia. Iară svințul Iulian, tins la pământ, fu bătut și cu legături de fier înălțurat și celuil și zdorbiră osele. Cînd și unul den slujitorii, lovit într-un ochiu, creduz și fu tîmădui de svințul măcenic; și-i tăiară capul. Și Chelsie, fiul ighemonului, cu douăzeci de voimici creduz în Hristos, derep-ce văduz mortul cu ruga svințului învîs. Pentr-aceaea cu pornea ighemonului întli il închisără; de-acia, în căldări înfocate fu aruncat împreună cu șapte fi a eņeadzului ce atunceși creduză, și pre popa Antonie, și pre cel învîs din mort, Anastasie. Și, nevătămaț ieșind cu darul lui Dumnădzău, mulț creduză deprună cu maica lui Chelsie.

Și astătînd svinții denaintea lui ighemon, îndată cu ruga lor idolii cei în capîște să sfărîmară / și capîștea s-au prăpădit. Și aduș fiind svinții, li legară de marginile minilor și piciorelor, li impresurară cu snopi de papură unse cu oloi și-i aprinsără. Și, nebetjindu-i focul nemica svințului Iulian și pre maica cuconului Chelsie, beliră picile de pre cap. Iară preutul Antonie ochii cu undețe scoasă și pre maica svinții lui Chelsie o spînzurară. De-acii, după aceastea, li deaderă pre svinții herilor, de la care svinții nebetjii rămîind ferii, cu sabia li să tăiară capetele. Și să face săborul lor în svința lor mărturie ce-i apropo de tîrg.

Într-această dzi, pomenirea svințului măcenic Carterie.

Acesta era în vremile lui Dioclitian și Urban, ighemonul de Chesia Cappadochiei, preut și didascal creștinilor. Și casă de svință rugă zidind și multe mulțimi de creștini adunînd, învață să să-nchine numai lui Hristos, adevăratului Dumnădzău Carele iaste și pre altul să nu știe fără de Svinția sa. Și, cleveit fiind la ighemonul, s-au acuns pre sine. Iară Domnul i s-au arătat și-i dzisă: "Pasă Carterie și te arată la ceia ce te caută și cu voi fi cu tine! Că fi să cade multe a păfii pentru numele Mieul! Și mulț prin tine credzînd s-or spăși!"

Iară svințul de bucurie împlîndu-să și mulțămîtu lui Dumnădzău trimițînd, pre sine să ivi" și întli în chisore fu băgat. De-acii, astătînd naintea ighemonului, i să porunci să jărtvască lui Sarap, idolului, iară svințul cu ruga l-au oborit gios. Și pentr-aceaea, fu bătut cu palie de 16 voimici și patru li (inea. De-acii, li spînzurară la lemn și cu briciul îi tăiară unghile de la mîn și de la picioare și cu unghi de fier tot trupul îi pozdără iară. Iară svințul, cu ivirea ingerului ieșind din toate deasupra, să feace sănătos. Ce iarășile cu invătătura ighemonului fu pus gios. Și-i sfredeliră gleznele și fierul cel de plug înfocat primi pre piept. De-acia, i să porunci a șeđa în tîgaie de fier înfocată foarte și cu tîpuș de fier înfocate îi potricăliră picioarele și-l aruncară în temniță. Și, deaca însă, i să arată iarăș Domnul Hristos și-l dezlegă și-l sănătoșe de-l în // noi. Și-l scosă afară din ușile temniții de-l pusă. Pentr-aceaea, și mulț de carii-l vădzură sănătos, venia la dînsul de să botedza și de boale ce avea să istealia. Pentr-aceaea, li spînzurară cu pietri mare la mîn și la picioare și pre pintece bătută cu palie și cu făclii li arșară. stropindu-l cu iară pucioasă și cu smolă. Și, ranele grămăduindu-să, și iarăș plumb topit clocotînd primi în svințul său rost și coif înfocat în cap primi; și, cea mai de-apoi, în foc fu băgat. Laude de imnuri și de mulțămite lui Dumnădzău trimițînd, din care foc rămasă nestrîicat. Iară un jidov oreace din horbă foarte să minie. Și, apucînd un fuște, îl înfipșă în costa svințului, de-i aduș moarte. Și-nții puceasă apă multă, cit sfînsă și cuptoriul, apoi ieși și sînge și svințul său suflet lășă în mina lui Dumnădzău.

Într-această dzi, pomenirea a dintru svinți părintele nostru Chir, patriarhul de Tarigrad. Și să face săborul lui în cinstita mânăstire a orașului și în Besearea cea mare, duminică.

Într-această dzi, svințul Attic, patriarhul de Tarigrad, în pace s-au săvîrșit.

Într-această dzi, svințul proroc Samels Elamiteanul cu pace s-au săvîrșit.

Într-această dzi, svinții Agathon și Theocist cu pace să săvîrșiră.

Într-această dzi, svinții lui Hristos măcenici Theofil Diaconul și Elladie Mireanul.

Aceștia era libiani de la Liba. Și pentru mărturia lui Hristos prins, fură aduș la ankipat. Și, stîndu-ș virtos în credință, îi zdăriară virtos, de-acia, li legară de mîn și de picioare, cu foc și cu fier la ceață li frîpsără și cu hirburi" ascuțite îi potricăliră. Și cu multul munca lungindu-să, deaderă-ș sufletele lui Dumnădzău.

Pentr-a lor svințe rugi, Dumnădzău miluiește și ne spăsește. Amin.

* beteji
** vâdi
*** scorie

Acasta era în zilele împăratului Iustin celui Mic, lui Theodor și Evdochiei fiind. Cari trăia cu credința cea bună și cu bogăție. Și învățând cartea de înțelepciunea cea de-afară și ceea ce este în svintele cărți dumnezeiești. Și însurându-și preste puțină vreme murindu-i femeia și întorcându-și totuși nevoșta la filosofia cea spre Dumnezeu, să face arihereu și păstoriu aceei svinte besericii în Melitina.

Fiind amu de treizeci de ai și împreunind viață săbăstreaască* cu înțelepciunea politicoasă originată cu fu numai celor de supt ascultarea sa prilej de spăsenie, ce și a toată limba. Că multe ori l-au mlat împăratul de-au așteptat împărțirea persilor lui Hozroi, când s-au rădicat asupra-i Varam, de l-au scos den domnie, când l-au făcut să dea și dajde grecilor. Și, făcindu-și prietain pre acela și pre împăratul Mavriche și pre împărăteasa lui. Și dobîndind la dinșii multă avere, de feace svinte besericii și bolnice de slraci, și făcînd cale spre Tarigrad, s-au răpăosat mărgînd la Domnul Hristos. Și l-au provodit cu cunste, cum să cade, cu tot plinul împărătesc // și besericesc, pus în raclă și petrecut cu flăcii și cîntări, de l-au întors la moșia sa și multe minuni feace în viața sa și după ce s-au răpăosat. Și să fece săborul lui și a svintului Grigorie de Nissa în svinta Beserica cea mare.

Într-acestaș dzi, pomenirea dintru sviții părintele nostru lui Marchian Preutului și Iconomului de Beserica mare. Stih.

S-au sui de-acii cără cori mare veaste
Marchian cărui cinstea și-n pămînt iaste.

Acasta era la împărăția lui Marchian și Polberiei ficioarei, featii lui Arcadie Împărat, fiind din moșii stăi de la Rimul cel bătrîn venit. Și feace beserică a svintei Irinei ce-i de cără mare, imprimînd la acea svintă beserică caș svintului Isidor. Și dzădi încă și Beserica svintei Anastasiei ce iaste la intrările lui Domin. Carea o au izbăvit și de arsura cea mare. Că încungiuindu-o focul, iară svintul acesta stînd deasupra acoperemintului și-au rădicat minule spre ceru de s-au rugat și-au încetat focal.

Iară istoria de rîndul lui spune mai de-amănuntul facerile minimilor lui și avearea ce-au fost avînd de multă. Și a lui nevoștă postnicească la simcea. Și să fece săborul lui în Beserica svintului Ioan Cristîtel, aproape de sterna Mochisiei în Danile. Și să fece săborul și pentru marele cutemur ce s-au fîmplat în aceea dzi, la-noeputul împărăției lui Vasilie Machedon, când au cădzt și Beserica pre svintei Dumnezeu-Născătoare în stigmată și alte multe svinte besericii și de-a valoma case.

Într-acestaș dzi, svintul Ammonie cu pace s-au săvrîșit.

Pentru lor svinte ruși, Dumnezeu miluiește și ne spăsește.

ÎNTR-ACEASTA LUNĂ, ÎN 11, pomenirea precuviosului părintele nostru Theodosie Chinovialul, obșteitel și îndereptătorul pustiei. /

Acasta precuviosul părintele nostru era din satul Mogarisei, de eparhia cappadochilor, ficior lui Proresie și Evloghiei, credincioși. Și intră în viață călugărească și luă portul lor svint. Și sosînd la Ierusalim, de-acelea mearșă la Antiohia, la marele Simeon Sîlfnicul, de la carele să-mvătă și deprinsă crescutul și sporitul ce vrea să aibă spre bunătăț, avînd să să facă păstoriu a multe cavitatește oi.

De-acia, petrecu aproape de un loaghin orecare purura pomenit și svint. Și petrecînd în simceoaș postnicie, așta numai dănoară minca în săptămînă. Și 30 de ai n-au mîncat piine nice leac. Și alată bunătate au nevoit. Într-asta suis de nălțime sosînd, cit și minui preaslăvite făcea. De vreme că acesta precuvios cu altul orecare părinte vedea pre răpăosatul și îngropatul Vasilie ce i să și mormîntul ianocși. Și-l vedea venit în beserică de cînta cu frașii, altă nime nu-l vedea. Și nesuptind foc, cărbuni stîrși au apris, unde vrea să să urdzască svinta mănăstire. Și o femeie ce venisă o tîmădu de cursă sîngeku nestîmplat. Și dintr-un grăuț ce l-au blagoslovit și l-au dat la cheiar feace cu ruga de să vîrșă jitaijele de piine, ce era deșerte. Și un cacon cădzt într-un puț au sosit nevîdzînd de l-au scos. Și pruncii ce nălțea moț, de le era maica mai rea ce mai rea de o steapă, o rădică și cu ruga o feace bună de cuconi. Ce încă și uor de lăcșută îngrozî de goni. Și pre Chiric Comital, adecă hatmanul de Anadol, nevîkemat în războie l-au feritu-l, dîndu-i în loc de platoșe cămășoa cea de pîr de s-au îmbrăcat; și pămîntul ce era asuprit cu nevoie de seacăță au premenit cu ruga, pogrînd ploii. S-au prorocit și acea de cutemur răsipă Antiohiei de s-au făcut. Și pre mulți de

primejdea mării au scos, arătându-li-să la nevoie. Și a mulț ucinici fiind povăț și învățător, cătră Domnul s-au răpăsat. Și să face săborul lui intru cinștia apostolie a svinților Petr și Pavel.

Intr-această dzi, pomenirea precuviosului părintele nostru Theodosie, altul, iaste nevomtor din cetatea Antiohiei.

259r

Acesta dintru svinți părintele nostru Theodosie, altul, iaste nevomtor din cetatea Antiohiei, născut din părinți lumaț și bogat. Carele audzind odnăoră glasul Domnului Hristos din svintia Evanghelie foarte cu-măles, părăsi casa, bogăția și rudenia și alalte toate. Și să dusă la locuri dease de cătră mare. Și făcându-ș un bordeiș micuș săruta viața călugărească, cu haine de păr îmbrăcându-ș și preste pialele purtind fier greu imbrăcat, unul pregiur mijloc și 2 la imbe minule. Și, păzind ruga și ricodeala, pofta și mîndria și alalte patime a trupului le adormia. Și părul capului nelăut și veastele lui lăfându-să, mulți năzuia la dînsul de poftia să petreacă viața lui. Pre carii priimindu-i în pustia aceea, altă cetate cerească feace.

Și acolo, dănăoră nemerind oste de agarean, nemică rău nu le feace, ce încă și de fericitul stidindu-să, să dusă de-acolea. Deci pentr-acea viitoare de agareani, lăsă pustia fericitul și veni la a sa moșie. Și, făcându-ș o mică colibă cu dînsul și alții orecarii, lucra sufletescul lucru. Și dzicea cătră cei cu dînsul că "Săvai că să și stidiră de noi agareanii, ce ia că scrie oreunde de noi să dăm loc miniei! Și Hristos fugind de Irod, pre noi învăzînd, aceasta o făcea! Ce încă ne-am și învățat să nu ne arucăm în iscusenii! Dară ce ne va opri pre noi de la sufletescul lucru moșia, deaca vom vrea!". Și, mai trăind puținel, să pristăvi cătră Domnul.

Intr-această dzi, săborul a svinților dzeace mii de ingeri; și să face în nontrul mărturie svintei Anastasie intr-a domniei în 604^{le}. Și pomenirea svintului apostol Marco aprobe de taurul și svintul Stefan cel den Plachediane și svintul Theodor și arhimandritul Agapie; și pomenirea svintei Evpaciei.

Intr-această dzi, svintul Mair bătut s-au săvrîșit.

Intr-această dzi, precuviosul Vitalie cu pace s-au săvrîșit.

Pentr-a lor svinte rugi, Dumnădzău miluiaște și ne spășește. Amin.

INTR-ACEASTĂ LUNĂ, 12, pomenirea svintei măcenței Tatianiei.

Acesta era din Rîmul cel bătrîn, în dzilele împăratului Alexandru, din tată ce-au fost în trei rînduri boiarin mare de sfat, ce să dzice ipat, și consul și diacon în cinul besericii. Și pentru ce mărturisia pre Domnul Hristos, fu adusă la-mpăratul. Și, cu dînsul intrînd în idoloniță, acei idoli intr-însă ce era cu a ei rugă le clăți și le trîni gios, de le răsipi. Pentr-aceaea, fu bătută preste obraz și cu undițe vederile îi sparsă. De-acii, o spîndzură și o strujiră și rasără capul, de-acii, dîndu-o fierilor și focului și ieșînd nevătămată, îi tăiară capul.

Intr-această dzi, pomenirea svintului măcenic Petr Avesalmit.

Acesta cu a credinței blagocistie și cu a trupului virtute înflorind, în tinerețe de vîrstă, cu îndrăznire, pre Domnul Hristos au mărturisit. Iară boiarul cîntul Elefteropolului prînzîndu-l și, nice cu măgulînturi înduplecîndu-l, nice cu-ngrozăciuni înfrîngîndu-l, cu foc s-au săvrîșit, intru carele cununa mărturie svintul ș-au dobîndit.

Intr-această dzi, pomenirea svintului măcenic Mertie.

Acesta fu adus la Dioclitiana Împărat, fiind căpitan pre șireagul mavrilor. Și, silit la jărvă să facă idolilor și ne-nduplecîndu-să, fu descîns de briul cel de boierie și hăcutu trupul de băti. Și rădă muțenie cît nice glas să lase să vaze, cît s-au mirat și s-au bugînt tiranul. Pentr-aceaea și mult oas munca întîndîndu-să și nerămînd loc // fără rane și ucisături pre trupul măcenicului, învăț de-l lăsară de la muncă și-l arucă în temniță. Și, deaca trecură opt dzile și multă posocă cruntă dînt-acel svint și răbduros deaca cursă și să feace putore multă. Deci, de durori, obosînd fericitul, cinștîntul său suflet la Dumnădzău în min lăsă.

Intr-această dzi, svinții opt măcenici de la Nichea de sabie să săvrîșiră.

Intr-această dzi, svinta măcenită Evthasia de sabie s-au săvrîșit. Stih:

Lui singur mîntuitor lumii Hristos duce

Al său cap Evthasia-n sabie cu dulce.

Intr-această dzi, pomenirea precuviosului părintele nostru și făcător de minuni Ilie și svintul măcenic Theodor de Evhaita și precuviosoa Theodora de Alexandria și svintul măcenic Alexandru, aprobe de svinții apostoli.

Pentr-a lor svinte rugi, Dumnădzău miluiaște și ne spășește. Amin.

260r

* străj, ocol

ÎNTR-ACEASTĂ LUNĂ, 13, pomenirea svinților măcenici Ermil și Stratonie.

Aceștia era la vremea lui Lichinie Împărat. Și era svintul Ermil pre cinul besericii diacon. Și astâldind naintea-mpăratului și a lui Hristos svint nume mărturisind, înții cu de aramă bice preste făci fu bătut, de-acia, cu trăsine fu strujit. Și pre Stratonie chemă cătră îndrăznire, prieten fiindu-i și la patimile lui durindu-l. Că, atunci cînd bătea pre svintul Ermil cu toaige și cu lănci de carle i s-au spart pitecele și inema, întorcîndu-să și vâdzîndu-l, Stratonie lăcrămă și-ndată fu priceput că-i partnic și-ntr-o voce cu dînsul. Și-ntrebindu-l împăratul, să mărturisă creștin. Deci fu bătut și împreună cu Ermil fu aruncat în Dunăre, unde și fericită frîșenie amîndoi luară. Și să face săborul lor în casa cea de rugă a lui arhanghel Mihail ce iaste în Oxia. /

Într-această dzi, pomenirea părintelui nostru Iacov celui de la Nisiva.

Acesta născut, crescut era din cetatea cea mare Nisiva și, pustiasca și săhăstreasca viață îndrăgînd, la naltce virviri a munților au soșit și a pustiei nevoi bărbătește răbdînd, vara pălit, iarna de răceală și de ger căzînt. Iară hrana îi era samoraslebilii și băutura cu măsură; cămeșea îi era tearfă aspră și prost acea trupul își zmăcina, sufteasca hrană pururea aducînd sufletului. Dintr-aceasta la Dumnădzăiescu ș-au dobîndit îndrăznire și ceale viitoare le prăvia și puteare a face minuni din a Duhului Svint au dobîndit dar.

Odănoră, trecînd pre un loc și mādărîndu-să de rușine nește femei vâdzînd la o fîntnă, săcă izvorul și pre dînsle le feace cărunte. Și, rugat fiind, apa iarăș feace să izvorască, iară pre femeile acealea le lăsă intr-această podobă să rămîie. Și pre un giudecătoriu pers, giudeț strîmb vâdzînd că face, o piatră mare ce dzăcea supt dînsul blăstămă de-l zdrobi. Și nește mănăici, pre unul dintru dînși făcîndu-l mort și cerșînd la dînsul milă, cu adevărat l-au datu-l morții. Și iarăș fu rugat de li l-au învîs. Și împorîndu-să să aibă prăvoșeandania Nisivei svintul și la săborul svint de Nichea să află de față. Iară Arie, după ce fu lepădat și silia iarăș să între în svinta Beserică, acesta marele Iacov cu ruga l-au umorît, de au ieșit matele dintr-insul.

Și Savorie, împăratul persilor, apucîndu-să să bată Nisiva, tot fealiul multe meșteșuguri făcînd, arătîndu-să singur svintul feace de fugiră persii, pornînd asupră-le mușeți și fînțari ca noroii de care caii și piliu potricîlîț rumpea legăturile și fugia. Care, deaca vădu împăratul și cuprins de nepriceapere, să dusă la ale sale fără de facere. Intr-aceastea luminînd minuni și mari lucruri dumnădzăiescul Iacov și plin de dzile fiind, cu fericită s-au răpăosat.

261r Într-aceastădzi, svintul măcenic Athanasie bătut cu // toaige s-au săvrîșit.

Într-această dzi, svintul Pahomie și Papirin în plîru să săvrîșiră.

Într-această dzi, obnovlenia lui svetii proroc Ilie la mănăstirea de Ripa adîncă.

Pentr-a lor svinte rugi, Doamne miluiaște și ne spăsește! Amin.

ÎNTR-ACEASTĂ LUNĂ, 14, odovania svintelor bogioavlenii și svinții părinți în muntele Sinaiului ucîși. Stih:

Sabii ce lucrară acia morț multe

Ș-alții o pălîră bărbat de mîn crunte.

Pre călugări, în 14, ucisă sabia.

Aceștia, călugărescă viață dorînd, de la toate a lumii luîndu-și iertăciune, lăcuia în pustie. Cu carii era și fericitul Nil, carele fusease și eparh^h în Țarigrad. Carele și cu puteare de cuvînt și cu darul Svintului Duh prea bune cărți au încheiat, îmviătoare la nevoință călugărescă. Și petreacerea și prada și uciderea precucvioșilor o au scris. Că aceștia fură ucîși de varvari ce le dzic vlemniani, de la Aravia pină la Eghipt și la Marea Roșie, despre pustie întîns.

Și, mai nainte cu mulți ai, în dzilele lui Dioclitian Împărat și Petru, patriarhul de Alexandria, s-au ucis și alții, săhăstrînd și acia în muntele Sinaiului. Că, ieșînd sarachinii aceia ce și ei lăcuia în muntele Sinaiului, murînd mai-marele lor, pre mulț ucisără din săhastri. Iară alalți scăpînd la cetate, să arătă sarachinilor, preste nopte, pară de foc ardzînd tot muntele. Și para să suia pină în ceru. Și vâdzînd sarachinii să spăriară și, lepădîndu-și armele, fugiră. Deci aci înții ucîși era 38, plîni de rane pre trupurile lor. Și 2 să aflară intr-îns vîi, Sava și Isavia, iară cei ucîși era unii de tot tăiat capetele, alții să fînea de o parte capul în piiale, alții în giumătate era tăiat. Și-i astrucară acei 2 părinți carii / spusără și viața și sîrșenia lor.

Într-această dzi, pomenirea svinților 33 de părinți, în Raithu ucîși de arapi, să săvrîșiră. Stih.

Ca-nții Rahil cuconi, acmu Avvadii plînge Raitho pre hăcînt în sabii.

* vizit

Aceștia fericii părinți călugăreasca nevointă petrecea acolo* unde sînt ceale 12 fîntîni de apă și ceale 70 de steble de finic. Iară nește vlemmii 300, înfrînd în vase mare și trecînd luciul Ehtiopii și venînd la un loc de aflară curabie și trecură de venîră în lăcuînța faramiților. Și teșînd faramiții în timpînrarea lor, să îmfrînsără de vlemmii și perîră bărbați 307. Iară vlemmîii, luînd muierile și copiii lor, faramiților, mearsără la cetate unde-ș avea svinții† † besearica. Carii închidzînd porta ș-aștepta moartea. Și, deaca intrară varvarii și n-aflară bani și avere, pre tot ucisără. Și luînd prada, să dusără să treacă. Și, neaflînd curabia carea podvodarii o afundară și fugîră, să miniară și giunghiară toată prada și să giunghiară și ei unii pre alalți.

Înr-aceastaș dzi, pomenirea precaviosului părintele nostru Theodul, fiul lui Nil celui Înălțep.

Acesta era fcior lui Nil Înălțepul ce-au fost eparh*** în Țarigrad. Și, lăsînd slava lumii, să dusă în călugărie la muntele Sinaul cu fiul său. Deci aceștia și alții pre-ocolo lăcuînd și călugăreasca viață petrecînd, de năprasnă loviră varvarii. Și începînd a giunghia pre svinții părinți, Nil pu tu de fugi. Iară fiul lui fu robit cu alul orecare tînăr; și-i ducea legați. Și, descălécînd la mas, vrea varvarii să giunghe pre tinerii, să-i facă corban lucafărului ce răsare naintea soarelui. Deci unul scăpă de fugi. Iară varvarii adormînd, soarele răsîrînd și lucafărul ascundzîndu-să, nu giunghiară pre Theodul. Și, vrînd să-l vîndză, le da numai doi galbeni. Și, golînd sabîia, unul veni să-l giunghe. Atunce îl cumpără episcopul și-l slobodzi și bine // viețuînd răpăsoș. Și să face acestor svinți părinți săborul depreună în cînstila apostolia lui svetii Pavel, ce-i în Orfanotrofia, unde hrănese săracii.

262r

Înr-aceastaș dzi, pomenirea precaviosului părintele nostru Stefan ce-au făcut mănăstirea Hinolacului.

Acesta era de la Părintele soarelui, de rudă bună ca marele Iov, dinceput nevoînțasa viață rîhînd, pre la mănăstirile bărbătești pregiur Iordan și la pustie cutrierînd și a tuturora petreacere deprîndzînd. Apoi au soșit la Țarigrad, în dzilele lui Leon Isavru. Și, primîndu-l ospe svințul patriarh Gherman și la dînsul vream oreclită minînd, multe de la dînsul deprînsă. Și spre folos sfat ș-au luat, fiîndu-i sfătuitoriu bun la treabe.

Și unde-i acmu mănăstirea Hinolacului ce-i de dînsul făcută au lăcuît. Și mulțime de călugări adunînd, pre carii cu dojana și-mvătăturile i-au circuitu-i lui Dumnădzău de măsură și, la vîrstă, i-au rădicatu-i în plînul lui Hristos. Și bine obîrșînd viața și răspunsul binclui de ceea lume aciea luîndu-ș, cînd vru să purceadză, petrecîndu-i sufletul cu slavă, precum cîd din curăție destoinici vădzură și a mulți spusără, de la aceaste de gios cătră ceale de sus lăcașe zbură.

Înr-aceastaș dzi, svînta măcenită Agni, la întunecosă temniță băgată, să sfrîși. Stih:

Închidzînd pre Agna-n casă-nțunecată,

Îi agonisără casă luminată.

Înr-aceastaș dzi, de **ΚΑΡΠΟΝΟΥ**, Dumineca mitariului și fariseului. Stih.

Fă-ți, în besearică ruga nesămăță,

Că smeriții sînt lui Hristos fără greată.

Penr-a svinților tăi rugi, Hristoase Dumnădzăul nostru, miluiaște și ne spăsește. Amin.

ÎNR-ACEASTA LUNĂ, 15, pomenirea precaviosului părintele nostru Pavel Thivaide / stebla Thivaidei, n-a cînsprecea, răpăsoș Pavel fără prihană.

Acesta era în aii lui Dechie-pmărat și Valerian, gonorîi de creștinătate, fiînd de la Eghipet din Thivaide de Gios. Și pricepînd că cumnatu-său va să-l pridădească, că-i oprisă și partea ce i să venia de la părint, fugi depărtîndu-să la munți. Și, pururea, mai în nontru băgîndu-să, schimbă cu lungitura vremii patima sa. În loc de-a să teame de gonitori, stătu în jelanie de călugărie. Deci să apropie la peștera orecăruia, intrînd într-adîncea parte a pustiei, intru carea toată lungimea vremii custulstă lui, petrecînd în pace și fără turburare de patime, cătră Domnul au răpăsoș.

De-acesta spun că marele Antonie, aflîndu-l și de ne-ndemîna locului și de lungimea vieții și de depărtat s-au minunat. Că așeși, întîi și mainte de alții, la mai în nontrurile pustiei au cutdezat de-au intrat. Și a nevoinei întînsă alergătura pînă într-o sută și 13 de ai, că atita au vis, deaca s-au osăbit din tînră vîrstă de la grîjile lumestî.

Înr-aceastaș dzi, pomenirea precaviosului părintele nostru Ioan celui pentru Hristos mistel. Carele și i s-au pus numele Calivit, adecă Colivnic.

În cînsprecea Ioan ș-au mutat coliba-n ceruî.

* In Sina

** părinți

*** vizir

Acesta era în Tarigrad fiu lui Evtropie Sincliticului, adică boarin de sfat, și măică-sa Theodora. Și din ceputul vârstei așeză, din școala învățăturilor cărții, neștiind părinții lui, nice dascălii lui, s-au adunat pre-ascuns cu un călugăr și mearsă la mânăstirea Neandromiților și să fence călugăr. Și s-au deprins pre sine a treie viață aspră.

263r Lară vrăjmașul, luptându-l cu dorul părinților, birui și într-aceasta pre piznașul, că, spuindu-ș gindul la egumenul și cerșindu-ș de la dinsel și de la toți frații iertăciune și rugă spre-aceea ca să făcă ce ș-au gindit și-mbrăcindu-să în haine mișcale, mearsă la casa sa. Și acolo-ș fence o colibă mică de petrecu într-insă o samă de ai, hagiocourit de slugile sale, denafara porții prăvind pre tată- // său și pre măică-sa cum mărğ cu alina năucire lumască. Și ferindu-să în portul ael mișelesc necunoscut. Lară cind au venit ceasul să să sfirșească au chemat pre tată-său și pre măică-sa de li s-au dat a-l cunoaște că-i ficionul lor cu Evanghelia ce-i fusease făcut ferecată cu aur cind era cucon de-mvăța carte. Și, deaca-l cunoscură, ș-deade sufletul în mina lui Dumnădzău.

Intr-această dzi, pomenirea svintului măcenic Pansofie.

Acesta era din Alexandria, ficiur lui Nil, ce-au fost cinstit cu boierie de anthipat. Și prin avearea bogăției și istețtea firei și bunătăfămarea tăine-său la virtul învățăturilor s-au suit în cartea elinească și în creștinească. Acesta, după sfirșenia tăine-său, ș-au împărțit avearea la lipsi și la săraci. Și să dusă la pustii, părăsind ceale pemintești și cercind pre Domnul Hristos. Și în 27 de ai petrecu în pustii și la singurătate vorovi cu Dumnădzău și mintea de ceaste de gios înălfind cătră ceriu.

Și, de vream ce nu să putu tăinu atita bunătate a lui, fu pîrit la Avgustalie, ighemonul de Alexandria. Carele era de la Dechie asupra creștinilor luat război.

Deci, astăind naintea lui și dintr-ale lor basne a lor înșelăciune infrund și a muncitorului* minte și simetej rușinind, fu bătut foarte; și, așea, dobindi măceniceasca cunună.

Intr-această dzi, precuviosul părintele nostru Cozma Poeticul, episcopul de Maiuma, Aghiopolitul.

De rîndul acestuia svînt acesta cuvînt din părinți ne-au venit. Că tatăl lui Ioan Damaschin, din rudă bună fiind, plin de bogăție și de slavă și cu alaltă cinst vederosă lumască podobit și lăcașul avindu-ș în Damascul în cel vestit și luminat, au primit la sine pre un orecare de ascrați, om foarte-mvățat și înțelepe. Cere pre fiul lui, pre Ioan, au învățat la simceoa obrărie învățăturilor de-afară și din ntrou, adică elinească și creștinească. Și aceasta să veade din ostentile lui scripturi și canone.

Acesta fericit / tatăl lui Ioan, ce dzisăm, a înțeleptu intru tot, priimi de luă la sine și pre Cozma fericitul, cucon fiind încă, de sărăcia și de mișleata de cea de-apoi bătut. Și, crescîndu-l în milă, ca un fiu îl numia. Și preste toată învățătura dumnădzăiască și omească îl petrecu. Deci v de ales să făcă fericitul Cozma. Ce cu ispiteala n-ii lesne să-l cunoștem, de ce samă la cuvînt și la minte s-au făcut, de pre a lui ostenie canone și tropare și alaltă scrisori, cu de-adunul deaca le vom cete. Ce, de vream ce de cea mai înaltă petrecere polția, călugărescul giug priimi. Și ca o stea strălumină. Episcop de Maiuma să hirotoni de patriarhul Ierusalimului. Deci bine și cum lui Dumnădzău către viețind și turma îndereptînd pre pășunile spășenii și la adinc de bătrînețe sosind, răpăsoă cătră Domnul.

Intr-această dzi, svînții șease părinți cu pace să săvrșîră.

Pent-ra lor svinte rugi, Dumnădzău miluiaște și ne spășește. Amin.

INTR-ACEASTA LUNĂ, 16, închinarea cinstului lanțu a svintului apostol Petr.

264r În aceasta dzi închinăciunea cinstului lanțu a svintului Petr facem. În carele svînția sa au fost legat, precum apostolul Luca la *Deanii* istorează de spune că l-au legat Irod Tetrarhul și dezlegîndu-să depregiur dînsul din iavlenia ingerului, oreării din credincioși aflară și-l fînură, cruțînd de unul la altul, pină mai apoi credincioșii îl adusără la Tarigrad. Și fu pus în beseracia lui svitei Petr, ce iaste în ntroul Beseracii ceti mare, unde și săborul lui să făcă.

Intr-această dzi, svînții măcenici și frat bunii Pevsipp, Elasișp și Mesipșp și Neonila, moșea lor.

Aceștia era de la Cappadochia trei gemeni, a învăța cai tineri giünd și a-l alerga pre cîmpi. Și, odănoară, făcînd sărbătoarea lui Nemesios, chemară și pre moșea și la masă, să mănînce cu dîșii. Lară // ea, cu multă vream mainte fiind lucrurile Domnului Hristos, le povesti soteoalea om-dragostii ce-au arătat Svînția sa spre noi. Și oăria idolii limbilor și-i micșura. Lară aceea poveaste îndată le fu de spășenie prilej*, tot insul de înșii chitind acealea ce vădzură în visul lor în

* iranului
** pomcalt

trecea noapte, carile îi înderepta la credința lui Hristos. Și îndată, ocărind idoli și mărturisind cu-ndrăznire și cutedzare pre Domnul Hristos, arunca de cneajii lor în foc, luară a mărturiei cunună.

Intr-această dzi, svintul măcenic Danacl Cetejul.

Acesta era de la Ilirie den Avlon, așea să chiamă locul, cleric a intr-insul svinta lui Dumnădzău besearică. Și, luind vasele besearicii, pentru să le ascundză de năvala păgînitor. Și cu sabbia.

Pentr-a lor svinte rugi, Dumnădzău miluiaște și ne spăsește.

INTR-ACEASTĂ LUNĂ, 17, pomenirea precuviosul părintele nostru Antonie Marele; în 17 pre Antonie de de-nceia rădicară.

Acesta de pre rudă era eghiptean, din părinți și din moși credința lui Hristos învățat. Ș-a vrieuit în dzilele lui Dioclitian și Maximian. Ș-au întins pină la Marele Constantin împărat ș-a fiilor lui. Și, dîndu-să la petreacere călugărească, atla întrecu pre toți, cilt rămasă cap și izvod altoralat. Și ce-i mai cu slăvit lucru că, și întâi sau și apoi, după foarte puînțete, stătu nacelnic și învățătoriu vieții aciei mai presus de firea omenească. Și cu sine așea cu totul au sosit la simceaoa obrîșiei, precum arată istoria cea de dînsul. Ce însă ceale strigate de rîndul lui la toș sosește să să povestească. Și atla trebuie a dzice că, în muritor trup fiind, s-au / depărtat și s-au osăbit de dînsul și veda suitarile sufletelor omenești; și pre dracii ce le dosădăia. Care lucru iaste al său * firii cetei cugetărețe și fără trup. Și, custind 105 de ai, cătră Domnul s-au mutat. Iară săborul lui să face în preasvinta Besearica cea mare. Și viața lui s-au scris de marele Athanasie, episcopul de Alexandria.

Intr-aceasta dzi, pomenirea precuviosului părintele nostru Theodot, episcopul de Chirinia Chiprului.

Acesta era la Lichinie împărat și Savin Ighemonul de ostrovl Chiprului. Și, pentru mărturia în Hristos, la ighemonul fu adus și bătut cu vine de bou. Și de-acii, spînzurat și carnea zgriată și pre pat de her înfocat fu întins. Și preaslăvit cu darul lui Dumnădzău, fu izbăvit de foc; îi bătură pironi în talpe și-i siliră să alearge. Și aruncîndu-l în temniță, să părăsi gona și cu porunca Marelui Constantin fu slobodzit din temniță. Și, trecînd doi ai, cătră Domnul răpăosă. Și să face săborul lui în Besearica preasvintei Despuitorii noastre Dumnădzău-Născătorei în Armatia.

Intr-această dzi, pomenirea precuviosului părintele nostru Iulian.

Acesta întâi ș-au pus coliba la locul ce să chiamă Osroinon, lingă apa Efratului. De-acia, sosind la dzinul pustiei, întră într-o peșteră, mincind piine dănoară în săptămîină, și-ncă de mălai și necernută, îndulcită cu sare și bînd apă cu măsură. Iară hrană și mease scumpe dezmerdate ruga și cîntarea de lauda lui Dumnădzău îi era. Și, pentr-aceaea, toț mergea cătră dînsul, dorind să să-mpreune cu svinția sa.

Acesta trecînd odată prin pustie și timpinînd pre un zămă, făcîndu-ș svinta cruce, îl feace de crep. Și un cucon ce leșinasă de seate l-au mîintit de moarte, făcînd rugă de-au izvorit o fiintă și dusă la ruga lui. Și besearică feace în piatra în carea Moisei s-au spodobit de-au vădzut pre Dumnădzău, precît iaste puțință omului a veda, // și într-insă oltar au rădicat. Întru care, dănoară, făcînd rugă, audzi glas grăindu-i că spurcatul porc ot stîpnicul Iulian s-au ucis (Că l-au din ceriu Dumnădzău ucis în pustie mărîgînd asupra persilor) **. Și un cucon a unii femei ce și-i socotia ș-au cădzut într-un puț. Au ieșit cuconul deasupra din puț și nevătămat pentru ruga svintului. Și pre Asterie, ce era hirotonit episcop de ariiani, ce să făllia pentru limba la cuvint slobodă, și să ispitit să să-nreade din leage cu svintul. Iară svintul cu ruga l-au dat morții. Și, făcînd ș-alte multe și mare minuni, apoi de toate, s-au mutat la acea ne-mbătrînitore și fără voi-rea viață fericită.

Intr-această dzi, precuviosul Ahilef în pace s-au săvirșit.

Ahiles cu arme cetăț de gios sparge.

Ahiles prin trude-n cer boğăfi trage.

Pentr-a lor svinte rugi, Dumnădzău miluiaște și ne spăsește.

INTR-ACEASTĂ LUNĂ, 18, pomenirea a dintru svinț părinții noștri Athanasie și Chiril, patriarșii de Alexandria. Sth:

Pre Athanasie și murit viu v-o dzice

Că direpții sînt și morți vîi în ferice.

* Bachus

** proprium

*** svintul Mvccuric

Tăcerea lui Chiril astăzi să pomenește.
De-au și răpăsat, din cărți ne vorovește.
Răpăsat Athanasie, s-au astrucat în 18.

Dintr-aceștia amu svîntul Athanasie era în zilele Marelui Constantin Împărat. Și la înțuil săbor în Nicea, nefiind încă episcop, cu cuvinte de înălepciune și răspunsuri din svînta Carte pre Arie au rușinat. Iară după moțea lui Alexandru, stătînd arhiepiscop Alexandriei, pus de Constantin, cu multe închinări și urgi depărtate fu supărat de împăra după moțea Marelui Constantin, că 42 de ai au pățit goană pentru svînta pravoslavie de-nemnătura ereticilor arianilor. Și biruind toate, ca un biruitor mearse / la Dumnădzău, împlîndu-ș nevoînța.

Iară svîntul Chiril era în zilele lui Theodosie acelu Mic, nepot de sor lui Theofil, patriarhul de Alexandria și scaunului lui Diadoh. Ș-au fost și predatele în svîntul săbor de Efes cel al treile. Șî pre necredinciosul Nestorie au oborît, carele hulîia împotriva Preasvîntei Dumnădzău-Născătoare, Despuțtoarei noastre, făcînd dogmate reale. Șî așea, cu multe străluminînd bunătăț și înderepări, cătă Dumnădzău s-au răpăsat.

Și era pe chipul trupului amu marele Athanasie la măsură de vîrstă, can spațos și can ghibus, veasel la față și bun. La petiță frumos, pleșiv, la nas plecățăl, podobit¹ la falcă cu barbă nu lungă, ce lățșoră și puțin² lăiat la gură. Nu mult cărunt, nu foarte alb, ce can rusav³. Iară svîntul Chiril, oree puțin mai neată, smedișor, cu sprinceanele groase și mare încuțate rătund, lîns la frunte, gros la nări impurată, lat la buca obrazului și gros la budze. Puținel pleșiv la frunte, barba deasă și lungă. Rar și galbăn la păr, abia mesteca căruntețe. Șî să face săborul lor în svînta mare Besearică.

Într-această dzi, preacuviosul părintele nostru Marchian.

266r Acestuia era moșia Chirul, apoi pustiuă. Șî lășind aceasta ș-aceaea, are moșie ceriul. Că, lășind strălucirea rudei sale, că era din rudă mare și unul din cei mai mare și mai vestiți a-mpăratului, și mearșă la nontru pustie. Șî făcîndu-ș mic bordeiaș, nice trupului de măsură și ocoldin cu gărduț, ședea acolea închis, pururea osăbit de cătră totă ființa omenilor și cu Dumnădzău tuturora pururea vorovînd. Șî ruga o tilnia cu cîntarea, iară pre îmbe, cîtitul svîntelor cărți. Mîncarea îi era piinea sacă, trei unghii. Ș-au socotitu-ș pururea de mîncă cătră sară, dănăoră în dzi, și șî nu să satire, că postul adevărat iaste acea de pururea să fie lipsă. Șî, trecînd puțină vreme, pre mulți au primit ucînici. Șî dintr-aceștia s-au răsădit // multe cu miile chiflii. Șî era de ațita dar plin, cit, de cite ori ce vrea să deșchidză cartea, să citească, nu-i mai trebuia luminare, ce, de sus, îi strălumina lumină și așea șî cetia cetenia.

Odănoară, au săcat pre un bălaur numai cu sâmul svînte cruci. Carele să trăsese de-i veniș la chilie și-i girbia asupră. Șî ca nește paie l-au ars și l-au fărîmat. Acesta făcătoriu de minuni, părintele nostru, ș-ale mai multe ca aceștea au făcut. Șî pre mulți la bunătăț au îmvățat. Șî acește pemîntei părășînd, ș-au mutat în ceriu.

Într-această dzi, svînta măceniță Theoduli. Sîih:

Osîndîră de frigîr⁴ pre-a lui Dumnădzău șarbă

Robii a strigoilor⁵ celor fără de treabă.

Acestea era din cetatea nazarevelor. În împărăția lui Dioclitian. Șî, pentru credința în Hristos și mărturia, astātu naintea cneadzului Pelaghie. Șî forte tare muncită, feace minune și pre mulți trasă la credință în Hristos. Dintru carii era Comendarisie și agiutorul Eladie, cărora le și tăiară capetele. Iară svînta cu țăpuș de fier înfocate țitele îi poticaliră, de-aci, în cuptor îmfocat cu alte svînte împreună o aruncară. Șî mult feacă rugă. Cu minule întinșe deade sufletul la Dumnădzău.

Într-această dzi, svînta măceniță Xenî în foc s-au săvirșit. Sîih:

Hristos au venit să bage-n lume focul,

Xenî pentru dîns⁶ răbdă arsă cu totul.

Pentru-a lor svînte rugă, Dumnădzău miluiește și ne spăsește. Amin.

¹ moștenitor

² plin

³ mic

⁴ plavăț

⁵ țăpuș

⁶ bodzilior

⁷ atergînd

ÎNTR-ACEASTA LUNĂ, 19, pomenirea preacuvosului părinte nostru Macarie Egipteanul
săhastru, anahoritul, oșcnicul. Stih:

Macarie de pământ fugi departe,
În fericita cerului s-au suit parte. /

Acesta iaste pustiei născut, crescut, din moi unghi bunățăfle petrecind. Și acealea îndrăgindu-le și cuprindzind, dumnădzăcesc lăcăș să feace. Că ațlia răbdare într-a bunățăflor sudori și-au agonisit, cît și asupra dușurilor necurate dobindi putere și i s-au adaos lui încă și a sāmălunței dar, și ceale fitore giciana și altor minuni făcător au fost a multe.

Deci pentr-aceasta, cu multă rugăminte imbiat de arhierul de-atunce, de priimi hitronice de preuție, nerăbând arhierul să stea luminara supt speaic ascunsă și așteptind din pipărie să-și găură pre supt pământ de la chilia sa, lungă ca la giumătate de stadiu. Și peștera la capătul gaurii tot cu minule sale și-au săpat. Și cînd îi vrea veni gloță de i să dodeia, el, pre-ascuns, să ducea pre supt pământ fa peștera, de să ascunde și nime nu-l găstia. Iară pentru mîncatul și băutul, iaste mult a scrie și a spune. Că trupul lui și-a obrazului față mărturisăsc postul și ținearea lui acea covișită.

Acestuia, odată, venindu-i la vorovă un eretic, începătoresc drac avînd și dzicind că nu iaste înviere morților, învisă pre un mort de-l ogoi și-i arătă dereplatea. Și dzicea svîntul că sint ceate de draci două: una, ceaea ce luptă pre omeni la chinuri streine, iară alta începătornică, ce să chiamă de face și înșelăciune omenilor. Și pre aceștia draci îi imparte satana farmăcătorilor și erese nacealnicilor.

Acesta svînt avînd un ueenic ispravnice pentru mila la mișei, lăcomind și oprind din mila și nepocăindu-să, și-au prorocitu-i urgie de la Dumnădzău. Careia îi și fu, c-o-au pecinginat cu rapură de ceaea ce-i dzice "elefantina". Și pre cel de isuceșenia dracului, de minca într-o seduzță cite trei modii de pită și un căuș*** mare de vin bea, îl feace a minca trei litre de pită. Și pre diavolul vădu și a lui măiestrii în tidvulgie aducînd și pre înșe- // latul de dîns călugăraș Theopemt au îndereptat. Și un țest de cap a unui popă idolesce ce era în pustie audzi glas din țest dzicînd: "Pentru rugile tale ne iusuram în muncă puțințel, cînd îi să țimplă de face rugă pentru noi!". Prorocit-au și de pusticiunea schitului. Și pre alt mort au învis pină cînd au spus locul unde îngropasă de ascunsease nește dată pre mină-ș avere de stăit****. Și iarăș porunci de adormi. Cu de-aceasta lui Dumnădzău placute lucruri podobindu-să, în bătrînețe bune părăsi viața de pre pămînt, răpăosînd la Dumnădzău.

Într-aceastaș dzî, pomenirea preacuvosului părinte nostru Macarie de Alexandria. Stih:
La țara fericitilor nemerîr în 19 Macarii.

Acesta svîntul Macarie de Alexandria a fost preut celora ce să dzic Chellion. Săhăstrie învîromată și răbdare au arătat și lucruri și seamne feace. Acestuia bunățit mirindu-să marle Antonie feace: "Iară cî s-au odihnit Duhul cel Svînt pre tine și vei fi de-acum alelor meale bunățit ocinător!".

Acesta fericit, de vrea audzi cîndva pre cineva făcut vrul lucru de nevoită postnicească, rivnia de făcea și el. Pentr-aceaea, audzînd că tavensioteanii, preste tot postul, fără foc, adecă fără herță și fără pită minca, giudecă în șapte ai tot ce să face prin foc să nu mănince, fără numai veardze și legumii crude și bob și alte grăunturi muiate. Și încă și somnul s-au nevoit să biruiască. Și n-au intrat în sălăș dozdăci de dzile și nopți, în fierbinteala sorelui pâlindu-să și în frigul nopții înghețind. Și, asprundu-să de dracul curviei, să dusă la pustie adîncă, de sedzu șease luni acolo unde sint țințarii mare ca viespile, de-l împungea și-l potricălia, de-au scos vărți preste tot trupul. Și, după șease luni, deaea și-au venit la chilie, numai de pre grai să cunoștea, ațlia era de schimosit și orbiclii preste tot trupul, cît sāmăna cu piialea pilului, așea-i era pelța ariciti.

Acesta, odată, săpînd un puț, o aspi- / dă ce să află acolo îl apucă de mină. Și-***** de morete gîngania aceaea. Iară el o apucă cu îmbe minule de fălci și o despăcă, dzicîndu-i: "Deaca nu te-au mînat Dumnădzău, cum ai cutedzat de te-atînsă de mine?".

Odănoară, întră în mănăstirea Tavensiotilor, vrînd să cearece să știe pre toț ce lucrează. Și, deaca soște postul, vădu într-înșii multe fealiuri nevoițe, că unii minca sara, altul preste 2 dzile, alții preste trei dzile, alții preste cinci dzile, alții toată noțea dvorind în picioare, iară dzua ședea la lucru.

* de giudecătii
** prorocia
*** vadă
**** depozitum
***** ii

șeapte de ai, cătră Domnul au ieșit în zilele lui Leon Marele. Și merge de stă naintea Svinței Troițe, forte slăvit în svinții și precuvioș și direpți. Și era la chip de-a firelea, năravul prostac. la peșiă albenet. Și să stune de dînsul că, vrînd să să săvrîșcă un călugăr, carele era pîrut a mulți că-i cu mine cu trei colți văzîndu-î dînt-ins sufletul // și-mpreună glas audzia ascunsele rușinei arătînd a călugărului. Și să face săborul lui în svința Besearica cea mare.

Într-aceastaș dzî, pomenirea svinților măcenici Vassu, Evsevîe, Evthihie și Vasîlid. 269r

Acestia era la Dioclitian Împărat forte bogat și pârtaș fiind la sfatul senatului. Și venîră la Hristos și să botedzără, că vădzură pre episcopul Theopemptos în munci răbdînd și preslăvite făcînd cu puterea lui Hristos. Pentr-aceea fură aduș la-mpăratul. Fură întii deșcinți de brie, de-aci, în osăbîte fealiuri luără sfrîșenie vieții, că svințul Vas, îngropat pină în stîngi și minule tăiat și tot trupul dărîmat, deade sufletul în mina lui Dumnădzău. Iară svințul Evsevîe cu capul în gîos spînzurat și-m bucățele cu topor fu demicat. Iară svințul Evthie în patru pari fu cu sila întins și s-au rupt în trei bucăt. Iară svințul Vasîlid cu un cuțitî fu lovit în pîntee și i-au vîrsat matele; și așa cunona mărturie dobîndîră.

Într-aceastaș dzî, pomenirea svinților măcenici Evgenie, Candîd, Ualerian și Achila.

Acestia svinții și buni biruitoari măcenici era în dzilele lui Dioclitian și Maximian. Și era de la Trapezont, din părinți bogăți, de rudă bună și creștin. Și, pentru căce mărturisia pre Hristos Dumnădzău, fură aduși la duxul. Și cu ruga gonîră idolii de pre capîșt. Și fură aruncați în tenăniș și, după cîteva dzile, scoș la-nțrebare. Și, luîndu-i duxul cu curvinte dulci și cu măguliciun, nemică nu putu. Că svinții îi răspunsără: "De-am dobîndi toată lumea și cîste mare de la-mpărat penîntea cît ne-ai da, noi nu ne putem despărți de Cela Ce-au făcut cu Cuvîntul cerul și pămîntul, Unul Dumnădzău cu singur născutul său Fiul Isus Hristos Mîntuitorul nostru și viață-făcîtorul său dugh! Nu ne putem lepăda de lumină, să ne lipim de-nțnearec, ce mai bine ascultă-ne, giudețule viclean, și cadz cu tot sufletul / tău la adevăratul Dumnădzăul nostru și vei împărăți cu dînsul în veacii nesfrîșîți! «Iară idolii păgînîlor sint argint mut și aur, făcăt de om. Au gură și nu pot grăi, au ochi și nu pot vedea, urechi au și n-aud! Să fie ca dînșii toț ceia ce-i fac și-ș pun nedeajdea spre inși! Că aceia dumnădzăii ce n-au făcut cerurile și pămîntul, aceia să piiaze!», așa dzice prorocul. La unii ca acestia ne-mbîi să ne-nchinăm, giudețule viclean, ce nu vei rîde cu noi intr-acesta ris! Ce mai bine ț-deșchide ochii și vedz Domnul nostru Isus Hristos adevăratul Dumnădzău! Care lumineadză tot omul ce vine din lume cătră Dînsul și vei fi fericit!". Acestea deaca le audzi acela sursat, să rușină și deade osîndă asupră-le, de le tăiară capetele. Și așa să-implu mărturia lor.

Într-aceastaș dzî, svinții măcenici Innan, Pinnan și Rîm. Stih:

Pre Inan, Pinnan și Rîm așteaptă cerul,

Să-i încăldzască ce s-au luptat cu gerul.

Acestia era dînt-o țară de cătră miadznoapte. Și fură prinș de idoloslujitii, de-acei varvari, și astătură naintea boiarinului locului și mărturisîră pre Hristos. Pentr-aceea, i-au osîndu-i cu moarte gerului să moră. Și-i legară cite la un lemn direp și-i aruncară în pîriu, vreme de iarnă, cînd incremeneaște apa de ger. Și-nt-aceeaș obîrșîră viața, dîndu-ș sufletele în mina lui Dumnădzău.

Într-aceastaș dzî, pomenirea fericitului Petr Vamășului.

Acesta în dzilele împăratului Iustinian, fiind patrichie, și cădzu în buiguit. Și să vădzu unde-i iau sama de păcate. Ce, fiind el nemilostiv și cu totul neîndurat, îi dzicea "Scumpul" toț. Aîta cîit odănoară calicii, făcînd de dînsul vorovă că nîme n-au scos milostenie de dînsul. Iară unul s-au apucă cu vierșun și-au intrat de-au început a-i ceare. Și atunci să simțasă piine caldă adușă de la pîtare. Și, de supărare ce-l supără calicî cerșînd, el cu minie apucă o pită caldă și zvîrlî în calic. Și ieși calicul cu pita și luă vier- // șunul.

Și, trecînd 2 dzile, să războli Petr, acesta patrichie, și cădzu în buiguit. Și să vădzu unde-i iau sama de păcate. Și era o cumpănă de cumpănia. Și, de-a stînga parte, vedea unde să strîngea nește negri și încărca găvanul de păcate, iară, na dereapta, nește vonici tineri și luminaț și strănci la față de-a hirelea căuta și nemică nu găsîia să puie în cumpănă, fără numai ce aflară acea pită zvîrlită cu minie.

Și-nțdată deaca s-au trezit, s-au sculat și și-au împărțit toată avuția la săraci și la mișei. Aîta cîit de pre sine hainele ce-mbrăca de purta le-au dat unui sărac. Și vădzu în vis pre Domnul Hristos îmbrăcat intr-însele și arătîndu-i-le. Pentr-aceea, adoaș de vindu și pre sine și deade mișeilor. Iară acela ce

I-au cumpărat I-au dus în țara sa și I-au pus să-i fie bucător. Și acolo petrecînd vremea destulă, de nime știut cine iaste, pînă să prilejiră nește neguțători de unde fusesco Petr, veniî cu neguțătorie. Și chemîndu-i stăpînu-său pre ospăț și Petr puînd bucate pre însă, îl cunoscură și-ncepură a-ș șopti: "Ore nu-i acesta Petr Patricie, priatîniul nostru?". Iară Petr atunce amu era plătîu cu slujba și ertat de robie. Deci, deaca vădzu că-l cunosc, ospelîi, fugi. Și, sosînd pre la portariul ce era mut și surd, îl feace cu sîmmlu svintei cruci sănătos. Și-ntră de spusă în casă. Și proslăviră toi pre Dumnădzău.

Iară Petr cutieră pre la Ierusalim. Și deaca veni la Țarigrad, s-au răpăosat întru Domnul Hristos și s-au astrucat la casa sa, unde-i Locul bouliu, un sâmn ce să chiamă așa.

Pentru-a lor svinte rugi, Dumnădzău miluiaște și ne spăsește. Amin.

INTR-ACEASTA LUNĂ, 21, pomenea precuviosului părintele nostru Maxim Ispovednicul. Stih:

Fără mină, fără limbă îmfrunțed porunca strimbă.

Și-ntr-a lui Dumnădzău mină mergi Maxime-n voie plină.

În 21, mortea pre a lui Maxim rost au acoperit. /

Acesta era în dzilele lui Constantin Împărat Bărbosul, fiind nepot lui Iraelie. Și cu mari cinsti era cinstit de alalți împărat de mainte. Și, fiind destul învățat la trebile politicești și cetățâști a învățarea ș-a înderepta la ce trebuie, pentru obiceiale lui și înțelepciunea și vîrsta, s-au suit în boierie de protoascrit. Și stătu și sfeatnic împăraților.

Iară pre-atunce, timpîndu-să o vicleană și cumplită eresă, ce dzicea de Domnul Hristos că-i cu o voie, uegînd una din două voile lui Hristos, fără de minte și fără de cale. Și încă o scrisără de o pusără prent tîrg, de o strigară cu nește dascălii de învățători. Deacia, o lipiră în Besearica cea mare, să o-nărească. Iară svintul, nesuferînd să dea în sălaș cu ereticii, lepădă boieria lumască și s-au alesuș mai bine să să tăvălească în casa lui Dumnădzău, decît în corturile necuraților să să cînsteașă. Și mearș la mănăstire, în Hrisopol, de să feace călugăr. Unde mai apoi și egumen stătu.

De-acia, cu rîhnă dumnădzăiască infocat, mearș la Rîm, la fericitul papa Martin, de-l îndemnă să facă sâbor pre loc, de-au proclejît pre începătorii aceii învățători și dogmă necredinciosă. Carii minția o ună voie asupra Domnului Hristos singură. Și încă și a unii ca aceștia ce birfăse așa au scris cuvînte și poslani cu loghicești răspunsuri și a svintelor Scripturi a credinței nostre întărînd obiceia. Și le-au trimis pretutîndea în lume.

Și-ntorcîndu-să de la Rîm cu amîndoi Anastasii ucenici ai săi, la-ntrebare fu scos naintea senatului, carii ținea într-o eresă cu-mpăratul. Și de vreme că alalți ținea cu-mpăratul la acea eresă, iară svintul Maxim răspundînd improtivă și pre alalți îndereptînd, biruîndu-i cu poslanile sale, să-ș scribea gîndul de cătră acea eresă. Pentru-aceasta, fu trimis la-nchisore în Trația²⁷¹. Și stînt vîrtoș în derpeptea credinții, îi arșară mina și limba. Și de-acolo fu izgonît în Lazichia, unde răbdînd trei ai, slujîndu-să cu minule sale. Și, sosînd la bătrînețe, să răpăosă întru Domnul //, și fu ai astrucat în mănăstirea svintului Arsenie, în Țara Lazilor, făcînd în tote dzilele multe minni.

271r

Și spun că apoi, că, după ce-l arșară, i s-au tocmît limba de la Dumnădzău, de grăia curat pînă cit au cusat. Iară cei doi ucenici a lui, cel mai bătrîn Anastasie, de-a tocmă ca și dascalul său, mina și limba tăiată și departe la-nchisore trimis. Și cel mai tînăr Anastasie la o închisore din ceale ce-s în Frachia²⁷², trimis, să săvîrșiră.

Într-aceastaș dzî, pomenea svintului măcenic Neofit. Stih:

Pre Neofit lancea rumpe din pămînt,

De mlădiță mai bun vîlstar înflori.

Acesta era din Nichea cea din Vithinia, cucon din creștîni blagocistivi, Theodor și Florentia,

în dzilele lui Dioclitian Împărat. Și îndată din ceputul vieții, era plin de darul lui Dumnădzău. Și, cînd era de-al nouă an, de-mvătă cu cuconii care, făcea rugă și preaslăvit să cirvia în svinta Scriptură. Și parea venia o porumbiță de zbura gregiur păteceanul lui, de-i grăia cu grai omenesc. Iară măică-să, de frică murînd, o învisă el cu ruga.

De-acia, mearș la muntele Olimbului și întră într-o peșteră unde l-au îndereptat porumbița și i-au arătat aceea ce-l povăța. Și, gonînd din peșteră fiară²⁷³ ce era într-însă, lăcu acolo hrănit de

²⁷¹ boierilor celor de dinav

²⁷² Trachia

²⁷³ Trachia

²⁷⁴ gadina

ingerul. Și, sosind la unsprezece an, din arătare dumnezeiască s-au pugarit din munte și pre părinți și-au primit. Și din avearea lor au împărțit săracilor. Și iarăș la munte au sosit. Iară la el cinsprece an a vîrstii sale, au astătut naintea lui Dechie Ighemonul, pugorindu-să la dinsul cu agitori de ingeri de la Dumnezădu. Deci, pentru nenăduită cutedzare și-nrdznire ce-au arătat, întii fu bătut, de-acia, în captoria înfocată fu aruncat. Și, ferit fiind întreg cu darul Domnului Hristos, l-aruncară fierilor. Și, ieșind din toate stricătoriale acestea nevătămat, năvăli asupra-i un varvar cu o lance de l-au giunghiatu-l. Și așa și-au săvîrșit mărturia. /

Intr-aceastaș dzî, pomenirea precuciosului părintele nostru Zosim, episcopul de Siracusele ostrovului Siceliei. Sth:

Mutare vieții Zosima și-au aflat.

Că și mainte viaa cu traiul mutat.

Acesta era de la Sicelhia, fciior de părinți credincioși și cu bună stidiniță, petrecător în destulu averii sale. Carii avea ocină lingă svinta Luchia Ficioara. Și, cînd au născut Zosim și deaca s-au înțarăt, fu dăruit de părinții săii cu ocină cu tot svinte măcețe Luchiei Ficioarei. Deci, la acea svintă casă crescînd, fu pus socotitor la racla svintelor moștii a svintei Ficioare. Și, ducîndu-să la părinții săii, nu-l lăsară nice puțin să șadză cu dîșii, ce sîrș îl mînar napoi la besearica svinte, dzîcîndu-i părinții: "Acolo își să cade, fiule, să ședz unde ești dăruit!". Și, trăind 30 de ai la acea svintă slujbă la besearică, fu și igumen mănăstirii aceia. De-acia și episcop stătu cetății Siracusei, de Theodor, papa de Rîm, hirononit. Și, bine păscînd, credințată lui cuvîntărețta urmă și pe mulți întorcînd de la necredință cătră credință și de la răuțăi cătră bunătăii, cu pace s-au răpăosat, trăind cîndzăci de ai.

Intr-aceastaș dzî, nevoița svintilor măcenici Ualerian, Candid și Achila.

Acestia au viteții la împărăția lui Dioclitian și Maximian și Lisie Duxul. Că, ascundzîndu-să prin munții Trapezontului, fură prinși de Lisie. Și, mărturisind pre Domnul Hristos, fură trimis la urgie într-o închisore strîmță a Lazichiei, la cetatea Pitinus. Și de-acolo fură aduș la Trapezont. Și astăind naintea duxului, fură bătut cu vine de bou de li s-au zbicuiat carnea de pre trup; de-acii, îi spîndzură de le rumpea carnea cu unghii de her și cu făciiu îmfocate i-au friptu-i. Și, cădzînd gjos la pămînt muncitorii, să turbură ighemonul și îmvăță de-nchisură pre svinții în temniță. Și, de-acii, după ceva dzile, prinșără // și pre svintul Evghenic, că încă nu-l fusese aflat. Și, mărturisind și acela pre Domnul Hristos, fu bătut fără de milă. Și, cerșindu-să de mearșă cu boiarinul în capiețea idolilor, feace cu ruga de cădzură toț idolii și să feacără zdorubri și prav. Pentru-aceaea, îl întinsără cu funi și-l bătura de beațe clicinose, de-acii, îl spîndzurară și-l strujură pre coste cu unghi de hier. Și-l arșară cu făciiu aprinse, stropindu-l cu oțate iute sărat; de-acia, într-un cămîn mare înfocată pre toț svinții depreună îi aruncară, din care ieșind nevătămat, de sabie să săvîrșără.

Intr-aceastaș dzî, săborul svintei Irinei în svinta besearică ce iaste de cătră mare și pomenirea svinte măcenice Agni.

Svinta măcenită Agni era din cetatea Rimului, de rudă luminată. Aceasta, avîndu-și viața într-o sămănare cu numele, că Agni dzîce "curată", ea îmvăță pre multe femei ce venia la dînsă cuvîntul adevăratăii. Și pre Domnul Hristos a-l cunoște Dumnezădu adevărat le înderepta și le îndemna și acelaia Unuia să slujască cu slujbă dumnezăduască. Acestea deaca să audzără la bolari, fu apucată îndată. Și, deaca astăiu, o șilără să jărtvască idolilor sau, de n-a jărtvi, să o ducă la curvie. Iară ea feace: "Nice dumnezăduilor tăi voi jărtvi, nice de curvărie mi-i grije! Că mi-i nedeajdea pre Dumnezăduul meu să scap de-aceaea agiutată de Svinția sa!".

Acetea deaca le audză acel boiaru fără lege, chemă pre păstoriul curvelor și-i deade pre curata cu numele și cu viața, Agni, numai într-un veșmînt și-mvăță să o ducă în vederea tuturor. Iară svinta, deaca astăiu în circima lui satana și mergea fitecarele vrînd să o rușinecade, neopriind nimerca, ce, mai virtos, avînd slobodzenie toț, fără de nice o șială, în vedeară să margă la dînsă, carele, cum vrea să să apropie, îndată le săca firea și peria pofa, de era ca morții.

Atunce, un sămăt și dzîr, batgiocurînd pre ocialații, puerșasa ca un dobitoc / fierbădzat, cu multă sămeție. Și cînd fu aproape de svinta ficioară, îndată cădzu mort gjos. Și, trecind mult ceas, unul de ceia ce dvooră acolea, strigă grăînd: "Mare iaste credința creștinilor!". Și întîrînd și alții, deaca vădzură, strigară toț cu glasul mare: "Mare iaste putearea lui Hristos!".

Acetea deaca știu boiarinul, aduș naintea sa pre svinta și adușără și morlul naintea lui și-i dzîsă: "Spune-ne, vicleană femeale, cum umorîi vonicui?". Iară svinta feace: "Cînd mă trimisăș de mă

* vitejiia

dusără să mă rușineadze, mearse cu mine un tânăr cu veșminte albe. Și intră de stătu lângă mine. Carele făcea de amuzajia pofta tinerilor. Și pre acesta ce-au venit mai apoi, mai sămăt și mai dirz, ce năvăli, l-au umorit cum îl vedzi, pină a nu să apropia și pină a nu scote glas!". Boiarinul dzisă: "Și cine-i acela?". Svinta feace: "Domnul Dumndăzūl meu au trimis pre ingerul său, de-au oprit să nu mi să facă rușine!". Iară boiarinul feace: "Că dară, deaca țî-i voia să ne faci să te creadem că dzici drept, roagă pre Dumndăzūl tău și imvie mortul!". Atunce svinta măceniță, rădicind minule în ceri, feace rugă și îndată să sculă mortul. Și să înspămară toț de preaslăvită minune aceasta. Și singur boiarinul și mult strigară cu mare glasuri: "Mare-i putearea creștinilor și mare iaste cu adevărat Dumndăzūl acetiș de bună rudă femeii!". Și credzură 160. Și fură tăiaș cu cel invis din morți.

Iară unii din cei necredincioși strigară cătră boiari: "Rădică-o de de-acii! Că cu farmeci și cu minginăi îl feace aceste minunate cu năluciri!". Atunce invătă să ardă pre svinta. Și aprinzind foc mare, svinta să însămnă cu svinta cruce și intră voioșă în mijlocul focului. Și așaș rugindu-să și ruga în rost avind, purreasă cătră Domnul Hristos, lăsind trupul în foc. Și, deaca s-au potolit focul, luară nește credincioși svintul ei trup, că-l aflară întreg, nebetejit de foc și-l astrucară, slăvind pre Dumndăzū.

Intr-această dzi, svinții patru măcenci, cei în Tir, de sabie să săvrșiră. //

Intr-această dzi, de adevărata Pashă, Dumineca blidnicul.

Pentru-a svintelor rugă a svinților tăi, Hristoase, Dumndăzūl nostru, miluiaște și ne spăsește!

Amin.

INTR-ACEASTA LUNĂ, 22, pomenirea svintului apostol Timothei, ucinicul svintului apostol Pavel.

Acesta era din cetatea Lăstra, tatăl elin, iară maică-să jidovcă, o chema Evnica. Și, dindu-să ucinic svintului Pavel Apostol și scriitor svintei Evanghelii dumndăzieiști și propoednic ei fu, s-au adunat cu marele iubitul ucinic Ioan. Și stău și episcop Efesului, de svintul Pavel apostol făcut. (Pentru-aceea, deac-au scos afară marea pre svintul Ioan, precum scrie Irineu, episcopul Iugdunilor și l-au dat la Efes, precum iaste veastea și iarăș fu izgonit Ioan la ostrovul Patmos de Dometian Împărat.) Iară acesta feritcul Timothei purta cirna Efesului, iară idoloslugașii, pentru-a lor den moș sărbătore, carea să chema *Κυριακων*, plină de pozne reale și spurcate, purtind a mină idolii și podobiț cu a fealiu de obraze ghidușești, cintind, descintind dînt-insele, alerga tîlhărește de înnea calea a bărbat și a femeii, silvai cum fac la noi cucii și cea ce trag în vale. Cu acealea mult sînge făcea și ucidere. Și, mesuferind feritcul Timothei a vedea grozăvii ca acealea a lor, îi îmfruntă și-i dojeni de acea înșelăciune a lor deșartă. Și, invășindu-i să-ș lase aceale spurcate lucruri, fu ucis de dînșii, cu beațe zvîrbind și blănd. Apoi svintele lui moștii s-au adus la Țarigrad și s-au pus în Beserica Svînților Apostoli unde și saporul lui să face.

Intr-această dzi, pomenirea preacuviosul părintele nostru Evsevie. Sîh:

Vino la noi, Intr-a ceriului frîmșeate,

Pre Evsevie strigă îngeșț feațe. /

Intr-această dzi, preacuviosul părintele nostru Maxima.

Acesta părinte Maxima era sîrian prostac. Au străluminat în bunătăț numai într-o cămeașe. Și o cipria pre unde să rumpea. Grijia streinii și nemeșii, avea în 2 văscioe, ca și în Sarepta văduva sîrca aceea lui sveti Ilie, unț și fînăic, de nu să mai firșia. Și ospăta pre toț cine-i venia. Că așa Dumndăzūl sporește celora ce-l iubăsc. Și așa, în bunătăț dumndăzieiști s-au săvrșit.

Intr-această dzi, pomenirea preacuviosul părintele nostru Salaman Mălceanicul, adecă "Țicutul".

Acesta lăici la un oraș, la Efrat, apa cea mare, la un mal ce-i dzic Caparsana, dincolo de țărmore, într-un bordeai fără ușe, fără fereastră, s-au închis ca-ntr-o cușcă. Și tot săpa în pămînt. Arhiceul locului oblicindu-i bunătățile, l-au preușit. Și fînu de nu mai grăi cu nime.

Odâtă veniră de-l furară cetățeanii lui și-l feaceră bordeiel ca a lui și-l închisără. Și el nemeică pricind, iarăș să apucă de lucrul săpatului și cu nime nu grăia, fără numai la rugă. Și așa, cu bunătăți, pre mult au mingiat și din păgini au întors. Și, minindu-să păgînii, au mîrs de l-au ucis.

Intr-această dzi, pomenirea svintului ~~1701~~ Anastasie Persul. Sîh:

În douădzici și două Anastasie fu umorit cu laț.

* *după*

Slăvitul măcenic Anastasie era din Persida, în zilele lui Hosroi, împărat persilor, și Iralcie, împărat grecilor, era de moșie razih, din oraș Nuni și mainte-l chema Magundat, ficer unui fămcătorii ce-l chema Vav, de la care și vlăsebnicia învăț. Și să deade a fi om de oste. Și, prăind persii locurile svintului Ierusalim și robind pre mulți creștini, fu luat de dinșii și cinstul Iemnul Svintei Cruci. Intru care Domnul nostru Isus Hristos patima pre trup au răbdat pent-a noastră spăsenie. Și, făcin- // du-să minuni în țara lor den svintă Cruce, s-au făcut veaste mare cum Dumndăzau creștinilor au venit aicea. Iară Magundat, de darul lui Dumndăzău biruit, mai cu fierbinte cerca să-nțaleagă bine pentru Hristos. Pent-aceaea, de la un creștin orecare luă știre de toată scooteala Svintei Cruci și crezdu intru Isus Hristos. De-acii, mărgind la Halchidon și auzind răspitura ce pătră împărat Ierusalim, să duse la Ierapol, unde aflind un zltăr ce lucra cu dinsel la meșterșug. Și, de-acolo, mărgind la Ierusalim, să botedză și ș-au pus nume Anatasie. Și mărgind la mânăstirea svintului Sava, s-au călugărit.

Și petrecind tot fealul de cale spre bunăță și mvățind svinta Carte, învățind Psaltirea de rost și infocindu-ș mai virtos căldura spre Dumndăzău, să ruga să-ș obirșască viața cu măcenicie și cu singe. Că, prăvind pre la svintele besaricie zugrăvite muncile și morțile svinților și citind prologele, îi părea că cumuș i-ar vedea avidomă cum să nevoiesc svinții măcenicie. Și să îmfoca virtos să să inchiupiască lor. De-acii, văzdu în vis că dobindi un potir de vin și-l bău de dușcă. Carea o gindii că-i sânnul crescutului în inema lui dor ce avea ca să mărturisască de Hristos. Să priceștii și purceaș din mânăstire.

Și, șosind la Chesaria Palestinei, prăvind pre vilhovnici, îi risă și-i ținu rău de-aceaea ce facea. Și pre sine numind creștin, fu prins de dinșii și dus la Marzava, boiarinul lor. De carele fu pus să care piatră. Unde, mergind de ruda lui și vădzindu-l, nu părășia, în tot chipul muștrindu-l și-mproșcându-l, zmulgându-i barba, derep-ce că le era rușine rudenilor lui căce-i creștin și creade în Domnul Hristos. De-acii, fu bătut tare de dinșii și dus la-mpăratul persilor. Și mărturisind pre Hristos și neprimind a să-ntorcea la legea lor, fu bătut foarte cu toiage. De-acii, îl spindzurară de o mină și din gios legară piatră de piciorii și, aruncind un laț pregiur grumadz, îl scosară din suflat. Și, încă răsulfind puțintel, îi tăară capul. Și să face săborul lui în svinta lui / măcenic, în nontrul svintului Filimon măcenic, în Stratișlia.

Intr-această dzi, nevoița svintului măcenic Vichentie Diaconul. Sth:

Pre Vichentie lăudind, cum Ion dzice,

Că pre pizzașii lui Hristos îi invine.

Acesta era în împărăția lui Maximian și igheomnia lui Dometian, din Avgustopol pornit. Și prins fiind cu episcopul Ualerie, fu dus la cetatea ce o chiamă Valantia și băgat în temniță. De-acii, adus naitea lui Dometian, bătură-l cu toiage de her. Și spindzurară și cu făclii de vint i-arșară. Și țapi de fier înfocate potricăliară. De-acii, svintul țeșind sănătos, iară slugile să muiaș și slabă. Și țiranul, pierdzinsu-ș tot fealul de sfat, ispiți cu măguliciuni să-l întoacă. Iară svintul feace rugă la Dumndăzău și lăsa sufletul la Svintia sa. Iară svintele lui moștii îngropară acolo nește credințioș și dumndăzăștii oameni. Așeaș implu svintul Vichentie Diaconul mărturia.

Intr-această dzi, svinții măcenici Manuil, Gheorghie, Petr, Leont, Stonie, Gavriil, Ioan, Leon, Parod și alalți trei sute șeptedzăci și șapte. Sth:

Cu lance Manuil în părț tăiat două,

Cinstind netăiate firi lui Hristos două.

Pre Gheorghii și Petr pentru-nchinăciune,

Taie pizzașii lui Hristos cu uriciune.

De Gavriil Stonie-i depărtată,

Frica lăncii la grumadzi apropiată.

Direpți voievodzi de lance neavind teamă,

Ioan și cu Leon viteași fără samă.

Acestia svinți de la osăbite eparhii și locuri fiind, la Udrii lăcuia. Iară bulgarii nemulțumitorii și necunosătorii veniră pre greci, răspind pre trachi și pre machedonii robind. Și tocmă la-mpărăteasa cetatea năvălind, la Udrii, veniră. Și acolo trez zile zăbăvind, îl dobindiră. Acestea au fost când era împărat necredințiosul Leont Armenul și domnia bălgariilor Crum. Și, deaca dobindi Crum Udriul, scoală pre // toți orășeanii afară, 40 de mii. Și cu dinșii deprună pre arhieru, pre carele, trintindu-l gios, l-au călcat pre grumadzi.

lară de-acii, murind Crum, stătu-n locul lui Ducum. Și cea cicinind curund, stătu domn bulgarilor Diecg, crud și neomenit. Carele, tîind în două bucăș pre arhierul Manuil și minule și umerle. I-au datu-l cînior pre toț creștini carii nu vrură să să leapede de Domnul Hristos. Și pre alții domnia Murtagon, umori pre toț creștini și aspre cazne, i-au scosu-i din viață. băgîndu-i în legături și în sucituri, pre alții muncind cu neomenite și aspre cazne, i-au scosu-i din viață. Iară pre svinți arhierii Gavriil și Gheorghie și Petr Episcopul, hăcuindu-i cu toiașele, le tăie capetele. Așjideră pre svinți arhierii și pre alți 377 de creștini și pre Leont și Ioan, creștineștii voievodzi. Iară lui Leont, svințul episcop de Nichea ce era scop, îl tăie preste pîntece cu sabia. Iară pre Parod, svințul proot, l-au pusu-l proșcă de l-au ucis cu pietri; umori-au și pre alții mulți, căzînd cu multe fealuri de cazne.

Și nu numai acesta păgîn Murtagon, ce pre urma lui făcuți domni bulgărești au dat la morți cu multe fealuri de cazne, pre mulți creștini trimițîndu-i la Hristos.

Pent-ra lor svințe rugi, Dumnădzău miluiaște și ne spăsește. Amin.

INTR-ACEASTA LUNĂ, 23, pomeneirea svințului СЪВЪТОВАНИКЪ Climent, episcopul de Anghira și svințul măcenic Agathanghel.

Feriețul acesta și minunatul Climent mai în toată omeneasca sa viață au trăit cu munci. De vreamă că în 28 de ai s-au intins nevoința¹ lui cătră muncitori, neavînd nice o îndealeat, nice mai luînd odîină sau răpaos de pace, din poruncă, în sorocite dzile, cum au obiceia oștile dimbe părți, de să și odîinase. Ce nevoittele lui grăbitore și ascu- / șite intr-afita, cît nu putea neștine să să mire mai mult pentru vreamă intru carea au răbdat el, cum ar hi răbdat altul, docit pentru mulțimea caznelor ce-i făcea.

Ce, mai virtos, vrea putea să să mire și de una și de alaltă. Că suferînd tot fealiu de cazne și făcîndu-să prăvirște tutuora ce era pre-atuncea tirani și, mai în toată lumea, minunînd și îngerii cu răbdarea sa, și, intr-acesta chip, au dobîndit cununa slăvii. Și era svinția sa de la Anghira Galatiei, din tată elin și din maică creștină și credincioasă, o chema Sofia. Și cînd s-au călăgărit era de 12 ai, iară cînd au fost douădzăci de ai au stătut arhieru. Și nevoința ș-au făcut în dzilele lui Dioclitian și Maximian împărăților.

Iară feriețul Agathanghel rumîn era de rudă. Și, mai apoi, deaca omorîră pre svinții cei închiș cu svințul Climent dintru carii unul iaste acesta, svințul Agathanghel. Carele, mai întîi docit alții, au mîrș de să botodză de svințul Climent. Și fugînd în vreamă ce era să taie pre carii fuseuse cu dînsul închiș și vrînd svințul Climent să-l ia slugile lui Maximian, să-l bage în curabie, să-l ducă la Nicomidia, apuca nainte Agathanghel. Întrășă în corabie și aștepta pre Climent. Și, deaca întră și svințul Climent și-l vădu, cădzîndu-i la picioare să bucură. Și pre-a lui pocăință și întorcere ca o venire a-bun-vestitoriu înger socoti. Și era nevoind depreună cu dînsul, pînă ce sosiră la Anghira și la Luchie. Deaca veniră și acolo, tîindu-i capul cu porunca lui Luchie depreună cu oștile sale, bărbat și femei și cuconi ce credzură în Hristos, cătră cereștile zbură lașe. Iară fealiurile muncilor îi sint acestea. Că feriețul Climent oșbi au păfit acestea: pre lemn fu întins și strujit și căbit cu pietri preste gură și preste obraz, băgat în temniță și la rotă legat și cu toiașe bătut; și croit cu cușite, cu piluge de her bătut preste gură, măsealele zdrobot. // Și dinții legat cu lanțuge și iarăș aruncat în temniță. Acestea păți deoșbi sîngur svințul Clim.

276r

Iară cu Agathanghel depreună fură bătut cu vine de bou uscate și spînzurați la un lemn și arși cu făclii la coste și daț herilor. Și pentre deagate le bătură țăpuș de her înfocate. Și băgat în varniță cu var, de șodzură două dzile; și le beliră umerile și fișii le beliră de pre svințele trupuri. Și iarăș cu toiașe bătut. De-acia, îi culcară pre paturi de her înfocate. Și în cuptor înfocat îi băgară, de șodzură o dzi și o noapte în foc. Și ieșînd vii, iarăș îi strujiră pre pîntece și în țăpi ascușite înfipțe și tăiose îi aruncară de să tăiară și să impunsără și să croiră cumplit. Iară plumbul topit numai lui Agathanghel turnară în cap. De-acii, îi spînzurară de cerbice și le legară pietri de rîșnice de-a picioare. De-acii, îi purtară pre ulișe împroșcîndu-i cu pietri, de-acii, oșbi svințului Climent bătură în urechi cuie de her înfocate; și iarăș cu făclii aprinse îl pișjoliră. Și, legat la o piatră mare, fu bătut preste față și preste cap cu vergi. Și-n tote dzile șoindu-l, îl bătea cite cu cîndzăci de rane și le răbdă. Mai apoi, tăiară capetele amînduror în Anghira Galatiei. Acestea toate munci cumplitे și groznice cu lună vreamă suferiră și răbdară svinții lui Dumnădzău aceștia Climent și Agathanghel. Și luară cunună de biruire de la Domnul Hristos. Și să face săborul lor în svința lor mărturie ce-i în cecea parte de Evdoxia, dincoala de Anaplon, în svința beserică a svinței Irinei ceii vechi și ceii nouă.

¹ rîzboiul

Într-aceastaș dži, precuciosul părintele nostru Evsebie. Sth:

Pre Evsebie-mbie ingerii la viață,

Să-ș petreacă cu dînșii în ceriu, cu dulceață.

Într-aceastaș dži, precuciosul părintele nostru Mavsima Sirul.

Era orecare om în Chiro, Maisima de nume, sirian de limbă, petrecînd lărașește la viață. / Și strălumină în bunățî numai din fire, numai într-o cămeșe. Spun că nu ș-au mai griji atî îmbrăcămînt, ce pre unde să rupea el o cîrpiiă cu peatece. Într-acesta chip era de îmbrăcat. Iară pentru slujba oșpeilor, a streini și mișei, atîta să nevoia de ce-au dat orocînd văduvei cicii din Sarepta Sidonească, ce-au hrănit pre Ilie Prorocul, cînd seaceta de să-nuciasă ceriul la Ahaav. Că Dumndăzau pre tot cercătează și socoteaște carii i să rogă Svinții sale. Ca și cofa aceia și urciorul ce blagoslovisă de izvoria fînina și untulelelm, dărînd snopii sămănturii milci cătră oșpet, așea și minunatul acestuia de potriva nevoitei au dărîuit. Și, așea bine și cu cuvîntă petrecînd, au ieșit de-au purces cătră Domnul.

Într-aceastaș dži, pomenirea precuciosului părintele nostru Salaman Isihastul, adecă "Săhastrul". Sth:

Ș-au pus limbii străji Salaman preste viață,

Acmu ș-grăiaște cu svinții în dulceață.

Un oraș iaste la apa Efratului, la lărmure de cătră apus, ce-l chiamă Capersani. Dintr-insul iaste fericitul Salaman. Sărutînd viață tăcută la sat, de ceea parte un mic bordeiaș aflînd, s-au închis într-insul, nice ușe, nice fereaștră lăsinđu. Dănoară într-un an spărgea prin pămînt de-ș prumia hrană. Iară a cetății arhierul oblicînd bunătața omului, meară la dînsul, vrînd să-l popoasă. Și, spărînd pre de o parte, intră la dînsul în cășcioră. Și i-au pus mîna în cap de i-au cetit molitvele, de l-au săvirșit popă. Și multe cătră dînsul dzisă și i-au spus și darul preuției ce i-au dat. Și, nice un glas de la dînsul auzînd, s-au dus poruncîndu-i să-ș dereagă cășciora unde-au stricat el.

Altoară iarăș orașeanii de unde era svintul trecură pîrlul noaptea și-l luară. // nice pricinđu-le, nice apărîndu-să, nice poruncîndu-le. Și-l dusără la orașul lor, făcîndu-i cășcioră ca și aceea îndată. Iară el tot într-aceia chip lăș petrecea viață cu lăceare, nemică cătră nime grăînd. Iară preste puține dzile, de de-aceea parte orașeanii iarăș noaptea veniră și ei și-i sparsără cășciora, de-l luară și-l dusără la sine, nepricinđu-le, nice apărîndu-le, nice iarăș cu osirdie mărgînd. Așea de cu totul mort pre sine s-au tocmît în viață svintul. Ș-aceia apostolescul glas adeverînd arăta: "Cu Hristos împreună ni-am răstîgnit. Trăiesc nu ca mai de-acmu eu, ce trăiașe în mine Hristos. Iară aceasta ce trăiesc acmu în trup, în credința trăiesc a Fiului lui Dumndăzau, Cea ce m-au îndrăgit și s-au dat pre sine pentru mine!". Și așea, pre sine zămorînd fericitul Salaman, ca altă mine cîndva. Ș-au răbdat pînă la sfîrșit. Și, mărgînd cătră Domnul Hristos, să veseleășe în bucurie vecinică.

Într-acesta dži, svinții doi măcenici, în groapa Pariei aruncați, să săvirșiră.

Într-aceastaș dži, pomenirea svintului din toată lumea a șeșea săbor. Carele au oborit pre cea ce dzic că Hristos să aibă o voie după-ntrupare. Și s-au făcut aceia în dzilele lui Costantin Bărbosul Împărat, tatăl lui Iustinian Rinotmitul, în Tarigrad.

Pentru a svinților tăi rugi, Dumndăzau, miluiaște și ne spăseăște! Amin.

ÎNTR-ACEASTA LUNĂ, 24, svînta maica noastră Xenii.

Fericita și pururea văcutit pomenita Xenii era din cetatea cea mare și-mpărătească Rimul, din părinți puternicci și slăviți și creștini, bogătași în tot binele. Și, deaca o născură, o botedzără și o numiră Evseviana. Și, crescîndu-ă cu cinste pînă la vîrstă, o cerșu un luminat boiarin și bogătaș. Iară părinți, neștiînd gîndul ei, feacără tocmală. Iară / cumuș era vorovită mai de mult cu 2 slujnice robe a ei, carele îi era mai credute și giurate mainte, după ce ș-au dat hainele ei pentru Dumndăzau la săraci, aceale scumpe de argînt și de aur, s-au furat cu dînsele tocmă așeaș din cămara nuntiei, de-au fugit, lăsinđu lumea și toate ce sînt a lumii.

Și sosînd la mare, aflară curabie ce mergea la Alexandria. Și, sosînd acolo, intrară într-altă curabie ce mergea la ostrovul lui Cos ca să-ș piardză urma. Că știa că părinții ei or cerea-o multă lume în toate părțile. Pentru-aceaea, încungiuira pre la pustii, pre de laturi. Și numele încă ș-au schimbat, să-i dzică Xiniia, adecă "Streina", îmvăîndu-ș slujnicile, soțele ei, că dzicea: "M-am streinat de moșie și

* prosteaște

de iubiți părinți și mă feci measură și mișea și streinat pentru Hristos ce-au streinat pre pămint pentru noi!"

Deci, deaca sosită la ostrovul lui Cos și-ș nămiră o căsătoră de lăcut, iară fericita Xenii, avind dor să-ș afle un învățătoriu sufletese, să-i fie supt ascultare, să nu-ș fie în voia ei. Deci, genunchind cu genunchile și cu inemă la Domnul, cu lacrimi feace: "Doamne, Dumnădzăul meu, Carele vrede toate și le îndereptează, nu ne părăsi pre noi ce ne-am lăsat moșia și rodul pentru a ta dragoste! Ce trimite-ne vrun nerădăci mințitoriu și-ndereptătoriu, precum află Tecla Pirmomăceștia pre svintul Pavel, apostolul Tăut Ca să-i urmăș și să-l ascultăm noi, smerite!"

Așea eale rugindu-să, căută și vădzu un părinte bătrîn de-a hirea și dumnădzăiese, cu chip de săhastru și adevărat ca un inger. Și, deaca-l vădzu, să bucură fciocara. Și alergînd, cădzu la picioarele lui, lacrămînd și rugînd: "Pentru dragostea lui Hristos, primeaște-ne, părinte svinte, și ne-ndereptează cătră spăsenie!". Iară părintele întrebă de unde sint și cum să aflară la acesta ostrov. Iară eale îi spusură, cu taină spoveaundu, toată dereptatea sufleteaște. Iară starețul le răspuns: "Strein sint și eu și nemeamă la acest loc. Că viu de la Ierusalim un-// de-am imblat de m-am inchinat pre a svintele Locuri! Și acum mărg la moșia mea!". Iară svinta, părîndu-i de pre chip că-i arhiereu și-l întrebă să-ș spuie moșia și cinstea. El feace: "Eu sint de la Milasa, din oraș, din Caria și mă chiamă Pavel. Sint egumen intr-o mică mănăstire ". Atunce fericita, deaca audzi că-l chiamă Pavel, să miră cum o ascultă de bine Dumnădzăul bunul și milostivul și i-au trimisu-i cum s-au ea rugat, așea i-au trimis omul. Și cu lacrimi multămi lui Dumnădzău. Și pre Pavel rugă să-i fie părinte sufletese.

278r

Și le-au primii de le-au dus la a sa moșie, la Milisa. Și le deade chilii aproape de a sa mănăstire. Și acoloș feace Xena besearică, în numele svintului pirmomăceni Stefan. Și să strînsură multe călugărele de să feace mănăstire. Și pre svinta Xeni nime nu știa de unde-i și cine-i. Iară fericitul Pavel spunea că le-au adus de la Cos, că așea era. Și-ntr-aceaea vream, răpăosînd episcopul catelii, Chiril, pusură pre svintul Pavel episcop. Și svinția sa, fără voia ei, feace pre Xena ierodiaconă, cum era obicina-ntr-aceale vremi. Dară, deacii, cită trudă și nevoiță, cine pote spune, a svinte! Că și dracii să cutremura de frica ei și să depărta necutedzîndu-i. Că în trei dzile mîncă, dănoră, pîne sacă, uscată cu cenuse din cădelniță în două cu lacrimi, precum dzice David Prorocul. Și aceastea nevoiță a sale le feria pentru lăuda, de o știa numai ceale 2 robe a ei, că de dzind nu să putea feri. Din ce și eale rivînd din cit putea de potrivia. Și o mira în ce chip cu afla zămoritură de post putea de-ș împlea pravila. Că mai mult parte a nopții bătea metanii și citia. De multe date, o vedea dzintr-apusul sorelui genunchiată pînă ce toca de urine, alte date, toată noaptea petreaca cu rugă și plîngînd. Și mult să te miri că, preste atitea bunătăți a ei, avea aceasta smerenie, că nu-i mai lipsia lacrămile din ochi la rugă, ca cum ar fi fost vrun tilhar și curvar și om făcătoriu de tot răul, / așea să tînguia la rugă. Și blîndește avea cit nice dănoră nu s-au mîniat, ce era cătră toate cu smerenie. Haine purta reale, ca mișei. Cit cu toate bunătățile au sporit.

Și așea bine nevoindu-să fericita, i-au sosit ceasul să margă la doritul ei mire Hristos. Și era atunce sărbătoră svintului Efreem, nu Sirul, ce alt svint, ce era de loc din Milasa . Și, acolo fu chemat la praznic arhiereul Pavel, la un sat ce-i dzic Lefchi, unde era svintele moștiile acestui svint Efreem. Iară fericita Xeni chemă surorile și le dzisă cu smerenie: "Mulțumăscu-vă, surorile și stăpînile meale, de multa dragoste și milă ce-aș arătat cătră mine, cătră o streină și cu om-dragoste ca o sor a voastră aș socotit! Ce și acum mă rog mai mult să arată pre mine dragostea voastră și să nu mă uitați! Ce să vă rugăi lui Dumnădzău pentru sufletul meu, cînd vă rugași, să mă iarte pre o neharnică a voastră slugă. Că așea pentru svinta voastră rugă nodejduiesc să fiu fără moarte după moarte! Că acum mi-au venit-mi firsenia streinătății meale! Și am dureauă la inemă și frică nu cumva păcatele meale să-m fie calea de cătră Domnul, de nu-m vor rugile vostre agiuta! Și-m pare rău foarte și mă tînguiedz că nu s-au împlat sufletesc nostru părinte Pavel să-m agiute la nevoie! Ce să-i spunje voi, deaca va veni, să nu uite pre streina Xena, pre carea svinția sa pre cuvintul Domnului au strinsu-o și în cale de spăsenie m-au îndereptat!"

Aceastea dzicînd precuviosă, toate plîngea neogoite de scăparea a maică bună ca aceasta, hocindu-să, alita cit feaceră și pre svinta de plînsă ca o miloșă. De-acii le dzisă: "Lăsaț plînsul, surorile, și luaț rîhna" featelor celor înfăleapte! Să vă grijii undelem în vase, că Dzua Domnului ca furul vine!"

* de moșie
** ostria

Așa dzicînd, rădică minule și ochii cu lacrimi spre ceriu și să rugă: "Doamne Dumnădzău mieu, Carcle m-ai îndereptat pînă acmu pe o streină cu om-dragoste, mi-ai fostu-mi tată și mamă și hrană și mîngîiare. Însuș ș-acmu // mă spodobeaște să viu la a Ta împărăție în ceru! Pomenește, Doamne, și această toată frățime de surori și le izbăvește de măiestriile dracilor! Așjidere, ca un bun, pomenește și ceaste două a meale împreună stujniței! Și cum în viață și în fugă și în trudă și în nevoînțe ni-au fost soate și nu mă lăsară, așa și la-mpărăția Ta ne spodobeaște să fim nedespărțite pururea!".

279r

Așa rugîndu-să, să iertă de la toate. Și mearse în besearică de să-nouie. Și-ngenunchind, cu osîrdie să ruga lui Dumnădzău. Iară ceale două slujnice a ei căota pe crepătura ușii și vădzură la Xena streină minune. De pripă veni lumină din ceriu și miros de aromate nepovesit. Care nu-ș sămăna cu moscuri pemîntești și cu tămii, ce altul, de a raiului dulce și cu totul frumos. De-acii desuciară besearica și aflară pre fericia Xeni răpăosată. Deci, să strînsără toate de o plîngea neogoi. Iară Dumnădzău proslăvîndu-o ca ceaea ce l-au proslăvit, și Svinția sa au proslăvit a Xenii, iubitei sale mirase, svinta pristăvire, ca să arate la toț a cită cinste o au spodobit.

Și era atunce ceasul al șasea de dzi, ceriul senin și sorele luminos. Și s-au ivit în ceriu o cunună cearcăn de steale și-n mijlocul lui cruce de luceaferi. Accasta minune toț să minua înspăimăt. Iară episcopul în Levea unde era la praznic, luminat de Dumnădzău dzisă: "Svinta Xenia s-au răpăosat și pentr-aceaea s-au ivit acesta sămn minunat!". Deci îndată lăsară masa, ieșind așaș atunce din svinta liturghie. Și sirguiră toată mulțimea, bărbat și femei, slăvind în glasul mare pre Dumnădzău. Și mai virtos, femeile orașului toate striga cătră episcop: "Nu ascunde, părinte, mărgăritarii! Nu îngropa vistearii! Nu acoperi lauda și slava cetății, ce să rădicăm și noi luminarea aceasta la vedeaș, să o vadă toț orășul, să să veselească pravoslavnicii și să să stidească iudovii și elinii, să cunoașă a Crucii puteare!". Atunce episcopul să apropie și sărută pre svinta cu închinăciune, / cu multă smerenie. Și toț clericii și icromonași.

De-acii, podobiră năsilia cu multă vărsare de lumină și tămii și o petrecură prin mijlocul cetății. Iară acca cunună de cearcăn minunat de seale mergea de să fînea tot de năselic. Și, cînd punea năselia gios, de făcea litanic svintei pre la toate besarici, sta și cununa. Și, pentr-aceaea minune, să strînsără de pre la toate orașe și sate nărod de nu-năpea. Și toată noaptea aceaea cîntînd și priveghînd și mulți bolnavi să tămăduiră, sărutînd svintele ei moștii. Alții, de mulți bolnavi, cu multă cheltuală pre la vraci netămăduiți, atunci să tămăduiră îndată. Și, cînd sosiră la locul ce să chiamă Sichion, de cătră amădzădzi parte a cetății, o astrucară acolo, precum Xenia au poruncit. Atunce și cearcănul cel de steale s-au ascuns, deaca s-au astrucat svintele moștii. Cît conosuară toț că pentru dzînsă s-au arătat acel svint sămn de o au petrecut pînă la îngropat. Iară prostirile ce era pregiur năsilic le-au împărțit episcopul la creștini, cite o bucățea pentru blagoslovenie.

Și, preste puțin, să săvîrșiră și ceale 2 slujnice a Xenii. Și le-ngropară lîngă stăpina lor, precum ea au poruncit. Și ceaea ce-au murit mai de-apoi au spus de-amănunt de stăpina lor cine-i și de unde-i și de ce sînge mare iaste. Și, deaca o știură că-i fată de boiarin mare, crescută în atina bine a lumii și cum s-au lepădat de lume, de-au putut sluij lui Dumnădzău, să mirară slăvind pre Dumnădzău.

Într-aceastaș dzi, svintul măcenic Pavel și Pavsirion și Theodotîon. Sth:

Ș-au tîns cu ai săi Pavel grumadzî supt lance,

Dobîndîndu-ș la Domnul odîhnă a pace.

Aceștia era la Dioclitian și Maximian împărat și Arian Ighemonul, în Cleopatria, fraț de pre sînge, din tinăre vîrstă călugării. Și i-au prinsu-i. Era Pavel de 37 de ai, iară Pavsirion de 25. Și, oblicînd Theodotîon, a lor frate, că sînt prinș, lă- // să simbra filharilor, ce era însoțit cu dzinșii la multe. că le era pe o fire fraților săi și veni să marga să-i vadză și să-i sădute. Și, deaca-i vădză la strinsori și la-ntrabări, n-au cutedzat să să apropie. Ce să deade într-o laturî și stătu a cugeta oare ce loc își vor dobîndi frații. Și-nealdzidu-să, să-norsă și să mărturisă pre sine creștin năntea lui Arian Tiranului. Și l-au pornitu-l de pre scaun și-ndată învață de-i bătură cuie de her înfocate prin coaste și în pîntece. Și l-au săvîrșit, tăindu-i capul cu sabia. Iară Pavel și Pavsirion, aruncaț în piriu, obîrșiră măcenia. așa s-au ascărșit, tăindu-i capul cu sabia.

280r

Într-aceastaș dzi, svintul măcenic Vavila cel din Șitelia și Timothei și Agapie, ucinecu lui.

Acesta svintul măcenic Vavila, de rudă bună fiind, ca marcel lov, de spre Răsarilele sorelui. s-au născut din părinți de cinste și iubitori de Dumnădzău, în cetatea cea vestită Theopoli. Și au învățat carte ș-a să teame de Dumnădzău, intru toată învățătura svintelor Scripturi, carile trag curund pre omi cătră Dumnădzău. Și, cu osîrdie indulcindu-să din tinăre vîrstă, dorind pre Domnul Hristos,

uri lumea. Și curund de la părinți osăbindu-să, împărți avearea la săraci și la mișei și sărace. Și, scuturindu-să de la tot lumăscul glod, s-au suit în munte, de s-au săhăstrit, avind cu sine și pre doi ucenici săi: Agapie, Timothei. Și, deaca s-au făcut și popă, precum să cade destoinicia prețuicii o au cinstii.

Iară, de-acii, timpindu-să la Rim, acolo elinii nemilostivii și crunții, vrind să-l pirască la boiari, lăsa Rimul și mearșă la Sijelicia cu amindoi ucenicii săi. Și, zăbăvindu-să pre-acolea un an, pre mulți au luminat cu darul ce lăcuia intru sine, aducindu-l și cunoștința lui Dumnădzău. Ce, de vreme că celata nu s-a poate ascunde, ședzind deasupra muntelui, precum scrie, nice svinția sa nu s-au putut ascunde de acel boiarii de pre-acolea. Deci l-au prinsu-l și pre amindoi ucenicii lui. Și, deaca-l vădzu că mărțurisește tare pre Domnul Hristos Dumnădzău / adevărat, în glas mare, întii îi bătu, făcindu-le rane destule și mohorîindu-le trupurile de sînge. De-acii, purtîndu-i încungurînd orașele, în multe chipuri și fără omenie i-au muncit, cu o parte îngrozind orașele Sijelicii cu dinșii, cu altă parte implîndu-ș minia cu muncile lor. Iară svinții măcenici să îmbrăbăta și să-ntrăria, căolind cătră bunurile ceale vecanice. Iară mai apoi, giunghindu-i și la streine. Într-alta că să strînsără ai nevoitelor lui 70. Ș-au trăit 25 de ai cu tulindu-să la acea colibă și la streine. Într-alta că să strînsără ai bucea de piine cu apă. Acesta minuntul să feace mare făcător de minuni. Gonit-au draci din omeni, tîmăduit-au fealiuri de bole ș-au făcut ș-alte multe preaslăvite.

Într-această dzi, pomenirea preacuviosului părintele nostru Machedonie.

Acesta dintru svinții părintele nostru Machedonie, luptă și pistreală de vitejie, șinea virvurile munților, neședzind la un loc, ce astăzi mina într-un loc, mine aierea, în Finichiaa Siriei și în Chlichiaa, la pustii. Și aceasta o făcea pentru năvala, să nu-l supere a viitorilor. 45 de ai au obșirșit așea, nice căciōrii, nice colibă trebuindu-ș, ce prin răpi adinea îi era masul. Și, deaca au îmbrăfrnit, ascultă rugătorii ce-l ruga și feace colibă. Apoi pusă tulia la ale sale, ce să rădzîma pre la streine. Și urăi 25 de ai cu ordz și cu apă. Apoi, războlindu-să, să hrănia cu o bucea de piine cu apă. Acesta minuntul să feace mare făcător de minuni. Gonit-au draci din omeni, tîmăduit-au fealiuri de bole ș-au făcut ș-alte multe preaslăvite.

La acesta adusără pre o muiare ce minca preste samă de mult, din tocmala dracului. Și, plîngînd mult rudele ei, rugară pre svintul. Și, făcînd svintul rugă, feace de minca după fire. Și spun că minca 30 de găini, iară cu ruga svintului nu putu giumăzînd de găină să firșască. Și, slujind lui Dumnădzău cu răbdare și // cu osirdie în 70 de ai, mearse la Domnul.

281r

Într-această dzi, preneniia moștelor svintului ПАСХОМОНИК Anastasie Persul.

Împăratul Iraelie, deaca mearse la Persida și murind Hosroi, împăratul persilor, iară un călugăr timpal de la mănăstirea svintului, deaca vădzu oștea-păratului, s-au bucurat și s-au lipit în glota oștii. Și venindu-ș oștile acasă, cerșu călugărul la egumenul său de-i adusă racla măcenicului. Și spusă lui Iraelie că cu dinsa au tîmăduit în Persida pre un îndrăcit, puindu-o asupra lui. Că Iraelie, la 20 de an a-măpărții sale au adus de la Ierusalim cinstitul lemn, iară un episcop trimis de arhiepiscopul cel mai mare la părțile Rimului, dusă moștele svintului la Chesaria. Și, dînd acolo o părticea, oprîră alată. Iară cinstitul cap a măcenicului și icoana o cinstese și li să-nchină creștinii în Rimul cel bătrîn.

Într-această dzi, pomenirea svintului măcenic Ermoghen și Mina și preacuviosul părintele nostru Filon Episcop ce-au fost la Calpasia și pomenirea preacuviosului părintele nostru Filip Prezviterul și svintul măcenic Varsim și 2 frați ai săi.

Într-această dzi, svintul Elladie Comendaris de sabie s-au săvrîșit. Stilt:

Supt sabie ș-pusă Elladie gițul.

Îlnescul sāmăj rușinat-au ritul.

Într-această dzi, preacuviosul Zosima cu pace s-au săvrîșit.

Într-această dzi, pomenirea svintului proroc predeci și botedzătoriu Ioa, aproape de șani”.

Pentr-a svinților tăi rugi, Dumnădzău, miluiaște și ne spăsește! Amin.

INTR-ACEASTA LUNĂ, 25, pomenirea dintru svinții părintele nostru Grigorie, arhiepiscopul de Targrad, Bogoslov.

Marele Grigorie Bogoslov era în dzilele / lui Valent Împărat. Îi era moșia pemintească a doua cappadochilor, iară cea cerească Ierusalimul iaste acel de sus. Părinții lui era de moșie bună și direpți, Grigorie și Nonna. Carii mai nainte slujia la idoli, din nepricepere. Iară deaca născură pre marele

* * * * *
* * * * *

* * * * *

ÎNTR-ACEASTA LUNĂ, 26, pomenirea preacuviosului părintele nostru Xenofont și femeia lui, Maria, și cuconii lor, Arcadie și Ioan. Sîh.
De la lume-nstreinat Xenofont cu soții,
În ospăț la Avraam să-ndulcesc cu toții.

283r **Acesta preacuviosul Xenofont era în Țarigrad, boiarin foarte bogat cu bogăția de-afară și camai bogat din noutru, la suflet, cu bogăție dumnzăiască. Și, trimițindu-ș cuconii la Virit, cetatea Fi- // nichiei, pentru să să deprindză și să să învețe la învățători, li s-au spart curabia pre mare. Și ei fiind aruncaț de mare în părți osăbite, să dusară la Ierusalim, neștiindu-să unul cu altul morți au viu sînt. Și, nemerind, să călugăriră neștiindu-să. Și lăcuia la acele părinte. Iară dascalul lor încă au ieșit aruncaț de mare. Și dusă veaste lui Xenofont de perirea cuconilor. Și ei mult plîngîndu-l, mulțumîri lui Dumnzădu. Și-mpărțiră avearea lor la săraci. Și multă avere luindu-ș cu sine, să dusară amîndoi, Xenofont și Maria, la Ierusalim. Și cutierind Locurile Svinte, închinîndu-să și rugîndu-să lui Dumnzădu de cuconii lor, ore încătore sînt, vii-s au mort. Și da milostenii la săraci. Și așa cu puterea lui Dumnzădu, nemeriră și la părintele acela svîntul, unde le era cuconii. Și, închinîndu-l-să și luînd de la dînsul blagoslovenie, ș-vădzură cuconii vonici, călugăriț. Și să săgetară la inemă, poznuindu-i și sămănîndu-i cu cuconii lor. Și mihiindu-să, începură adense veni la acel svînt părinte, pentru prăvitul acelor doi călugăraș tineri și să facă rugă și pentru cuconii lor.**

Iară părintele acela, prozorliv fiind și socotind aprinsătura jealii inemii lor și vrînd să le spue, să-l mingie, adus la mijloc amîndoi tinerii călugăraș. Și-ncapu naintea lor a-i întreba din cine sînt și de unde sînt și cum i-au chemat și cum veniră la dînsul. Eiș spusărată tatăl și maica și cum i-au trimisu-i pentru-mvățătura și cum s-au necat curabia și pre unde i-au leșădatu-i marea sănătoș și cum veniră la dînsul, o minune! Atunce amîndoi frajii să cunoscură. Și părinții ș-cunoscură cuconii. Și, cădzînd unul cîtr-alt, să feace plînsură mare, cît și starețul lăcrămă de jeale. Și, deaca să ogoiră și să mîngîiară, slăviră pre Dumnzădu și mulțumiră că așa vru Svînția sa. Și așa să rugară acelu svînt părinte Xenofont și Maria de-i feace călugări. Și altă să nevoiră Xenofont, Maria și cuconii lor, Arcadie și Ioan, cît și minuni să spodobiră de făcea. Și lui Dumnzădu pină la / sfîrșit îngăduiră și admîriră întru Domnul.

Într-această dzi, pomenirea cutremurului celui mare ce s-au făcut la sfîrșiturile împărăției lui Theodosie celui Tînar, fiul lui Arcadie ș-a Evdoxiei, în dzi de duminică, n-al doile ceas de dzi. De cădzură zidurile Țarigradului și o parte din case țarigrădenești și, mai ales, de a emvolele troadisiești pină la poarta cu 4 uși de aramă. Ș-au șînut cutremurul trei luni. Întru carile împăratul făcea litie cu tot săborul, făcînd rugă și cu lacrimi dzicea: "Izbăvește-ne, Doamne, de a ta dreaptă urgie și de păcatele noastre cu poacănt! C-ai cutremurat pămîntul și i-ai spămîntatu-l pentru păcatele noastre, ca să te proslăvim pre singur dulcele și om-îubitour Dumnzădu nostru!".

La hronograf scrie c-au ieșit țarigrădeanii afară în colibi, de frică. Și făcînd rugă cu litanii cu mari, cu mici, împăratul și patriarhul cu tot săborul. Cumuș să cutremura pămîntul și săborul de groază, striga: "Doamne miluiește!", să luă în ceriu un cucon na-l treia ceas de dzi, prăvindu-l țoi cum să duce la nălțime, pină nu să mai văzdu. Și țîrdzu s-au pogorî. Și-l întrebară împăratul și patriarhul ce-au vădzut. Iară cuconul spusă: "C-au audzit glas dumnzădziese, să dzic patriarhul și săborul lui să cînte așa: «**ГЛОС, О ГЛОС ГЛОС СКИРОС, ГЛОС АДОНАТОС БАНСОН ИМАСЪ!**»". Și-ndată sătatu cutremurul. Și-mpăratul Theodosie și soru-să Pulheria să bucurară. Și poroniră să să cînte-n toată lumea acest svînt cîntec: "**СТЫИ БГ, СТЫИ КРЪКЪИ, СТЫИ БЕСЪМЪРТНИИ, ПОИИИИ НАСЪ!**".

284r Acest svînt cîntec iaste de mai de demult. Dară, cum să veade, pentru unii ce-l adăoseasc, de-l dzicea ca armeanii lui "**СТЫИ БЕСЪМЪРТНИИ**" adăogînd așa: "**РЫСЕНЬИСА ЗА МЫ**", pînd cu năpasta patimă dumnzădzării lui Dumnzădu. Dară de dumnzădzăre nu să atînge nice o patimă. Iară cutremurul acesta, scrie și Evagrie Șholasticul la *istoria sa cea besovicescă*, la 17 capăt, "minunat cutremur pre mare și pre uscat, de-au făcut multă pagubă și groază și răsipă". //

Într-această dzi, pomenirea preacuviosului părintele nostru Simeon, ce-l poreclia "Vechiul".

Sîh:
Vechiul Simeon să-noonăste-n ferice,
pre vechiul pizmaș ce-au călcat pre cerbice.

Acesta din cuconie au îndrăgîț viață pustinnicească și, în virtopă mică petrecînd, venice de o hrană lumască nu minca, numai cu verdețe de carile să mîncină să șinea viu. Și, năslînd cu dor, porceasă de să sui la Muntele Svînt și intră în peștera unde oreclînd Moisi s-au ascuns. Și acolo dzăcu

la pământ 7 zilele flămînd, pînă cînd audzi glas dumnădzăiese ce-i dîceae să sã secale, sã mîncece trei mcare ce-i pusarã de la Dumnădzãu. Și sã sculã de mîncã cu dragoste. Și-ntorcîndu-sã de la munte, feace douã mînstiri. Și trîind, multe minuni feace în slava lui Dumnădzãu, pînã cînd s-au mutat de pre viaña aceastã cu trudã, cãtrã odihna vecinicã.

Într-aceasta dzì, svinții mæcenci Ananie Prezviterul și Petr Terniceariul și cu diñșii șeapte voinici. Stih:

Întrînd în mare, Petr cu șeapte s-afundã,

Teșîi în ceru la Hristos dintr-a mării undã.

Aceștia era în dzilele lui Dioclitian Împãrat și Maximian Ighemonul în Finichia. Cãtrã care l-a adus svintul Anania. Și pre Domnul Hristos mærturisînd și idoli pãrsînd, fu bătut cu toiage. Și cu fãpuș de fier infocate fu ars pre spate și cu oãt cu sare preste arsuri udã. Și cu ruga capștea idolilor au scuturãt și idoli la pãmînt au oborit. De-ncii, aruncat în temniã, hranã dumnădzăiascã suferã. Unde și pre terniceariul adusã la credinã cãtrã Hristos. Cu carele de ighemonul Maxim ginsti în mare necare, deprună și cu șeapte voinici ce-au tras spre credinã, preaslãvit din cimplite munci ieșînd sãnãtos.

Într-aceasta dzì, preacuviosul Amona cu pace s-au sãvrșit. Stih:

Amona, sflrînd a vieții sale firul,

Viețuște-n ceru cu îngerii în șirul. /

Într-aceasta dzì, preacuviosul Gavriil în pace s-au sãvrșit. Stih:

Și Gavriil cel Tinãr ce-au împlutu-ș harul,

Cu Gavriil Arhanghel înșirã-n ceru danțul.

Într-aceasta dzì, svinții doi mæcenci cei din Frighia, bãtuți, sã sãvrșirã.

Pentr-a lor svinte rugi, Dumnădzãu miluiaște și ne spãșește. Amin.

ÎNTR-ACEASTĂ LUNA, 27, adusul svintelor moști a dintru svinții pãrintele nostru Ioan, arhiepiscopul de Țarigrad, Rost de Aur. Stih:

Ioane, din scaun tuturor dzici: "Pace!",

De gios, cã la Hristos, sus, trãiești cumu-ț place.

Aceșta fericitul și dumnădzăiescul Ioan Rostul de Aur. Cãce nu veghea voia nimãruî la dereptața în giudeate, ce și pre-mpãrãteasa Evdoxia o-mfruntã pentru strîmbãtuți ce fecea, fu svinția sa izgonit de daori din scaun și iarãș chemat la scaunu-și. Larã a treia orã și mai apoi, la Cucus fu trimis. Și, de-acolo, fu întors la Aravison, de-acii, în Pitius, orașe" nu numai pusti, de ceale ce trebuiesc lipsite, ce încã și de megiașii isavrii pururea jecuite. Și de-acolo, din Pitius, peminescul înger fu chemat de Despuitorul" tuturora prin Petr și Ioan, svinții apostoli. Și sã mutã la sãșele ceale vecinice. Și furã astrucate svintele lui moști în Comane, cu svinții mæcenci Vasilise și Luchian, precum de la diñșii în vis fu îmvațat.

Și, de vreme ce, pre urmã, Arcadie Împãrat s-au rãpãosat și a lui femeie Evdoxia și fiul lor, Theodosie Micul, stãtu împãrat și Proclu, ucinicul svintului Ioan și poslușnic, cu sfatul tuturor, stãtu patriarh. Îndemnã fericitul Proclu pre împãratul Theodosie de trimisã sã aducã svintele moști a svintului. Larã svintul Ioan nedîndu-sã, ce stãfînd necilãtit, trimisã împãratul cu rugãmînte scrisã așea: "Cartea împãratului Theodosie // lui a toatã lumea patriarh și îmvațãtoriu și sufletesc, pãrintele nostru Ioan Rost de Aur. Theodosie împãrat.

Mort de potriva altora, trupul tãu a fi pãrîndu-ne, pãrinte cinstite, sã-l întoarã cãtrã noi așea prost și sã-l aducã vruseasem! Pentr-aceaea, și de polhta nostrã cu dreptul ne-am scãpat, *** ce tãu, pãrinte preacinstite, sã ne ierți greșala carii te chemãm! Cela ce-mvãjai tuturora pocãință. Și ca cucionilor iubitorilor de pãrinte dã-te nouã! Și pre doritorii tãi cu venirea ta veselește!".

Aceșta scrisoare, deaca o dușurã la svintul și pre racla svintului deacã o pusarã, îndatã sã deade pre sine svintul. Și racla fãrã ostenealã rãdicãtoriu o rãdicarã și o purtarã. Și, deaca sosirã împotriva Țarigradului, dincoala trecu împãratul și cu tot senatul și patriarhul cu tot cirosul și scoasãrã de pusarã în vas împãrãtesc racla cu svintul. Și, lovînd o volburã, rãșchirã toate curabile în toate

* ocîrînd

** sute

*** stãpinul

**** spogreșit

părțile. Iară vasul ce era cu trupul svințului au mers la viaa* văduvei accia ce i-o luasă cu strămbul Evdoxia și, pentru căce o infrunta svințul, l-au scosu-l din scaun. Și, de vreme ce deaderă văduvei via și să alină marea. Și înțiu dusără pre svințul la Besearca svințului apostol Thoma la Amantia, de-acii, la Besearca svinței Irinei și acolo îl pusără în scaunul lui. Și strigară toți: "Primeaște-ți scaunul, svințel!". De-acii, îl rădicară de-l pusără în carită împărătească, de-l adusără la Besearca svinților Apostoli. Și, puindu-l în svința catedră, strigă turmii sale: "Pace tuturor!", adecă "Πάσι, Εὐχέλαια."

De-acii, îl astrucară supt pământ, în svințul oltar, unde-i culcat acemu. Și, în vremea ce să făcea svința liturghie, să feacără multe minuni. Dintru carele iaste și aceasta. Un oarccare om, fiind bolnav cu neputința incheieturilor," cu totul neclăit, întinzându-l la raclă, îndată s-au izbăvit cu totul de boală. Așea proslăvește Dumnădzău pre cea ce l-proslăvește pre / Svinția sa cu viața lor. Și să face săborul svinților sale în cinstia Beseacă a Svinților Apostoli, întru carea odihnește svințul lui trup dedușup în oltar.

Iară pentru izgonia svinții sale ne vom sluji din cuvintele sale ce-au scris cătră Chiriac Episcopul Carele și el era izgonit. Și-i scrie așa: "Ad-o dară de-ț voi scoate a voi-reale veninul și să-ț răspăsc negura gândului! Ce iaste?! De ce-ț faci înemă rea și te văieredzi? Căce-i lute iară și amară frintura și necătura volburilor ce-au venit asupra Beseacii?! O știu aceasta și eu. Și nime nu răspunde împotriva fără numai Dumnădzăul Ce, de țil-ı voia ț-oı zugrăvi o iconă din fimplările aceasta.

Marea o vedem că să turbură și să înflă toema dînt-adîncul fundului. Și curăbierii cum stau cu minule-mpletite pegrjur genuche și cătră neștiutul Erni, nepricepîndu-să ce vor face, nice cerul văzînd, nice luciul, nice uscatul, ce culcat gios, într-aștemturile curabiei, pîfîngînd și văierîndu-si. Și acesteasta dară să fimplă pre mare carea o vedem". Iară acmu, asupra Beseacii, iaste mai mare holcă și mai multe valurile. Ce roagă-te Despuitorului nostru Isus Hristos, Carele nu cu meștersug biruiaște marea, ce numai cu amelintarea potoleaște holbura! Și săvii că și de multe ori te-ai rugat și nu fușeși ascultat, nu te mihi! Că așa-i obiceiul om-ıubitorului, Dumnădzăul nostru, ce grîjește spăsenia! Că au doră n-au putut pre cei trei otroci să-i izbăvască să nu fie aruncați în cuptorul cel înfocac! Ce, deaca stătără robi și în țară păgînă depărtați și de la moște scăpați și de toate era oceți și nu le mai rămăsă altă nemică, atunci, adevăratul Dumnădzău, fără veaste, feace minunea și împărăție focul deprejur cuptoriul haldeilor. Și de-acii, le era cuptoriul beseacă și pre toată facerea chemară și pre ingerii și puterile. Și așa, toate adunîndu-le, dzicea: «Blagosloviți toate lucrurile pre Domnul!» Vădzăc că răbdarea direpților focul în rouă au premenit și pre tiranul au duplecat de-au // minat prin toată lumea scrisori?! Mare iaste, dzicînd, Dumnădzăul lui Sidrah Misah și Avdenago! Și caută cită groză au pus! Cine va dzice cuvînt rău asupra lor, casa aceluia să fie de jac!

Deci nu-ț face înemă rea, frate Chiriace! Derep-ce că eu, cînd mă izgonia din Țarigrad, nice de una de-aceaste nu-m era grije. Ce dziceam întru mine-mi: «Deaca i-i voia împărăteasi să mă izgonească, izgonească-mă! A Domnului iaste pământul și plînul lui! De i-i voia să mă hiresluiaască, hiresluiaască-mă! Că am pre Isaia chip, de i-i voia să mă arunce în mare, voi pomeni pre Iona. De i-i voia să mă bage în groapă, am pre Daniil băgat în mijlocul leilor. De i-i voia să mă-mproșce cu pietri, am pre Ștefan Pîrvomăcenicul așa păfit. De i-i voia să-m ia capul, am pre Botedzătorul Ioan. De i-i voia să-m ia avacărea de o am, ia-și-o! Că gol am ieșit din pîntecele maică-mea și gol mă voi duce!».

Pre mine mă învață și apostolul de dzice: «Fața omului Dumnădzău nu o caută!». Și că de-aș înc omenilor imbla după voie, lui Hristos slugă n-aș hi. Și David mă înțarmadză: "Grăiam nainte de-mpărăți și nu mă rușinam." Multe asupra mea măiestriiră , ce toate de zavistie le feacără. Ce au doră-ț fac voia-rea, frate Chiriace, că ceia ce ne izgoniră pre noi mărg în țirgoviște cu sămeție, vooiș și cu slugi multe, cu darde petrecîndu-i. Ce-ț ad aminte de bogatul și de Lar! Cine au trăit cu scribă într-această lume și cine așa petrecutu-și cu dulce?! Ore scrițatu-i-au ceva sărăcicia celuia de au-nl dusără în sinurile lui Avraam ca pre un viteaz și biruitoru?! Dară celuialal, ce i-au folosit bogăția, în urșinice și în oliofure de să-mbrăca?! Unde-i sint vornicii, unde-i sint fuștași, unde-s caii cei cu rathuri, unde-i sint cei hrăniți și împărăteasca masă? De au nu ca pre un fihtar legat îl petrecură, de-l băgară în gropă, ducîndu-și sufletul gol de la lume?! Și strigînd cu glas în desert: «Părinte Avraame, miluiaște-mă și-m trimite pre Lazar să-șe vede capătul deagatului într-apă și să-m răcorească limba, / că amar mă prăjesc!» A ce-ți numeșt tată pre Avraam căruia nu i-ai rihnit să-i inchiupieșt viaja?! Că

* Spun istoricii cum corabia au despicat viaa văduvei în două și să vede plină astăzi la Țarigrad.

** rosuriilor

*** să veade

ne-ar hi dat și scaunul său nouă. Pentr-aceaea, te rog și te îmbiiu, leapadă-ț plînsul scirbei tale. Și pentru noi ad aminte la Dumnădzău!"

Într-această dzi, svinta Marchiani Împărăteasa, aceea ce-i întru svinții apostoli, și Clavdin Prepodobnicul cu pace să săvîrșir. Stih:

Pre Marchiani din lume pre-mpărăteasă,

O in Hristos împăratul în ceru mireasă.

Într-această dzi, preacuviosul Petr Eghipteanul, la adinci bătrînețe sosînd, cu pace s-au săvîrșit.

Ca nește copt grîu, Petre, de jennă dulce,

În jînița ceriului Hristos te duce!

Într-această dzi, de **Κυριακῆς**. Simbăta lăsatului de carne, pomenirea răposașilor moșilor.

Stih:

Morților, milostive, nu căuta-n păcate,

Ce tînde cătră dînșii a ta bunătate!

Pentru-a svinților tăi rugî, Hristoase Dumnădzău, miluiaște și ne spăsește! Amin.

288r

ÎNTR-ACEASTA LUNĂ, 28, pomenirea // preacuviosului părintele nostru Efreim Sirul. Stih:

Grăia Efreim mainte-n limbă siriască,

Acnu in ceru grăiaște-n limbă îngerească.

În 28, luară ingerii pre Efreim in ceru.

Acesta era de la Răsărite, siriian de fealiul lui, din strămoș fiindu-să de credința cea bună, în aii împăratului Theodosie cel Mare. Carele, deaca s-au născut, vădzură părinții lui în vis e-au crescut pre limba cuconului o vie forte mare de-au împlut tot pămîntul. Și venia pasările ceriului de minca dintr-insă. Și pricepură că va fi cuconul de năroc. Și sosînd la aii Marelui Theodosie, întri grăia sirienească.

Cînd fu dănoară, veni la Marele Vasilie și-l feace preut. Și cu Duhul Svînt îl feace de grăi grecește. Acesta din ceput luă viață călugărească. Pentr-aceaea, de la Dumnădzău de sus s-au turnat dar in inema lui. Care și de toată pocăința multe scripturi au scos, afită de umilite cît, cetindu-le, de-a hi inpietrîta inema, încă a porni izvor de lacrimi, pre toț greșii inbiindu-i cătră pocăință, nelăsînd pre nime la oceanie. Și, îngrozînd cu strașnicul și groznicul giudeț, pline-i sint cărțile de umilenie și de lacrimi.

Acesta svintul au făcut și molitva de la Pavcerniță* **"НЕКЕРНАД НЕБАЗНАД НЕТАЪННАД ПРЪСТА БГО НЕБЕСТО БАШЕ"**²⁰.

Dară blîndețea și alalte bunătăți toate, cînd n-avea ce da milostenie săracilor, el îi chema de le spunea învătăuri svinte, că izvoria viață din rostul lui de-mvățăuri svinte. Iubia pre Dumnădzău și pre de-aprope, blind, smerit preste samă, pre nime nu osîndia, nice au blăstămat in viața sa pre nime sau cuvînt desper să grăiască. Iară lacrămile lui au pornit izvor mare de spăsenie.

Cetească iubitul cartea svîntului Efreim, e-a vedea că-i plină de lacrimi sufletești și de spăsenie. Întru carile povestește cu larg svînta Dzi acea mare a giudețului, cît să spămîntează tot omul cetînd, cum să bocia de cu jeale aceasta dreptul și curatul și svîntul, ca un osîndit și ca un făcut / v de tot rălu, așa să țîngia!

Și, petrecînd in pustii, îmbla din loc in loc. Odănoară, pornit de Duhul Svînt, purceasă de la moșia sa la Edesa, să să inchine svintelor moșții ce sint acolo și să să filnească cu vrun învățat, să să poldzuască. Și, rugîndu-să, dzîsă: "Despuitoarele Doamne Isus Hristoase, podobește-mă să filnesc om in Edesa, să-n dzică cuvînt să mă poldzuiesc!". Și așa rugîndu-să, să filni cu o curvă finără și frumoasă tocmîta cum li-i năravul lor a vina tinerii, plină de iboste. Și, deacă o vădzu și feace vola-rea cum împotrivă îi fu ruga. Iară femeiaia stătu de-i căuta mult ceas. Iară svîntul, probăzîndu-ă să să rușinează, îi dzîsă așa: "Pentru ce, tu femeiaie, stai de-m cauți așa fără rușine și fără stideală?". Iară e-a răspundrînd, feace: "Eu n-am pagubă căce mă uit ție, de vreme că din coasta ta m-au zidit Dumnădzău. Iară tu să cade să te uii in pămînt din care ai ieșit! Și-nică ești și călugăr de țî să cade să te soocotești in trup cu morții, iară nu să-m cauți mie!". Acestea miră pre părintele și mulțami lui Dumnădzău că i-au împlut ruga de l-au poldzuit o femeiaie proastă. Și ei încă i-au mulțamit de cuvînt drept.

* adcvărat am aflai

Di-aceaste multe și cu mai multe rugi, cu inimă înfrîntă să ruga Iacov, cu greu pot certindu-să. Că numai buruiance mîncă, luindu-ș noaptea, de-ș lega sufletul, pînă cînd Dumnădzău îl iertă, de-l adusă la cîinstea cea dintîi. Că, făcîndu-să seacete mare în țară, făcea creștinii lîiti și rugi multe, pînă cînd Dumnădzău arătă episcopului aceiaa țări cum, de nu să va ruga Iacov cel din mormînt, nu s-a dezlega seaceta. Atunce mearse episcopul cu tot săborul și, mult rugîndu-l și el neputîndu-să apăra, feace rugă. Și deade Dumnădzău ploii multe și bișug.

De-acii, luindu-ș Iacov bune nedej de spăsenie, de minunea ploii, adoașă la grea vătăl camai greu povdig și lacrămi cătră lacrămi. Și așea, cu pocăință direcplă și bună nevoință, ș-au dat sufletul în mina lui Dumnădzău.

Într-aceastaș dzî, svintele 2 măcenîțe, maică și fiică, de sabie să săvrîșiră. Stih:

Cu hiica ș-pleacă maica grumadș supt lance,

Îmbe-n odihnă de-ș dorm somnul cu pace.

Într-aceastaș dzî, svinta măcenîța Haris.

Într-aceastaș dzî a **Киприона**. Dumineca lăsatului de carne, cînd pomenim a doa venire a Domnului nostru Isus Hristos. Stih:

Cînd vei veni, Doamne, să giudeci pămîntul?

Să ne blagoslovești atunci cu Cuvîntul?! Amin.

ÎNTR-ACEASTA LUNĂ, 29, adusul svintelor moștii a svintului СЛѢДЪМЪННИКЪ Ignatie Bogonoset. Stih:

Lăsat-au și nouă-ntr-a sa nevoință.

De-a lui oase svinte ș-avem rămășiță.

Acesta diadoh și văspriemnic a svinți- / lor apostoli au fost al doile episcop, la Antiohia fiind. C-au fost ucinic depreună cu Policarp, episcopul de Zmirna, svintului Ioan Bogoslov. Deci, fu adus la Traian Împărat. Și, suferînd tot fealul de ispița muncilor și biruindu-le toate, fu trimis în Rîm să să lupte cu herile. Care lucru, deacă-l deaderă leilor în mijlocul a toată prăvrîștea de nărodul Rimului și deacă-l mîncară lei, așea pofîndu-ș să-ș împle nevoința pentru Domnul Hristos. Și rămășiță oșelor svinții sale nește credincioș le strînsără și le dusără la Antiohia, iubit dar credincioșilor. Carii cu de toată cîinstea și frica, supt pămînt le astrucară. Pentru care svînta beseracică îi prăznuiăște praznic cu bucurie.

Într-aceastaș dzî, pomenirea svinților șapte măcenici, carii în Samosatē să săvrîșiră: Filothei i Perehie, Aviv, Iulian, Roman, Iacov și Parigorie.

Acestia șă curteniră la Domnul Hristos și înșelăciunea păgînească o-mfrunțară. Cu maiuri brațele și stîngile le zdorbi. De-acii, îi strujiră cumplit; și lanțuge greale pregiur grumadze le pusără și-n temniță îi aruncară. Și iarăș scoîndu-i, îi strujiră. Și spîndzurîndu-i pre leamne, le găvozdiră capetele cu piroane. Și așea ș-deaderă în mina lui Dumnădzău sufletele.

Într-aceastaș dzî, pomenirea svinților măcenici Silvan Episcopul și Luca Diaconul și Mochie Citeul. Stih:

La luptă stau viteaji trei fără de sîință,

De dau groază în păgîni cu Svinta Troiță.

Numerian împărăînd, goană era pornită asupra creștinilor. Atunce să deade știre mai-marelui cetății Emesinilor pentru în svinți părintele nostru Silvan, episcopul aceia cetății. Și îndată fu prins svintul și cu dînsul Luca Diaconul și Mochie Ceteul. Și astătura naintea boiarinului legați. Pre carii cu de-adînsul boiarin luindu-le samă, deacă-i audzi că mărturisesc pre Domnul Hristos Dumnădzău singur adevărat, iară pre ceia ce să-nchină idolilor procleînd, // să porni cu mare urgie de minie. Pentraceaea, neputîndu-i cu măgulituri să-i înduplece, îi bătă cumplit. Și băgîndu-i în temniță, îi mormînta cu fomea și cu seatea. De-acii, iarăș mai scoîndu-i la-ntrebare preste citeva dzile, băîndu-i, tennicîndu-i și săcîndu-i cu fomea și seatea, au dat răspuns asupra lor să dea în luptă cu fierile. Deci, scoînd pre svinții la prăvrîște și fieri de citva fealui slobodzînd asupră-le, să rugară svinții lui Dumnădzău să-i săvrîșască acolo. Și îndată slugilor sale Dumnădzău le luă svintele suflete. Atunce herile aceale sireape, stidîndu-să de moștile svinților, să dusără în latură, nice leac atîngîndu-să de dîinși. Și, deaca inopțat, nește creștini pre-a furîș îi astrucară cu cinste, slăvind pre Dumnădzău și mulțînd Svinții sale.

291r

* teatrum, meidan

Într-accastaș dzî, pomenirea svinților măcenici Sarvil și Veveia soru-sa, carii în Edesa pățira.

Stih:

Sarvil și Veveia intra lor frație,
le deade Hristos cununi de-mpărăție.

Aceștia era în dzilele lui Traian Împărat. Și era svintul Sarvil la drăceasca înșelăciune a spurcatelor slujbe idoleș, la jârțve popă.

Și, odănăoară, făcîndu-să praznic dracilor și el, după obiceia, fiind nacealnic la spurcatele acealea jârțve, fu dojenit de svintul Varsimeu Episcopul și musturat ca cela ce iaste a mulți prilej de pierdzare. Și, auzînd Sarvil, să umil cu darul Domnului Hristos. Și cuvintelor episcopului plecîndu-să, veni la credința Domnului Hristos cu a sa sor Veveia. Și să botedzără de episcopul. Pentr-aceaea, la-ntrăbare fu adus naintea lui Lisieia. Și întii, fu bătut cu toiage, de-acii, cu sabia un fealuu de muncă l scoasărd învîrtind o mină din cheieturi. De-acii, iarăș îl spînzurără de mini și-l frecară cu strujinje și i prin osăbite părți a trupului îl arsără cu foc. Și, mai apoi, a mărturii cunună dobindi, în trăgătoare cu șruburi / băgat, de-l tăia cu hiristeul de la cap muncitorii. De-acii, tăindu-i capul, tăiără și per sora lui, că așaș învâșă ighemonul; și așaș dobindiră cununa măcenii.

Într-accastaș dzî, pomenirea svintului **СВНТОМЪЧНИКЪ** Varsimeu, episcopul de Edesa. Stih:
Lăsînd Varsimei gios greutatea trupască,
iușor, cătră ceriu merge, la viața cerească.

Aceșta, precum s-au scris, de suflet spășenie fiind prilej lui svintul Sarvil, botedzîndu-l. Pentr-aceaea, pîrit cătră ighemonul Lisie, l-au prinsu-l. Și, mărturind pre Domnul Hristos Dumnădzău, fu bătut cumplit. De-acii, soșînd cărți împărăteș să părăsască goana de pre svinți creștini, fu slobodzit și svinția sa din închisoare. Și, petrecîndu-șe la a sa svintă episcopie și lui Dumnădzău mulțămînd, s-au pristăvit cătră Svinția sa.

Într-accastaș dzî, pomenirea preacuviosului părinte nostru Afraat.
Pentru a lor svinte rugi, Dumnădzău miluiaște și ne spășește. Amin.

ÎNTR-ACEASTA LUNĂ, 30, pomenirea a dintru svinți părinții noștri și a toată învătătorii

Vasilie Marele, Grigorie Bogoslov și Ioan Zlatouct. Stih:
Străluminat-au în 30 acea de aur în trei sori lucoare.

Prilejul acestuia praznic au fost așaș. În dzilele lui Connin Alexie Împărat, ce-au stătut după Votaniat, s-au făcut sfadă în Tarigrad între aleș și îmbrunătățimaț oameni. Că unii punea mai sus pre Marele Vasilie "sus-grăitoriu" dzîcîndu-l (adecă "cuvîntătoriu den nalte-mvătături"), cace că au cercat firea celora ce sint cu cuvîntul și cu bunătățile, mai de-a tocmă potrivîndu-să cu ingerii. Și nu pre lesne iertînd și obiceiail greu, nemicăș pemintesc avînd. Și pogorînd mai gios pre dumnădzăiescul Rost de Aur, ca ce cum are fi sfînd orecum lui inprotvă, pentru căce era lesne trăgător spre // pocăință.

292r

Iară alții suia pre acesta, pre dumnădzăiescul Rost de Aur. Cace că era la-mvătături mai după slăbiciunea omenească și cu lesnea graiului pre toț îndereptînd și la pocăință chemînd. Și cu mulțimea miare-curătoarelor cuvinte și cu de pre greimea voroavei gîndului puindu-l mai sus de Marele Vasilie și Grigorie.

Iară alții ținea cu Bogoslov Grigorie. Cace că-ntr-ecășă pre toț vestiții la învătătura elinească și pre ai noștri cu nălțimea și peștrîțtia și bună-cuvînța cuvintelor și îmfloritura graiurilor. Și dzicea că acesta biruăște de-ntr-ecășă. Și-l suia mai sus decît pre ceia. Într-aceia chip că să timpla de să-mpărăchea mulțimea nărodului. Și unii să dzicea "ioaniteanii", alții "vasiliticani", alții "grigoriețiani".

Și pre acesteaea numere holcînd și gîlcevindu-să în cuvinte și acesteaea așaș cuvîntîndu-să, mai apoi, după cîțva ai, să arătară aceștia svinți întii unul cite unul, de-acii și deprună tustrei, nu în vis, ce ca aiavea, cui era atunce arhieru Efhaitelor, marelu Ioan, om și într-alalte înălțep și partnic la elineasca învătăturaș, precum arată cărțile lui și la bunătăți virv. Și dzisără cu un glas cătră dzîsul: "Noi, precum ne vedzi, una sintem la Dumnădzău și nemicăș price nu-i la noi, nice prigoaș. Ce pre vremile noastre, tot înșul de noi, pornî de duhul lui Dumnădzău, ceale de spășenia omenilor învătături scrisăm. Și cealea ce am învătăt deadem și întiiul între noi nu-i, nice ai doile, nice al treia, învătături scrisăm. Și cealea ce am învătăt deadem și întiiul între noi nu-i, nice ai doile, nice al treia, învătături scrisăm. Și cealea ce am învătăt deadem și întiiul între noi nu-i, nice ai doile, nice al treia, învătături scrisăm. Și cealea ce am învătăt deadem și întiiul între noi nu-i, nice ai doile, nice al treia, învătături scrisăm. Și cealea ce am învătăt deadem și întiiul între noi nu-i, nice ai doile, nice al treia, învătături scrisăm. Și cealea ce am învătăt deadem și întiiul între noi nu-i, nice ai doile, nice al treia, învătături scrisăm." //

* freat

socoti, fă-ne praznicul și celor pre urmă să le dai, să știe cum noi una sintem la Dumndăzdu! Și noi cu totul celora ce ne vor face sărbătoarea și pomenirea vom nevoi spre spăsenia lor, că socotim a avea și noi orece la Dumndăzdu! /

Aceasta deoa dzisără, părea că să suie iarăș în ceriu, cu lumină fără samă străluminind. Iară dumndăziescul acela bărbat sculindu-să, adecă Ioan, arhierul de Ehaite, precum svinții îi poruncira făcea. Și potolind nărodele, că să vedea isteț omul și cu bunătăț și sărbătorea aceasta o deade svinței Bessarici să o sărbeadze lui Dumndăzdu.

Și cauti mîntea omului. Că, afind luna lui ghenuar că are pre tustrei: la dzua întie pre Marele Vasilie, la 25, pre Dumndăziescul Grigorie și la 27, pre dumndăziescul Ioan Rost de Aur, au socotit și i-au impreunat iarăș la 30 pre tustrei, podobindu-i cu canone și cu tropare și cu pohfaleții, cum să cade. Carile, precum im pare, cu voia lor făcindu-să, nice unuia lipsește lauda. Într-aita cit sint mai la cînte acesteia dect toate cîte-s făcute de atunci încoaace și cîte s-or face.

Iară svinții la chip așa era: svintul Ioan era scund, mare la cap, supfire la trup foarte, plecat nasul cu nări mare, plāvii albeneț. Găvănăt la melcii ochilor și bulbucii* mare la ochi. Din ce să țîmpla a fi veasel la cătătură și cu lucoare luminînd**, săvai că la alaltă șeruitură să vedea mîhnit. Gol și mare la frunte. Și cu multe zbircituri la frunte, urechile mare, barba mică și rară. De căruntețe înflorit, smedișor galbin. Falcile trase în nontru de adincul postului. Aita-i de dînsul a dzice, că cu cuvintul pre toț elinii au întrecut. Și osăbi la greimea gîndurilor și la lesnea și înflorita grațului. Și într-aita au țilcut și au descoperit svinta Scriptură ca nimeria de alaltă și au folosit și ingereasca strigare, cît de n-ar hi fost acesta svint am cutedza dzice c-ar hi trebuit de iznovă să vie Domnul Hristos. Iară la bunătăți și facere și theorie*** atita s-au făcut, cit pre toț au întrecut. De milostenie și de dragoste fiind izvor. Și nu rîhnitoriu, ce așeăș prisme rîhna dumndăziască cu dragostea de fraț și cu-mvățătura. Ș-au trăit 63 de ai de toți. Păscînd Bessarici // ca lui Hristos 6 ai.

Iară Marele Vasilie era în pusorea trupului lung foarte și drept la stat, uscat și lipsit de carne. Smolit, plāvii la față, mare la nări, rătund la sprinceane. Cu frunceaoa ieșită samănă om grîliv, cu puțineale steale stropit pre obraz. Lung la față, găvănăt la țîmple, can părso la trup. Barba de-agiuz pogorită și giunătate cărunt. Acesta au întrecut în cuvinte nu numai carii să afla pre vreamea lui, ce și pre cei de demult. Că, petrecînd toț fealiul de invățătură și dascălie, în toate au invincit. Și, neovindu-să numai puțintel la practiceasca filosofte și sporînd cu dînsa la theoriia sau vederea celora ce sint, s-au suit în scaunul cel de arhierie fiind de 45 de ai și cîrmuînd Bessarica 5 ai.

Iară svintul Grigorie Bogoslov era la chipul statului, la trup era la măsură, plāvii și veasel, lat la nare, direapte sprinceanele, cătătură blindă, ochiul cel drept puținel trist de o pteală de lovitură ce să strîngea la coada ochiului. Nu lungă barbă avînd, ce deasă și direaptă. Destul pleșiv, alb la păr, afumat marginea barbei. Și aceasta de dînsul să cade a dzice că, de vrea trebui omenilor iconă și stat pre-amănînd din toate bunătăți încheiată, aceasta era marele Grigorie cu a vieții stălucoare, pre cei de pre facere mai isteț întrecundu-i. Într-aita la bogoslovie au intrat, cit toț să biruia de înțălepneținea lui și din cea în cuvinte și din cea în dogmate, de unde și a bogoslovie nime au dobindit. Ș-au fost prestatel și Bessaricii Țarigradului doispreace ai, trecînd optdzăci de ai a custului său.

Pretru ruga acestor trei svînt, Hristoase, Dumndăzdu nostru ș-a tuturor svînșilor Țăi, răsîpeaște eriticeștile sculări și pre noi într-o preună de gînd și pciuită toemală fereăște și a cereasca ta împărăție spodobeaște! Că blagoslovit ești în veacii de veacii! Amin.

Într-această dzî, nevointa svintului ~~CUITROMUNHIA~~ Ippoliti, papa de Roma, și a celor cu dînsul: Chelsuric / Avra sau Hrisi, Filic, Maxim, Erculin, Veneric, Strachin, Mina, Colod, Erm, Mavros, Evsevici, Rustic, Monagreu, Amandin, Olimpie, Chiper, Theodor, Trivun, Maxim Prezviterul, Arhelau Diaconul, Chirin Episcopul și Savain. Stih:

Îndrăznet, în mare Ippoliti să bagă
Ca un cal ce-i ager preste țară largă.
Pre Ippoliti a mării, în 30, au ucis cursul *****.

* că avem
** bulbucos ochii
*** vesel și hîmînat la cătătură
**** vedațnic, bogorecemic
***** udeală

Această svință însoțire au fost în zilele împăratului Claudie, fiind ighegon Vicarie Ulpie Romilul și Ţensurie hatman fiind. Și împăratului iubit credea și-l cinștia pre Domnul Hristos mort, de feace pre toț vonicii a creade intru Isus Hristos, 20 ce să timplară acolo. Carii, cu porunca cazne, căce poslușia svinților măcenici pre la-nchisori, de le ștergea ranele de cursuri, de să ungea cu iarăș scoasă, și zdobriară făleile cu pietră și cu ciocane de plumb bătură spețele ei, de-acii, cu o piatră grea de-a gramadzî legată, o aruncară în mare. Așea ș-au mărsu-ș la Hristos mirele ei, in ceru.

Înr-această dzi, nevoiņa svințului măcenic Varsimeu Episcopul. Ma ai, pre lemn spîndzurat și păit cu fachiuri, mulțamiia lui Dumnădzău răbdînd cazna. Și-ș deade sufletul in mîna lui Dumnădzău dintre ceale munci. Aceasta deaca știu marele Ippolit, mearse la ighegonul și-l îmfruntă, făcîndu-l crunt și sircap. Și cu îndrăznire pre Domnul Hristos Dumnădzău mărturisî. Deci-l bătură preste ochi și in ale munci deprună cu următori de-a lui, preuț și diaconi și episcopi. Mai apoi, legîndu-le minule și picioare, îi aruncară în mare. Și așea țși implură măcenia. //

Intr-această dzi, nevoiņa svințului măcenic Varsimeu Episcopul.

Aceasta, cum scrie, au fost episcop al Edesa, îmvațînd și-ntorcînd pre ellini de la-nșelăciunea idolilor cătră creștinătate și botezdîndu-i. In carii și pre Sarvil, popa idolesc, feace de lepădă idoli și credzu in Domnul Hristos cu Veveia soru-sa. Carii și mărturisiră pentru Isus Hristos. De-acii, fu prins episcopul și dus naintea ighegonului Lisie. Și bănut cumplit, fu aruncat in temniță. De-acii, potolîndu-să goana puținel, fu slobodzit svințul. Și trăind la a sa episcopie și lui Dumnădzău plăcînd, cu pace cătră Svinția sa s-au pristăvit.

Intr-această dzi, nevoiņa svințului măcenic Theofil celui Tînar. Sîih:

A lui Theofil iubitul cap tăiară,

Pentru idoli, căce-l feace de ocară.

Aceasta era din Ţarigrad, in zilele lui Constantin și Irina pravoslavnicii împărat. Unul den boiarii sfantului, fiind voievod, fu pus pre oștea chiviritilor. Și purceasă cu oștea, avînd cu sine și ali doi voievodzî inr-ăglitoriu. Carii, avînd zăvistiă asupra lui, deaca intrară sarachinii in țară și ei ieși la război asupră-le cu stolul și cu acei doi voievodzî. Și să răpedzi inții el cu rota sa de-ntră in mijlocul saracinilor și feace vitejie de izbîndia. Iară acei doi voievodzî: ce-i bătea, piznă îl vicleniră și-l lăsară sîngur de fugiră. Iară sarachinii, incungîriindu-l, îl prinsară. Și-l dusară in țara lor și-l băgară la-nchisore patro ai. Și, scoțîndu-l, siliră să să leapede de Domnul Hristos. Și, deaca nu-l putură întoarce, îi tăiară capul.

Pentru a lor svințe rugi, Dumnădzău miluiaște și ne spăsește. Amin.

ÎNR-ACEASTA LUNĂ, 31, pomenirea svinților besbrănciri nelătoari de bani și făcători de minuni vraci Chir și Ioan și svința măcenia Athanasia și trei feate a ei ficioare: Theodoti, Theotisti și Evdoxia. / Sîih:

Maică destoinică cu a ei trei feate,

Pentru Tatăl din ceru mor in cap tăiate.

Aceștia svinții măcenici Chir și Ioan era in zilele lui Dioclitian Împărat: Chir, din Alexandria, iară Ioan, din Edesa. Deci, pentru gona ce era atuncea, cuprinsease de strica pre creștini, sosînd la luciul mării, ce-i despre Aravia. Și călugăriindu-să, trăia acolo. Iară Ioan, mîrgînd la Ierusalim și auzînd de minuni ce făcea svințul Chir, că tîmăduia tot fealul de bole și neputine și fulgerături, mearș la Alexandria. Și auzînd și de-acolo veastea lui, mearse la dînsul de Iacui împreună. Iară o svință femeie ce o chema Athanasia, împreună cu ale ei trei ficioare, scoțîndu-le Theodoti, Theotisti și Evdoxia, fură prinse pentru credința in Domnul Hristos. Și, scoțîndu-le la a-nțreare, iară svinții temîndu-să nu să cumva eale sparie de groază, ca nește parte femeieșă, fire la slabă, înfricoșîndu-să de munci, veniră de le-mbărbăta și cătră munci le-ndema să stea tare. Pentr-aceaea, fură și ei prinși. Și, pre Domnul nostru Isus Hristos adevăr Dumnădzău mărturisînd și sapt cazne multe puș, le tăiară capetele împreună cu svințele aceaste, maică cu trei cucoane. Și să feace săborul lor inr-a lor măturie ce iaste inr-a Forachiei.

Intr-această dzi, pomenirea svinților măcenici Victorin, Nichifor, Clavdie, Diodor, Sarapion și Papie din Corinth. Sîih:

In pivă, trupuri trei a viteaj să pisară,

Mădulări lui Hristos tute trei s-arătară.

Teșînd din lume de gîos, despărțit de lance

Cum voi treace-n ceru Serapon cu pace.

295r **Aceștia, în zilele lui Dechie Împărat, pentru mărturia lui Hristos prinși și aduși la Terție Anthipatul, în Corint. Care cîrmuia domnia Elladei, că din Corintii era svinții. După alte munci și cazne nerădicate, osăbite, primiră firșenii. Victorin și Nichifor, în pivă aruncați, și zdrobiți în pi- // luge, deaderă sufletul la Dumnădzău. Iară Clavdie, tăiat minule și picioarele, ieși din lume. Iară Diodor în foc luă sfișritul. Iară Serapion fu tăiat capul, iară Papie, necat în mare, și-mplu mărturia.**

Într-această dzi, pomenirea svintei măceșițe Trifena, de dzimbru ucisă, s-au săvîrșit.

Aceasta era din cetatea Chizicului, carea iaste la Ellispont, fică unii singlitic de boierie, anume Anastasie, și maică-sa Socratiia. Și mergea la mărturie, nu de alții trasă, ce însăși pre sine să dusă, ocărînd și muștrînd pre păgîni pentru spurcăciuni ce-ș făcea ei idolilor, cinstindu-i, văz Doamne! Și-i dojenia să să părăsască de aceale deșertăciuni a lor. Să ruga și lui Dumnădzău să-i întoarcă. Pentr-aceaea, cu porunca ighemonului fu prinsă și aruncată în foc. Și, ieșînd sănătoasă din foc, cu minune, o spindzurară sus la o muncă, de o trîntia în nește cuie ascuțite de să potricălia din gios; de-acii, ieșînd, o deaderă la heri cumplite. Deci alalte heri nu o atinsără, iară un taur veni de o lovi cu cornele și o despică. Și spun că, unde i s-au vărsat svîntul sînge, au izvorit o fîntînă. Din care apă deaca bea femeia cea cu prunc cînd piarde hrana, dobindește lapte. Nu numai femei, ce și vitele ceale prăsite și fără lapte să tîmăduia, de le izvorîia laptele îndată, cît vrea bea de-aceaea apă.

Pentr-a lor svinte rugi, Dumnădzău miluiaște și ne spăseaște. Amin.

CONEȚUL LUI GHENUARIE /

NOTE

1 (trad.n.}sl.) "voic"

2 (trad.n.}gr.) "Sfinte Doamne, Sfinte tare, Sfinte fără-de-moarte, miluiaște-ne pre noi!"

3 (trad.n.}sl.) "Sfinte Doamne, Sfinte tare, Sfinte fără-de-moarte, miluiaște-ne pre noi!"

4 (trad.n.}sl.) "Sfinte fără-de-moarte"

5 (trad.n.}sl.) "răstignit pentru noi"

6 (trad.n.}sl.) "spurcată, rea, ne bună, necredincioasă întru Dumnezeu, căjea de lup"

FEVRUARIE

are zilele 28 sau 29. Dzuva, 11 ceasuri și noptea - 13.

ÎN DZII ÎNȚIE, ПРЕДРАЗНЕНСТВО А СТРЕТНИИ ¹ Domnului și Dumnădzău și Mintuitorul nostru Isus Hristos. Și svîntul măcenic Trifon.

Acesta era din satul ce-i dzile Lampacos, de (în)utul Frighice, în dzile împăratului Gordian, la 295 de ai de la împărăția lui Avgust. Și, fiind foarte tânăr încă și purtindu-și prilejul cu meșterșug de potrivă vîrștii sale, precum povestesc că păștea găște și să împlu de Duhul Svînt, de tămăduia toată bola și neputința. Și draci gonita. Și-au tămăduit și fiica împăratului Gordian îndrăcită. Și scoțindu-l pre dracul din ficioră, l-arăta de l-vădzură toț în chip de cine a negru și-l feace de-ș spusă naintea tuturor lucrurile vicleanse. Și cu aceasta minune pre mulț trasă la credință cătră Domnul nostru Isus Hristos.

Îară cînd au fost în dzilele împăratului Dechie carele au luat de la Filip ce-au fost după Gordian, fu pîrit la Apelin, eparhul Anatolului, căce nu da slujbă și cinste dracilor. Deci, aducîndu-l naintea sa la Nicheia și mărturisînd numele lui Hristos, înfiu fu bătut cu spata, un fealuu de muncă. De-acii, fu legat de cai și gonit în vreme de iarnă preste locuri greale și aspre. Apoi, după acestea, gol, preste piroane de hier fu tras și-ncă mai bătut și cu facilii de foc la coste fript. De-acii, fu dat să-i tale capul. Și, apucînd svîntul înainte, ș-deade singur la Dumnădzău sufletul. Și să feace săborul lui în mărturia lui ce iaste în nontrul apostoliei lui svetii Ioan Bogoslov, aproape de svînta // Bescarica cea mare.

296r

Într-această dzî, pomenirea precuviosului părintele nostru Petr cel în Galatia.

Acesta svînt, crescînd în Galatia la părinții săi, aproape de Anghira, șeapte ai făcu cu părinții săi. De-acia, pentru să vadză Svintele Locuri și să-mveale, mearse la Ierusalim. Și de-acolo la Antiohia. Și, aflînd un mormint, întră într-insul. Care mormint era cu cerdac și șoșon, intru care primia pre carii venia. Și prînzul lui era puținta pită cu apă măsurată și mînea preste două dzile. Și cu ruga sa tămădui pre un bolnav și-l feace a făcu lîngă sine. Și-au iștealit și pre maica svîntului Theodorit, episcopului de Chira, de durori de ochi. Carea era forte stidivoașă și lui Dumnădzău plăcătoare. Și pre un bucătar invăluit de duhuri necurate l-au iștealit. Și pre altul lăran au mintuit iarăș de aceeaa boală. Și pre voievodul cetății l-au contenit și l-au oprit de la pornea ce să pomisă asupra unii feate ficioră să-i facu silă, lovindu-l cu orbire. Și-ncă pre maica ce mai sus dzisăm, a svîntului Theodorit, o au izbăvit de primejde de moarte, ce nu-ș putea naște prunc.

Și trăi nouădzăci și doi de ai, plăcînd lui Dumnădzău. Și-ș deade la Dumnădzău sufletul cătră răpaosul unde i-i gătată de la Dumnădzău plata și darul nevoițelor lui ce s-au nevoit într-aita vec lung ce-au trăit.

Într-această dzî, pomenirea precuviosului părintele nostru Vendimian.

Acesta au fost ucinic svîntului Avxentie. Și, după a lui săvîrșenie, au intră într-o crepătură de stîncă, intru care ș-au făcutu-ș cășcioră miitea. Și, într-insă, trăi 42 de ai. Și, cînd vru să să pristăvască, îngenunche la pămînt și-ș deade sufletul la Dumnădzău.

Într-această dzî, pomenirea precuviosului părintele nostru Vasilie, arhiepiscopul de Solun. Și de naștere / din Athina. Și ispoevadic.

Într-această dzî, precuviosul Timothei în pace s-au săvîrșit.

Într-această dzî, svîntul măcenic Theion cu doi cuconi de sabcie să săvîrșiră.

Într-această dzî, svîntul măcenic Carion, limba tăiat, s-au săvîrșit.

Într-această dzî, svînta măcenia Perpetua și acei cu dînsă: Sater, Revcat, Satornii, Secund și

Filitatia.

Svînta măcenia Perpetua au fost din cetatea Vuthitanonilor, la Africa. Și fu prinsă de necredințioș și adusă la mai-marele preste mii, deprună cu acei cuconi tineri ce mai sus s-au dzis, fiind oglasenici. Îară la această svîntă și la Filichitata slobodziră o dzimbroe sireapă asupra-le păgîinii de le-au sfîrîmat și le-au stropsit. De-acii, acei păgîni cu mulțimea girbiră cu sabbii și cuțite de le umorîră împreună cu acei svînți cuconi; și așa-ș luară la Domnul Hristos cununa mărturiei.

Pentru-a lor svînte rugi, Dumnădzău miluiaște și ne spăscăste. Amin.

ÎNTR-ACEASTA LUNĂ, 2, streatenia Domnului nostru Isus Hristos, când l-au primit în brațele sale dreptul Simeon.

297r **Trecînd 40 de zile după mîntuirea omenire și-ntrupare și naștere a Domnului nostru, fără înpreunare bărbătească, din Preasvînta pururea Ficiora Maria, într-această cinstită dzi, fu adusul în beserică Domnul nostru Isus Hristos de svînta aceasta ficioră și de dreptul Iosif, pre obiceiul a umbrosi scripturi a legii vechi. Cînd și bătrînul Simeon și starelul cărîia era prorocit de Duhul Svînt să nu vadă moarte pînă nu va vedea pre Domnul Hristos. Și, luîndu-l // în brațe și mulțămînd Domnului Hristos strigă: **Ибо отбурташу пана твоего рако**"², adică "acum slobodzâși pre serbul tău, Doamne!" după cuvîntul cu pace. Că vădzură ochii miei lucrul tău cel de mîntuînd care-l gătuș denaintea feații a tuturor popoarelor, lumină de descoperit limbilor și slavă poporului tău lui Izrail. Și cu multă bucurie porcesă de să dusă dintr-această viață la cea vecinică. Și acesta săbor să face la cinstita beserică a precurata Despuitoarei noastre Dumnădzău-Născătoare și pururea Ficioraii Mariei ce-i în Vlahzene.**

Intr-această dzi, svîntul măcenic Agathodor.

Acesta gratarul fiind, fu adus la boiarînul tianeiilor. Și pentru mărturia Domnului Hristos, fu strujit. Și pre grataru înfocat fript. Și limba tăiat și dinții cu vîrtejul scoș. Și fluierile și pulpule sfărîmat. Și sulța înfript în coaste. Și țapus înfocate bătură în molele capulu. Și așa ș-au dat în mina lui Dumnădzău sufletul.

Pentr-a lor svînte rugi, Dumnădzău miluiaște și ne spăsește. Amin.

ÎNTR-ACEASTA LUNĂ, 3, pomenirea svîntului și dreptului Simeon Bogopriemnicului, adecă "ce-au fînut în brațe pre Dumnădzău". Și Anna Prorocița.

Acesta sărăbătore să face în cinstita apostolie a svîntului Iacov, fratele lui Dumnădzău, ce iaste în cinstita beserică a svîntei Dumnădzău-Născătoare, înțgă svînta Beserică cea mare.

Acesta svînt marele Simeon i s-au lungit viața într-acest veac pentru ce i s-au dat veaste de la Duhul Svînt să nu vadă moarte pînă cînd ce va vedea pre Domnul Hristos. Și, luîndu-l în brațe pre svîntia sa și prorocindu-i cu Duhul Svînt de ceale viitoare a Domnului Hristos și pre făgăduîntă ce i s-au făgăduit, înfră vieții sale.

Iară prorocița Anna era fată lui Fanuil. Ca / rele era de ruda lui Asir. Trăisă cu bărbatul ei șeapte ai și, sfîrșindu-i-să bărbatul ei, slujii în beserica lui Dumnădzău toată alaltă viață a ei cu rugă și cu post. Pentru care și ea nelipsind nice dănoară de la beserică, s-au spodobit de-au vădzut pre Domnul adus în beserică, de 40 de zile prunc, adus de a lui precisită Maică ficioră și Iosif dreptul. Și mulțămia și ea lui Dumnădzău și proroci de svîntia sa, spund între toți ce era strîni în beserica: "Acesta prunc iaste Domnul Cea ce-au întărit ceriul și pămîntul! Acesta iaste Hristos de carele au prorocit toți prorocii! Acestora astădzi făcîndu-le pomenire însănmăn și mărturisim strîgînd strănică și nepovestita împăcăciune și om-dragoste carea Dumnădzău feace cu noi, cu omeni, greșîții Sinjii sale!"

Intr-această dzi, pomenirea svînților măcenici Andrian și Evvul.

Aceștia de naștere era de la Vanea. Și de dragoste celor ce mărturisia pre Domnul Hristos traș, mearsă în Chesaria. Și, vîdîndu-să de curăția îndrăznirii că sint creștini, fură adus la boiarînd Firmilian. Și îndată rane prestie spate și prestie coaste primiră. Și alte mai mare cazne suferiră. Iară sfînd nesmitit și ne-nduplecați din mărturie, îi aruncară herilor să-i mănănce. Deci fericitul Andrian, dat la un leu, petrecu nevoînța foarte vitejește. De-acii, îi tăiară capul. Iară svîntul Evvul, răbdînd multe rugări și-mbunări și, ne-nduplecîndu-să, așeș cu aceleș leu s-au luptat de-a tocmă ca și Andrian svîntul măcenic, mai apoi au obîrșitu-ș nevoînțele.

Intr-această dzi, pomenirea svîntului măcenic Vlasie Vucolul, adecă Boariul. Pote hi neșuțtoriu de boi.

298r **Acesta din Chesaria Cappadochiei fiind de naștere, din părinți bogat foarte, din dobitoce multime ce avea de era bogățuș, din care da milostenie cu multul la săruci. Și, scoarîndu-să gonă asupra creștinilor, ca un creștin fericitul Vlasie era cercat și nu-l // afla, munșii și cîmpii că cerca pentru dînsul. Carea deaca-ntălească dreptul și viteazul, ca la un ospăț chemat împăriteșcu, cu osîrdie să deade la cea ce-l cerca. Și ca pe niște priatieni îi ospăți. Și, deacă astătu la giudeș și fu întrebăat, spusă vederat și numele său, și credința, și meșterșugul. Și-ndată îl rădicară patru înș și-l tînsară la pămînt, de-l bătură cu vine crude de bou. De-acii, ișurîndu-i Dumnădzău durorile și tămăduind ranele, iară**

² codrii

ighemonul feace că sînt farmeci acestea. Pentr-aceaea, învîță de-l băgară într-o căldare mare, plină de apă înfierbîntată de unda. Și ora minune mare și spaîmă de ce să vedea. Un om îmbrăcat cu focul înbîrăbăta să nu să sparie de turbiciunea focului și răspînia stricalud de la dînsul. De-acii, îngerii îi trimise de la ighemon să-l scoată pre svintul din căldare, deaca-l vădzură viu și îngerii cîntînd, slugile strigară creștînii. Aceasta deaca știu ighemonul, mină pre alte slugi și aceia, deaca veniră și vădzură căldării și pîrîndu-î că-i stîmpîrăta apa, cercă anume că-i reace. Și cum să atînsă' pre obraz, i-au ars stropind, botedză în munele Svintici Troițe.

Și, sosînd la ococele credizlor sale, poroncînd maică-sa și omenilor săi ce-au trebuit, deade sufletul său în mina lui Dumnădzău. Și carii s-au (timplat acolo vădzură de la rostul svintului ighem de o pormubiță albă și luminată; și zbură în ceru. Pentr-aceaea, astrucară și cînstitele lui moștii la acel loc. Iară toagul svintului împlîntînd s-au înverdzit, de s-au făcut ca un copaci mare de-au cuprins cu umbra oltariul.

Într-această dzî, proorul Azariai, ficiorul lui Addo, cu pace s-au săvirșit. /

Acesta-i ficiorul lui Addo, din sat din Simvatha. Carele au întors de la Ierusalim prada Iudei. Și, răpăosînd, s-au îngropat în ocina sa.

Într-această dzî, Pavel și Simon, svînții măcenici de sabie să săvirșiră.

Într-această dzî, svintul Clavdie cu pace s-au săvirșit.

Într-această dzî, de **ΚΑΡΠΟΠΥΛΙΑ**. Simbăta brînzee, pomenirea sufletelor direpțior.

Pentr-a lor svinte rugi, Dumnădzău miluiaște și ne spăsește. Amin.

ÎNTR-ACEASTA LUNĂ, 4, pomenirea precaviosului părintele nostru Isidor Pilusiotul.

Ș-au scuturat pravul lumii Isidor

Din a sufletului său cînstit odor.

Acesta svînt, fiind de naștere de la Eghipet, den părinți buni și credincioș, văr fiind lui Theofil și Chiril, svînților patriarș de Alexandria. Acesta Scriptura a dumnădzăască înjălepciune și cea de-afară pînă în sîncea au învîțat, foarte multe scrisori a cuvînt și pomenire vreadnice iubitorilor de-mvîțături lășînd.

Și ș-au lăsatu-ș toată avușia și ruda cea luminată și viața cea cu nărocită bogăție. Sosî la muntele Pilusionul. Și întră în viață călugărească. Acolo îndeclpicîndu-să și cu Dumnădzău ighem, toată lumca cu a sale dumnădzăiești cuvinte învîțînd lumina, pre păcătoși întorcînd, pre cei îndereptați întărînd, pre cei ne-duplecați cu tăietorea cea dumnădzăiască îngrozînd și spre bunătăți îi stîrnîia și pre-aceia. Și-ncă și pre-părați cătră folosul lumii, aducîndu-le amînte și dojenîndu-i. Și, pre scurt să dzicem, tuturoră cu năzua de-l întreba din a svintei Scripturii dzisurii foarte înjălețe de dezlega și le fleucia. Și spun cum cărțile *Postaniile* lui să fie ca a dzecae mii. Deci așa, cu naltă și-njăleptă viață trăînd și dumnădzăiaște purtîndu-să, la adînce bătrîneaște obșrî viața. //

Într-această dzî, pomenirea precaviosului părintele nostru Nicolae Ispoveadnicul.

Acesta precavios era născut din ostrovul Critului. Și, vrînd să-ș vadză pre Theofan, rudenîia'' sa, mearse la Tarigrad. Și, aflîndu-l înșîmbrat în frașii Studilor, întră și el supt viață călugărească. Și, trecînd prin toate învîțături și a călugărească viață seamne, foarte de stavar învîțînd, să hironoti preut. Că la virul de sîmceoa bunătăților sosîă. De-acia nainte, izgnanii cu Învăzînd, să hironoti preut. Că la virul de sîmceoa bunătăților sosîă. De-acia nainte, izgnanii cu Theodor, egumenul mănăstirii, dumnădzăiescul Nicolai păfi. Și, de-acolo aducîndu-i, cu girbace fură bătuț de Leot cel fieros și nelubitor de Hristos, pentru închinăciunea svintelor icoane. Deci, fură închisii. Și iarăși scoși la-ntrebare și bătuți. Și iarăș în cușcă aruncați și legat. Și trei ai răbdărd în legătură. Și cu fome și seate și golicine să lupțară. Și la Zmîra fură trimiși și acolo bătuți și-n temniță aruncați. Și cu picioarele băgați în gros.

Și, trecînd 20 de luni, muri Leon de fu trimis și el de acelea ce ș-au agonisit. Atunce fericiții lui Hristos mărturisitorii, slobodziți, mearsără la Halchidon. Și, sărutiînd pre de trei ori firiticul Nichifor, petreacea împreună amîndoi. De-acii, preste puțină vreme fură urgișiți de Mihail Chesarul Iconoboretul. De-acii, în Acrită. Întru carea mult-pătîl și mult-biuritorul Theodor cătră Dumnădzău s-au răpăosat.

- * vîlîmarca
- ** stropi
- *** vîrzu-său

Și, iarăși murind și acesta împărat și luind fiu-său Theofil împărăția, iarăși asupra creștinilor porni goană. Și acesta Theofil, deaca s-au dărimat^{*} viața și rămasă însăși împărăteasa svinta Theodora stăpânind împărăția cu fiul ei și făcându-să liniște și pace mare.

Și, sosind împărăția la Vasilie Machedon, pre acesta cuvios și mult pățit Nicolae, cu multă rugăminte, egumen studenților l-au pus. Deci alțea și ca acestea nevoite de trei ori cu ostul obținând și de acea multă / patimă străbătut, seapiedzăci și cinci de ai împîind, cu pace s-au răpăosat.

Într-această dzi, pomenirea svintului **СВЯТЫЙ АВАМЬ** Avramie, episcopul Arvliei de Persia.

În al cincea an acelei de Persida asupra creștinilor gonă fără lege și fără de Dumnădzău, fu prins svintul Avramie de mai-marele farmăcătorilor. Și silit să să leapede de Domnul Hristos și să să-nchine Secretul. Iară fericitul dzicea cătră dînsul: "Beicisnice și ticăite, cum nu te temi acealea ce nu sint de triebul poruncindu-ne a face? Dară eade-să a lăsa pre tvorelui, iară tvorenia și făpta Dumnădzăului meu a închina?". Acestea cuvinte nu puțin turburară pre tiranul asupra svintului.

Și-dată mai-marele farmăcătorilor învăță să-l puie la pămînt. Și cu toiage elinciuose de-l bătea. Și, vădzîndu-l că răbdă așea de vitejește pre svintul și mai virtos, că să și ruga svintul pentru bătătorii și dzicind: "Doamne, nu le pune lor acesta păcat, că nu știu ce face!". Deci învăță de-i tăiară capul svinții sale cu sabia. Și așea să săvîrși svintul Avramie în orașul ce-i dzic Thelman, cu tăiatul de sabie.

Într-această dzi, pomenirea preacuviosului părintele nostru Ioan de Irinopoli, unul de svinții Părinți cei din Nichea. Și pomenirea svintului măcenic Theolict.

Într-această dzi, preacuviosul și făcătorul de minuni Iasim cu pace s-au săvîrșit.

Într-această dzi, de **Кирносца**, Dumineca brîndzei. Cînd pomenim izgnania din rai a-nții zidiților.

Pentr-a lor svinte rugi, Dumnădzău miluiește și ne spăsește. Amin.

ÎNTR-ACEASTA LUNĂ, 5, pomenirea svintei măceniei Agathe.

În dzilele împăratului Dechie ce-au amorît pre Filip Împărat nădușindu-l în cort, făcîndu-ș // obraz că l-au amorît eade au fost creștin și cinstește pre Domnul Hristos. De-aci au mînat prin tote țări și ceații și orașe și pre la voievodzi și domni să silcăscă în tot chipul să nu lase picior de creștin.

Între aceia ispravnicii era unul preste samă fără omenie, anume Chindian. Acesta sedzu domn în orașul ce să chiamă Panormul. Și-nre alalte răuăte ce avea, era de rudă rea țaran și de om rîu au încăput la slujbă. Era spurcat curvariu forte. Era și la argint lacom. Aceste trei reale mare avea.

Într-aceia oraș era o ficioară frumoasă tînără de 15 ai, curată cu trupul și cu sufletul. Și cu multe bunătăți, bună și-nțleaptă, cumu-i era și numele Agathi, ce să dzice "bună". Părinții ei nu s-au scris anume cum i-au chemat. Fost-au bogat și nebotedzaț, să fie murit nepriceput. Iară svinta Agatha, de Dumnădzău învățată, să închina răstignitului Domnului nostru Isus Hristos și-l iubiua cu tot sufletul ei. Avea și trei daruri mare. Că era fată de boiarin din cei mai mare. Și era și frumoasă de-nțrecea pre toate a vremii sale. Juruții lui Dumnădzău să să ție în ficioare curată, de cînd cunoscu pre Dumnădzău. A treia că era și foarte bogată, de-impărăția cu multul la săraci.

Și, deaca audzi Chindian de veastea cea bună svintei Agathe, pusă gînd să o dobindească să o ia, pentru bogăția și pentru să între în rudă mare și pentru frimșețe. Acestea dorind și cugetînd, trimisă de o adusără naintea sa. Și, deaca o vădzu, incremeni și sta căscăunt, fără de glas mult ceas, mirîndu-să de frimșețele ei. De-aci, incepu a o măguli și a-i giurui să o pleace la sine. Iară svinta și-nțleapta nu-l băgă ca o-mpuciuene în samă și ca nește gunoi scîrnav. Ce încă-i răpunsă pre scurt, cit îl feace de o cunoscu din destoinicia ei.

Și, vădzînd spurcatul acela că cu bine n-a isprăvi nemică, chemă pre o hotră** curvă fără rușine, anume Fruntisia. Carea avea 9 fiice și tote le-mvătășă curve. Și dzisă cătră dînse spurcatul: / "Lupați această fată la voi și-n tot chipul siliti și o-ntorțeți cătră voi! Și de-o veț pleca la mine, veț avea dar de la mine cit voi scote-vă din hrana cea fără cinste cu care vă țineți, cătră cinste!".

Deci luară aceale muieri fără rușine pre svinta și blagoslovită fetișoră Agatha la casa lor. Și o supărără o lună încheiată nepărăsit, măgulindu-o și cu bine și cu rău, cu groza muncilor. Flămîndîndu-o și-nsătîndu-o și nelăsîndu-o să odihnească dzua și noaptea, nepovestit. Iară svinta le dzicea așea: "Gîndul și mintea mea iaste întemeiată intru Domnul meu Isus Hristos, piatra cea de unghiu zidiului. Cuvîntul vostru, nește vînt. Giuruțele și groazele voștre, ape trecătoare, de ne pot călîi turmul gîndului meu pentru bunătatea Domnului meu nice leae! Și cu cit l-iți bate mai tare cu

* surpat

** necurată

302r de miadzânoapte veni lumină frumoasă și minuna- // tă, nepovestită. Atunce ușile temniții să de deschisără de puterea lui Dumndăzdu, iară temnicarii fugiră, de frică, tremurind. Atunce svînta veade un bătrîn cu chipul de svînt, carele ținea a mină un vas cu leacuri. Denaintea lui era altul mai căpelenic, tînăr, frumos, cu o făclie luminată. Carii era svînții apostol Petr și ingerul, socotitorul sufletului ci. Iară svînta nu-i cunoscu. Atunce veniră și nește orășeani, buni de-a ei cunoscuți, sfătuiu-o să fugă, să scape, să nu moară cu năpaste. Iară ea le răspunsă: "Apre Dumndăzdu să fug cu de cununa mărturie! Și să fu vină să pată nevoie temnicarii!". Atunce dzisă cătră dînsă apostolul: "Iată că Ț-am venit, fică, să-î tîmăduiesc mădulările rănite!". Iară ea îi dzisă: "Cine ești tu de grijești de sănătatea mea? Eu nice dănoră nu mi-am trebuit leacuri trupului, deci cu necădînță-i să fac cu aceeaa lîngă morte carea n-am mai făcut în viață!". Și-i dzisă svîntul: "Nu-ți fie scandală, fiia-mea, și lasă să te tîmăduiesc! Că sint zerbul Domnului Hristos. Și pentru libovul tău am venit să-ți fac slujba aceasta!". Iară ea răspunsă: "Eu n-am nice o pechină să-m fie scandală, nice leac de om pemintean și, mai vîrtos, de tine că ești bătrîn. Și carnea mea iaste atita de croită, cît Țim pare nime să nu să scădălizască de mine. Pent-acaea, Dumncea-ta, mulțămăscu-Ț foarte de binele acesta! C-ai venit de bun gîndul tău, nedzis de mine!". Și-i dzisă svîntul: "Dară căce nu vei să te tîmăduiesc?" Iară ea îi dzisă: "Căce am pre Domnu meu Isus Hristos, Carele îndereptădză cu melija sa toată lumea. Și cu Cuvîntul său lecuiaște totă neputința și totă bola cea rău leac. Și, deaca va fi cu voia lui și de folosul meu sănătogeara trupului meu, mi-o va dăru darul lui, cu melițarea numai sau cu un cuvînt camai mic!". Acestea deaca audzi svîntul, odihni puținel și dzisă ei: "Să știi, hiică, că eu sint apostolul Petr! Și iată că te tîmăduiș cu darul lui Isus Hristos."

Și, deaca dzisă aceastea, apostolul fu nevădzut. Iară svînta să află sănătoasă și-ntreagă la tot trupul ei, nice leac de rămășiță de rană să-i hie rămasă undeva. Atunce cădzu la pămînt și feace rugă cu mulțămită, cătră Domnul dzîcind: "Blagoslovit Dumndăzdu și părintele Domnului nostru Isus Hristos! Carele prin apostol Petr mi-au tîmăduiț fiele și alalte părți a trupului!"

Cînd fu mine o adusără pre svîntă în curte, și-i dzisă ighemonul: "Închină-te dumndăzilor miei, îndărăcriu, sau vei lua munci decît ceale-ntii mai cumplite!". Iară ea dzisă lui: "O, deșertule și lipsit de prin, cum Ț-ar hi voia să mă leapd de Domnul meu ce mi-au islealit ranele și să mă-nchin pietrilor?!", și boiarinul feace: "Cine te-au tîmăduiț?". Iară ea feace: "Domnul meu Isus Hristos, Fiulul lui Dumndăzdu viu. Pre Carele pururea Ț-oi mărturisii cu rostul și-n toată inema!". Și-i dzisă boiarinul: "Acnu voi ispitii de poate Hristos să-Ț agiute!". Și-mvăță de gătară mare jeratec într-acea curte în polată. Și, preste jeratec, să arunce bucăți de smolă și cărămizii și ciuline de her, ca să să înfigă prin carnea ei. De-acii, o dezbrăcară și, legîndu-i minule și picioarele cu lanțuge, o aruncară într-aceal jeratec viu. Și, atunceși, dîndu-i să acea cumplită usturime svîntei Agathe și-ș ruga agiutor, îi agiută Agatea Carele în mijlocul focului au răcorii cu rouă pre cuonii săi în Vavilon.

303r Și să feace un cutremur groznic, atita cît să spăriară toți că s-a prăpădi orașul lor. Că să răsipiră case multă și periră omeni mulți și, mai vîrtos, c-au cădzut paleațul lui Chindian, de Ț-au omorîtu-i și doi senatori. Deci cursără toți orășeanii Panormului cu arme la curte și dzisără: "Pentru aceale amară cazne ce faci svîntei Agathe, o, ighemonule, sintem în cumpănă toș să perim cu totu! Deci caută de o slobozii, nu o mai căznoi sau te vom aprinde cu toată casa ta!". Atunci, spăriindu-să de porneala // nărodului și temindu-să și de cutremur, îmvăță de o luară din jeratec friptă și o aruncară în temnița pînă la altă poruncă. Și acolo în temniță, îngunche svînta și feace rugă așea cătră Domnul Hristos: "Doamne Isus Hristoase, Dumndăzdu meu, Care m-ai zidit din nefind întru a fi în ceață lume și-ai ferit trupul meu fără stricat și fără parte de cătră totă trupasca dulceță și m-ai întîrî de-am biruit caznela a necuraților tirani și mi-ai dăruitu-mi darul răbdării, pentru multă a ta milostivire, mă rog și mingăiesc a Ta bunătate să mă primești astăzi întru slava Ta! Ca să mă spodobăse să vădz cu sufletesții miei ochi fata Ta Sintă!". Și, firîndu-ș molitva, au adormit. Și mearsă sintul ei suflet în minule cerecului ei mire, de să-n dulcețe și să bucură cu Dînsul în nepovestită slavă și veselie ne-necată.

Și, deaca audzără cetățeanii ei c-au răpăosat svînta, alergară cu lacrimi și cu cinste la temnița, de luară svîntul ei și ficioresc trup. Îl tocmiră cu mirosuri scumpe și-Ț îmășară cu pînzde curate și o astrucară într-un secrii de marmure mohorit. Și-n ceasal ce o astruca, sosî un vonic tînăr, strălucind ca fulgerul, cu o scîndură a mină de marmure. Și denaintea aceluia mergea 100 de vonic de-a șirul, cîte 2, cu haine albe ca omătul și frumoși. Carii sosînd la mormîntul svîntei, cel marele între alaltă pusi scîndura cea de marmurea deasupra secriului svîntei și fură nevădzuți. Și aceia fusease svînții ingeri.

Deci aceasta nu s-au lungit și Comendarisie vădînd a ei vitează pusore, că întru nemică nu băga samă muncile aceale amară și cunoscînd că s-a scăpa de vierșun și va cădea la primejdea capului, precum s-au apucat, chemă pre svînta la casa sa și o ruga să fămiadze cu dînsul idolii. Atunce svînta feace rugă pentru dînsul. Și, împlîndu-l de cuvînte dumndăzîrești, îl feace creștin.

Și, cînd fu demineată, cu dînsă mearsă Comendarisie. Și astăfînd naintea boiarinului, dzîsă: "Nu-am putut pre șarba lui Dumndăzdu celui adevărat să o biruiesc și să o clătesc din calea cea dirapă! Ce ea, mai virtos, pre mine, de la-tuneare întorcînd, m-au izbăvit! Și cugetăreji ochi ai gîndului și a inemii mele au luminat și m-au adus la Domnul mieu Isus Hristos, adevăratul Dumndăzdu!". Aceastea boiarinul deaca audzi, să-nfierbîntă de minie și cu sabie capul lui să taie învătă și-n mare să-i leapede trupul. Și, aceasta deaca fu mărturia sa Comendarisie Elladie ș-au obîrșit la 24 a lui ghenaur.

305r

Iară pre svîntă, infocînd un cuptoriu, învătă de o aruncă. Ce fericita nebejetită masă în cuptoriu, rugîndu și slăvînd pre Dumndăzdu. Pentr-aceaea, cădzînd la nepriceapere ighegonul, strigă dzîcînd: "Nu știu ce voi face acestia mărăsilnice!" Și unul din horbă, anume Voithos, feace: "Dă-mi-o pre mină aceasta, că eu nu-s fără minte ca Comendarisie, să mă plec // înșelat de dînsa!". Și boiarinul dîndu-i-o, o luă la casa sa. Și el încă la inema sa cuvintele svînte primînd, cu dumndăzîsăscă, ca și Comendarisie, să schimbă schimbăciune. Și, de-acii, veni cu svînta naintea boiarinului și dzîsă că: "De rîndul nostru precum iaste, o, ighegonule, iată că ț-am venitu-ți și eu, pre Hristos mărturisînd Dumndăzdu adevărat! Și nedejile giruitorilor deșearte țî le feci. Că mai bine, birfînd, să fiu partuc lui Hristos, decî să mă țiu de cuvînt să dobîndesc gheenna focului. Iară ție ce țî s-au cădzut să mulfămeș Dumndăzdu nostru care te-au izbăvit și să te-nchini precum te-au făgăduit, nu numai că nemică de-aceastea n-ai făcut, ce încă necunosătoriu te arătaș căria ț-au făcutu-ți bine și cu munci nesuferite o munciești!". Așea-i dzîsă. Și-mvătă boiarinul îndată de-i tăiară capul. Iară pre svînta Theoduli pre gratie înfocată și cu smola și oloi ungdînd și cu luminări de vînt deasupra picînd mai virtos înfocară grație. Deci Voithos ș-au obîrșit măcencia cu sabie, de-ș mearse cătră răpaos la Dumndăzdu. Iară fericita, rugîndu-să lui Dumndăzdu, să sui pre gratie și-ndată, cum o luă, să și sparsă gratia supt sînta și scînteie multe popistrelă, de arșă pre mulți. De-acii, o băgară în temnița și, iarăș aprînzînd un cuptoriu mare, o aruncară pre svînta, deprună și pre Evaghie și pre alții mulți, de-ș împlură în Hristos fericită firșenie.

Înt-această dzî, pomenirea preacuviosului părintele nostru Theodosie ce iaste în Scopelo.

Acesta era de naștere din Antiohia, din lumați și vestiți părinți. Și, aflînd o gaură într-un munte a Lichieii, ș-feace într-însă o cășcioară mică, de petrecu într-însă cu posturi și privegheri și joc-culcări, îmbrăcămînt avînd de păr. Și-ncă platoșe grea purta la piale, preste umere și la mijloc ferecat și pregur mîni. Pentr-aceaea, mult dar dobîndi la Dumndăzdu și-ndrăznie. Că din piatră / sacă au scos apă. Și atîta s-au făcut vestit, cît ceia ce nota cu corabiele pre sinul mării Chilichieii îl striga într-agiutor și să mîntuia de primejdi.

Și să dusă la Antiohia, că era călcată Țara Chilichilor de isavreani. Și, acolo, mult neovîndu-să, s-au răpăosat cătră Domnul.

Înt-această dzî a **Κυριοναχα**, începătura Păreasimilor, adecă lunea în săptămîna întîie a postului mare.

Pent- a lor svînte rugî, Dumndăzdu miluiaște și ne spăsește. Amin.

ÎNTR-ACEASTA LUNĂ, 6, preacuviosul părintele nostru Vucol, episcopul Zmiriei.

Acesta, din tinăvră vîrstă pre sine curat ferînd, să feace spreîntore și vas Duhului Sînt. Pre carele, aflîndu-l de treabă și destoinic svîntul Ioan Bogoslov, iubitul lui Hristos și dumndăzîescul, l-au hirotonit episcop și păstor de bună treabă besearicii zmireanilor. Carele luminîndu-să de Duhul Svînt, lumina pre cei din tuncarecul neștiinței ș-a-nșelăciunei și cu Svîntul Botedzi îl dziele î feace, de dzăci de mii de fieri sireape mîntuindu-i și apărînd.

Acesta părinte, pin-a nu să pristăvi, pre fericitul Policarp, în aceea cetate păstor și dascal cuvîntărețelor oi, l-au hirotonit. De-acii, pristăvîndu-să și supt pămînt cînstitul lui trup puîndu-să, feace Dumndăzdu de crescu un pom, de dă și feace istealenii pînă astădzî.

Înt-această dzî, pomenirea sîntului măcenic Iulian de Emesa.

306r

Acesta era din Emesa cetatea, în tinăvră vîrstă cătră Dumndăzdu bine credzînd, făcîndu-ș prilej cu vraceanii la trupurile omenești și, mai mult, grîjînd pentru leacurile sufletelor. Că era leacutor mai mult sufletelor decît și trupurilor. Și, cînd prînsără pre svînți Siluan Episcopul și pre Luca Diaconul și pre Mochie Citețul, în dzilele // lui Numerian Împărat, și fură giudecați de idoloslujitelii să fie dat

mincare fierilor. atuncea, ducându-i iară svintul Iulian, vădzându-i cumu-i duc la morte ca aceea, mearse la dinșii de-i sărută.

Pentru-aceea, fu și el prins după moartea lor și-i găvozdă capul cu pirone și minule și piciorole. Și, închizându-l într-o peșteră, cumuș era cu găvozde, ș-au dat sufletul în minule lui Dumnădzău.

Intr-această dzi, pomenirea svinților măcenici Fausta, Evlasiie și Maxim.

Acceasta svînta Fausta era în dzilele lui Maximian împărat, din cetate din Chizic, avind părinți creștini și bogătaș, cu multă avere după răpăsoarea lor rămasă. Deci, nice tinerețea, nice bogăția nu o au simțit de la bunătăți. Ce intru ficatorie întreagă și curată să înu și cu postul, și ruga, și cu cititul luminați a sfatului boiarin, ca să o înduplece să tămiezde idolii. Și, de nu va asculta, să o neace în mare. Iară el, cercindu-o cu tot fealiul de munci ce o au muncit și vădzându-o în tote muncile ieșind sănătoșii din puterea lui Dumnădzău și făcînd slăvite minuni, credzu intru Domnul Hristos.

De-acii, trimisă împăratul asupra lui Evlasiie și asupra svintei pre Maxim Eparhul, adecă mai-mare sfatului. Și, băgându-i pre-amindoi în cumplite munci și pentru minunile și rugle sintei, credzu și el în Domnul Hristos. Și în tigaia aceea carea el gătașă asupra svinților, de bun gîndul său cu dinșii, s-au suit, cu porunca împăratului. Și, deprună, își împlură nevoița, frîșindu-să în foc.

Pentru-a lor sinte rugi, Dumnădzău miluiaște și ne spăsește. Amin.

INTR-ACEASTA LUNĂ, 7, pomenirea precuviosului părintele nostru Parthenie, episcopul de Lam- / psacul.

Accesta era în vremele împărăției Marelui Constantin, ficator lui Hristofor, diaconul de beseracia Melitopolii. La carte nu era învățat, iară nevoia în toate bunătățile faptului. Și, făcîndu-ș prilej de pascărie, da în dar cine-i cerea peaște, da peaștele milostenie. Dară alita era într-insul bunătatea cea ascunsă și credința, cîț și dar au luat de la Dumnădzău, de gonii dracii și tot fealiul de bole tămăduia. De-acii, nevoindu-să pregiur învățatura svintei Scripturi, s-au hiroronit preut de Filip, episcopul Melitopolii, de-acii și episcop Lampsacului, de Ahilie, mitropolitul Chizicului. Și minuni multe feace. Că și pre un om ce-i stricasă ochiul un bou l-au iștealit. Și numai cu-nsmănat svintei cruci au tămăduit pre o femeie de bola racului. Și pre un cine turbat ce-i girbisă să-l mușce l-au sfflat de l-au umorît. Și pre unul ce l-au călcat carul de l-au umorît, că-i spăsease pintecele, l-au invis zdravăn și sănătos îndată. Ș-au gonit pre dracul din muierea derăgătorului. Și vâpsătorilor ce nu le imbla vâpscalele bine le-au iștealit, gonind pre dimonul ce să-nucubas acolo. Și, multe altele preaslăvite făcînd și de ceale fitoare prorocind, cătră Domnul au ieșit spre odihna vecinicia.

Intr-această dzi, pomenirea precuviosului părintele nostru Luca, cel din Ellada, adecă Țara Grecească.

Accesta precuvios iaste născut și crescut în Elada. Iară părintii^{} lui era din ostrovul Eghine. Ce, nepuțin trăi de dense prăzdi a agreanilor acolo ce lovia, să sculară de-acelea și veniră în Ellada, întru carea născură pre și fericitul Luca. Carele din cuconie nu numai de carne, ce și de ouă și de brîndză s-au lăsat, numai ce mîncea piță de orde și cu apă și legumi. Iară potraceare grea și viață aspră ce-ș topia trupul, flămîndzii hrănia și golii îmbrăcia. Și, multe ori dîndu-ș hainele, să-norecea goț 307r Că // menia hirană și desfătare a hrîni și a-mbrăca lipsiții. Și, multe ori dîndu-ș hainele, să-norecea goț acasă. Și, cînd sta la rugă cătră Dumnădzău, să despărția piciorole lui de la pămînt și să vedea pămîntul. Că sta un cot mai sus de pămînt, în vădzuț, de n-atingea în pămîntu. De-acii, deaca s-au făcut călugăr, nu să poate spune cîță înțare și cîță grea și aspră viață fericitul au înut.**

Și cutrierînd tote lăcașurile ce-s pre lingă mare și prilej de spăsenie a mult fîind cu minunile ce feace, de-acii, lășind cutrierăturile și mutările locurilor, mearse la mănăstire. Și, lăcînd pre loc 7 ai, proroci tuturoră de sfirșenia sa. Și așa s-au răpăsoat.

Intr-această dzi, pomenirea svinților o mie de măcenici și trei slugi și patru protectori.

Acceștia era slugi celor patru de carii cu împărătească poruncă fu prins svintul Petru, patriarhul de Alexandria, de i s-au tăiat capul. Că, după frîșenia svinșii sale, protectorii credzură în Domnul nostru Isus Hristos cu toată casa lor. Și mărturisiră și slugile lor. Că mearseră cu sine la-mpăratul Dioclitian în Nicomidia, cu femeile lor și cu cuconii lor și cu pruncii și cu totă mîia mărturisiră că sint creștini. Și, deaca vădu împăratul că nu-i poate-norece, pusă oștea sa de-i tăiară pre toți cu sabile.

Intr-această dzi, pomenirea svinților măcenici cei șeșe din Frighia de foc să sâvrîșiră.

* cel pădureț

** moșii

Într-această dzi, pomenirea preacuviosului părintele nostru Petr. Carele în Monovate s-au nevoit. Și svintul măcenic Theopempt și cu sofiile sale.

Pentr-a lor svinte rugi, Dumnădzău miluiește și ne spăsește. Amin.

INTR-ACEASTA LUNĂ, 8, pomenirea svintului slăvit mare martur măcenic Theodor Stratilat.

Acesta era în vremile lui Lichinie Îm- / părat, nașterea sa avind din Evhaite, făcūnd la Iraelia Pontului, cu frimșeacea sufletului și a trupului și cu tăriiu cvintului pre mulț întrecind. Pentr-acevua, toț iubnia să-l iabă priatim. Drept-acevua și Lichinie doria să vorovască cu dīnsul, săvai că audzīsă că-i creștin și i-i greață de idoli. Pentr-acevua, trimițind de la Nicomidia pre ocrearii de cinul lui și-i invățā să-l aducā cu cinste la sine pre măcenicul. Iară ci, deacā să-ntorsārā, dzicind că fericitul Theodor au dzici: "Cum mai cu sīrg trebuie să fie venit împārutul cu dumnădzīi săi, cu cei mai mare!". Și-ndatā veni împārutul în Iraelia. Iară svintul Theodor, îmbarbātindu-sā din videnii prin vis ce i s-au trimis de la Dumnădzău, deaca audrī cā Lichinie iaste aproape, încālecā și i-au ieșit nainte, de i-au făcut cinste cum sā cade. Iară el, dīndu-i minā dreaptā și privitindu-l, intrā în cetate. Și, ședzind în casa naltā, pre fericitul Theodor invita dumnădzāilor săi jāvrtv sā faci. Iară svintul cerșīndu-i dumnădzāii cei mai de-a hīrea, vādzri. Domne, sāl-i cinstească īntīi acasā, de-acīi, și în nārōd sāl le aducā jāvrtve. Și, dīndu-i voie împārutul, luā bodzīi cei de aur și de argint. Și la miadzānoapte i-au dzrobot și i-au împārțt sāracilor și mișelilor.

Și, deaca sā fece dzuā, iarā Maxintie Comendarisie spusā c-au vādzut capul strigoicii ceii mare, dumnădzāioei Artemidei, la un sārāc purtīndu-l. Și-ndatā trimise fuștā de-l adusārā. Și-ntīi dezbrācāt și tīns la pāmīnt, fu bātut svintul de patru cu scepte sute de lovituru cu vine de bou pre spinare și cīndzīci pre pīntece; și cu măciuci de plumb bātut. De-acīi, strujīt și cu fachiuri de vīnt picat și cu hirburi de scoice frecat preste ranele ceale bātute și arse. Și aruncat în temniță și bāgat cu picioarele în gros. Și petrecu 7 dzīle nemīncat. Și, iarāș scofīndu-l, il rāstīgnīrā pre cruce, gāvōzīndu-i cu pīroane minule și picioarele. Cā și pīn la mațe il strābātusā cu // ucisāturile. Și horbia și copīi īmpregiur sāgetind pre svintul la obraz și la ochi. Și, de sīmecealele sāgeților, picārā luminile ochilor svintului măcenic. Alțīi, iarā, cu cosorā croīndu-l preste părțle ascunse, tārārā și boșele.

308r

Și pre cruce preste noapte trāīnd, pārīndu-i lui Lichinie cā amu au murit. Iară svīntia sa de dumnădzāies īnger fu slobōzīt și īnsātoșat. Și era cīntīnd și blagoslovīnd pre Dumnădzău. Iară deaca s-au făcut dzuā, trimisā Lichinie sāl-i ia trupul de pre cruce, sāl-l aruncē în mare. Și, sosīnd trimișū, deaca vādzurā pre svintul viu și cu totul sārātos, credzurā īntru Dōmul Hristos, ca la 85 de bārbaț, și, dupā dīnșīi, alțī 300 de vonici, cārora era cāpetēnia anthipatul Chiest. Carīi, trimiș fiind sā omorā pre cei dīntīi, credzurā și ei īntru Dōmul Hristos. Și, deaca vādzū Lichinie cā gīlceveaște orașul, īnvățā sāl taie capul svintului. Atunce strīgarā multā mulțīme de creștīni oprīndu-i și, abīia svintul potolīndu-i, feace rugā la Dumnădzău Isus Hristos. Și-i tārārā capul, īmplīndu-ș gīlceveaște mārțurīe. Și fu adus de la Iraelia la Evhaite, la lēcașul pārīnților sārī, precum svintul au dat porncū lui Avgar, scriiturīlui sārī. Carele i-au scrisu-i mai de-amānūt și mai larg toatā măcenicia nevoīteii lui. Și-ntrebārīle și rāpsunșurīle și vremīe. Și multe fealīurīle mūncīlor și caznelor ce-au vādzūt. Și de la Dumnădzău sprejīnale și agīutoriuri mai larg au īnsāmnat, s-au mārțurīia lui de față fiind și pāvīnd.

Într-această dzi, pomenirea svintului proroc Zaharia.

Acesta sā tīlcuiește pomenirea lui Dumnădzău. Carele era din ruda lui Izraīl, sāmīnța lui Levi. Și s-au nāscūt în Galaad și au venit din Țara Haldeilor, amu bātīrīn. Și, acolo trāīnd, multe au prorocit poporului și minūi multe pentru adevērīnța feace.

Acesta au spus lui Iosedece cā va naște fāt și în Ierusalim va fi arhierue lui Dumnădzău. Acesta și pre Salathīl l-au blagoslovīt de fāt dzicīnd: / "Naște-ț-vei un fāt și vei pune numele lui Zorovavel!". Și lui Chīr, împārātul pensīlor, deade minune pentru Crīsmīdīlor, împārātul līdīlor. Iară cealea ce-s de rāspītura Ierusalimului și pentru frīșēnia lui Izraīl și pentru īncepātura līmbīlor și sfrīșēnia și a besārēcii lui Solomon de tot surupare și pentru īndeplēnīcārā prorocīlor și popīlor și bāșeșelor. Și pentru īndōitā gīudecare au scos. Și, altele multe prorocīnd, s-au rāpāosat în bātīrīnēțe bune.

Într-această dzi, sīntīi măcenīci Nichīfor și Stefan de sabīe sāl sāvīrșīrā.

Într-această dzi, svīntele Martha și Mariā, sororīle, și preacuviosul Licarion măcenīcul de sabīe sāl sāvīrșīrā.

* Ilicarion

Acestea svințe surori, fiind înșey ale cu sine, viețuia lui Dumnădzău, cu ficioria nevoindu-să. Și, trecind odănoară domnul fărăi acieia pre lângă lăcașul lor, eale să plecară pre foreastră și să mărturisă creștine. Și, mișuindu-le ighemonul moartea de tinerete, eale răspunsară: "Nu iaste morte oșbi, dzisă. Și, cu porunca ighemonului, fură răstignii și de slugi cu sabile giunghiați, lui Dumnădzău sufletele deaderă.

Pentru-a lor svințe rugi, Dumnădzău miluiaște și ne spășește. Amin.

ÎNTR-ACEASTA LUNĂ, 9, pomenirea svintului măcenic Nichifor.

Acesta svînt măcenic era în vremile lui Ualerian și Galin împărați, prostae la năroc. Și, prins fiind Saprichie, preutul besaricii, la întrebare, și avusease priteșeg inde sine Nichifor și Saprichie și din îndemnarea vrăjmașului s-au vrăjbit amindoi. Apoi prinzind pre Saprichie păgînii și muncindu-l pînă aproape de morte și de cunună, iară svintul Nichifor cerșindu-ș iertăciune la Saprichie și cădzindu-i la piciore // să-l iarte, cu lacrimi rugindu-să și aducundu-i aminte legile Domnului Hristos, eale pentru liubovol. Și, nepriimindu-i ruga, cînd fu să-i taie capul, fugi de dinsul agitorului lui Dumnădzău și dzisă slugilor: "Lăsați-mă c-oi tămăia idolii!". Carea vădzind svintul Nichifor, deade pre sine pre mîna slugilor și mărturisî intri-aiave pre Domnul Hristos. Și-i tăiară capul cu porunca tiranului, dobîndind mai de sîrg darul liubovului ș-a priinții. Carea să nevoia să o plinească pentru dătătorul liubovului Hristos.

309r

Într-această dzî, pomenirea precuviosului părintele nostru Roman Chilicul.

Această precuvios Chilixan era de rudă din cetatea Rosu. Ș-au arătat nevoițele în Antiohia. Carile au răbdat pentru bunătăți. Că, zidindu-ș din afară de zidiurile cetății lângă piciorul dealului" o căciora, să podviguiia întru dînsă călugărește, nice foc trebuindu-ș, nice lumină de luminare. Iară mîncarea lui era pită cu sare, băutura, apă din izvor, îmbrăcămîntul, de pâr. Părul îi agiungea pînă la picioare. Iară pregiur grumadzi la mîn și la mijloc cu fier greu înfașurat. Și mult dar i s-au dat de la Dumnădzău. Că a mult, de multe ori, cumplite au mîntuit" bole și multe stearpe femei, cu ruga, le-au dăruit cuconi. Așa bine podviguiu-du-să, cu pace s-au săvîrsit.

Într-această dzî, pomenirea svinților măcenici Marchel, episcopul Siteliei, Filagrie, episcopul de Chipru și Pangratic, episcopul de Tavromenia.

Aceștia sînt uciniți svintului apostol Petr încă pînă îmbla Domnul Hristos cu trupul pre pămînt și făcînd minuni. Marchel auzînd, veni de la Antiohia la Ierusalim cu Panratic, ca să-l vadă pre Svinția sa. Deci Panratic, de atunce cunoscindu-să cu svintul Petr, cînd fu după nălțarea Domnului Hristos, urmă lui. Și, hironotindu-să de dinsul episcop Tavromeniei și slugitorii pentru numele lui Hristos, fu umorît pre-a furi- / șul de păgînii. Așjidere și Marchel, hironotii episcop Siteliei și, pre mulți păgînii deacă întorsă cătră Domnul Hristos, s-au răpăosat. Așjidere și Filagrie, la Chipru fiind arhiereu, îmvăînd de numele lui Isus Hristos Domnul nostru. Și multe isuceșii petrecu pentru svînta credință, cătră Domnul s-au răpăosat.

Într-această dzî, svintul **CUTHROGURICH**, Petr Damaschanul de sabie s-au săvîrsit.

Pentru-a lor svințe rugi, Dumnădzău miluiaște și ne spășește. Amin.

ÎNTR-ACEASTA LUNĂ, 10, pomenirea svintului măcenic Haralambie.

Acesta svînt Haralambie au fost în dăzile împăratului Sevîr și Luchian Ighemonul, ce domnia în cetatea Magnisia. Și era svinția sa creștinilor preut. Și, calea dreptății îmvăînd, li prisnără și-l dezbrăcără din veșmîntele podbebe eale de slujbă preuțească. De-acii, despoiară pialea toată de pre svinția sa, de viu li beltră. Și, deacă vădu ighemonul că răbdă acea groznică răbdare pentru Domnul Hristos, s-au înfocat de minie și cu minule sale începu a-l beli. Și-nată li picară minule și să lipiră la carnea svintului. Și, făcînd svintul rugă, i-au tămăduit minule.

Atunce, deacă vădzură slugile Porfirie și Vaptos, să lepădară de idoli și credzură Domnului Hristos. Așjidere și trei femei ce prăviaia acoale. Carri prinzîndu-i ighemonul pre toți, i-au muncit fără milă și le-au tăiat capetele depreună cu a svintului. Că, de s-au și tămăduit, tot ș-au stătutu-ș în necredință ighemonul.

Într-această dzî, svinții măcenici Vaptos și Porfirie, slugile carii muncia pre svintul Haralambie și credzură, de sabie, să săvîrsiră.

* împlare
** muntchii
*** despînt

- 310r Într-această dzi, svintele trei femei ce credzură de sabie să săvîrșiră.
 Într-această dzi, pomenirea svințelor măcenite // și feate ficioare Enatha, Ualentina și Pavel.
ÎNTR-ACEASTA, AMU, ENATHA ERA DIN CETATE ZEILOR, IARĂ UALENTINA DEN CHESARIA. Deci Firmilian Ighemonul ședzînd în scaun, fu înaintea lui adusă Enatha, acea vitează ficioară, și întrebată. Și pre Hristos Dumnădzău mărturisî. Și fu cumplit bătută și pre lemn rădicată, costele strujită cu bătăliuri de muncitorului, nu suferi. Ieși la cutedzare. Și-ndată fu silită să tămîiazze idolii ce era aproape tocmii și podobiți la o capîște lîngă giudeț. Și, cum o dusară la capîște, îndată sări și călcă supt piciorle oltariu idolesc vitejeaște. Și-i răsipește cu jeratec cu totul și-i răstomă. Iară tiranul, minîindu-să, i-a datu-i deaceo osîndă asupră-le să le bage în foc. Și așa-ș implură nevoînța svințele feate ficioare și-ș mearsără incununate, luminate, la logodnicul lor Hristos.
 Iară Pavel încă fu adus și multe cazne l-au muncii și ieșind deasupra de toate cu darul lui Hristos. Fu osîndit cu morte de sabie. Iară svința sa, mulțămînd lui Dumnădzău și făcînd rugă pentru creștîni, priimi tăietura și-ndată deade lui Dumnădzău sufletul.
 Într-această dzi, pomenirea a dintru svinți părintele nostru Anastasie, arhiepiscopul de Tarigrad.

Într-această dzi, pomenirea preocupiosului părintele nostru Zinon.
ACESTA PREUCVIOS ZINON DIN CHESARIA era de naștere, ce-i de cătră Cappadochia, din părint bogat și luminaș. Și era în ceata olăcarilor împărăteș ce duc și aduc scrisori de sîrg. Și, cugețind în gîndul său de viața ceșii lomi că-i trecătoare și stricătoare, puind gîos briul cel de voinicie, și mearse / de intră într-o mănăstire / cu călugări mulți. Că acel munte ce-i lîngă Antiohia are multe de acesteia. Și, curățîndu-ș sufletul, n-avea nice luminare, nice raclă, nice masă, nice așternut. Ce-i era o sarcină de paie așternutul, mestecat cu pietri. Iară îmbrăcămîntul lui era o rasă veache, hrana lui era o piine în 2 dzile, apa de băut și-aduca singur, de departe. Și, pentru trudă multă ce făcea, dobindi la Dumnădzău mult dar. Că isavrii, fiindu-le îndemînă a lavi pre-acolo, de multe ori vîrsa mult sînge de săhastri ce lăcuia acolo. Iară acesta svinț, cu ruga singură, le-ntuneca ochii. Și, nu lungă vreme trăind de trudă grea, să dusă în ceru la odihnă.

Pentru-a lor svințe rugi, Dumnădzău miluiaște și ne spăsește. Amin.

ÎNTR-ACEASTA LUNĂ, 11, pomenirea svințului CUTHYMONIHO Vlasie.

311r **ACESTA ERA ÎN VREMILE ÎMPĂRĂTULUI LICHIIE,** episcop în Sevastia, făcînd într-una de șepsterile muntelui. Întru care, îmblîndzînd fierile, vitele sălbatece cu blagoslovenia sa, să lăsa fiara ce o dumneaște, de să pipăia cu minule. Și fiind svința sa isteț la meatersugul doforiciei, făcea multe tîmăduiciumi, luind de la Dumnădzău dar a face minunile. Acesta prins fiind, să adusă la ighemonul Agricolaș. Și mărturisind numele Domnului Hristos, fu bătut cu toiașe și spîndzurat și strujit. De-acii, ducîndu-l la temniță, îi umară șeapte femei. Căroa le și tăiară capetele, căce mărturisiră pre Domnul Hristos Dumnădzău adevărât. Iară svințul Vlasie, aruncat într-un iazer, îi tăiară capul cu 2 prunci ce era în temniță. Și spun că acela au fost de era dereșători la isprăvile marelui măcenic Evstratic, pre vreama ce-au mărturisit. Precum s-au aflat și-ntr-o veache urdzîtură zugrăvit svințul Vlasie, sîfînd în mijlocul svinților cinci // măcenici, lîngă svințul Evstratic, și luînd din mîna lui harta testamentului, adecă carte cu limbă de morte, ce-i dzic "diata" acmu ieșeanii. Și să face săborul lui în svința a lui mărturie lîngă svințul Filip în Meltiada.

Într-această dzi, svinții cei doi cuonaș ce să nevoiră cu svințul Vlasie, depreună cu ceale șeapte svințe femei de sabie să săvîrșiră. Stih.

Să-ndesa cuoonii la sabie cu dulce.

De la Hristos gătată cunună să-ș apuce.

Într-această dzi, aflarea moștilor svințului proroc Zaharia, tatăl svințului Ioan Botezătorului.

Într-această dzi, să pomenească svința Theodora Împărătesa carea au făcut pravoslavia.
ACEASTA AU FOST FEMEALĂ LUI FEEFIL ÎMPĂRĂT CE-AU FOST ICONOBORÊ, dară ce n-au fost eretică ce bărbatul ei. Că el și pre svințul Methodie, patriarhal Tarigradului, au izgonit și în locul lui au pus pre un Ioan Lecanomanđul*, adecă "ΜΗΛΕΛΛΗΚΟ ΕΞΑΛΛΗΛΗΜΩΣΑ", și svințele icone le-au ars. Iară ea, săvâi ce în vedere nu cutedza a să-nchina svințelor icone, dară le avea ascunse la cămara așternutului ei. Și

* ΜΗΛΕΛΛΗΚΟ

** Czaropnicul

noaptea sta la rugă de mîngîia pre Dumnădzău să facă milă cu pravoslavnicii. Și-i născu un făt și i-au pus numele Mihail. Și l-au învățat pravoslavia credinței.

Iară după moartea bărbatului ei, îndată au dat afară pre fărămcătorii și iconoboretul acela ș-au adus pre svîntul Metodie de ș-au ședzut în scaun. De-acii, au strîns săborul svînt ș-au proclenț pre iconoboreți. Și pre Ioan l-au scos de la scaun și svintele icone le-au băgat în svînta beseracii; ș-au aședzat pravoslavia. Și pre bărbatul ei cu ruga svînților au spăsit, precum spun istoriile. Și, plăcînd lui Dumnădzău, au mîrs în împărăția cea de sus, lăsînd gios pre fiul ei Mihail.

Pentr-a lor svinte rugi, Dumnădzău miluiaște și ne spășeaște. Amin. /

INTR-ACEASTA LUNĂ, 12, pomenirea dintru svînți părintele nostru Meletie, arhiepiscopul de Antiohia cea mare.

Acesta, pentru învîromate bunătați și cătră Domnul Hristos curată priință, era iubit de mulți. Afița cît la hirotonia lui, în dzua ce s-au hirotonit, care de care siliia să apuce să-l ducă în casa sa, să i să blagoslovescă casa cu întrarea svînții sale, alta le era de drag. Și numai treizăci de dzile nepline au putut trăi în cetate, că-nșelără ariani pre-mpărătul, de-l feceară arian. Și fu svîntul izgonit din scaun, răbdînd Dumnădzău. Apoi, după acea fără-leage izgnanie, întorcîndu-să, ședzu mai mult de 2 ai în Țarigrad. Și iarăș îl chemară cu cărți împărătești, nu aproape undeva, ce la Thracia. La care loc să strînsără și alți episcopi de la multe părți a lumii chemați și ei cu cărți împărătești. Că începa svintele beseracii a dobindi pace și liniște, mîntuite de iarna cea lungă, supărările păgînilor. Deci, atunce, arătîndu-să marele svînt acesta minunat în toți, deade sufletul în mina lui Dumnădzău, răpîsînd cu pace în pămînt strein.

Pre acesta fericit cinstitul Ioan Zlatoust și Grigorie de Nissa îl cinstire cu engomii de cinst. Fost-au în dzilele înfiului și al doile săbor au diaconit pre Marele Vasilie și pre Grigorie Bogoslov suit în scaunul Țarigradului și pre Ioan Zlatoust au botedzat și ceteț l-au făcut.

Intr-această dzî, pomenirea precuciosei Mariei ce-ș schimbasă numele bărbătește, Marin.

Acesta svîntă s-au schimbat în haine bărbătești și intră cu tatăl ei Evghenie într-o svîntă mănăstire de să călugăriră. Și slujia cu călugărașii cei mai tineri, necunosîndu-să că-i parte femeiască.

Iară odată, mîind cu alții la ospătărie, fu năpăstuită cum au stricat pre fata ospătariului. Și primi // ocară și mustrarea și păcat carele ea n-au făcut. Pentr-aceaea, fu scosă denafară de porta mănăstirii trei ai. Și cuconul ce ea n-au avut știre îl lepădă fata. Ș-au muncit de l-au crescut ce n-au născut. Iară mai apoi, orecînd primîndu-o în mănăstire, șinea la sine și cuconășul fetișor. Iară lucrul ei cel tainut nu-au vădit după răpăsoarea ei, înfășîndu-o cu mantia, îi zări ștele. Și o vădzură c-au fost parte femeiască. Și feace de să minunară toț cum putu ea trăi în mijloc de bărbat nevădită. Și răbdă și năpăstea. Atuncefa fata ospătariului s-au îndrăcîit. Ș-au spus că au fost stricăta de un oșter. Și așa, egumenul și călugăririi pre ceea ce o gîndia și o numia becisnic și căcurvi o numea svîntă și călugăririi și fericită.

Intr-această dzî, pomenirea precuciosului părintele nostru Antonie, patriarhul de Țarigrad.

Acesta avîndu-și ruda o parte den Asia și o parte din Evropa. Și avea a treia moșie Țarigradul. Carea l-au crescutu-l și l-au scos din sutece de l-au adus la măsură de vîrstă și l-au învățat carte. Și mai apoi l-au avutu-l și păstorii șie. De vreme că a Duhului Svînt dar de ie maînte însămnă și-l vedera la mulț de multe ori di-aceaea ce era să i să izbîndească, mai apoi inchipuîndu-l și plăzîndu-i. Că, încă fiind cucon, punea piine de slujia popeaște, luînd și cădelniță a mină, cumu-i rîndul de-au vădzut în beseracii la svînta liturghie. Și pre dînsul aceaea a face în conească vîrstă l-au înderepat. Și, sosîndu-i vremea, să călugări. Și, practiceasa "întălepciune bărbătește petreacea. Și, fără de voie, fu suit la stepena preuțăscă și igumen fu pus. De-acii postul, ruga și priveghearea urmă. Atunce și tatăl lui să călugări. Și așa luînd vreme cu minule imbe la milostenie. Deci, tîmpîndu-să la loc strîmpt de-mpărția milostenie, o legătură de galbeni de aur orecine îi deade, dzicînd: "Iai aceștia de-i dă săracilor!". Și mina ceea ce-i deade galbenii să / vădzu, iară cine era nu să vădzu. Intr-aceasta bunătaț era înderepat și-mbogășit marele. Pentr-aceaea, sosînd vreme și treubînd arhieru, cu giudețul svîntului săbor ș-a-mpărătului fu suit în scaunul Țarigradului. Și cu un într-aripat cu putearea duhului în trup bătrîn, toate beseracile cutriera, cu liti și cu rugi pre Dumnădzău

* trecînd

** Răpturalnica

imblindzînd. Și ceale vechite de vreme lungă înnoind după putere. Și pre clericii cei lipsiți întîrînd și alți lipsiți miînd, cu datul mîci scoîndu-i de la lipsă. Și miile ceale de mișei de pre ulițe cu mîstorie mîngia. Și mult bine făcînd și minuni feace. Și-n bătrînețe adînce la Domnul Hristos să duse. Și să face săborul lui în mînăstirea lui.

Intr-acastaș dîzî, svinții Satornin și Plutin de sabie să săvrîșiră.

Pentru-a lor svinte rugî, Dumnădzău miluiaște și ne spăsește. Amin.

INTR-ACEASTA LUNĂ, 13, pomenirea precuviosului părintele nostru Martinian.

Acosta era din Chesaria Palestinei. Și s-au apucat de călugărie de 18 ai a vârstei, prin pustii și prin munți lăcînd. Și împlînd în osbîcîtune 25 de ai, după alții multe iscușenii și într-una ca aceasta iscușenie dimoncașă să supără. Că o muiare orecara, îmbrăcîndu-să deasupra mișeleaște, ca aceste muntele unde era svîntul. Și deaca însă, ea începu a să boci, vâz, Domne, că-i rătăcită și o minca-o fierie. Și pre svîntul ruga să o primască în casă, să nu pîiaie afară de jigăni. Iară el, vâdzînd că nu-i cu puîniță a o lasa afară, o lăsă în nontru. Și svîntul intră în cea mai în nontru chilie. Iară cînd fu la dzuă, deaca o vâdzu svîntul schimbată în haine și podobiță, o-ntrebă cine-i și ce au venit. Iară nerușîndu-să-i dzîsă: "Pentru tine și neubînd viața călugărească. De au nu toți dreptii naintea legii au avut femei?!" Și-l chema să să culce cu dînsa. Iară svîntul cu liniul îndemnat // și cuprins amu să cădă. Și luîndu-ș sana cum s-a tănui făcînd lucru ca acesta. Și, den darul lui Dumnădzău, pînă a nu cădea, să sculă de la cădere. Deci strînsă vrascuri uscate multe și le aprînsă și intră în foc muștrîndu-să și dojenîndu-să și dzîcînd: "Deaca vei putea răbda focul iadului, tu pofteaște de te culce cu muiarea!". Așa pirjolîndu-să și ardînd, potoli ocara trupului. Iară muiarea, spăriîndu-să și mirînd, să-nfăleții și să poacă. Și mearș de să călugări, de să spăsi.

113r

Iară svîntul, deaca să tîmădui de ranele arsurii, lăsînd locul, l-au îndereptat un curăbiari la o piatră și l-au dusu-l acolo. Care piatră era de la pămînt cale de o dzî. Și, lăcînd într-însă dzecae ai, hrînit de curăbiariul acela, iarăș să duse și de-acolo. Căce i-au nemerit o fată pre o scîndură dîntro-curăbie necată. Și feace "că nu să tocmeaște finul cu focul. Și, sărînd în mare, îl sprejînrî nește delîni de-l scosărară la uscat. De-acii, de-acolo, tot orașe și sate cutrierînd își dzîcea: "Fugi, Martiniane, să nu te cuprîndă ș-alte iscușenii!". Că așa s-au apucat să s-o obîrșască viața. Și, sosînd la Athine, s-au pristăvit cătră Domnul, astrucat cu cîinste mare de episcopul și de totă mulțimea. Și spun cum și muierie, cea de la munte, au mărș în mînăstire. Și vieînd sufleteaște s-au spodobit și minuni a face. Iară cia de pre piatră viețui pînă s-au sfirîit acolo, pre piatră, în haine bărbăteș îmbrăcătă de acelaș curăbiari. Și să face săborul lui în cînsita apostolic svîntului apostol vîrhovnic Petr. Ce-i aproape de svînta Beserica cea mare.

Intr-acastaș dîzî, svinții apostoli și măconeci Achila și Prischilla.

Svîntul Achila curelar era de meșterșug. Și de svîntul apostol Pavel deacă audzi, mearș la dînsul cu femeia sa Prischilla. Și, botezîndu-să de la dînsul amîndoi, era amîndoi slujîndu-i, pre la toate orașe și sate urmîndu-i. Și depreună chinuînd și nă- / păștile răbdînd. Și atîta i-au îndrăgîtu-i marele apostol Pavel pentru bunătățile lor și intru Hristos credință, cit și li-i pomenirea în *Postaniile* sale. Și așa lui Hristos și apostolului bine slujînd și multe făcînd minuni, mai apoi, prinși de păgîni, capetele le tăiară. Și așa, muîndu-să de la aceste pemînteș, lăcuesc în ceruri.

Intr-acastaș dîzî, pomenirea precuviosului părintele nostru Evloghie, arhiepiscopul de Alexandria.

Acosta era în zilele lui Iraclie Împărat, arhiepiscop de Alexandria, naintea svîntului Ioan Milostivul. Și feace minuni multe. Din carile-i și aceasta.

Precuviosul episcopul Leont Papa scrisă pentru acel în Halchidona svînt săbor epistolie de pravoslavie. Și, cetîndu-o precuviosul Evloghie, nu numai ce-au lăudat și o au primit, ce încă la toți o au strigat. Iară Dumnădzău, vrînd pre-amîndoi să-i mîngie și să-i îndulcească, trimisă inger în chipul arhidiaconului lui Leont, mulțămînd svîntului Evloghie pentru căce i-au primit epistolia. Iară Evloghie, cu ingerul lui Dumnădzău vorovînd ca cu arhideaconul papei, fu nevădzut de denaintea lui. Și, mulțămînd lui Dumnădzău, în mîna Svîntiții sale ș-deade sufletul.

Intr-acastaș dîzî, svinții tatăl și fiul, răstigniți pre cruce, să săvrîșiră.

Pentru-a lor svinte rugî, Dumnădzău miluiaște și ne spăsește. Amin.

* dzîsă

INTR-ACEASTA LUNĂ, 14, pomenirea precuviosului părintele nostru Avxentie de la Movilă.

Acesta era în zilele lui Theodosie Împărat celui Mic, de la răsăriturile sorelui. Școlar fiind și să feace călugăr și în holmul suindu-să, cel împotiva Oxicii. Și era la podvig foarte răbdător și la credință foarte pravoslavnic. Și foarte ocărind pre a lui Evth și a lui Nestorie peșniă. // Ite. Și, timpându-să și în săborul cel al patru la Halchidon, și împărăților fu cinstit și tuturor la vorovă în dumndăziesc dar, cu fața veasel și luminat. Și de minui izorv și de vindecări tuturor izovind pururea. Și, cu pace răpăosindu-să, s-au astrucat în svinta beserică de dînsul făcută. Și să face săborul lui la mânăstirea lui Calistrat.

314r

Intr-această dzi, pomenirea precuviosului părintele nostru Maron. Stih:

Maron pre pămînt au trăit cu trup veașted,

Acmu cu svinții în ceru trăiaște neated.

Acesta precuvios neacasnia îndrăgind viață, mearse la un vîrv de munte, care era de fusease cinstit de păgîinii cei de demult. Și, într-însul, casa diminiilor lui Dumndăzū o svinți. Petrecea într-însă, o coliboriă făcîndu-ș, și nu numai ce să nevoia cu podvigul cel deprins, ce încă își afla și allele gîndite. Iară Dumndăzū, putiorul podvigurilor și nevoințelor, i-a dat dar măsurat pre truda lui. I-au măsuratu-i daruri pre ostenecele lui. Că era de vedea lingorile stîngînd cu ruga și frigurile potolind și dracii gonind. Și toi fealiul și peștrite bole numai cu ruga tîmăduite. Și, multe făcînd mânăstiri, pre mulți cu călugăreasca nevoiță lui Dumndăzū adusă. Așea cu lucrul Dumndăzū neovind și suflete deprună tîmăduind și trupuri. Și pușinel războlîndu-să, ieși din lume cu pace.

Intr-această dzi, pomenirea precuviosului părintele nostru Avraamie.

Acesta era în zilele lui Theodosie Împărat Marele, din cetatea Chirului. În carea s-au și născut. A călugăreasca bunătate bogăție și-a strînsu-și. Că, cu atîta privegheare și dvoră trupul și-a adăvășit și l-au îmfrînt, cît neclătit mai multă vreme petrecu, nice leac putînd să pășacă. Și, oblicînd de un oraș^{***} ce era la muntele Livanului, / ce să dedeade după idoli, mearse acolo. Și năimîndu-o cășcioară, ședzu într-însă fără gileavaș trei dzile de odihni. Iară a patra dzi, ieșind milcom mai înainte și acei păgîni l-au impresurat cu fărîmă multă. Și-l gonia să să ducă departe de dînșii. Ce, îndată le soștră dăjdeari, de le făcea mare supărare pentru dajde. Iară svîntul scoasă de la sine și-i plăți și-i mîntui de supărarea acelor dăjdeari. Iară sătcanii, minunîndu-să de atîta mare om-dragoste și milă a svîntului, îi feaceră beserică și să feaceră creștini. Și pre svîntul siliră să le hic preut. Iară svîntul trei ai lăcuti cu dînșii și, bine cătră credință bună indereptîndu-i, iarăș să dusă la lăcașul cel călugăresc și în locul său le lăsă pre alt preut.

Intr-această străluminînd, fu pus în scaunul caronilor să le fie socotitor și păstor. Și aceasta-i cetate a Palestinei, de era dată după idoli. Ce și pre aceasta cu-tunearece de trudă și cu dumndăziesăi îmvățături o adusă preste pușină vreme la Dumndăzū. Că în vremea popiei sale u-au mîncat nice boburi madzări, adecă legumi, nice verdeț^{***} fiarte la foc, nice apă, ce numai marule și ciucore și allele ce acealia îi era de mîncat și de băutură. Audzînd de veastea acestuia svînt, împăratul l-au chemat la sine. Și de-atunce trăind pușinel, deade sufletul în mîna lui Isus Hristos Dumndăzū, de să odhneășe în sălașele împărășii cerului cu Avraam, Avraamie precuviosul, răpăosînd așeaș în Ţarigrad. Iară moștile lui le trimisă marele împărat Theodosie la cetatea Caron, la Palestina, cu mare cîinste.

Pentr-a lor svinte rugi, Dumndăzū miluiaște și ne spășește. Amin.

INTR-ACEASTA LUNĂ, 15, pomenirea svîntului apostol Onisim, unicinul svîntului apostol Pavel.

Acesta era rob lui Filimon Rîmleanul // la carele scrie fericitul apostol Pavel *Postanie*. Și i-au fostu-i unicin Onisim și i-au și slujit. Și după săvrîșenia svinții sale, fu tras la Tertil Eparh și de dînsul fu trimis în Potiol. Și, venind acolo Tertil și pre Onisim vâdzînd că stă virtos în credință la Domnul Hristos, întîi l-au bătut cumplit cu toiage; de-acii, i-au frint pictoarele din fluicere, de-i scosă și-i premeși den lume.

315r

Intr-această dzi, svîntul măcenic Maior în bății s-au săvrîșit.

Acesta svînt era în zilele lui Maximian și Dioclitian împărății, slujitoriu fiind supt steagul mavrilor. Iară la orașul gazeilor fu pîrit cătră domni și-ntrabat. Și creștin pre sine să strigă mărturisînd.

- Сумьсьник
- sat
- chiurchiuri

Fu bătut foarte tare, tot trupul zmicurind, că-l bătură schimbindu-să treidzăci și 6 de bătători, de-i cura singele svînt de mhororia pămîntul de singe și de mustul, de topitura trupului. Și vitejește acele ucisături le răbdă și să săvîrșe, de mearsă din steagul* oștii peminteșt la steagul oștii lui Dumnădzău, în ceriu.

Într-această dzi, pomenirea precaviosului părintele nostru Evseebe.

Acesta precavos de unde-i și din ce părinți s-au născut istoria nu ne sămnează. Lară ce știm aceasta dzicem. Că ceriul cu truda postnicească ș-au dobindit moșie. Și-nția dată la o mănăstire s-au călugărit. De-aci, mearsă luînd costișea muntelui la un sat ce-i dzice Asiha. Ș-feace un ocolăș mitilut de nește pietri săci și, supt gol ceriu chinuindu-să, ș-au trăitu-ș viața, cu îmbrăcămînt de șorț de îmbrăcat. Cu nălut și cu bob muiat să hrăniia; aoria și nuci mînea ce le dzice istas**, nebăgînd sāmă de împutănta trupului. Și la bătrînețe adince sosind, de-i cădzură dinții mai multă parte. / Și: n-a mai schimbă nîce mîncarea, nice sălașul, răbdînd bărbătește vînturile și schimbăturile seninului ceale improviză, de-i era bîrciță și mosorită fața și săci toate mădularile trupului. Ația cît nice briul nu să înșea pregur dînsul, că șoldurile îi era firșite.

Și, mulți la dînsul năzuind, i să supără de holcă și mearsă aprobe la o mănăstire. Și-ș feace iarăș un ocolăș la cornul zidului, pîzîndu-să cu aceleaș deprine podviguri. Și spun că, ceale șorțe săptămîni de Păreasemi a svîntului post, numai 15 somochine uscate mînea. Cu acesteia sudori asudindu-să în nouădzăci de ai vieiund au și mai bine, în bolă cădzînd, grea, nepoveștită, cătră Dumnădzău să dușă.

Pent-a lor svinte rugi, Dumnădzău miuiaște și ne spăsește. Amin.

ÎNTR-ACEASTA LUNĂ, 16, pomenirea svînților măcenici Pamfil, Ualent, Pavel, Seleve, Porfirie, Iulian, Theodul, Ilia, Ieremia, Isaiia, Samul și Daniil.

Aceștia slăviți măcenici era în al șeșeale na o goana ce porni Dioclitian asupra creștinilor. Și veniră la mărturie împreunindu-să adunați de la osăbite locuri și ceate, și boierii și meștersuguri, adunați într-o soție. Și în ce chip fură prinș au fost așea. Că, vrînd ei să treacă prin porțile Chesariei, intrubindu-i dărăbani ce era străj la porți cine sînt și de unde, ei să răspunsără creștini și li-i meșșia Ierusalimul cel de sus. Pent-aceaea, îi prinsără și-i pusără naintea năntea ighemonului Firmilian. Deci Ilie și cei cu dînsul patru egiptecani, mai apoi, după multe munci și cazne, primiră giudeț de sabie, adecă să le taie capetele. Deci, deaca-i tăiară pre Ilie și Ieremia și Isaiia și Daniil și Samul, după aceale munci multe, tăiară cu dinții și pre Pamfil, Seleve, Ualent, Pavel. // Iară Porfirie, ceșînd trupul giupîntului său, lui Pamfil, fu prins și băgat în foc. Așjidere și svîntul Iulian, sărutînd trupurile svînților, fu băgat și el dedesuptul focului. Iară svîntul Theodul, răstignit pre un lemn, ș-au implutu-ș mărturia. Și să feace săborul lor în svînta Besearica cea mare.

Într-această dzi, svînții măcenici în Martiropol și precaviosul Marutha, ce-au făcut cetatea în numele svînților. Că Martiropoli grecește să dzice "cetatea de măcenici".

Acesta precaviosul Marutha au fost episcop și trimis de la Theodosie împărat sol la-mpăratul persilor. Și, pent-a lui mare bunătați, avu cînte mare la persi și, mai virtos, c-au lămăduit pre hia împăratului de duh necurat. Deci cerșu moștile svînților măcenici ce-au mărturisit în Persida. Și în numele lor feace o cetate de-au astrucatu-le într-insă. Și apoi, preste cităva vreme, s-au răpăosat într-acea dzi ce-au fecut rodinele cetății de o au svînțiți. Pent-aceaea să pomenească într-o dzi cu măcenici.

Într-această dzi, pomenirea precaviosului părintele nostru Flavian.

Acesta precavios părintele nostru într-un vir de munte ș-feace cășcioră. Și să-nchisă de trăi 60 de ai într-insă, de nu-l vede nime, nice grăia cu dînsul. Ce numai cu sine chîtînd și pre Dumnădzău năducînd. Ce să dedeace cu totul lui Dumnădzău și de Dumnădzău chîtînd. Și, dînt-aceaea i să da toată răcoarea și sănătatea, precum dzice prorocul: "Îndulețește pre Dumnădzău și-ț va da tot ce va cere inema ta!". Că-ș scotea mina pre o gaură și-ș luia hrană ce e să aducea. Care gaură era ficută hateșe, să-nu-l potă prăvi nime, cine are vrea. Și hrana ce-i aducea era legumi, grăunțuri muiate într-apă și acealea, dăndură în săptămîna, mînea. Așea trăi svînția sa 60 de ai încheiat, neschimbindu-ș nîce mîncarea, nice națta petreacere. Pentru care s-au îmbogățit de la / Dumnădzău cu dar de minuni. Și pre un zmlău mare cu ruga-l ucisă și o aspidă și mulțime de tăcuste ce venisă să păgubască orașul cu ruga le-au gonit. Dînt-un tinerel goni duh necurat. Și arițătă ția unii femei cu bunătați, numai cu

* suragul

** somochine uscate

sămnatul svinței cruci, o au tămăduit. Și de un bou împuns un om și umorît l-au invis cu ruga. Deci așa vîetîind precuviosul și așa petrecînd cu viață, viața schimbă și cea neabîrîntore și nemîhnore în loc cești în grij dobîndi, bucurîndu-să cu svinții și veselînd într-insă.

Intr-această dzi, dintru svinții părintele nostru Flavian, patriarhul de Țarigrad.

Acosta svinț au fost preut în Țarigrad la svința beserică*. Și pentru multă a lui țînere și cu bunătăț petreacere din voia lui Dumndzău, cu giudețul împăratului ș-a sfatului ș-a svințului săbor, fu hironot patriarh Țarigradului. Și iarăș cu lăsarea lui Dumndzău, fu scos de spurcatul și ereticul Dioscor Vicleanul ce era nedestoinic patriarh în Alexandria, de acela fu pugořit și cu agutorii lui crețicii cei ascuși. Ș-au patrierit svinția sa numai un an și dzeace luni. Și fu trimis la izgnane de păți multe scribe pentru pravoslavie. Și răzholindu-să, s-au prîstăvit cătră Dumndzău la odihnă veacnică.

Pentr-a lor svințe rugi, Dumndzău miluiaște și ne spăsește. Amin.

INTR-ACEASTA LUNĂ, 17, pomenirea marelui măcenic Theodor Tiron.

Acosta svinț mare măcenic Theodor Tiron au fost în vremea împărașilor Maximian și Maxim, de la mitropolia Amasiei, din orașul ce să chiamă Himialon. De curund în ceata** tironilor intrasă și supt șiragul lui Vrîga Prepositul fiînd, de dînsul // fu scos la-ntrebare. Și pre Domnul Hristos Dumndzău mărturisînd, iară cinstelîștile ellinilor ca nește fără suflet trupuri cioplite, lucruri de minule omenilor, batgiocurînd și vreme dîndu-să, să-ș mai ia sama. Și vremea aceea n-au cheltuitu-o în leane și fără lucru, ce la mare facere. Că au ars idolul imcei dumndzăilor, cum bănuiesc de birfăse păgînii. Pentr-aceaea, fu iarăș adus și-ntrebat și mărturisî că singur o au aprins. Deci, întii spîndzurăți la strîjuri; de-acii în cuptor de foc băgat. Și într-insul s-au săvîrșit. Și să face săborul lui în svința a lui mărturie, ce iaste în Forachia, adecă "ulicioară", în Țarigrad, în simbăta săptămînei întîie a Păreasemilor. Cînd și minunea să feace de la svinția sa a colivelor, izbăvînd pre pravoslavnicii de bucatele ceale spurcate a junghiatelor idolești.

Intr-această dzi, pomenirea svinței Mariemni, surorii lui svetii Filip. Sîh:

Lăsînd pămîntul Mariamni ficioară

Pre Hristos veade din Mariia ficioară.

După nălțarea Domnului Hristos, venînd svințul Filip cu Vartholomei și Mariamni, soru-sa, la Ierapol. Și căce striga de mărturisii cuvîntul Domnului Hristos, îl spîndzurară. Și, frîșindu-să, să rugă lui Dumndzău și să prăpădiră în pămînt anthipatul și cu gloata sa. Iară ceialaltii, îmfricoșîndu-să, rugară pre svințul Vartholomei și pre svința Mariamni, cumuș era și ei spîndzurăți, ca să nu să și ei prăpădească. Și ei rugară pre svințul Filip și nu i-au prăpădit. Ce încă și pre cei prăpădiți i-au scosu-i. Iară pre anthipatul și pre Ehidna îi lăsă dedesupt. Atunce fură slobodziți Vartholomei și Mariamni. Deci Vartholomei merge la India ce-i dzic Evdemonia și, răstignit, s-au săvîrșit acolo. Iară svința Mariamni mearsă în Licaonia și, strigînd cuvîntul Domnului Hristos și pre mulț botedzînd, s-au săvîrșit cu pace/

Intr-această dzi, pomenirea precuviosului părintele nostru Avxieve.

Intr-această dzi, pomenirea precuviosului părintele nostru Theostiric. Și aflarea svințelor moștii a svințului Mina Calicheladul.

În dzilele împăratului Vasilie lui Hristos iubitorul, fericitul Mina, într-una de nopt, să arătă unui om, anume Filomatie, ce era în ceată la școla Cănașilor. Și să spusă că iaste Mina Calicheladul și iaste îngropat la prundul cetății Aeropolei. Și locul îi arătă cu deagetul unde-i îngropat. Iară acel om iubitor de Dumndzău, dez-demineaț sculîndu-să, și lui Marian Numeră, priiatinului său, visul pre-amănutul i-au spus. Și el încă ce-au audzit au spus împăratului. Și-ndată, la acel loc ce i-au spus, au trimis slujitori. Carii curund săpară și aflară sicrii de her. În carele era trupul svințului măcenic. Și-neă și scrisore pre tablă săpătă, spuînd că-i acolo îngropat măcenicul, unde loc și-au iubit. Și, socotînd cu scrisorea tabliei, aflară trecuți patro sute de ai. Deci, mulțămîră lui Dumndzău cu tot nărodul ce să strînese.

Intr-această dzi, pomenirea blagocistivilor împărați Marchian și Pullheria Ficioareaua, fica lui Arcadie Împărat. Și să face săborul lor în svința Beserică mare.

Intr-această dzi, pomenirea precuviosului părintele nostru Salman; să pomeneaște și-n ghenuar 23.

* în dzilele Împăratului Theodosie cel Mic

** voinicii

Acesta era în zilele lui Dioclitian și Maximian din Capadochia, trăgându-ș ruda și fiecior de creștini. Și-ncă de tinar într-o mănăstire cu mulțime de călugări, ca la o mic, acolo, întră. Și de la dinși alaltă fineare deprinzându-să, scosă la cap. Pentr-acea, era iubit de toți și mărit. Numai cu minca de-aceasta minca și cu cenuse în loc de piine. Trăi 80 de zile și birui și pre somnul. Și era isteț la ficiorău să mânăstirii. Și pre frații toț numia giupini și li să cuceria. Pre un zrmău au omorit și pre o ficiorău tāmăduit de uscăciuni.

Oblicind de dñsul Lichinie că-i tare și virtucios la trup, l-au pusu-l și fără voce în slujtorii cee de oaste. Iară svînția sa nice așea nu-ș părăsi podvigul. Ce silia de-ș plinia imbe sluje. Și cei nevindecate tāmăduia numai cu ivitul ce să ivia, nu numai a omeni ce și a dobitoce, tot fealul de bole.

Și-ntr-acea vreme, svînții măcenici Dorothei, Victorin, Theodul și Agripa și alți mulț pentru credința lui Hristos căziții cumplit, parnic, cu dinși să fie ș-au iubit fericitul. Și așea în Hristos slrșindu-să cu sabiia, iară acesta să mintui giunghiat cu surița; poate hi pentru a mulți spășenea să mintui.

De-acii Lichinie ieșind de la mijloc*** și Marele Constantin încin- / gind toată stăpînia rimleanțor, să prileji o slugă bună a lui îndrăciti și striga pre svintul. Deci împăratul l-adusă la dñsul și, făcind rugă, îndată să tāmădui. Și cerșu dar nu ală, fără numai să-l iarte de la voinicie și să-ș margă la dorita sălăstire. Și-i deade voce împăratul.

Și, deacăș mearsă la chilie, îl chemă la sine arhierul cetății Sinau și, fără voce, l-au hitronit popă. Și nu mulță vreme răpăosind acela, acesta marele fu pus arhieru. Și-ndată tot fealul de minuni feace. Și dar de prorocie să spodobi, pentru carile de răspuns vederat a une prorocii a pomeni de-a svintului și mirate să cade. Că o muare orecarea audzindu-l și să să blagoslovască de dñsul cucerindu-să veni. Și, cum ieși în fața lui, toate cite din cuonice l-au spusu-i ce-au făcut greșale.

Și-mvățindu-o, o slobodzi inderapată. Și un diacon de la Thracia fracliei, venit pentru blagoslovenie, l-au înfruntat pentru o ficioră ce-au stricat. Și lui Damian, preacuviosul episcop de Silandeici ce să jelu-i că-i neacă și-i strică pîrful, ocina și pămînturile necind, pre ală matcă și cale numai cu ruga l-au mutat. Și alte multe feace minuni, mai multe de o sută, precum spune istoria lui. Deci, așea bine și cum place lui Dumnădzău trăind și cu pipăitul minii și cu umbra trupului și cu cuvîntul singur nelecute bole tāmăduind. Și, plin de zile fiind, s-au răpăosat întru Domnul.

Pentr-a lor svinte rugi, Dumnădzău mulțiaș și ne spășește. Amin.

INTR-ACEASTA LUNĂ, 19, pomenirea svintilor apostoli Arhip, Filimon. Și Apfia.

Acesta era în zilele împăratului Neron ce-au fost ucenici svintului apostol Pavel. Și împfindu-să nedearea Artemidei în Colase, orașul Frighiei. Iară svînții apostoli făcindu-ș sluje și slavoslovie // lui Dumnădzău în besearică. Iară idoloslujebnicii îi pipirăi, alții scăpind. Iară așeaia rămîind, îi prinșără și-i adusără la Androclei și-ndată pusă supț bătăi pre Arhip. Și, ne-duplecindu-să să tāmădieze la idoli, fu îngropat pînă în brîu și-nproșcat cu pietri, săgetat înții de copii. Iară svintul Filimon și svinta Apfia, căziții cu multe fealuri de munci, să săvîrșiră.

Intr-aceastăș dzi, pomenirea svintilor măcenici Maxin, Theodot, Isihie și Asclipiodota.

Acesta astăfînd naînța cnaizului și ne-duplecindu-să să să tågăduiască de Domnul Hristos, fură băgați în multe cazne de munci. Și-nții spînduzurali la un lemn și strujții cu chipteni de fier; de-acii, trăgîndu-i din sat în sat, îi decedără la fieri sireape. Iară svinta Asclipiodota, lovită cu trîntiruti de piciorie și întinsă deasupra unui lemn, birui caznele. Pentr-aceaea, fură amîndoi împroșcați cu pietri. Și trîiți prin locuri aspre, să săvîrșiră.

Intr-aceastăș dzi, pomenirea preacuviosului părintele nostru Ravula.

Acesta dîntru svînții părintele nostru Ravula s-au născut în satul Samosateilor. Și-mvătă la orecare Varipav, om de cinste. Carle grîind cu limba sirilor, și, din tînără vîrstă lucrînd tote bunătățile, să feace călugăr. Și trăiia stînd singur în munte și pre la virtope ca și marele Ilie și Ioan Botezdătorul. Apoi, după cîțva ai, mîrgîind cu altul la Finichia, luminînd ca mai luminat în bunătăți lui și, nevrînd, fu oblicii la mai-marii. Pentr-aceaea, cu agiutorul împăratului Zinon și cu indemnarea lui Ioan, episcop de Virit, feace besearică în mijlocul muntelui cu mănăstire forte mare. Atunce, de-acii

* naștere

** Дѣньсѣ, сѣтѣсѣ

*** scatur

și lăsându-și moșia, să ducă în muntele Sirichie!'' . Și, acolo, aflând un părinte bătrîn și cinstit, și de la dînsul primii îngereșcul chip. Și acela răpăsoind, acesta mearșă la Vomsa, supț toată viață cea aspră. Și, postnicie intrînd și pristăvîndu-să episcopul de Amasîrida, și fără voie acesta suntu în sunt in veni de la Țarigrad și ș-sosi la scaun, deprănd toate le făcea și să nevola: rînduialele svinte, bună podoba oltariului sviut, tocmirea ustavului preuțășe sraclor și mișelor sacocîmja. Și hrana ne / dumnădzăieș și minuni de tot felul să făcea de sviinta sa. Așea bine viețuînd, s-au pristăvit den acestă lume, cu pace lui Dumnădzău sufletul dînd.

Intr-această dă, dintru sviinți părintele nostru Ioan, patriarhul de Țarigrad, acela din scholastic, cu pace s-au săvîrșit.

Intr-această dă, sviintul Zaharia, patriarh de Ierusalim cu pace s-au săvîrșit

Intr-această dă, pomemirea sviintului măenic Macarie și cei cu dînsul șeptedzăci de măenic.

Aceștia era în dzilele lui Maximian împărat. Că, trecînd el prin orașul Apameilor, fură pîrși cătră împăratul că sint creștini. Și, aștăînd și creștini pre sine răspundînd, îndată îi deștină să de brie și-n temniță îi închisără. Și, după trei dzile chemați, îi întrebă. Și, fiîndu-să neclățiți de cătră creștinătate, fură bătuiți cumplit și pre cărbuni aruncați, de-acii, pre leamne intîș și struiți cotele. Și vrînd Maximian mai mult să mihcescă pre sviintul Mavriche, lui Fotinon, hîiu-său, invăță să-i taie capul. Dară, denca-i vădza ne-nduplecați, fiînd creștină și neclăindu-să, îi trimisă la un loc păduros, între două pîraie și un iezec, ce era plin de viespi și gărgăuni și tăuni și țînțari și cleapți de-amestecul. Și, sosînd la locul acela, îi dezbrăcără goți și-i legară la copaci, ungiindu-i cu miare pre vreama cîndu-s muștele. Și a sviintului Fotin trupul aruncînd naintea lui Mavriche, tatălui său, să dusără. Iară fericiți și viteziți aceștia, dzeace dzile și nopți răbdînd acea nesuferită caznă și rugîndu-să lui Dumnădzău, să săvîrșără.

Pentru-a lor svinte rugă, Dumnădzău miluiauște și ne spăsește. Amin. //

INTR-ACEASTĂ LUNĂ, 22, pomemirea aflatelor sviintelor moștii a sviinților măenicii de Evghenia. Carile să aflară în dzilele lui Arcadie împărat.

Thoma sviintul înderepînd scaunul Țarigradului, să aflară svintele moștii supț pămînt dzăcînd. Carile îndată le rădică cu cinste, cu săbor mare. Și multe neputințe și boale să tămăduia. Și, trecînd mulți ai, cu arîtare orecare dumnădzăiască să arîtare orecăruia Nicolai ce scria bine și cleric, și fice mește din ceale multe a lui Andronic și a Iunice, carii dumnădzăiesc apostol Pavel pomenește în *Postanica cătră Rîmleani*.

Intr-această dă, precaviosul părintele nostru și ispovednic Athanasie de Pavlopetria.

Acesta cuviosul s-au născu în Țarigrad, din părinți de cinste și dumnădzăiești și foarte bogati. Și, fiînd stidicos și cu bunătăți din unghi tîner, pofti cînul călugăresc. Deci, ducîndu-să la părințe Porthmulul Nicomidici, să călugări. Și află s-au suu în bunătă, că și împăratului fu giut. Iară cînd fu în-măpărîția lui Leon Iconoborețului, pîrși că cinstește svintele icone, fu băgat supț munci multe și amară scribe și izgnanii. Și, rămînd nemutat și păzînd pînă la moarte pravoslavnică credință, cătră Donnul s-au pristăvit.

Intr-această dă, sviinta Anthusa și 12 a ei slugi de sabie să săvîrșit.

Intr-această dă, sviinți măenicii Sinețos de sabie s-au săvîrșit.

Intr-această dă, pomemirea precavioșilor părinților noștri Thalasia și Limncon.

Den aceștia, Thalasia intr-on oreceș munte s-au pusus chiliia cea de săhstrie. Cu prostac obicei / și cu smerită înlepăcime postnicieșca petrecu viață, pre toți întrecînd. Iară Limenie, și acela, viața postnicieșca minunul, mearșă la vîcuiit cinstitul Maron, a căruia viață rîvînd, iubi a petrece fără necoperimînt. Și, virv de munte sosînd, ce-i supț dînsul orașul Galgala, acolo petrecu postnicieșca, viețuînd, nice colibă făcîndu-și, nice sălăș de umbră, nice cășcioară, ce numai cu un ocolăș de pietri săci pre sine îngrădi. Ceriul aven casii necoperimînt. Dînt-aceșca, și de minuni dar de la Dumnădzău dobîndi și draci să izgonescă. Și boale să tămăduiască ea și apostoli.

Îmbînd odănoară sviintul, și boale să tămăduiască ea și apostoli. Și de vîntre pămînt rău odată, și-aceșta-i boală cumplită foarte. Și, rugîndu-să lui Dumnădzău, s-au islești. Și orbii și

o răgăle de stejar grea de o purta în unere, de-și îngreua trupul. Și dintr-acestea osteneale să vedea că să năștea și i să da dar de la Dumnădzău. Și-au dezlegat și seacăta cu ruga. Și-i mplu și un udelemnari deșertat cu ruga. Și alte seamne multe. Și să dusă către Dumnădzău, răpăosind.

Iară ucenicii lui, unul Moisi petrecu în chilia minunatului Polihronie, lăușind ca bucatele și lîngă arile satului o cășcioară pustie, petrecu într-însă, ducînd viața cu dascalul său, de vreme că n-avea altă nemică în chilie, fără numai un vas cu puținea lînt de carea mîncea. Ațita să folosîră aceștia păriții din lăcuința svintului Polihronie Cuvios ce să nevoîră.

Pentr-a lor svinte rugi, Dumnădzău miluiește și nespăsește.

INTR-ACEASTĂ LUNĂ, 24, aflarea cinstitului cap a svintului Ioan Botezătorului.

Cinstitul acesta și **îngerul în ființă** cap, înția dată s-au aflat de pre voia și vădeala svintului Ioan Preedtece de doi oreării călugări, în casa lui Irod. Că mîrgînd ei la Ierusalim, la inchinarea viață-purtătorului mormînt a Domnului și Dumnădzău și Mîntuitorul nostru Isus Hristos. Și lăundu-o de la cei călugări oreare olariu, l-au adus în satul Emesinilor. Și, pricepîndu-șe dobindă și bine de la dînsul, foarte cu / cînste îl fînea. Apoi, la morte-ș, l-au lăsat la o soru-ș, poruncîndu-i să nu-l scoociorască, nice să-l destupe, numai să-l fîie în cînste. Apoi, murînd și acea femeie, îl luară pre rînd alfii. Iară mai apoi de toți, soși la oreare Evstafie, preut călugăr, carele era eretic cu arianiu. Și carele, deacă-l izgonîră pravoslavnicii de la vîrtopă de unde lăcuia și precipia minunile și iesețiile svintului cap și le scria acealea minui în partea ereticii sale, rămasă svintul cap din scoțenia lui Dumnădzău într-acea vîrtopă de peșteră. Și stătu acolo pînă la dzilele lui Marchel, ce era arhimandrit în vremea împăratului Valentian celui Tinăr și lui Uranie, episcopul de Emesa. Atunce, descoperîndu-să multe lucruri de cinstitul cap, s-au aflat. Și era într-o cană de lut. Și fu dusă în besearică de episcopul Uranie de Emesa, făcînd multe isteșalieni și minui. Și să face săborul lui acesta întru svinta lui procească besearică ce iaste în Forachiia.

Pentr-a svintului tău preadteci, Hristoase, Dumnădzăul nostru miluiește și nespăsește! Amin.

INTR-ACEASTĂ LUNĂ, 25, pomenirea a dintru svintii părintele nostru Tarasie, arhiepiscopul de Țarigrad.

Acesta **au fost în dzilele lui Constantin** și Irina maică-sa. Aceștia au strins al șapte săbor asupra iconoboreților și-au întărit cînstea și-nchinăciunea svintelor icone. Și cu nevoința lui puterea împărătească și oblastiia Rîmului s-au întors la cînștele învățături a svinților apostoli și a din toată lumea svintele săboară. Era atunca în Rîm papa Adrian. Și svînta Besearică s-au făcut una cu tote patriarhie. Și trăi cu bună credință și cu cînste de la împărați. Și, zidînd o svîntă mănăstire în ceea parte de Steno și stringînd // mulțimi de călugări și pre mișei miluînd și bine cîrînd svînta besearică 22 de ai și 2 luni, cu pace s-au săvirșit. Și s-au astruc în mănăstirea ce ș-au făcut. Și era cu totul în șeruitura lui svetii Grigorie Bogoslov de-ș sămăna, fără numai la cărunteate și la ochiul cel lovit. Că acesta nu era nice leac cărînt. Iară săborul lui să face în svînta Besearica cea mare.

328r

Într-această dzî, svîntul Alexandru de sabie s-au săvirșit.

Acesta **era de la Carthagena orașul**, în vremea împăratului Maximian și ighemonul Tiverian, de carcle fu silît să facă jărtvă idolilor. Și nu vru, ce încă sudui cu multe sudălmî pre ighemonul. Pentr-aceaea, l-au spînzurat de virvurile mîmulor și picioarelor, legînd de picioare o piatră grea. De-acii, l-au dus la Carthagena și iarăș l-au spînzurat; și l-au strujit și l-au bătînd cumplit. De-acii, ducîndu-l la Marchianupol, l-au pus cu capul în gios și l-au ars cu fecle iarăș. După acelea munci, aducîndu-l la Thrachia l-au tăiat svîntul cap.

Într-această dzî, pomenirea svîntului **СВѢТОМЪНИКЪ** Righin, episcopul de Scopele.

Acesta **era de la Elada, din părinți creștini**. Și, pentru bunătățile sale și multă blagocistie, fu hirotonit episcop scopeilor. Și, chemat fiind la săborul ce s-au făcut în Sardia, au răsîpit toate eresele cu cuvîntul său și cu îndrăznirea sa. De-acii, virtejuîndu-să la episcopia sa și scornîndu-să goană asupra creștinilor, fu prins de boiarii Țării Grecești. Și, mult muncit, îi tăiară capul.

Într-această dzî, pomenirea svîntului **СВѢТОМЪНИКЪ** Ipatie, episcopul de Gangra.

Acesta **dintru svinți părintele nostru Ipatie**, născut la Chilichia. Și nevoindu-să cu podvig / în Galatia și arhierănd în Gangra, unul fiind din cei 318 svinți Părinți de Nichea a întiului svînt din toată lumea săbor. Era cu totul împlut de Duhul Svînt. Și, răbdînd multe iscușenii și făcînd multe osăbite minui, să feace vestit. Și, împărănd Constandie, fiul Marelui Constantin și apropiindu-să la vistearile* împăratului un zmău foarte mare, de dzăcea la ușa visteariului unde era tot aurul

* cămărice

Isus Hristos și Dumnăzăul nostru. De-acii și alți toți ce-s cu mine!". Și, deaca băură toți și rămasă nevătămăi, vădzind farmăcătorul, să minună buingundu-să. Și căutind cătră svintă, dzise: "Am o otravă foarte tare și, d-i gusta de-aceasta și n-iț îndată muri, voi crede și eu în Dumnăzăul vostru!". Și, deaca adusă otrava și gustară toți și nemică rău nu pătră, să însăpmă farmăcătorul. Și-ndată strînă cărțile sale grămadă, de le băgă în foc, de le arsă. Și credzu în Domnul Hristos, de să botedză și-ș pusă nume Theoclit.

Și, deaca știu împăratul, învăț de-i tăiară capul. Și-nții svintul Theoclit decit alții și-au împut mărturia cu capul tăiat pentru Hristos. Iară pre-alalți svinți, pre toți, cu mare măcența Fotini învăț împăratul de le tăiară vinele. Iară svinții batgiocurind pre-mpăratul și idolii lui, învăț de adăpă pre svintă cu plumb topit cu de alte infocate. Iară coloralaji le turnară în urechi. Și svinții strugură toți, într-un rost dzicind: "Mullămimu-ți, Doamne Isus Hristosae Dumnăzăul nostru, că cu plumb topit și clocotit ai rurănt memle noastre, ca de seate inherbinate în zăduv!". Atuncea Neron, spăimindu-să și mirind, învăț de spinzurără pre svinții. Și-i strujură pre tot trupul și-i arsără cu facii. Și svinții, rugindu-să și n-tărindu-să de darul lui Dumnăzău, să porni în nebunic becnicul și ticăitul Neron. Și învăț de covășiră funingene cu oțat iute, de turnară în nările lor. Iară svinții dzicea că li-i dulce ca miiaerea și ca stredia. Și-nțărindu-să mai virtos, învăț de le scoasără ochii și-i închisă în temniță întunecată, plină de jigăntii spurcate și veninate. Iară svinții cînta și slăvia pre Dumnăzău. Și jigăntile muriră și putorea temniții să schimbă în miros mare. Și-ntunearcul să feace lumină luminată. Și astău Hristos în mijlocul svinților și le dzise: "Pace voaui!". Și, apucind de mină pre // svinta, dzicindu-i: "Cu voi sint eu în toate dzilele vieții voastre! Bucurați-vă pururea!". Și-ntr-acel cuvint îndată dobindiră ochi și vădzură pre Domnul. Și i să inchinară. Iară Svintia sa îi însămnă blagoslovind și dzicind: "Îmbărbătați-vă și vă întăriți!". Și așea să sui Svintia sa în ceruri. Iară de pre trupurile svinților să despoiară de cădzură zgăncele ca nește soldzi. Și să feaceră sănătoș ca și-nții.

Iară spurcatul și uritul de Dumnăzău, cinele Neron, învăț de-nchisără pre svinții, trei ani, să chinuiască într-însă și să moară cu rea moarte. Și, deaca trecură trei ani, avind împăratul o slugă închisă și, trimițind să-l scoată, vădzură trimiși pre svinții sănătoș. Și spusără împăratului, dzicind că: "Galileianii ce-i orbisă ei acmu vād și sint sănătoș! Și temnița iaste luminată și plină de mirosuri scumpe, primenită în slava lui Dumnăzău și casă svintă! Și mulține de apă izvorcește în mijlocul ei, de să strîng năroade de oameni și să botedzără de lor!". Acestea deaca audzi împăratul, să minună și-i chemă naintea sa, de le dzise: "Dară nu v-am dzis să-nțaleageți, cu poruncă împărătească, să nu propoveduiți pre Hristos în Țara Rîmleanilor! Dară aceasta cum o faceți voi, aflindu-vă în temniță?! Drept-aceasta, voi să vă dau încă multe și mari muncii!". Iară svinții dzisără: "Fă ce ție-i-oia, că noi n-om părăsi a învăța de Hristos că iaste Dumnăzău adevărăt și Tvoret tuturor!". Într-acestea cuvinte herbînd de minie, învăț de răstigniră pre svinții cu capețele în gîșul și le strujură carnea, trei dzile spinzurări. Și, cînd mearsă să-i vadză, îndată orbiră trimiși. Iară inderul Domnului pugorînd din ceruri, i-au dezlegat pre svinții și i-au sărutat și i-au facutu-i sănătoși.

Atuncea svinta Fotini i să feace milă de orbitura trimișilor și să rugă Dumnăzău de le deade ochi. Și, credzînd, să botedzără. Iară Neron, deaca audzi, să minie. Și-nvătă de beliră foale pre svinta Fotini. Iară svinta cînta lui Dumnăzău și dzicea: "Doamne, ispititu-m-ai și cunoscutu-m-ai!". Și, luînd piialea ei, lepădără în pîriu. / Iară pre svintă o lepădără într-un puțu săcu. Iară pre cuconi ei, pre Sevastian și Fotim și Iosi, le tăiară boșele de le aruncară cînitor. De-acii, îi beliră foale de le aruncară piiele în pîriu. Iară pre dîș închisără într-un ferecu părăsit. Iară ceale cinci surori a svintei Fotini deaintea sa le-au tăiat țitele; de-acii, le despoiară și pre dîșele de piiale. Și, deaca sosiră la svinta Fotida, ca nu suferi să o ție nime ca alalte, ce stătu singură, vîlcește, de să despuie, cit să miră împăratul de bărbăția și de răbdarea ei. Drept-aceasa, să porni în nebunie după ce-i tăia țitele și despoie piialea de pre trupul ei. Află acel spurcat și-ntunecat și-altă muncă cumplită și groznică asupra ei, că învăț în grădina sa de pleacă cu de-a sila doi copaci și legară pre svinta la ainoidoi copaci și-i slobodziră, de rupsără pre svintă în bucați. Și așea mearsă sufletul ei în mina lui Dumnăzău. De-acia, deaca-i conceni și pre-alalți svinți acela becnicul Neron, scoasă și pre fericita Fotini din puț și o băgă în temniță. Iară ea, cumuș rămasă singură necununată cu alalți, să rugă lui Dumnăzău. Și Svintia sa Dumnăzău îndată i să arătă și o însămnă de trei ori de o feace sănătoasă. Și, mai apoi, după multe dzile, lăudînd și blagoslovind pre Dumnăzău, deade cîinstul ei suflet în mina lui Dumnăzău, în veaci veselindu-să.

Pentr-a lor svinte rugi, Dumnăzău miluiaște și ne spăsește.

333r

INTR-ACEASTĂ LUNĂ, 27, pomenirea lui precucivus părintele nostru și ispoveadnic Procopie Deseatogradețul.

Acesta dinții întrii în călugărească petrecrece. neovindu-să deplin la de tot fealiul de nevoiță călugărească. Și, curățind pre sine, infrunta vitejește și șchiopia pre ceia ce tăgăduia păginește s-ntrupării socoteală a Domnului nostru Isus Hristos. Mai apoi, lupțindu-să și pină la rane, s-au arătat mare mărturisitoriu. // arătind facere de mimuni. Și așa cătră Domnul s-au pristăvit.

Intr-această dzi, pomenirea lui svintul măcenic Ghelaise. Care fu poruncit de la boiarinul să baigătoarească botezdu cu minicicuri, iar el s-au botezat intr-adevărăt. Și de sabis s-au săvirșit.

Intr-această dzi, pomenirea lui precucivus părintele nostru Thaleleu Ispoveadenoul.

Acesta era de rudă chiliean. Și îndrăgind călugăreasca petreacere, să dusă la orașul Gavalilor, departe de-acei oraș, douăzeci de stadii, aflind un holmu la carele era capște dimonească. Intr-însă s-au făcut bordeias, delepnicindu-să în nevoitele călugărești, chinuindu-ș trupul și topindu-l cu posturi și bdenii și cu tichioții. Drept-aceaea, dimonii ce era acolo în capște îl ingrozia cu multe ingrozăcuni. Iară svinția sa îi izgonia, rușinindu-i și rîdzindu-le ticățiiia.

Și, avind dor de mai mare nevoiță, lăsa bordeiul și-ș fence o strămitcea chilie, nice de măsură trupului. Intră intr-însă ghibuit, cu obrazul la genuchii și-ntr-însă dzeece ai petrecind dumndăziaste, cu pace s-au răpdosat.

Intr-această dzi, precucivoul Stefan, cela ce-au făcut ghirocomia, adecă "bolniță pentru bătrîni sau spitalul artilor", cu pace s-au săvirșit.

Intr-această dzi, svintul Nistie cu vine de bou bătut s-au săvirșit.

Pentru a lor svinte rugi, Dumndăzu miluiaște și ne spășește.

INTR-ACEASTĂ LUNĂ, 28, pomenirea lui precucivus părintele nostru și ispoveadnic Vasilie. ce-au depreună strățuit cu svintul Procopie.

Acesta era în dzilele lui Leon împărat leonoborețului. Și, părăsind lumea și ceale din lume, să feace călugăr și să nevoi bine dintru-ntii. De-acia, / timpindu-să goană pentru svintele icoane, stătu vitejește împotriva iconoboreților. Drept-aceaea fu prins și muncit. Și nu s-au înduplecat de la derepate pină cătră moarte, avind intr-ăgutoriu soție și pre dumndăziescul Procopie. Îl străjura preste tot trupul și pregiur cerbice: de-cci, îl băgara la închisoare. Și, timpindu-să tiranulu moarte, hălădui de la închisoare. Și păzia nevoița călugărească, îndemind pre mulți spre bunătăți și-nțorind pre mulți de la zloslavie la pravoslavnică credință în multe rînduri de vremi. Și așa, bucurind și mulțămind lui Dumndăzu Căruia din pruncie au slujit ș-au dorit, să răpăoșă.

Intr-această dzi, pomenirea lui svint **CUTHOM-RIHIA** Proterie, arhiepiscopul de Alexandria.

Acesta fericit fost-au preut la besearica Alexandriei. Și mărgind în soție cu alexandreenii la Tarigrad și cu dinșii depreună svinții Părinți a săborului s-au nevoit asupra creaselor păginești. Și acolo, din săbor fu ales episcop Alexandriei. Iară orearii de ceia ce avea sămînța avea spurcată la icema lor, a lui Evth și-a lui Nestorie spurcaților, făcind zarvă și lăudindu-să c-or opri grul de la Alexandria să smintească hrana Tarigradului. Iară svintul împărat Marchian învăță să nu vie pre la Alexandria, ce să incungiere pre apa Nilului, să vie pre la Pilusion, pre Marea Albă, spre Tarigrad. Și așa să feace foamete la Alexandria. Pentru-aceaea, cădzură la svintul de feac rugă pentru dînș la-mpăratul. Și pentru ruga svintului, lăsa împăratul să vie grul iarăș pre la Alexandria.

Apoi, după sfirșenia svintului împărat Marchian, oreare Timothei, pre poreclă Anlur, căută o noapte fără lună de mearsă pre-ntunecare pre la chiliile călugărilor, făcindu-să că-i finger și poruncindu-le să să leape de patriarhal Proterie. Și ei, ca nește prostaci înșălindu-să, să porniră cu urgie asupra patriarhului. Și svinția sa fugind să scape de dînș, vădu // pre svintul proroc Isaia dzicindu-i: "Întoar-te te și eu voiu aștepta de te voi priimi!". Dară aceasta o dzicea dentru sănilnică și grabnică moarte ce i să găta. Și-nțurindu-să și-ntrind în botezătoare, acolo îl junghiară și demicară cu trestii tăioase. Și hironiră în locul svinții sale pre amăgel Timothei, ce i-au înșelat și suindu-l în scaunul patrierescu. Care lucru deaca oblici împăratul Leon, ce-au împărăit după Marchian, feace pre Timothei să-l giudeoce episcop cu pravila. Și așa-l despoiară din cinstea arhierescă și-l trimisără la urgie, în Gangra. Iară pre acei poporeani, ce-au fost soții la ucidera svintului arhiercu, certatu-i-au împăratul cu rane și cu lipsă de avere și cu slujit mādularilor. Și învăță de hironiră patriarh Alexandriei pre alt Timothei pravoslavnic cu poreclă Salofatiol. Și așa să potoliră sfăzile.

Intr-această dzi, pomenirea lui svint măcenic Nestor.

Acesta era în dzilele lui Decie împărat și Puplei Ighemonul de la Perghia Panfilie. Și, pentru credința întru Hristos, fu prins de Irmărul Boiarinul și adus la ighemonul. Și, mărturisind denaintea ighemonului credința întru Domnul Hristos, îl răstigni. Și, slobodzînd la Dumnădzău mulțămitoare glasuri și întărind credincoșii, să pristăvi la Dumnădzău.

Într-această dzi, pomenirea svințelor femei Chira și Marana.

Acetora le era moșia Verria cea de spre răsărite, de rudă și de moșie vestită și luminată. Și hrană de potrivă rudci. Dară cale călcînd acesteata toate, să-nchisără într-o căcioară și zidiră ușa cu tină și cu pietri, numai ce lăsar-o ferestruică pre unde-ș primia de mîncat și vorovia cu femei ce le venia, trimițînd la Dumnădzău slavoslavie. Și preste tot anul petrecea tăcînd, numai la Petdeseatniță vorovia. Și era îmbrăcate trupurile lor la piiale cu fier greu; și-mbrăcate / cu haine lungi. Și atia să-ntrucură cu postul și cu răbdarea, cît numai dănoară mîncă în patruzăci de dzile. Și-n trei rînduri ce mearșără la Svîntul Mormînt a Domnului Hristos nu mîncară nemică. Iară lungimea călii era de 20 de stadii. Așjderea și cînd mearșără la besearica svinței măcențe Theclii, așea să postără. Deci acesteata așea podobînd petrecerea rodului femiece, să pristăviră la doritul Domn Isus Hristos, mirele lor.

Într-această dzi, svinții măcenici de la Eghipte de sabie săvrîșiți.

Într-această dzi, svinții apostoli Nimfa și Evvul cu pace săvrîșiți.

Într-această dzi de Крестовница, МЕЛАЛА КРЕСТО ПРАКОНА, adică Duminica Svinței Cruci.

Pentr-a lor svințe rugi, Dumnădzău miluiaște și ne spăsește.

INTR-ACEASTĂ LUNĂ, 29, preacuvies părintele nostru Casian Rimleanu.

Acesta era din Rim, din părinți luminați și vestiți de mîrire. Carcele din ceputul vieții sale avea mare ostîrdie la carte și la cuvînt. Și cu luîmea firii sale petrecu toată dascălmea elinească, deprînzînd desăvrîșit filosofia și astronomia, învățînd bine și dumnădzăiasca Scriptură și cunoscîndu-o foarte cu de-adins, pînă la virv de simcea. Și, podobînd viața sa cu curăția de ficiorie, să dusă de la moșie-ș la schit, de să feace călugăr; și să deade la o mînăstire, nevoindu-ș la toată ascultarea. Și, deprînzînd acolea tot fealiul de petrecerea grea și soșind la virv de cumpăt pentru multă a sa poslușanie, să dusă la săhăstrie. Și, zăbăvind acolo mulți ai, topindu-șă cu de toată ticăloșia, trecu la mai multă ispiteală și boinicie călugă- // rească. De-acii, ieșînd de la săhăstrie, cutieră toate mînăstirile a tot Eghiptul și a Thivaidii și muntele Mitricii și Așiei și a Pontului și a Capadochiei și a tot Anatolul. Din carile ș-au strînu-ș viețile taturor părinților și chipurile și petrecirile și nevoițele, mai mult de cum culeage ceara pecețelie inalelor.

Și acetasa o vederează cărțile ce-s scrise de dînsul, carile sint pline de toată iscusia și-nțălepciunea și folosul. Sint scrise de dînsul și alte dascălii. Carile de le va cîti nestine nu scoteală și cu de-adinsul, multă rodă îș va lun dintr-însă și mult folos și va cunoaște dintr-însule și viața și obiceiale a scriitorului. Deci, așea viețuînd minunatul acesta om și așea petrecînd, s-au prestăvit la lăcașele cerului.

Pentr-a lor svințe rugi, Dumnădzău miluiaște și ne spăsește. Amin.

FÎRȘITUL A ȘEASE LUNI.

Pavel tipograf.

NOTE:

1.(trad.n.)(st.) "înainte și la întîlniri"

2.(trad.n.)(st.) "Elîberează-l, lasă-l pe robul tău, Stăpîne !"

3.(trad.n.)(st.) "Mîlednico vrăjtorul"

4.(trad.n.)(st.) "care umbă după soare"

spurcata, Svinția sa să te cearte! Să nu ieși sănătos de-acia, de vreme ce ești ficior dracului și sfățuicți ceale ce-i place!". Acestea dzicînd sînta, îndată căzdu Filostrat și muri. Iară alalte călugărițe, deaceu vădzură lucru ca acesta de mirat, să mira de îndrăznicie ce are la Dumnădzău. Dară tăcură pînă or vedea cea de-apoi.

Și, cînd fu la miadzănopte, vădzu în videnie svînta pre Domnul nostru Isus Hristos și-i dzîsî: "Evdochie, scolare de fă rugă să îmvie mortul, că să cunoști puterea Mea! De-acii, te voi vrednici a sînta, învîsă pre mortul cu ruga ei, pre Filostrat. Carele, sculindu-să, cădzu la picioarele ei, dzicînd: "Rogă-te, Evdochie, dreptă șarbă alui marele Dumnădzău! Să mă ierți de necuivose cuvinte ce ț-am dzicînd: "Pasă cu pace! Și creade în tot-puternicului Dumnădzău, Carele te-au certat pentru necerata Sa milostivire!".

Intră-aceaea vreme, împărăția Avriilian Tiranol. Iară orecarii de ibovniciei Evdochiei, audzînd c-au crezut în Domnul Hristos și s-au călugărit, svătuiră să o pîrască, pornî de dracul. Deci trimisără de o pîră la-mpăratul, dzicînd c-au luat ce din ceata, din banii împărăteș, de-au mîrs la pustie și face mînăstiri. Și cerșură să le dea putere să-i ia banii și să o scoță de-acelea, de vreme că ocîrește pre dumnădzăii și să închină Celui răstignit de iudovii.

Acestea deaca le ceti împăratul, s-au mînat și-au trimis un comis cu trei sute de vitejai, să o ia cu sîla, cu totă avearea, să o ducă la-mpăratul. Iară în-tot-bunul Dumnădzău i le-au arătat acesteia în vis, dzicînd: "Urgie împărătească vine asupra ta și să nu te temi, că Eu cu tine sînt purrea!".

Deci, sosînd vitejii la mînăstire, numai căce o vădzură, iară a intra nu putură, oprîi fiind de dumnădzăasa putere ce îmbla incuigiurînd, trudindu-să trei dzile și trei nopți. Și, vădzînd Dumnădzău că nu să înțăleptîră să cunoscă dumnădzăiasca Lui și mirată putere, să să-nitorcă napoi, căindu-ș nepuînța, ce sîlesc să facă porunca pemintescului împărat, acea fără leage, certatu-i-au ca pre nește vinovați cu direptate Domnul. Că veniri aburi // veninați de cumplit zmau și i-au omorut-i pre tot becincinii, numai comisul au rămas cu trei înși de răspuns în împăratul. Care, deaca audzi, să mînie și chemă tot senatul și dzîsî: "Ia caută o curvă fără cinste cilți vitejai mi-au omorit cu farmecile ei! Sfătuiț-mă ce să fac, ca să nu ne facă ș-alta mai rea!". Atunce fiul împăratului să laudă să margă să strice mînăstirea și o va aduce la giudet. Dară zădar au brodit. Că așea cumș mergea călare, cădzu calul pre coste și i-au fărîmat un picior. Și-l dusără în cergă la-mpăratul și de durori au murit. Iară-mpăratul, pîngînd și bocindu-l, i-au sfătuit Filostrat, dzicînd: "Să stii, împărate, că fericita Evdochia iaste șarbă adevăratului Dumnădzău și nu pote om să-i facă rău, că o apără dumnădzăiască putere! Dară de ț-i-voia să îmvie fiul tău, scrie la dînsa cu cinste, de o rogă cu smerenie!".

Atunci împăratul trimisi carte cu rugăminte cu un trivun, anume Vavila. Carele, deaca mearsă în mînăstire, să închină sîntei și-i deade cartea. De-acia, ieși și ședzu pre o descălecătore, de aștepta răspunsul, și acolo adormi. Și vădzu în vis ingerul Domnului ca fulgerul la chip și-l lovi în coste cu toiaitul d-i dzîsî: "Scolă-te, Vavila, că mortul te așteaptă!". Și-ndată să sculă și mearsă la sînta de-i spusă visul, cerșînd răspunsul. Iară ea feace rugă la Domnul să o lumineadze cum va face să fie cu folos. De-acia, luă tertăciune de la surorile și scrisă așea cătră împăratul, cu multă smerenie și cumpăt dzicînd: "Eu amu sînt o prostacă și ticăloasă încercată de fără-legi și blidnică. De care nu sînt destoinică să fac rugă pentru fiul tău la Domnul Hristos! Iară de veai creade cu tot sufletul tău intru Svinția sa, vedea-vei puterea Lui cea mare și ț să va întorce jealea spre bucurie!". Deci feace trei cruci pre carte și o deade la trivun. Carele mearse de șîrg.

Și, sosînd la mortul, cum pusă cartea pre dînsul (o, minunca ta, Doamne!), îndată s-au sculat. Și nu numai el, ce și toți, cu împăratul, strigară: "Mare iaste a Dumnădzău creștinei Evdochiei, carele face minuni ca aceastea!". Deci feace împăratul de bucuria fiului său masă mare și multă milostenie la mișei au împărțî. De-acii, chemînd pre arhierul cetății s-au botedat cu totă rudenția și slugile / sale, și mult au au trimis svîntei să cheltuiască la mînăstire. Și de multe ori i-au trimis cărți și daruri împărăteș.

Dară preste puțină vreme, împăratul și împărăteasa bine să săvîrșîră. Iară fiul lor cel invis din morți s-au hirotonit diacon. Și preste puțin s-au săvîrșî arhierul cetății și-l hirotoniră pre însul ca un destoinic. Carele avînd sor, anume Ghelasia. Carea, luîndu-ș dzestarea, au mîrs la mînăstire sîntei și s-au călugărit cu doi scopeș ei. Și acolo fîrșîră viața cum iubește Dumnădzău.

Iară după mortea ei, stătu alt împărat păgîn, idoloslujitor. Ș-au pus ighemon în Hiupol pre un aspru și fără omenie, anume Dioghien, carele fusese logodit de orecînd cu Ghelasia, fiica împăratului.

Și pentru ce nu vru Dioghen să să boteadze, nu i-o au dat împăratul. Deci el pînă costă împăratul, au
îtcut. Iară apoi, deacă dobîndi ighemonia și fericita Ghelasia fiind dusă la Domnul Hristos, mirele ei
cei cerese, atacează Dioghen sfătuși să facă rău pentru dînsa svintei Evdochiei ce-au călugăritu-o. Și
mină 8 de viteași să i-o aducă. Dară atunci iarăș să arătă la dînsă Domnul Hristos și-i dzîsă prin vs:
"Priveaghe, Evdochia, flică-mea, și te nevoaște pentru adevărata credință, să dobîndești cununa! C-au
te spari nice liac de munci, că Eu sint cu tine la tote nevoile tale!"

Și, sosind viteajii la a ei mănăstire, au sîguit sînta la sîntul oltariu ș-au luat din sîntul chivot a
sîntului presvit o mică pîrticea din cinstitul trupul Domnului Hristos. Și o au pus la sine într-o răclită
mică, să-i fie de acoperemint și de agutoriu. Și, luîndu-o, o dusără la ighemonul, veaseli, pre veaseli.
Și pentru sîrguiala, mergea și totă noaptea, după poruncă. Dară dumndăziescul înger, feritorul
sufletului ei, mergea nainte, (fîind o mare flăcie. Și-i lumina nevădzut, nevădzînd viteajii minunea. Și,
sosind în cetate, îmvăjă ighemonul să o închidă la temniță și nime să nu cuteadze să-i dea pîine, nice
apă, nice altă gumea. Și, a patra dzî scofîndu-o la giudeț și descoperind obrazul ei, ieși de la fața ei
strălucore ca fulgerul de luminată, cît să minunără toți; și ighemonul mai mult să spămîntă.
Și-nrebindu-o din cine-i și // cine-i și-n ce creade și numele, răspunsă; "Numele mi-i Evdochia și sint
creștină. Și m-am spodobit să mă chem sarbă Unuia aceluși bun și milostiv Dumnădzău, întru Care am
crezudt din totă inema mea. Și nu pote nice un lucru să mă deșparte de la dragostea lui. Deci nu șeada
de mă-nireba, ce dă-i de fi aceea ce-i iaste voia, de te scote mai curund dînr-această grije!". Dzîsă ei
ighemonul: "A ce ț-ai lăsat cetatea și te dusă la pustii de cheltuși în deșert banii împărătești?". Iară
ea răspunsă: "Vie pirîșii de față, să ne-nfășșem, că eu n-am luat nice leac avere împărătească, ce de ai
a grăi de altă, de ce ț-i voia!". Iară ighemonul: "Mai-marii cetății te-au pirît c-ai lăsat dumndăzîi cei
bătrîni și te-nchini la altul tînăr și la besearica lui ai cheluit totă averea. Drept-aceaea, fără multe
cuvinte, fă una din aceste trei: sau tu te-nchină la dumndăzîi sau te-ntorce la viața cea dîntîi sau ne dă
încai averea, să o punem la visteariul țării, pînă nu îți împăratul, să să minie asupra mea!". Dzîsă lui
sînta: "Eu bani niceitî n-am luat, ce numai pre pizmă mă pirîră! Dară nice mincinoșilor dumndăzîilor
voștri nu m-oi închina, că eu m-am vrednicit de sint sarbă adevăratului Dumnădzău și-n
tot-milostivului și de dînsul nu m-oî tăgădui nice dănăoră, de mi-ai face 100 de mii de munci!".

Deci, vădzînd boiarul nemutarea ei, îmvăjă de o dezvăscură pînă în brîu și o bătură cu rane, 2
ceasuri, cu cumpite bătăi de munci. Atunce îi dzîsă iarăș boiaorul: "Hie-ți millă, nevastă, de
frîmșeatea ta și fă jărtvă dumndăzîilor, să nu piaie rău frîmșeatea ta!". Și-i dzîsă sînta: "De-ai hi om
înlăpt, să giudeci drept, ai cunoște folosul tău ș-ai creade într-adevărul Dumnădzău și ț-ar ierta
fară-legile tale ca un milos! Iară de vreamă că știința ta te osindeaște pre morte, te așteaptă munca
focului veacnic!".

Atunce mai rău miîndu-să ighemonul, învăjă să o dezbrace de tot și, spîndzurată, să o bată mai
cumpit. Și, vrînd să o dezbrace, aflară în haine-i răclita cu sînta pricoșenie și o deaderă la ighemonul.
Iară el, cum o deschisă, îndată ieși foc și arsă pre dvoreanii depregiur dînsul. Iară pre ighemonul l-au
săcat de giunțate de trup. Și căduz gios. Să boicia olecînd și striga: "Leucuaște-mă, soriuțe,
domnitoriu, / să poci arde pre această farmăcătore!". Și, deacă dzîsă așea, i-au venitu-i fulger din
ceriu și l-au ars de l-au umorit. Și ș-au strîns totă cetatea de-l plîngea. Iară unul din viteajii văduz pre
un tînăr cu chipul de fulger, cu veșmintele albe, de grăia cu svînta și o acoperia cu o supțire năfrămă,
să nu să vadză trupul ei. Acestea deacă văduz acel viteaz, mearsă de să închină svînte, dzîcînd;
"Primiiaște-mă la pocăință, sarba adevăratului Dumnădzău, că întru Svînția sa credz și eu,
un nevrednic! Și te rog, fie-ț millă de ighemonul și-l rădică de-l îmvie! Pentru ca să crează și cei mulți
atași întru Domnul Hristos, pentru svînția ta!". Și dzîcînd aceste, o dezlegă de la lemn și o pugoři
cu dînsul. Iară ea feace rugă în taină, mult ceas, cătră Domnul Hristos. De-acii, în gias mare dzîsă:
"Doamne Isus Hristoase, Cea ce știi ascunsele inemii ș-ai făcut lumea cu înlăpțecinea ta,
poruncește să să scole toți acești umoriți de foc, pentru să slăvescă numele Tău svînt!". Acestea cătră
Dumnădzău rugîndu-să, să-ntorsă cătră morți și-i atînsă pre toț cu sînta ei direaptă, dzîcîndu-le: "În
numele lui Isus Hristos, sculați-vă!". Și îndată (o, de mirata minune!) toți, ca din somn să sculară
sănătoși și-ntręi. Și crezură cei mai mulți din cetate.

Și atunci venei veaste comitului unde sta cu ighemonul. Și-i dzîsără că: "Femeia ta, scaldîndu-să
în feredu, au țesinat ș-au murit!". Iară el, deacă audzi, de jeale ș-au rumt pre sine șervănosea. Și
alergă cu ighemonul de-ș văduz mortă femeia. Și să vertijea la svînta. Și-i dzîsă Diodor: "Cu adevăr
creoz că mai putearnic iaste Dumnădzăul tău decit ai noștri și mai mare. Iară de vreamă că încă tot

stângăcedzu ne-ncredzindu-mă, scolă-mi femeia și mă voi botedza cu totă casa mea!". Și-i dzisă măcenița: "Domnul meu face-va minunea ca un milostiv, pentru să creadză în Sînția sa și alți mulți!"

Și mearsă la acea mortă cu tot nărodul și cădzu la pămînt, de feace rugă mult ceas. De-acii, sculindu-să, dzisă cu glas mare să o audză toț: "Doamne Isus Hristoase, Fiul și Cuvîntul Părintelui, Cela ce învii morții, Dumnădzău tot-putearnic, îmvie și scolă pre Firmina, ca să creadză și ca și alaiți intru Svinția Ta viul Dumnădzău cel bun, cel vecinic!". Aceastea deaca să rugă, îndată morta sări din năslăie de învisă. Iară prăvitorii, deaca // vădzură minune ca aceasta, strigară toți ca dintr-un rost: "Cu adevărat Dumnădzău tău iaste adevră și dirept! Intru Carele și noi ne-ndoi creadem!". Și să botedză nărod mult. Și ighemonul cu Diodor Comiesul și cu totă ruda lor să botedzără.

Și rămasă svînta în casa Firminei îmvațînd. Iară acolo apropo, într-o grădină, să ținea un zămu. Carele cu suflarea sa au umorît cuconul unii vădove. Carea, bocîndu-ș cuconul și audzîndu-o sînta la Diodor ce-l îmvisese și-i dzisă să facă rugă să-l îmvie Domnul. Iară Diodor, lenindu-să, dzicea că nu-i vreadnic a ceare la Dumnădzău dar ca acesta. Și-i dzisă sînta: "Eu credz în Dumnădzăul meu, că, de vreme c-ai credzut ne-ndoi intru Svinția sa, asculta-te-va! Numai te rogă cu tot sufletul și vei vedea nemăsurata lui milostivire!". Deci, plecîndu-să la pămînt cu capul Diodor, să rugă așea, bătîndu-ș pieptul și curînd fierbinți lacrămi: "Doamne Dumnădzău ce m-ai spodobit a te cunoște eu, un păcătoș și nevreadnic, prin mijlocul sîntei tale aceștiia, carea o tremisăși la noi să ne izbăvînd de minule dimonilor, primeaște și ruga mea ceasta, că știu cum mi-i credința spre Sînția Ta, nepremeniță! Și rădică de îmvie pre acest mort, în slava Ta tot-putearnicului Tău numel!". Aceastea rugîndu-să, dzisă cătră mortul: "În numele lui Isus Hristos învii și te scolă!". Și îndată s-au sculat.

Iară svînta încă s-au rugat Despuitorului Hristos, așea dzîcînd: "Doamne Dumnădzăul meu, ascultă-mi și mie, unii smerite, și porunceaste vrăjmașului și vicleanului zămu să vie aici, denaintea nărodului, să creape, ca să nu mai umoră și pre alți șerbii tăi!". Aceastea dzisă și-ndată vinei acel cumplit zămu, cum vrea fi gonit cu foc. Și cădzu gios de muri. Iară prăvitorii, vădzînd minunile, credzură în Domnul Hristos. Și toț să botedzără.

Și, preste puțînă vreme, firșindu-să Dioghen Ighemonul acesta cum iubeaste Dumnădzău, stătu alt ighemon, anume Vichentie, cumplit spre creștini și neomenit. Care, deaca audzî de isprăvile sîntei și, știînd că într-alt chip nu o va putea umorî, au trimis slujitori și tăiară cinstitul ei cap, în ziua întia a întia lună. Care la rîmleani să chiamă "martie". Și așea împlîndu-ș alergătura mărturie sale, sufletul i-au mărș în ceru. Iară cinstitul ei și cu totul cinstit trup au rămas / pre pămînt, izvoriînd după morte minuni. Care dar și-au dobîndit la Dumnădzău pentru ferbinte a ei pocăință. Căruia să ne spodobim și noi în Hristos Isus Domnul nostru. Căruia-i slava în veaci. Amin. Văleat 5660.

Intr-aceastaș dzî, svînta Domnina și cu soșile ei.

Aceasta s-au născut din părinți creștini și bogăți. Și sînfîndu-să pre sine lui Dumnădzău din cuconie, s-au dat în schităciia călugărici ei și în grea petreacere. Că și-au făcut o coliboră în grădina mîne-sa și petreaca acolo totă dzua, udîndu-ș cu lacrămile nu numai obrazul, ce și hainele ce purta, de păr aspre. Și, pre la cîntători, de nopte mergea la sînta besearică, de să ispoveadia lui Dumnădzău și mulțămia cu tot nărodul. Mîncarea ei era linte muată cu apă. Trăia cu podvig trudit, de-ș împutînasă trupul, era ca de giumătate mortă, fața și-purta acoperită de nu o vedea nime, nice ea pre nime la obraz. Cuvîntul ei era cinsteș și puțîn. Și cu dumnădzăiești bunătăți postnicești și ostenețe dzua și noapta s-au mutat la mirele ei cel iubit, la Domnul Hristos, în veaci de să bucură.

Intr-aceastaș dzî, sînta măceniță Antonina și sîntii măceniți Silvestru și Sofronie de sabie să săvirșiră. Sîntul Nestorie de sabie s-au săvirșit.

Pentr-a lor sînte rugi, Dumnădzău miluiaște și ne spăseaște. Amin.

INTR-ACEASTĂ LUNĂ, ÎN 2, SVÎNTUL CULTROMIHHH Theodot, episcopul de Chirinia. Leat 5820.

Acesta au fost în vremea lui Lichinie și a lui Savin, ighemonul de Chipru. Și pentru mărturia în Hristos astătu naintea ighemonului. Și-l bătu cu vine de bou. Și spînzurat l-au strujit cu drăpănari de her și pre pat de her îmfocat l-au culcat. Și dintr-aceastea ieși preaslăvit, fără bețire, cu darul lui Hristos. De-acii, îi bătură pironi în talpe și-i silia de alerga. De-acii, bîgîndu-l în temniță, de-ș potoli gona de pre creștini, că stătu Constantin Împărat creștinul și svîntul. Și-l slodobzîndu-l din temniță // în 19 a lui ghenuarie, cînd sârbăm și pomenirea sîntii sale.

Și, trecînd 2 ai, s-au pristăvit ca astădz, în 2 a lui martie. Pentr-aceea îl sârbăm și astădzi.

Intr-aceastaș dzî, sîntul măcenic Coint, făcătorul de minuni.

343r

344r

Acesta s-au născut în Frighia și învăță blagocestii. Și, mîrgind la oraș, la Neohida, împărția mistenice la mișei și lipsii. Iară în dzilele lui Avriilan Împărat, dojenindu-l ighemonul Ruf să facă jărvă la idoli, l-au apucatu-l pre ighemon un dimon. Și, cîzînd la sintul, l-au ișcalit și l-au slobozîd, dîruindu-l cu daruri. Și, într-âl rînd iară, ducîndu-l în capșete, au scornit cutremur de-au căzud capșetea pre idoli. Și fugind toți din capșete, îl făsar.

Și, după cutremur, după 40 de dzile, veni eniajul Cleah. Fiînd forte slujitoriu idolese, învăță de prinsăre pre svîntul și-i frînsăre fluierie piciolelor. Și înduă l-au ișcalit Domnul Hristos. Și, petrecînd după iștenice, îmbla de ișcaliia cu numele Domnului Hristos totă bola și neputința și fulgerătura. Și agiuta mișei. Și așa s-au pristăvit sinția sa cătră Trîvime.

Într-această dzi, sintul măcenic Nestor și Trîvime.
Aceștia era din satul Chiretonilor de la Perga. Și, în dzilele păgînului Dechie, vînduți de idoloslujitelii la cneajul orașului și mărînsînd pre Domnul Hristos, îi dezbrăcară și-i bătură cu vine uscate de bou. De-acii, îi spînzură și-i strujiră pînă li să vedea mațele. Și, neschimbîndu-ș gîndul de cătră Domnul Hristos, le tătară capetele.

Într-această dzi, svîntul apostol Parmena, unul din șapte diaconi.
Svîntul măcenic Troadie și cu soțiele ce măturisiră la Dechie Împărat.

Svîntii măcenici Andronic și Athanasia de sabie s-au săvîrșit.

Într-această dzi, sintul Arsenie, episcopul de Tversca, leat 6917, de Țara Moscului.

Pentru-a lor sinte rugi, Dumnădzău miluiaște și ne spăsește. Amin. /

ÎNTR-ACEASTĂ LUNĂ, în 3, pomenirea sinților măcenici Evtropie și Cleonic și Vasilisc;

5796.

Aceștia era în vremile lui Maximian. Era rudenie sintului măcenic Theodor Tiron și într-o slujbă de voinicie cu sinția sa, de la Capadochia.

Deci veniră naintea ighemonului Asclipiodot. Și-i bătură cumplit și pre sintul Evtropie bătură peste gura căce sudui pre ighemonul. Și ucigătorii să obosă ucigîndu-i. Iară sinții măcenici, ivindu-li-să Domnul Hristos și cu sintul Theodor mare măcenic, să-nstănoșară. Și dintr-aceasta minune credzînd mulți în Domnul Hristos și creștîndu-să și primînd morte de sabie ca nește destoinici măcenici, dobindînd cununa vieții. Iară ighemonul, schimbînd și ispitînd cu măgulăciuni să schimbe pre sintul Cleonic din credința Domnului Hristos, giruindu-i destule și dîndu-i și sintul nemică domolindu-să, ce încă mai tare ascuțindu-să, risă de nebulnia ighemonului și batgiocuri ticăiția idolilor. Că, făcînd ighemonul jărvă idolului Artemidei, iară sintul, cu ruga, i-au oborît gios idolul. Pentru-aceea, turnară preste sinți smolă topită cu rășină, trei căldări. Și ferindu-i Dumnădzău nevătămați, iară pre slujie are. De-acia, răstîgniră pre cruci pre sinții Cleonic și pre Evtropie; și așa să săvîrșiră. Iară sintul Vasilisc băgat în temniță și preste puțina vreme s-au săvîrșit și sinția sa.

Într-această dzi, sintul ~~CULTORULUI~~ Theodorit, presviteriul de Antiohia.

Într-această dzi, sinții Zidon și Zoil cu pace săvîrșit.

Într-această dzi, preacuvioasa Piamona Ficiora cu pace s-au săvîrșit.

Pentru-a lor sinte rugi, Dumnădzău miluiaște și ne spăsește. Amin.

ÎNTR-ACEASTĂ LUNĂ, în 4, preacuvios pîrintele nostru Gherasim.

345r **Acesta, din cuconice învățat în frica lui Dumnădzău și călugăindu-să, mearsă la mai nontrul pustiei // Theladei, în vremea lui Constantin Împărat Bărbos, ficeorul lui Iraelie. Și atita s-au nevoit spre bunătăți, cit s-au făcut casă lui Dumnădzău, de stăpînia și ficele. Că, tîlîndu-să cu un leu inghimpat șchiopătînd, i-au scos ghiumpul și l-au legat cu iruri de l-au tîmăduit la brîncă. Și de-acia, slujia la multe și greale poslușanii leul. Și ducea pre asinul de-âl peștele. Carole căra apă la sehit.**

Iară, odănoarii, trecînd nește călători cu cămile, luară pre asinul, adormit fiînd leul. Și, venînd sara leul fără asin, cugetară c-au mîncat leul pre asin. Și-l osîndiră de căra leul apa și făcea slujba asinului. Și sirguia de mercea străjuînd calea la-torsul acelor neguțători, pînă cînd vădzu unde vin cu cămilele și cu asinul; și așa le deade spaîmă de fugiră. Și luă leul de friu pre asin cu cămilele înșirate și adusă la sintul. Iară sintul cătră ucenici: "Fără vină s-au osîndit de noi leul!". Și învăță de slobozîră de la slujbă. Atunce leul, plecînd capul cu chip de metanie, să închină și mearsă la pustie, venînd dănoară în săptămîna cu-nchinăciune de-ș lua blagoslovenie. Și, deaca să pristăvi sintul, veni leul pre obiceiă și ncaîlînd pre pîrintele, îl dusură la mormînt. Iară leul, deaca vădzu mormîntul, feace

* într-âltul dzice "în dzilele lui Marchian Împărat, 5908"

chipuri de plins și de jeale după dascalul său. Și mirosindu-i mormintul dinpregiur, mugind cu jeale. De-acii, răgi tare și muri deasupra mormintului sîntului. Că așa proslăvește Dumnădzău pre ceia ce-l proslăvise pre Svinția sa, de le slujese și fierile cînd își păzase chipul și icoana ne-nînată și curată.

Într-această dzi, sîntul Pavel și Iuliani, sora lui.

Aceștia era în vremea împăratului Avriilan, în Ptolemaide, frați de pre trup, născuți în rudă bună și bine crescuți, mai mult cu creștină cea bună decît cu laptele. Că Pavel, de tinerel cîtînd sintele cărți și chîtindu-le înțelesul cu osîrde, astupa gurile pricitorilor. Și era strigătoriu, bine-vestitoriu dumnădzăiesc de socotînda Fiului a lui Dumnădzău Ce s-au intrupat pentru noi.

Și, vădzînd pre împăratul venit în oraș, îmvătă pre soru-să să îndrîznească să se stea cu inimă tare împotriva creștiniei ce veni să facă acel muncitoriu orișeanilor creștinilor. Și, fă- / cîindu-ș sinele cruce, fu cunoscut sîntul și prins și adus la împăratul. Și mărturisî pre Domnul Hristos, iară pre idoiile oărf. Și îmvătă împăratul de-l spîndzură și-l strujură cu munci cumplite.

Iară soru-să vădzînd, sudui pre împăratul a ce-l muncește fără vină. Pentru-aceea, o prinsă și pre dînsu de o munci spîndzurată. De-acii, pre-amîndoi băgă într-o căldare cu smolă și neîmfîngîndu-i, nice betejindu-i, îi scosără și-i culcară pre pat de fier îmfocat și deasupra-i bătură cu beațe. Cînd și Codrat și Acachie jeluînd pre sînții, le tăie împăratul capetele. Iară sînții cruțîndu-i Dumnădzău nebetajiți mult, îi aruncară în tennăi, în legături de fier. Și, dezlegîndu-i svințul înger de la Dumnădzău și săturîndu-i cu hrană sîntă, mulțămîră lui Dumnădzău.

Și iarăș astînd naintea împăratului și nevrînd a jărvi la idoli, îi bătu spîndzurăți. Iară unul din bătușii, fiindu-i milă de sînta Iuliani, anume Stratonice, să abătu na sînța și credzu în Domnul Hristos, din ce că-l îmbrăbăta sînta să o bată fără milă, cum i-au dzis împăratul.

Și mîniindu-ș împăratul pre Stratonice, i-au tăiat capul. Iară pre svinți i-au îmchis cu gînganii și jigani veninate. Și, rămînd nebetaji, iarăș i-au scos la munci. Pre Pavel legat la un par de her și bătut cu măciuci de plumb peste maseale și cu-mblăcie de her îmfocate îl bătură patru înși pre dimbe părți. Iară pre sînta Iuliani o dusără la curvărie să o strice omeni curvăreți și spurcăcioși. Și carii cum mergea, iară îngerul Domnului le da țărni în ochi cu picioarele și-i orbia. Dară sînta îi îștealia cu ruga, spălîndu-le ochii cu apă. De-acii, o luară și pre Pavel, fratele ei, de-i aruncară într-o gropă cu foc. Și să ivi deasupra un nuor plin de foc și vărăș ploie de foc lîngă Avriilan. Iară el, de frică, îmvătă de-i scosără din gropă pre sînții. Apoi îmvătă de le-au ars obrazele cu fieri și trupurile. Tote muncile acesteia le răbdară pentru dragostea Domnului Hristos sînții măcenici. Mai apoi le-au tăiat capetele. Și așa dobîndîră cununa slăvii iubiiții lui Isus Hristos.

Într-această dzi, sîntul Grigorie de Chipru cu pace s-au săvrîșit.

Pentr-a lor sinte rugi, Dumnădzău miluiaște și ne spăsește. Amin. //

ÎNTR-ACEASTĂ LUNĂ, în 5, pomenirea sîntului ПРАВОСЛАВНИК Conon de Isavriia.

Acesta era în vremele sînților apostoli, din sat Vadani, ficior lui Nestor și Nadei. Cari, însurîndu-l, iară el mai virtos pofti să trăiască în curăție cu fata. Și spun cum arhanghelul Mihail I-l îmvătă creștină în Domnul Hristos și l-au botezat în numele sintei și viață-ncęptormiceii Troițe și l-au pricęstuit cu Sintele Taine și i-au datu-i de la Dumnădzău să poță face preaslăvite minuni. Drept-aceaaa, au plecat și femeia sa, pre Ania, că așa să numia, o plecă să trăiască amîndoi în ficiorie, botezîndu-ș și pre părinții săi întii și făcîndu-l pre tatăl său, pre Nestor, de mărturisî pentru Domnul Hristos. Și feace de cunoscură și idoloslujelniciei pre Domnul Hristos, Dumnădzăul tuturor. Cînd vrură să facă jărvă unui întunecat și căznat dimon într-o peșteră, că, de frică, și singur dimonul să mărturisă că nu-i el Dumnădzău, de feace pre acel nărod fără număr ce să strînsesc de strigări: "Tot unul iaste Dumnădzău cela a lui Conon!". Și acesteia glasuri și pină astădii la dzua sîntului le strigă isavreenii în glasul mare.

Și atîta dar și puteare au luat de la Dumnădzău asupra dimonilor, cit le făcea silă de-i băga la lucru, la plug și la pîndărie, de străjuia sămănturile și pomele. Pre alții i-au îmchis în uciore și i-au peclituli. Și i-au îngropat sup temelile casii sale. Iară prilejul măceniciei sînțiii sale așa au fost că, venînd Magnus Ighemonul acolo cu porunci împărătești și prînzînd pre sîntul, pusă-l naintea sa. Și, mărturisînd pre Domnul Hristos Dumnădzău adevărat, l-au bătut forte cumplit. Și, stringîndu-ș nărodul să scoță pre sîntul și să ucigă pre igheumonul, așa prînzînd de veaste, au scăpat. Iară nărodul dezlegară pre sîntul și-l ghearsără de singele ranelor, îl dusără acasă. Și, trăînd șapte ai, să pristăvî către Dumnădzău.

Și spun că după pristăvirea sînțiii sale, prăfăcîndu-i casa să o facă besearică, aflară aceale uciore cu dimoni. Și, fiind greale, le pără că sînt pline de aur. Destupînd unul, ieșîră dimonii ca nește

fec, cît să spîriară / toț de cădzură gios. Și să răsîpia lucrul ce să lucra și după apusul sorelui nu cudeza nîme a treace pre aproape. Dară, preste pușin, s-au mîntuit locul de dimoni, pentru ruga svîntului, postindu-să creștîni cu rugă, cu post cu bdenii. Așea-i devestevnicia de mare naintea lui Dumnădzău.

Intr-această dzi, sîntul măcenic Conon Grădinariul.

Acesta era în dzilele lui Dechie împărat din Nazaretul Galileei, 5756. Și, ducindu-să de-acolo, mearșă la satul Mandonul de Pamfilia. Și era la un loc ce-i dzic Carmia, lucrînd o grădînă și trăindu-ș așea viața. Și era la obiceiaie întreg. Și ceia ce mearșără să-l prîndză, privîtîndu-l în ris, sinția sa le-au mulțămît, sărutîndu-i și privitînd într-adevăr. Iară ei, spuindu-i cu ce treabă sînt veniți și cum că-l portăcie igemonul Puplie, le răspunsu: "Ce treabă are el cătră mine și mai virtos că eu sînt creștin? Chiame-ș pre ceia ce-s într-o credință cu dînsul și partecii legii lui!". Dară ei, legîndu-l, l-adusără la igemonul. Și, silindu-l să facă jărtvă idolilor, suspină și ocări pre muncitoriul. Și-i adeveri că va rămînea în mărturia Domnului Hristos, neclătît nice într-un chin, de-ar păți ce ș-ar păți. Pentr-aceaea, i-au bătut pîrone în talpe și l-au silit să alegea naintea carului. Deci, leșînd și cădzînd în genuncîi, să rugă și-ș deade în mina lui Dumnădzău sufletul.

Intr-această dzi, pomenirea precuviosului părintele nostru Marco Monahul, făcîtorul de minuni.

Acesta svînt, fiind ostentori îmbunătățat, crescut-au în sînta Scriptură și s-au suit și la nălțîmea schităciei nevoinței călugăreșt. Și sîmnel acestor două sînt cuvintele ceale de dînsul scrise, că sînt pline de totî învățtura și folosul și a minunilor facere ce i s-au dat de la Domnul Hristos. Dînt-insele să spunem una.

Milcomind sinția sa în ogrădă-ș și pîzîndu-ș ruga și gîndurile, veni o hiară ce să chiamă vaena^{*} cu țînel cu ei orbu și ruga pre sîntul, cu chip smerit, să să milostivască să-i tîmăduiască orbitura cuconului ei. Iară sîntul, șchiopînd în ochii puului și făcînd rugă, l-au tîmăduit. Apoi, pre o dzi, // vaena, jigania aceea, i-au adusu-i plată pentru bine o piiale mare de berbeace. Și sîntul nu o primia, pînă nu s-au apucat acea fiară, de-acu nainte, să nu mai strice oile mișeilor.

Drept-aceaea, de-au fost alta de milos cătră firea necuvîntăreaș, dară cît mai virtos cătră omeni ce-au fost milostivi, că unciunea firii cearcă milă, a-ș fi milos om cătră om, că sîntem dînt-ro naștere. Și altă era de curat sinția sa, cît să giura preutul mănăstirii că nice dănoară cu mîna sa n-au priceștit pre Marco, ce, cînd să apropiia la Sîntele Daruri, îl priceștia ingerul lui Dumnădzău. Și vedea numai mîna pînă la cot cu carea ținea svînta lingură de priceștia pre sîntul. Și să depărta de holcă și de griji lumești. Și, petrecînd în podvig 60 de ai, s-au pristăvit cătră Domnul Hristos. Și era scund la stat. Rareș. Și capul dinontru avînd. Strălîmînd cu darul Sîntului Duh.

Intr-această dzi, sînta măcenică Iroida. Și pomenirea sîntului măcenic Evloghie de Palestina.

Intr-această dzi, sîntul măcenic Evlambie.

Intr-această dzi, sîntul măcenic Arhelau și cu dînsul 142 de măcenici de sabie săvrîșit.

Pentr-a lor svînte rugi, Dumnădzău miluiaște și ne spășeaște. Amin.

INTR-ACEASTĂ LUNĂ, în 6, svîntii măcenici 42, cei în Amoria, Theodor, Constantin, Callin, Theofil, Vasoi și cu sojile lor.

Acestia era cei mai de frunte orașului Amoriei. Care, deacă-l dobîndiră agareanii, luară și pre aceștia sîni în robie, fiind voievodz greci de rudă mare. Carii nice de frică, nice de dragostea vieții, nice din slăbiciunea a mulți ai în robie și-n ticăloșie, nu ș-au datu-ș cîntea credinței în Domnul Hristos. Ce să luptară cu mîntă bărbătește, neîmîndu-ș sufletul în nemică păgînesc. Și așea mai apoi, nedîndu-ș credința, le tăiară capetele. Și vioși mearșără la Domnul Hristos sinții măcenici.

Intr-această dzi, precuviosul părintele nostru Arcadie./

Intr-această dzi, precuviosul Isihie Ciudotvoretul.

Intr-această dzi, precuviosul Maxim ucis cu pietri s-au săvrîșit.

Intr-această dzi, precuviosul Evfrosin, cu apă undată fierbinte adăpat, s-au săvrîșit.

Intr-această dzi, aflatul Sîntei Cruci de sînta Elena.

Intr-această dzi, aflatul sîntelor cuie a răstîgnirii.

Intr-această dzi, Iulian și Evvul de sabie săvrîșit.

Pentr-a lor sînte rugi, Dumnădzău miluiaște și ne spășeaște. Amin.

* **VAENA**

ÎNTR-ACEASTĂ LUNĂ, în 7, svinții **СВЯТЫЙ ИОНА** în Herson^{*} ce-au fost episcopi: Efrain, Vasiliu, Evghenie, Agathodor, Capiton și Etherie^{**}. 5796.

La decape ani a împăratului Dioclitian, trimișind sîntul Ermon, episcopul de Ierusalim, episcopi pre la osăbite limbi, să strige credința apostoleaste prin păgini și să mărturisască pre Domnul Hristos, trimis-au și pre aceștia la Schithii Tavrie: Efrim în Scithiia, iară Vasileos la Herson. Și, sosind în oraș, strigînd pocăință și credință în Domnul Hristos, îl bătură și-l izgoniră din oraș ca pre un stricător de legea lor și de petrecerea bătrînă. Și să aședză dinafară, de lăcua într-o peșteră ce-i zice Parthenon. Și bucurîndu-să pentru Domnul Hristos că fu bătut, iară mîhnîndu-să pentru orbiciunea necredincioșilor.

Deci, făcînd rugă la Dumnădzău pentru dîșii, îl chemară. Că, murînd un cucuș a domnului orașului, astrucîndu-l și străjuînd la gropă, li s-au arătat în vis mortul dzicînd: "De v-ei voia să inuiu, chemați pre cel strein nemerit ce l-aș bătut cu necinste! Și să credeți în îmvăjătura lui și să vă rugați lui și pentru mine să facă rugă, să mă scoll!". Și feaceră așa. Și îmvisă mortul cu ruga sîntului. Și așa să botedzără părinții mortului cu toți cunoscuții și rudeniile, de să creștinară.

De-acia, necredincioșii, porniți de jidovi, trasără pre sîntul în drum și, zmcîndu-l mult cu bății, ș-au datu-ș sufletul în mîna lui Dumnădzău.

De-acii, după firșenia sîntului Vasileos, venînd la Herson Evghenie și Agathodor și Elpidie, că și ei era // trimiș de episcopul Ierusalimului propoveadnici limbilor, strigîndu-le spăsenie, să sculară asupra-le necredincioșii de-le iegară fără milă și cumplit îi umorără.

Trecînd anul lui Macarie, Efrim și Vasilie, în 6 a lui martie, apoi iară, după ai, fu trimis de la Ierusalim episcopul Etherie. Care, vâdzînd sirepia și ne-duplecarea nărodului, mearș la Țarigrad de grăi Marelui Constantin Împărat, de-au gonit aceale limbi păgine din Herson^{***} cu oști împărătești și băgă în locul lor creștinii să lăcuiască. Și, întorcîndu-să fericitul Etherie cu mulțămire spre Țarigrad, i-au înut calea păgînii de l-au necat în apa Dinprului****. Și acolo ș-au obîrșit măceniceaste neovînta, în șeșe aceștia luni. Și, trimișînd cetățeanii Hersonului la Marele Constantin rugători, le deade pre fericitul episcop Capiton. Și, pîrîndu-le bine creștinilor. Iară păgînilor pîrîndu-le rău și cerșînd sânu de credință, să între în foc episcopul și să iasă nebetjit. Deci episcopul îmbrăcînd svințul veșmint și tocmîndu-să cu omorul și feace sînta cruce și întră în foc. Și, zăbăvînd cîlva, ieși neatin de foc și cu pola felonului plină de jeratec, de să-nspăimără toți. Deci, de ciuda acestii minui, să botedzără toți, deaca să-norsără cătră Dumnădzău. Și, de-acii, la luna dechevie, în 22, s-au mutat de pre lume cătră Domnul Hristos.

Într-aceastaș dzî, Nestor și Arcadie, episcopi de Trimuthul Chiprului, cu pace săvîrșii.

Într-aceastaș dzî, pomenirea precuvios părintele nostru Pavel cel Prostatac.

Acesta dzînt svinții părintele nostru, Pavel cel Prostac numit, era plugari, jăran fofor nepricapat și prostatec, dară era și neîtru și fără minie la fire, ca altul nime. Și avea miuire cu nărov rău și curvăreăță. Și tănuia de cătră bărbat multă vreme.

Iară într-una de dzile, venînd din țarină fără vream, cum întră fără veaste în casă, află pre femeia sa cu altul îm pat. Și, zimbîndu-să rîdzînd, linișor dzisă cătră dîșii: "Bine, bine, pre Domnul meu Isus, nu-m mai trebuie de-acum nainte! Ce țî o ține / și pre dîșă și pre cucuonii! Că eu mă duc și m-oi face călugăr!".

Și-ndată să dusă la fericitul Antonie, la pustie. Și bătu la ușe. Și, ieșînd afară, îi dzisă: "Cine ești, frate, și ce-ț cauț pre-aciea?!". Și el îi dzisă: "Sînt un strein ș-am venit la tine să mă fac călugăr!". Iară sîntul îi dzisă: "De 60 de ai ești de bătrîn, nu poți să fii călugăr, nice să răbdzi scribele și strimtoarea muntelui! Ce mai bine du-te la obște, la mănăstire, să-ț afli de-agiuns ceale trupești, să trăiești cu dîșii fără trudă, că frații vor agiuta neputinții tale! Iară eu ședz aici însuși și mîncînu a cincea dzî și mai mult flămînd!". Iară el nu vru să-l asculte pre sîntul, ce sili să rămîie cu dînsul. Și, neputînd sîntul să-l gonească, să-nucie în chilie și-l lăsă afară dzîi trezile, neieșînd la dînsul. Iară Pavel rămasă nemîncat și nu să dusă. Și, a patra dzî, silîndu-l treaba, deșchisă sîntul chilii și, aflînd pre Pavel afară, îi dzisă: "Du-te de-acia, unche, nu te acolesi, că n-ai puteare să trăiești cu mine!". Iară Pavel feace: "Nu e putință să mă duc aiurea!". Atunce îl ogîndi sîntul de văduz că nu purta la sine nemică, nice traistă.

* Corsun, Crîm

** Aitherie

*** Crîm

**** Nipru

nice piine, nice apă, nice altă nemică. Îi dzîsă: "De vei avea ascultare și vei posluși fără cîrteală și fără leane ce-ți voi dzice, vei putea să te spășești acia, iară de nu, vei face ce-ți voi dzice, în zădar te ostenești de voi te întorci dincătro ai venit!". Și răspundînd, Pavel dzîsă: "Cite im vei dzice, tote le voi face cu osîrdie!". Și sîntul feace: "Stăi dară de fă rugă, pînă oi merge în nontru să-î aduc lucrul!". Și, făcînd fericitul în peșteră, îi prăvi pre o fereastră. Dară el sta nemişcat. Apoi, după al șapte ceas, să feace ca o vrascură de fierbinteală. Și ieșind sîntul, îi deade frunzde de finic și-i dzîsă: "Apocă și împletește sîrad, precum vedzi că fac eu!". Și împleti Pavel pînă la al nouă ceas 15 stîmjeni de sîrad, cu multă trudă. Și-i dzîsă sîntul: "Rău ai împleti, despletește-l și-l împletește de la-nceput!". Și iară nemicat de 7 zile. Și acestea le făcea svîntul să i să supere lui Pavel, să să ducă de la dînsul. Era 149r Pavel, cu lungă răbdare și cu nevoiță, despleti sîradul și iară l-împleti cu multă tocmală și o-// sîrdie, de s-au minunat sîntul.

Și, umilindu-să, îi dzîsă într-apsul soarelui: " Papie, adecă moșule, vrea-vei să mîncăm o bucată de piine?". Iară Pavel dzîsă: "Cum îți pare, părinte?!". Acesta iarăș mai mult plecă pre bătrînul și, pîind masă, pusă patru bucațele de piine, una pentru sine cu de 6 unghii, iară nouăneagului trei bucați. Și, începînd Antonie psalomul, ca să ispitească și-n-o-acesta pre Pavel, i-au cîntat de două ori șease, dzicînd tot acelaș psalom. Iară Pavel să ruga camai cu osîrdie cu svîntul. Și dzîsă părintele către șease, dzicînd tot acelaș psalom. Iară Pavel să ruga camai cu osîrdie cu svîntul. Și dzîsă părintele către Pavel: "Sedz la masă și ia aminte să nu te-atingi la bucate!". Și, făcînd porunca așa cum i-au dzîs, îi dzîsă sîntul: "Scolă-te de-î fă ruga și vei adormi!". Iară Pavel neîntîndzîndu-să la mîncat, feace așa. Iară cînd fu la miadzînopte, să sculă Antonie la rugă și pre Pavel. Și întînsă ruga pînă la al nouă ceas de dzî. Iară cînd fu sara tîrziu, la cînoaară, pîind Antonie o piine de mîncă și de alta nu să atînsă. Iară Pavel minca camai rar și nu fîrșia încă o piine. Și, deaca o fîrși o piță și dzîsă Pavel: "De vei minca și tu, minca-voi și eu!". Și Antonie feace: "Mîe-m iaste destul, că eu sînt călugăr!". Și Pavel dzîsă că: "Eu încă voi să fiu călugăr, destulu-mi-î și miel!". Și să sculară de cîntară ruga. Și, dormînd puținel, iarăș să sculară de-ncepură a cînta. Și, deacă să feace dzău, l-au mînat în pustie să îmbe împregiur și a treia dzî să vie.

Veniră neste fraji la părintele, iară Pavel căuta să vadză ce trebuie să facă. Și sîntul îi dzîsă: "Slujește frajilor tăcînd, neispînd nemică, pînă cînd vor purcede!". Și, împlindu-să a treia dzî de cînd n-au mîncat Pavel, iară frajii îi întrebără: "A ce taci?". Și el, nerispuzînd, îi dzîsă svîntul: "Grăiaște cu frajii!". Ș-au început a vorovi cu dînșii.

Iară într-una de dzile, aducînd oarecine un oлу de miare svîntului, o vîrșă gios și dzîsă sîntul lui Pavel: "Sîringe cu lingura miarea și caută să nu să isprăvască ceva dînr-însă!". Și, făcînd aceasta slujbă nu s-au mîhnit nice liac, nice s-au schimbat, altă oră i-au poruncit să tragă apă și să vearse, fîră lucru, tot dzău.

Și, alteori, / îi punea de-ș descosea rasa și iarăș o cosea. Și, vădzînd sîntul că face tote cumu-l învătă, n-o-doind, necîrînd și neprigînd, îi dzîsă: "Vedzi, frate, de poți să faci așa în tote dzile, rîmii cu mine! Iară de nu, te du dincătro ai venit!". Iară Pavel îi dzîsă: "De ai să-m arăți ceva mai mult nu știu, că cealea ce-am vădzut pînă acmu le voi face tote lesne!". Aceasta poslușanie au dobindînt fericitul acesta, pînă ce-au dobindînt dar și asupra dracilor a-i izgoni. Și-ncredzîndu-să marele Antonie, l-au ținut la sine o samă de vream. De-aci, făcîndu-i o chelie, l-au aședzat acolea să învețe a cunoște viclesugurile dracilor, să să lupte împotrîv-le. Și, trăînd singur un an și mînuni dobindî a face. Și lui Dumndăzdu cum să cade slujind, s-au mutat la sălașele cerului.

Pentr-a lor svinte rugi, Dumndăzdu miuiaște și ne spășește.

ÎNTR-ACEASTĂ LUNĂ, în 8, preacuviosul părintele nostru Theofilact, episcopul de Nicomiidia, în 6332.

Acesta fericit era de la părțile Anatolului. Și, petrecîndu-ș viața de mic din providenția lui Dumndăzdu, ieși de-acelea la Tarigrad. Și, adunîndu-să cu ispravnicul celora ce slujăse la boierii împărătești, de le dzic lătinește **акрѣпчлкъ**, de dau slujbe.

Acesta era Tarasie, marele pravoslaviei străluminătoriu. Carele fu ales de Dumndăzdu patriarh Tarigradului. De-aci, lăsînd de bună voie scaunul, stătu într-a lui loc Pavel Chiprineanul, lumina pre svaestnic. Și-ndată minunatul arhierue feace mănăstire aproape de gîrla Mării Neagre. Și-ș feace călugări pre Theofilact și pre Mihail. De-aci, deaca le știu bunătățile, i-au luat la casa sa cea de rugă. Și, preste puțînă vream, îi feace episcopi pre Mihail în Sinade, iară pre fericitul Theofilact în Nicomiidia. Dară bunătățile lui multe cu-o făcut sînte besearici și bolnițe // și milostenie la săraci!

350r

* li dzîsă Antonie "Păppic, mîncă și-altă piine!"

Dară atita de milos cîl mergea la cei bolnavi de-i spăla cu uncrop cu mina sa și-i ȳtergea pre acei beteagi, stricați de rane și stricați de punoie.

Și, deaca s-au sfîrșit marcele Tarasie Patriarhul, luminînd 19 ani, stătu în scaun înăpăleptul Nichifor Patriarh. Atunci s-au făcut o fimplare grea de lacrimi. C-au încăput spurcatul Leon Armenie, aced urful lui Dumnădzău și creștinilor, carele îndată s-au pornit asupra svintelor icone. Și, obidind patriarhul Nichifor, luă cu sine arhieriei, pre Emilian de Chizic și pre Evthimie de Sardeon și pre Iosif de Solun și pre Evdoxie de Amoria și pre Mihail de Sinade, cu alții mulți și pre fericitul Theofilact și mearșă la acel lepădat de lege tiran. Și naintea lui adusă multe cuvinte svinte din svînta Scriptură. Dară ei, ca o aspidă astupîndu-ș uroschie, n-au vrut să-nălăga. De-acii, fericitul Theofilact îi dzisă: "Vădz-te că calci răbdarea lui Dumnădzău și dălgotăpenia. Dară ț-va veni curund cumplită stricătură și răspă de holbură și nime nu te va scote pentru cuvintele aceastea!".

Dară spurcatul, împlîndu-să de minie, au izgonit pre toți. Și i-au trimis la inchisori pre svîntul Nichifor la ostrovul Tasul, iară pre fericitul Mihail de Sinade la Evdochiada și pre alții pre aiurea. Iară pre svîntul Theofilact în Strovila cetate carea-i supt pusorea Chiverrotonilor, lingă Talatel. Într-aceaea răbdă svîntul acesta isповeacnd 30 de ani. Și s-au răpăosat cătră Domnul.

De-acii, preste puîntei ani s-au potolit ireasele ereticești ș-au luminat pravoslavia în dzilele svîntei împărătease avgusta Theodora și fiul ei Mihail. Și svîntul patriarh Methodie atunci adusă svintele moșii a prepodobnicul părintele nostru Theofilact de la izgnanie la Nicomidia, de le pusă ră în sînta de dînsul făcută beserica.

Acesta fericitul Pavel de Plusiada, Mărturisitorul, au fost în dzilele iconoboreților. Ș-au insuliat cu dumnădzăești cuvinte ca cu nește săgeți pre ceia ce să turba asupra sintei Besericii și pre ceia ce strica tăriiu legii și răspîia sintele icone, de / răspîia podoba și cuvînța sintelor besericii, sprejîndu-și și întrebînd cu răspunsuri tari din svînta Scriptură, pentru sînta iconă a Domnului Hristos. Suferi izgnanii și urgii și greale nevoi. Și așea bine și vitejaște biruînd, deade cu pace sufletul la Dumnădzău.

De la svîntul împărat cel dîntii a Țarigradului, Marcele Constantin, au împărăit în Țarigrad 87 de împărăți. Și dînt-înșii, deaca trecură de la Constantin svîntul 33 de împărăți, stătu Leon Isavru, înțiuul iconoboreț înșelat de nește jidovi astrologi. Și mult l-au dojenit svîntul Gherman Patriarhul din sînta Scriptură și nu vru spurcatul. Acesta au făcut pre Amira de Damasc de-au tăiat mîna svîntului Ioan Damaschin, la decheverie 4.

Și, după dînsul, spurcatul său viu Constantin Cufuritul. Carele s-au cufurit în scăldătorea botedzului. Și, murind cumplit, cu pedepsă amară, s-au potolit gona de pre svintele icone al 37 împărat Constantin cu Irina maică-sa, de-acii, Nichifor și Stavrachie și Mihail Rangave. După acești 5, iară stătu un spurcat de iconoboreț în dzilele svîntului patriarh Nichifor. Carele așjidere l-au dojenit și pre acesta și nu vru să șă pocăiască, carele perî ru cîntînd "ΚΑΤΑΘΙΑ ΒΥΣΙΧΥ ΑΡΕ ΜΟΡΦΙΑ ΑΝΘΡΩΠΟΥ" (că era cîntăreț de cînta bine). Și atunce, în dzua de Crăciun, îl tăiară în beserica Leon Armenie, al doile iconomah, și fiu-său, Mihail Hircavul Travlos. Și Theofil, bărbatul sintei Theodorei. Carea, după mortea lui, cu fiul ei Mihail, au adus svintele icone la cînstle lui Dumnădzău în sînta beserica și s-au tăiat de-atuncea iconoborenia de la împărăți. Ș-au odihnit creștinii de la 46 de împărăție pînă la 87 de împărăție, la Constantin Paleolog, cînd au luat turcii: 36 de-ntii și 40 de-apoi. Numai acei 6 ce dzîșim au fost iconoboreți.

Dară acmu nu demult, o sămănară Calvin și Liuther prin Ardeal și neamți, două fealuri de eretici, calvînii și liuteranii. Precum feaceră așea ț și aflară plată de la Dumnădzău concenire, vieții sale.

Înt-aceastaș dzî, pomenirea svîntului apostol Ermos. // Carele pomeneaște svîntul apostol Pavel în *Postania cătră Rimleant*.

Înt-aceastaș dzî, svîntul măcenic Dion de sabie s-au săvîrșit. Cuviosul Dometie cu pace s-au săvîrșit.

Pent- a lor svinte rugi, Dumnădzău mituiaște și ne spăsește.

ÎNTR-ACEASTA LUNĂ, în 9, svînții 40 de măcenici în Sevastia ce-au mărturisit. Leat 5820.

Acești svînți era din osăbite moșii purcedzînd. Și să afla la o cîată voinicească de oste. Iară pentru mărturia Domnului Hristos fură scoși la-nțrebare. Și, ne-duplecîndu-să șă jărtvască la idoli, înții fură giudecați să-i bată în obraz și-n gură cu pietri. Și-nțorcîndu-să pietrelle, lovia pre ucigași. De-acii, îi băgară goli într-un tazer, în vreme de ger, totă noaptea. Și unul de dînșii, îndrăgîndu-și

351f

viața, au alergat într-un feluciu ce era acolo gătat. Și cît au dat de căldură s-au topit. Iară unul din stărajari sări în locul lui, că văzuse lumină mare pregătur svinții și cumuni puzgore din ceriu pre dînșii. Și una din cumuni neavînd loc, iară făcîndu-să dîna, leșinasă sînții, numai ce să vedea că suflă încă. De-acii, fringîndu-le fluierile piciorilor, și așa dobîndîră cumuna mărturie.

Pentru-aceasta să cunoștea că li-l drag a muri pentru Domnul Hristos. Că unul tînăr ce încă era cu suflet, să gîndi tiranul igheumon că-l va înșela de-l va întorce. Dară maică-sa, temîndu-să că era forte micu dulce, fiule, de-acum Tatălui cerește încă-ț iaste gata într-agiutoriu Domnul Dumndăzdu! De-acum nu te-a mai filat nice o trudă, că să le-ai biruit tote cu bărbăția ta! De-acum ț-va li bucurie dulceață, țugurare și veselie! Carile t-ii indulci împărăind cu Hristos și-m vei fi și rugă cătră Svinția sa pentru mine maică-ta!". Așa șeva svinții cu fluierile frînte deaderă suflotele lor lui Dumndăzdu.

Iară / slujitorii, aducînd cară și-ncărîndu-le trupurile svințe, le adusără la marginea pîrului ce era acolo aproape. Ce, vîdzînd pre acel tinirel ce-i era numele Meliton că încă răsulă, îl lîsară să învie. Iară maică-sa, vîdzînd c-au rămas însuș, socoti că i-i ca o morte și lui și șie de s-a scăpa liiul ei de svinți. Și, lăsîndu-ș ea slăbiciunea și uitîndu-ș durorile ceale de maică, îl rădică în umere-ș și-l în ducea după cară, gîndind că atuncița mai virtos va fi viu cînd l-ar vedea mort. Deci, ducindu-l în umere-ș maică-sa, s-au răpăosat. Și așa scăpînd din grije maica și bucurîndu-să forte cu dulceață de frigenia lui, aducîndu-ș mortul, pre iubitul ei fiu, la locul unde descărcară trupurile svinților, l-au pus deasupra lor, în număr cu alți, pentru să nu fie despărțî nice trupul de la trupurile, ca să-i fie sufletul împreună cu svinții.

Și, făcînd foc mare slugile dimonilor, băgară svințele moșii în foc. De-acii, zavistîndu-le creștinilor pentru svințele moșii să nu-ș a dînr-insele, le aruncară în pîru. Dară totuș, din socoteala lui Dumndăzdu, le-au abătut apa la o rîpă și, luîndu-le creștinii, le-au dăruit dar nefurat de bogăție iubitorilor măcenicești. Și să face praznicul svinților sale în svînta mărturia lor ce iaste lîngă acea de aramă, ce să chiamă Sexapilon.

Într-această dzi, pomenirea cuviosului și purtătorului de Dumndăzdu și ispoveadic Pavel, episcopul de Plusiada.

Într-această dzi, sîntul măcenic Urpasian și sîntul Tarasie și Chesarie, fratele sîntului Grigorie Bogoslov, sînții măcenici moșul, moșea, tatăl, maică și doi ficioi de sabie săvîrșiți.

Pentru-a lor svințe rugă, Dumndăzdu miluiaște și ne spăsește.

ÎNTR-ACEASTĂ LUNĂ, în dzeaze, svîntul măcenic Codrat și cu dînsul Chiprian, Anect și Criscent. Leat 5756.

352r // Aceștia era dia Corinth, în vremile lui Dechie și a lui Valerian și Iason, igheumonul de Ellada. Iară Condrat, rîmînd forte mic de la maică-sa sîrac, să hrînița preaslăvit de la Dumndăzdu, că venia un nuorăz de-i da hrană. Și, deacă crescu vonic, să imprînteră cu dînsul acești sînți, unul dintr-o parte, altul dintr-altă parte venii. Cu carii fu prins pentru mărturia lui Hristos. Și, bătūți cumplit, le tăiară capetele.

Într-această dzi, precuviosoa Anastasiia Patrichia.

În dzilele împăratului Iustinian s-au aflat orecare femeaie în Tarigrad, anume Anastasiia, avînd frică la Dumndăzdu. Fîind din părinți bogăți și de rudă mare. Carea, fiînd patrichie împăratului, înția avea în sine frica lui Dumndăzdu. Să purta în poruncile Svinții sale și avea o bunătate frîșe și multă blîndețe, cît să rușina și să stidiia de fața ei pentru bunătăți și tocma împăratul.

Iară de vreamce ce sămănătoriu cel de neghine are pururea nărav a zavislui și a ocări binele și a nu lăsa pre nime la odihneală, fu și ea rîhnită cu rău de împărăteasa. Și, cunoscînd rîhna din orechine adevărata dumndăziaște înțaleapta, dzisă intru sine: "O, Anastasio! De vreamce ce s-au făcut prilejul bun și nemerit bine, spăsește-ți suflatul tău și vei scote și pre împărăteasa din dobitoceasa rîhnă și ț-vei dobîndi și ție împărăția ceriului!". Și, deaca s-au sfătuit într-aceasta însăș, plăti o corabie. Și, încărîndu-o samă de avuție, alalaltă lăsînd, să dusă la Alexandria. Și, zidindu-ș la Pempton o mănăstire, țasea dumndăziești țăsături, ședzînd acolo și nevoind să plătească lui Dumndăzdu. La care loc și pînă astăzi să cruță mănăstirea ei, țîindu-i numele, că-i dzic mănăstirea Patrichiei.

Apol, preste puțină vreamce, murînd împărăteasa, împăratul și-au adus aminte de Patrichia și-au trimis prentinderea cu mare nevoiță de o cerca să o afle. Care lucru iarăș prînzînd veaste mielșeoaie lui Dumndăzdu, lăsă într-o parte mănăstirea ei și s-au suit la schit, la avă Danil. Și, spuindu-ș poveastea de rîndul ei cătră acel fericit părinte bătrîn, au îmbrăcatu-o cu veșmînte bărbătești

și i-au pus numele Anastasie Evnuhul, adică "Scopitul" sau "Hadinbul". Și, băgându-o într-o peșteră, departe de la lavra / sa, o au închis acolo, dindu-i pravila și învățându-o să nu mai iasă afară din chilie, nice să margă nime către dînsă, învățînd un călugăr de-i ducea dînaoară în săptămîni o cană de apă și o punca dinafară de peșteră și să-ș ia molitvă să să întorcă.

Deci, acolo petrecu acel suflet de adamant și bărbătesc douăzeci și opt de ai, neieșînd și țînd pravila starețului neclătîta. Și ce minte sau ce limbă pote să gîndească sau să spue și să scrie dumnădzăștile bunătăți ale ei, în acei 28 de ai?! Carile ca însăși aducea în tote dzile la Dumnădzău lacrăma, suspînile, plînsurile, bdeniile și ruga, statul în picioare , metaniile și postul și, mainte de tote, și cu tote războiele și năvălîturile dimonilor, dulcețile trupului și vicleane gînduri și alte ca acestea! Dară aceasta înspăimădză pre totă mintea și tot cugetul să să facă aceasta cu totul! Să nu-ș iasă tote dzilele afța ai, femeaic sinclitică, giupneasă așea de mare! Să crecea pururea cu împărăția, deprînsă cu mulțime de glote!

Într-aceasta în tote, agonisindu-să cu podvig bun, să feace vas Svîntului Duh. Și, cunoscîndu-ș sfrîșenia, au scris în hîrb către părintele, dzîcînd: "Părinte cinstite, ia-ți de pripă pre ucinicu-tău ce-m aduce apă și cinile ceale de-ngropat și vino de vei îngropa pre Anastasie Cajenicul!". Și, deaca le-au scris acestea, le-au pus la ușa peșterii denafară. Iară starețul prin videnie din vis pricepîndu-le acestea, dzîsă către ucinic: "Alcargă tare, frate, la peșteră unde iaste fratele Anastasie Evnuhul și caută denafară de ușa peșterii! Vei afla un hîrb scris , ia-l și vino mai de sirg la noi!". Și mearsă de adusă. Și deacă ceti, starețul plînsă. Și, luînd de pripă pre uenic și îngropăciunile, mearsă. Și deșchidînd peștera, aflară pre eunuh bolînd de fierbinteală. Și, cădzînd la pieptul lui bătrînul, plînsă grînd: "Fericit ești, tu, frate Anastasie, că, aducîndu-ți aminte pururea de-acesta ceas, ai nebagat samă peminteasca împărăție! De-acum te rogă și pentru noi către Domnul!". Iară ea: "Mie mai mult, o, părinte, im trebuie ruga a mulți într-acesta ceas!". Și bătrînul dzîsă: "De-aș hi apucat eu mainte aș hi rugat pre milostivul // Dumnădzău!". Și, rădicîndu-să de ședzu pre rogojiora ei, sîrută capul starețului, făcîndu-le rugă. Și, luînd starețul pre uenic, l-au aruncat la picioarele ei, dzîcînd: "Blagosloveaște pre uenicul meu, pre fiul tău!". Iară ea dzîsă: "Dumnădzăul părinților miei Ce mă aștepți într-acesta ceas a mă despărți dînr-acest trup, Acela ce cunoști îmbelele meale într-această peșteră pentru numele Tău și a mea nepuțință și ticăloșie, odîhnească duhul părinților pre dînsul, cum ai odîhnit duhul lui Ilie pre Elisee!". Și, întorcîndu-să evnuhul, dzîsă către starețul: "Pentru Dumnădzău, părinte, să nu vă apropiati de îmbrăcămintele meale și să nu priceapă nime taina mea!". Și, priceștîndu-să de Svînteile Daruri, dzîsă: "Da-ți-mi acea în Hristos peceate și vă rugați pentru mine!".

Și, căuțînd spre răsărite, străluci cum luceaște o strălucere în peștera ei fața ei. Și, făcîndu-și sâmul svînteii cruci, dzîsă: "Doamne, în minule Tale dau sufletul meu!". Și aceasta deaca dzîsă, răpăoșă.

Și săpără denaintea peșterii, să dezbracă starețul de o haină ce purta, dzîsă uenicului: "Îmbracă pre fratele, fiule, preste acealea ce-i îmbrăcată!". Și, îmbrăcîndu-o fratele pre fericită, i să iviră țîșjorele ca nește frunze uscate. Și n-au dzîs nemică de-acesta către starețul. Apoi, deacă obișnîș pogrebania ei, pugoîndu-să, dzîsă uenicul: "Cunoscut-ai că eunuhul era femeaic?". Iară starețul răspunsă: "Cunos și eu, fiule! Ce pentru să nu să răsune și să să cunosă pretutînderca, pentr-acesta o am îmbrăcat bărbătească și i-am pus numele Anastasie Evnuhul! Pentru să nu o ochiască, că multă cercătura de la mpărățul s-au făcut pentru dînsa prin tote orașe și locuri și mai virtos, în părțile acestea. Dară iată că cu darul lui Dumnădzău s-au ferit prin noi!". Și, de-accii, spusă starețul de-amănuntul uenicului viața ei.

Într-această dzî, svîntul Marchian cu leamne stîlic s-au săvîrșit.

Într-această dzî, de **Κυριακῆς** pomeneria acathistului, adică "mulțimitorul praznic a Precistei Dumnădzău-Născătorci ce-au izbăvit Țarigradul de limb".

Pentru-a lor svînte rugi, Dumnădzău miliuște și ne spăsaște. /

ÎNTR-ACEASTA LUNĂ, ÎN 11, preacuviosul părintele nostru Sofronie, patriarhul de Ierusalim.

Acasta marele a beserării luminătoriu era din Țara Finichiei, de la Livanostefanon, iară din cetate din Damasc, fîior a blagocistivi și întregi la-nțepăciune părinți. Pre tatăl îl chema Plintna, iar pre maica Mirus. Deci din aceea împreunînd cu bunătatea firii nevoînța, ș-au dobîndit pre deasură de fire tote științele. Și încă lăcuînd în Damasc, cutriera tote bunătățile ce să făcea la pustiuri.

De-acia, meară la ograda Marei Theodosie întru carea cu tăcerea petrecind, vorovind în singurătate lui Dumnădzău, ș-au întăritu-și inema și mintea cu chititul dumnădzăieșilor Scripturi, prădînd tot ceugetul după ascultatul lui Hristos. De-acia, dorind mai multă învățătură și filosofie, meară la marea cetate Alexandria. Și aflînd pre un oreacă vreadnic la cuvînt om, anume Ioan, plin de totă înțelepciunea și priceaperea, să feace împreună lăcutori și-mpreună sălășlăitori cu dînsul și de aceeaș petreacere și gînd, luînd de dînsul învățături și dîndu-i celuia de ale sale. Că I-lu tîmăduit la ochi de patîmă de cursore, de la svinții Chir și Ioan și-i cerșură plata istealeniei ce i-au dat, să scrie minunile ce să fac de la dînșii în tote dzilele. Care lucru au și făcut.

De-acii, s-au făcut și episcop Ierusalimului pentru a se îmbunătățată viața. Și, căzînd svînta cetate Ierusalim în mina spurcașilor persi, meară la Alexandria, la svîntul Ioan cel Milostiv, ce chevernisia apostolescul scaun. Carele, trecînd la fericiata odihneală, au făcut aceasta cazanie, de-au spus nepovestitul a lui visteariu de milostenie și naltul petreacerii lui, cu cuvînt de pohnaleni, plîngînd și ei forte pre acel fericit.

De-acii, întorcîndu-să iarăș la sînta cetate, nu să pote spune cu cită grijie și trudă pîștea și chivernisia beserica ce i s-au dat, de vreamă că nu ș-au dat nemică somn ochilor, nice dormitare geanelor, căce că n-avea războiul // numai asupra dimoniilor, ce și asupra ereticilor. Pre carii prăvălîndu-i și-nfruntîndu-i cu scrisori și cu pîrîntășii învățături și cu a sale didăscălii, îi feaca de nemică.

Lăsat-au ș-alte multe vreadnice de cuvînt și vreadnice de pomenit scripturi în sînta Beserica. Carile învață direptatea vieții ș-a petreacerii în Dumnădzău. Între carile iaste și poveastea ceii de-asecama cu ingerii în femei Mariei Eghipteancei. Carea s-au nevoit din sus de omeasca fire cu nevoieșt postniciei. Acesta sînt, bine și cum place lui Dumnădzău viețuînd și pre alții învășînd și rost lui Hristos dobindînd a fi și chivernisînd cu precauviușă data lui turmă, în trei ani, cu pace la Dumnădzău s-au mutat.

Într-aceastaș dzi, prestavlenia sîntului Evlhimie, arhiepiscopul de Novgorod, Ciudovorețul. I.eat 6966.

Într-aceastaș dzi, pomenirea cuvios pîrîntele nostru Pionie, prezviterul de sînta Beserica zmirilor.

Acesta era preut sîntei lui Dumnădzău besericii în Zmirna, în vremile lui Dechie Împărat. Și fu prins depreună cu alții. Și, întii, fu adus la Polemon Neocorie. Cu carele au venit în vorovă pentru blagocestia, cu răspunsuri din Scriptură și cu istorii. Și dă credinșă și adeverînjadșă din cealea ce-au fost și ce or să fie și cum Dumnădzău va să ceerce cu focul lucrurile omenilor. Și aduce la mijloc pentru adeverîntarea îmfocatele picuri ploii de foc cu focul lucrurile omenilor. Și aduce la mijloc de ce ce să află la citeva locuri de cură foc din pămînt.

De-acii, fu adus sîntul la Elpidie Cneajul ce era la un scaun cu Neocor, apoi îl adusără și la Candilian Anthipath. Și i-au datu-i firyenie de foc. Așea ș-au implut svînta nevoișă întru Hristos. Și i să fece săborul în Dithostroton.

Într-aceastaș dzi, precauviuos pîrîntele nostru Gheorghie Bogonoset și făcătorul de minuni, celui de la Ipatia, ce-i dzic Novoavlen.

Într-aceastaș dzi, pomenirea svinților măcenici Trofim și / Thal den Laodichia, mărturisji.

În dzilele lui Maximian și Dioclitian împărașilor, fiind Asclpie ighemon în Laodichia, s-au scormit gonă pre creștini. Și, prînzînd pre svinții Trofim și pre Thal pentru mărturia lui Hristos, i-au împröscatu-i cu pietri mult ceas. Și apărîndu-i Dumnădzău, rămasără nebetejji. Aceasta deaca o vădrură cniajul și ceia ce era cu dînsul, să stidîră cu bună stideală și-i lăsară să trăiască puțnel fără cazne. Și, iarăș pirîndu-i, astătură la giudeș. Și, mărturisînd pre Domnul Hristos Dumnădzău adevărăt denaintea tuturor și ocărînd idolii și înfruntînd pre tiranii, i-au pornit spre minie. Drept-aceaea, spînzurîndu-i goli la un lemn, le strujură camea cumplit. Iară sînții, rugînd Dumnădzău și pre elini ocărînd, feacăeră de să porni spre minie turbată cneajul.

Deci au scoctit ș-au învățat să-i spînzure la cruce. Și, dîcîndu-i la acela loc, mearsără după dînșii multă mulțime de nărod. Și, răsîgnîndu-i, ei făcea rugă la Dumnădzău de pre cruce. Și vorovia cătră nărod de folosul sufletese. Iară nărodele să-ndesa să să atîngă la sîntele lor trupuri.

Alții lua picuri de sîntul lor singe, alții din giolgiuri, altul inel și de alte ce să fîmplasă la svinții. Ș-luară de blagoslovenie și de istealenii. Atunce svinții, blagoslovidînd pre toți și luîndu-și iertare, deaderă la Dumnădzău sufletele lor svînte.

Și nește creștini, luându-le svintele moștii, unguindu-le cu mirosuri și înfășându-le în giolgiuri curate, le culcară în sinta beserică.

Iară femeia cneajului Asclapie, tocind cu mirosuri scumpe racla svinților măcenici, au întins deasupra ei un acoperământ scump. Și orearele Rosim și Artemie, omeni dumnezeiești și credincioși, o miță afară de-acolo, o așezară la Petrocopia.

Într-această dză, adusul svintelor moștii la Țarigrad a sintului măcenic Epimah.

Pe-n-a lor svinte rugă, Dumnezău miluște și ne spășește. //

ÎNTR-ACEASTĂ LUNĂ, ÎN 12, pomenirea cuviosul părintele nostru Theofan Ispoveadnicul de Saggeriana.

Acosta era născut din tată Isaac și din maica Theodoti. Și, murind tată-său, l-au crescut maică-sa în domnie unde era de o chivernisia Aegheopelaghitilor. Crescu de 12 ai. L-au înraturat-l maică-sa, fără voia lui, că el iubia la călugărie.

Deci, iubind curăția s-au vorovit și s-au învoit cu fata de-au trăit în curăție făcînd podvig cu rugă amîndoi la Dumnezău, nopțile preveghind.

Și obicînd Leon Împărat Iconoborețul și tatăl feații, îi supăra să le strice gîndul cel bun. Și l-î trimisă împăratul să stea să facă cetatea Chizicului. Și mîrgînd cinstitul, acesta păzi de feace cu a sale cheltualte treaba împăratului. Și era atunci de 21 de ai cînd împăratul muri și socru-său, de să mintui de dișii, nu numai el, ce și lumea.

Și, luînd șepteurile împărăției Irina împărăteasa, atunci aflînd vreamă pre voie tînirei, împărărea auvia la ora săraci și la mișei și ș-slobodzră robii. Și pre dînsă o călugări la mănăstirea Pringhipului, puindu-i numele Irina, că de mirenio o chema Megalusa. Iară pre sine s-au călugărit la mănăstirea ce-i în muntele Singrianchelilor, ce-i dzic Polihthronion. Și n-au mai suferit să mai domnească, ce să așeză la chilie. Să hrănia din osteneala sa, că era scriitoriu caligraf.

De-acii, mearsă la ostrovul lui Calonim, carea o făcu el, de șezdu 6 ai. Și iarăși vene la postrig, Iară la 50 de ai a vîrstii sale, i-au venit bolă de piatră în besică și-n rărunchi și dînt-această cumpătit bolă dzăcu toată viața sa în pat.

De-acii, luînd împărăția Leon Armenie și-l pofti dzicînd: "Vino de fă rugă pentru noi că puceadem la oste asupra barbarilor!". Și sîntul neputînd mearge cu carul, de bolă, mearsă cu corabia la Țarigrad. Și fața acelui spurcat n-au vădzu că i-au poruncit: / "Așa de te vei pleca să faci cum te voi ruga, l-voi face mult bine și mănăstirii tale. Iară de nu mi-i asculta, te voi spînzura într-o furcă, de s-or îngrozii și alții de tine!". Iară sîntul mărturisitoriu dzisă: "Nu-ți cheltui avearea vîstarelor, ce găteadză-î lemul furcii sau și focul! Că eu aceasta doresc să moriu pentru iubovul Domnului Hristos!".

Acestatea auzînd acel fără omenie, l-au datu-l pre mina unoi Ion Fărmăcătoriu. Carele să lăuda și să nălta cu înălțepciunea, dară el era plin de spurcata creșe a iconobornilor, gîndindu-să că va-ntorce pre svintul la strîmbătura lui. Carele învățaș în Ormisa de mănăstirea svintului Serghie și Vacho, ce-i lingă curtea împărătească. Și, întrebîndu-să cu fărnicătoriu și biruindu-l și lovindu-l cu înălțepciunea, arătînd nemutarea gîndului său, l-au trimis rușinat și miinat la nebunul tiran, defăimat mai rău de un prostaț și ne-mvățat, pre riturul acela ce să lînea înjălept și-mvățat. Carele, deaca intră la-mprăratul, feace: "Mai lesne-i, împărate, să domolești herul cu ceară, decit pre acesta să-l întorci!". Și, auzînd tiranul, l-au închis în curțile lui Elvetherie cu straje, să nu lase nime să-i slujască, gîndu-12 ai într-o cășcioră întunecosă, în tote dzilele supărîndu-l. Și, neputîndu-l pleca nice cu închisorea, l-au trimis în Ostrovul Samotrachiei. Și, trăînd și acolo 23 de dzile, s-au răpăosat cătră Domnul, dumnezăriaște, lăsînd multe blagoslovenii ostrovului și iștealenii.

Într-această dză, precuviosul părintele nostru Grigorie, papa de Rim.

Acosta era în dzilele lui Iustinian Împărat. Întîi călugărindu-să, de-acii, și egumenind la mănăstirea sîntului apostol Andrei, ce-i dzic Cliosavre. De-acii să feace și arhieru cu sorti și cu voia lui Dumnezău, iară nu din tîmplare, precum mai gios vom spune.

Că încă pînă era trăînd la mănăstire și scriînd în chilie și cumuș scriia numai de năprasnă, astătu nainte-i un necat de corabie și păgubit, plîngînd și rugîndu-l să-l miluiască. Dară nu era // om cum să vedea lipsit acela ce s-au necat, să aibă nevoie. Ce era inger acela, pentru să-i vadească mila și iubovul de la inema lui. Că i-au venit și în două și-n trei rînduri și nu l-au lăsat cu deșert, pînă nu l-au mai

* АПОСТОЛЪ ПИЧКУЛЪ

adevărât, dzî că-i așa, că "mai mult decît aîta, dzice Domnul, iaste de la neprituriul!" Drept-aceaea, Dumndăzau multe cazne slobode asupr-ne uneori cu seaceta, alteori cu pojarul și cu bole greale și aîlalte nevoi, căce să giurâ omenii și unii pre aîlții bagă la giurâmint și svînta Besearică spurcă cu giurâminturile ..

Înt-acestaș dzî, cuvînt de-a svîntului Ioan Leastvinnic pentru răbdarea lui Chir Călugărul.

Ascultați, fraților, și vă-mvățați, de înfălepciunea lui Dumndăzau mirîndu-vă, în vase de lut aflată. Să spunea svîntul Ioan de-acest călugăraș Chir că mare i-a fost credința și răbdarea și neobosită virtutea. Cu carea mulțîmind răbda, nu numai de la cei mai bătrîni, ce și de la cei mai mici, în tote dzile certare și ocară. Și forte era micșurat și de la masă gonit. Și așa au pretrecut în mănăstire 15 ai, de la toți suferînd nevoie și de la slugi gonit. Că era de rudă mică și limba ș-au oprit. Și i-am dzis: "Frate Chire, ce-i aceasta, că te vîdz în tote dzile scos de la masă și fără cină mult ori culcat?". Darî ei dzicea: "Creade-mă, frate, că nu-mi fac ei aceasta cu vrun rîu, ce mă ispitesc pîrîntii miei, dzîcînd: «Ore iaste într-insul călugăr?» Deci, drept-aceasta, răbd fără bănat 15 ai ispitit, precum im dzîsără la venitura mea: «Pînă în 30 de ai să / ispitesc carii să leapăda de lume. Și pentr-aceasta cu direptate lui Dumndăzau m-am dat, că fără ispiță nice aurul nu lucește!". Și trăi în mănăstire 17 ai și s-au săvîrșit mîndu-să cătră Dumndăzau.

Înt-acestaș dzî, cuvînt a svîntului Ioan Zlatoust, din *Evangelhia* svîntului Matthei.

Dzîsă Domnul: "Luțați giugul meu pre voi! Și vă-mvățați de la mine, că blind sînt și smerit cu inema! Și veț afla răpaos sufletelor vostre, că giugul meu bun și sarcina mea ușoră iaste! Nu va spîriareți dară, giugul meu audzînd, că bun iaste! Dară cum dzîseseși mainte: «Strîmtă! Ușa și îngust iaste drumul au leaneș ești, frate, de dzaci? Ce, de vei isprăvi dzisele, ușoră iaste i sarcina? Drept-aceaea însuș v-au arătat acmu cum să vă îndreptați. De ești smerit și blind și lin, al meu ești, că acestăș bunătate matcă iaste tuturor bunătăților! Că nu numai vei hi altora de treabă, ce și pre tine vei odihni și-ț vei afla răpaos sufletului tău. Și mainte de viitorile bunuri ț-vei lua acia dar de la Dumndăzau! Căruia-i slava și putearea, acmu și pururea și-n veaci de veaci. Amen. "

INTR-ACEASTA LUNĂ, 13, adusul moștilor sînte a svîntului dintru pîrîntii noștri Nichifor, patriarhul de Țarigrad. Leat așa era 6271.

Fîrșîndu-să împăratul Theofil, ce fusease iconoboreț și la morte s-au pocăit și grijînd împărația svînta Theodora Împărăteasa cu fiul ei Mihail, osăbi de alte bunătăți ce feacără și-nîdrăpări, giuducără să fie și blagocistivi cătră Dumndăzau, gîndînd că într-ahl chip nu ș-or putea întări împărația. Și cu acesta gînd minară de chemară pre carii era mai aleș din călugări și, făcînd întrebare pentru sîntele icone, sfătuiră cu tot săborul și izgoniră din patriehie pre acel necuvios patriarh Ioan, călcătoriu de leage.

Și de-acii, cu giudeț dumndăziesce și cu sfatul tutorora feacără patriarh pre marcele Methodie. // 38r Cărele cumuș era învîțat la petrecere și la cuvînt, s-au nevoit cu multe nevointe pentru pravoslavie. Și răbdînd multe rane și inchisori, nu ș-au vindutu-și svînta credință. Și iarăș sînta Besearică ș-au leatu-și cînsîta podobă a sîntelor icone. Iară acia ce o purtasă rău fură izgoniți cu necinste și stătura pravoslavnicii la sîntele scaune.

Și, trecînd de-atunce patru ai, svîntul Methodie să porni cu dumndăziască jelanie. Și dzîsă cînsîntei împărăteșe și lui Mihail: "Nu e cu dreptul a nu să aduce sîntele moști a dreptului și cînsîntului și preocuposului patriarh Nichifor la Țarigrad. Care s-au izgonit fără vină de la arhierie și de la seacn, căce să punea cu nevoință pentru nevinovata credință și ș-au firșu-ș viața la-nchisore." Și, ascultîndu-i împărații, îndată minară cine avură gata să aducă mai curînd.

Și mearsă cu dînșii și marele Methodie cu preuți și cu călugări și cu mulțime de nărod. Și, sosînd la sînta besearică a svîntului Theodor, unde era sîntele moștii a svîntului mărturisitor și sîrînfîndu-le și făcînd litie cu benie totă noaptea și cu cîntări, le-au scos din mormînt, aflîndu-le cu totulul tot întreg și nescricat, 19 ai ce stătusă îngropat (vedzi Calvinule, vedzi Luterule, necredinciosule, sîntele icone și sîntele ose a sîntilor ce le ocărăști tu, lucrurile lui Dumndăzau ceale ce-i plac **Ex** 31.13, **Ishod** 29:36. 30: 6. 40: 9; **1 ucrtes** 6:19. 20, mai sus **Pa** 5?! Așa or păț ereticii ce nu cînsesc lucrurile lui Dumndăzau ce-i sînt de slujbă, raclă, heruvimi, dară și osele sîntilor sînt cînsînte la Dumndăzau 4, **ucrtes** 13.21; osele lui Elisei!). Și luînd sîntele moștii le pusă în raclă cu minule preuților, călugărilor, cu lumini și cu cîntări și, bîgînd în caterga împărătească, puerceasă.

Și, sosînd, le-au ieșit împăratul cu sinatul și tot clirosul cu lumini și cu mare cînsite. Și luîndu-i sîrînfînd, rădicară în umere de-i dusără în Besearica cea mare, de slujiră benie totă noaptea. De-acii,

* Calvin, **Liuter** **Ex** 20 i 18, cui tumă oloiiu Iiacov pre piatră ce-au rădicat

demineca în adusură în Besearca Sinților Apostoli, în 13 a lui martie, în carea și izgnanie au răbdat. Și să face săborul svinții sale în Besearca Svinții Apostoli.

Intr-aceastaș dzi, pomenirea sîntului măcenic Urpasian. /

Împăratul Maximian nuncia creștinii pregiur (înutul Nicomidiei, fiind mare rîvnaci și slujitori idohlor. Pre-acesta necurat oreclid în aprinsură și-l înfocară asupra creștinilor sfeatnicii lui, cei într-o minte cu dînsul. Și stringînd pre toți sinatorii săi boierii împărăției și besearcații și i-au îngroză cerîndu-i și dzicîndu-le: "De iaste carea cumva vrurul de voi cădzut în leagea creștinească și de n-a vrea să să-torcă către miloși dumnădzăi să să pocăiască, acela să-ș deyingă brîul denaintea tuturor și să însă afară din curte și din orașul nostru! Că orașul acesta din moșii și strămoși săi s-au învațat a cinsti dumnădzăi, iară nu Dumnădzău unul și-ncă ș-acela răstignit!".

Atunce cuprînsă pre toți tremur și frică carii credea în Domnul nostru Isus Hristos. Și vrea putea vedea fecine cu adevărat cum să nevoia nevoitorii pentru credea că ea bună întru Domnul nostru Isus Hristos. Că unii să ascundea, alții să da la munci. Iară cîți să ținea vîrtos de dragostea cea curată către Domnul nu băga samă muncile și batgociooria pre tiranul și, lepădîndu-ș brițele, fugia de dînsul.

Atunce marele cu mintea și de adamant cu sufletul Urpasian, fiind și el unul din sinatorii din boierii cei mari de sfat, lepădă haina sa și brîul și dzîsă cu glas mare către împăratul: "De vream ce eu astădz, împărate, în loc de curtenia trecătoare mă curtenesc la împăratul cereș, la Domnul nostru Isus Hristos, na-ți brîul tău și cîntea și boieria, că-i trecătoare și nu dobîndește nice un folos!". Audzînd acestea fără neadejge împăratul Maximian de la Urpasian, să schimosf la minte și rămasă fără glas în mult ceas. De-acia, ștergîndu-să prestre obraz și căutînd strîmb către svințul, răcni bulhînd ca o fiară nemblîndu-i, dzicînd: "Spîndurați-l pre acest netreabnic și-i zbicuiați carnea cu vine de bou!". Și, făcînd de pripă aceasta, croia carnea sîntului măcenic mult ceas fără milă, iară sîntul căuta spre ceriu rugîndu-să și nemică mlînhîndu-să. Și-l pugori muncitorul de pre îndeală. Dzîsă către slugi: "Șacați-l fără nice o milă în temniță întunecată, pînă voi so- // coti cu ce morte-l voi umori.

359r

Deci sîntul, voios și veasel în temnița oreclite dzile petrecînd cu rugă către Domnul Hristos, găta spurcatal împărat o măiestrie de muncă: cușcă de fier. Și scoînd din temniță pre sîntul, băgă în cușcă și o spîndură sus. Iară sîntul îmbrăcîndu-și trupul cu acea cușcă de fier, învață împăratul de adusură ficili aprinse multe. Și arsări dinpregiur pre svințul în cușcă. Iară sîntul a lui Hristos martur, rugîndu-să, răpăosă. Și atila-l arsără, cit s-au topit ca ceara de-au curs totă carnea gios. Iară osele să feace ca și pravul cel di-ntrare. Și așa svințul măcenic a lui Hristos rugîndu-să și topîndu-să, împlînd văzduhul de miros scump mirtopescic, să sui ca o stea luminosă la Dumnădzău, precum unii spodobiră a vedea. Iară becinicul și uritul de Dumnădzău rămînd încă în minie, strînsă scrumul de gios și cenușea oșelor svințului și le-au aruncat în mare, la Nicomidia.

Intr-aceastaș dzi, sîntul măcenic Savin.

Intr-aceastaș dzi, pomenirea sîntilor măcenici African, Puple, Terentie. Și să fece săborul lor în Pavlopetria.

Intr-aceastaș dzi, sîntul Aviv din Ermopol, la piatră legat și în pîrîu aruncat, s-au săvîrșit.

Intr-aceastaș dzi, sînta măcenică Hristina, cea din Persida, bătută în bății s-au săvîrșit.

Pentru-a lor sinte rugi, Dumnădzău mlîuiaște și ne spăsește. Amin.

INTR-ACEASTA LUNĂ, ÎN 14, preacuviosul părintele nostru Vendict, 5933, în dzilele lui Theodosie Împărat celui Mic și la Rim era Valentin.

Acesta clineaște să filcauaste "bлагословит", că "benedict" să dzice așa lătinește.

Și era din Țara Rimlenilor, din orașul ce-i dzic Nursia, din părinți blagocistivi și bogăți. Și, lăsînd bogăția și părinții și avearea de părinți, forte de mic și nevristnic, să dusă la un loc pustii cu doica sa ce-i dedeace țîță. Și acolo cugetînd și cu / Dumnădzău împrietinindu-să prin bunătăți și prin nevoița podvigurilor, luă de la Sinția sa de minuni putere de vindecării boțelor.

Dară alaltale a lui slăvite i le scrie pre lung istoria, c-au făcut multe minuni, învînd morții și prociind mainte de lucruri viitoare. Și spîund de ceale de departe, ca și cum vrea fi de față sîntul Benedict, blagoslovit cu numele și cu darul de la Dumnădzău.

Din tinerețe crude înemă bătrînă avînd, nedîndu-să nice la o dezmierdare, ce, lăcînd în lume, nu băga în samă a lumii ca florea veaștedă. Născut în înutul Nursei, Țara Vlășască, în casa de cîntse și-l deaderă la Rim, să-mveațe carte lumască. Și, lăsînd aceea școală, să-norsă și-ș lăsa părinții și avearea, vrînd să placă lui Dumnădzău. Să întînsă la viața și petreacere svință. Și ieși de la lume învațat fiind, și fără școală, și înțelept fără știință decît mi-au spus Constantin, om cînstit, carele pre

urma lui au stătuț igumen după morte-i și Valentinian, egumenul pre mânăstirea Liaterana și Simplicie, care al treia după dînsul fu egumen și de Honorat, carele și astăzi trăiește așeși în chilia svîntului.

Deci sîntul, de mic, lăsînd școla și pămîntii și pucerdzînd spre pustie cu mamca doica ce l-au aplectat, tîmpîndu-i-să calea prin orașul Evfrida și oprindu-l nește priiatini. Iară mamca greși de frîns un vas dobindî și plîngînd aflîndu-o svîntul, feace rugă de să vindecă vasul, de-l pusară a minune la Besarica sîntului Petr la ușe. Dară sîntul Benedict, de slava omenească ferindu-să, scăpă într-ascuns de mamcă și de priiatini și să dusă la pustia ce să chiamă Sublacius, opt mile de la Rîm.

Și, tîlnîndu-l un călugăr, anume Roman, l-au întroat de a lui sînt gînd, de l-au spus de tot. Și, ducîndu-l acel pămînte Roman la loc ascuns, îi ducea de mîncat tinerelului la pustie. Și, trăînd în peștera trei ai neștiut de nime, fără de Roman. Și fiind sus peștera, o trăgea cu funea de gîos mîncarea ce-i ducea Roman, dîndu-i veaste cu clopoțal, de supt deal.

Iară vru Dumndăzău să-l slăvască și pre Roman, din osteneală să-l izbăvască, ca să luminează fecia aceea în casa lui Dumndăzău. În ziua de svîntele Paște, un preut ce-ș gătasă să-ș facă ospăț bun îi dzîsă Dumndăzău // în vis: "Tu îț gâdezi bucate dezmiertate, iară sluga mea, în cutare loc, sacă de fome.". Și-ndată sculîndu-să, luă bucate, puercăsă cercînd codrii și munții și stîncile, pînă ce-au găsit peștera sîntului Benedict. Și, făcînd rugă la Dumndăzău, dzîsă: "Școlă de ti-i ospăta, că astăzi sînt svîntele Paște!". Iară sîntul dzîsă: "Astăzi sînt la mine Paștele, cînd veniși de mă socotiți (că nu știuși sîntul că-s Paștele, fiind de mult osăbit de lume)". Și, ospătîndu-să amîndoi, să-ntorsă preutul acasă.

Într-aceaea vreme și nește păstori li găsîră, îi aducea de mîncat. Luîndu-ș blagoslovenie și fieri i să îmblîndzîa. Și, îeșîndu-i veastea, venia mulți de-i aducea hrană, luîndu-ș hrană svloitească de la sînția sa.

Odată, nepritiorul i s-au arătat în chip de pasere zburătoare niagră, zburînd pregiur obrazul lui. Și-l goni făcîndu-ș sînta cruce. Sîmți în trupul său supărare trupască, carea nu mai avuscăse, venîndu-i în gînd o femeaie ce o vădzusă orecdin. Și i-au pormitu-i atita dor, cît puținel de n-au lăsat pustie, să margă la lume. Dară Dumndăzău, cu mila cercîndu-l și venîndu-ș cătră sine, mearsă de să tăvăli prin spini și prin urzici, de să fripsă și să-nghinpă, cu trupul gol. Și așea arzîndu-l usturimile, i-au săcat gîndul pohtelor și focul cel dinontru cu focul cel dinafară au stîns și păcatul au invîncit. De-acia, n-au mai avut nevoie cum și sîngur spunea. De-acia, mulți omeni lăsînd lumea, năzuia la sîntul că, biruîndu-l păcatul, cu cale era să fie ș-altora dascal.

Pentr-aceaea ", și Moisei levîților din 25 de ai să fie la slujbă au pus, iară de la cîndzăci de ai să fie în nontru cortului straje la vasele lui Dumndăzău: "Că la tîneate arde trupul spre iscușeni, iară de la 50 de ai răcește focul pohtelor! Și, deaca sînt acmu slobodzi, pot fi straje vaselor lui Dumndăzău, adecă îmvățatori sufletelor omenești și omul lui Dumndăzău ca din săpătură (pămîntul cel curățîț de spini) agonisită de bunătăți sînte cu bișug, cu leage!".

Era acolo apropo o mânăstire și, murîndu-l egumenul, mearsără la sîntul Benedict, de-l rugară și-l adusără să fie egumen. Deci sînția sa, purtîndu-l pre obiceaie bune și lor fiîndu-le greale, că nu era deprînsi așea în podvig nalt (că grea-i viața acelor buni railor), să sfătuiră și-i deaderă în băut otravă. Iară sîntul, sâmnînd / cu sînta cruce, sună în vas ca o lovitură de piatră și, frîngîndu-să stecă, curde șoșe otrava. Iară sîntul, cunoscîndu-le lucrul, să iertă de la dînși și mearsă la pustie. Că acolo să așea să răbda răul unde între răi sînt și buni.

Că așea și Pavel Apostol carele doria morte pentru Hristos, ca să margă să fie cu Sînția sa, dară el scăpă de la Damasc de morte slobodzit prestre zidî cu funea, nu doră pentru morte temîndu-să, ce pentru să mai rudescă pentru folosul a mulți. Așea și sîntul Venedict. Deaca să aședză la pustie, mulți ucînici i să strînsară, cît feace 12 mânăstiri de dînși și-n tote cîte 12 călugări au pus, fără cîți au oprît la sine. Și rimleani, omeni de neam bun Evîșci, deade pre al său fi Mavru, iară Tertile Patrichie, bolarian împărătesc, deade pre al său fi Plațida, țînerce cuconi.

Într-o mânăstire era un frate nerăbătoři la rugă de ieși din beserică. Pre carele sîntul vîndu că-l trage un copil negru cu polă afară. Și dzîsă sîntul cătră Pompian Egumenul: "Văduț-ai cine-l trage afară de la rugă pre cel frate?". Ei feaceră că n-au văduț. Și a doua demineaț le dzîsă să facă rugă ca să vădză. Și văduz Mavru, iară Pumpian n-au văduț cumu-l trage afară din beserică dracul. Deci îl certă o dată și a doua dată cu băite și s-au părăsit dracul a-l mai dodei.

* BICAI 8,24.

nevenind, să-ntorsără de-i întrebară. Și le spusă că li s-au arătat în vis de le-au spus treaba unde și cum. Că și așa cum într-o mică de // ceas cale de 12 zile îmblă la Danniil de-i dusă prînzul la-nchisorea leilor, la Vavilon. Dară ce divai cu visul, că-i mai lesne cu sufletul sinților a face, că trupul iaste slab, iară sufletul iaste puternic.

362r

Pre un călugăr neascultoi l-au gonit din mănăstire. Și, ieșind să să ducă, i-au ieșit un bălaur să-l înghită. Și el, șîpînd, sărîră frații și nemică nu vădzură. Dară el să-ntorsă, făgăduind pină la morte să asculte.

Un preut au pofit undelemn, iară chelariul au tăgăduit și nu i-au dat preste porunca sintului. Și sintul luînd stecla cu undelemn, au zvrilit într-o piatră. Și, nesticindu-să, a minune de la Dumnădzău, au trimis sintul undelemn cu vasul cu tot preutului aceluia. Și rugînd Dumnădzău, au izvorit undelemn.

Altăoră, un tată pre fiu-său mort l-au adus la mănăstirea sintului Benedict, strîgînd asupra sinții sale cu mare plînsore ca să-i imvie pre fiu-său. Aceasta audzînd sintul Benedict, dzîsă către frați: "Să fugim, fraților, să fugim! Nu-i al nostru, ce-i apostolesce acesta lucru!". Iară acel tată așa tare striga ucigîndu-să și dzîcind: "Nu m-oi duce de-acii pină nu mi-i scula hîiu-mieu!". Atunce, făcîndu-i să milă, chemînd săborul la rugă, dzîsă: "Doamne, nu căuta la păcatele meale, ce caută la credința omului acestuia. Carele pentru viața fiului său și-ntorcerea sufletului la trup să rogi!". Și, atingîndu-să de trupul aceluia cucon, să și ivi putearea lui Dumnădzău și învisă cuconul.

Avea sintul o sor sholestică, adecă "cărtulare". Care de tinerea s-au închinat lui Dumnădzău să slujască în curățite și-n ficiorie. Carea dănăoră înu-un an îl vedea pentru vorovă sufletescă. Iară cînd vrea să-ș dea sufletul la Dumnădzău, ea veni la fratele ei, depărcior de mănăstire, unde ieșia fratele ei pină la dînsa. Ea i să ruga, amu însărînd, să rămîie preste nopte la vorovă sufletescă de lucruri cerești. El nu vrea nice într-un chip, dzîcind că nu să cade a minea denafară de mănăstire. Iară ea, puînd capul și minule pre masă, rugă Dumnădzău să facă să oprescă pre fratele-și. Și-ndată să porni ploie mare cu fulgere. Și pricepu sintul Benedict că ruga ei o feace aceasta. Și-i dzîsă: / "A ce-mi fecești aceasta, soro!". Ea-i răspunsă: "Tu, frate, nu vrei să-mi ascuți, iară Dumnădzău mi-au ascultat ruga!". Și rămasă totă noptea, de lucrurile lui Dumnădzău și de împărăția cerului cu dulciața vorovînd cu dînsa, fără somn, pină-n dzuu. Iară a treia dzi, vădzu sintul Venedict sufletul surore-sa la văzduh, suîndu-să în ceriu cu mare cinste. Și mulțămînd lui Dumnădzău, spusă fraților. Și o astruca în mormîntul său ce-ș gătasă șie.

Intr-acelaș chip sufletul lui Gherman, episcopul de Capuana, dus de îngerii în ceriu, noptea stînd la rugă, preں ferestruie prăvind, vădzu și lucru minunat. Că într-acea mare strălucire în carea era sufletul încunguriat ca într-o radză de sore totă lumea naintea ochilor lui era adusă. Care lucru nu-i să nu să potă, că sufletului celuia ce veade pre Dumnădzău și Tvorețul său mică-i totă lumea! Și carele cit de puîntel veade lumina Tvorețului său, aceluia totă tvorenia i să veade mînăntă și cuprînsă.

Făcut-au sintul ș-alte multe minuni. Avea și învățături dumnădzăiești, c-au scris și ustavuri călugărești forte cu folos sufleteste.

Și cu sease dzile nainte ș-au deșchis mormîntul, a șeasa dzi să cerșu de-l dusără ucinii în besearică de să pricești. Și, șîindu-l ucinii, ș-au dat sufletul în mina lui Dumnădzău, rugîndu-să. Și într-aceaea dzi a doi părinți, unul de loc, alntu într-altă mănăstire, vădzură ce li-au arătat Dumnădzău: drum așternut din mănăstirea lui pină în ceriu, lîngă care drum sta un bărbat luminat și dzicea: "Acesta-i drumul pre carele iubitul lui Dumnădzău Benedict s-au suit în ceriu, în anul de la Domnul Hristos, 5420.". Și-l astrucară în Cassina, în Besearica sintului Ioan Crăstitel.

Intr-aceastaș dzi, sintul măcenic Alexandru în Pidna sau Didna.

Acesta era în vremea întunecarecului înșelăciunei, strălîmînd ca un mult luminat lucefăr. Și înfruntă buecia necredincioșilor și oborî gios ca cu săgețile cu cuvintele sale pre nălțul și gurguțațul vrăjmaș și tot înșelăciunea, propovedînd cu îndrăznire pre Domnul Hristos. Pentru care ciucă aceia ce era dași supt înșelăciune, nesuferînd bărbăția și îndrăzniea lui, nevoira cu multe fealiuri de măiestrii și meșterșuguri să slăbască bărbăția și // vonicia lui. Și, nebirîndu-l, îi tăiară capul. Iară Dumnădzău l-au proslăvit cu darul ișealenitiilor, tămăduînd tot fealul de bole celor ce năzuiesc cu credință la Sinția sa.

363r

Intr-aceastaș dzi, precuciviosul părintele nostru și ispovednic Evshimon, episcopul Lampsacului.

Pentr-a lor svinte rugi, Dumnădzău miluiaște și ne spăsește.

**ÎNTR-ACEASTA LUNĂ, 15, sîntul măcenic Agapie și cu dînsul Pulpie, Timolau, Alexandri
doi și doi Dionisii și Romil. 5790.**

Aceștia era în vremele lui Dioclitian. Agapie din sat din Agaza, iară Timolaie de la Pont. Iară doi
Dionisii din Tripoli de Finica, iară Romil era ipodiacon la beserica Deospolei. Iară Pulpie și Iară
Alexandri de la Eghipt.

Aceștia iniția amu legîndu-șî împreună sufletele sale cu a lui Dumnădzău jelanie, de-acia, își
băgară minile în cămăș și astătură naintea lui Urvan, igheumonul de Chesaria, spîindu-șă creștini pre
sine. Și el neputînd să-i înduplece, nice cu spăriciturile, nice îngăriturile, să-i desparte de la Domnul
Hristos, au învățat de le-au tăiat capetele.

Într-această dzi, sîntul apostol Aristovul, episcopul de Vretania. fratele lui Varnava apostol.

Acesta era din cei 70 de sîcieni a Domnului Hristos. Au urmat sîntului apostol Pavel,
propoveadînd sînta Evanghelie și slujindu-i în toată lumea. De a carule s-au și hirotonit episcop în
cetatea vretanilor, omenii sălbăticiți și sîrcapi. De carii unor bătui, alceori tras la uliță, au îndupleț
pre mulți de-au apropiatu-i la Domnul Hristos. Deci, făcînd sînte beserarci și hirotonindu-le popi și
diaconi, s-au săvîrșit.

Într-această dzi, sîntul Nicandru de Eghipt.

Ș-acesta sînt au fost în dzilele lui Dioclitian Împărat. Și, crescînd în sînta credință și îndrăgînd
sîntii măcenici, aveea lucră pre-ascuns, de rădica svintele lor moșții și le astruca cu cinste.

Și, odănoară, stringînd trupuri de-a svinți măcenici și astrucîndu-le cu cinste, l-au zărit un
idolosutorji și / l-au pîrit cătră boiarinul. Și, prînzîndu-l, mărturisii cu îndrăznire pre Domnul Hristos
Dumnădzău adevărat. Și belînd pialea de pre sînția sa muncitorii, au dobîndit cununa măcenească.

Într-această dzi, pomenirea sîntului măcinic Menigos .

În dzilele lui Dechie Împărat să feace mare gonă asupra sînților creștini. Atunce, accla ce era
ispravnic pre Asia era cu totul șugubăț și sireap la fire. Deci s-au pugarit la mare și pre cîți creștini au
aflat, bătîndu-i pre toți, i-au băgatu-i la închisore întunecosă și-n butuci. Și, deaca-au noptat, strigără
cu toți într-un glas la Dumnădzău dzîcînd: "Despuitorule Doamne Isus Hristoase, Carele dezlegași
virhovnicul tău Petr Apostol din legături prin ingerul tău și din temniță slobodziși, scoțîndu-l fără
sunet, Tu ș-acmu trimite-ne agiutoril tău și ne mîntuiești din cealiura aceasta ce ne ține și din
neagra temniță! Ca să cunoșcă și aceștia ce te leapădă că tu ești singur Dumnădzău și împărat
veacinic!" Și așa rugîndu-să ei, li s-au ivit Domnul izbîndelor. Și străluminînd lumină în temniță,
fugi întunecarecul și le dzîsă Domnul: "Cutedzați și nu vă teamei, că eu sînt cu voi!". Și-ndată cădzură
legăturile tuturor, topite ca ceara, și însăș temnița s-au deșchis. Și Domnul le dzîsă: "Duceți-vă
de-acia și propovediți pretutînderea putearea Mea!". Și așa Domnul s-au suit în ceriu. Iară ei ieșiră
de să dusără.

Și, demineață, veniră rîndașii cei de straje. Deaca vădzură pecețile sănătose și-n temniță
nimerite, să înspămintară. Și ieșînd, striga: "O, ce silă și ce apucare! Că Nazoreul Hristos au venit
noptea de-au furat legați!". Deci unii să mira de minune, alții lua în rîs pre străjerarii.

Aceasta audzîndu-le Menigos Fericitul, să implu de credință și de iubov cătră Domnul
Hristos. Că el fînd nălbitor, de spăla odănoară cămeș la pîriu, audzi glas din ceriu de-i dzicea: "Menigne,
vino și i-voi da dar mult!". Și, el, luînd frică, să spărie. Și iarăș să plecă de spăla. Și iarăș
glasul cătră dînsul: "Menigne, vino cătră mine, să vedzi bunurile carile așteptați pre ceia ce iubăsc
numele Măeu!". Deci el n-au mai așteptat să mai audză a treia glas, ce îndată poruceasă de împărțî
hainele ceale omeniești ce năbîsă și pre sine să gă- // tă, așteptînd pre cneajul.

364r

Și preste puține dzile, sosînd cneajul la loc, ședzu să audză pre ceia ce venia și le cetia
poruncile împăratului pentru legea. Atunce minunatul acesta Menigos, implîndu-să de îndrăznie,
sări la mijloc. Și apucînd cărțile împărțitești din mînule cneajului și rumpîndu-le bucați, le-au călcat
dzîcînd: "În numele lui Isus Hristos, Dumnădzăul meu, pre aspidă și prete vasiliscă mă voi sui! Și
voi călca aceale fără lege porunci a lui Dechie!". Aceastea deaca vădzură stugile acelu fără lege, îl
trîntiră gîos și-l stropșiră bătîndu-l fără milă. Și, deaca-l feacoră mai mort, îl legară virtos și-l sculară.
Atunci dzîsă cneajul: "O, cap rău, pre cine bîzîndu-te o feceș această?". Iară sîntul feace: "Pre
Domnu meu Hristos". Și el feace: "Spînzurați-l pre acest buiaș și cu inemă dirză și sămăș sus pre
lemn! Și-i strujiți virtos carnea de pre dînsul, să vedem veni-i-va Hristos să-l scoajă?". Și alita-l
strujiară, cit i să vedea tote mațele pentru coste. Deci cneajul accla în tote aceastea să lupta cu
Dumnădzău. Și ocăria răbdarea sîntului. Iară svințul răbda, rugîndu-să lui Dumnădzău și ocăria pre

tiranul. Atunce, mîindu-să, dzîsă:" Poruncese să-i taie deagetele mici bucățele, acealea ce sfărîmară cartea împăratului!". Și îndată-i săcerară deagetele de la min, de prin noduri. Și cura lapte in loc de sînge.

Și, închîdzîndu-l în temniță, a doa dzî demineață îl scosară la-ntribere. Iară sîntul, mărturisînd naintea tuturor pre Domnul Hristos, iară pre împăratul blîstîmînd și pre boiarinul ocărînd, să mirară toți. Și s-au rîspuns să i să taie capul. Și, dzîcîndu-l la locul cel de tăiat, mergea femeia lui după dînsul plîngînd. Și mult nărod. Și, sosînd la loc sîntul, stătu pre loc nalt și învăță nărodul cu învățaturi su-leteste și pre femeie-și o lăsă pre mină de ispravnică. Și așa lăzeterii îl tăiară capul. Și vădzura pravitorii minime: ca o turtura curată ieșînd din roștul lui și zburînd în ceriu. Și toți să minumară, dzîcînd: "Mare-i Dumnădzîul lui Menignos!". Și de strigările nărodului să cutremură pămîntul în tot orașul. Alta cît și anhipatul s-au spăimat. Și, deaca știu vina holcăi învăță să-l lase neîngropat, "Să vedem ore îngropa-l-va Dumnădzîu?". Și pusă straje să păzască sîntele moștii.

Iară preste nopte, deacă adormîră, / venîră frații lui de-i luară trupul. Și, sosînd la locul unde doria sîntul, adormîră. Și li să arătă în vis sîntul, dzîcînd: "Alergați de-m luați capul cu carele am mărturisit pre Domnul Hristos, c-aț uitat să-l luați!". Și, deșteptîndu-să, alergînd înapoi și fiind întunecare, vădzură lumină ca o stea luminată pre capul svîntului. Și luîndu-l, dusară la trup. De-acii, vrînd frații să-l dueă mai departe, le-au dat sîntul veaste de-l îngropară pre loc unde sosîră cu sîntul lui trup, în slava lui Dumnădzîu Isus Hristos. Amin.

Pentra-a lor svînte rugi, Dumnădzîu miluiește și ne spăsește.

INTR-ACEASTA LUNĂ, 16, pomenirea sîntului măcenic Savin.

Aceasta era de la Ermapol a Eghiptului, în vremele lui Dioclitian împărat. Ascundzîndu-să denafără de oraș cu alți creștîni într-o căcișora mică. Și cereîndu-l idolosulbîncicii, că avea mare veaste în creștîni, fiînd de rudă mare. Și, întrecînd pre alai la rivna sîntei credințe, apoi, aflîndu-l, l-adusară la Arian, igheomonul orașului. Și, mărturisînd pre Domnul Hristos, fu spînjurat și strajii pînă i-au picat carnea la pămînt. De-acia, îl arsară cu feclii aprinse; de-acii, legîndu-i o piatră, l-aruncară în pîrul Scamandru. Și așa-ș luă sînta cunună de la Dumnul Hristos, măcenicească, în bucurie veacnică, luminat cu sînții, veselîndu-să și rugîndu-să pentru creștînătate.

Într-această dzî, pomenirea sîntului măcenic Papa.

Aceasta, vădzînd că stă în cumpînă de perire lumea, astătu naintea boiarinului păgînesc de-l mustură și-l micșură cu mare îndrăznire ce avea cătră Dumnul Hristos.

Deci li pusară la pămînt, îl bătura cu bătăi cumplite preste trup și preste obraz; de-acii, li spînzurară și-l zdăria cu brînci de her. De-acii, bătîndu-i piron în talpe, îl alergară lungă alergătură; și iară li legară la un pom sterp. Și-ndată feace pome. În carele s-au săvrîșit sînția sa. Iară Licaonia să bucură și să // veselește, avînd în sine sîntele lui moștii.

Într-această dzî, sîntul măcenic Iulian cel ce iaste în Chilichia.

Acesta era din orașul a nazavreilor, din a doa eparhie a chilichilor, fîcior ocreăruia sfeatnic și maică-sa, creștînă. De la carea învăță credința în Dumnul Hristos. Și, nevoindu-să cu învățatura sîntelor Scripturi, la 18 ani a vîrstei sale, fu adus naintea igheomonului Marchian. Și, neprimînd să tîmînzade idoli, fu bătut în tot fealiul de părțile trupului. De-acia, aruncîndu-l în temniță, a venit maică-sa de l-au întărit și l-au sfătuit întrebîndu-l și rîspundzîndu-i că:"Va sta virtos și va muri pentru credința întru Dumnul nostru Isus Hristos.". Deci li bugară într-un sac plin de arină și cu gîngăniî veninate, îl aruncară în bulbocă. Și așa au primit cununa sîntei mărturie de la Dumnul nostru Isus Hristos.

Într-această dzî, sîntul Ioan cel de Rufiane cu pace s-au săvrîșit.

Într-această dzî, sîntul Roman Măcenicul de sabie săvrîșit.

Într-această dzî, sînții dzeace măcenici în Finichia de sabie s-au săvrîșit.

Într-această dzî, sîntul Alexandrin, papa de Rîm, cu pace s-au săvrîșit.

Într-această dzî, dintru sînți părintele nostru Amina, făcătorul de minuni.

Această dintru sînți părintele nostru Aninas, din fînăr vîrstă, fără de nice o învățătură, iubia blîndețea și liniștea, ședea la singurătate. Și, deaca să feace de 15 ani și rămasă sîrac de părinți, lăsă lumea și tote și să dușă la pustie. Și aflînd un călugăraș, anume Maiiومان, carele era forte nestringătoriu, preveghea și fecea rugă cu dînsul. Și alita vădzîrjanie avea, cît, de multe ori, în patru dzile minca o dată. Și, fiînd într-afîta lipsă, afîta să bucura, cum vrea prînzî la masă împăratească.

* glicecavi

De-aci, preste o sană de vreme, vru dascalu său să să ducă de-acolo. Iară acest fericit ș-cerșu iertăcune și rămasă pre loc, dzicind: "Iartă-mă, părinte sinte, că nu mă trage inema a mă duce de-acii, de vreme ce m-au îndreptat Dumnădzău la acest loc."

Și ducindu-să / părintele, el rămasă pre loc. Și de multe ori mergea la adincul pustiei câte 20 de dzile ale și câte de 30 de dzile și iară ș-morvea la chilie. Și, omorind patimile truștei, prețu să iei cade, dobindi plată lucrurilor sale. Că i să pleca fierile sălbatete, urmîndu-i pururea doi și l-au pretutinderea. Carii unul de dinșii să n-ghipasă într-un picior și, scoțîndu-i-l sintul, l-au legat și l-au tămănut.

Și, ieșindu-i vneștea pretutinderea, venia la dînsul nărod aducîndu-ș bolnavii. Și cu darul ce avea de la Dumnădzău, cu ruga tămăduia pre toți în tot feali de bole. Și, lăsînd pustia, petreca la chilie-ș. Și neavînd apă pre-afrope, căra apă de la apa Efratului, patro au cinci mile. Deci, înțiu aducea puțînă , iară, deacă să nădră glote și trebuind mai multă pentru băutul, feace sternă de să strîngea apă de ploioe, la vremea ploilor.

Iară, dăntoria, nemerind glotă multă, să firși apa din stemă. Și, sosînd altă glotă mare și trebuind apă, nu află sluga nice o vadră, că o băusă totă. Rădică ochii spre ceriu cu rugă de la inenă la Dumnădzău, trimisă pre ucine: "Du-te, fiule, cu numele Domnului Iristos!". Și, ascultînd, meară și află sterna plină de apă. Și strigînd glotelor: "la-mblați de vedeți minune!". Și, săturîndu-să toți de apă limpede și reace, să minunară, mulțămînd lui Dumnădzău ce proslăvește pre cea ce-l iubișe pre Sînțiu sa. Și vrînd sintul să acopere strigarea acestii minuni, căra apă de la Efrat în tote nopți.

Și altă dată iară, scoțînd totă apa nărodul ce venisă și trebuindu-le apă, alergă cu vadră la pîrîu. Și încă nu mersease citu-i de o proșcă cale, să contenia, cugetînd de slăbiciune. Deci, vîdzîndu-l că stă de cugetă să ș-morvea, ei zăriră vasul plin. Și strigă în glasul mare: "Daiți slavă lui Dumnădzău, că brațele bătrînilui izvorse apă vie!". Și, alergînd toți la vadră, vîdzura plină de apă reace și să mirară. Și începură a să tăvăli pre la piciorole svîntului, rugîndu-l să părăsescă, să nu ostenească pentru dinșii. Și-i dzicea: "Că de n-ar hi facutu-să minunea, tot ai hi cărat apa de la Efrat!". Iară sintul, căzînd la pămînt, striga pre sine "pămînt" și "cecușe" și "viame" și de totă micșurarea. Și abia i-au potolit.

Atunce Patrichie, episcopul de Chesaria, audzînd că sintul cară singur apa, i-au dat un dobitoic de cărat apă. Iară oricare mișel, supărat de un datornic, mearse la părintele jeluîndu-să. Iară el, neavînd / altă și nevrînd să-l lase cu deșert, i-au datu-i acel dobitoic, dzicîndu-i: "Vinde-l, fiule, și te plătește!". Și, oblicînd episcopul, i-au trimis altul, dzicînd: "Acesta nu /-l dăruiesc, ce numai să fie de cărat apă! Și cînd mi-a trebui, mi-l voi lua!". Și, venînd alt sărac, luă și acestaltal asin. Iară episcopul, deaca știu, feace: "Un Budă-i mare și mîna argați de căra apă de-l împlea și iară să-ntorcea acasă. Care Budă-i iaste și pină astăzi de piatră." / Și era pre-acelle locuri un stîlptic vestit. Carele pricindu-să cu orechine, au aruncat cu o piatră de l-au vătămât. Pentr-aceaea, s-au pугorît de-ou alergat după acel vinovat să-ș împle de pre dînsul. Iară svîntul, cunoscînd din Duhul Sînt, scrisă și trimisă carti pre un leu. Care lucru deaca vîdzu stîlpticul, să-nspăimă de minune. Deci, luînd cartea și citînd, s-au umilit, lăsînd giudețul pre Dumnădzău. Și scrisă răspuns la svîntul pre leu, mulțămînd lui Dumnădzău și ogodnicului Sînțiii sale.

Și o femeie, avînd cumplită bolă, mergea cătră sintul. Și, tîlnîndu-o un varvar, s-au apucat să o silească la păcat. Iară ea feace rugă cu numele sintului și s-au potolit varvarul de la gîndul cel rău. Și vrînd să-ș ia arma ce o infînsece în pămînt, o află rădicănată. Și, minunîndu-să, mearsă la sintul de să i-mbătă și să botdeză. Și să călugări, de să feace iscusit lîngă sintul. Iară femeia, tîmăduîndu-să de la sintul, mearsă veseală. Sint și alte multe a sintului preste fire și slăvite, ce pentru să nu lungim am lăsat.

Iară sintul, trăînd nouădzăci și cinci de ai în săhăstrie, neieșînd de-acolo nice leac, într-atita ce-i totă viața lui 110 de ai, prorocînd providenții multe. Carile s-au izbîndit. Și, strîngînd frații, le-au mieu pre unul carele era de întrecea pre alaltî în bunătăți și le dzisă că: "Dumnădzău au ales în locurile pre acesta să vă fie păstorii!". Și sărutîndu-l, i-au blagoslovit. Și, mai trăînd 7 dzile, s-au răpăsoat cătră Dumnădzău, în 16 a lui martie.

Pentr-a lor svinte rugi, Dumnădzău miuiaște și ne spăsește. Amin.

INTR-ACEASTA LUNĂ, 17, preacuvosul părintele nostru Alexie, omul lui Dumnădzău. /

În dzilele blagoslovitor împăraji Arcadie în Tarigrad și Onorie în Rîm, era un boiarin mare în Rîm, anume Evfîmian, frunte boiarilor celor de sfat și înfălept, bogat în bunătatea lumască. Iară la suflet omăni bogat și forte cu bunătăți și minunat. Lucrătoriu isteț și neleanș în tainica vie a Mintuitorului Iristos, păzîndu-i tote poruncile neclătite. Și, mai virtos, milostenia, dînd necumpsit lipsitor, hrănia flămînzii, îmbracă golii, sălășlăua oșpeții streinii și-i dăruia de viu. Era casa lui ca o

liniște blagoslovită mișelor și năzuință și avea slugi mulți, de treabă, îmbrăcați luminat. Iară el, fericitul, prinzăia după al nouăle ceas și întii stringea din țîrg mișei de-i ospăta, slugindu-le singur, pentru să aibă mai multă plată la Dumnădzău.

Iară unul din cimotci și priiatini îl giudeca din nepreciparea lor, dzîcind că nu să cade să slujască la mișei un boiarin ca acesta iluistrisimus, prealuminat, ce să învește slugile să slujască trebile. Iară el cu înmălepciune cătră dinșii smerit le răspunde: "Acęștia sînt frați Domnului meu care nu dzice în dumnădzănsca Evanghelie să-i iubim și cît bine le vom face să ne plătiască darul mai cu multă bogăție .".

Era și soța lui, anume Aglais, femcaie dumnădzăriască și-nălăcaptă, purtîndu-să amîndoi fără prihană. Dară numai ce era mîhnită că nu facea cuconi, să le fie pomană. Drept-aceaea, să ruga Domnului Hristos cu credință să le dea cucon după gîndul lor. Iară Dumnădzău le-au ascultat și ruga, și poredzînd grea Aglais, născu făt. Și i-l-au numit Alexie. Și fu multă bucurie în casa lor și veselie nepovîritivă. Și, deaca crescu de să înjărcă și cînd fu de șcase ani, îl deaderă la carte. Și, fiind acucit și istet, învălă totă istoria besaricii și gramatică și alalte a învățăturilor. Și să feace învățat și înjălept. Deci, cunoscind că lumea nu-i stătătoare și sufletul că-i nemuritoriu, au pus gînd bun să să leapade de a lumii acęștia bine ca nește trecătoare și veștedzătoare, ca să dobindească ceale neputredzătoare și veacnice. Aceastea pururea gîndînd, luminat de la Dumnădzău, purta cămeșe de pîr fără știrea // părinților, iară deasupra purta luminat să nu-l priciapă.

367r

Iară părinții nevoia să-l însore, să vadă nepoți dintru dînsul. Și, cercînd, aflară o ficioră înjăleaptă și frumosă, bogată și de rudă împăritească. Iară Alexie avea înema în ceriu cu tot sufletul și nemînic nu grijia de ceaste penințești. Ce pururea fecea rugă la taină la Ștutorul tainelor, Dumnădzău, vîrsînd lacrimile ca pîrlul, rugîndu-să să-l izbăvască de mreșile nepriatînilui și să-l lumineadze a face ce-i de folos. Cu de-aceasta să ruga noaptea totă. Iară dzua mergea la șintele besaricene de să-nchina, împărînd milostenie mișelor în vedere și-nt-ascuns, să roge Dumnădzău pentru dînsul, să-l îndreptadze la loc de spăsenie. Iară cătră părinți dzicea că nu să va însura să-ș ia grije. Dară ei silindu-l, nu să putu apăra și primi în vedere de scrisără nunta. Iară în nontru cugeta cum a scăpa să fugă la țară streină să-ș crute ficioria sa nesticată.

Deci, deacă sosit dzua nuntei, mearsară la șinta besarică a șintului Vonifantie. Și-i cununară cu lanțuri cu timpene și de totă muzica, veselindu-să cu nuntașii și toți boiarii curții și rудele ținerilor, cumu-i obicina. Iară cînd fu sara după cină, părinții ținerilor i-au blagoslovit și i-au petrecut pînă la cămăra cea de nuntă. Iară țînărul, deaca rămasă cu mireasa, feace rugă mult ceas, pînă cînd adormiră toți în casă. Și atunce, învălînd inelul și briul său de mult preț și le-au dat pre mina mireasei și-i dzisă: "Să le ții bine aceastea, iubita mea! Și Dumnădzău să fie între noi pînă cînd va griji darul Șintii sale de noi ceva altă mai nou!".

Acestatea deaca dzisă, să dusă în visteariul său și-ș luă aur și pietri scumpe și mărgăritare cîte putu. Și să-imbărcă în haine proste. Și, ieșînd din cetate, să dusă la mare de intră într-o corabie ce mergea la Siria. Și, sosînd la Laodichia, ieși din corabie, află soții și mearsă la Mesopotamia, la Edesa unde-i în crutare într-o șintă besarică icona șintă, nefăcută de mini, a Domnului nostru Isus Hristos. Cărea singur Șintia sa au trimisu-o lui Avgar pre Anania Apostol, cum să veade la 16 a lui avgust în sinaxariul *Prologelor*.

Și, sosînd acolo, forte s-au bucurat. Și împărînd avearea la mișei, rămasă la acia șintă besarică, îmbrăcat mișeleaște, pentru să prăvască pururea șintul și doriul chip a / Despuitorului Hristos. Și, cerșînd milostenie la creștini, minca puținel, iară mai mult împărția la mișei. Și totă noaptea făcea rugă și-n tote dumineci să priceștia. Și atita s-au topit cu postul și cu truda, cît i s-au schimosit frîmșeața feații și s-au negrit pelița obrazului și trupul s-au uscat, ochii s-au adîncat, numai pielea și osele au rămas.

Iară părinții, deaca să feace dzău, și nu aflară pre Alexie în cămară, ce numai pre mireasa singură aflară, mîhnită și ovilită. Și, deaca știură de necugetata a fitului lor despărțire, și-bătea pieptul olecăindu-să. Și, vîdzînd că n-or folosi cu plînsul, răpedziră slugi să ceare tudindrea prin cetați. Și, neafîndu-l și vreamă lungă trecînd, unii mearsără și la Edesa, mai țirdzî, dară nu-l cunoscură. Ce încă și milostenie i-au dat, necunoscîndu-l de toputură și de slăbiturii și de haine mișeale ce era. Iară Alexie, umilindu-să la inemă, plînsă slăvind pre Dumnădzău, dzicînd: "Mulțămăscu-ți Șintii Tale Doamne, că mă spodobiș a lua milostenie de la slugile meale!".

Deci, deacă cutrierară prin lume, cetați și orașe și mănăstiri și nu-l aflară, să-notorșară la Rîm. Atunce mai mult s-au împlut de plînsuri și bocete casa lui Evfimian și tot orașul și curtea și boiarii și

va răpăosa de trude și munci. Deci, cerșu hirtie la sluga ce-i slujia și călămări. Și așa au scris pentru sine și pentru mai mare credință au scris și orecaro taine ce-au grăit mireasei cînd i-au dat brial și inelul; și alte taine carile numai // părinții le știa. Iară la firșit au scris: "Rogu-mă și mă cucerese, părinți miei și cinsita mea femeaică, să nu vâ la încemă bănuți pre mine, căce v-am dat alta scribă și muncă, că mă dureau și pre mine de durcarea voastră și de multe ori am făcut rugă pentru voi ca să vă dea răbdare Domnul Hristos și să vă spodobască împărății Sale! Și nededjuiesc în mîna Sîntiții sale să-mplinescă ce-am cerșut, de vreme că și eu pentru dragostea Sîntiții sale m-am arătat cătră voi nemilos și cătră mine mai aspru. Că mai bine-i să asculte fiecare pre Tvorețul și Mîntuitorul său decit pre părinți săi! Și eu cîm mai virtos v-am mîhnit, cu afita mai mult veț avea plăță!". Acestea deaca le scrisi, rămăși la rugă pînă ce s-au priștăvii.

Și era atunce arhieru în Rîm Innochenic Sîntul. Care, cumuș slujia svinta liturgie în Besearica Sîntilor Apostoli, fiind de față și împăratul Onorio și alalți boiari mari, audzînd glas de deasupra sîntului oltariu dzîcînd: "Venți cătră mine toți cari vă trudiți și sînteți însărcinați! Și eu voi odihni-vă pre voi!". Acestea audzînd carii era astînd, să cutomrură și cădzînd la pămînt, striga: "**Кирје евангелие!**", "Doamne miluște-ne!". Și iarăș preste pușin ceas audzîr și alt glas dzîcînd: "Vineri demineați omul lui Dumnădzău iase de la trup! Și cereați-l să faciă pentru oraș ruga ca să trăiți nesupărați!". Deci giori sara să strînsără toți la acea sîntă Besearică a sîntului Petr. Și făcînd bdenie toată noaptea, să rugară să le arate Domnul unde vor găsi pre sluga Sîntiții sale. Și era de față patriarhul și împăratul și Evfimian, aproape de dînsul. Și demineați iarăș veni glasul și le dzîsă: "La casa lui Evfimian iaste omul lui Dumnădzău!". Atunce îi dzîsă împăratul: "La casa ta ai vistarior ascuns ca acesta de mare preț și nu ne-ai spus!". Iară el răspunsă: "Viu Domnu Dumnădzăul meu, nu știu pînă astăzi nemică, iară să mărg să-ntreb slugile mele, să aflu pre doritul!".

Deci mearsă și găță scaune și casa. De-acia, teștră tote slugile lui cu feciili și cu tîmii, să-l timpine cum să cade. Atunce întrebă de slugi de știe vrunul de dînșii pre vrun om cu bunătăți. Iară sluga lui, Alexie, / dzîsă: "Pare-mi, doamne, că va fi acel strein ce mi-ai poruncit să-i slujăse. Că mare bunătăți și minunate vedeam la acel om: postia toată săptămîna și deminea să pricestuia de Dumnădzăeștile Taine. De-acia, mîncă două unghii de pîne și pușinea apă bea. Și așa trăia pururea. Iară bocotele ce-i trimitea-i de la masa ta le da altor mișci. Priveghea tote nopțile și făcea rugă. Și alt lucru mai minunat, că răbda nemîhnit sudălmile și ocările ce-i făcea slugile tale și-i da palme de multe ori den îndemnul vrăjmașului și lăturile vărșa asupra lui, să-l mînic. Dară el fericitul le răbdă tote, nice leac mîniindu-să.

Iară Evfimian audzînd acesteia, îndată alergă la sîntul. Și strigîndu-l de trei ori și vîdzînd că nu-i răspunde, intră în cășcioră și-l află dzîcînd și acoperit pre obraz. Iară în direapta mîna fîind hirtia, carea ispiți să o ia și nu putea. Drept-aceaea, să-ntorsă reape de spusă împăratului celea ce fură. Carile și fîmvăți să tocmască așternut scump și să-i pule pre așternut. De-acia, descoperindu-i sîntul obraz, strălucia ca îngerul, afita cît abia putea de-l vedea.

Atunce împăratul cu patriarhul genuchiară. Și sărutînd sîntele lui moștii, dzîsă cu smerenie: "Te rugăm, șerbul lui Hristos, să ne dai acea hirtie să vedem cine ești! Așea, omule a lui Dumnădzău cerescule, nu ne treace! Că mai-mari nărodului sîntem (săvâi și păcătoși) eu și arhierul acesta, a lui Hristos slugă adevărată!". Acestea deaca dzîsără cu lacrimi, le deade cartea sîntul. Iară lîund cartea, să bucurară. Carea ci lui Acție Canțlerului" sînteți besearico o deaderă, să o citească într-audzul tuturor. Și, fîcînd tăcere, ceti cartea de audzia toți. Iară deaca soși la locul unde-ș scriia părinți și femeaică și tainele din carile să adeveri Evfimian că iaste Alexie fiu-său, plînsă cu amar. Și să sculă de-ș rumsă haina pre sine și smulgea părul, pieptul ș-ucidea. Și cădzu asupra fiului său, vărșa lacrimi, suspînînd dînr-afîncul sufletului și strigînd: "O, vai, dulcele meu fiu, a ce-m dedeși afita scribă și trudă?! Vai mie ticălosului, a ce mă mîhnîși afita și mă lăsași într-amar afitia ai, prăvidnu-mă cemit pentru tine și den inemă sînat și nu-m spusăși?! A ce arsași inema mea cu jeale ca aceasta, o, iubitu! // meu, o, mîngîiarea bîtrînelor mele și odihneala! Vai mie mîhnitului și neburcutului! Carei oi face înți ticălosul de eu?! Plîngeț-voi mortea au prăznuiț-voi aflarea?! Firea mă sileăște să vărș lacrimi, dară păcat iaste să plîngă cineva adormirea sîntilor!".

Acestea ș-alte multe dzîcînd și plîngînd cu glasuri mare, audzîră femeile holca. Și, deaca știau că acela iaste doritul lor Alexie, alergară afară din casă degrabă, ne-mbrăcate. Și, nărod fiind mult de

• Svinta icona Pracestiei l-au vîdit în Edesa. Acest cuvînt iaste-i locul napoi, în 41 de foie, a doa față, în 32 de vers.
•• **авишан канцлерови**

Și era sinția sa la tot chipul trupului la măsură, plăvii, lung la păr, pișcat la nare, față lăție rătundă, cu sprinceanale tinsc încubate, barba albă și deasă și îngemănată, sămănind la tot a om prostac.

Într-această dzi, sinții dzecae mii de măcenici, capetele tăiat, să săvîrșiră. Și pomenea sinților măcenici Trofim Evcarpon și soțiile lor.

Fierbind și poruncindu-să mare gonă asupra sinților creștini în Nicomidia, acia cci-prindea îi închidea în temnițe. De-acia, scoțindu-l la-nțebări și băgindu-i în munci, pre carii răbda în mărturia Domnului Hristos Dumndăzîul nostru în umoria. Într-aceaea vreme acești marturi Trofim și Evcarpion, fiind voinici viteași și virtuoși și îndrăznicioși, era gontori și vrăjmași creștinilor, prindzîndu-i și închidzînd în temniță, caec că avea putare de la-mpărăție spre / și. Și pre carii le era voia muncia, pre alții cruța.

Deci, odănoară, mărgînd să prindză creștini, vădzură foc mare pugoînd din ceriu spre dîșii, forte înfoac. Și audzără dintr-insul glas carele dzicea: "Pentru ce vă siliiți să infricoseați pre șerbi mie? Nu vă înșelareți! Că nu va putea nime să stăpînească asupra celorla ce cred intru mine, ce, mai virtos, să va lipi cătră dîșii și va dobîndi împărăția ceriului!". Și, audzînd glasul acesta acești sămeți și virtoși și ageri asupra șerbilor lui Hristos cădzură gios, neputînd răbda nice să prăvescă sau să audză acel tunătoriu glas. Ce numai dzăcînd la pămînt, dzicea: "Adevărat mare iaste Dumndăzîul acesta ce ni să arată astăzi! Și ferice va fi de noi de vom fi lui șerbi!". Și, grăînd ei cu frică aceastea cuvinte, să despici acul nuor de foc de stătu deoparte și de altă. Și iarăși veni alt glas grăînd: "Sculați-vă curand și, de veți pocăi, vă s-or ierta păcatele vostre!". Și, sculîndu-să, vădzură la mișcolul nuorului ocurece ședzînd cu vesminte albe și frumose și forte cînstes și mulțime mullă ce sta dimpregiurii lui. Și, minunîndu-să cu frică de slăvitu vederea lui, strigără ca dînt-un rost: "Primeaste-ne și pre noi, Doamne, că multe ț-am greșit și fără număr! Și nu-i altul Dumndăzîu, fără Tine. Ce ești unu adevărat și noi eram porniți cu rău asupra slujilor Sinții Tale!". Aceastea deacă dzăzără ei, iară nuorul acel de foc s-au imprount de s-au închis. Și s-au suit în ceriu. Iară aceștia mult plînsără, rugînd și rugînd pre Dumndăzîu. Și, întorcîndu-să, pre cîți avură prinși, pre toți îi slobodzără, sărutîndu-i ca frații și închinîndu-li-să, scoțîndu-i din legături și, petrecîndu-i, îi imbiară să să ducă cineși la casele lor.

Acestea deacă audzi cneajul, s-au mîniat pre dîșii și i-au chemat de i-au întrebat pentru care lucru feceră așa. Iară ei deacă-i spusură pre-amănuatul videnia, învătă să-i spînzure la lenul cel de muncă. Și-i munciră cu brîncile ceale de fier, strujîndu-i pre coste; de-acii, învătă preste rane să-i freace cu firsele. Iară sinții, răbdînd bărbătește, să ruga lui Dumndăzîu, mulțămînd și bucurîndu-să. Iară cneajul, mai rău pomîndu-să în minie, învătă de aprinsură foc mare să-i bage în fci, și, deaca întrară sinții în foc, // ș-deaderă în mina lui Dumndăzîu sufletele; dobîndîră cununa mărturiei de la Domnul Hristos.

Într-această dzi, pomenirea sîntei Mariei, surorii lui Lazar, cînd picioarele Domnului cu nardul le-au unș și cu părul ei den car le-au șters sărutînd.

Într-această dzi, de **ΚΗΡΥΝΑΚΙΑ**, Dumineca Destavlelori.

Pentru-a lor svinte rugi, Dumndăzîu miluiaște și ne spăsește.

ÎNTR-ACEASTA LUNĂ, 19, svinții măcenici Hrisanth și Daria.

Aceștia era în zilele lui Numerian Împărat, 5784.

Hrisanth era ficior lui Polemon Singlitic, adecă boiarin mare de sfat, din Alexandria, iară Daria din Athine. Deci Hrisanth învătă dumndăziașca creștinie de un creștin și botedzîndu-să, propoveadia pre Domnul Hristos cu-nădrînce. Prentre-aceaea, l-au închis tată-său. Și neputîndu-l întorce, l-au înșurat, dîndu-i pre Daria, ficioră frumosă și-nțăleaptă, adusă de la Athine, în chip ca să-l potă domoli, cu înșuratul să-l întorcă de la creștinătate, cu dragoste ei. Iară ea mai virtos l-au întărit și s-au botedzat. Și să feriră amîndoi, țîndu-șu crăția fetiei nevătămata.

De-acia, fiind pîrții cătră eparhul Chellerin, fură dați la-nțebare pre mina lui Clavdie Trivanul și Eparhul. Și acela, muncîndu-i cu multe fealuri de munci și vădzîndu-i că biruiesc muncile și nu le bagă în samă, el s-au schimbat gîndul și credzu în Domnul Hristos depreună cu femeia sa, cu Ilaria bagă în samă, el s-au schimbat gîndul și credzu în Domnul Hristos depreună cu femeia sa, cu Ilaria și doi ai lor feți, Iliason și Mavru și cu voinicil ce era supt ascultarea lui. Carii dobîndîră și cununa mărturiei. Deci Clavdie, legat cu o piatră, aruncat în bulboacă. Iară fiindu-i și voinici, fură tăiați capetele. Iară sîntul Hrisant și Daria, băgați într-o groș și impresurați cu țîmă, implură mărturia lor, dobîndînd cununi îndoite, măcenicească și de ficiorie, de la Domnul Hristos.

Într-această dzi, sîntul Clavdie Trivanul în mare aruncat s-au săvîrșit. /

Într-această dzi, sînta măceniciă Ilaria, femeia lui Clavdie, de sabie s-au săvîrșit.

Într-această dzi, sinții măcenici Iliason și Mavru, a lor fii, de sabie să săvîrșiră.

Într-această dzi, sîntul măcenic Panharie.

Împărățind Dioclitian și Maximian în Rîmul cel bătrîn, totă lumea era plină de-nșălăciunea idolor. Și fiecare vrea mărunți de Domnul Hristos, nu numai ce-l da în jac de-i lua totă averea, ce încă și viața îi lua cu multe chipuri de munci și cazne.

Atunce dară, unul ce-l chema Panharie din Țara Uzamilor, de la cetatea Vilapata, din părinți creștin, vovne, nalt și ghizdav, mearșă la Rîm și să feace omul împăratului și mai de frunte decît toți și iubit împăratului. Decî pentru iubitul ce avea cu împăratul s-au înșelat de s-au lepădat de Domnul Hristos. Iară-mpăratul i-au dat să-și în obrocuri și venitori de tot fealul, unele cu rîndul și cu obiceai, altele și cu sila, să-ș abă de-agiuns și de biu, de tote să s-ndulecească. Decî să feace într-un gînd la tot răul cu împăratul.

Aceastea deacă știură maică-sa și soru-sa, îi scrisără, sfătindu să-ș aducă aminte de frica lui Dumnădzău și străgulnic giudeț ce va să fie. Cu carea îl incredința în ce chip cunoștea ce fealu de făgăduială și de giuruță dobîndiră la Hristos Cariî îl cunoscură și-l mărturisiră la vedeare, cutездînd denaintea împăraților și crailor. Precum iarăși carii să țăgăduiră și să lepădară de Șinția sa ce fealu de osîndă și muncă nefrîșită și, osăbi de-aceastea, de-ar și dobîndi omul totă lumea și ș-a păgubi sufletul, n-a mai afla depotrivă sufletul alt bine.

Deci, cetînd cartea de la maică-sa și venindu-și la hire, începu a pînge și, cîdzînd la pămînt, striga: "Miluiaște-mă, Doamne, și nu mă lăsa să fiu de rușine naintea sinților tăi, pre serbul tău! Ce ț-fe milă de mine pentru a ta mare milă!".

De-acii, deacă-l audziră oecarii den casa împăratului că plînge în chip ca acesta și aceastea cuvinte, spūsără împăratului. Și chemîndu-l naintea sa, l-ntrebă: "Spune-mi, iubitul meu Panharie, au doră tu ești nazorian?!" Și svîntul răspunsă: "Nazorian sînt și creștin, o, împărate!". Și // împăratul feace: "Leapă-de-te-acesta nume pentru iubitul mieu! Derep-ce să știi că nu-ți voi da morte grabnică pînă nu te voi topi întîi cu multe cumplite, tot fealul de munci!". Și sîntul feace: "Eu, împărate, sînt în groză de mă tem să nu cumva cadză foc din ceru, să mă ardză și să mă mistuiască, pentru ce-ț fiuu prină astădzi într-o minte! Dară de-acii înainte să nu-m fie una ca aceea, să mă eu mai liapăd de Domnu mieu Hristos, săvai măcară astădzi sau în mulți ai frîdzu mi-ai topi trupul cu muncile!".

Atunce invață de-l dezbrăcară și-l bătu cu vine de bou. Și strîngîndu totă boierimea la-mpăratul, le dzîsă: "Dară înjăles-ați că Panharie Sachellarie și scliniariul împărăției au cădzît în leagea galileilor! Decî mă-mvajați ce voi face!". Iară ei dzîsară: "Invață, împărate, să-l dezbrace la teatrum, în prăvirșiei să-l bată! De-acia, trimite-l la domnul Nicomidiei să-i dea certare acela, să nu him noi partnici la single lui, căce că ț-au fost priiatin iubit!". Și i-au plăcut împăratului sfatul. Că forte-i era drag și nu iubiua să-i vadză morte. Decî, suindu-l la teatrum, îl bătură virtos; de-acii, l-au dat împăratul pre mina oșteanilor și cu poruncă la domnul de Nicomidia să-i facă morte cu multe munci.

Deci, mărgînd sîntul la Nicomidia și astăzînd naintea acelu domn. Și-ntrebîndu-l să dea răspuns, îl dzîsă sîntul: "Iată că ț-i cunoscut din scrisorea împărătească cine sînt eu! Și fă aceea ce-ți pare cu sirg, fără de nice o siială!". Și cneadzul dzîsă: "Cum ț-i numele?". Și sîntul măcenic dzîsă: "Panharie mi-i numele ș-am fost creștin din moșii mie! Ce, înșălîndu-mă de-mpăratul, mă făcusăm într-un gînd cu dînsul, sfătîndu-mă rău cu dînsul! Iară acmu cu mila lui Dumnădzău, de vream ce m-am îndreptat de la maică-mea și de la soru-mea, am curs iarăși la Hristos Dumnădzăul mieu, să moriu pentru Șinția sa și ca să curățăsc lepădarea ce-am gîndit de făcusăm rău!". Și cneadzul dzîsă: "Lasă-le aceale ce grăiești și fă porunca împăratului! Și nu pofti fiindu-ți așa de ghizdav și de cinșez să-ți strice pomana de pre pămînt!". Și sîntul feace: "Stricătura aceasta ce dzîsăși iaste pînă la o vream. Dară iaste solitore vieței de veaci celora ce și-o aleg a să da stricării pentru Domnul Hristos". Decî, vădzînd acel domn nepremenitul gîndului lui / au dat răspuns de osîndă. Și făcîndu-și sîntul ruga, i s-au tăiat capul în 19 a lui martie, în Nicomidia.

Intr-această dzi, Diodor Prezviterul și Marchian Diaconul, astupați într-o peșteră, să săvirșiră.

Intr-această dzi, cuvînt a lui Anastasie, igumenul de Sinaia, să nu înem minie.

"Mult poe ruga dreptului agiutorită, dară să agiutoreadză cînd pocăindu-să să trudeaște și rodă de pocăință face. Iară cînd una dereage și alta strică ce mai foloseaște?! Numai greutate ce-ș agoniseaște! Că marc rău iaste a mearge la beseareică avînd minie asupra cuiva și a face rugă mîncinoasă, dzîcînd la rugă: «Părintele nostru, iartă-ne vinele noastre, cum și noi iertăm vinoavaților noștri!» O, omule ce grăiești și fără minte stai la rugă, gînd neprititoru cu venin purtînd la inema ta, strigi cu minciună la Dumnădzău: «Iartă-mi că eu am iertat!». Dară a te ruga ai venit au a minți? Dar

să-ți dobindești au urgie să-ți iai, spăsenie (i-i) voia să-ți iai au muncă? Dară n-aiuz de la vremea a dumndăziasă slujbă preutul striga: «Să iubim unii pre-alalți!», cum am dzice, tote strimbătăfle și pizmile inemii să lepadăm. Dară ce faci, omule?! Ingerii slujese și cei cu ochii mulți heruvimi pre sîntul prestoi trupul Domnului Hristos acoperind și cei cu șeșe aripi serafimi pre sîntul cîntec cîntînd și cu frică sînd! Preutul pentru tot nărodul rugîndu-să. Duhul cel Sînt pugorîndu-să, Ingerii scriind numile nezobovîilor, bîndzilor ce intră în sînta beserică! Cum, iubitele, nu te spemintedzi! (Dară-ț ce iertare și tu pre alții nu ierți!) Dară deaca nu vei ierta greșîilor tăi tu, nice ție Domnul nu-ț va ierta. Că cela ce iartă, acelaia s-a ierta. Și, de vei ierta, iertat vei fi. Și, de-i milui, miluit vei fi. Și nu dzice: "Multe am iertat fratelui meu și irăși rău m-au suduți și mult rău mi-au adus și nu-l poci ierta! Nu, iubitele, nu dzice așea, ce te-asemeneadză lui Stefan și lui Iacov, fratele Domnului!

Pentru ceia ce-ț fac rău te rogă și Despuitoriului tău te asemănă, Ce-au priimit morte pentru noi! Rabdă dosada și sudalma // de la priiatin, ca să țî să iarte păcatele ceale multe! Să fugim, fraților, de 374
șîntul miniei cumplit păcat, că tot păcatul pre scurt să lucreadză și curund să treace! Iară ținerea miniei cumplită patimă are și ardătoare! Că și imblînd și cădzînd și sculîndu-să, venimul searpelui la inemă îl rode a miniei! Și cu acea patimă cuprins nu va ocina împărăția lui Dumndăzău! Și iertării nu s-a spodobi, că acelaia nice o bunăitate-i sporează, nice postul, nice mila, că tote le pierde cu ținerea miniei! Că de-ț vei aduce darul tău la oltariu și acii ț-vei aduce aminte de minie!

Pașă întii de te-mpacă și de-acii, vino de-ț închină darul tău și priimit vei fi. Și Dumndăzăului nostru slavă acmu și pururea și-m veaci de veaci". Amin.

INTR-ACEASTA LUNĂ, 20, sînții părinți uciji de avari în sînta mănăstire a sîntului Savei sînțitului.

Acești sînți părinți adunați din multe locuri, ședzînd în mănăstirea sîntului Savei, slujia lui Dumndăzău cu multă schităcie și bună petreacere. Dară vrăjmașul ce pizmeaște și mai virtos celor ce sînt cu bunățată au învitat asupra lor pre păgînii sarachini, părinde-le c-or afla avere multă.

Și, deaca mearșă și n-aflară nemică, i-au umoritu-i, unora tăind capețele, alții demicîndu-i, pre alții giunghind și vârsîndu-le sîntul sînge și pre alții în tot fealiul. Iară sînții, mulțămînd lui Dumndăzău, ș-dederă sufletele, dobindînd fericită și vecinicia viață a împărăției ceriului, pentru răbdarea cu osirdie și nevoințele schităciei călugărești și mărturia măceniciei.

Într-această dzi, preocupiosul părintele nostru Gherasim.

Într-această dzi, preocupiosul părintele nostru și isповeadnicul Nichita, episcopul Apolloniadei.

Acest dintru sînți părintele nostru și isповeadnic Nichita era episcop Apolloniadei, în vremea iconoboreșilor, nu numai credincios și stidiv și pravoslavnic, ce încă și / milostiv și îndurat, bogat de înțălepciune și de știință.

Drept-aceaea, silindu-l să să leapede de închinarea sîntelor a Domnului nostru Isus Hristos și a presăintei maicei Sînțiii sale și a tuturor sînților și, neputîndu-l îndupleca, l-au osidit cu izgnanie. Și fu băgat în nevîndecate năpăști. În carile s-au războilit cumplit și ș-au dat sufletul în mina lui Dumndăzău viu.

Într-această dzi, svintele șeapte femei în Aminson, Alexandria, Clavdiia, Evfrasia, Patronia, Iuliani, Evfimia și Theodosia.

Acestea era în vremea lui Maximian, păgînul împărat. Carele au pornit mare gonă asupra creștinilor, de omorîia în tot fealiul cu munci pre totă vîrsta celor ca mărturia pre Domnul Hristos. Și multe fealuri de morți.

Și, de vreme că într-această chip să făcea și în orașul Aminsului de domnul cetății, astărută și accaste sînte șeapte cu îndrăznire naintea lui, mărturisindu-să creștine. Și le bătu cu totagă, de-acii le tăie țitele, de-acii, spîndurate, le strujură pînă li să vădzură mațele. Și mai apoi de tote, le aruncă într-un capturiu de foc. Și acolo ș-dederă la Dumndăzău sufletele înconunate luminat de iubitul lor mirele Hristos, în bucurie vecinică.

Într-această dzi, sîntul măcenic Rodian de sabie săvîrșit.

Într-această dzi, sîntul Achila Eparhul de sabie s-au săvîrșit.

Într-această dzi, sîntul Lollion, ucis cu bușile, s-au săvîrșit.

Într-această dzi, sîntul Emmanuil de sabie s-au săvîrșit.

Pentru a lor svinte rugi, Dumndăzău miluiaște și ne spăsește. Amen.

Și dimineață le suiră naintea împăratului. Și vădînd împăratul pre Drosila, s-au mirat. Și învăță să o păzească de ad-insul, doră s-a pocii în vruc chip. Iară ceale cinci femei canonice învăță să facă o topitorie mare și să bage cu dinsele aramă multă, să să meastece arama cu cenușe trupurilor sîntelor, topindu-și și arama și eale. Și dintr-acea aramă să facă fundurile căldărilor feredelului celui mare de gloți, ce să fîcusă de curund și era să să aprindă în dzuă de praznicul lui Apolon și să să înnoiască de întîmărare celor de mintea lui idolosujebnici. Și așa topind pre sîntele cu arama, gătără feredelul. Și strigă crainicul: "Cîți sînteți priiatini nemînioșilor dumnzădii, intrați la înnoirea feredelului de gloți!". Și-ndată porîndu-să nărod și, cum sosi unul la ușa feredelului, cădu de muri. Așjdere și alți cîi poruceasă după dînsul. Și nime nu putu intra nici pre întia ușe. Și, deaca știu împăratul, chemă popii strigătorii săi de le dzîsă: "Spuneți-mi aceasta, doră s-au făcut vro farmăcă de la creștinii?". Iară ei dzîsără: "Ba, împărate, ce arămile ce s-au făcut din moștile canonicelor femeilor o feceră aceasta".

Deci învăță să făcă alte arămi. Și așa o face lucrul. Și, deaca feace aceasta, dzîsă Andrian cătră împăratul: "Învăță, împărate, să topască arămile canonicilor și să vearse să făcă trupurile голе acelor 5 femei să stea denainte, pentru ocară lor la feredelului călcător de leage: "Împărate și necredinciosule, aceea ce tu le pusăși de rușine și de ocară păstoriul cel bun le-au apucat de la tine și le-au băgat la locul unde va să vie și Drosila, ne-mînata mielușea, hiică-ta!". Și, deaca să deșteptă împăratul, s-au miniat căre și apoi după morte sîntele femei rușinară sfaturile lui. Și porunci să aprindă două cupotore mare pre de întbe părțile orașului, să ardă în tote dzile ne-ncetat. Și cu porunca împărătească scrisă așa: "Voi galiteiani, carii vă-nchinăți Răstignutului, mintuiți-vă de muncile ceale multe și pre noi de osteneala voastră! Și păsați înșivă de intrați în foc, în care i-a plăcea, neoprit să-i fie!".

Deci, ieșind aceasta veaste pretutînderea și audzîndu-o șarba lui Dumnzădău, Drosila, că toți creștinii de priință și de credință ce avea cătră Domnul Hristos sar de să arunca înșid în foc, în cupotore, ea ș-au rădicat ochii la ceru și dzîsă: "Domnitoriule Isus Hristoase, Fiul lui Dumnzădău, de iaste voia Sîntiții Tale să scap de nebuna leage a tatălui meu Traian, Sîntița Ta mi-agiută ca să mă iugredzu de frica lui Andrian necredinciosului și să mă suiu în ceru unde să suiră ceale cinci canonice carile mă îndireptară la frica Ta! Și să adormi și cu adinc somn pre străjeari ce mă păzesc, ca să poci scăpa!". Aceastea deaca dzîsă și lepădîndu-ș portul împărătece, ieși milcomiș de n-au simțitu-o nime. Și, deaca mearse să s-arunce în cupotriu, s-au socotit intru sine "cum voi merge la Dumnzădău neavind podobă de nuntă, nefînd botedzată și necurată fiînd, ce Sîntița Ta Împărate împărățiilor, Doamne Isus Hristoase, iacă mi-am lăsat împărăția pentru Sîntița Ta, să mă pui straje la ușa împărățiilor Tale! Deci Sîntița Ta Care te botedzași pentru noi, botedză-mă cu Duhul Tău cel sînt!". Și, deaca dzîsă aceasta, scosă mirul ce-ș luasă de acasă și intră într-o fîntînă cu apă ce era acolo de să botedză, dzîcînd: "Botedză-ș șarba lui Dumnzădău Drosila în numele Tatălui ș-a Fiului ș-a Sîntului Duh!". Și, ferindu-ș șeapte dzile, lua hrană îngerească. Și ocreare iubitoriu lui Hristos, aflîndu-o și preveghindu-o, știu de rîndul ei deaca-i spusă ea. Iară a opta dzi feace rugă la Dumnzădău și să răpăosă cătră odîhnă vecinică. //

Într-această dzi, la cumenecatul Paștelor legii vechi, facerea tainicei cine în **Κυριακή** și Domnului nostru slavă în veaci. Amin.

ÎNTR-ACEASTA LUNĂ, 23, svîntul măcenic Nicon și uciniții lui 199 de măcenici.

Acest svînt Nicon era în dzilele ighemonului Chindian den Țara Neapolitana, de-a firea la față și ghizdav și strănic la războie, din tată ellin și maică creștină. Și, timplindu-ș război mare și luptă tare, aducîndu-și aminte fericitul învățăturile maică-sa și suspîndînd dintr-ădincul inemii, dzicea: "Doamne Isus Hristoase, agiută-mi!". Și, îmbărbătîndu-ș pre sine cu cinstit sânnul crucii, au intrat în mijlocul vrăjmașilor. Și n-au obosit lovind pre altul cu sabia, pre altul cu sulța, pînă cînd i-au înfrînt pre toți. Și i-au băgatu-i în fugă. Și minîndu-ș toți de-aceasta, că lucrul războiului s-au timplat pre voia lor.

Și veni și el ca și alalții acasă. Și, spuindu-ș gîndul cătră maică-sa, mearse spre Țarigrad. Sosind la ostrovul Hion, s-au apropiat la un munte. Și sfînd acolo 7 dzile și schitîndu-ș cu posturi și cu rugă, i s-au adus veaste pre dumnzăziase inger să să pugore la vadul mării cu totagul ce i-au dat acela ce i s-au ivit. Și, sosind la vad, află corabie și intră într-însă. Și-n două dzile sosi la măgura lui Gan. Și, pre

* canonice cumu-s călugărițele ce li-i viața cu pravila

Iară a două dă, ședzu comitul și adusă naintea sa pre fericitul Artemon. Și-i dzisă: "Cinsteaște-ți bătrânețele tale, omule, și tămiadză dumndăzii!". Iară sîntul feace: "16 ai am petrecut cetind cartile lui Dumndăzii în beserică și 28 de ai am fost diacon lui Iristos, de-am cetit sînta Evanghelie. Și 33 de ai preut, îmavînd nărodul cu agiutoriu lui Dumndăzii. Și acum im dzici să tămiezdă dimonului celui fără sîmfire ca și tine?!" Audzînd acestea comitul s'a turbură. Și înfocînd un grătariu, au intins gol pre sîntul în grătariul acela. Iară sîntul, căuînd spre ceru, dzisă: "Doamne Isus Hristoase, nu lăsa să rîdză de șerbul tău acesta spurcat comis, ce, arătîndu-i că pentru tine pat acestea, dăruiaște-mi răbdare, ca să s'a rușinează cu totul!". Într-aceaste cuvinte sosî și cerbul de la episcopul, din porunca lui Dumndăzii, de înfruntare și mustrare necredincioșilor. Cerbul dzisă comisului: "Care lucru iaste să nu i să potă lui Dumndăzii?! Ce să știi bine că șerbul lui Dumndăzii curund ș-va izbîndi! Că două pasări te vor apuca și te vor arunca în căldarea cea inficbîntată și s-a topi carnea ta, pentru ce c-ai mărturisit să crezdi lui Dumndăzii și acum te leapedzi de dînsul.

Deci, deaca fu probărit de acea vită sălbatecă, îmavîă voinicii s'a ucigă pre cerbul. Iară cerbul, sîirînd aproape lîngă cela ce ședea alaturu cu comitul și săgeata cea slobodzită asupra cerbului au lovit în cela ce ședea alaturu cu comitul. Și i-au dat lată rană într-inemă, de muri. Și, facîndu-ș-voia-rea comisul, s'a dușă și băgă pre sîntul în temniță.

Iară a doa dă, îmavîă să împle o căldare de smolă și s'a o înfierbînte vîrtos, să arunce într-insă pre sîntul. Și, deaca înfierbuntară căldarea, venîr din șireag de-1 spusără comisului de înfierbîntarea căldării. Și el încăleînd, mearsă călare aproape de căldare. Și, pugarîndu-să doi îngeri din ceru în chip de vultur și rîpîndu-l de pre cal, l-au aruncat în căldare și s-au topit așea, cit nice ciolanete nu i-au rămas. Care lucru vădzînd voinicii și tot nărodul, s'înpămără și fugiră. Iară sîntul, rămînd singur, proslvi pre Dumndăzii. Și cu ruga feace de izvorî într-ăpă / loc multă apă. Aceasta vîdzînd Vitalie, popa idolilor, și alții mulți, s'î botedzăr. Dînt-acea nopte veni glas de sus la sîntul, dzicînd: "Pasă la Asia, la locurile ceale pre lîngă mare și acolo vei curăț pre mulți de multe bole și vei gonî și draci. Și mulți lumîndu-să de la tine vor slăvi pre Dumndăzii. Iară sîntul, încăleînd pre un onagru, mergea. Și, apucîndu-l un sint dumndăziesc înger, s'a află îndată la locul unde i s-au poruncit cu-sămînțu. Și, facînd acolo multe seamne și lumîndî pre mulți și îndereptîndu-i spre Dumndăzii, apoi prinzîndu-l, i-au tăiat capul păgîinii. Și așea ș-au obîrșit alergătura nevoînți, mîrgînd la odîină veacînică.

Într-această dă, precuviosul Zaharia cu pace s-au săvîrșit.

Într-această dă, sînții măconici cei din Chesaria Palestinei de sabie s-au săvîrșit.

Într-această dă, pomenirea sîntului măcenic Nicandru Eghiptianul.

Și acesta sint era în vremea lui Dioclitian Împărat. Și, fiînd el crescut în credința cea bună și fiînd legat în dragostea măcenicilor, avea lucrul său, a rădica într-ascuns moștile sînților măcenici și fi el învește și a le astruca cu cinste. Și în orecare vreme vădzînd moștile sînților lepădate prost și fiecum și negrijite, mearsă noptea de le rădică. Și, puîndu-le în loc cu cinste și cu omenie și zărîndu-l orecine idoloslujebnic, l-au pîrît la boiarînul.

Și, prinzîndu-l, strigă sîntul cu îndrăznire de mărturisî pre Domnul Hristos Dumndăzii adevărat. Fu belit fole și așea dobîndi cununa măcenească.

Într-această dă, precuviosul Martin Oiveanul cu pace s-au săvîrșit.

Într-această dă de **Κυριακας** a custodieî întăritură la Sîntul Mormînt a Domnului Iristos, a Căruia-i putearea și împărăția și slava cu părintele și Sîntul Duh în veacii de veaci.

ÎNTR-ACEASTA LUNĂ, 25, Blagoveștenile, adică "veastea cea bună preasîntei Domnitorei nostre Dumndăzii / Născătorei și pururea ficierei Mariei".

Om-îubitorul și milosul Dumndăzii Care pururea grîjeaște de rodul omeneșc, ca un părinte dragostiv și îubitoriu de bine, vădzînd plăzmuirea și fapta minilor sale robită și prădată de diavolul și trasă la chîmirile ceale de necinste și dzăcînd dedesuptul spurcatelor slujbe idolești, vru de trimisă pre Fiulul Său, pre Cel sîngur născut, pre Domnul nostru Isus Hristos, să ne izbăvăsc din mîinle diavolului.

Deci așea vrînd să tănuiască și să ascundă nu numai de cătră vrăjmași, ce și de cătră puterile ceriului și spusă taina numai umuia din sînții îngeri, slăvitului Gavriil Arhanghel. Că va să-ș nască pre Fiulul său cel iubit din sînta ficioră precurată și preasîntă ca ceea ce-l harnică să fie lui Dumndăzii Maică.

Și venînd îngerul în cetatea Nazaret la casa Sînții sale, îi dzisă: "Bucură-te de dar plîm. Domnul iaste cu tine, blagoslovită ești tu în femeî!". Iară ea deaca vădzu să spămintă de cuvîntul lui și

Într-această dzi, preacuviosul părintele nostru Pavel, episcopul de Corinț, fratele lui Petr, sîntul episcop de Argus Znamenosefului și preacuviosul părintele nostru Evthîie și sîntul apostol Irodion, unul din 70 de apostoli.

Într-această dzi, povestea părintelui Daniil de Evloghie Pietrariul.

Spunea dănoiră un părinte că mearșă orezînd părintele Daniil, prezviterul schitului, în Thivaida, avînd cu sine un ucinic dintr-ai săi. Și pugoșîă noînd pre pîrîu. Și soșînd la un sat, apropiară vasul la vad și ieșîră în sat de ședzură. Și dzîsîă starețul cătră ucinicul său: "Acii om ședa astădzî!". Și-ncepu ucinicul a citi, dzîcînd: Pînă cînd om zbucima acii, blăm amu la schit!". Iară starețul dzîsî: "Ba, ce acii vom petrece astădzî!". Și ședzură în mijlocul satului luă ca nește strannici. Și grîi ucinicul cătră stareț: "Dară place lui Dumnădzău aceasta de ședem ca nește mireani aicea?". Și dzîsî starețul: "Încăi blăm la beserica!". Și dzîsî starețul: "Ba, ce acia om fi!" și ședzură acolo pînă însară amurgul. Și începu fratele a face sfăde cu starețul dosădîndu-l și dzîcînd: "Vai mie de tine starețule, că pentru tine voi să moriu!".

Și, aceastea grăînd, veni un bătrîn mirean forte îmbătrînît și căruînt de multe dzile și gîrbovit forte. Și, deaca văduz pre părintele Daniil, cădzu la picioarele lui, începu a-l săruta cu lacrimi. Și sărută pre ucinicul lui. De-acii, le dzîsî: "De v-ci voia, blămați în casa!". Și avea și finar, cereînd prin ulițe streinii. Și luă pre stareț și pre ucinic și pre alți cîți află streini și-i dușă în casa sa. Și turnă apă în medelniță, spălă picioarele tuturor și n-avea pre nime, numai pre Dumnădzău. Și le pusă masă. Și, deaca cinară, luă rămășițele de le lepădă afară cînîlor satului, că așa-i era obiceiul de nu-ș lăsa nemică pre a doua dzi. Și-l luă osăbi starețul de vorovîră pînă demineată vorove de folos sufletești și cu lacrimi multe. Și demineată, sărufînd unul pre-alalt, să dusără.

Și, mărğînd pre cale, feace / ucinicul metanic starețului, rugîndu-l: "Fă libov, părinte, de-m spune cine-i acel bătrîn și de unde-l știi!". Și nu vru starețul să-i spuie. Și iară-i feace metanie, dzîcînd: "Dară atele multe îm spui și de acest stareț nu-m spui?", că-i fuscase spus starețul a mulți șînți bunătățile. Și nu vru să-i spuie de acest stareț. Iară ucinicul forte să scribi și nu-l mai întrebă.

Și, deaca venîră la chiliile sale și ucinicul nu vru să ducă pîne starețului cum avea obicină, că în al dzacele ceas gusta starețul în tote dzile. Iară cînd fu sară, veni starețul la chiliia fratelui și-i dzîsî: "Ce iaste, fiule, că lăsași pre tatăl tău de să topeaste de fome?". El răspunsă: "Eu tata n-am, că, de-aș avea eu părinte, ș-ar iubi părintele pre al său fiu!". Și, întorcîndu-să părintele să iasă din chilie, îl oprî fratele și-ncepu a-i săruta picioarele dzîcînd: "Viu Domnul, că nu te voi lăsa pînă nu mi-i spune cine-i acel stareț!". Că nu vrea fratele nice într-un chip să lase pre părintele scîrbit, că forte iubia pre starețul. Atunce grăi lui starețul: "Fă-mi puînel să mîîncî și de-acii ț-voi spune.". Și, deaca mîîncară, grăi fratelui starețul: "Nu fii, fiule, aprig, că pentru preica ta cea în sat nu vream să-ț spuiau! Deci să te păzești, să nu spui nimăruia ce audzi.

Starețul acesta Evloghie îl chiamă, iaste pietrariu de meștersugul său, de taie piatră. Lucrădză totă dza nemîncat pînă în sară. Și, deaca vine sara acasă, cîț află streini îi duce la casa sa, de-i hrănește precum ai vădzut și rămășițele lepădă la cîni. Și ține acest meășteșug de țait piatră din tîînețate pînă acum; și iaste de o sută de ani și mai bine. Și Dumnădzău îi dă virtute la acesta lucru, ca și în tîînețate. Și agoniseaște pururea cîte o zlatiță într-o dzi. Dară cînd eram eu tîîn, mainte de 31 de ai, m-am suit la a cel sat să-m vîndzu rîcodealia. Și, fiind sara, veni de mă luă la casa sa și pre alaltî frați cîți află și ne-au ospătat precum ai și vădzut acum.

Iară eu, deac-am vădzut bunătatea lui, m-am mirat, ș-am început a posti cu săptămîna și a ruga Dumnădzău pentru dînsul ca să-i dea mai multă avere, ca să hrănească pre mai mulți strannici. Și postîndu-mă trei săptămîni și mai bine și slăbiu de post, cîț abia eram viu. Și adecă vădzîu pre un orezîc fiu / luminat chip de veni la mine și-m dzîsî: «Ce iaste, părinte Daniile!». Și dzîșu cătră dînsul: «Cuvînt am pus cătră Dumnădzău să nu mîîncîu piine, pînă nu mă va aduzi pentru Evloghie Pietrariul și să-i dea blagoslovenie, ca să odhînească și pre alți mulți streini...». Și-m dzîsî: «Ba, că bine-i cumu-i acum!». Și dzîșu lui: «Ba, Doamne! Ce dă-i lui ca să slăvască toți numele Sînțîi Tale!». Și-m răspunsă: «Bine va fi, deaca ț-i-i voia, vrea-vei să fii chezaș pentru sufletul lui, ca să să spăsască cu mai multă avere și Eu ti voi dat». Și-i dzîș: «Din mîna mea să ceri sufletul lui...».

Și, aceastea grăînd eu, m-am aflat ca în sînța Beserica Îmverîi, ce-i în Ierusalim, stîndu-mi. Și vădzîu ucinic cu chipul svînt pre sînța piatră a Sîntului Mormînt ședzînd și Evloghie de-a dreapta lui stînd. Și trimisă la mine cuconul acela pre unul de carii dorvîra naintea lui și-m dzîsî: «Tu ești care te-ai băgat chizeș pentru Evloghie!». Și dzîsără ceia ce dvorîa: «Ei, Doamne, acesta iaste!». Și-m dzîsî iarășî: «Chizășîia oi să o ceiu de la tine...». Și dzîș: «Ei, Doamne, de la mine! Numai să mulțști

382r

avearea lui!». Și, de-acii, vădzuu ca nește doi turnind în pola lui Evloghie aur mult forte. Și citi ei turna, alta pola lui Evloghie amintuia. Și, stîrnindu-mă din somnu, cunoscuu că mi s-au ascultat și proslăviiu pre Dumnăzuiu.

Iară Evloghie, pre obiceaiu său, ieși la lucru și lovind în piatră cu ciocanul audzi găun. Și iarăși lovind, feace gaură, a treia oră lovind, au audzi Domnul și le va lua și mă va și năpăstui! Dară le voi lua și le voi pune unde nime nu știe!». Și cumpără vite dzîcind că va căra piatră. Și căra aurul noptea și părăsi lucrul acel bun ce făcea în tote dzile, priimind streinii.

Și intră în corabie, notă la Țarigrad. Și era atunce împărat lustin, unchiul lui Iustinian Împărat. Și deade mult aur împăratului și boiarilor celor mare și-l pusără eparh. Și ș-au cumpăratu-și curți mare, ceale ce le dzic egiptenești pînă astăzi.

Și, după doi ani, vădzuu cuconul acela sînt la chip iarăș în sînta Văscrăsenie și dzîș întru mine: "Dară Evloghie unde pote hi că iaste?". Și preste puțin, vădzuu pre Evloghie izgonit de la fața cuconului. Și-l trăgea un arap negru. / Și stîrnindu-mă din somn, zîș întru mine: «Vai mie, păcătosului, ce feciu? Pierdui sufletul meu!». Și mi-am luat milotariul în spate, m-am dus la acea sat unde fusese Evloghie. Mă feci a-m vinde ricodealia și așteptam să vie Evloghie, să mă ia, pre obiceaiu, la casa-și. Și adecă nu fu nime. Și nemerind o stăriță, o rugaui: «Mă rog, maică, ado-mi pînte să gustu că n-am gustat astăzi!». Iară ea de sirg mi-adusă pînte și herură și, ședzînd lîngă mine, începu a grăi cătră mine sufletest și de folosit cuvinte, că: «Nu țî-i cu fotos a înbla pre la lume, dară începu a ție călăgărească iubeaste la neglicăvau! și alte multe de poldză im spusă. Și dzîșu: "Dară nu știi ce-am venit să-m vindz ricodealia!". Iară ea feci: «Deși vindz ricodealia, dară nu te zăbăvi așa pînă la nopte în sat. ». Iară eu îi dzîș: «Spune-mi, maică, nu-i intr-acest sat cineva a să teame de Dumnăzuiu și a primi streinii?». Și-m grăi suspînd: «Părînte și stăpînule, avut-am acii un pietrariu de feaca multă miță streimilor. Și vădzînd Dumnăzuiu lucrul lui, i-au datu-i dar și audzîm de dînsul că iaste patrichii și eparh în Țarigrad. ». Iară eu, deaca audzuiu, dzîșu în mine: «Eu feciu aceasă ucidere. ».

Și intrău într-o corabie, veniu la Țarigrad și întrebău pre orecarii unde sînt curțile egiptești. Și, deaca mi le spusără, mă duș și ședzuiu deaintea porții lui, pînă ieși Evloghie. Și adecă îl vădzuu ieșind cu mare mindrie ș-am strigat: «Miluiaște-mă, am orecă a-ți spunle!». El nu vru nice să caute spre mine, ce și slugilor învătă să mă bată. Iară eu alegăui de-i înuiu calea mai înainte și strigăui. Și învătă iarăș de mă bătura mai mult. Și așa petrecuiu patru săptămîni la ușa lui, nins și pluat, și nu putuu să-i grăiese. Atunce mi s-au supărat și mă duși de cădzuu naintea sîntei iconei a Domnului nostru Ius Hristos cu lacrimi și m-am rugat grăind: «Doamne, iartă-mă de chizeșia acestui om! Iară de nu, duce-mă-voi și eu în cea lume!». Acestea în gîndul meu grăindu-mi, dormitui. Și adecă o holcă mare să feace de urla locul și dzicea: «Împărăteasa vine!». Și mergea naintea ei dzîș de dzici de mii și mii de mîi de nărod. Ș-am strigat de-am dzis: «Miluiaște-mă, stăpînă!». Iară Șînția sa stătu și-m dzisă: «Ce țî-i voia?». Și dzîș: «Pentru Evloghie Eparhul // m-am chizășluit. Poroncește Șînția ta să mă dezlegea dentr-acea chizășie!». Și mi-au răspuns Șînția sa: «N-am treabă eu intr-aceca. Cum știi așa-ți pîneaste chizășia ta!». Și m-am trezit de somn și dzîșui întru mine: «De mi-ar hi a muri nu m-oi despărți de la porta lui Evloghie, pînă nu-i voi grăi.»

Și mă duș iarăș la portă. Și, cum vru el să iasă, iarăși l-am strigat. Și alegă unul de slugile lui și atiea bice mi-au dat, cit mi-au fărîmat tot trupul meu. Atunce leșînd, dzîș întru mine: «Duce-mă-voi la schit și, deaca va vrea Dumnăzuiu, va spăsi pre Evloghie cu tocmeale de gudeț, cum știe. ».

Și, ducindu-mă să-m caut corabie, aflăui ducătoare spre Alexandria. Și, deaca am întrat, am cădzut leșinat ca mortul ș-am adormit. Și mă vădzuu în vis în sînta Beserăci a Văscrăseniei, în Ierusalim și cuconul acela ședea pre sînta piatră a cînstitalui Mormînt și căută asupră-mi cu mînie, cit de frică tremuram ca frunzda. Și neputindu-mi deschide rostul, că mi să împietrișă inema și-m dzisă: «Dară nu mergi să-ți împli chizeșia!». Și învătă a două slugi de mă legarî și mă spîndzurără și mă Dumnăzuiu!». Iară eu de groză nu-m putea deschide rostul meu. Și încă stînd eu spîndzurără, adecă să feace glas că vine Împărăteasa. Și, deaca o vădzuu, dobîndiu îndrăznire și dzîșu cătră Șînția sa cu smerit glas: «Miluiaște-mă, Domnitoare lumi!». Și iarăș în dzisă: «Ce vei?». Și dzîș ei: «Pentru chizeșia lui Evloghie sînt spîndzurari acii!». Și-m dzisă: «Eu mă voi ruga pentru tine. ». Și vădzuu că intră și-ncepu a struta piciorle cuconului. Și-m dzisă cuconul: «De-acum să nu mai faci lucrul acesta. ». Și dzîș: «N-oi mai face, Doamne, că eu mă rugasăm de dînsul, ca să fie mai mare în bunătăți.

Greșit-am, Doamne, iartă-mă !». Și-mvăță de mă dezlegară și-m dzîsă: «Pasă-ți la chilia ta! Eu iarășii voi aduce pre Evloghie la rîndul cel dintîi a lui, tu de-aceasta nu te griji!». Și-ndată m-am strînit și m-am voicșat forte că m-am mîntuit de-acea chizeșie. Ș-am mulțămîit lui Dumnădzîu și-ntru tot nececita Domnitorre am proslăvit.

Și, după trei luni, audziu c-au murit Iustin Împărat. Și stătu alt împărat în locul lui. Și începu a căuta să prînzî / pre boiarii cei mare, și pre Ipatul, și pre Dexieratul și pre al miu Evloghie Eparhul. Deci cei doi umorîră și le jecuiră avearea, și avearea lui Evloghie. Iară Evloghie scăpă din Țarigrad cu fuga, că-mvășăa împăratul unde vor afla acolo să-l umoră.

Și, fugînd, s-au schimbat în haine reale. Și ș-au venitu-ș iarăș la locul său unde era întîi. Și să strînsără pregiur dînsul săteanii de-l vedea și dzicea: «Dară noi audziam că ești în Țarigrad boiarin mare, patriarchiu!». Iară el răspundea: «De-aș fi fost eu patriarchiu nu m-aș mai hi vădzut! Ce altul îi acela ce-aț audzi! Iară eu am imblat pre la Sintele Locuri de m-am închinat ». Și, de-acia venidu-ș în fire, grăia: «Smerite Evloghie, scoli de-ți în ciocanele și pasă de lucrădză, că aicea nu-i în Țarigrad, să nu-ți pui și capul!». Și-ș lui cinile, mearse la piatra unde aflasă comora, gîndind c-a mai găsi. Și, bătînd în piatră pînă-n al șeasle ceas, nemică n-afli. Și-ncepu a-ș aduce aminte de hrana și de dulceța bucatelor ce avea în curte și de înșălărire mîndrici lumești. Și iarăș grăia în sine: «Scolă-te de lucrădză, că aicea-i la Eghipt!».

Și pre cătenel, pre cătenel, l-au adusu-l sintul Cuconul acela și sînta Stăpina noastră la rîndul lui cel dintîi, că Dumnădzîu iaste drept și nu uită truda lui cea dintîi. Iară după vrun an, mă duș iarăș la a cel sat. Și, cum înșăză, veni de mă lui pre obiceiul său cel dintîi. Și-ndată el-vădzutu, am suspinat ș-am lucrămat ș-am dzîs: "Cilu-ș de mărîte lucrurile Tale, Doamne! Tote cu înțlepciune le fecesi! Cine-i Dumnădzîu mare ca Dumnădzîul nostru, Ce rădăci de la pămînt pre meserul și de la gunoiste nalți pre nevutul. Minunile tale și tocmenele tale cine le pote spune. Domnitorre Doamne?! Iară eu, un păcîtos, am început, și pușinel de nu s-au sălășuit în iad sufletul mieu!». Și lui apă de spălă piciorole mearse pre obiceiul și pusă masă. Și, deaca mîncăm, grăitu lui: «Cum-i de rîndul tău, frate?!». Iară el îm dzîsă: «Rogă-te pentru mine, părinte, că sint om păcîtos și n-am la mîna mea nemică!». Iară eu dzîș lui: «Hire-aș vrut și cîte-ai să nu aibă!». Și-m dzîsă: «Derep-ce, părinte, au doră Ț-am smintit în ceva?!». Iară eu dzîș lui: «Nemică nu mi-ai făcut sîntea!». Atunce i-am spus de tote. Și plînsăm depreună. De-acia îm dzîsă: «Rogă pentru mine, că doră de-acumu // m-oi îndrepta!». Și i-am dzîsu-i: «Adevărăt, frate, să nu mai aștepti de-acumu a mai agonisi mai multă aveare, că te ești într-această viață, ce numai un zlatnic!». Și iată-i-s atîția ani ce i-au dăruit Dumnădzîu numai pita cea de dzi.

Iată că Ț-am spusu-ți, fiule, de unde-l știu, dară tu nimăruia să nu spui!" Și s-au ferit ucinicul de n-au spus nimăruia, pînă la frîșenia sîntului stareț. Și iaste a să minuna om-dragostii lui Dumnădzîu, cum într-alta mică vreme am nălțat alfa și iarăș l-au smeritu-l spre ceale de folos.

Să ne rugăm dară și noi a ne smeri în frica Domnului nostru Isus Hristos, pentru ca să aflăm milă naintea strănicul scaunul Lui, prin rugările preacistei Dumnădzîu-Născătoare și pururea ficiorei Mariei ș-a toșii sînții Lui.

INTR-ACEASTA LUNĂ, 28, preocuposul părintele nostru Ilarion cel Tînăr, igumenul mănăstirii Pelecheitei și Irodion Apostolul din cei 70.

Acesta era din cei 70 de ucinici. Carele, urmînd apostolilor de agiuta la strigatul sîntei Evanghelii, de-aci, îl hirotoniră episcop neopatron. Și îmvăînd pre mulți și-mtorcîndu-i spre Domnul, fu prins și bătut cumplit de iudovî și de idolostujitel, că unii îl bătea cu beațe, alții zdobia gura sînții sale cu pietri, alții ucidea în cap. De-aci, îl giungheară aceale fieri mîncătoare de sînge. Și așea s-au săvrîșit, dînd sufletul în mîna lui Dumnădzîu.

Într-această dzi, sîntul măcenic Filii și soțiile sale.

Sîntul Filii Măcenic și cu soțiile lui era creștin în zilele împăratului Adrian, slujind în tote dzile lui Dumnădzîu. Și prînzînd pre fericitul Filii, astătu naintea împăratului. Iară împăratul, neputînd a sta împotriva sîntului măcenic, l-au datu-l cu soțiile sale pre mîna voievodului Amfilohie, carele îndată i-au spînzurat în lemne. Și îmvăînd să-i bată cumplit pre trupurile lor. Și, după bătea, să-i bage în temniță cu Cronist Comendarisic care credzusă și el. Iară preste nopte, cîntînd și făcînd ei rugă, le astătură ingerii lui / Dumnădzîu, îmbarbătîndu-i la nevoița podvigurilor. Iară demineă, astîtînd naintea tiranului, le dzîsă: "Multe cazne și munci v-a așteptat!". Și-ndată i-au băgat într-o căldare îmfoacată cu udelemn și cu rîșină și atunce ș-au răci căldarea. Atunce mirindu-să duxul și întră și el în căldare, dzîcînd: "Doamne Dumnădzîul creștinilor, agiută-mi!". Și fu glas din ceru, cătră

Do-acia, după 19 ai, mergea la loc de isihăstrie, cinci scame departe de la Chiria. Și sosind la șinta mânăstire minunată a luptei, locul ce-i dzice Thola. Și trăind acolo 40 de ai, aprins de infocată dragoste și foc de iubov spre Dumnădzău. Și minca din tote cite-s fără prihană iertate giurincii călugăreștii viațe, dară forte cite pușintel și fără săturat, frîngînd și ntr-aceasta cornul sămeției cu înțălepciune. Dară care cuvînt vrea putea spune izvorul lacrimilor lui! Și atîta numai ce dormia, cit putea așunge să nu strice cu priveghiatul și nedormitul ființa minții. Iară calea lui era pururea cărătorea rugă și spre Dumnădzău // dragoste nepotrivită.

Acesta amu luptîndu-să în tot fealiul de bunătate și bine lăcuînd și făcîndu-să plin de mari videnții și aflîndu-să în chilia sa, pricepu din darul Duhului Sînt că ucenicu-său, dormind sup o piatră mare ce era să cadză să-l turtească, i s-au arătat în vis de l-au sîrmit, de n-au perit. Decî, sosind la bunătate destulă și stînd și egumen svîntului munte Sinaului, au lăsat această viață trecătoare și s-au mutat la vecinicia odihneală, încheind în munte înțăleapta carte a dumnădzăieștilor și sufletestilor suituri. Carea să chiamă *Leavstja*.

Într-aceastaș dzî, sîntul proroc load.

Acesta era cînd, după moartea lui Solomon Împărat, împărății fiiu-său Ieroavam. Și venîră țara tute 12 neamuri a lui Izrael, de-l rugară și dzîsără: (3 **USPCTE FA** 12:vers) "Tată-tău au îngreiat giugul său pre noi ș-au îngreuiat mîncările measei sale! Acum să ne ișuredzi și ț-vom sluji!". Și după trei dzile le-au răspuns, nu cum l-au sfătuit bătrîni și înțălepti, ce precum l-au sfătuit tinerii carii au copilărit cu dînsul, dzîcînd: "Supțărarea mea-i mai grosă decît pîntecele tălme-mieu. Tată-mieu vă punea giug de lemn și vă batea cu puha, iară eu voi pune giugul de her și cu-m blăcie ferecate voi bate!" (Dintr-aceasta strigară cu toții: "Nu n-ii nouă partea cu David, nice moștenie în fiul lui Iese!")

Și despărîndu-să de la neamul luidi dzeace neamuri, ș-rădicară pre un Ieroavam ce fusese pribeგი la Eghiptet. Și acela, temîndu-să să nu-l smintească mîrgînd la praznic, la Ierusalim, tote neamurile, ș-au făcutu-și cetăț, Sichimul în muntele lui Efram și Fanulul. Și să sfătui de feace două vaci de aur. Și dzîsă cătră țară: "Destul ne iaste a mai sui la Ierusalim, Iaca dumnădzăii tăi, Izraile, carii te scosără din pămîntul Eghiptului!". Și pusă pre una în Vethil și pre alta în Dan. Și le fu acesta cuvînt împăcat, că părăsîră casa lui Dumnădzău fiii lui Izrael. Și nu mergea la Ierusalim să să-nehine Domnulul Dumnădzău, ce să închina la acele vaci de aur. Și-ș feaceră popi nu din fiii lui Levi și case pre movile nalte și praznic în octovric în 15, ca praznicul cel din Ierusalim. Și să sui pre oltariul cu popii / făcîndur în praznicul ce ș-au scornit din inema sa, năcînd praznic fiilor lui Izrael.

Și deaca să sui împăratul Ieroavam să facă corban pre oltari, sosi de la Iuda trimis de Dumnădzău acest proroc load, în Vethil. Și, cum sta Ieroavam să înceapă a jărtvi, strigă prorocul cu cuvîntul Domnulului și dzîsă: "Altariule, altariule, aceastea dzece domnu! Iaca fiiu naște-să în casa lui David, Iosia numele lui! Și va giunghea deasupra ta pre popii ce jărtvăs în tine și oșele omenilor va arde deasupra ta!". Și deade într-acea dzî sămne de minune grăind: "Acesta-i cuvînt ce-au grăt Domnul", dzîcînd: "Iaca altariul să va sparge și s-a vărșă grăisimea ce-i deasupra lui!". Iară-mpăratul tînsă mîna de dzîsă să-l prînză. Și-ndată-i săcă mîna și nu o putea întorce la sine. Și altariul au crăpăt și să vărșă jărtva pre cuvîntul prorocului. Și împăratul Ieroavam dzîsă omului lui Dumnădzău: "Roğă-te la fața Domnulului Dumnădzăului tău să-m vie mîna la loc!". Și, deacă-l tîmădui, îl pofii la masă și să-l dăruiască. Și n-au primit, dzîcînd: "De mi-ai da giumătate de casa ta, n-oi intra cu tine, că mi-au poruncit Domnul: «Să nu mîncîni pîine, nice să beai apă, nice să te-ntorci pre aceeas cale!»".

Și s-au înters prorocul pre altă cale. Și, prînzîndu-i veeastea un proroc mîncinos bătrîn de la Vethil, (că-i spusără fiii lui de tote, împlineu-să ei acolo la praznic) și sîrgui de-l agînsă, odînhînd sup umbra unui stăjar. Și-l amăgi cu mîncîni de l-au dus la casa sa, scoțîndu-l din cale. Și, deaca l-au săptat cu pîine și cu apă, dzîcînd Domnulului la prorocul ce l-au întors, de dzîsă cătră omul lui Dumnădzău ef la masă, fu cuvîntul Domnulului la prorocul ce l-au întors, de dzîsă cătră omul lui Dumnădzău cel venit din Iuda, dzîcînd: "Aceastea dzece Domnul prin cealea ce amărîș graiul Domnulului și nu păzîș porunca ce ț-au dzîs Domnul, grăind: «Să nu mîncîni pîine, nice să beai apă! Nu va intra trupul tău în mormîntul părinților tăi!»".

Și, deaca să ospăță, i-au dat un așin să murgă călînde. Și, ducîndu-să, i-au ieșit un leu și l-au umorî. Și dzeaca trupul în drum și așinul cu leu, să amînde de-l străjuia (**FAE** 13, **KNHFM USPCTE** 3) pînă au prins // veeaste prorocul acela ce l-au amăgit cu mîncîni și mai apoi și cu adevarăt i-au prorocit de morte, pentru ce-au greșit. Și au mîrs de-au luat trupul din drum și leu l-s-au dus nestrîcînd mai mult nemică. Și-l dușă încărcîndu-l deasupra așinului de l-au îngropat în mormîntul său, poruncînd

386r

387r

fiilor săi să-l îngrope, deaca va muri, alătura cu omul lui Dumnădzău. Că va fi cuvintul ce-au grăit cu cuvintul Domnului asupra altarului ce-i în Velih și asupra enselor celor nalte ce-s în Samarin.

Intr-această dzi, precuviosul părintele nostru Zosima, episcopul Siracusei, și pomenirea precuviosului părintele nostru Ioan cel de la puț. Și precuviosul părintele nostru și isповендіe Евстафие de Vitinia și pomenirea sfinților apostoli din cei 70: Sosten, Apollo, Chifa, Chesrie și Evapafrodin.

Intr-această dzi, sinta Evvuli, maica sîntului Panteleimon, cu pnce s-au săvîrșit.

Pente-a lor sinte rugă. Dumnădzău miluiește și ne spăsește.

INTR-ACEASTA LUNA, 31, stradaniin sîntului СЪТРОМОНИИР Іpatie, episcopul Gangronilor.

Acest dintru svinț părintele nostru Іpatie de rudă era chilichian. Și sînd arihereu în Gangre, unul fiind din cei 318 de sînți Părinți de săborul dinții în Nichea, cu totul era plin de Dulul Svinț. Și, răbdînd multe iscușenii și făcînd multe minuni, să feace vestit.

Și, fiind împărat Constandie, fiul Marculi Constantin, un bălaur mare ș-au ficut cuibul la ușea vistearilor împăratului, de-i feace multă voia-re, că nu culezda nime să să apropie. Și, fiind împăratul în grupe, chemă pre acest fericit. Carele, deac-au venit, l-au primit cu mare cinste, de-l rugă pnceu bălaur lară sîntul dzisă: "De-m va agiuta Dumnădzău, împărate, nu mă voi apăra! Și nu-ți feace voia-re, că cealea ce nu pot omenii le pote Dumnădzău!". Și, arătîndu-i de departe pre bălaur, ti dzisă sîntul împăratul: "Nu te apropia, părinte, la zmau, să nu paț / ce-au pîiț mulți pentru păcatele meale!". Și fericitul feace: "Nu pote nemică ruga mea pre-aceasta, ce numai credința ta cea spre Dumnădzău și acea mare și neinvincită putere a Sînții sale!".

Atunce căzdu la pămînt, feace rugă citva ceas. Și, deaca să sculă, dzisă împăratului: "Poroccește să faci naclădă mare de foc în mijlocul uliții ceii mare, la locul unde stă stîlpul tălme-tău! Și să stea acolo ceia ce vor vrea să o aprinză, pînă oi veni acolo!". Lară sîntul deșchisă porțile vistearilor împăratești și fugiră toți. Lară unii, de departe sînd, prăviaia cuprinși de frică și de cutremur. Și sîntul bătea pre bălaur cu toiașul și nu-i făcea nemică. Și trecu vremea mai cu totă dzua. Și toți gîndu că va omori pre sîntul. Lară sîntul rădicîndu-ș ochii spre ceriu și rugînd pre Dumnădzău, băgă toiașul în gura bălaurului și dzisă: "Cu numele Domnului meu Isus Hristos urmadză-mi!". Și bălaurul, apucîndu-să cu colții încolțînd de toiaș, puceasă după sîntul cumu-l vrea mina cineva. Și, ieșînd sîntul de la curțile împăratești și trecînd tot leoforul ulița cea mare a nărodului pînă la aceaia uliță, trăgînd cu toiașul pre șearpele (fîndu-să de toiaș, feace de să cutremurată toți, că era groznic bălaurul la vîdzut. Era de 60 de coți de lung, cum spunea. Și sosînd la naclădă, dzisă cătră zmau: "In numele lui Isus Hristos care cu propoveaduiesc, bagă-te în mijlocul focului!". Lară acel groznic șearpe, făcînd un chip de incușbătura că o cordă de boltă zgîrcîndu-să, să opinti și sări în mijlocul focului și arșă. Și, slăvîndu toți și mulțămînd lui Dumnădzău, să minunară c-au arătat Dumnădzău minune mare ca aceasta în dzilele lor și luminătoriu ca acesta, făcătoriu de minuni.

Atunce, cînstîndu-l împăratul pre svințul și mulțămîndu-l, învătă de-i feaceră icona și o au pus în cămara sa cea împăratească, de apărătura a tot răul. Și, sărînd pre sîntul, l-au slobodzit acasăș. Și, ducîndu-să sîntul acasă, iară ereticii lui Navat fiind puși în leși la sîntimtori, cu arme l-au (mnu-ti) calea și l-au ucis; și l-au dat de răp în gios de la mare nălțime, dîndu-i multe rane, ca jidovii cum feaceră svințului întii măcenic Stefan.

188r

Lară sîntul dzăcînd gios, în pîriu, abia viu, ș-au rădicat mînule // ca din somn și ochii spre ceriu, dzic: "Doamne, nu le pune lor greșala aceasta!". Și încă făcînd rugă, iară o miare spurcată rădică o piatră mare de-l lovi în cap și l-au acosu-l din viață. Și i-au mărșu-i sîntul suflet în mina lui Dumnădzău. Lară spurcata aceaia trogurată și turbată de duh necurat, iș ucidea pieptul cu aceaia piatră. Și toț alaltii ucigași să certară de la Dumnădzău, deaca să dusără, ascundzîndu-i sîntele moșii întu-o pleavnîță. Și mărğînd stăpînul să-ș dea mîncare viteilor, audz cîntări și slavoslovii de sînți înșeri din ceriu și vadi pre fericitul părinte. Și, deaca înțaleasăur gangreanii, să strînsără acolo de-l plînsără cu toții și-l rădicară de-l dusără la loc cînstit. Lară miuarene ucigașe veni ucigîndu-să. Și-ndăud cu astucără pre svințul la loc svinț s-au și ișcalit, și ea, și alaltii vinovătă, deaca să rugară cu credință. Și alte multe minuni s-au ficut la îngroparea sîntului.

Intr-această dzi, sîntul Acachie, episcopul de Melitina, Isповендіucul.

Acesta, în vremea împăratului Dechie, îmvăjînd credința intru Domnu Hristos, il prînsără de-l adusără naintea lui Marchian Іpatul. Și-ntrebindu-l de ceale ce propoveaduiă, l-au povestit toți

socoteln lui Dumndăzäu carea fu pentru noi. Și înfruntă minciunile și basnela elinești, pentru care fu căznit cu munci și cu închisori. Și, spînd Marchian lui Dechie, l-au slobodzit din temniță. Și mergea sîntul primpreștar, purtînd pre frumul său ranele Domnului Hristos și pre mulți îndreptă la credință în Domnul Hristos. Și, străluminînd în minoi și în cazanii de invățături, s-au răpăsoat întru Domnul.

Într-această dzî, sînți de Persida ce mărturisiră: Avda Episcopul și Veniamin Diaconul și cu soțiile lor. Din carii, mulți în temniță încheși, cu ginginși veninate mușcați, să savîrșiră.

În dzilele lui Theodosie cel Mic, împăratul de Țarigrad, Izdigher, împăratul persilor, au pornișt gonă asupra creștinilor ș-asupra sîntelor besericii, luînd porneală de-acia.

Orecare episcop Avda, îmbunătățimat și sînt, pornit de rîvnă dumndăziască, au răsipit o capște și din vil- /hovnici. Oblicînd împăratul, au minat de l-au adus. Și înfii cu blîndețe l-au întrebat și l-au poruncit să zidească iarăș turnul, capștea aceea. Și sîntul apărîndu-să, l-au îngrozit c-a strica tote besericiile. Și fece așa. Că învăță înfii să umoră pre sîntul. De-aceasta sîntului păru bine. Și așa prin ferecătă frșene.

Și trecînd treidzăci de ai, întru carii așîndu-să de la vrăjitori ca de la nescare vivor turburătura gonci, da în creștini mare iscușenie de munci. Și topînd pre mulți cu tot fealiul de munci, îi da la morte și la depărtae izgnanii. Și mulți cu multe fealiuri de munci să dusăr din viață, cu multe chipuri de morți. Dintru carii vorn porneai a doi- trei, ca să arătu de pre aceștia și altoralalți bărbăția.

Era în Persi orecare Ormisias, luminat și vederos forte. Carele avea tată Menid. Audzînd de dînsul împăratul, l-adusă naintea sa și-l porunci să să leapede de Domnul Hristos. Iară el dzisă: "Să nu fie una ca aceea de mi-ar li a mă căznii în tot chip. Nu mă voi lepădu de Dumndăzäu!". Iară-mpăratul, mirîndu-să de-a lui îndrăznie, l-au lipsit și l-au golit de la totă bogăția și boieria și cinștea. Ș-au poruncit să îmble după dînsul să tragă cămilele la cale, purtînd numai briu. Și, trecînd multe dzile, plecîndu-să împăratul din fereastră, văduz pre acel destonic om că să frige de pripăcul sorelui și să împle de pulbere. Și pomenînd de părăntasla lui strălucire, fece de-l chemară naintea sa. Și învăță să îmbrace o cămeșă de în, cugetînd că din cea dîntii chimire și din cea pre urmă făcută asupră-i milă să să canonisască omul. De-acia, îi dzisă: "Mintu-te-ai ore de pricea ta carea făceti și să te leapedzi de fiul lui Tecton!". Iară el, plin de rîvnă dumndăziască, rumpă de pre sine cămeșuica și o lepădă, dzicînd: "Dară pentr-aceasta te gîndești că m-aș despărți de credința cea bună?! Aibi-ți cămeșea ta și păgînăția ta!". Iară împăratul, vădzînd bărbăția lui, l-au gonit afară den casă de la-mpărăția și l-au umorî.

Și, prînzînd pre un orecare Veniamin Diacon, l-au băgat în temniță. Și trecînd doi ani, veni un sol de la împăratul creștinesc de Țarigrad, solînd trebile împăratești. Și oblicînd, să rugă împăratului să-l slobodză pre Veniamin. Iară împăratul au poruncit să să apuce Veniamin // să nu mai aducă la mijloc invățătura ca aceea la vilhovnici nice leac. Deci s-au apucat solul că doră s-a feri diaconul Veniamin de-aceasta. Iară Veniamin, deaca audzi dejenirea solului, dzisă că nu-i putîșă să facă una ca aceea, "orăcdecătă certare aș fi vinovat de-aș ascunde talantul!". Iară-mpăratul, neșînd de-aceasta, învăță de-l slobodzîră.

Dară sîntul tot făcea cum era lui obiceiul. Și trecînd un an, spusără împăratului. Și-l adusă naintea sa și-i dzisî să să leapede de Dumndăzäu căruia să-nchină. Iară el i-au răspuns că, de l-ar da în dzeece mii de morți, nu s-a lepădu de Împăratul și Tvorcul tuturor. Pentr-aceasta, minîndu-să împăratul, învăță de-i bătură 20 de făpuși de trestie ascuțite pre supt 20 de unghile la mîni și la picioare. Și, vădzîndu-l că nu bagă samă de o sașă, învăță de-i bătură o trestie ascuțită prin mădularul cel de cuconi. Care trestie vîrînd și scoînd adese, făcea-i mare și cumplite usturimi. Mai apoi, învăță de-i bătură prin afedron un bău cu elinciuri de tote părți. Și cu aceasta muncă ș-au dat sufletul în mina lui Dumndăzäu viteazul măcenic.

Ficaut un acest împărat Izdigher ș-alte munci cumplite, cu întunecarele de mire, sîntul măcenic, cum au ficut și Dioclitian cu Maximian sau și mai multe. Și să nu ne mirăm cum Dumndăzäu lasă une ca acestea de să fac. Că Domnul Hristos ne-au spus de mainte războiele acestea și cum sînta Beserica va sta neinvincătă, că și înșei de cale lucrurile ne învăț cum că războiul ne dă mai mult folos decăt păcea. Drept-aceasta, ș-aceștia sînți, cu răbdarea muncilor și cu mărturia, dobîndiră cununile biruirii.

Pentru-a lor sînte rugi, Dumndăzäu miluiește și ne spănește.

Într-această dzî, cuvînt că să cade a-ș întreba sîntul lui Dumndăzäu cu sîlnicii lumii aceștia carii asuprese cui pot birui și celor mai mici și mișeilor.

Anastase, împăratul de Trigrad, cădzind în creasa lui Evthie Ereticul, au izgonit de la scaune pre sînți patriarși. Iie de Ierusalim și Flavian de Antiohia, pentru săborul ce s-au făcut în Halchidon. Ș-au închis pre Iie în Voids, iară pre Flavian în Patra. Iară într-una de dzile / trimisără amindoi patriarși cărți unul cătră alalt, scriind așa că: "Anastase Împărat au murit. Deci blămați să ne pîrin cu dinoul năntea lui Dumnădzău. Că Svinția sa dzice: «Eu sint Carele giudec cu dreptate și nu mă siesc de față de om .» . Și, după două dzile, să pristăviră amindoi patriarșii la Dumnădzău.

Deci, știind aceasta voi, putearnicilor, nu facereț silă slabilor căroră puteți birui, ca să nu vă pîrască la Dumnădzău! Și acolo cu amar vor osindi și viernii nu vă vor adormi și focul nu vă s-a mai stinge carii faceți strîmbătăt și asupreale cui puteți și cu mare simețe vă sămeți! Să pare că aveți uric că nu mai muriți! Așa silați să-nghiți avearea ș-a bogat ș-a sărac cu silă și cu strîmbătatea! Și nu știu cui strîngeți. Că de iaste în osindă nemilostivul, dară încă apucătorul și făcătorul de strîmbătăt. Va dzice altul că-m string să-m hie cuconilor! Stringe cu dreptul și dă milostenie și ț-or avea parte cuconii! Iară d-i face strîmbătate, caută de-ți vedz la psalomul lui **БЕ ЖЕЛАТЬ МОЯХ НЕПРАВЕДНЫХ** ce dzice asupra silnicilor! Iară pentru milostenie să-njălegi din ceale 5 feate ficior curate, dară buiace, nemilostive! Că nu-și huară în vase undelemnul milosteniei și li să stînsără candilele! Și nu putură întra cu ceale 5 înălcapte, ce rău să scăpară afară, strigînd fără folos: "Cuconilor de nu le vei lăsa pre Dumnădzău pre urma ta, avearea nemică nu le-a folosi! Fă-ți priatîn pre Dumnădzău **НАСАМАРСА ИИЛА НАКТО ПРОСИИИ СЪИЛА ТЕОГО. УИРЪН КЪ ГЪ БУТ ТЕИИ ИНОСЪИИИ. НЕПРЕШЪ АЗЪИИИИ ИИ СЪИИИИ ТЕОРАИИИИИ. БЕЖЕКОИ ИИИИИИИИИ** , "nedejduiaste spre Domnul și fă dreptate **И НАСАМЪ ЖЕИИИ ИИ СЪИИИИИИ КЪ БУГАТЬСТЕБСА**".

Pentru Domnul nostru Isus Hristos. Amin.

NOTE:

APRILIE

are 30 de zile. Dzia are ceasuri 13 și noptea - 11.

ÎNTÎIA DZĪ, pomenirea a preacuviosei maicei noastre Mariai Eghipteana.

Viața și precrearea a preodobnei Mariei Eghipteane, talmăcită de pre elinește, grecește, de smeritul Damaschin Ipdiaconul și Studit. Dară de mai denainte-i scrisă de sîntul patriarh Sofronie de Ierusalim, cum scrie la 11 lui mart: "Mare bine iaste, blagoslovîți creștini, pocăința! Că așta-i de bună, cit pre tot omul spăsește, tote păcatele șterge, tote realele curățește! Nu-i nice un păcat să nu iarte Dumnădzău cînd omul să pocăiască!".

Pocăința face mare bucurie în ceru și la Dumnădzău și la ingeri, cum dzice Domnul la sînta Evanghelie: "Bucurie să face în ceru pentru un păcătoș ce să pocăiască!". Pocăința iaste curățenie sufletului omului și iaste al doile botezd, că cine ș-au imat Sîntul Botezd cu greșale, iarăși și-l curățește cu pocăința. "Pocăința iaste mare folos greșitului", cum mărturisește sînta *Scriptura* Besearecii noastre. Cu pocăința s-au spăsit mulți omeni păcătoși. Și nu numai ce s-au spăsit, ce încă și sinți s-au facut, de-i cinstește sînta Besearecă. Că și sînta Maria Eghipteana ce au fost blîdnîți și păcătoși și, pentru căce s-au pocăit și s-au nevoit cu postnicia, s-au sințit și s-au cîmșit de la Dumnădzău și de la omeni. Precum pote împălegea tot creștinul credincios de pre această sîntă că pote pocăința.

La părțile Palestinii era un ieromonah, ~~an-~~ me Zosima, om bătrîn și forte cu bunătăți și vestit, cit tot călugării dimprejur năzuia să asculte cuvînt din rostul lui. Și, petrecînd 53 de ai în mănăstire-și, deacii i-au venitu-i gînd așea: "Ore iaste vrumul să-l înveaște lucrul călugăriei, iaste cineva să nu-l lipsască nemica, ce să fie întreg?! Ore iaste la pustie cineva să-l întreacă în bunătațe?". Aceastea gîndind bătrînul, i să arătă îngerul Domnului și-i dzîsă: "Zosima, bună iaste și mare a ta bunătațe. Dară să mergi la apa Iordanului, la mănăstirea ce-i acolo aproape, să vedzi pre alții mai mare de bunătăți decît tîne!".

Și puceasă îndată bătrînul de mearse la acea mănăstire. Și pusă metanie și rămasă acolo. Și avea obiceiul acei călugări de ieșina în săptămîna cea dintîi a postului mare din mănăstire și să duca la pustie, oșebit cîte unul, și zăbăvia pînă la tvestonose.

Deci, pre obiceiul acei mănăstiri, ieși și bătrînul Zosima, de trecu Iordanul cu alaiși călugării. Și, deaca să-mpreăștîră cineși deoșăbi, i-au venit gînd să între la mai noutrul pustieci, doră ar afla vrul bătrîn săhastru, să audză ceva cuvînt de-a lui Dumnădzău de la dînsul. Și mărgînd, sosi vremea să-ș citească pravila.

Și, sînd spre răsîrit, să ruga cetîndu-și. Și de-acolo, zări ca o umbră cu trup de om. Și, pîrîndu-i c-a hî nălcuire dimonească, ș-fecae îndată cruce. Și, deaca-ș firși ruga, vădzu vederat unde mergea pășînd omul spre-a dreapta parte și trupul îi era forte negru, părul îi era alb ca bumbacul și mic pînă în umere. Și, deaca o vădzu sîntul, pîrîntu-i-au bine forte c-au aflat ce-au cercat. Și începu a cară în urmă-i. Și, vădîndu-l după sine curînd, mai mare fugia. Iară sîntul Zosima, cu bătrînețe cum era, ca mai mare alergă. Și apropiindu-o cît s-ar audzi glasul, plînsă bătrînul și-i dzîsă: "Ce fugi de mine, de un păcătoș, șerbulă a lui Dumnădzău? Ce te scîrîndivești de mine, de un bătrîn, și nu stai să mă blagoslovești?! Așteaptă pentru dragostea lui Hristos, că sînt bătrîn și nu poci s-alergi!".

Aceastea grăind bătrînul și alergînd, sosîră la un pîruș săc, mic. Deci ea să pogori și să sui de ceasa parte. Iară bătrînul neputînd trece, plînsă mai mult. // Și-i răspunsă acela ce să vede și dzîsă cătră Zosima: "Iartă-mă, părinte avva Zosima, pentru Domnul! Nu poci sta să mă vedz, că sînt goîl cum mă vedzi și sînt femeaia! Dară de țji-i voia să stau, aruncă-mi o rasă să mă îmbrăce! Decui, mi-i vedea și-m vei da ruga ta!". Iară Zosima, audzîndu-ș numele să miră de provideț.

Și, aruncîndu-i rasa de o-mbrăcă, mearse de-i fecae metanie. Și ea încă pusă metanie, amîndoi stînd la pîmînt cu fața, cela celuia dzîcînd: "Blagoslovește-mă, șerbul lui Dumnădzău!". Și, după mult ceas, dzîsă femeaia: "Avva Zosima, țje să cade să mă blagoslovești, că ești preut lui Dumnădzău celui de sus! Că multe ori ai stătut în sîntul oltariu de-ai rugat Dumnădzău pentru greșalele altora!

Deci blagoslovește și pre mine!". Atuncea sînta Zosima dzîsi: "Sînta lui Dumniádziu, darul tîu sî vînde mai mult decît al mîu, cî ești providența de-m sții și numele și cî sînt preut. Deci, te rog, tu mî blagoslovește!". Și, deaca vîdzîu femeia cî nu o blagoslovește, s-au sculat și au dzîsi: "Dumniádziu blagoslovește!". Și, deaca vîdzîu femeia cî nu o blagoslovește, s-au sculat și au dzîsi: "Dumniádziu blagoslovește!". Și, deaca vîdzîu femeia cî nu o blagoslovește, s-au sculat și au dzîsi: "Dumniádziu blagoslovește!". Și, deaca vîdzîu femeia cî nu o blagoslovește, s-au sculat și au dzîsi: "Dumniádziu blagoslovește!".

Deci blagoslovește și pre mine!". Atuncea sînta Zosima dzîsi: "Sînta lui Dumniádziu, darul tîu sî vînde mai mult decît al mîu, cî ești providența de-m sții și numele și cî sînt preut. Deci, te rog, tu mî blagoslovește!". Și, deaca vîdzîu femeia cî nu o blagoslovește, s-au sculat și au dzîsi: "Dumniádziu blagoslovește!". Și, deaca vîdzîu femeia cî nu o blagoslovește, s-au sculat și au dzîsi: "Dumniádziu blagoslovește!". Și, deaca vîdzîu femeia cî nu o blagoslovește, s-au sculat și au dzîsi: "Dumniádziu blagoslovește!".

Și, după multă vreme rădicîndu-ș ochiu, o vîdzîu pre femeia de la pîmint sus un cot. Și gîndi sî nu fie cumva năucire diavolească și sî face a sî ruga. Atuncea femeia rîspunsu și-i dzîsi: "A ce gîndești la mîntea ta, pîrinte Zosima, sî fiu năucire? Femeia sînt, pîcătosoá sînt decît toá lumea!" gîndești la mîntea ta, pîrinte Zosima, sî fiu năucire? Femeia sînt, pîcătosoá sînt decît toá lumea!" gîndești la mîntea ta, pîrinte Zosima, sî fiu năucire? Femeia sînt, pîcătosoá sînt decît toá lumea!" gîndești la mîntea ta, pîrinte Zosima, sî fiu năucire? Femeia sînt, pîcătosoá sînt decît toá lumea!"

Eu, cineae sarețele, sînt din Egiptet și pîrînții miei cîta încî și eu fim încî de 12 ani, mi-am liest pîrînții ș-am fugit la Alexandria. Și acolo m-am făcut o tîrgovați 17 ani. Și am fost tivălitu în pîcate, cî nomai ca sî vie mulți la mine nu le tuam nemica plată. Dară aita eram de sîracă, cî mî hărăsim cu mînele, uneori cu torsul, alteori cu alt lucru. Lară într-una de dzile am ieșit afară la vadul mării și vîdzîam mîșline de omeni intrînd într-o corabie mare. Ș-am întrebat unde sî duc. Ș-m spusî unul ce-am întrebat cî: «Meargem la Ierusalim, sî fim la dzua Vîzdvjenii, cî-i aproape!». Atunce eu le-am dzîs: "Ore trebuiecu-le și eu?". Ș-m rîspunsî: «De vei avea sî-ș pîtești brudina de hrană nu te oprăge ».

Eu, cineae sarețele, sînt din Egiptet și pîrînții miei cîta încî și eu fim încî de 12 ani, mi-am liest pîrînții ș-am fugit la Alexandria. Și acolo m-am făcut o tîrgovați 17 ani. Și am fost tivălitu în pîcate, cî nomai ca sî vie mulți la mine nu le tuam nemica plată. Dară aita eram de sîracă, cî mî hărăsim cu mînele, uneori cu torsul, alteori cu alt lucru. Lară într-una de dzile am ieșit afară la vadul mării și vîdzîam mîșline de omeni intrînd într-o corabie mare. Ș-am întrebat unde sî duc. Ș-m spusî unul ce-am întrebat cî: «Meargem la Ierusalim, sî fim la dzua Vîzdvjenii, cî-i aproape!». Atunce eu le-am dzîs: "Ore trebuiecu-le și eu?". Ș-m rîspunsî: «De vei avea sî-ș pîtești brudina de hrană nu te oprăge ».

Eu, cineae sarețele, sînt din Egiptet și pîrînții miei cîta încî și eu fim încî de 12 ani, mi-am liest pîrînții ș-am fugit la Alexandria. Și acolo m-am făcut o tîrgovați 17 ani. Și am fost tivălitu în pîcate, cî nomai ca sî vie mulți la mine nu le tuam nemica plată. Dară aita eram de sîracă, cî mî hărăsim cu mînele, uneori cu torsul, alteori cu alt lucru. Lară într-una de dzile am ieșit afară la vadul mării și vîdzîam mîșline de omeni intrînd într-o corabie mare. Ș-am întrebat unde sî duc. Ș-m spusî unul ce-am întrebat cî: «Meargem la Ierusalim, sî fim la dzua Vîzdvjenii, cî-i aproape!». Atunce eu le-am dzîs: "Ore trebuiecu-le și eu?". Ș-m rîspunsî: «De vei avea sî-ș pîtești brudina de hrană nu te oprăge ».

Eu, cineae sarețele, sînt din Egiptet și pîrînții miei cîta încî și eu fim încî de 12 ani, mi-am liest pîrînții ș-am fugit la Alexandria. Și acolo m-am făcut o tîrgovați 17 ani. Și am fost tivălitu în pîcate, cî nomai ca sî vie mulți la mine nu le tuam nemica plată. Dară aita eram de sîracă, cî mî hărăsim cu mînele, uneori cu torsul, alteori cu alt lucru. Lară într-una de dzile am ieșit afară la vadul mării și vîdzîam mîșline de omeni intrînd într-o corabie mare. Ș-am întrebat unde sî duc. Ș-m spusî unul ce-am întrebat cî: «Meargem la Ierusalim, sî fim la dzua Vîzdvjenii, cî-i aproape!». Atunce eu le-am dzîs: "Ore trebuiecu-le și eu?". Ș-m rîspunsî: «De vei avea sî-ș pîtești brudina de hrană nu te oprăge ».

* valul vîntului crucii

la pocămpa, agura-mi și mie să intru în beserică, să văd lemnel pe care s-au răstignit Hristos, Fiul Tat, pentru păcatele mele ș-au vărsat sîntul sîu sînge, ca să spăscă greșii! Și de mă voi îndoipi să-l văd, pre Tine puru chizează cătră Fiul Tat, cum de-acum nu-m voi mai plîngi trupul! Ce, deaca voi ieși din beserică, încătru m-ei îndrepta voi meare!.

. Acestea am dzis ș-am luat puținea nedejde de-ndrăzire și m-am amestecat într-olți oameni ș-am intrat în beserică. Și, de-acii, nime nu m-am mai oprit ca iufi, ce, precum iufii eram oprit, așa apoi lesne am intrat în noutru, în beserică. Și-ndată tremur și frică m-au cuprins deac-am vădzut lemnel crucii ș-am cădzut la pămînt și m-am închinat cu lacrimi la avel sînt lemn.

Și, deaca m-am închinat și l-am sîrutat, iarăș am mîrs la locul unde era zugrăvită Precăstia Dumndăzniu-Născătorea. Și cu lacrimi plîngînd, am dzis: «Sînția Ta Precăstii Fictoria, m-ț fu greșii de mine, de o păcătosiă și nedestomică șarbă a Ta, ce m-ai spodobit de-av vădzut și ce-am dorit ș-am vrut! Drept-aceasta, domnitore Maica lui Dumndăzniu, arată-mi și cale să mă spăscă: Sînția Ta / să-m fiu povară spăscăriei mele! Sînția Ta, precum ești chizează, așa mă-ndreptează! cum voi plăcea Fiului Tat!», Și grînd eu acesteia, am audzi glas ce-m veni: «De vei treace Iordanul afla-ț-vei mare odihneală!». Și, deac-am audzi, am striga cu glasul mare: «Stăpîni, Stăpîni, nu mă piarăsi!». Așa am dzis ș-am ieșit să mîrg la Iordan.

Și mîrgînd, mă vădzu un creștin. Și scoși trei bani de-m deade pentru numele lui Hristos. Ș-am luat de-am cumpărat pre dinși trei piăi. Acolo am întrebst pre nu cum core drum mearge la Iordan și mi-au arăst. Și-ndată, plîngînd, am purces pre drum. Și-n desară am scos la Beserică sîmănti Iordan Botedzătorul, aproape de Iordan. Și-str-aceasta dzî m-am pcreștut în sînăstire. Ș-am mîncat gîmătate de pine ș-am băut den apa Iordanului. Ș-am mas de-am dormit acolo. Și demoneșii, deac să feace dzîdu, m-am pgorit gios la pîrîu; ș-am aflat mică corabie, ș-am trecut. Ș-am venit pînă aicea unde mă vedzi, avvo Zosima!". Răspuse sîntul: "Că ai sînt, sîntă, de cînd ești intr-această pustie?". Și-i dzisi sînta: "40 de ani am, avvo Zosima, de cînd-o scii!". Și-i dzisi sîntal: "De unde ț-afai hrană pînă astăzi, ce-ai trecut afi am?". Și-i dzisi sînta: "Doi pîni și gîmătate aveam cînd am trecut Iordanul și afita ș-au uscat cî ș-au făcut ca pietrile. Și cite puțin, cite puțin am trăit cu acelea și cu ierbele pămîntului aceia pustietăți".

Și răspuse bătrînul de-i dzisi: "Cum ai trăit afita vreme, avut-ai iscușenie de diavolul an n-ai avut?". Și-i dzisi sînta: "Avvo Zosima, lucru mare mă-ntrebaș, de mă-arepăsc a-ț spăsc, că, de mi le voi aduce aminte atîtea iscușenii cite am răbdat ș-am păpit, mă tem să nu le papa iarăși!". Și-i dzisi sîntul: "Te rog, șarba lui Dumndăzniu, adevăratului Hristos, nu-mi ascunde nenică, ce spune-mă-le pentru liubovul lui Hristos!". Și dzisi sînta: "Crede-mă, avvo Zosima, 17 ani am făcut intr-această pustie, de-am răbdat multe iscușenii de la dimonul! Și cînd vream să mîinic mi-adeceam aminte de carne și de pește ce era la Eghipt, mi-adeceam aminte viusul cel mult ce beam în Eghipt și mi să aprindea inema, că aicea n-aveam măcar apă să beam. Și iarăș mi-adeceam aminte ciutele ce știam și începeam a ciuta și îndată mi-adeceam aminte de păcatele mele și de Precăstia Fictoria Maica lui Dumndăzniu Carea am pus chizează. Și mi să pornia // lacrimile și plîngeam ticăloșă. Și, deaca regea pre Născătorea lui Dumndăzniu, lumină multă strălucia pre denăne-mi și-an peria giandurile reale, cumu-ț voi povesti, avvo Zosima, focul ce-mi ardea inema pentru curvie. Dară cînd-mi venia acea giind, cădeam la pămînt cu lacrimi și nu mă sculam pînă nu vream vedea acea lumină de-av răstignit giandurile. Deci cu de-acestea iscușenii, pîrînte Zosima, am fost supărată cei 17 ani. Iară de-astuce pînă astăzi cu ajutorul Precăstii nu mai am nice o supărare de iscușenie".

Și-i dzisi Zosima: "Dară de mîncat n-ai mai cereat? Sau de-mbrăcat?". Și-i dzisi sînta: "Fimale acealea, cum ț-am spus, le-am mîncat intr-acei 17 ani și, de-astuce, mînică din buvănele acestii pămînt. Iară haina ce-am avut ș-au stricat ș-au cădzut de pre mine ș-am dus frig mult noaptea și dzm dzm mult pripăc. Afita cit de multe ori cădeam gios ca mortul de frig mult. Dară Dumndăzniu ce-an dzis: edle vo Iafără karmfan zoma kaxaf tamă, "Nu de pînăse singură va vie omul!". Acela mă hămăni și mă investea, că Sînția? sa "acopere cerul cu norii!". Iară Zosima audzind că grăște din carte, o-ntreba ște carte și arătatu-i-au cineva. Și dzisi sînta: "N-am vădzut om de cînd nu venis aci, numai pre sînția ta astăzi, nice fiară, nice vită n-am vădzut afita vreme, nice carte știu, nice an îndoipst, pîrîntele miei! Dară Dumndăzniu. Care di pcreșpere și miște omesilor, Acela mă-afără crvinele acesteia. Deci rogă-te lui Dumndăzniu pentru mine păcătosi!". Și Zosima vru să-i facă metanie și-i apocă sînta de nu-l lăsi. Și-i dzisi: "Acostește ce le audziș nu le spune nimăru pînă voi mori! Iară acum te du sîmăntos și la anul iarăș mă vei vedea! Numai să faci cum îți dzic și să an treci Iordanul la anul cum vă iaste obicina, ce să rîmîni în mînăstire că, de vei și vrea să ieși, nu vei putea. Și, în dzm de

otceanic, măcară de ne-ar hi ca năşipul mării de multe păcatele, că nu iaste nice o greime de păcate să potă cupăni mila lui Dumnădzău şi nice o greşală nu-i să nu să potă îndrepta şi să nu să potă curăţi cu pocăinţă: Dumnădzău primeaste tuturor pocăinţa, numai să ne-ntorcem cu osirdie de la inemă şi să nu mutăm vreama pocăinţii, zăbăvindu-ne în păcate de astăzi, de mine, că nu ştim pină mine ajunge-vom!

Aşa dzice Domnul: "Priveghiaţi-vă, că nu ştiţi dzua, nice ceasul în carea Fiul omului va veni!". Deci, deaca nu ştim ceasul morţii nostre, noi să lăsam leanea şi să căutam să ne spăsim, să nu lăsam binele sufletului nostru! Că leanea nice dănăoră n-au putut să isprăvască vrub bine, nice trupăce, nice suflete! Ca şi cela ce nu-ş grijăste vîia piare de spini şi de dudău. Aşa-i sufletul omului, cînd să leneaste creştinul de la lucrul lui Dumnădzău şi de la folosul sufletului său, piare sufletul de gînduri reale şi de cugete dimoneşti şi alte viclean! Deci nu trebuie a pregeta binele sufletului, nice să dzicem: "Lasă să greşim astăzi şi ne vom pocăi minei! Să facem păcate la tinereate şi ne vom pocăi în bătrîneate!", că acesta gînd iaste a vrăjmaşului, care nice dănăoră binele nu ne va da! Că obiceiul rău de nu-l vom părăsi la tinereate, iară la bătrîneate nu-l vom mai dezvăla, nice-l vom părăsi. Pentr-aceaea, să ne pocăim pină avem vreamă, că nu ştim ce va fi pină mine. Că moartea-însălătore ca furul fără veaste! Nu trebuie să grijim numai pentru bogăţie şi pentru avearea lumii, ce să grijim mai virtos pentru bogăţia ceriului! Acolo să ne stringem bogăţia cu milostenia şi cu alte bunătăţi ce învaţă Domnul Hristos, ca să ne spodobască bucuriei vecinice, cu sinţii în împărăţia ceriului! Amin. Într-această dzi, cuvint pentru pocăinţa păcătoşilor.

Fericitul părintele nostru Pavel Prostul, ucinicul sîntului Antonie, ne spunea o-au mărş dănăoră la mănăstire să cerceteadz fraţii. Şi ei intra în besearică // la rugă, iară fericitul Pavel vedea 395
pre tot însul întrînd, care cu ce suflet iaste. Că avea de la Dumnădzău acesta dar. Şi intra toţi cu faţă veasăli şi cu suflet luminat şi îngerul Domnului cu tot însul mergea bucurîndu-să. Iară pre unul dzicea: "Vădzut-am un frate întrînd cu sufletul negru şi draci dimbe părţile lui mărgînd şi (îindu-l cu undiţa de nas, de-l trăgea între sine. Iară sîntul înger de departe după dînsul mergea pre urmă.". Această vădzînd Pavel, forte să mîhni şi-ş bătea pieptul şedzînd naintea besearicii, plîngînd. Iară ei, deaca vădzînd cu aceasta aşa mîhnit, l-întreba rugîndu-l să le spuie videnia, temîndu-să cîndi pre toţi va prepune în ceva. Şi-l ruga să între la rugă. Şi li să apăra Pavel, şedeafară şi plîngea. Şi, firşînd ruga, ieşînd toţi din besearică, vădzusă Pavel cum era cînd intrasă, vrea să cunoască cum sint la ieşit. Şi vădzu pre acel frate ieşînd din besearică cu suflet luminat la faţă şi alb la suflet şi dracii departe de dînsul mărgînd. Iară sîntul înger lîngă dînsul mărgînd blind şi voios, bucurîndu-să de dînsul forte. Şi sări Pavel, blagoslovind pre Dumnădzău şi grăind: "O, slavă nemăsuratei om-dragostii Tale şi bunătăţii Tale nepovestite!". Şi, suindu-să pre naltă stepenă, cu mare glas grăia: "Venii de vedeţi lucrurile lui Dumnădzău citu-s de mirate şi de totă minunea destoinice! Veniţi de vedeţi pre Cela ce va tot omul să să spăsească şi la cunoştinţa adevăratăţii lui! Veniţi să ne-nchinăm şi să cădem la Hristos şi să dzicem că: «Tu poţi sîngur ierta păcatele!»!"

Şi să strînsără toţi la dînsul, vrînd să asculte grăitele de dînsul. Şi le spusă Pavel ce-au vădzut la întratul lor. Şi ruga pre cela cu vîia să-i spuie ce i-au dat Dumnădzău alita premenială. Şi, vădit fiînd omul acela de Pavel naintea tuturor şi netăgăduînd, spusă de sine aşa: "Eu sint om păcătos şi totă viaţa mi-am cheltuit în curvie pină acum. Iară acum, întrînd în sînta besearică, audziu cetit prorocul Isaia, Dumnădzău grăind prin însul: «Spălaţi-vă şi curaiţi-vă faceci! Lepădaţi viclesugul de la sufletele vostre naintea ochilor Miei, îmvaţăţi-vă bine a face şi de vor fi păcatele vostre văspite, ca omătul voi năbi-le! Şi de Mă veţi asculta, bunurile pămîntului veţi mîncă!». Iară eu, păcătosul, m-am omilit cu sufletul / şi forte am suspinat ş-am dzis cătră Dumnădzău în gîndul meu că: «Tu Unul eşti Dumnădzău ce-ai venit în lume, păcătoşii să mîntuieşti şi, cum ai dzis cu prorocul maite, iată acum ce-ai împlut cu lucrul pre mine, păcătosul şi neharnicul! Iată de-acum dau cuvint şi făgăduiesc cu rostul şi cu inema mărturisăsc că de-acum n-oi mai face acela lucru! Ce mă leapăd de totă fără-leagea şi T-voi slujii cu ştiinţă curată! Deci primeaste-mă astădz ce mă pocăiesc şi mă leapăd de la tot răul!». Şi cu aceste gînduri am ieşit din sînta besearică. Mi-am giudecat sufletul să nu camai fac păcat năicente ochilor lui Dumnădzău.". Aceasta deaca audzîră, toţi într-un glas strigară: "Cit-u-s de marite lucrurile Tale, Doamne, tote cu întălepciune le fecesi!"

Deci acesteasta înjălegînd, fraţilor, din sîntele Cărţi a arătării lui Dumnădzău, cită bunătate are Dumnădzău cătră carii năuziesc la Şinţia sa cu tot gîndul şi cu pocăinţă, de-ş curajăsc păcatele şi la dă făgăduite bunătăţi, nestrîngîndu-i pentru păcatele ceale dintîi! Pentr-aceaea, să ne ne oteim de spăsenia nostră! Că cu Isaia ne-au făgăduit căror sint ponegrii de păcate să ne spălăm şi bunurile

Ierusalimului să mîncăm! Și iarăși cu lezechiil cu giurămînt dzice: "Viu-s Eu, că nu voui morte păcătoșului, ce întorcere de viață!"

Înr-această dzi, sinții măcenici Gherunție și Vasilid.

Înr-această dzi, svîntul și dreptul Ahaz.

Înr-această dzi de **Крпстоца**, dumineca cînd cu ușile încuiate astătu Hristos în mijlocul ucinicilor. A Lui slavă în veacii de veaci. Amin.

Pentr-a ei sinte rugi, Dumndzău miluiaște și ne spăsește.

ÎNR-ACEASTA LUNĂ, 2, pomenirea sințului părintele nostru Tit.

Acest fericit și sînt părintele nostru Tit, iubind pre Hristos din mică vîrstă, mearșă la o sintă mănăstire de obște, făcînd poslușania. Și alita s-au dat în smerenie și ascultare, cît nu că numai ce-au întrecut frați, ce și pre tot omul. De-acii, deaca sătău păstori cuvîntărețelor // lui Hristos oi, avea alită mistelivire și blîndețe și libov ca altul nimerea. Și s-au ferit curat la trup și la suflet din cuconic, ca un inger a lui Dumndzău. Drept-aceasta, sînd și mare făcitori de minuni, s-au mutat la Dumndzău, lăsînd ca o insulfletată iconă și stîlp pre uciniți săi.

Înr-această dzi, pomenirea sinților măcenici și fraji buni Amfian și Edesie.

Aceșta era în dzilele împăratului Maximian, fraji buni de mamă, din Țara Lidicie. Și, mîrgînd la Viritu și imvîjindu-să credința blagocistivă de la sîntul măcenic Panfil, astătură naintea enajului Urvan. Deci, propovedind Amfian fraji buni de mamă, și ungîndu-i picioarele cu unșore, frîpsăr-l. Și, spînzurat, să veda imflai preste tot de stropșiturile ce-l stropșita oșteanii și costele-i era frîte. Și, adevășit fiindu-i carnea de arsurile focurilor, sînd tare în credința Domnului Hristos, l-aruncară în mare. Și-nr-aceea s-au săvîrșit.

Iară Edesie, străstînd în baia de aramă, la Alexandria Eghiptului, deaca vădzu pre cneazdzu Ieroclei cum căznește pre creștini fără milă, mearșă la dînsul fără nice o sială și-i deade o palmă preste obraz. Pentr-aceaea, l-au pus în multe munci. De-acii, aruncîndu-i în mare, să sîrșî, luînd cunșă mărturici sinții măcenici de la Isus Hristos.

Înr-această dzi, sînta ficioră măcenică Theodoră.

Aceșta sînta era de la Țir. Fiind de 17 ani, veni naintea lui Urvan, domnul Palestinei. Și întrebată de insul și mărturisind credința în Domnul Hristos, o munci în coste și în țîțe. Și, bîtîndu-o cumplete bătăi, o aruncă în mare. Și mearșă la iubitul mire veacnic Hristos incununată, slăvind ca o ficioră curată și măcenică a lui Dumndzău.

Înr-această dzi, sîntul măcenic Policarp.

Pentr-a lor sinte rugi, Dumndzău miluiaște și ne spăsește. Amen.

ÎNR-ACEASTA LUNĂ, 3, pomenirea preacuviosului părintele nostru Nichita Ispovednicul, egumenul Midichiei. /

Acest văcut în cinste părintele nostru Nichita, dorind din cuconice ținearea și curăția de ficiorie, s-au așezat cu lăcuința la munți, cu de tote bunțaiți. Și crescu în orașul tăcerii săhăstești. Și s-au nălțe de o parte și de altă, chivernisit din dumndzăidșu cuvînt. S-au arătat minunat deregătoriu, iconom și credincios iereu.

Și, gonit de la turma sa de iconoboreții, ca un cinstitori sintelor icone, fu izgonit în amară urgie de izganiți și, mulțămînd, în tote arătîndu-să bun, isteț podvjivnic, au mișcurat totă înșălăciunea stricătoare la suflet a iconoboreților. Și feace de să feace măcenici mulți cu îndemnul lui și imvîjiturile lui. Și, pentr-aceasta, aprinzînd indoite feciile, adecă a aspevedanicii și a postniciei, au dobîndit indoite cumane din mina Domnului, pristăvindu-să cătră Sinția sa și răpăosînd.

Înr-această dzi, preacuviosul părintele nostru Iosif Imograful Peanopiseșul.

Aceșta sînt era din eparhia Sijelonilor, din părinți Plotin și Agathi, blind și blagocistiv la obiceae și nevoindu-să purarea în chititul dumndzăieșilor Scripturi. Și tîmplîndu-să a apuca agarcanii moșia lui, mearșe cu maică-sa și cu frații săi la Peloponisi și de-acolo la Solun. Și acolo să feace călugăr și intră în sufletțele podvjivni. Patul lui era pămîntul așternut cu o piiale, haina, mișea și prostă. Hrana, puținea pită și băutura, apă. Starea totă noptea și plecarea genunchelor, deace cîntările lui Dumndzău în rostul lui. Ricodealia lui, scrisul, că era calligraf; părășitul de la scris era cetitul sintelor Scripturi. Dînr-aceasta să feace ca aceșta, blind, cinșteș, cumpătat, prostac, întreg și de alte ce urmază acestor. Avînd ca aceșta bogăție, s-au hirotonit iereu.

Și, preste puțină vreme, mearșă la Țarigrad cu sîntul Grigorie Decapolit. Cari sint acmu sintele moșii în Țara Muntească, la sînta mănăstire Bistrița. Om cuvîntăreț cu carele închidzîndu-să la

beserică sîntului măcenic Antipa, veselindu-și în greale aspre petrecerii și-n alergăturile vieții postnicești. Și, împlîndu-și a răsări urta lui Dumnăzdu crea iconoboreiilor, fericit meară la Rîm rugat de blagocivisti. Și, aflîndu-// corăbiele varvarilor, îl dusă legat la Cîrî și-l băgară în temniță. Și acolo învața pre toți calea spăsenii de-au mintuit pre mulți din minule diavoului, unde, ca de svințe chip, om oreacă astăzi năntea lui acolo: "De la Mira Lichiei sint acii venit, îl dzîsă. Ce să primești această capitulă!". Iară el luîndu-ă, depreună o cîntia și o cînta: "ОУСКОРО ШТЕРАДИ НОПШТИСІ ІКО МАСТІІІ НА ПОМОШІІ НАШЦУ, ІКО МОЖЕМІ ХОТІІІІ". "Sîrguiaște, milosule, și prîiește ca un milostiv la agiutoriul nostru, că poți, deaca vei". Și cîntecul domeacă lucrul fu. Că, cîntînd de la mijloc boinicul eresoi, și-au luat-ș iarăș sînta beserică lui Dumnăzdu cuvînța și podoba cea bună a sîntelor și cîntitelor iconice.

397r

Și cîntitul Iosif, din temniță slobodzit, meară la Tarigrad. Și, dobindînd de la orecine sînte moștii de a sîntului și marele apostol Vartholomei, de le avea la sine. Și zidi și o sîntă beserică cu sîntul Grigorie în numele sîntului apostol. Și să grîji și cu mai mult să podobască praznicele cu cîntări, rugîndu-și cu lacrimi și suspinuri să dobîndască aceea ce doria. Și dobindi. Că văzdu pre un om strășnic, în chip apostolesc, de rîdică o sîntă Evanghelie de pre sîntul prestol și o pusă pre pieptul lui și i-au blagoslovit. Și aceasta era începătura a dumnădzăiescul dar. Derep-ce că așa fără truda și cu lesne da celora ce cerea de la dînsul sîntele cîntări. Alta cît gîndia unii cum că doră nu le scotea de la sine, ce le învață înții de-aiurea. De-acii, le spune din rost, de le dă așa celora ce le poftia. Dară nu era așa. Ce din darul lui Dumnăzdu i s-au dăruit a le scote. Drept-aceasta, să afla în rosturile tuturor laudă. Și fu de toți dorit și iubit, nu numai în prostaci și-n boiari, ce și la împărăji.

Și au pîftit și izgnanie de Varda, fratele împărătesii, căce că l-au înfruntat și l-au dojenit să nu facă reale. Ce, iarăș, de sîrg, l-au chemat. Și luă pre grija sa vasele svinte a Besericii lui Dumnăzdu, fiind patriarhul sîntul Ignatie. Și, după pristăvirea lui, l-au primit patriarhul Fotie ce-au fost după Ignatie. Și, pîind nevoînță pentru pravoslavie, apoi, după marea lui Theofil împărat, l-au dobindit sînta Theodora Împărăteasa, carea au întărit pravoslavia. Și, făcînd laudă a mulți svinți și-a praznice dumnădzăiești, cu stihire și canone, s-au pristăvit și s-au pus sîntele lui moștii în măntăirea unde iaste.

Și orecine pierdzîndu-și robul, meară la sîntul Theodor Văditoriul, rugîndu- / să-i spuie de robul său. Și, mîind trei dzile și noți în sînta beserică și nemică oblicînd, vru să să ducă mîhînt. Și, fîind la urătne, cetîndu-și cîntenie sufletească, au ațipit pușinel. Și vede pre sîntul măcenic Theodor Văditoriul și-i dzîsă: "Pentru ce te mîhniși? Că, în ceastă noapte, tvorețul Iosif fu cîntit de la noi de la toți pre carii ne-au cîntit sîntul lui suflet. Deci aciu am venit să-ț spuiau să-ț vădese: "Du-te în cutare loc și-ț vei afla robul tău care cerci!".

Înt-această dzi, sîntul măcenic Elpidifor.

Înt-această dzi sîntul măcenic Die.

Înt-această dzi, sîntul măcenic Vithonic.

Înt-această dzi, sîntul măcenic Galic.

Înt-această dzi, precuviosul părintele nostru Iliric de muntele lui Mirsona.

Înt-această dzi, cuvînt de învățătură a dintru sinți părintele nostru Ioan Zlatoust, cum nu trebuie a să leni a ceti sîntele Cărți.

Mulți cu necititul dumnădzăieștilor cărți din calea directă să vîrtejiară și, rătăcind, periră. Iară alții și sîntele cărți cetînd, nefîndu-le înțelesul întreg, și-acea din dreapta cale să strîmbară, Dumnăzdu lăsîndu-i pentru mindria lor. Derep-ce că înțelesul dobindînd, iară dreptate nu fac de pre volînic. Că omul cărtulariu și bețiv nu să pote îndrepta la adevăratea spăsenie. Și să neștine, neștînd carte, să țîne înțălept, acela-i ca turul și ca gardul cel fără popreale de stă și, de-l lovește vîntul, îl oboră. Așa-i și cela ce să țîne înțălept și nu știe carte: de va năvăli asupra-i vîntul păcatelor, el și cade, neavînd podpreale de cuvintele sîntei Scripturi. Că înțălepciunea și cartea, de or hi amîndouă la omul, acela-i ca cu amîndoi ochii întregi avînd la trup. Că pasărilor drept-aceia l s-au amîndouă la arîpale, să scape de la mrejiile și lațele vînturilor! Iară omenilor s-au dat cartea ca să golească toată darîpale, să scape de la mrejiile și lațele vînturilor! Iară omenilor s-au dat cartea ca să golească toată darîpale, să scape de la mrejiile și lațele vînturilor! Iară omenilor s-au dat cartea ca să golească toată darîpale, să scape de la mrejiile și lațele vînturilor! Iară omenilor s-au dat cartea ca să golească toată darîpale, să scape de la mrejiile și lațele vînturilor! Iară omenilor s-au dat cartea ca să golească toată darîpale, să scape de la mrejiile și lațele vînturilor! Iară omenilor s-au dat cartea ca să golească toată darîpale, să scape de la mrejiile și lațele vînturilor!

398r

lui Dumnădzău. Ş-au dăruit asupra diavolului sînta Cruce, iară asupra mrejiilor lui svintele Cărt. Carele, ascultînd şi făcînd dzisele lui Dumnădzău, vom dobîndi viaţă vecinică şi cu sînţii făcîndu-şi de petreacere prin Hristos Isus. Domnul nostru, a Căruia-i slava aenu şi pururea şi-n veaci. Amin.

INTR-ACEASTA LUNĂ, 4, svînţii măceniei Theodul şi Agathopod.
Dintr-aceştia era mai tînăr Theodul, iară Agathopod, mai mare de dzile. Şi era amîndu din Theosalonic. Şi, pentru credinţa în Domnul Hristos, astăruir naintea lui Festin. Şi neplecîndu-să lui, ce ferînd neclătîi credinţa în Domnul Hristos, i-au aruncat într-adîncul mării. Şi aşea ş-luară firşenia. Şi dzise cătră dînsă credinţa în Domnul Hristos, li s-au arîtat cu otrăvenia ceea ce vrea să fie. Că li să părea amîndurum cum să sură într-o corabie, care răsîpîndu-să de furtună, şi perîră aceia ce călătoria cu dînşii şi ei sînguri scăpără den necare şi să sură în munte nalt, spîundu-le visul precum gîndesc, patima care era de-a o părtăie în mare şi drumul să-ş facă le era cătră ceru. Acesta vis i-lau vădzut svîntul Theodul şi pînă a nu-i prînde, ca cum li s-ar fi dat arăvonă de ineale pentru stradanîia mărturieii cu care-ş dobîndîră cerul.

Într-această dzî, svintele măcenîţe Fervutha Ficiora şi sora ei şi slujnica lor.

Aceastea era surori svîntului Simeon, episcopului de Persida. Carele ş-au împlut mărtoria pentru Domnul Hristos cu o mie de măcenîci la Savorie, împăratul persilor. Că, în- / trînd slugile împăreţest în casa lui, vădzură pre soru-sa Fervutha, (aiurea scrie Fevrusa), tineră şi frumosă forte. Şi o spusără împăreţesei lui Savorie. Şi îmvătă de o adusără la sine cu soru-sa şi cu slujnica. Şi dzise cătră dînsă împăreţesa: "O, ficioră, î şi să cuvîne să fii stăpînă preste mulţi, frîmsecăte ca aceastea ce ai!". Iară Fervutha răspunsă: "Am miră pre Hristos, pentru Carele frate-mieu au mărturieii".

Iară împăreţesa nemică nu mai cercă de la dînsă şi-i dzîsă să petreacă cu dînsa. Iară demineajă, cădzînd în bolă împăreţesa şi vilhovnicii venîră să-i vadză bola. Şi vădzură pre Fervutha şi pre soru-sa şi slujnica. Şi trimisă un vilhovnic cătră Fervutha, grîndî de-a vrea să margă după dînsul, să o cealie la împăreţesa şi va fi stăpînă preste mulţi. Iară svînta dzîsă: "Nu poci, eu fiînd creştîna, să mă-mpreun cu păgîn!".

Şi mearsă vilhovnicul la împăratul de o cleveti, dzîcînd că împăreţesei nu i-i bolă prostă, ce o otravă i-i dată de ficiora cea creştîna. Şi de sîrg o adusă naintea sa împăratul şi-i dzîsă să desfacă bolă împăreţesei, lăudîndu-i-să cu amară muncă. Şi-i răspunsă Fervutha: "Viu Domnul, că nice o mînie n-am avut cătră împăreţesa, nice avea de mina noastră ceva rău!". Atunce împăratul deade pe tustreale a trei boiari, să le dea strînsore. Şi, sezînd la giudet, le-ngrozîia cu munci multe. Iară Vathii Boiarinul dzîsă: "Fervutho, giuruiaşte-te să fii femeaie, ca să nu mori rău tu şi soru-ta şi slujnica!". Aceastea şi Favst Vilhovnicul grăia. Şi, vădzînd că nu le pot îndupleca nice cu un cuvînt, spusără împăratului că, de nu le vor curma cite-n două bucaţi şi să treacă împăreţesa prîntre trunchii trupurilor lor, n-a fi vie. Şi îmvătă împăratul de le scosără afară şi bătură doi pari dimbe părţile drumului. Şi legară pre Fervutha, sînta ficioră, la un par cu capul şi la alalt par de picior. Şi o curmară cu hirsteul în două bucaţi: aşea şi pre soru-sa şi pre slujnică. Şi, aşea, rugîndu-să lui Dumnădzău, deaderă-ş sufletele la Svînţia sa; şi le spînzurără pre leamne mari.

399r **Atunce spurcata împăreţeaş şi tot pîlcul să petrecură pre acea cale. Apoi, svintele trupuri le aruncară în gropă, iară sufletele svînte să veslesc în împărăţia cerului cu Isus Hristos mirele lor. //**

Într-această dzî, precuviosul părintele nostru Puplie şi sîntul părintele nostru Platon, igumenul Studiilor.

Într-această dzî, sînţii trei: Theona, Simeon şi Forvin cu pace să săvrîşiră.

Într-această dzî, precuviosul părintele nostru Ghortiehe de Maleo.

Într-această dzî, sîntul părintele nostru Zosima ce-au îngropat pre sînta Mariia Eghipteana.

Acest svînt părintele nostru Zosima din tîneţate pofi a slujii lui Dumnădzău. Şi mearsă tînerel de să călugări în Tir, în părţile Palestinei. Şi, bine împlînd viaţa călugărească, să facea stareţ iscusit. Şi s-au spodobit a multă videnie de la Dumnădzău, că nepărăsîi lucră rîcodealie, cu lacrimi rugîndu-să lui Dumnădzău. Şi i-au veniu-î gînd: "Ore aflăsa-va om în pustie mai ucroir decît mine?". Şi-i veni orecine de-i dzîsă: "O, Zosime! Că bine te-ai nevoit ca un om, dară mine nu-i desăvrîşit! Ce pentru să cunoşti cite alte chipuri sint de spăsenie, ieşi de la pămîntul tău şi pasă la mănăstirea ce-i lîngă Iordan!". Şi mearsă Zosim la acea sîntă mănăstire, care avea aşea obiceiau, în sîntul post fraţi să răşchira prin pustie la rugă, numai portariul rămînea. Şi, cînd era la Gioi Mare, să strîngea la mănăstire de să pricestua de Sîntele Daruri.

* vilhovniculu

Și, deaca mă vădzu că m-am spăriat, im dzisă: «Fiule, nu te teame de chipul trupului meu, că iaste niște țără de penitean luată din penitenti!» Și mă întrebă dzicind: «Stă lumen și lengea pe obiceiul dintii?» Și dzis: lui: «Așa-i, părinte, cu darul lui Hristos și mai virtos decit vremile dintii obișnaită!» Și iară-m dzisă: «Dară iaste idoloslușenie sau gonă asupra creștinilor pînă acum?» Și pînă astăzi: «Și iară-m dzisă: «Dară iaste idoloslușenie sau gonă asupra creștinilor pînă acum?» Și, de-aci, im dzisă: să veade facindu-să!» Și să bucură cu bucurie mare dzice Domnul în svînta Evanghelie că: «Dară sint în lume acmu sinti să facă puteri și minuni, precum dzice Domnul în svînta Evanghelie că: «de-ț avea credință cît un grăunț de muștari și veș dzice muntelei acestuia: «Rumpe-te și te dă în mare», și va fi!». Această deaca dzisă sintul, s-au rădicat îndată // muntele, o bucată ca la cinci coți, și s-au aruncat în mare. Și să rădică sintul și o vădzu plută pre mare imblînd. Și fence cu mina sintul acelu aruncat în mare. Și dzisă: «Ce-ț fu, munte?! Te dzis: «Rumpe-te și te pune la locul tău!». Și, deaca dzisă sintul, videni și dzisă: «Ce-ț fu, munte?! Te dzis: «Rumpe-te și te pune la locul tău!». Și, deaca dzisă sintul, stătu de năprasnă muntele. Iară eu, deaca le vădzu, cădzu de frică la pămînt. Și mă luă de mină sintul, de mă rădică dzicind: «Dară n-ai vădzut minuni ca acestea în dzilele tale?!». Iară eu dzis: «Nu ». Și, suspinînd, plînsă de dzisă: «Amar pămîntului, că numai ce sint creștini cu numele, iară nu cu faptele! Blagoslovit Dumnădzău ce m-au adus la locul acesta ca să nu moriu la moșni men și să mă îngrop în pămînt spurcat de multe păcate!».

Și, deaca să fence sari, im dzisă: «Frate Serapione, ore n-a hi vreme să facem blagoderenie și liubov!» Iară eu n-am răspuns și-m dzisă. Și îndată să sculă de tînsă minule în ceru și dzisă psalomul acesta: «Domnul mă paște și nemică nu-m va lipsi!». Și, după firșitul psalomului, să-ntorsă cătră vîrtopă cu glas mare, de dzisă: «Pune, fiule, masă și in-mblă să-ntrăm, părinte, să gustăm bucate, cît Dumnădzău ne-au trimis!» Iară eu mă ciudiu întru mine și mă umii, că nemică nu vădzușim munte de aceasta în peșteră. Și nu em altă nemică într-insă fără sintul singur. Și, deaca întrăm noi, vădzu masă și două scunțe stînd și pline luminată și mole strălucind ca omătul și pome frumose și doi pești și mastine și faine și smochine și o cană de apă, mai dulce decit miarea. Și, deaca gedzum noi, im dzisă: «Blagoslovește, părinte Serapione!». Iară eu dzis: «Iară-mă, părinte!». Iară svîntul dzisă: «Dumne, blagoslovește!» Și vădzu mină tînsă din ceri apropiind de masă și sîmna cu sînta cruce. Și, deaca mincăm noi, dzisă: «Rădică, fiule, acestea de la noi!» și îndată să rădică masa. Iară eu în tote dzilele vieții mele n-am gustat bucate ca acestea, nice apă am băut ca aceea. Apă. Atunea im dzisă dzicînd sîntul: «Vădzuși, frate, ce bunuri trimite Dumnădzău șerbilor săi?! În tote dzile im trimite cîte o pîine și un peșce, iară pentru tine, ne-au trimis doi. Așea-m trimite hrană sufletescă! Trezidei de ai am fost într-acest loc de n-afiam într-insul nice o rădăcină de bilic. Fome și sente răbdă sufletul meu. Ș-am mincat țără de fome ș-am băut apă din mare amară ș-am imblat gol și descult, pînă cînd s-au strămutat stăcut mieu, de s-au schimosit și pialea mea de ger și arșă soarele / pelița men și dzicîm cu un mort. Și dracii mă lupta pururea și mă tragea grîpiș și nu mă lășă Dumnădzău să mă duc de-acolo strămutat și de fome, și de seate, și goliciune, și greul zădăvului. N-am vădzut în muntele acesta nice pasăre, nice fiară. Și am 90 de ani astăzi aceea. Și n-au vădzut ochii miei din săzdanția lui Dumnădzău nemică în 30 de ani, numai draci! Și, deaca să obîrșiri 30 de ani în ce-am chinuit, porunci Dumnădzău peliții mele de-m crescu păr pînă ce mi-au acoperit tote închieturile. Și, dîntre-acca dzî pînă acmu, nice dracii mă putură să să apropie de mine, nice fomen, nice seante, nice frigul, nice zădăvul au binuit asupra mea. Ce încă preste tote acestea, n-am nice bolii! Și astăzi mi să obîrșene vremea vieții meale, că te-au trimis Dumnădzău să astruci cu minule tale cenle svinte smeritul meu trup!».

Și, deaca dzisă acestea, într-această dzî, sara, deaca mincăm bucate, im dzisă: «Frate Serapione, răbdă-mă încă puținel și într-această noapte a despărțirii mele să facem bdonie!». Și, deaca fecem ruga cea dintii, firșind toți psalomii lui David și-m dzisă: «Părinte Serapione, frate, cînd vei astruca trupul meu, să-l pul cu păcea lui Hristos și să astupi cu pietri gura peșterii! Și să mergi cu pace și nu rămînea acesta!». Și începu cu plîns și cu lacrimi a-ș ceare iertăciune. Și-i dzis: lui: «Părinte, rog Dumnădzău să mă ia cu tine unde mergi tu!». Și răspunsă de dzisă: «La dzua veselii mele nu plînge! Dumnădzău te va nastăvi! Carele te-au adus acela te va spăși și te va întălepti! Și nu pre cărare va hi întocorea ta, frate Serapione! Veselie-m iaste într-această dzî, mai virtos decit toate dzilele vieții mele! Astăzi să dezliagă sufletul meu din chinul trupului și mearge să să odihnească în lînceșele vieții! Deaca dzisă mă vor primi în lumina lăcuinții răpaosului meu!».

Și, deaca dzisă aceasta, să implu vîrtoapa de lumină mă luminată decit soarele și de miros să implu muntele și de aromate. Și mă luă de mină și începu a grăi așea: «Fii sănătoș, vîrtopă, întru caru m-am trudit cu trupul meu ce-am trăit în tine în viața mea, iarși va fi în tine pînă la smulere

104r tuturor și tu, trupul meu, casă de durori și de trude ș-a nevoi de svinție! Tu, Doamne, trupul meu sa mi-l aducei înainte, că pentru tine am răbatat fomen, scaten și frigul, zăduvul și greutate și de totă strîmtoare! Însuși îmbrăcat cu-mbrăcămînt de slavă la stîmca d'zi a venirii Tăine! // Hîi! sînătoși ochu miei ce v-ați dormit în noaptele bdenilor și adormiți de vă odihniți! Rămîneți sănatoși, piciorle mele, ce-ați trudit cu totă noaptea la statul rugii! Spășiți-vă, postnicilor, cari prin virtuțele munților ați răpăsuat! Spășiți-vă, legații cari pentru împărăția cerului ați dorit! Spășiți-vă, închiși, cea ce n-aveți mingiilor! Spășiți-vă, lavrele, spășește-te, credincioasă beseracă, curățitoră păcatelor! Spășiți va, preauți Domnului, solțorii lui Dumnădzău și omenilor! Spășiți-vă, cuconi cari v-ați însoțit lui Hristos cu Sîntul Hotei! Spășiți-vă cea ce-ați primit strecini ca pre Hristos, priitenii lui Dumnădzău, ospătătorii și primitorii de strecin! Spășiți-vă, milostivii, spășiți-vă, bogătașii ce-s în Dumnădzău! Spășiți-vă, împărății și domnii și milostivii la sărca! Spășiți-vă, cei cu mintea smerita, postnici și nevoitorii cari ați dorit neprăsiud! Spășiți-vă, cea ce v-ați nevoit cu rugile și cu beseracile sînte petrecind! Spășește-te, pămîntule, cu cari făcuse în tine în pucen iubovului lui Hristos!.

Și, denca dzîșă acestea, să-norsă de mă sîrută, dzîcind: «Spășește-te și tu, frate Serapione! Hristos într-a Chruia neclenjde de plată tîrpii truda acestea, ca să-1 dea plată după osteneala ta la D'zua venirii Sale!». Și-ndată im dzîsi: «Frate Serapione, giuru-te cu Hristos, Fiul lui Dumnădzău, ca să nu îni dea de la mine, smeritul, parte de-a trupului meu nice pînă la un păr, nice să apropii de mine îmbrăcămînt de haină! Ce pîrul ce m-au îmbrăcat Dumnădzău să-m hie de-ngropare! Și să nu răsiu aceia astădzî!».

Și acestea denca dzîșă și cu plîngem, glas fu din ceru: «Aduceți-mi vasul cel ales mie de la pustie! Aduceți-mi lucrătorul dreptăților și creștinul cel desăvîrit! Aduceți-mi sluga cea credută! Vîno, Marco, vîno în sinta bucurie și-n sufleteasca viață!». Și-ndată svîntul im dzîsi: «Îngenuchiadză, frate!». Și, denca plecăm noi genunchile, audziu glas ingeresc grînd cătră dzîsi: «Tindeți-mi tale!». Aceastea denca audziu, îndată mă sculai și căutaiu. Și vădzuiu svîntul svîntului cerule-1 ducea îngerii, îmbrăcat cu un veșmînt alb și-l sua în ceri. Și să descoperi acoperemîntul unel-1 și iară cetele drăcești vădzuiu stînd gata. Și audziu glas din ceri grînd: «Fugiți, ficiorii întunecareului, de fața luminii dreptății!». Și fu (întu sufletul svîntului citu-i un cens și glas audzi drădești și îndată vădzui ca un chip de mină dreaptă întînsă din ceru și luă sufletul sîntului. Și, de-aciia, n-am mai audzit nemică. Și era censul ca la 6 de nopte. Și petrecui totă noaptea cu rugă pînă-n dzuă. Și, denca frîșii cîntările asupra trupului, il luai de-1 băgai în peștera ș-am astupat ușa peșteri.

Și, făcînd rugă, mă pugorii din munte. Cersui și mă rugai lui Dumnădzău să-m fie agiutori la ieșitul din partea aceii pustii. Și-ntr-apusul sorelui, adecă cei doi oșelnici ce mi să ivisă la părintele loan, sosîrî dzîcindu-mi: «Cu adevărul, frate, c-ai astrucat trup ce nu-i iaste luma vrednică! Ce tu scoți și pasă noaptea, că-i vădzubul adăpost, iară dzua nu vei putea de herbinalea sorelui!». Și mă sculai de călătorii pînă dimineață. Și, cînd fu demineață, im dzîsără: «Pasăți cu pace și rugă pentru noi!». Și, nu departe denca mers de la dzîșii, căutai de vădzui. Adecă cu stau la ușa beseracii, la părintele loan și mă mirai și proslăvii pe Dumnădzău cu glas mare. Și pomenii cuvîntul svîntului Marco ce-m dzîșă că «nu pre cărare va hi mărșul tău la întors» și mă incredzui că trecui nevădzut cu ruga svîntului de sosii de unde am fost întii. Și măriu cu rugă dulce iubitorii de om Dumnădzăul nostru Care fence cu mine, nedestoinicul său șerb, milă, pentru ruga precuciviosului părintele nostru Marco și credinciosul său slujitoru.

Și, audzindu-mă părintele loan, ieși de-m dzîsi: «Bine ai venit, părinte Serapione!». Și-ntrai în beseracă de-i spus toate cîte furî. Și proslăviră pre Dumnădzău toți. Și dzîsi: «Adevăr, frate creștin întreg era necln frate, iară noi numai cu numele sîntem creștini, iară nu cu faptele! Ce iubitorii de om și milostivul nostru Dumnădzău ce-au primit pre sîntul său Marco în curțile vecinice a împărății Sale să n-acopere și pre noi și sinta sa săibornică și apostolească Beseracă supt arpile darului său de toate primejdile drăcești și blazne diavolești și purura să fie cu noi, smeriți călugări! Și să ne îndreapte la sînta sa voce, să nemerim și noi milă la-nfricața D'zi de giudeț cu precuciviosul părintele nostru Marco de la Athine ce să răspunde pentru ruga Preusintei Dumnădzău-Născătoare ș-a tuturor svinților! Amin!//

105r Pentru-a lui sînte rugii, Dumnădzău miluiește și ne spășește. Amin.

ÎNTR-ACEASTA LUNA, 6, dintru svinți părintele nostru Evthio, patriarhul de Tarigard.

Acesta dintru svinți părintele nostru și mare arhieru Evthio era în vremea lui Iustinian, marele împărat de la Frighina, din satul ce-i dzic Theiacomi. Și, crescînd la Isihie Prezvirterul, moștel

glas carele fericia îndrăznirea și mărturia măcenicului, încă camai virtos s-au ascuțit și s-au într-aripat cătră pedvigrurile nevoinei. Și, rămînd neclătit și nestrămutat de la Domnul Hristos, l-au gudecat igheomonul să-l răstignescă și împreună parție la patimile Domnului Hristos, că nu numai cu chipul morții, ce așea și cu a vromii. Și s-au timplat în Gioia cea mare naintea Îmvierii Domnului Hristos Dumnădzăului nostru. Și răsuîndu-l cu capul în gîos, așea pofind maică-sa, dînd 5 galbeni drept-aceasta muncitorilor. Și, cînd fu vinerca cea mare, nu treile ceas, s-au răposat dîndu-și sufletul la Dumnădzău. Și pugarînd trupul, cădzînd pregiur dînsul, maică-sa leșină și deade și ea sufletul la Dumnădzău. Și fu îngropată cu svîntul măcenic, cu fiul ei.

Într-aceasta dzî, dintru svînți părintele nostru Gheorghie, mitropolitul de Mitilina. /

Acesta de mic îndrăgînd pre Domnul Hristos, să feace călugăr. Și împlînd tot fealiul de bunătați, au isprăvit cu alt nimerca mintea cea smerită. Și, fiînd forte milostiv, fu suit în scaunul Mitilinei, în carele, străluminînd bine și înpăimînd cu multul întălepciune sale pre iconoboreți și făcîndu-l de-ș conoșură a lor înlăciune și aducîndu-l la vorovă cu sinții îngeri, cu cei fără trup, fiîndu-și încă în trup, pentru a sa îfneare de văzdrăjanie preste măsură ce avea. Și așea, în bunătați s-au pristăvit din viața aceasta cătră ne-mbătrîntorea viață, arătîndu-i-să ceasul sfirșenici cu un dumnădzăiesc luceafăr, care-l vădzură totă turma lui. Și, dărînd izvoră de minuni svintele lui moștii, iaste iubit la toți.

Într-aceasta dzî, sîntul măcenic Rufin Diaconul.

Într-acea dzî, sînta măcenită Achilina, legată cu minule îndărăpt și cu pîntecele pusă pre foc și așea intr-acea friptură s-au săvrîșit sînta lui Hristos măcenită Achilina cea Nouă.

Într-aceasta dzî, sinții două sute de măcenici, în sinod, de sabie să săvrîșiră.

Pentru a lor sinte rugi, Dumnădzău miluiaște și ne spăsește. Amin.

ÎNTR-ACEASTA LUNĂ, 8, svînții apostoli din cei 70: Irodion, Agav, Ruf, Flegont, Asingrit și Erm.

Dîntr-aceștia, Irodion, care pomenește marele apostol Pavel, slușia tuturor apostolilor. Apoi s-au hirotonit de dîșșii preut, de-aceii episcop neopatron. Și îmvăînd pre mulți elini și-ntorcîndu-l la credința Domnului Hristos, ochîndu-l iudovii, păți multe de dîșșii. Că mearsără cu idolostujebnicii asupră-i și-l bătură cumplit și rostul cu pietri sfărîmări; și-n cap îl ucisără cu beațe, apoi îl giungheară. Iară Agav, carele au luat briul sîntului Pavel de ș-au legat minule și picioarele de i-au și prorocit dzîcînd: "Aceasta dzîce Duhul cel Sînt: «Bărbatul a căruia iaste briul acesta așa-l vor lega în Ierusalim iudovii și-l vor bate cu rane!»." Care lucru // s-au și împlut, că nu numai ce-l legară, ce și să-l omoră să isprîrită. Iară acest Agav au strigat sînta propovedanie la partea lumii unde i s-au venit.

407r

Iară Ruf, pre carele și pre acesta pomenește Pavel în *Postaniia cătră Rîmleani*, au fost episcop besearicii de Thiva, carea-i în Ellada, la Grețî. Așjderea și Flegon și alaiși propovedăură pretutînderea în lume Evangheliia și întorsără pre necredinșioșii la adevărata credință. Aceștia dară, căzînti cu multe fealiuri de munci într-o dzî, de iudovii și de elini umorîi, să săvrîșiră intru Domnul cătră răpaos veacinic.

Într-aceștia dzî, preocupiosul părintele nostru Chelestin, papa de Rîm.

Acesta svînt Chelastin era în dzilele lui Theodosie Împărat cel Tînăr, la besearica Rîmului celui vechi, purtîndu-să cu bună nevoință și-n viața sa și-n cuvintele sale. Pentru care s-au spodobit arhierescului scaun, răpaosînd papa Zosim. Carele au luat urma fericitului Vonifantic și acesta a fericitului Innocentie. Iară sîntul papa Chelestin, și grăînd, și făcînd tote lucruri intru-agiutorial apostoleștor și părințăilor îmvăjături, au pugarit pre necuratul și spurcatul Nestorie de la scaunul patriarșesc, înfurîndu-i hulenile cu postlanie, agiutînd svîntului Chiril, patriarhul de Alexandria, asupra acelu spurcat hulnic. Și, mîtuînd sînta Besearică a lui Ius Hristos și făcînd încă ș-alete multe îndirpărtiri vreednice de cuvîntat și de pomenit și răpaosînd cu pace, dîntr-această lume s-au mutat la neîmbătrîntă și fericita viață, împreună cu sinții rugînd milostivul Dumnădzău pentru noi.

Într-aceștia dzî de **ΚΗΡΩΝΟΥΧΑ**, Dumineca mironoșitelor.

Pentru a lor sinte rugi, Dumnădzău miluiaște și ne spăsește. Amin.

ÎNTR-ACEASTA LUNĂ, ÎN 9, sîntul măcenic Evtihie din Chesaria.

Acesta era din Capadochiia și avînd via- / ță fără prihană și fără vină, ș-au luat-ș femeie cu leage. Și înfocîndu-să de rîvnă și jelanie dumnădzăiască, luă cu sine pre cei mai mulți creștini ce să afla acolo. Și mearsă cu dîșșii de răspiî din temelie capîștea ce să chema a Nărocului. La care capîștea a Nărocului era deprins Iulian Preștipnicul de mergea în tote dzile, de făcea jărvă dracilor. Și, deaca să vădi lucrul, puțintel era să izgonească pre toț creștinii și să-i bage în multe fealiuri de cazne de munci.

Iară sintul măcenic Evthie, ca ceea ce era vinovat aceia fapte, s-au mărturisit pre sine și, tăindu-l capul, luă cununa mărturie.

Într-această dzi, sintul Vadim Arhimandritul.

Într-această dzi, pomenirea sinților măcenici în robie la Persida să săvârșită, 275.

Savorie, împăratul persilor, la 53 de ai împărății sale, pominđ oste asupra țării lor creștinești a romanilor, dobindi o cetate, anume Vizadi. Și, umorind pe vitejii ce era acolo într-însă și pre cea ce să fîn cu armele, luă cu sine nărodul cel neștiut de război, cu femei și moșneagi și cununi și pre episcopul Iliodor și pre Disan și Mariav preuți, pentru toți clericii. Și, cind vrea să moră episcopul Iliodor, au hironiți pre locul său pre Disan Preutul. Și, făcindu-să săbor, slujba și slavostovia în besearică cumu-i obicina. Iară mai-marele vilhovicilor Adelfaron au spus lui Savorie cum că: "Creștinii cari i-ai lăsat de la morte s-au rădicat un predestatel ocreare Disan și blastămă asupra împăratului și asupra legii lui!". Și, poruncind împăratul, astătură naintea lui 300 de bărbaț, și le, neduplicindu-să să dea jărtvă la sore și la foc, le-au tăiat capetele (dintru cari 25, iubindu-ș capetele în pierderea sufletelor, alergară la-mpăratul, plecându-i-să poruncii lui). Iară unul din cei 275 tăiat svinți măcenici, anume Avdius, nu l-au nemerit tăietura de ispravă, să moră-mpreună cu alași. Ce, propoveaducă cuvintul lui Dumnădzău, sări un păgin asupra lui cu sabia și l-au umorit, părindu-i bine de tăiat, că-ș făcuse voia-rea și să mlhnișă de suspina căce au rămas de soșile sale, de sinții măcenici.

108r Într-această dzi, svințul Avdius de sabie s-au săvârșit. //

Pentr-a lor svințe rugi, Dumnădzău miluiaște și ne spăsește. Amin.

INTR-ACFASTA LUNĂ, 10, svinții măcenici Terentie, AFRICAN, Maxim, Pompeie și alți 36 cei cătră fericitul Zinon și Alexandru și Theodor.

Aceștia era în vremea lui Dechie Împărat și Furtunian Ighemonul. Și era de la Africa. Și ieșind afară poruncă să să oprească credința în Hristos și cari o ar vrea înca și nu s-are pleca poruncii împărăteșii să să muncească în tot chipul. Și, vădzind acești 40 de svinți că să-mpiadăcă mulți de să-nsală de mărț la înălăciune, să voroviră ande ei să stea bărbătește și să-mbărbăteadze bine cu bărbăția sufletului și cu a trupului, pentru mărturia Domnului Hristos, aducind aminte unul altuia și cuvintele lui Hristos carile indeamnă credincioșii spre mărturie, dzicind să nu să teamă de cea ce ucig trupul și la suflet nu pot să să atingă. Și, astăind naintea ighemonului Furtunian, povestiră de-i spusără putearea Domnului Hristos și neputința struiților idoli ce să-nchină elinii. Pentr-aceaea, ighemonul învață de-i băgără în temniță și, trimițind să prindză pre soșile fericitului Zinon și Alexandru și Theodor, cari și mai dintii venisă la-nțebare. Și-i dojenia să să desparte de Domnul Hristos, să să-nchine la idoli. Dară ei stind improviș și arăndu-ș nemutatul credinței din cuvintele lor, i-au bătutu-i cu toaige ghimpose și cinciurose și cu vine de bou, schimbind bătușii. Afita i-au ucisu-i cît li s-au vădrut mațele. De-aci, le potrecălire spinările cu potricele de fier înfocate și turndu-le asupra oții covășit cu undelem și-i freca cu drepșine de păr. Și, vădzind ighemonul că să scăpă de neadaje și, mai virtos văierindu-să, că svinții cu ruga la Dumnădzău oborâră gios idolii, au poruncit să le taie capetele. Și, aducind pre două soșii a lui Terentie și mărturisind și ei cu-nrdăznire, iarăș îi băgără în temniță, legându-i de grumăz și de mini și de picioru cu lanțuge. Și răbdară cuicați pre ciuline de fier ce asternusă supt dînșii. Și multe dzile neminea, că oprii ighemonul să nu le dea de mincat. Dară, totăș, într-a / ceata cazne să-ndulciră de agiutoriu lui Dumnădzău, că cădzură legăturile de pre dînșii, ivindu-li să sinții ingeri și-ndulcindu-i cu hrană. Și iarăș astătură naintea-mpăratului cu vitejeș suflet. Și i-au muncitu-i cu struițul și i-au datu-i fierilor să-i mănince, dară nice una nu s-au atins de dînșii. De-aci, ighemonul vădzind că nu pote nemică face, le-au tăiat capetele acestor sinți măcenici și vitejai a-mpăratului cerese Hristos. Ce i-au primit la viață vecinică rugători pentru creștini.

Într-această dzi, porocia Olda, 4, tpc, 22: 14.

Într-această dzi, sinții măcenici Iacov Preutul și Aza Diaconul.

Aceștia era în vremele lui Savorie, împăratul persilor. Deci Iacov era din satul Vitnissara, iară Aza din satul Vitniora. Și, oprii și întinși naintea mai-marelui farmăcătorilor Hoshorgan și mărturisind cu-nrdăznire pre Hristos Dumnădzău, li-au turnat în nări oțat cu mușteriaru covășit. De-aci, i-au bătut și i-au spindzurat la ricală goli și fără coperămint, la frigul nopții; de-aci, i-au pogorît și, neputindu-i îndupleca să jărtvăcă sorelui și focului, cu porunca mai-marelui, le tăiară capetele, și așea să suiră incunauți în ceruri.

Pentr-a lor svințe rugi, Dumnădzău miluiaște și ne spăsește.

ÎNTR-ACEASTA LUNĂ, ÎN 11, sîntul СИТРОСМОНИИВ, Antipa, episcopul de Pergam.

Acesta în **dzîce** lui Dometian Împărat era pre vremea sîntilor apostoli de la carii s-au și hirotonit episcop Pergamului beseracii, cînd era la izgnanic în ostrovul Palmului sîntul Ioan Bogoslov, cum scrie și la *Epistolia* sîntiții sale, chemîndu-l credincios preut și măcenic, și fiindu-y arhieru la acea sîntă beseracică și forte bătrîn, păștea și chivernisia la lui Hristos turmă cu de totă viața blagocisivă. Pentr-aceea, fu și prins de idolosulejnic, vîdîndu-l dimoniți aceea cătoru ei slujia, jetîndu-li-să că nu pot trăi în capîștile și-n idolofîlîe lor, nice pot primi cu tîcneșă jîrteve și corbanurile lor ce le aducea, că-i gonește Antipa și-i scote de la // locul lor. Deci, aducîndu-l păgîni, îl astătură naintea ighemonului. Și începu a-i **dzîce** că ceale bătîrne sînt mai de cîinste, iară ceale mai de curînd ivite sînt mai de necinste. Și cum că leaga elinilor iaste bătrînă și crescută în mulți ani, iară credința creștinilor iaste mai apoi și pușni o primîră. Improvta cestora răspunsă sîntul aducînd la mijloc istoria lui Cain și acea dinceput crescută păgînătate cu carea nu să cade să să asame creștini, fic micărar și mai de demult păgîni. Dintr-acestea cuvinte, să porni ighemonul cu minie și aruncă pre sîntul măcenic într-o măesticie de muncă făcută în chip de bou. Și dintr-insul făcînd sîntul rugă mare la Dumnădzău și lăudînd puterea cea mare a Sîntiții sale și mulțămînd căce s-au spodobit a păși pentru Sîntia sa, să rugă și pentru coia ce-l vor pomeni să fie ferți și apărați de patime și de alte bole și de nesuferita durare a dinților. Și să rugă pentru iertarea păcatelor și milă la judecata ce va să fie la strașnica dzî a sîntului județ, și, dobîndîndu-și pre poșă ce s-au rugat, s-au pristăvit cătră Domnul. Și-l astrucără în sînta beseracică în Pergam, izvorînd mir pururea și iștelenii. Și să face săborul lui la cînstia Beseracică a sîntului și-n tot lăudatului apostol Ioan Bogoslov, aprop de sînta Beseracia cea mare.

Într-această dzî, prepodobna Irifena den Chizie.

Într-această dzî, precuviosul părintele nostru Farnuthii.

Într-această dzî, precuviosul părintele nostru Ioan, uenicul sîntului Grigorie Decapolit, ce-i în Țara Muntească.

Acest dintru svinți părintele nostru Ioan de mic urî lumca și drăgi pre Hristos. Și mearsă la marele Grigorie Decapolit, de să călugări. Și, petrecînd la sîntia sa, să nevoia în tot podvigul de slujia lui Dumnădzău. Și așea să fence vestit la ascultare și la poslușanie și plecare și slugă gata, cit și marele Grigorie să bucura de dînsul și slăvia pre Dumnădzău.

Iară mai apoi, după sfîrșenia sîntului Grigorie, să dusă în țară streină și necunoscută, pentru Domnul Hristos ce să streinăsă în lume, de să născu în pămînt strein. Și s-au nevoi cu podviguri. Și sosînd la Sintele Locuri, mearse în lavra sîntului Hariton și să dede pre sine la mai mare podviguri, pentru bunătatea. Și așea / cu pace s-au săvrîșit.

Pentru-a lor sînte rugi, Dumnădzău miluiaște și ne spăsește. Amin.

ÎNTR-ACEASTA LUNĂ, 12, precuviosul părintele nostru Vasilie, episcopul Parisului, Ispoveadnicul.

Acesta svinț Vasilie, pentru mare și multă a sa binefacere și viața sa acea lui Dumnădzău plăcută, să feace episcop Parisului, în vremile zlocistivilor iconoboreți. Carele, după dumnădzăescul Pavel, pentru să nu să uniască cu iconoboreții, nice să iscălească asupra lepădării sîntelor icone, ș-au petrecutu-și totă viața în genonii și-n scribe și-n greutăți și-n strimtorii de izgnanii. Și, pogorînd din loc în loc, agiutoria și întăria părănăștile dogmate și porunci și urînd rîndurile zlocistivilor, iară credința cea bună sărîndînt. Deci, așea slujînd în tote lucruri lui Dumnădzău și bine plăcînd pînă la frîșit, cu pace s-au răpăosat.

Într-această dzî, precuviosa maica noastră Anthusa Ficiora. Sth:

Mută Hristos pre Anthusa cea-mFlorită,

De pre lume-n livada sa cea rodită.

Aceasta au fost fată lui Copronim Împărat, ce-i dzic "Cufuriul în scaldătorea botedului," păgîn, rău și cumplit. Dară ea, ca un trandahir luminat în mijloc de spini, trîi supărată de tatăl ei, vrînd să o și mărite. Iară, deaca muri acela, ea ș-au dobîndit vremea pre voia ei și ș-au împărțit totă avereă la mișei și la săraci și la cînstite case; și fu a mulți săraci maică și a văduvîe agiūtore. Și silîndu-o cu multe rugări cînstita și credincioasă Irina maică-sa, împărțicaca avgusta, să șadză cu dînsa, să împărățască depreună, iară ce n-au vrut. Dară și cit au trîit în împărăție era pre desupra cu haine împărătești, iară dedesupt, la piiale, purta rasă de păr. Mîncarea-i era posticească, băutura ei, apa. Lăcrămă nu-i lipsia de la ochi și cîntarea și stavostovia lui Dumnădzău în rostul ei. Drept-aceea, ea s-au călugărit și i-au slujit postrigul sîntul și fericitul Tarasie Patriarhul // la nănășirea ce-i dzic

409r

410r

Omnocin. Și de-stance nice ca n-au mai ieșit din mănăstire, nice alta din surori n-au mai lipsit din beseracă. Nice s-au mai oboșit de trudă, nice s-au lenit la rugă. Ochii ei n-au părăsit lacrăma, anorexia ei fără măsură. Slujia tuturor soroarelor, podobia svinta beseracii, căra apă, đvorăia la masă și slujia. Și apa petrecindu-și totă vremea vieții sale, s-au mutat la mirele ei Isus Hristos, fiind de candida de ani, în greimea bunătăților.

Intr-această dzi, svinți măcenici Dima și Protion.

Intr-această dzi, svinți camerovora Iuma, Artemon.

Intr-această dzi, svinți trei măcenici Mîna, David și Ioan.

Intr-această dzi, 6450 a vâleatului lumii, s-au adus cinstitul Briu a Presintei Desputoerei noastre Dumnădzău-Născătoare și purura ficierei Mariei de la episcopia Zila la Tarigrad, în dźzile împărășilor Constantin și Roman Babreanorodnicii. Mai apoi s-au mutat în sinta raclă la Halcopcetri, la beseraca unde să vind arămile la treidzici și una a lui august.

Pentru-a sunțior tîi rugă și a blagoslovita la maică Dumnădzău-Născătoare, Doamne Isus Hristose, miluiește-ne! Amen.

INTR-ACEASTA LUNĂ, 13, diațru sviaț părintele nostru Martin, papa de Rîm, Iapoveadnicul.

Acesta era în dźzile lui Constantin Pogonat sau Bărbosul, care Constantin fu ucis în feredel Defnelor, în Sichelia, cu o lovinară în cap. Deci acesta împărat, împlîndu-să în Sichelia, trimisă cu aila de adănt pre sîntul de la Rîm, pîlînd mulți supărăre pre cale la mărș și la întors. Că împăratul, fiind încurcat în ereză monotehelișilor, că svîntul papa Martin gonisă cu scrisore pre Serghie și pre Pir și pre Theodor, scoțîndu-i din scane și lepădîndu-i ca pre nește eretici din Beseracia lui Dumnădzău. Ș-au dat și afără termin sau pravaț de hotăr scris, adecă sîmului credinței; cu săborul ce s-au strîns cu sașia sa să oborî și în frunte ereză monotehelișilor. Pentru-aceea, îndemnat de eretici au minat la Rîm de-au adus cu aila pre sîntul și i-au băgat în legături. Cum ar hi fost vrut făcătoriu de reale, i-au închis în pretorion. De-acii i-au trimis în Herson ostrovul, unde-i Cîrml. Și acolo firîndu-și rămășița vieții postacește, s-au mutat la Dumnădzău în răpaos veacinic.

Intr-această dzi, sînții măcenici Maxim, Chintilian și Dada.

În dźzile păgînilor împăraș Maximian și Dioclitian, prinși sînții aceștia în orașul Oxivăia, fură duș pre mîna ipășilor Gavriche și Gaie. Și scoțîndu-i la n-trebare și mărturisînd pre Domnul Hristos, îi băgar în temniță. Și, intr-adormite, mearș vrăjmașul, dîndu-le și învițîndu-i spre rău. Dară ei, trezîndu-să din somn, feceră rugă la Dumnădzău, întărîndu-să unul pre-alalt. Și, venind îngerul Domnului, i-au îmbrăbîtat. Și, cînd fu demineaș, sculîndu-să asupra-le mulți păgîni, iară sînții nu să tîghădă de Domnul Hristos, ce îi mărturisură vederat și cu îndrăznire Dumnădzău adevărat și Tvorēț tuturor. Pentru-aceea, îi bătară cu pîlă și iară-i aruncară în temniță. Și, scoțîndu-i iarăși la n-trebare, le tărară capetele deprună cu altora. Și mearșă luminajă la Dumnădzău și-n-cununajă cu slavă veacinică.

Intr-această dzi, sîntul măcenic Eletherie Persul.

Intr-această dzi, svîntul măcenic Theodosie.

Intr-această dzi, svîntul măcenic Zoil.

Pentru-a lor svinte rugi, Dumnădzău miluiește și ne spășește. Amen.

INTR-ACEASTA LUNĂ, 14, svinșii apostoli din cei 70: Aristarh, Pud și Trofim.

Aceștia din cei 70 de apostoli urmară svîntului mare apostol Pavel și pătîmia cu dascatul la tote mîlțipete. Iară după răpăsoarea lui, fură și ei tăiați de Neron. Și acestea le-au scris lătinește trei-fericital și-n trei bogatul Dorothei cînd au mărș la Rîm, că nu numai de-aceștia, ce și de alajăi sînți apostoli și de mulți sînți și de sînții proroci au făcut istorie, că era pentru istecimea sa și ascuțtura firii forte învîpăț și multe pîstori, ca // altul nimerca.

Intr-această dzi, sîntul măcenic Ardalion Măniaciul.

Acesta era în dźzile lui Maximian, măscăricii pelivan, de îngina pre aljii cum fac măniacii la privășii. Și, odălmoră, i-au pîrut a să strîmba și a să mănieci și a îngina lupta sînților măcenici ce fac la vîșșim sașpilor sale, cînd strîștosec pentru mărturia Domnului nostru, lui Isus Hristos. Așea și pre privășii, cumșu era strîșii la privășieșia pelivăniei, bătea în palme holcîind și lăudîndu-i măniecia și rîldărea. Iară el strîșii tare să tacă privășiozii. Și strîșii că iaste creștin cu adevărat. De-acii, dojenindu-l îghemnoș și învîșădu-l să-l lăteră și nu pușo să-l despară de la credința Domnului Hristos. Pentru-aceea, i-au aruncat în foc mare ce-i aprîșăriră. Și-otr-aceala firîndu-să, dobdîni cumna măceniceșă.

Intr-această dzi, sînța măcenică Theonida.

Această sfință Thomaida s-au născut la Alexandria. Și, crescînd bine la părinții săi și învățînd bunătățile, o măritară; și trăindu-și bine cu bărbatul și cu cinstea.

Iară cînd fu dănoră, neîmplîndu-i-să bărbatul acela, vrăjmașul și stricătorul sufletelor bătăgînd scîmav moșnegului, socrului ei, asupra ei. Și acolisîndu-să în tot chipul să o pleace la păcate, nemîcî nu putu să o măgulească, nice să o biruiască. Deci ei întunecîndu-să și orbîndu-să de dimonul curviei, apucă sabia fiului său și lovind pre noru-sa, au despica-o în două. Deci ea ș-deadă sufletul în mina lui Dumnădzău și să face măcenită pentru să-ș ferească cînstea și curăția, iară moșnegul îndată au orbit și imbla pregiur casă rătăcit. Și, venind oșpeți pentru fiu-său, aflară în casă pre nevastă dzăcînd la pămînt. Și, deaca vădzură și pre moșneg orbăcîind, îl întrebă: "Ce iaste aceasta!?". Și spîndu-le el cu dreptul și mustîndu-să pre sine și vădînd cum singur au ucisu-o. Și li să rugă să-l ducă la județ, să i să facă pre vină. Și-l dusără. Și, giudecîndu-l, îi tăiară capul. Și, auzînd cîntea avva Daniil de la schit, au luat la schit pre / Thomaida ș-au pusu-o-n temerierii său, adecă (înterimul unde-ș făcuse de-ngropat. Acolo o îngropă cace că s-au nevot pină la sînge pentru curăția.

Și orearele, săgetat de ibostea curviei, avînd greu mare, meară făcînd rugă la momîntul ei. Și să unși cu unt de la candila sîntei. Și luînd blagoslovenie de la sîntia ei, arătîndu-i-să în via. Și, deaca s-au deștepat, s-au aflat mîntuit de acea patîmă. Și de-atunce înainte și pină astădză frații aceia mănăstiri au mare agutoriu pre fericita Thomaida în rîzboitul trupului.

Pentru-a lor sînte rugi, Dumnădzău miluiește și ne spăsește. Amin.

ÎNTR-ACEASTA LUNĂ, ÎN 15, sîntul măceșale Criscent ce iaste în Mira Lichiei.

Aceasta era din Mira Lichiei, de rudă sfîvîtă și luminată, mare la stat. Și, vădzînd păgînăstăea că să sîmetăste și idoloslujenia să naltă și pre mulți supuș supt șerbia înșelăciunei, de să-nchina idoloilor celor fără suflet, îi dojenia să lase aceale deșearte, intrînd la mijlocul lor și îmvățîndu-i să să-mtoreă la Dumnădzău care cînstesc creștinii, cace că iaste Sîntia sa Făcătorul cerului și pămîntului ș-a totă sădzănia vădzută și nevădzută ș-a vieții ș-a tot binele dătătoriu. Iară ighemomul, făcîndu-l becimic, de vream ce de sine s-au voit a intra la munci. Iară sîntul feace că: "Mai vîrtos nărocii și cînstii iaste lucrul a pătimi neștine pentru Domnul Hristos!". Și-ntrebă să-ș spuie nărocil și moșia și numele, iară sîntul pentru tote răspundea că iaste creștin. De-acii, neprimînd nice cu arătare să să facă a da cîntea la idoli precum îl sfătua ighemomul, ce denaintea tuturor mărturisînd, dzîsă că: "Nu pote trupul să facă alta fără ceea ce-i place sufletului, ca ceea ce să chivernisească și să mișcă de la suflet!". Deci întii l-au spînzurat și l-au bănut, de-acii l-au strujit. Apoi au făcut foc mare și l-au aruncat intr-însul. Și, nesticîndu-i focul, nice la un păr săvăi, ș-au dat sufletul în mina lui Dumnădzău, sîntul lui Hristos martur Criscent dobîndînd cununa vieții. //

Într-această dzî, sîntele măcenite femei Vasilissa și Anastasia.

Aceasta era din marele oraș al Rimului, de rudă bună și bogătașe, fiînd ucenice sîntilor apostoli. Apoi, după firșenia lor, luînd sîntele moștii apostolești noptea și îngropîndu-le, le oblici Neron Împărat. Și, deacă să spusără, li-au închis în temniță. Apoi, scoțîndu-le la-ntrebare și eale răspînzînd că nu s-or despărți de Domnul Hristos, au îmvățat Neron de le spînzurără la muncă și țitele le tăiară; de-acii le tăiară minule și picioarele și limbile, mai apoi și capețele. Și așea mearșără miheșeale lui Hristos viețînd cu Svinția sa în veaci și rugînd pentru creștinătate.

Într-această dzî, preacuviosul părintele nostru Leonid, episcopul de Athina.

Într-această dzî, pomenirea sîntilor măcenici Theodor Preutul și Pavsolipec.

Într-această dzî de ΒΑΡΠΟΝΑΧΑ, Dumineca slăbănogului.

Pentru-a lor sînte rugi, Dumnădzău miluiește și ne spăsește. Amin.

ÎNTR-ACEASTA LUNĂ, 16, sîntele măcenite femei Agapia, Irina și Hionia.

În vreamea cînd s-au tăiat cînstital cap a simului măcenic Hrisogon de Dioclitian, pentru mărturia Domnului Hristos, aproape de lăzerul unde lăcua acesce trei sînte surori, Agapia, Irina și Hionia, cu orecare Zoil, șerb a lui Dumnădzău, s-au aritat în vis lui Zoil sîntul Hrisogon și i-au dzîs că sînta Anastasia va intra la podvig depreună cu tote treale surori sînte și că dîncele să-ș istovăcă vieția mărturie. Aceasta deaca înțleasă sînta Anastasia, mearșă în urma lui Zoil și intră la sîntele și le sărură și le slujia.

Apoi, oblicîndu-le Dioclitian, au minat de le-au prins și le-au dat pre mina domnului țării, de le-au muncit. Și țarșii le-au dat și la alt boiarin, anume Sisinie. Carele pre Agapia și pre Hionia le-au ars, iară pre sînta Irina, unul din oșteani împîndu-și arcul, o săgetă. Și așea s-au împut firșenia / sîntelor lui Hristos măcenite.

Într-această dzî, sîntul Felic Episcopul și Ianuarie Presviterul și Septemin.

I-au îmbărbătat dzicindu-i: "Nu te teame, stringe-ți ochii și te-a lumina Hristos!". Ş-au implutu-și și-acesta locul cu simții. Pentru-aceea, pirindu-l la-mărtașul și mărturisind că creade în Domnul Hristos. i-au tăiatu-i limba și l-au belit fole. Și-ntr-acea muncă și-au dat la Dumnădzău sufletul acest simt boiarin, Fusic Curopalatul.

Într-aceastași dzi, sintul măcenic Adrian.

Și acest svînt măcenic Andrian era unul din cei prinși de demult, de-i băgasa prin temnițe, pre vremea cînd înșălății ellini făcea corban idolilor. Și-l silira și pre dînsul să tămiadaze în loc de jărvă. Iară sintul nu numai ce nu vru, ce, încă fiind om viteaz și virtuos. năvăli și răspi altarul și vărsa jărtele de pre dînsul și focul împrăstie.

Deci, mîniindu-să boiarinul, învîta pre toți păgîinii ce era strînși la acea drăcească slujbă și-l prînsără de-l bă- // tură fără milă, unii cu beațe, alții cu pietri, zdrobindu-i rostul, alții în cap; de-acia, aprînsără un foc mare și-l aruncară în foc. Și așa s-au săvîrșit intru Domnul, luindu-și cunună de viteje vecinică.

414r

Într-aceastași dzi, sintul părintele nostru Agapit, papa de Rîm.

Acest dintru svînt părintele nostru era în dzilele lui Iustinian Împărat, crescut cu schiticie de bunătați și stînd și arhieru. Și, făcînd cale la Țarigrad, să grăiască cu Iustinian Împărat, îndată pre cale arată bunătața sa și îndrăznirea ce are la Dumnădzău. Că, sosînd în Ellada, văduz un bolnav ce nu putea nice grăi, nice să îmble. Și era de naștere mut și cu mare greu să trăgea. Deci, pre acesta îl apucă de mină și-l sculă pre picioru și, puindu-i în gură sînta pricestenie, l-au făcut sănătos și a grăi bine.

Și, sosînd la Țarigrad, la Porta de aur, și-au pus mina pre un orb și l-au făcut a vedea. Deci acest svînt priimindu-l cu cinste boiarii cei mare, senatorii și bastealnicii și singur împăratul și tot Țarigradul, precum s-au cădzut bunătații lui. Și, gonînd din scaunul patriarhesc pre Anthim ce-au fost episcop Trapezondului, carele să făcusa suitoriu în scaunul Țarigradului cu rea tocmală și fiind eretic, că îna dogmatele aceloreretici a lui Evth și Sevir și lepădîndu-l din Beserica și anathemîsîndu-l, au hirotonit pre cinstiul Mina Presviterul de sînta Beserica cea mare. Și lumina la viață și la cuvînt și la sînta pravoslavnică credință. Apoi, sintul Agapit, papa de Rîm, ducîndu-să la scaunul său la Rîm, trăind puțnă vreme, s-au răpăosat către Domnul. Și să face săborul lui în Beserica Sîntii Apostolii cei mare.

Pentru-a lor sinte rugi, Dumnădzău miluiaște și ne spăsește. Amin.

ÎNTR-ACEASTA LUNĂ, 18, pomenirea svîntului Sava Stratilatul.

Acesta era în dzilele marelui Valentin și Ualent împărații, petrecînd în Gothia unde să și născusă. Și, încă din cuconia sa, și-au alesu-și credința intru Domnul Hristos. Și / nu numai pre sine feria de jîrtele idolilor, ce încă și pre alții apăra, aducîndu-i spre sînta credință a Domnului Hristos. Și a mulți fu sol de spăsenie. Deci să strînsără asupra lui slujitorii idolilor; l-au gonit din cetate. Apoi, preste puțnă vreme, făcînd cercare să afle creștini, merge sîntul la cercători, de să spusă că-i creștin. Ei îl risără și-l goniră. Apoi l-au prins Athanarih, de l-au bătut și l-au întins. Și l-au spînzurat la grinda casii, făcîndu-l să guste din jărtele idolilor. Și, neputînd face, l-au dus la pișul Musul, îl nădușiră puindu-i un lemn în grumadzi, fiind de 38 de ai. Și așa s-au obîrșit lupta vitejei, dobîndînd cunună de izbîndă luminată la Domnul nostru Isus Hristos.

Într-aceastași dzi, dintru sîntii părintele nostru Cosma, arhiepiscopul de Carhidon.

Acesta din cuconie curățîndu-să cu podvigurile călugăriei și crescînd cu laptele postnicestviei și isprăvîndu-să lui Dumnădzău sălăș, s-au împodobit cu cinstea prețuiei dumnădzăiești, fiind preut de la Dumnădzău ales. Pentru-aceea, puindu-și la piept platoșele lui Dumnădzău de răspit și de stricat cetăților celor tari și tuturor cumplitelor, au oborît gios sprinceana și mîndria celorla ce țigăduia închinăciunea sîntei icone a Domnului Hristos. Și o au cinstit și-au învățat să i să-nchine la deusa. Domnului Hristos făcînd cinstea aceea. Și, incununiindu-să cu cununa sîntei mărturie și ferind aceea bună-stidînjă ce avea de mic pînă la bătrîneațe, necuprins nice dănoră de somnul pregetării și leamii, și-au sosit și la liniștea nepătămirei cu înjăleptul Avxente cu carele și-au implutu-și și podvigurile, simbeind și odihnînd bine către cereasca odihnă. Deci și trupul lui s-au astrucat în Casa Sîntilor Apostolii.

Într-aceastași dzi, precuviosă maica noastră Athanasia.

Această văcut pomenită tiza fără-morții s-au născut în ostrovl ce-i dzic Aghini, din părinții blagocistivi. Și, învășînd psăltirea și tot ustavul besericii, s-au dat lui Dumnădzău pominoc sint. Iară părinții ei o măritară fără de voie. Apoi, după 16 dzile după năta, lovînd varvarii, // tăiară pre bărbatul ei. De-acia, sînta iarăș înnoindu-și gîndul cel dintii, să temea cum vrea face să fugă de la

415r

dzisă: "Dioscor mă chiamă!". Și dzisă: "Spune-ne, Dioscore, ce fealuu de farmeci fac creștinii improvita focului? Ia că Theodor rămasă nebetjit!". Și Dioscor dzisă: "Creștinii nu sînt farmaceutii, să nu fie una ca aceea! Ce, unde să va grăi numele lui Hristos, să desface și să strică tot fealuu de farmacă și dimonii tremură!". Și igheumonul feace: "Dară mai tare-i Hristos decit Die?". Dioscor dzisă: "Zeves și alalți sînt nește idoli surdzi și nesimțîți, deci, te rog, nu mă sili să mă suiu pre grătariu! Ce, deaca vei să ispeșteși putearea lui Die, pune-l pre dînsul în grătariul focării!". Și igheumonul feace: "Dară cine ar cutedza face una ca aceea?". Dioscor dzisă: "Eu oi face deaca-m vei dzice. Și, de mă va certa, l-voi creade că are puteare!". Iară igheumonul îi dzisă: "Dară nu fusăși tu popă pînă astăzi, a ce grăiești așa?". Și dzisă Dioscor: "Pentru nebulnia mea am fost popă! Deac-am vădzut pre fericitul Theodor că nu-l biruiaște focul, nice tu, m-am întăritu-mă! Și mi-i voia de-acmu să mă fac și cu depreună cu dînsul oștean!". Și igheumonul dzisă: "De vream ce dzici tu așa, pasă de te suie pre grătariu!". Atunce Dioscor, cădzînd la sîntul, dzisă: / "Rogă-te pentru mine, șerbul lui Dumndăzău!". Și sîntul făcînd rugă, s-au culcat Dioscor pre grătariul cel înfocac, mulțămînd și tare strigînd: "Mulțămăscu-ți, Doamne Isus Hristos, Dumndăzăul lui Theodor, și primăește cu pace sufletul meu!". Și, deaca dzisă acestea, ș-deade la Hristos sufletul. Și-ndată pre sîntul luară de-l băgară în temniță. Iară a doa dzî, îl legară de piciora la o cotigă cu cai spărioși și sireapi și-i slobodziră, rîpindu-și caii, cădzără dînt-un țărmure de să sfărmară. Iară sîntul de puteare dumndăziască veni dezlegat și sănătos, de să mirară toți și să cutremurără. Dîntu carii și Dionisie cu Socrat, carii legasă pre sîntul la cotiga cu caii, adevēria și spunea că vădzură minune mirată și plină de cutremur în ce alege caii spăriați. Spunea că vădzură car de foc puzorî din ceriu carele au rădicat pre sîntul și l-au dezlegat de legării. Și, suindu-l la sine cine era in car, l-au adusu-l nevătămat în divan. Iară caii, cum vrea fi silții de cineva, au dat de țărmure. Audzîndu-le acestea prăvitorii, credzură și strigară: "Mare iaste Dumndăzăul creștinilor!".

Iară igheumonul închisă și pre dînșii și pre sîntul în temniță. Și învăță să aprînză un cuptoriu mare (făcut de-aceea treabă) și aruncară pre sîntul și pre aceia ce credzură într-acei cuptoriu înfocac. Iară din ceri s-au puzorît roau de-i ruora (ca orechin cei trei otroci), și să luară a vorovi sinții (ca-ntr-un sălaș de odihnă) și vorova lor ce era?! Ș-au adus aminte sîntul de maică-sa, că era departe in robie cu alții mulți. Și spunea chipul robiei cum s-au tîmplat. Și, dorînd să o vadză, să rugă și dzisă: "Doamne Isus Hristoase, a minunelor Dumndăzău, iveaște-mi pre maică-mea, cum știi, că nice un lucru nu iaste să nu fi să potă, pentru să cunoscă toți măririle Tale!". Aceasta le era vorova sinților in cuptoriu, că focul nu-i prindea. Și, veștedzîndu-să focul, admiră, că li să feace somn. Și, astîtînd îngerul lui Dumndăzău, dzisă sîntului: "Nu-ț face inemă rea, o, Theodore, că-i lingă tine maică-tă!". Și, stîrîndu-șă sîntul, spunea visul cătră voinici. Și încă bine nu fișeră cuvîntul, numai să și ivi maică-sa în mijlocul cuptoriului, și, vădzînd pre fiul ei ce doria, s-au bucurat. Și l-au sărutat și pre sinții voinici ce era cu dînsul în cuptoriu. Și, deaca-i spusă maică-sa cum au venit și-n ce chip, ș-au intinsu-ș' minule în ceriu sîntul, de mulțămia lui Dumndăzău. Și, deaca să feace dzuă, să sculă igheumonul și dzisă: "Îm pare că nice os n-a hi rămas în cuptoriul unde s-au aruncat Theodor și soțile lui ". Și, grîndî el acestea, sosî unul de străjearii cuptoriului și spusă igheomonului cum feacă rugă Theodor și s-au veștedzi para focului și i-au sositu-i și maică-sa din țară streină, de-au intrat și ea în cuptoriu, și șed ca într-o cămăra, de-ș vorovăsc de Dumndăzău. Și, audzînd acestea igheumonul, să spămîntă și meară la cuptoriu. Și, deaca vădzu, strigă pre maica sîntului și-i dzisă: "Tu ești maica lui Theodor?". Și ea feace: "Eu sînt ". Și igheumonul feace: "Intorce pre hiul tău să tîmiazde dumndăzii. să nu piaice și el cu rea răutate! Ți-tii scăpa și tu!". Iară maica sîntului Theodor, Filipa, că așa-i era numele, dzisă: "Fiul meu răstignit de tine pre cruce va tîmia Dumndăzăului său jărtvă adevărată, Domnul meu, lui Isus Hristos, adevăratului Dumndăzău!". Iară igheumonul feace : "De vream ce tu aflăși morta fiului tău, așa va fi!". Și-ndată învăță igheumonul de-l scosară și-l răstigniră pre sîntul Theodor, iară pre voinicii îi umorîră în cuptoriu, cu sulițele potricălindu-i de de-afară; așidere și pre sînta Filipa, maica sîntului, îi tăiară capul. Și așa dobîndiră luminata cunună măcnească. Și, trăind trei dzile viu pre cruce cu pironē bătut sîntul Theodor, cu sulițele cătră Domnul.

Atunce nește sinți creștini, luînd sîntele trupuri, le îmfișară cu pîndze curate și cu miruri le astrucară la loc cinstit.

Întur-această dzî, sînta măceniță Filipa, maica sîntului Theodor, de sabie s-au săvîrșit.

Întur-această dzî, sînții Socrat și Dionisie, cu sulițele împunși, să săvîrșiră.

Întur-această dzî, pomenirea preocuposului părintele nostru Ghiorghie, episcopul Piasidiastului, Ispovednicul.

Acest svînt era în zilele iconoboreților, făgăduit lui Dumnădzău din cuconic. Și, pentru invirmontea bunătății, fu hirononit episcop Antiohiei ceii din Pisidia. Și din porneala vrăjmașului scorninduo-să creșa iconoboreților și chemind pre episcopii de pretuinderea la Țarigrad, mearș ș-ace- / sta pârînte. Și neinduplicindu-să a fi eretic să tăgăduiască inchinăciunea sîntelor icoane, fu osîndit iconoboreții la izgnanie și patimă. Și, murind, mearș la Dumnădzău.

Intr-această dzi, dintre sînți pârîntele nostru Trifon, arhiepiscopul de Țarigrad. Și să face săborul lui în sînta Beserica cea mare.

Pentr-a lor sînte rugi, Dumnădzău miluiește și ne spăsește. Amen.

INTR-A-CEASTA LUNĂ, 20, preacuviosul pârîntele nostru Theodor Trinihau.

Acesta vieșit pomenitul, dîndu-să în totă grea petreacere, înghețat de frig și de ger, era îmbrăcat cu îmbrăcămînt de păr aspru, pentru-aceea îi dzisăr Trihina. Și cu aceasta au vădit înșălăciună dimonilor. Și mormintul lui izvorește mir tuturor carii năzuiesc la sînția sa cu jelanie, de-ș au sufletească și trupască ișcalenic.

Intr-această dzi, sînți măcenici Victor, Zotic, Zinon, Achindin, Chesarie, Sevirian, Hristofor, Theona și Antonin.

Aceștia toți și-mpură lupta podvigului mărturiei în zilele păgînului Dioclitian, cînd prinseș și pre sîntul mare martur Gheorghie, cel cu multe biruințe măcenic a lui Hristos , de-l nunciaia. Și din munci făcea preaslăvitele minunile acealea.

Deci Victor, Achindin, Zotic și Zinon și Sevirian, prăvind pre sîntul Gheorghie cum îl legară la rotă și nu-i stricară nemică, într-un glas strigară și dzisăr că sînt creștini. Și le tăie capetele. Iară Hristofor și Theona și Antonin, fuștăi, fiind purtători de darde la împăratul și dvorind pregiur dînsul într-una de dzile, cînd să-nreba cu sîntul Gheorghie Împăratul și vâdzînd minunea sîntului măcenic ce feace de învisă din pămînt pre mortul elin cu ruga și cu chemarea Dommului Hristos, Indată ș-lepădără armele și bricele naintea împăratului ș-a toată prăvrîștea, mărturisînd pre Domnul Hristos Dumnădzău adevrîtat. Pentru-aceea, îi prinsăr de-i băgără în temniță. Apoi, după puține dzile, îi scosăr naintea tranului // de-i spînzurară și-i arșară la coste cu felcii și apoi îi băgără în foc. Și-ș Iară cunună măcenicească.

418:

Intr-această dzi, preacuviosul pârîntele nostru Ioan de lavra cea bătrînă.

Acesta de mic s-au pornit cu rivnă dumnădzăiască și s-au luptă cătră Dumnădzău. Și, lăsînd hrana și mîndria petreacăniei și streinduo-să de la moșia sa și de la rudă și rădicîndu-ș crucea, veni în țară streină pentru Domnul ce-au străinicit și s-au născut pre pămînt. Și, sosînd la Sîntele Locuri, trecu la mănăstirea sîntului Hariton. Și, obîrșînd bine tot fealul de bunătate, s-au mutat dînt-aceaste stricăciose la veacnicele și fericitele sășe.

Intr-această dzi, preacuviosul pârîntele Pafnutie Ierosolimitul.

Intr-această dzi, sîntul ~~СВЯТЫЙ~~ Anastasie de Antiohia.

Intr-această dzi, pomenirea sîntului apostol Zachei.

Pentr-a lor svinte rugi, Dumnădzău, miluiește și ne spăsește-ne! Amen.

INTR-ACEASTA LUNĂ, 21, pomenirea sîntului ~~СВЯТЫЙ~~ Iannuarie Episcopul, Pricul, Sosul și Favst diaconii, Disiderie Citețul, Evthie și Acution.

Aceștia era în vremea împăratului Dioclitian și Timothei domnul de Campania. Carii să deaderă în multe cazne ș-apoi de tote, neînfricoșîndu-să, nice înduplicînduo-să, le tăiară capetele, iară arhiserul fu băgat în cuptor. Și, ieșînd din foc sîntos, îi tăiară vinele, apoi și capul. Și așa ș-au obîrși nevoința.

Iară o femeiae văduo, avînd fiu unșor și murînduo-i, îl bociea nemîngîiată. Apoi, venînduo-și în mințe și călînd deasupra uși beseracii, văduo o țeară zugrăvită într-însă icona sîntului. Și, aducînduo-și amînte ce feace Elisei Prorocul de învisă pre fiul sumanțianceli, pormită de Dumnădzău, feace și ea așa. Că tocmu pre fiul ei și-nprotivă întînsă icona sîntului Iannuarie, că pusă ochi la ochi și gură la gură și alalte mădulări a iconei sîntului spre trupul fiului ei. Și-nepeo cu la- / crămî fierbinți a dzice: "Șerbul lui Dumnădzău, fie-ți milă de mine și învii pre fiul meu, că-m taste unșor!". Iară sîntul, milostivînduo-să pre nevădzute, deade viu femeiei pre cuconul ei. Aceasta minune vâdzînduo-toți carii era strînși la astrucarea cuconului, să cutremurară, slăvind și blagoslovînd pre Dumnădzău.

Intr-această dzi, sînta măcenică Alexandra Împărăteasa.

Această svîntă măcenică a lui Hristos, împărăteasa Alexandra, era femeiae lui Dioclitian Împărat. Carea prăvind pre sîntul Gheorghie lovit cu sulița și nevătămat și pre rotă legat, plină de lănci ascuțite și slobodzin cu rota din deal la vale și demicat trupul și iarăș ieși sîntos. Și venînd

la-mpăratul unde jărtvia idolilor și-l ocară. Și cu preaslăvie minuni pre mulți au întors a crede în Domnul Hristos. Carii fură tăiați din afară de cetate, alții băgați în temniță.

Atunce și împărăteasa, lăsind cineasta împărătească, credu Domnul lui Hristos și-l mărturisii că-i Dumnăzdu adevărat naintea împăratului și pre sine numi creștină. Deci, cu porunca lui Dioclitian fu băgată în temniță. Și teșind răspuns de la împăratul să taie pre sîntul Gheorghe și pre Alexandra împărăteasa și, deaca știu sînta de-aceasta, să rugă lui Dumnăzdu. Și-ș deade sufletul în mina lui Dumnăzdu.

Iară Apolon și Isaachie și Codrat, ce-au fost slugi împărăteasii Alexandrei, vădzîndu-o c-au nebăgat samă împărăția ceastă trecătoare și pre muriciosul împărat și credzu în Hristos, luară cutedzare și infruntară pre împăratul, făcîndu-l călcătoriu de leage și siriap, de vream că nu-i fu milă nice de femeia sa cu carea feace și cuconi. Deci, porîndu-să cu minie împăratul, invătă de-i băgară în temniță. Și demineață tăie capul lui Codrat, iară pre Apollos și pre Isaachie îi ținu în temniță citeva dzile, de i-au zămorît cu fomea. Și-ș deaderă sufletele în mina lui Dumnăzdu.

Înr-aceastaș dzî, sînții măceicii Apollon, Isaachie și Codrat de sabie și de fome săvîrșii.

Înr-aceastaș dzî, dintru sînți părintele nostru Maxim, patriarhul de Ţarigrad.

Acesta era de la Rimul vechiu, fector a bogă- // oșii și de bună ruda. Și, pentru orecare treabă lăsînd Roma, mearse la Ţarigrad. Și, lucînd în viață de bunătăți și-n politică și cunoscut isteț la fire și mult învătă, fu hironitni preut de văcut pomenitul patriarhul Sisinie. Și, rămînd pînă la Nestorie Ereticul carele stătusă după sîntul Sisinie și să strînsă sîntul al treile săbor asupra spurcatului Nestorie de-l anămîșirii și-l procleră, lepădîndu-l de la sîntul scaun. Și pusară pre sîntul Sisinie patriarh Ţarigradului, cu sorți de la împăratul și a tot poporul. Deci, păsînd bine turma sa pînă în firșii doi ani și cinci luni și ferînd sînta Beserică nevătămată de blaze ereticesci, s-au răpăosat intru Domnul la odihna vecinică.

Înr-aceastaș dzî, dintru sînți părintele nostru Anastasie de muntele Sinaiului.

Acesta din sînț părintele nostru, lăsînd lumea și ale lumii și rădicînd crucea sa pre-a lui Hristos poruncă, să feace călugăr. Și, urmă cu ostridie Domnului Hristos. Și iubind a spori nainte la mai mari podviguri a bunătății, mearse la Ierusalim. Și-nchinîndu-să cu credință și sărutînd Sintele Locuri, s-au suit la muntele Sinaiului. Și, aflînd acolo călugări pretrecători cu mare soteală petreacera călugărească, rămasă cu dinșii, plecîndu-să lor, și slujindu-le. Și, fiînd forte smerit, au dobîndit dar de cunoștință a-nălăpăciune multă. Și, scriînd viețile a sînț părinți și-ncheind vinute filosofote la suflet, în adîncite bătrîneație ieși de mearse la Dumnăzdu.

Peñtr-a lor sînte rugî, Dumnăzdu miluaste și ne spăsește. Amen.

Înr-aceastaș dzî, cuvînt a svîntului Anastasie Sinaiul.

Înr-aceastaș creștini, a tot omul li să dă de la Dumnăzdu cite un înger de straje vieții lui, numai să nu-l gonească de sine făcînd reale. Că, precum albinele fug de fire și porumbii de locuri împuțite, așen și sîntul înger, strajul sufletului, fuge de păcatele nostre carile-s aceaste: beția, curvia, minia ce ține să facă rău cuiva / ș-alalte fapturi viclene. De-aceasta și prorocul dzice: «Nu-ț da la smînteală piciorul tău, nice să dormiteadze acela ce te străjuiaște!», adică «la jocuri a merge decît la svînta beserică și a iubi hrîjeate și basne, decît sîntele Cărți a citi». Iară dormitul să-nălăgea departul sîntului înger pentru păcatele nostre. Că, deaca feace Dumnăzdu rodul omenes, au dat poruncă îngerului să-i străjuiască. Deci, tot creștinul credincios înger de la Dumnăzdu păzeaste sufletul lui, îndreptînd spre tot lucrul cel bun. Iară dracii fea multe smînteale creștinilor, celora ce viețuiesc dumnădziaște, ca să-i smîntească de cătră împărăția cerului. Dară îngerul lui Dumnăzdu nu-i lasă, ferîndu-i. Iară necredincioșilor nu le dodeiesc dracii, ce numai creștinilor dodeiesc să-i înșeale, să-i bage cu sine la muncă. Dară omul credincios trăiaște cu direptate, îngerul lui Dumnăzdu să bucură de dînsul! Iară cînd înceape a face reale, a minți și a fura și a să-mbăta și a ținea minie și a nu merge la sînta beserică și a să întăria la minie, a să sfădi și a fi scump și a face spurcăciuni, atunce îngerul lui Dumnăzdu să mîhneaste, iară dracii le pare bine și camai cumplite păcate pomesc asupra-i!

De-aceasta, Marele Vasilie dzice că: «îngerii scriu pre toți carii vin în sînta beserică, fără minie, fără răutate cuiva, și pre toți carii fac rugă și să pocăiesc.». Păzește-te, omule, să nu te scapi cu leana de scrisorea îngerului! Că a tot creștinul de la Dumnăzdu dat iaste înger sînt ș-acela îi scrie toate faptele ceale bune.

Iară pișgilor pre țară li-i dat cite un înger a lui Dumnăzdu, cum și sînta Scriptură spune: «Pus-au hotără limbilor pre numără îngerii de-a lui Dumnăzdu.». Antioh dzisă: «Să cade să ne luăm amînte ceale de folos, că doi îngerii sînt la omul: unul bun de la Dumnăzdu și altul rău de la satana. Deci

ÎNTR-ACEASTA LUNĂ, 23, pomenirea sîntului slăvit și mare măcenic Gheorghie.
purătorul de biruire.

Acest slăvit și minunat și mare măcenic, martur Domnului Hristos, Gheorghie, era în dzilele lui Dioclitian din Capadochia. De rudă luminată, din rîndul voievodziei trivunilor. Iară cînd vru sa fie lui Hristos viteaz era comes* de boierie. Deci, avînd împăratul gînd să pornească război asupra creștinilor și să dea poruncă afară să să cinstească cu cinsti împărătești și cu daruri carii să vor lepăda și s-or tăgădui de Domnul Hristos, iară carii nu vor vrea să să pleace, acia să să păgubască cu moartea, atunce, acesta sint, aflîndu-să de fafă, propoveadui vederat că iaste creștin. Și, infruntînd desertăciunea idolilor și rîdzînd pre carii cred într-înșii și ne-duplecîndu-să lingărilor, nice giuruteilor tiranului ceale multe, nice îngrozirilor, ce stătu virtucios, nebgînd samă tote. Deci, infia dată, fu pătruns cu sulțea în pîntece, de cursă mult singe și nduplecîndu-să, sulțea înapoi țesi cu virvul și rămasă sîntul sănătos. Și, bîgîndu-l la-nchisore și-n gros, pusă-î pîtră grea pre piept. De-acii, legat pre o rotă bătută cu custuri ascuțite, răsfolgîră rota și, ciocîrîndu-i trupul în demicături multe, iarăz cu dumnădziască pază de inger, cu lunete, ieși sănătos. Și să arătă la-mpăratul și la Magnentie, ce era de un seau cu împăratul unde făcea jărve idolilor. Și, vîdzîndu-l sănă- / tos, mulți credzură în Domnul Hristos. Carii cu porunca împăratului fură tăiați afară de oraș.

Și veni cătră Domnul Hristos și împărăteasa Alexandra și mărturisi pre Domnul Hristos Dumnădzău naintea tiranului. Și credzură ș-alții mulți în Hristos, cînd vîdzură pre sîntul ieși sănătos din vamiță, unde-l aruncasă să să topască. De-acii, încălțat cu încălțare de fier cu găvozde ascuțite și silit să alearge și iarăși bătut preste gură fără nice o milă și cu vine uscate de bou și cu otravă adăpat. Și cerșind Magnentie săm de s-ar seula vrurul de acii ce era îngropați în moartul ce era acolo. Carii era de multe vremi murii. Și, făcînd rugă sîntul asupra acoperemîntului gropii, s-au sculat moartul și s-au închinat sîntului, slăvind dumnădzărea Domnului Hristos. Și întrebindu-l împăratul cine-i și cînd au murit, să spusă că iaste unul din cei de mainte de venirea Domnului Hristos și cum ardea în foc de alția ani, pentru înșălăciunea idolilor. Și, pentr-aceasta minune, mulți credzură, adogîndu-să la credință și cu de-mpreună glas slăviră pre Dumnădzău. Între carii era și Glicherie, căruia murisă boul din giug și i l-au învis sîntul, din care minune adevărindu-să în credința Domnului Hristos, lău cununa măcenicescă, hăcut cu multe sabii hăuc de păgini și pre Athanasie ce făcuse otrava.

Deci, venind mulți cătră Hristos pentr-aceasta și încă derep-ce sîntul martur Gheorghie intrînd în capîteia idolilor, porunci unui idol cioplit să spuie de iaste Dumnădzău și de să cade să i să facă închinăciune. Iară dimonul ce să ținea într-însul, pîfînd, răspuns cum că: "Unul iaste Dumnădzău Hristos!". Și, dintr-aceasta, să turburară idoli toți și cădzură de să sfărîmară. Carea nerăbdînd păgîniii popii idolilor, lură pre sîntul de-l dusară la-mpăratul și cerșură repade asupra-i răspuns. Și poruncind împăratul să-i taie și pre sîntul și pre Alexandra împărăteasa. Deci pre svîntul tăiară. Iară împărăteasa feace rugă și-ș deade sufletul la Dumnădzău. Și să feace săborul sînții sale în sînta măcenicescă besearică a sa, ce iaste în Devtera.

Dară trebuie să spunem ceva și din minunile sîntului:

La părțile Siriei iaste o cetate ce-i dzic Ramal. Într-însă era o sîntă besearică a sîntului mare martur Gheorghie. Și nefind pre-acolo stîncă de tăiat piatră și de făcut // stîlpi, aducea stîlpii și marmurii de pre departe. Și să făcea multă nevointă pentru aflatul și pentru adusul. Iară o femeaie dumnădzăriască cătră sîntul cumpără și ea un stîlp de marmure mare și ghizdav. Și, pugorîndu-l la vad, să rugă pristavului ce era pre marmuri să ducă și marmurile ei sîntului. Dară el nu vru și numai a sale le porni. Iară femeaia plîngea de mlîhnită și să ruga sîntului să-i agiute să potă duce stîlpul. Și i să arătă în vis în chip de voievod de o mingie și o-treabă unde i-voia să-i fie stîlpul. Și ea pofti să fie na dreapta strană. Și așea sîntul scrisă cu deagetul în marmure și să prăbuși de să scrisă. Și, rădicînd amîndoi stîlpul, cu femeaia, îl bugară în mare. Și cu indreptarea sîntului sosi mainte la vad. Și, deaca vîdză Vasilie, să minună și mai mult de scrisore. Și, mulțămînd lui Dumnădzău, cerea de la sîntul iertăciune. Și, dîndu-i iertăciunea în vis, pusă stîlpul în rînd din a dreapta, unde scria scriptura. Carale să și pînă astăzdi a minune, de să pomenește și stîlpul femeii pentru pomana ei și slava sîntului.

Dară la Mitilin iaste o sîntă besearică vestită a sîntului mare măcenic Gheorghie. Și să string la dzua sînții sale mult nărod de fac bulci și praznic mare. Iară de la Crit cîndu-l ținea agareanii loviră odată la praznic fără veaste, în vremea bdeniei. Și cliți aflară în besearică pre toți legară și de-afară pre

* comes - voievod

unii cîi nu fugiră. Și-i dusură cu corabiele în Crit. Între carii era și un tinerel de-l dăruiră lui Amira, domnului agarinesc. Și, slujind el lui Amira, trecu anul, sositind iarăș la dzua sîntului. Iară părinții tînarului, cum aveau obicei, nu să lasară pentru jeala robiei fiinului lor, ce totuși mearșă la praznic, pîind nedeajdea pre Dumnădzău și mulțămînd sîntului. Și, făcîndu-i praznic, ieșiră să cheame la masă pre cei chemați. Iară maica tînarului mearșă în sînta beseracică și cădzu la pămînt, supărînd și rugînd pre sîntul ca să izbăvască pre fiul ei din robie, în ce chip va și sîntia sa, cu puterea darului Duhului Sînt ce are întru sîntia sa. Deci reapelele și grabnicul agiutoriu, nemieșurînd ruga și lacrimile femeii, cumuși era bărbatul ei de pusă oșteții la masă și pomeni agiutoriu sîntului la ruga mearșă și sta gata și deregătorii păharelor cu vinul, să facă minune mare de la / Dumnădzăin, ca cu prînduz la Dăniit în groșa leilor. Așa și la Crit, deregînd tînarul să dea lui Amira, ce, de minunea Ta, Doamnel, îndată să trezi în Mițlina, dînd maică-sa vinul. Cate lucru vădzînd oșteții la masă, să mirară. Și întrebîndu-l, dzîsă: "Acumu am dîres să dau lui Amira în Crit și n-au apucat un voinic slăvit, călare, de mă pusă pre cal, tîmîndu-mă cu stînga de brîul lui și-n dreapta păharul, acumu mă vădz în mijlocul vostru!". Acestea audzînd și vădzînd slăvită minune, să minunară. Și, deaca să sculară de la masă, feacără bdenie cu ruga de mulțămînt totă noaptea, mărînd pre Dumnădzău și sîntul măcenic.

La Pafalagonia iaste o sîntă beseracică vestită a sîntului mare măcenic Gheorghie, căriia îi dzice cei de loc "Fafiron". Întii era mică și cădzușă. Și neputîndu-să face să să deregă, feace Dumnădzău minune ca aceasta. Că acolo să strîngea cuconi de să giuca. Iară unul era de-l trîntia tot și, vădzîndu-mă mișcarea, să-norsă cătră sînta beseracica sîntului și dzîsă: "Sînta Gheorghie, spodobeaște-mă să biruiesc și-ți voaduce o iacincă bună!". Și-ndată începînd a să birui, trîntia pre toți cu cîți să apuca. Atunce mearșă la maică-să și să rugă de-i feace giuruita sîntului, ca o maică miloșă cătră fiul ei și cătră sîntul credincios. Și dusă cuconul darul de-i pusă denaintea sîntului oltariu cu vasul și să dusă. Și-ndată sositind nește neguțatori, intrari să-șă facă ruga. Și aflînd iacincă caldă cu alburii de mirosuri, dzîsără: "Aceasta sîntului nu trebuie, ce să o mîncăm și să dăm tîmîie!". Și, deaca mîncară, nu putea nemeri ușa să iasă. Și, pîind acolo cite ceva dar din bani, tot nu putea să iasă; pusără și un galbăn și să rugară. Și nice așa nu-i lăsa, oprîndu-i putere nevădzută. Atunce pusără tuspato cite un galbăn de aur și feacără rugă forte cu de-adinsul; și așa ieșiră neopriți. Și ieșînd, dzîsără: "Sînta Gheorghie, scump vindzi iacincă! N-om mai cumpăra la sîntia ta, dară totuși ne iartă sîntia ta!".

Și, dînt-aceasta, s-au vestit și s-au dîres sînta beseracică și multe minuni s-au făcut într-însă și tot să facă pînă astăzi. Și nu numai într-aceasta, ce și în ceaca ce-i dzic Ipochefalon și ntr-alte sînte case a sîntului.

423r

Intr-această dzi, sîntul măcenic Ualerian. //

Intr-această dzi, sîntii măcenici Anatolie și Proteleont voievodzii.

Intr-această dzi, sîntul măcenic Athanasie carele făcusă otrava sîntului Gheorghie.

Intr-această dzi, sîntul măcenic Glicherie Plugariul.

Intr-această dzi, sîntii Donat și Therinos de sabie săvîrșiiți.

Pentru-a lor sînte rugi, Dumnădzău miluiaște și ne spăsește. Amen.

INTR-ACEASTA LUNĂ, 24, svîntul mare măcenic Sava Stratilat.

Acesta svînt măcenic Savva era în dzilele împăratului Avritlian, în Rim, îndreptînd slujbă de stratilat, un fealiu de voievodzie; și era de rudă gotthin. Și avînd credință în Domnul Hristos, grîjia sîntii ce era prin temnițe închisi. Și prin curăția vieții sale și schităcia bunătăților, izgonia de la omeni durihuri necurate. Și, pîrit că-i creștin cătră împăratul, lepădatu-ș-au brîul, sîmnel cel de boierie, și murturis pre Domnul Hristos. Deci l-au spînzurată la muncă și l-au ars cu feclii. De-acii, în căldare înfocată plină de smolă băgat și, nebetjindu-l nice leac, credzură 70 de bărbați, carii fură tăiați pentru Domnul Hristos. Și dobîndiră cununa. Și, iarăși, a doua oră dîndu-i strînsori cu munci sîntului, întărîndu-l Hristos demainte în temniță și dîndu-i îndrăznie, de-acia l-aruncară în pîrflu. Și dobîndi cununa murturice. Și era luminat la virsta statului, albeneț, rumîn la față, părul la cap și la barbă ca de aur lucind. Iară căutătura ochilor îi era groznică, cînsteghe, fără spîriiit l'arăta mare viteaz.

Intr-această dzi, sîntii măcenici carii prin sîntul Savva credzură șeptedzîcci de voinici, de sabie săvîrșiiți.

Intr-această dzi, pomenirea precauioasei maicei nostre Elisavet Ciudotvoriciă.

Această svîntă Elisavet, cu tîniarel trup petrecînd în ostenețele postnicești, au dobîndit har de isje- / leni de la Hristos. Și tîmăduia tot fealiul de neputință. A ei naștere s-au spus din dumnădzăiască

* ελεοειρος πρι δεσ / τερριλιεος τρελεσμενιτεσ / οκρηνιμα, grozîv

descoperire și s-au spus demaine că va să fie vas de ales. Purtdn numai un îmbrăcămînt, ingheța de frig și, pentru frigul, nu ș-au mai scaldat trupul în toată viața ei. Au petrecut nemincată patruzăci de zile trei ani. Gîndul ei era la Dumnădzău și cu ochii trupului n-au mai căutat să vadă frîmceața cerului și mărirea lui. Umorîi-sau-l ruga ei un bălaur forte mare și cumplit. Mulți ani n-au gustat undelemn, încălăminte n-au pus în picioare și. Deci, luminînd într-aceasta bunătăți, plăcînd lui Dumnădzău, s-au răpăosat în Domnul Hristos, dînd har de multe minuni pînă astăzi, cărora năzuiesc cătră sinția sa cu credință, că, luînd de la mormîntul ei jămă, tămăduiesc toate neputințe, în slava Domnului nostru Isus Hristos.

Într-aceasta dzî, sînții măcenici Pasircat și Valention.

Acestia era din Rodostolul Misiei, viteaji la un orecare pîlc de oste, ce-i dzic legheon. Și, fiind eparh Avlozan, vâdzînd sînții îngălăciunea ce avea omienii spre idoli și pre toți înfricoșeați și supuși supt poruncile împărătorilor, strigără în fără șagă cu-ndrăznie că sint creștini. Deci îi prîsară idolosubjecnici și-i dusură la ighemonul. Și, silindu-i să tămăduieze idolii, nu primirea, ce, mai virtos, sîntul Pasircat, aducînd la dînsul pre idolul lui Apolon, l-au schiopit în obraz, dzicînd: "Aceasta cinste să cade idolilor!". Deci, legîndu-i cu lanțuie, îi băgară în temniță. Și să vedea sîntul Pasircat că să bucura de lanțuie ca de gătînuri de aur, cum dzic la noi lefuri și engolpuri, cace că era măiestrii patimilor pentru Hristos, prin carile cugeta să să spăsască. Deci, iarăși astătînd naintea ighemonului, veni la sîntul Pasircat fratele sau Pappianos, plîngînd și sfătuiu-l să puie tămăie să tămăduieze la capiste, să să mintuiască de la nevoie ce să legasă de dînsul, cu pilda cu a sa. Că acela era ieșit din credința Domnului Hristos, micșurînd ceale vecinice și pofînd ceaste trecătoare, de frica muncior. Dară sîntul l-au izgonit, făcîndu-l neharic rudenii sale și căce că nice și-l giudecă a fie de treaba safuetele, de vream ce să face // lepădat de Hristos. Și, apropiu-să sîntul la capiste, adecă la vatră, ș-au întins mina să să ardză, dzicînd că: "Pelțiă făcută muricioasă să supne biruinții focului și, precum vedzi că să topeaște și cură gios. Iară sufletul, nelumecate fiînd și nemuricios și nevînd fire a să-ndupleca supt vâdzutele patimi, stă neplecat și trainic, cruțat în viață vecinică!". Și întrebînd și pre sîntul Valention și, spuindu-să că-i într-un gînd cu sîntul Pasircat, luară amîndoi giudecată să moră de sabie. Și spun cum și maica sîntului Pasircat mearșă cu dînsul petrecîndu-l și-nbărbătîndu-l să-ș pleace grumadzi supt sabie. Și era Pasircat sîntul măcenic de 22 de ani, iară sîntul Valention de 30 de ani.

Într-aceasta dzî, sînții măcenici Evsevie, Neon, Leontie, Longhin și alți patro.

Apoi, după firșenia sîntului mare măcenic Gheorghie, porunci Dioclitian pretutindirea ce s-or afla creștinii și mai virtos ceia ce prentu sîntul Gheorghie sint închiși în temnițe sau ei să tămăduieze dumnădzăii și să fie viu sau, de n-or tămăia, să pață munci greale și morte cumplită. Deci și acestia sînți, îmvațaji de svîntul Gheorghie, astătura de la-nchisorii naintea tranului și sili să să tăgăduiască de Domnul Hristos și să tămăduieze idolii. Deci ei, nevînd să-l asculte, fură dezbrăcați și bătuți cite de patro bătuși, de-acii, spîndurați și strujiți cu strujițe de munci, pînă le-au picat carnea pre gios, de li să vedea mănunchile dinontru. Apoi le tăiară sintele capete, de mearșară luminați la Hristos, în răpaos.

Pentru-a lor sînte rugi, Dumnădzău miluaste și ne spăsește. Amen.

ÎNTR-ACEASTA LUNĂ, 25, pomenirea sîntului apostol evanghelist Marco.

Acesta în-tot-lăudatul sîntul apostol Marco au propeveduit pre Domnul Hristos în tot Eghiptelul și-n Livia și în Barbaria și în Pentapol, în zilele lui Tiveric Chesariul. Ș-au scris și *Evanghelia* sa, îlfcuindu-o sîntul apostol Petr. Și, mîrgînd în Chirina Pentapolci, feace multe minuni. / De-acii, mearșă în Alexandria cea spre Faron și de-acolea la Pentapol, făcînd minuni pretutindirea și podobînd sintele beserarici a Domnului Hristos cu hirotonii de episcopi și de alaji clerici. Apoi, iarăși mîrgînd la Alexandria și aflînd nește frați la mare, la Bucule, pentru-acea, cu dîșii bine vestînd și strigînd cuvîntul lui Dumnădzău. Unde mîrgînd la dînsul închinătorii idolorilor și nesuferînd a vedea sporînd credința lui Hristos, îl legară cu funi de-l trăgea pre gios. Și i să lua carnea pre ascuțitule pietrolor și singele sînții sale roșia pămîntul. De-acii, băgîndu-l în temniță, i s-au arătat Domnul Hristos, spuindu-i slava ce-l așteaptă să-l primască. Și la dzuă, iarăși legîndu-l, îl tîrîră pre uliță. Și-ntr-acealea ce să zmăcina și să rumpea, pre pietri ș-au datu-și sufletul în mina lui Dumnădzău.

Iară chipul statului lui era așa: mijlociu și de-a firelea, la măsura vîrstii creștea cărunteate, nasul lungăret, nescund, neștirb, sprînceanele bătea gios, barba lungă, capul pleșiv și florea pelteji lui de-a firea. Și era forte milos și iertătoriu și forte viatic la vorovă, într-afita cit de-a tocmă lucia bunătățile sufletului lui cu harurile trupului. Și să face săborul lui în cînstia lui beserăci, carea iaste aproape de Taurul (sămn iaste în Tarigrad).

42/4r

Într-aceastași dzi, pomenirea obnoveniilor a cinstita apostolic a sintului și-n tot laudatului vrv apostolilor Petr, carea-i alaturaa în sinta Besearica cea mare.

Într-aceastași dzi, dintru sinți părintele nostru Machedonir, patriarhul de Țarigrad.

Într-aceastași dzi, sinta măceniași Nichi.

Într-aceastași dzi, pomenirea precavioși părinții noștri opt oșelnici și măcenici.

Pentr-a lor sinte rugi, Dumnădzău miluiaște și ne spăsește. Amen.

ÎNTR-ACEASTA LUNĂ, 26, svîntul ~~СВЯТЫЙ~~ Василеос, episcopul de Amastia.

425r Acest slăvit măcenic lui Hristos era episcop al mitropolia Amasiei, în zilele lui Lichinie ce era cunmat Mare // lui Constantin, de pre soru sa Constantină. Și trimițindu-l asupra lui Maximian ce să rocoșisă și apucasă nește părți de Anato, de le ținea tiranicește. Deci, mîrgînd la Nicomidia Lichinie și, potolindu-să rocoșul, că s-au spăriat Maxentie de poticala războiului și scăpînd de primejde ce era lingă dînsul, feace jărvă la idoli în Nicomidia. Și învătă de adusără de la oraș, de la Amastia, naintea sa pre sintul Vasileu cu o ficioră, anume Glafra. Dară Glafra, robă fiind femeii lui Lichinie, Constantie, ce ea luasa frică la gîndu ei că o rîlnește Lichinie și are gînd asupra ei. Pentr-aceea, au îndrăzmit de-au spus doamnă-sa. Iară ea i-au dat avere și-au trimisu-o la Anato, la Coastaada, sora Marelui Constantin Împărat, pre Glafra, roba ei. Și ducîndu-să, cutierînd locurile, nemeri la Amastia.

Acesta audzînd Lichinie și pentru averea ce-au fost ea dată episcopului să faci sinte besearici, drept-aceea, au poruncit să-i aducă naintea sa. Dară Glafra au apucat nainte de s-au răpăosat. Iară fericitul Vasileu veni la Nicomidia, la împăratul Lichinie. Și l-au gîdecat să-i taie capul, căce că s-au pu tare improva lui, ocrîndu-i idoli și becinsicia deșertăciunilor lor. Deci îl tăie grumadzi. Și l-au băgat într-un cin pre mare de l-au aruncat într-o parte capul, într-alta trupul. Și iarăși s-au adunat de s-au lipit capul la trup și s-au aflat întreg în sintul sinopului, în Marea Neagră. L-au aflat cu mreaja nește pascari, precum i-au spus lui Elpidifor sintul inger ivindu-i-să. Care Elpidifor aflat, înfi, au primit pre sintul în Nicomidia. Deci acesta Elpidifor mergea cu Theotim și cu Parthenie diaconii carii era cu svîntul veniți în Amastia și l'luară scos cu mreaja și l'cinstiră cu mirosuri, unsoi scumpe și cu cîntări îl dusără la Amastia, de-l astrucară cu cinste.

Într-aceastași dzi, sinta Glafra cu pace săvrîșită.

Într-aceastași dzi, precaviosa Iusta cu pace s-au săvrîșit.

Într-aceastași dzi, sintul Nestor, lăsînd părinții și călugărit, cu pace s-au săvrîșit.

Pentr-a lor sinte rugi, Dumnădzău miluiaște și ne spăsește. Amen.

ÎNTR-ACEASTA LUNĂ, 27, svîntul ~~СВЯТЫЙ~~ Simeon, episcopul de Ierusalim, rudenia Domnului.

Acesta era fiu lui Iosif Iogodnical, fratele lui Iiacov. Pre acesta luindu-l Domnul Hristos Dumnădzău nostru și primindu-l să i să numască frate, l-au pomăzuit preut arhieru, ca să-l propoveduiașcă și să strige slăvita Sînții sale venire. Drept-aceea, truduindu-să cu n-tunearece de osteneale și sudori, podobia sintul scaun a Ierusalimului, ca un păstoriu, iară nu ca năimful. Și, gătîndu-să pre sine lăcaș Sintului Duh, au răsipit și-au stricat capîștile ideolșii. Și-nredirent la lumînă pre cei rătăciți și răbdînd cu multe durori cazne de nuuci pentru sinta credință, îl și răstîgniră pre cruce, fiind de o sută și 20 de ai. Și așa au mîrs la doritul său mîntuitoru Hristos.

Acesta fericit s-au spodobit cu două nume: Simon și Simeon și frate lui Iiacov și Domnului Hristos.

Într-aceastași dzi, precaviosul părintele nostru Ioan Ipsovednicul, igumenul catharonilor.

Fericitul acesta Ioan s-au născut în Irinupol, un oraș a Decapolei, făcut de Irina Împărăteasa, din părinți creștini și iubitori de Dumnădzău, ficior lui Theodor și Grigoriei. Și, cînd fu de 9 ai, fiind isteț la carte și smerit și ascultoi, fu iubit dascalului său. Și, mîrgînd cu dînsul la ai doile săbor de Nichea, de-acia, la Țarigrad. Și stătu dascalu său arhimandrit Dalmatelor mănăstire. Iară acesta să fece călugăr de mare știmă și preut. Și, de-acolo, fu primit de-măratul Nichifor igumen la mănăstirea Catharonilor. Și chivernisîndu-o pre ogod dumnădzăiesc și, apostolește turma lui Hristos pascănd dzeace ai și mai bine, fu iubit tuturor.

426r Și, gătîndu-să iscușenie de la vrăjmașul, precepu fericitul din ocrăvenie. Și stringînd pre frații și învîțîndu-i pre toți cum să cade, le dzîsi: "Priveghiați, fraților și părinți, să nu fiți furari de vrăjmașul, nice să vă cumva tăgăduiți de inchinatul sintelor icoane! Că pre mine nu mi-ți mai vedea viul!". Și-ndată săvîrșî săreapă trimiși de la Leon Ieonomalul de i-au legat și i-au dus la Țarigrad, lăsînd mănăstirea în jac. Și, sosind sintul la-măratul, l-au pro- // brăziți pre acel tiran, făcîndu-l bezbojnic și avan și alte

multe muștrări fără nice o săială, cît l-au pornit spre minie, de l-au bătut cu girbace preste față. Iară sintul să bucura păînd pentru Hristos. Și, închis la metohul lui trei luni, de-acolo, l-au urghisit la cetatea Pentadactilon, la orașul Lampii. Și, legîndu-i piciorule cu lanțuri de fier, l-inchisără în temniță întunecată, de-au ședut opt luni. De-acii, l-adusără în oraș, gol, naintea împăratului, de băgocură. Apoi, după multe cuvinte, l-au dat pre mina nevrednicului patriarh Ioan². Carele arătînd asupră-i multe dale, căzîndu-l cu fomea lungă vreme și iară l-au dus la mpăratul³. Și acela, inchidîndu-l la-ntunecosă temniță, în cetatea ce să chiamă Крптеронъ. Тои БѢЖАЛІОНА, răbdîndu-le tote cu mulțămire. Și perînd împăratul giunghiat în oltari, cîntînd irmosul **ѲСХУСЪ КРП ОВЕРУЕМЪ АМѢНЪ**⁴, stătu Mihail cel Gingav, atunci scos din temniță și eretic, ca și Leon Iconoboreț. Și chemă pre cei izgoniți la-nchisori. Și veni sintul pină la Halchidona, nelăsat să intre în Tarigard. Apoi, cînd fu împărat Theofil, l-au cerșut patriarhul ce-au fost atunci și pre alți părint, și l-au trimis la ostrovul Afusiei. Și, împlînd acolo doi ani și giumătate, vădu o videanie, și spîndu-și firșenia cătră soții, a treia dzi s-au pristăvit cătră Domnul.

Într-aceastaș dzi, sinții apostoli Aristarh, Marco și Zinon.

Aceștia era din cei șeptedzăci. Deci Aristarh iaste care-l pomenește sintul Pavel Apostol în *Poslamiia la Rimleani*. S-au stătu episcop în Apamiia Siriei, pus, hirononit de apostoli cei mare, propoveaduindu-le mainte de toți pre Domnul Hristos Dumnădzău adevărat. Iară Marco iaste carele-dzic Ioan, de-l pomenește la *Deacmie* Luca Evangelhelist. Și s-au hirononit episcop în Vivliupol de sinții apostoli. Iară Zinon iaste cela ce-i dzice apostolul Nomicon sau Zaconnic în *cătră Rimleani Poslamie*. Care stătu întii episcop în Diopol, hirononit de Petru Apostol. Și mărturisia propoveadînd pre Domnul Hristos Dumnădzău adevărat. Deci aceștia răbdînd multe cazne și nevoi de necredincoși pentru direșul svintelor beseracii și pentru răsîpitul idolilor și făcînd minuni și iștealenii, purceasără pristăviț / cătră Domnul.

Într-aceastaș dzi, sintul măcenic Puplion de sabie săvrîșit.

Într-aceastaș dzi, sintul Evloghie Strannocriemnicul cu pace s-au săvrîșit.

Într-aceastaș dzi, sintul măcenic Lolion cel Tinăr, tîrit pre pămînt în caznă de muncă, s-au săvrîșit. Stih:

Roșînd pămîntul Lolion cu al său singe

Idoleasca slujbă de pre pămînt o stînge.

Pent-a lor svinte rugi, Dumnădzău miluiește și ne spăsește. Amen.

ÎNTR-ACEASTA LUNĂ, 28, preacuviosul părintele nostru Memnon, făcătorul de minuni.

Acest dintru sinț părintele nostru Memnon, lepădîndu-să de la lume pentru Dumnădzău și petrecînd cu direptate și ogod dumnădzăiese, cu ascultare și cu plecare, stătu igumen a călugării. Și, fiînd blînd și smerit și libovnic, fu și făcătoriu minunelor. Că, dănăor, venînd lăcuse la țarina mănăstirii, ieși sintul și le goni cu ruga, cu foc. Și să dusără în piriu de să necară. Și la loc ste, fără apă, feace cu ruga izvor de cură pină astăzi în slava lui Dumnădzău. Și, dănăor, lovînd furtună pre nește călători în corabii pre mare, să rugară să le fie intr-ajutoriu. Și îndată li să acua îndreptînd corabia și îmbărbătîndu-i să nu să teamă. Și i-au adusu-i îndată la linște, la vad. Așa lucînd mulți ai și minunînd, da spăsenie cine-l chema. Și, slujînd bine lui Dumnădzău pină la sfîrșit, să dusă cătră Domnul cu bunătățile ce ș-au strîns de cale cătră viața veacnică.

Într-aceastaș dzi, sinții 9 măcenici de Nizina: Theognic, Ruf, Antipatru, Theostih, Artema, Maghin, Theodot, Thavmasie și Fillion.

Aceșt dumnădzăieșt măcenici, adunaș din osăbite locuri, pugorînd la Chizic, cu viteaza a lor bărbăție rușînd pre tiranul, șchiopîră înșalăciunea idolilor. Și, muncit cu mult fealul de cazne, nu să domoliră, ce, mai virtos, să sințiră pre sine vie jărvă la Dumnădzău, ucîși cu sabia. //

Într-aceastaș dzi, poveaste pre făcua minune la Africa, în cetatea Carthagenelor, în dzilele împăratului Iraelci și patriarchiul Nichita ce-au fost în Africa, minune ca aceasta. Ocreare cinovnic în dzilele împăratului Iraelci, scormîndu-să omor intr-insul, să dusă cinovnicul boiarinul acela cu femeaia la un metoh al său, fugînd de omor. Dară vrăjmașul dracul l-au băgat în pache de-au făcut preacurvie cu femeaia mitohariului său, la odaie. Și, lovîndu-l buba, au murit.

Și, trecînd trei ceasuri după ce l-au îngropat, începu a striga din mormînt: "Miluți-mă!". Și, deșchîzînd mormîntul, îl aflară viu. Și nu putea să grăiască. Iară popa Africăi, Thalasie, l-au mingiat.

² 2 Timothei 3: 8.

³ Iazuş Ianni

de-ș încuie inima de cătră fratele său și nu miluiește pre de-apropele său de Isus s-au lepădat și slujește idolilor și are în sine pre Mercuric idolul ce-i dzic Ermiș! Și acela să-nchină furturii mai virtos decit ficatoriul, că rădăcina tuturor răutăților iaste virtosca argintului! Și așa te vei opri de cătră aceastea și te vei feri de chinurile ceale necurate, iată c-ai călcat cumiri, adecă idolii, și te-ai lepădat de cea credință! Și ești măcenic, c-ai mărturisit mărturia cea bună!».

Într-această dză, sintul **CULTORUM**. Patrichie, episcopul Prusii. Și pentru giudeț /
Acesta sînt, pentru bunătaea și-nțelepciunea ce avea din pruncic, stătu episcop Prusii. Dară, pentru credința lui I Hristos și pentru osăbită rivnă dumndăziască, fu prins de idolosulbeniciei. Și, venind naîntea cneajului, înfruntă desertațiunea idolilor. Și muncit cu multe fealuri de cazne, obirși cu morte de sabie. Dară la-nțreării cindu-l întreba tiranul pentru muncile iadului, spunea așa că Dumndăzîu au gătat două locuri, unul cu mult bine de tote bunuri carile s-or indulesci direpți, iară altul cu întunecare și cu foc unde vor să să nuncescă păcătoșii. Și cum că Dumndăzîu n-au pus numai foc în tot pămîntul, ce și în ceru iaste foc și apă, că alți apă-i această densupra pre pămînt, care să chiamă mare și alți-i cea dedesupt carea-i dzic bezna, din carea, ca prin țevi, izbucnesc izvorii pentru viața noastră. Iară de la focul ce-i dedesupt izbucnesc afară ape fierbinți, unele mai fierbinți, altele mai stîmpîrate. Iară locul cel de supt pămînt, precum spun "muncealniță" celor fără-leage, necuraților, precum și apa cea mai dedesupt o dzic "ghiață" și "tartar", în carele clinii și dumndăzii lor să nuncese, în veaci!".

Și dzicea așa că: "Eu, încungiriurind Țara Jidovască și trecînd Iordanul, am vădzut un pămînt de mărturisiiia ũrgia lui Dumndăzîu pînă astădzi prin păcate ce facea acei păgini, umorînd oșpeți nemeții și făcînd ș-alte spurcări. Și-ne-am vădzut loc de să suie fum și pămînt ars fără nice o pomă, nice altă vlagă sau fință umădă. Și aceasta-i vederată celora ce li-i voia să vadă. Margă de vadă focul care iaste în Etna Siceliei! Drept-aceasta, vă mărturisim pentru giudețul care va să fie de la Dumndăzîu cu foc, c-am vădzut și în Neapoli, afară de oraș 6 mile, un munte prăbușit care izbucnia foc de iarbă pucioasă și să suia ca apa 300 de stînjene la virul muntelui! Ș-au ars pămîntul și pietrele atita, cît acei de pre-atunce preacuvios episcopul Stefan, ieșind cu litiia, s-au rugat lui Dumndăzîu ș-au încetat focul.

Lui Dumndăzîu slavă în veaci. Amin."

INTR-ACEASTA LUNĂ, 29, svinții apostoli Ia- // son și Sosipatru.

Dintr-aceștia, amu Iason era tarsean. Carele și inițiu s-au vinat de-acelea în credința cea bună, iară Sosipatru din Ahaiia era pornit. Și priimi apoi de la acesta în Hristos credință. Deci, băgîndu-ș ei amîndoi uciniei sintului Pavel Apostol, Iason stătu dascal și învătătoriu orașului său, iară Sosipatru priimi cîrma sintei besarcei Iaconului. Carii păsînd bine besaricile lor, mearsără la părțile Scăpătelor. Și, sosînd la ostrovul Corifonilor, feacără o ghizdăvă besaricie sintului prvomăcenic Stefan, unde, slujînd lui Dumndăzîu, trasără pre mulți spre credința Domnului Hristos. Și, cleveții cătră Cheravria Împărat, i-au închis în temniță, unde era închiși șapte vătăși de tilhari. Carii le era așa numele: Satornin, Iachishol, Favstian, Inanuaric, Marsalic, Evfrasiu și Mammin. Pre carii cu cuvîntul și cu lucrul i-au întors în credința Domnului Hristos, de i-au făcutu-i în loc de lupi oi. Carii apoi aruncați în căldări cu smola înfocată și cu iarbă pucioasă și cu ceară și într-insele ș-luară cununile mărtirii.

Așidere și temnicariul credzînd în Domnul Hristos, îi tăiară mina cea stîngă și piciorle și-i tăiară și grumăzii, chemîndu-ș pre Domnul Hristos milostiv. De-acii, scoțînd pre Iason și pre Sosipatru din chisore, i-au dat pre mîna eparhului Carpian să-i căzniąscă. Carele, întrebîndu-i, iarăș i-au legat și i-au aruncat la temniță. Pre carii, deaca i-au vădzut așa legați fiica craului Cherchira și deaca știu că rbdă patimile pentru Domnul Hristos, numi și pre sine vederat creștin și împărți la mișei și la sârăci podobeile ei ceale de aur ce era îmbrăcată. Care, deaca știu tatal ei și deaca nu putu să o întorcă de la pravila gîndului ei, o închisî în temniță și o deade unui spurcat curvariu sârăcin negru să o strice. Carele, sosînd la ușa temniței, au sârît o hiară de l-au fărîmatu-l. Iarî sinta ficatori, deaca știu, l-au ieșitli cu numele Domnului Hristos și l-au izbăvit de fiară cu vorova ei cea sulfetească. I-au făcut creștin. Și el strigă: "Mare iaste Dumndăzîul creștinilor?!". Și, luîndu-l tiranul, l-au cîzînt cu munci cumplite de l-au umorît. De-acii, cătră slujitorii leamne pregiur temniței și aprînsă cu foc, să ardză / cu totul pre sinta ficatori.

Și, ardzînd temnița, rămasă sinta sănătōșă. Și mulți credzură din minune, de să feacără creștini. Pentr-aceaea, o spînzură tiranul la un lemn și i-au datu-i fum nădușit pre dedesupt. Și ș-au dat în mîna lui Dumndăzîu sufletul sinta ficatori Cherchira, fiica celui crai, luînd cunună de împărieție vecinică. În ceru cu mirele ei Hristos să împărățiască, ca o ficatori și măcenită.

Iară împăratul, craul acela, porți gonă asupra creștinilor. Și, fugind sinții la alt ostrov aproape, el puceasă acolo să-i munciască. Și, intrind pre luciul mării, s-au necat ca faron acesta Cheravlin împărat. Deci, poporul lui Dumnădzău lăudări pre Dumnădzău cu cântări de mulțămire. Și, slobodzinu-să de la închisore sinții apostoli Iason și Sosipatru, învăța și propoveaduia neopriți, cu cuvintul lui Dumnădzău.

Și, așezându-să în scaun alt împărat și deaca știu de rindul sinților, învăță de herbintăru o bute de fier plină de smolă și rășină cu ciară și băgă într-insă pre sinții apostoli. Și, dind tărie focului, sări de arșă pre mulți necredincioși. Iară sinții apostoli, ieșind sănătoși, mulți credzură în Domnul Hristos. Iară împăratul, spinzurindu-și o piatră de-a grumadzi, plină, dzicind: "Dumnădzăul lui Iason și a lui Sosipatru, miluiaște-mă!". Iară fericitul Iason naintea împăratului dojenind, învățind tot nărodul, au botedzăd pre toți, în numele Tatălui și-a Fiului și-a Sîntului Duh, puind împăratului nume Sevastian. Și, preste puține zile, fiul împăratului, războlindu-să, muri. Iară apostolul, făcînd rugă, l-au învîs. De-acia, de-atunce, feacără multe minuni. Și, zidind beseracii preafumose și împlind bine toate lucrurile și cum să cade și crescînd turma Domnului Hristos, la bătrînețe bune cătră doritul Hristos Domnul s-au pristăvit.

Intr-aceastași dzi, sinții șapte măcenici ce fusese Iihar și prin sîntul Iason credzuți în Domnul Hristos și-n căldare clocoțită de smolă aruncați, să săvrîșira.

Intr-aceastași dzi, sînta măcențiță Chercheria, fica lui Cherchillie Împărat cu săgeți săgetată s-au săvrîșit.

Intr-aceastași dzi, sinții măcenici Zimon și Vitalie, cu foc să săvrîșira.

430r Intr-aceastași dzi, sîntul măcenic Evsebie în foc săvrîșiri. //

Intr-aceastași dzi, sinții apostoli Onisifor și Evvod.

Aceștia era din cei șeptedzăci de apostoli carii pomenește sîntul Pavel Apostol în *Postanie*. Deci sîntul Onisifor au fost episcop la Colofone, iară Evvod stătu în seauunl Antiohiei, pus de sîntul marele apostol Petr. Și amîndoi acești svinți, în multe cazne și năpăști răbdăți și pre mulți cătră Domnul Hristos la credință întorcînd, să suiră și ei la doritul lor Domnul Isus Hristos, a Căruia-i slavă și putere cu Părintele și Sîntul Duh în veaci de veaci. Amin.

INTR-ACEASTA LUNĂ, 30, sîntul stăvit apostol Iacov, fratele sîntului Ioan Bogoslov.

Acesta era ficiur lui Zevedeu și frate sîntului Ioan Bogoslov. După ce fură chemați Andrei și Petru, fură aduși de maica lor amîndoi și de Hristos chemați. Carii lăsînd îndată pre tatăl lor și curabia și mreaja și tot ce avură, urmară Sinții sale. Și ațta i-au îndrăgit cît și unuia dărui de s-au culcat cu capul la pieptul Svinții sale la sînta cină, iară altul să bea păharul care și Sinția sa au băut. Și acesta ațtă rivnă avea cătră Sinția sa, cît vrură pugori foc din ceru, să topască pre necredincioșii, de nu-i vrea fi oprit bunătatea Svinții sale. Drept-aceaea, și pururea îi lua cu sine pre amîndoi acești frați Ioan și Iacov și pre Petr căpeteniulul la rugă și la alalte isprăvi, arătîndu-le ceale mai nalte și mai tînute învățături și porunci (și la sînta sa preobrajenie în muntele Thavorului li-au arătat sînta sa dumdzăire cu Părintele și Sîntul Duh, de pre glas și de pre nuor).

Pre acest fericit Iacov, după nălțarea Sinții sale Domnului nostru Isus Hristos, nesuferînd Irod cutedzarea lui cu carea propoveaduia mărturia spăseniții, și-au pus-ș minule pre dînsul de l-au umorît, trimițîndu-l al doile martur la Domnul Hristos, după ațtă multu Sîntul Stefan.

Intr-aceastași dzi, sîntul măcenic Maxim.

Intr-aceastași dzi, aflarea sîntelor moșții a sîntului **СВЯТЫЙ ВАСИЛИЙ**, Vasileu, episcopul de Amasia.//

Intr-aceastași dzi, dintru svinți părintele nostru Donat, episcopul de Evroia.

Acesta era în zilele marelui Theodosie Împărat, episcop în orașul Evroia, la Ipironul cel bătrîn. Și intr-acea țară era un sat, anume Soria, în carele era o fîntină de apă. Și cît bea dintr-insă muria cu amar. Și, oblicînd sîntul episcop Donat, mergea la fîntină cu clirosul său. Și-ndată cum sosî, să feace tunet. Și ieși un zămu veninat ce era incubat intr-acea fîntină, de tîmpină pre sîntul, cum era călare pre asin și ispitind cu coda să-mpiiadece piciorele asinului. Iară sîntul și-bătea asinul și lovi pre zămu de murî îndată. Atunce strînsără leamne aceia ce vădzură minunea și feacără foc pregiur zămu de-l arșără. Iară de apa aceii fîntine nime nu cutedza să să atingă să guste. Deci sîntul feace molitvă și o blagoslovi și bău inții sinția sa. Apoi, băură toți, fără frică. Din carea bînd, veselindu-să, fără vătămăre, mearsără pre-acasă.

* Fimothei 2

Acestea audzînd Theodosie Împărat, chemă pre toți episcopii cîți era acolo și-i întrebă carele-i Donat ceta ce-au umorît cu lovitura pre zămău și cu ruga au dat apă din ceru. Iară ei i-l arătară, dzîcînd: "Acesta-i, o, împărate!". Și împăratul, sărufîndu-l, l-au dus la împărateasa. Și cîdzînd amîndoi la piciorle sîntului și rugîndu-l și grînd: "Șerbul lui Dumnădzău, rugămu-te, fă milă cu noi, că avem o hiică unișoră, supărată de cumplit dîmon și sintem forte mîhniți la suflet! Și, de vei tîmădui-o, ia sinția ta giumatate de avearea ei!". Iară sîntul dzîsă: "Să vie cucona!". Și ei luară pre sîntul de-l dușară la dînsă. Și luînd sîntul sama dîmonului, l-au izgonit îndată de la cucona și o au tîmăduit. Deci împăratul dîndu-i giuruita pentru iștealenia hiică-sa, sîntul n-au primit să ia. Iară dîm bună-voia sa au pofîtit un loc să-ș facă besearică. Care loc iaste aproape de orașul lui, de-i dzic Omfalîn. Și-ndată împăratul cu urici l-au dăruit.

Acesta fericit au învis și pre un mort ce nu lăsa un datornic să-l îngrope, pînă nu-i va plăti. Și, deaca l-au învis și s-au așezat cu datornicul, ș-au rumt zapisul; atunce-i porunci iarăși de răpăoasă, // să dormă pînă cînd va fi în deșteptatul cel de-a valoma, la Înviere. Și, tîmplîndu-să iarăși patima pămîntului de seacete, cu dzîsa împăratului ieși sîntul afară de oraș, cu litie la rugă. Și făcînd rugă, veni din ceru alfa de multă ploie în țară, cit să împlu de-ș părea c-a hi potop. Iară-mpăratul avînd grije de sîntul, că era numai cu o haină și ploia era mare. Și, deaca veni sîntul în curte și nice leac nu i să udasă haina de ploie, să minuta toți. Iară împăratul să bucura de cuvîntul sîntului și, dîndu-i aur pre sama faptului besearicii și alte lucruri de podobit besearica, l-au mînat acasă. Deci, mîrgînd și făcînd besearica și tocîndu-și mormîntul, fiind forte bătrîn, s-au prîstăvit cătră Domnul.

Pentr-a lor sinte rugi, Dumnădzău miluiaște și ne spăsește. Amen.

Conet lui Aprilie și slavă lui Dumnădzău în veaci. Amin.

Și eu, smeritul Dosoftei, mă rog cu umilenie nu mă uitareți la sînta rugă pre un mișel și netrecabnic șerb lui Dumnădzău și Dumilor vostre svînți creștîni, ce mă pomeniți și mă iertați!

NOTE:

- 1.(trad.n.)(sl.) "Tatăl nostru"
- 2.(trad.n.)(sl.) "Cred in unul Dumnezeu."
- 3.(trad.n.)(sl.) "Și vei elibera pe robul tău, Săpîne !"
- 4.(trad.n.)(sl.) "blînd pe drumul său"
- 5.(trad.n.)(sl.) "Blagoslovește, Doamne !"

MAIE

are 31 de zile. Dzua are ceasuri 14 și noaptea - 10. /

ÎN ÎNTÎIA DZĂ, pomenirea sîntului proroc Ieremia.

Acesta sînt proroc din pîntecele maică-sa s-au svințit lui Dumnădzău. Și era sînt Domnului și proroc din Anatol. Iară la Dafnele Eghiptului, ucis cu pietri de poporul, s-au săvîrșit. Și s-au astrucit în locul lăcuinței lui faraon. Derep-ce că, eghipteanii, avind bine de la svinția sa, l-au slăvit cu cinste, că prin ruga lui muriră aspidole ceale ce-i umoria și zmeii ce sînt acolo în apele Nilului, le dzic eghipteanii "efoth", iară ellinii le dzic "crocodili". Și ciți sînt pre acolo credincioși pînă astădz mîrg la locul mormintului sîntului, de-și iau țîrnă și să tîmăduiesc de mușcătura aspidole!

Și spun cum Alexandru Machedon stătu deasupra la mormintul sîntului proroc. Și, deaca știu poveastea lui, au mutat sîntele lui moștii în Alexandria cea Mare și le-au împărțit prin pregiurul cetății. În zidiuri, de-au gonit aspidole. Și-n locul lor adusă pre argalii de la Argos, din Greția , (înd nume Argalei de la Argos. Ș-au dat prorocul sămnpopilor Eghiptului că să vor scutura idolii lor și vor cădea cu toții pentru Mintuitorul Cuconul ce să va naște din fioră și în iasle s-a pune. Și pentru-aceaea, pînă astădz aduc în loc Dumnădzău o fioră și o culcă în loc de Născătore. Și pun și un prunc în iasle și li să închină. Pente-aceasta, i-au întrebatu-i Ptolemu Împărat și-i spusără că: "Taina aceasta iaste dată pîrîntilor noștri de prorocul sînt. Și o așteptăm să-i vie obișșia tainei aceștia."

Și spun și pentru prorocul cum, mainte de prada besearicii, au apucat secriiul legii și cu ce era intr-insul (și cortul ce era făcut de Moisi la muntele Sinaiului) și le-au dus de le-au mistuit supt o stîncă de piatră, în munte. Și dzisă cătră omeni c-au venit Domnul în Sinai cu puteare și va fi sămnpul venirii lui cînd s-or închina lemnului tote limbile. Și dzisă că nimerea n-a putea să scoță acesta secrii, fără numai Aaron Preutul. Și iarăș nimeru nu va putea să deschidă tablele ce sînt într-insul, nice din preuți, nice proroci fără numai Moisei, alesul lui Dumnădzău. Și la Dzua Îmvierii întii să va rădica chivotul, adecă secriiul legii și va ieși și să va pune în munte lui Sinai. // Și să vor stringe sînții la dînsul, aștepînd pre Domnul și fugind de vrăjmașul care va îmbla cercîndu-i ca să-i umoră. Dară în pîntea aceaea au însămnat cu deagetul numele lui Dumnădzău și s-au făcut tipariul slovelor cum ar hi cioplit cu fierul. Și nuor luminat acopere numele. Și nu pote chibzui nime locul, niceș va putea nime să-i citească, pînă la Dzua aceaea.

Și iaste piatra în pustie, unde întii s-au făcut secriiul, chivotul, între munții unde dzace Moisi și Aaron. Și vine noaptea nuorul ca focul, la locul acela în chipul celui de la-nceput (caută la Macavei **ИОНА 2, ГЛАВА 2: И НАДЪВЕСИ СЪЛЪКАНЕ ОУ ИЕРИМІАШУ ПРОРОКА ЖЕ КАЗА ЧИНАТЬ КЪТЪРЫ ШАН Е ИШОМАНУ ДЪБ Е ЗА ОУНІ**), adecă "să găsește în *Scriptură* la Ieremie Prorocul cum c-au dzls acela carei să ducea în robie să ia focul". Acesta foc era foc nestins a Besearicii carele era în besearică. Din care aprindea jărtvele și tîmăia, pote fi fost și de focul ce puğoria din ceru (caută la Levit, **ГЛАВ 6:12:13** "foc veacinic" și-i **ЧИСЛА 3:3:4** și cum au băgat în peștera, în muntele de unde au prăvit [ara cea făgăduita, cortul și chivotul și altiarul cel de aur de le-au ascuns). Și să face săborul lui în Besearica sîntului apostol Petr, carea-i aproape de sînta Besearica cea mare.

Întu-aceastași dzi, sîntul **СЪТРОМЪНИИ**. Vata Persul.

Peñt-a for svinte rugi, Dumnădzău miluiaște și ne spăsește. Amen.

ÎNTR-ACEASTA LUNĂ, 2, pomenirea dintru svinții pîrintele nostru Athanasie, patriarhul de Alexandria.

Acesta sînt au trăit pre pîmint viață ingerească. Iară podvigurile ce s-au nevoit pentru pravoslavnică credință și lupăritie ce-au avut de la zloslavnici eretici și deasecu cu strămbul izgnanii și mincinoșle clevețe ce-au suferit le scriu pre larg alte istorii și le aduce la mijloc și sîntul Grigorie Bogoslov. Drept-aceaea, nepuñind să le spunem deplin, om dzice mai puñtin.

* Tînă Grocassă

Fost-au sinția sa sîntul Athanasie tizul fără-morții, de mo- / șie din Eghipt, părinți bogăți și îmbunătățimăți. Și, încă de mic, pină era la părinți, feace o giocă cu alți cuconi lingă marginea mării. Să feaceră ceate de popi și diaconi și hirotoniră pre Athanasie episcop. Și venia la dinsul cuconi nebotedzați și-i botedza cu apa mării. Aceasta vâdzînd patriarhul de Alexandria, sîntul Alexandru, s-au mirat mult. Și cauroscînd din Duhul Svint că acestea ce să feaceră plazuria era și chipuri celor de-apoi. Deci, pre cuconi ce-au botedzat cuconul Athanasie giocîndu-să i-au săvirșit patriarhul, ungîndu-i cu svîntul mir, iară pre Athanasie i-au dat la dascal.

Și, sosînd la vîrstă, l-au hirotonit diacon și l-au luat cu sine la sîntul săbor, la cel dintîi, în Nichea, de-au afurisit pre Arie și pre agitorii lui. N-au trecut multă vreme și, răposînd svîntul Alexandru, stătu în scaun sîntul Athanasie.

Înt-aceastași dzi, vitejia svînților măcenici Esperie și Zoi, femeia lui și cuconii lor, Chiriac și Theodul.

Acești svinți Esperie și Zoi era în vremea împăratului Adrian, serbi fiind citu-i despre trupuri, la Itallia a orecăruia ce-l chema Catal și Tetradia, femeia lui, nemearnici Rimului. Cari i-au cumpăratu-i de la Pamfilia. Dară era slobodzi la sufletele sale. Drept-aceasta, niceș vrură să slujască cu trupurile a stăpîni păgîni, carii în locul Tvoretului să-nchina la idoli. Că dzisără Chiriac și Theodul cătră maica sa să nu mai preteacă mai mult împreună cu păgîni, ce să să desparte de dînșii, să nu pie cu dînșii. Iară ea dzisă: "Stăpîn ne iaste!". Iară ei strigară că: "Cu sîntul sîngele a Domnului Hristos sîntem răscompărați!". Deci, învoindu-să cu dînșii maica lor și-mbărbătîndu-să, mearsără la Catal de-i dzisără că Domnul Isus Hristos iaste lor stăpîn: "Dară pentru timpure ne stăpînisi tu la trupurile noastre! Dară noi mai cîntîm mai mult să ne stăpînească Domnul nostru Hristos, că mai tare leuabe-i să pleca tot insul la Dumnădzău decît la omeni!". Și, minundu-să dintr-aceasta Catal, i-au traua i-u cu maica lor de i-au trimis în Tritionia, la Esper, tatăl lor.

Apoi, Catal făcîndu-și rodinile unui cucon al său, le trimisă prînz carne și vin din ceale slujite idolilor, // iară maica lor Zoi lepădîndu-le cînilor. Deaca știu Catal, s-au miniat ș-au spînzurat întîi pre cuconi, de e i-au strujit cu unghi de fier. Și, mingîndu-i părinții și-mbărbătînd să nu slăbască, ce să rabde pină-n sflrîșit, căutînd la cununa măcenicească. De-acii, pugorîndu-i, i-au bătut cu maica lor și tatăl. Și, aruncîndu-i pre toți în cuptoriu îmfocat, deaderă-și sufletele la Dumnădzău. Iară demineață, ieșînd glasuri ca de cîntăreți, destupară cuptoriul și pre nime n-afară, fără numai pre sinții adormiți, ca cum vrea fi de somn, cu feațele spre răsărite. Și să face săborul lor în sînta lor măcenicească beseatică, ce-i dzic Deitero.

Pent-a lor sinte rugi, Dumnădzău miluiaște și ne spășeaște. Amen.

ÎNTR-ACEASTA LUNĂ, 3, svinții măcenici Timothei și Mavra.

Acest svint Timothei, aflîndu-să în shima clericicească, îmvața sîntele cuvinte nărodul din satul Penapeon, luîndu-și femeia pre Mavra. Și încă nu lăcusă amîndoi 20 de dzile, fu pirît și tras la ighemonul Thivadei arian. Carele poruncîndu-i să-ș aducă cărți din care citeaște creștinilor și el nu vru. Ce dzisă ighemonului că-ș socoteaște șie în loc de cuconi cărțile, din carile să-nțaria și să străjua de ingerii, chemîndu-i într-agiutori și putearea acelor scrisc intr-îns. Și dzicea că nime nu-ș da cuconii spre morte de bună-voia sa. Drept-aceaa, i-au bătutu-i prin urechi pironc îmfocate, din carile i s-au betejiț ochii și s-au scurs. De-acii, i-au legat cu glezele la o rotă și i-au pusu-i zăbale în corle. Și l-au spînzurat cu capul în gios, legîndu-i o piatră la gramadzi.

Și, neinfrîngîndu-l cu acestea, gîndi ighemonul să-șeale pre Mavra, femeia lui. Și o măgulia să să podobască și să slujască la idoli. Și ea, neascultîndu-l, ce mai virtos ascultă de ce o îmvața sîntul și mărturisî naintea ighemonului că iaste creștină. Deci, îi rumpșără părul din cap și-i tăiară deagețele și o băgară într-apă fierbinte. Și, neardzîndu-să, să gîndi ighemonul că nu-i fierbinte, ce-i reace apa în carea s-au băgat. / Și porunci să-i pice de-acolo în mina lui. Iară sînta luînd cu mina ei din căldare și băgînd în mina lui, i s-au jipuit piialea ighemonului. Drept-aceaa, i-au răstînit pre-amîndoi. Și, trîind 9 dzile spînzurați, îmvața unul pre-alalt înde eîși și să rabde munci și să sfătua să nu să-nstreineadze. Și așea ș-deaderă sufletele lui Dumnădzău.

Dară spun cum dracul, venînd în buigială cătră sînta măcenîți, încă fiind pre cruce, îi da un paos plin de miare și de lapte, îmbindu-o să-l bea. Dară ea cu ruga l-au gonit. Și iarăși, cum o dusă la pîriu crătoria, cu ceale mainte vădzute mustăreațe, adeci laptele și miarea, și îmbind și bea. Iară ea dzisă: "Nu voi bea dintr-însule, ce din păharul ce mi-au direș Hristos!". Și așea învîncit dracul, să dusă de la dînsă. Și, astîfînd ingerul Domnului Dumnădzău, i să vedea sîntei că o dusă în ceru. Și, luîndu-o de mină și-i arată scaun și veșmint de podobă alb într-insul și cunună. Și-i dzisă că: "Ție acestea sînt

433r

gătate! De-acii, la mai nalt loc o dușă și iarăși îi arătă alt scaun și ca mai frumos veșmînt și cunună și-i dzîsă: "Aceasta bărbatului tău s-au gătat de i s-au dat în sorte, dară a locului diferențe ț-arată că bărbatul tău mai virtos prilej de spăsenie îți fu!". Și să face sărbătorea lor în sînta lor măceșie, carea iaste desicînde în lustinime.

Intr-aceastași dzî, hațrul sînților Diodor și Rodopian Diaconul. Carii era prin vremile lui Dioclitian Șî, pentru credința în Hristos, de ai săi orășeni sudalmi multe și bății și rane răbdînd, în Afrodizia Carii, mai apoi de tote, tot de aceeași împroșcați cu pietri, ale sale lui Dumnădzău deaderă sufletele.

Pentr-a lor svinte rugi, Dumnădzău miluiaște și ne spăsește. Amen.

INTR-ACEASTA LUNĂ, 4, sînta măceșită Pelaghia. Sîth:

În bou de-aramă și Pelaghia arsă

La al ei mire, la Hristos, de vîrgle mearș.

Acesta era din Tarso, în vremile lui Dioclitian Împărat. Șî, audzînd de credința în Domnul Hristos și // cercînd a ști aceea carea-i, au visat per episcopul botezînd. Șî, slobozînd de la maici-sa, ca, vădzî Domne, să-ș meargă la doică*, iară ea mearș la episcopul. Carele din dumnădzăiescă suflare pomit, au primitu-o și o au botezată. Care lucru logodnicul ei, fiul împăratului, deaca audzi și cu totul în patimă cădzînd de dragoste, s-au umorit per sine. Iară Dioclitian, desfirînd ficioara cu multe cazne și a o depărta de la credința Domnului Hristos neputînd, un bou de-aramă l-au îmfocat și intr-insul per ficioara sînta au băgat. În carele depreună firșenia și cununa mărturie au dobindit, că putu de rășpi sămeștia vrăjmașului prin putearea crucii a mirelui ei Hristos, de feace izbîndă, viteajește biruînd. Și acum să veselește camai adevărat, împreunîndu-să cu Sînția sa, mirele ei cel camai drag, Fiul lui Dumnădzău, viu jîndu-ș imbe feclii aprinse, măceșiească și ficioarească, în lumina și nalta împărțîie vecinică.

Intr-aceastași dzî, pomenirea precuviosului părintele nostru Nichita Prezvitelul și egumen mănăstirii Michidiei.

Acesta svint Nichita, dorînd vergurția și jînearea, să sălășlui în munți, la mijlocul soșînd a tuturor bunătăților. Șî să hrăni în cetățîle liniștii și, suînd dimbe părți, soși la cereasca petreacere. Șî cu cuvîntul dumnădzăiesc iconom s-arată și credzut tăimuitoriu. Drept-aceaea, și ca un sînțit preut a sînțită turmă fu mai mare. Șî gonit de la turmă de iconoboreți, cu izgnanii cumplite, și mai amară fu supărat. Șî bunul viteaz nemișcîndu-să de la credința, ca un virtuos hirîș intramat, totă la suflet stricătore înșalăicune a bogoboreților au defăimat. De unde și-ndoite fecliile aprînzînd, a mărturie și a postinției, îndoite și cununile din mina Domnului au dobindit.**

Intr-aceastași dzî, pomenirea cuvios părintele nostru Ioan Prezvitelul de lavra bîtrînă.

Acesta, din tinere unghi, cu dumnădzăiescă dragoste săgetat, la Dumnădzău s-au lipit. Șî, părăsînd hrană desfătată și petreacera boțoroșă și luminată și streîndu-să de moșie și de rudenii și creuze rădicînd, veni în strein oraș și necunoscut, pentru streîntul Domn și // streini născut. Șî cuterînd Sîntele Locuri, intr-a fericitului Hariton veni sînă și cumu-i bine cătră lupări dezbrăcîndu-să și cum place la Dumnădzău împlînd tot fealiul de bunătate, cătră Domnul au puresc.

Intr-aceastași dzî, precuviosul părintele Ilarion, făcătoriu de minuni.

Acesta din tinerece crucea Domnului a umăr rădicînd, răstîgnitului stăpîn au urmat. Șî, patimile trupului supuindu-le Duhului, dar bogat de la Dumnădzău au dobindit, a lecui tot fealiul de bole și a izgoni draci. Că în strîmitcea cășpă per sine inchidzînd și dinafara a totă gîlceava fiînd și cu nepătimire luminîndu-să, dumnădzăiescul preușesc dobindî har. Șî per mulți ani în aspră petreacere răbdînd și de toți mirat, că gîngînîilor contenia ce strica la sămănături și rană de smîdă au oprit. Șî pămînt înșat cu ploi au udat. Șî cursorea pîrului ca Elisei au despîcat. Șî săcătă mină au tămîduit. Șî orbulu a vedea au dărui și a ologi și fulgerați picioarele au îndreptat. Ș-alte multe feace minuni în slava adevăratului Dumnădzăul nostru! Și așa cînstîtu-ș suflet au dat la Dumnădzău.

Pentr-a lor sinte rugi, Dumnădzău miluiaște și ne spăsește. Amen.

INTR-ACEASTA LUNĂ, 5, svînta mare măceșită Irina. Tropariu:

"Mielușeaona Ta, Isuse, strigă în mare glas: «Tine mirele meu dorînd și cercînd chinuiesc și-mpreună cu Tine mă răstîgnesc și cu Tine mă-ngrop în botezdu Tău! Și pațu pentru Tine ca să împrăzîșc cu Tine și moriu pentru Tine, pentru ca pururea să viețuiesc cu Tine. Șî ca o jărtvă neocită primeaște-mă carea cu dragoste m-am jărtvîi Tie »!".

* muncă

** fetiua

Pentr-a ci rugi, Hristoase Dumnădzău, mintuiaște sufletele nostre!

Și condacul, **PALE 3, ABEAANE:** "Cu fețeșile frimșei, inpistrită ficioară, și cu măcenice steme încununată, Iripin, cu singele măcenici stropită, în mi- // nuni scriind, fulgerind a vindecărilor, cu bună credință dobindiși playșă vitejască de biruință a vitejeii tale!" 435r

Acasta era fiică sîngur născută lui Lichinie Împărat și maice-sa Lichinici, din cetatea Maghedon, Pinelopi, întii de părinții ei numită. Și, fiind ea la trup ghizdăvă și fașe și cu frimșeștele întrecind virstnicile ci, într-un stan de piatră nalt petrecea. Care tatăl ei i-au zidit, cu 13 fețoșe frumose, mulță și nelpăsită de slujbă, avind bogăție și scaun și masă și sfașcinț făcute tote cu aur. Și era cînd o pușă acolo de șșase ani, de Apelian, orecare bătrîn, îmvățată. Care l-au pus Lichinie a intra cîtră dînsa.

Deci, văduz în vis noptea porumbiță venită, aducînd un frundzărul de maslin care l-au pus pre masă. Și un vultur aducînd cunună de flori și pre masă puind. De-acii, pre altă fereastră, un corb și pușă un șearpe pre masă. Și, dezmirîndu-să ea și cugetînd ore ce pote hi că sămnează aceale ce văduz, bătrînul Apelian i-au dezlegat visul, dzicînd: "Porumbița iaste nevoința îmvățăturii gîndului ei, iară frundzărul de maslin, peceate lucrurilor și deschisătura botedzului, iară vulturul, împărat pasărilor fiind, cu cununa îi însămma biruința într-alesele ei bunuri. Iară corbul cu șearpele scribă și mișălăte arăta. Și cu totul i-au dezlegat și i-au tîlcuit și lupta mărturii i-au arătat. Carea pentru Hristos vrea să obîrșască. De-acii, alalte slăvite tote de rîndul ei spune-să-va, că numele ei, spun, că-i numit de îngerul, în loc de Pinelopi, Irina. Și de a dînsul fu îmvățată de rîndul Domnului Hristos și cum că vor fi spășiți pentru dînsa multe de suflete întunearece și cum îi va veni ei ucenicul lui Pavel sîntului apostol Timothei, de o va botedza.

Acastea dară făcîndu-să, a tatălui său zdrobotid idoli, i-au lepădat gios. Și fu întii pușă la strînsore de al ei tată, carele să o calce caili au poroncit. Din carii unul, în loc ce-i vrea face ceva rău, s-au răpedzit asupra fătine-său și l-au trîntit gios de i-au zdrobotit mina cea dreaptă și l-au umorit. Și cu glas de om pre sînta fericind, îndată ea s-au dezlegat din legături. Și, rugată de nărod, învisă pre tatăl ei cu / ruga. Carele cu trei mii de bărbați și cu a sa femeiae credzu în Mîntuitorul Hristos și să botedză.

Și, lăsîndu-și împărăția, la turnul ce-ș făcūsă hiicee sale au pretrecutu-și viața. Și, luînd a lui împărăție Sedechie, iarăși sînta să jărtvască idolilor fu silită. Și, neplecîndu-să, în gropă adîncă cu capul în gios fu aruncată, în care veninate gîngăni, tot fealiul, era. Și, acolo trăind nevătămată și trecînd patro dzile, scosă, îi hiresluiră picioarele și iarăș de îngerul fu sîntoșată. De-acii, la rotă fu legată. Și, oprîndu-să apa carea pornia rota, sînta rămasă nevătămată. Și, pentr-acasta minune, credzură lui Hristos opt mii de suflete a cuvîntăreji.

Și, Sedechie scoțîndu-să, scăpîndu-să de împărăție, Savoric, hiiu-său, asupra celora ce l-au scos oștîndu-să, tîmpînîndu-l naintea cetății sînta Irina pre însul și totă oștea cea cu dînsul i-au orbit cu ruga și cu nevedare i-au lovit. Și iarăși cu ruga a vedea au făcut. Deci, fu găvozdită la glezne cu pironi și un sac plin de arină i-au încărcat și trei mîle o lungară în gonă. Iară pămîntul desfăcîndu-să și în pînteclele său pre slugile tiranului și din necredincioși inghițînd bărbați, dzeace mii. Credzură în Hristos alți treidzăci de mii de bărbați și încă jîndu-să tiranul în necredință, venind, lovi, de ucisă îngerul 5 mii. Și rămîind slobodă sînta și îmblînd prin cetate, multe preaslăvite faceri să lucra de la sîntia sa. Și venind la turnul unde era tatăl ei cu Timothei Prezviterul, cinci întunearece de suflete venite la îmvățătura ei, lui Hristos le-au închinat (botedzîndu-le) și cu dînse, cei puși de straje la turn bărbați, treidzăci și trei. Iară în cetatea Callinuc, unde era Numerian Împărat sosînd și naintea feții lui astînd și pre Hristos Dumnădzău mărturisind, în trei boi de aramă fu băgată, dintr-unul într-altul și-ntr-al treile muțîndu-o și cel al treia bou preaslăvit purcedzînd și îmblînd în care era sînta. De-acii, crepdî și înține sînta nearșă, veniră cîtră Domnul Hristos, de credzură, ca la dzeace întunearece.

De-acii, împăratul schimbînd viața și murind, porunci eparhului să nu o treacă, ce să o căznească. Carele și cu fier legîndu-o și băgîndu-o în focare, rămasă nebetejită, îngerul lui Dumnădzău focul sfîngînd și depregiur dînsa legături rumpînd, // atîta cît s-au prea mirat și eparhul cu cei ce era cu sine, de credzură și veniră la Hristos Domnul nostru. Și, ieșînd vearstea ei, Savoric, împăratul perșilor, să-i taie capul îmvăță. Și, făcînd așa și în mormînt culcată și iarăși de îngerul fu învisă, fericîndu-o îngerul de cealea ce pentru Hristos s-au nevoit și pre ceia ce credzură pentru sîntia ei și pre ceia carii vor pomeni-o pre sîntia ei într-aii cei viitori. Iară, după tăierea cu sabie și din morți înviere, spun, cu stîlpare de maslin a mină avînd, au intrat amiazădzăi, de s-au arătat împăratului. Și el credzînd în Isus Hristos și botedzîndu-să de Timothei Prezviterul cu mulțime de dzăci de mii multe.

De-acii, sinta meară la cetatea ei Maghedon, la părinții ei. Deci pre tatăl amu răpăosat lucrămâ și să împreună cu mică-sa Și, luindu-o sus noorul, o duă în Efes de petrecu acolo, făcînd multe minuni și-i adevărat grăită, tocmn cu apostolii. Și, după aceea, sosi la Apelian ce i-l pusese dasnal la sinta Scriptură tatăl ei, la tumul cel de piatră. Și svinta, adunînd pre cei în Efes și numai yease omeni luînd și pre Apelian venind la raclă novă în care încă nime n-au fost îngropat, într-aceaca au adormit, poruncind pînă în patro dzile nime să nu-i miște piatra de deasupra, carea o pusă Apelian Dascalul. Și, trecînd două dzile, s-au aflat piatra rădicată și trupul sîntei. Deci aceastea de pre gînduri omenești, cîndai s-a parea unora necredut. Dară lui Dumnădzău i să pote calea ce nu să pot la omeni!

Fost-au în dzilele lui Constantin Împărat. 5815 era văleatul.
Într-aceastași dzi, stradanția, vitejia sîntilor măcenici Neofit, Gaie și Gaian. Și să face săborul lor în cinstia și sinta Besearică a sîntilor slăviți și de minuni făcători fără arginți Cozma și Damian. Ce iaste în a lui Daric.

Într-aceastași dzi, obnoveniia Besearicii presîntei Dumnădzău-Născătoareci ce iaste în a lui Chir.

Penr-a lor sînte rugi. Dumnădzău miliuște și ne spăsește. Amen.

ÎNTR-ACEASTA LUNĂ, 6, svîntul drept și mult-stradalnic Iov. /

Iov era din orașul Avstida, din hotările idumeiești din Aravia, din fiul lui Isav, nepotul lui Avraam. Ația cit era al cince de la Avraam, tată-său îl chema Zaret, maică-să-Vosorra. Era-i întîi numele Iovav și-au procestvuit 45 de ai. Apucat-au nainte de venirea Domnului Isus Hristos 1925. Pre acesta l-au ispitit dracul, mărturisit de Hristos drept și fără prihană. Și, întrecînd pre toți de pre pămînt și despoindu-l din toată avearea lui și ticăloșindu-l cu strășnice și nemîngiate rane, fugi rușinat. Și, așa arătîndu-să dreptul Iov ne-nădulecat și nemîșcat în loviturile năpăștilor, pre acesta l-au strigat de sus Dumnădzău la obîrșitul vitejiei lui. Și i-au întors îndoit tote cite i să luasă, precum vederedăză și istoria lui pre-aniunînt. Și-au trăit după rană 170 de ani, de-au împlut toată viața sa 248 de ani și s-au săvîrșit.

Într-aceastași dzi, sîntul Coint, făcătorul de minuni. Și sîntul Troadie și Adormirea sîntilor Andronic și Athanasia.

Într-aceastași dzi, sîntul Theodorit de Antiohia.

Într-aceastași dzi, vitejia stradaniei sîntului **СВЯТЫЙ** Theodot, episcopul Chirniei de Chipru.

Acesta era în dzilele lui Lichinie și Savin Ighemonul. Naintea căruia astăfînd, fu bătut cu vine de bou, de-acii, fu spînzurat și strujit carnea și culcat pe pat de fier înfocat; de-acii, aruncat în temniță. Și rîmpîndu-să gona de pre creștini cu porunca Marelui Împărat Constantin sîntul, fu slodobit de la-nchisore, așa cum era muncit. Și trăi 2 ani și să pristăvi la Dumnădzău, în slava și hfala Sîntiții sale, slăvindu-l Dumnădzău.

Penr-a lor sînte rugi. Dumnădzău miliuște și ne spăsește. Amen.

ÎNTR-ACEASTA LUNĂ, 7, prăznuim pomenirea ce s-au ivit pre ceriu sămnul cinstitei crucii 437r la Constante împărat, fiul Marelui Constantin, și patriarhul Chiril de Ierusalim. //

În dzua Piatdescatniții, în maie, în 7, în 3 ceas de dzuă s-au ivit cînstia Crucii și viață-făcătoare, luminată, prăvîndu-o tot nărodul deasupra svîntei Golgotha, întînsă pînă la sîntul muntele Eleonului, la loc de unde s-au răstignit Domnul Hristos, pînă unde s-au nălțat în ceriu. Carea sîntă Crucii cu strălucorea ei au acoperit radzele sorelui și curcubău pregiur crucea ca o cunună. Pentru carea alergă la sinta besearică toată vîrsta a bătrîni și tineri și sugarii prunci, de deaderă slavă și mulțumită lui Dumnădzău, cu nemăsurată bucurie și cu fierbinte umilenie, pentru preaslăvită vedeaere. Și-ntr-aceleaș ceas s-au arătat și-mpăratului într-aceleași chip, spune hronigraful, în Țarigrad.

Într-aceastași dzi sîntul măcenic Acachie.

Acesta era în vremea împăratului Maximian, capadocan de rudă, din numărul marturionilor. Și, aducîndu-l naintea cneajului Firm, mărturisii numele sînt a Domnului Hristos. Și, muncîndu-l mult, l-au trimis la alt cneaj Vivian, care l-au adus și cu alți legați în Constantinopol. Și, croindu-l cu cumplite rane și sucoire cetluindu-l, l-au aruncat în temniță. Unde, astăfîndu-i îngerii, l-au pusu-l sănătos. De-acii, fu trimis la alt boiarin Filachillian. Carele porunci de-i tăiaa capul. Și să face săborul lui în sinta lui măcenic carea iaste în Pashalo.

Într-aceastași dzi, nevoița sîntului măcenic Codrat și celor cu dînsul.

Acesta era din Nicomidia, în vremea lui Dechie ș-a lui Ualerian. Și, pentru credința în Hristos, prins cu alți mulți de elini și dați pe mîna antihpatului sau podstarostelui orașului. Și, mărturisind cu-nădăzînire pe Domnul Hristos, fu tîns în gîos și bătut cu uscate vine de bou. Și-mpîind pămîntul de sînge, l-au dat în legături, la temniță. Și, adus de antipatul la Nichea, fu muncit iarăși. Și, părăvind pre ovezarii ce era cu sine și vrea să jărtvască de frica muncitor, li-au adus aminte frica lui Dumnădzău și i-au întăritu-i. Pre carii l-au ars antihpatul.

lară sîntul Codrat, intrînd în capîștea idolilor, au sfîrșmat toate trupurile / ceale cioplite idolești ce era intr-nșă. Drept-aceaea, fu spînzurat și rujid; și-n sac băgat și bătut cu vine de bou. Atunce, Salornic și Rufin credzură în Domnul Hristos. Și spînzurați, fură strujii și le tăiară capetele. Și, ducîndu-să antihpatul la Apolonida, trăgînd și pre sîntul, mesteca more cu oțet; turna preste ranele lui și-l freca cu țîrsine; și-l arși la coste cu fiare înfocate. Și, trecînd Orrindacul și sosînd la Empulop, purta și pre sîntul intr-un car, că nu putea merge. Și, acolo, întinzîndu-l pre grătariu înfocat, turma deasupra-i undelemn și smolă. De-acii, îi tăiară sîntul cap. Și așa ș-au împlutu-și mărturia. Iuda cununa izbîndei la Domnul Hristos.

Intr-aceastași dză, pomenirea precavuios părintele nostru și ispovednic Ioan Psihaitul.

Acosta fericit, din pruncie inchiupîind obiceiacele sînților Ioan Crăstiel și Ilie, stolidînd viața sa cu aspră petraceare, au biruit războiele dimonilor vitejește, curățînd sufletul său cu șîrlăurile lacrămirilor și rugînd Dumnădzău cu stări totă noaptea. Și, vîrșînd udeale de lacrămi, au săcat piraoale creaselor, inchiinîndu-să sîntei icoanei Domnului Hristos. Și, răsurnînd a necurațiilor sfaturi, s-au făcut mare hrabor, răbind vitejește a izgnanii amară și temnițe. Și, agiufînd legii și îmvățaturilor părimțești, au călcat legea, porunca împărătească. Drept-aceaea, nevoindu-să tare cu de-a tocmă luptă a sînților, au dobindit tocmă și cunună, lecuind trupurile și sufetele lîngedzilor, cace c-au dobindit de la Dumnădzău harul minunelor.

Intr-aceastași dză, sîntul măcenic Maxim.

Acosta fericit, strîgînd cu-ndrăzînire și cu sfobodnicie pre Domnul Hristos și trăgînd de mînă pre mulți cătră credința cea bună și suferînd multe cazne, apoi de tote înproșcat cu pietri și precum Stefan sîntul întîiul măcenic, cununat cătră Domnul au puresc.

Pentru-a lor sînte rugi, Dumnădzău miluiește și ne spăsește. Amin.

INTR-ACEASTA LUNĂ, ÎN 8, svîntul slăvit // apostol evaghelist și la piept lui Hristos iubit și deavestvânic Ioan Bogoslov, a de strînsul sîntei pulberii ce iase din sîntul mormintul lui, ce-i dzic "mannă".

438r

Intru tot bunul Dumnădzău și iubitoriu de om Domnul nostru nu numai ce-au spodobit împărăției cerului și veacnicilor bunuri, pre carii pentru Sînția sa s-au nevoit cu osîrdie sînții săi ucenici și apostoli, proroci și măcenici și pre ceia ce au bine-plăcut, ce încă au și străluminat cu multe minuni și locurice pre unde ei au luminat și s-au îngropat, arătîndu-le pline de darure. Că și mormintul în care să-ngropasă marele apostol și evaghelist Ioan, cînd vru să să mute, să să prastavăscă, în toți ani izvorează și izbucnește afară, fără veaste, în a opta dză a lui mai, din melițatul Sîntului Duh, prav, pubere sîntă. Carea, preste nume, o număsc lăcutorii "mannă". Și aceasta culegîndu-o ceia ce vin acolo, o trebăluiesc de izbăvire a tote patime, de liac sufletelor și sănătate trupurilor, slăvind pre Dumnădzău și pre a Sînții sale ogodnic Ioan cinstînd.

Din a lui Sofronie:

Trebuie a ști că tatăl lui Bogoslov era Zevedeu, iară maica Salomi, fiica lui Iosif, logodnicul Precăstii Dumnădzău-Născătoarei. Că Iosif avea 4 feți: Iacov, Simeon, Iuda, Iosif și 3 feate: Esthir, Martha și Salomi. Carea era muiare lui Zevedeu, maică lui Ioan Bogoslov. Deci, Domnul nostru Ius Hristos era unchiu lui Ioan, ca cum ar hi frate Salomie, featii lui Iosif. Și numai pre Petru au botedzat Hristos cu minule sale, Petr pre Andrei, Andrei pre Iacov și pre Ioan, iară Ioan și cu Iacov pre alți apostoli. (Acosta botedz, cum să vede, au fost mainte de Înviere. Iară după Înviere le fu sînților apostoli botedz cum serie la *Deaanie, PĂRĂS 1*, vers 6, și *PĂRĂS 2*). Și, cînd fugiră toți, iară Ioan iubitul s-au aflat de față la datul Domnului Hristos și la răstignire. Ș-au venit și la mormint cu Petr. Ș-au luat și pre Sînția sa Maica lui Dumnădzău la sine, ca un fiu. Avu trei maice pre pămînt: întîie pre Salomi din carea s-au născut, a doa că fu fiu tunetului, a treia Precăstia Dumnădzău-Născătoarea, precum i s-au dzis de Domnul: "Iaca, maică-ta!". Ș-au botedzat pre sînta Dumnădzău-Născă- / torea Petr și Ioan. (Acosta-i pentru să sînțască Sîntul Botedz pentru rodul omenesc ca și iubit Fiul ei). Și era cu Sînția ei Ioan Bogoslov pînă la Adormirea Sînțiii sale.

Apoi au venit la Efes și-au răsturnat gios cu ruga sa capiește cea mare a Artemidei, carea era minunată în toată lumea, de mare. Și-au izbăvit de la-nșelăciune 40 de-nuneece bărbați și femei ce slujia Artemidei și i-au adusu-i la lumină. Și să numește Livaton muntele în carele stă besearica sîntului Ioan Bogoslov și despre apus dzațe sîntul apostol Timothei. Afliăm în hronigraf împărăteasa lui Iustinian împărat ce-au făcut sînta Sofie, au făcut și ea Besearica Sîntilor Apostoli minunată și-au adus de-au pus sîntele moșții și sînt apostoli Andrei, Luca și Timothei.

Iară Maria Magdalina și cei 7 otroci sînt în muntele ce să apropie, de să chiamă Hilion. Iară sînta Ermoni, fiica fiind lui Filip, unul din 7 diaconi, una fiind din 4 a lui fiuce procițe, dzațe la acei munte de-apropie și Aduact Măconicul și hiică-sa, Callisten, și alți măcenici ce au fost episcopi: Ariston, Tiranos și Aristoval și Pavel, cetățanul pustiei. Și să face săborul lui în cinstita apostolia lui, ceea ce e iaste în Evdomo.

Înr-acestayți dzi, precaviosul părintele nostru Arsenie cel Mare.

Acesta era din cetatea cea mare a Rîmului, născut, crescut. Din pruncie ferit curat lui Dumnădzău vas și plin de tote bunătăți și de-nșelăciune dumnădzăiască și omenească. Deci, s-au hironit și diacon. Și, atunci, chivernisind împărăția romanilor marele Theodosie și puind mare nevoșit, cercind om duhovnicesc și cuvintăreț, ca să dea procopsială, să-ș înveațe cuonii la învățături și, mai virtos, la acealea cu carile să-ndulcește Dumnădzău. Și, oblicind de-acesta, scrie la împăratul Gratian și la papa Imoțenție și abia putu de dobîndi ce pofti. Deci, ducindu-să de la Rîm, Arsenie sosi la Țarigrad și astătu naintea lui Theodosie. Deci îl vădzu la față cinsteș și la flore și călătura cu tocmală, smerit gîndul și podobit cu de tote bunătăți și-mpfîndu-să de multă bucurie și înemă dulce. Și // de-acei îl cinstia ca pre părintele său și-l iubiua ca pre un didascal. Iară senatul, adecă boierii sfatului, îl vedea ca un odor mare, mirindu-să. Dară el, urînd s'avea omenească, soindt ca gunoiele și dorind călugăreasca viață, în tote dzile ruga Dumnădzău să-i plinaască crearea lui. Și-ndată mziș glas dumnădzăiesc care îi grăia: "Arsenie, fugi de omeni și spăși-te-vei!". Și el neastîrziind, ce, schimbîndu-și îmbrăcămintele, sosi la Alexandria. Și să tunsă de mearș la schit, dîndu-să la toată petrecania cea aspră și ticăloșia. Și, rugînd Dumnădzău, iarăș fu glas dumnădzăiesc cătră dînsul: "Arsenie, fugi, taci, alinteadă-te și te spășește!".

439r

Pre acesta întrebă dănăoră papa de Alexandria, Theofil, suind cu alții la dînsul: "Spune-ne, o, părinte, cuvînt de folosință!". Și el dzisă: "Dară, deaca l-oi spune, ținea-l-vii?!". Și el dzisă: "Așea adevărat...". Și dzisă: "Unde și-ș veț audzi pre Arsenie nu vă apropiareți acolo!". Spun de acest sînt că avea o pîndzătură de păr în sîn, în carea-ș sprîjnina lacrămile și era cinsteș la stat, cu totul cărunt, uscat și lung, săvaci ai era pușinel girbov de bătrînețe; și-i era barba pînă la pîntece, chipul era-i ca de inger, ca lacov. Drept-aceaea, niceș vrea să să vadză la nimere de față. Preveghea mult, stînd drept la rugă și ne-ncușînd nice leac genunchile. Și, dint-apusul sorelui, sta cu fața spre răsărit pînă răsăria de-l lovia sorele în față, cit sorele îl slobodzia de la statul privegherii nopții.

Drept-aceasta, cu vârsăturile lacrărilor au stîns stricătora la suflet înfocare. Și, cînd fu să să prestăvască de la trup, sosind la adinci bătrîneațe, că era lîngă o sută de ai, îl întrebă ucinicii lui unde și cum să cadă să-l astroce. El le dzisă: "Dară nu știți să puneți o fune în piciore-mi și să mă rădițați în munte, să mă slobodziți în ripă?!". Și iarăș le dzisă: "Vedeți, vedeți cită frică mă află!" și vărsa lacrămi fierbiț. Și să mirară ucinicii lui dzicînd: "Vai de noi, părinte, dară și tu te temi de morte!". El rîspunsă: "Frica acesta n-au mai lipsit de la mine den ceasul ce m-am călugărit!". Și-ndată și-au dat sufletul ferit, în pace, la Dumnădzău.

Din calocherini a părintelui Agapie:

(Avea în sîn o pîndzătură de rasă svîntul Arsenie de-ș ștergea / lacrămile cu dînsa, să nu pice pe carte ce-ș cetia.) Pre acesta vădzînd odănăoră avva Pimin, ce mearșe la chilia lui, să-l vadză. Și-ștre alte ce i-au dzis, dzisu-i-au și-aceasta: "Ferice de tine, Arsenie, și adevărat ferice! C-ai plin de-agnos în ceastă lume, pentr-aceaea nu vei plînge nice leac în ceea lume, ce te vei bucura puraveat!". Spun că și-acesta curvînt i-au dzisu-i și patriarhul de Alexandria, Theofil, dzicînd: "Ferice de tine, Arsenie, c-ai țînut mînte ceasul morții totdeauna!".

L-au întrebă dănăoră un părinte, anume Marco: "Ore bine-i să n-aibă omul la chilia și le-o iudăcare, nice o mingăiare?! C-om vădzut pre unul ce avea pușinele mînunte veardze și-l nece-za zămă?!". Iară sîntul rîspunsă: "Bună-i aceaea! Dară trebuie unul ca acela să aibă cătră avut și oblicional învîștăși și măsura în prejună. Iară deaca nu are avutul mai desăvîrșit, de-au și ceale dîntii zăvult, dară totuși pînteadăz iarăș mai tîrdzie altele!".

Stringindu-să dănaoră pre obiceia săborul săaștrilor la schit, îl rugară să le spuie de folos sufletului cuvint. Și poslușind sîntul, le dzîsă: "Frați și părinți, cine să apucă să facă un lucru să cade să-l facă cu chibzuială și cu socoteală. Că pricina carea ne feace de fugim de lume ieste pentru să ne spășim sufletul! Deci trebuie să nevoim să curățim sufletul cu multă nevoijnă, că patimile sufletului sint mai cu nelesne a le îndrepta decit ale trupului! Că sint mulți de-au arătat in ceale trupesti bunătațe și văzdrăjanie cu posturi și bdenii și cu de altă grea petreacere! Iară pentru să-ș curățască sufletul și gîndul de spurcate și pingărite gînduri, nu pun nice leac nevoijnă! Ce nebulie la unii, că să depărtează-ș fug de curvii și de mărăscăciuni numai, iară de ceale mai ascunse patime nu să jin să să oprească, adecă rîhnă de binele altuia, iubirea slăvii, iubirea banilor, nebagărea samă pre altul și trufia, carea-i de tote păcate mai real! Unii ce aceția giunătate-s necurați sau, să dzic mai bine, cea mai multă parte și mai adevărată, că-ș samănu cu idollii ce-s denafară de aur și de-argint, de scrisăpe, iară din nontru-s plini de necurăție. Drept-aceaea, de-aceste ascunse patimi și nevederate să nevoim, să ne curățăm mai bine!". Ș-altele-mvătături scumpe pentru lungime am lăsat. //)

Într-aceastași dzi, cuvint din Pateric.

Dzîsă avva Athanasie: "Bogate ori, dzic unii din voi, dară acmu unde-i gonenie și tiranie?! Iată-ți-i mucește-te cu știința, mori păcatului, umorți mădulările pemintești, că măcenicii să lupta cu împărății și cu domnii! Ai și tu puindu-ți-să improvită pre diavol, împăratul păcatului, și domnii pre dimoni! Că așa era orecind la aceaea capiștile jărtviștile și pingărita slujbă idolească, minciinos curir! Înlătege și bagă-ț la minte să-npălegi că și astăzi iaste capiște și jertviște și minciinos curir in suflet cu gîndul! Capiște, nesăturata lăcomie, jărtviște, mirseaielor pohte, iară idollul, duhul învierbădzărilor! Că cela ce slujește curviei și să zăbăvește pregiur inferbădzării să leapadă de Isus Hristos și idollul să închină! Că are in sine idollul Afroditei, trupasca pingăriciosa inferbădzare! Iarășie cine-i birit cu minia și nu taie de la sine acel chip turbat să leapadă de Isus Hristos bîndul și smeritul și are in sine pre Arris, adecă pre Mars, că-l biruiaște minia, săm de turbat. Altul iubitoru de argint și iubitoru de mirseieri de dulceți, de-ș incuie inema și o lăcătuiaste de cătră frate, nemilind pre de-apropele. Acela de Isus Hristos milostivul să leapadă și slujește idollilor, că are in sine idol pre Ermi, adecă Mercurius și să-nchină mai virtos Faței decit Tvoretului, că rădăcina tuturor realeor iaste srebrolubiia! Și de te vei opri dintr-aceastea și te vei feri de aceaste turbate chinuri, vei călca idollii așa și păgînătaș și te vei face măcenic, mărturisind mărturia cea bună, idollii de lemn ciopliți și de piatră și vârsați de aramă și de argint, cei "vârsați", grecește YONESTA, lătineaste KORNISTULAI, cei "săpați", grecește PAPHITA, OKSANTHIAI, HREKAMA KCTO KANNAI. Cumir era "idol cu frîmcește femeiască", xoanon "trebiște, împărătesc chip ciopliț", agalma, "cumir femeiesc", capiște "idol mincătoș", cum era VII de minca mult, caută-l la Daniil, PAOS 14."

ÎNTR-ACEASTA LUNĂ, în 9, stradanția / sîntului slăvit proroc Isaia.

Acesta era mare între proroci și cu mare glas și din Ierusalim. Și muri sinția sa hristindu-l cu biristul de Manasie împărat, fiul lui Ezechie. Și fu băgat supt stăjanul lui Aroil, aproape de imbelele apelor, carle le-au stricat împăratul Ezechia, afundindu-le. Și Dumnădzău feace sîmnu lui Siloaș pent-acest proroc, că, mainte pînă a nu muri, leșind, să rugă și-l ascultă. Și i-au trimis Dumnădzău, de-acii, apă vie. Drept-aceasta s-au numit Siloaș, carea să tîlcuiașe "trimisă". Și, in vreamea lui Iezechie, mainte, pînă a nu face puțurile și fîntinile rîmnicile pentru ruga Isaiiei, ieși puținea apă, cînd era orașul închis de oste, să nu piaie orașul de seate, că-ntreba pizmașii de unde avură apă de bea și-ngărdără orașul de-l închisără. Și străjua Siloașul. Deci, cînd venia iudeii cu Isaiia, îndată izbucnea apa. Drept-aceaea și pînă astăzi de pripă izbucneaște, și in ceasul in care mergea prorocul cu iudeii pentru să să arate taina, de vream că s-au făcut aceasta cu ruga lui Isaiia, pentru pomenirea lui.

Și poporul, nărodul, l-au îngropat cu osîrdie și cu cinste lîngă Siloaș, pentru s-aibă și apoi, după morte-i, prin ruga lui, dulceța apei. Și iaste mormîntul lui aproape de mormîntul împărăților, din dosul mormîntului popilor, spre partea ce dre spre-amiadzădz, că Solomon au făcut mormînturile lui David, scriindu-le spre răsăritul Sionului. Carea are intratul de la Gavaon departe de oraș 20 de stadii. Ș-au făcut șăvuitură tocmită, carea are intrat neștiut la mulți. Și pînă astăzi nu să cunoște la popi și la toți omenii.

Acolo ș-avea împăratul aurul ce-i venia de la Ethiopia și miresoalele ceale scumpe. Și, de vream ce împăratul Ezechia au arătat taina lui David ș-a lui Solomon vavileanilor, de spurcără osele părinților lui, drept-aceaea, blăstămă Dumnădzău să fie supt șerbie sîmînja lui pizmașilor lui. Și l-au făcutu-l și fără rodă din dzua aceaea. Și să fece săborul lui in prorocestvia lui ce-i aproape de sîntul măcenic Lavrentie.

Într-aceastași dzi, sîntul măcenic Hristofor și cu cei cu sine. //

N-a patra an a-mpărăției lui Decchie, avea multă turbitură asupra creștinilor păgâncioși boiari, că scrisă la toți porunci fără-lege și-nvățături strimbe, să facă silă credincioșilor lui Hristos, să măntie de jărțile idolilor, bucate spurcate cu sînge de jărțile dracilor. Și cîi nu primirea a să lepăda de Domnul Hristos să le dea munci și cazne și să-i umoră fără milă. Deci, toți primii și ighemoni și boiarii cetăților silia să să arate la-mpăratul ascultoi. Și avea mare volnicie păgîni, iară creștinii supărate izgnanii.

Într-aceleaze dzile, cum să bătea un voievod m-mpăratului cu nește limbi, s-au împlat un căpcoine ce mănîcă omeni la război. Și l-au prins voievodul. Dară căpcoinel era din fire înțelept și cu gîndul la cuvîntul lui Dumnădzău. Și, prăvind pre păgîni cum căznesce în toțe dzile pre creștini cu fealuri de munci, să mîhnia și-i era milă ca un milos ce era. Dară, nepufînd grăi omenește, dăcînd cu gîndul: "Doamne Dumnădzău tot-putearnice, ascultii-m smerenii și-î arată mila pre smerenii mea! Deșhide-mi rostul și-m dă a grăi să poci infrunta pre muncitorii!". Și, așa rugîndu-să, i să arătă îngerul lui Dumnădzău în chip luminat. Și-i dzîsă: "Audzîtu-ți-s-a ruga, Reprev, (că așa-l chema îngerii)! Școlă-te să-i ai dar de la Domnul!" Și sculîndu-să, s-au atins la buzele lui îngerul și i-au suflat în gură. Și-ndată mearse în cetate și, vîdzînd creștinii muncii, îi duru la înemă, cum vrea păți singur ranele. Și dzîsă cătră elini: "O, voi trăgătorii de-nuncarec și de totă fără-legea plîni, nu vă-destul că v-ați dat sufletele lui satan, dară încă silii și pre noi cari ne teamem de Dumnădzău și ne traget să perim cu voi! Eu sint creștin și nu-m trebuie a mă-nchina la dumnădzău mîcinoși și spurcării fără treată!". Aceastea sînt dzîcînd, l-au lovit prestie gură o slugă, împlîndu-să aproape și Vahie. Iară fericitul feace cu blîndețe: "De Spășitorul meu Hristos sint legat și pentr-acelea nu-î fac certarea ce îi să cade. Dară de m-oi mîhnia, n-a putea să mă înfrîngă toată împărăția voastră!".

Și mărgînd Vahie în cetate la-mpă- / ratul, de-i spusă cum: "În ceaste dzile cînd cînziam pre porunca ta creștinii s-au ivit un groznic ghigant, uriaș tînar, iară chipul groznic și sîrciu la căutători, colții țesînd ca la gligan și capul ca de cîline și cu totul grozliv, cît nu-l poci spune. Cărete sudua dumnădzăii tăi și împărăția ta. Și i-am datu-i o palmă. Dară el să laudă că nu să teame de totă împărăția ta, cîndai să nu hie ascultat Dumnădzăul creștinilor ruga lor și le-au trimis lor de-agiutorii!". Și-i dzîsă cu minie împăratul: "Dară tu ești îndrăcît și pentr-acea l-au pîrut așa, nebulule!". Așa dzîsă și-ndată trimisă 200 de oștași, dzîcînd: "Păsați de mi-l aduceți legat! Iară de s-a virgoli, îtați-l de-i aduceți capul, să-l vîdz de groznic cum im spune acest fricos!".

Iară fericitul Reprev mearsă la beseracii la creștini și, ședzînd denafară de use, infipsă toiagul im pămînt. Și, puind capul la pămînt, să rugă așa: "Doamne Dumnădzău tot-putearnice și tot-țitorule, Acel ce pre heruvimi te odîhnești și de serafimi te slăvești și de toți sinții tăi făudat, audzî-mi nedestoinicului astăzi și să infrundzască cești toag al meu ca a lui Aaron sîntului lui proroc, ca să să vadză pre mine multă bunătatea Ta, ca să fiu la mărturia Ta mai osidre neviotoriu, să Te slăvîsc pre Tatăl și Fiul și Sîntul Duh în veaci! Amin.". Aceastea deaca să rugă, îndată, o, minunea Ta!, toiagul au infrundzît. Deci, vîdzînd minune ca aceste, s-au întărit mai bine și iarăși să ruga, mulțămînd lui Dumnădzău.

Și sosîră oștașii împăratului în ceasal ce făcea rugă la beseracii, și să spăriară cît îl zăriră de departe. Și nu cutedza să să apropie. Iară unul mai îndrăznet feace: "Ce ne teamem de un om fără arme, gol?!". Și apropiindu-să, l-intrebară de unde-i și pentru ce plînge așa cu jeale. Iară sîntul cu smerit grai răspunsă: "Plîng pentru omenii cei fără-minte, ce lăsară pre adevăratul Dumnădzău de să-nchina a idoli nesimții!". Și oștașii, deaca-l vîdzură grăindu-le cu blînd, luară-ndrăznie și dzîsără: "Împăratul ne-au minat să te ducem legat, căce nu te-nchini dumnădzăilor celor bîtrîni, ce Unui mai tînar!". Le dzîsă Reprev: "De m-î lăsa, eu o mearge slobod, iară să mă legați nu puteți, că Domnuciu Hristos a greșealeloru-mi legături le-au rumt și m-au // scos de la satana, de la tată-vostrou!". Și ei dzîsără: "Deaca n-ii să viu, du-te unde îți-i voia, că noi om dzice la-mpăratul că nu te-am aflat!". Le dzîsă sîntul: "Ba nu așa, ce, vă rog, așteptați puînel pînă m-oi botezda cu Sîntul Botetz și de-acii, om mearge!". Ei dzîsără: "Fîrșitu-ni-s-a chelutiala de cînd te căuțm cu Sîntul avem de mîncat!". Și le dzîsă sîntul: "Aduceți-vă acea puînea mîncare ce aveți, să vedeți putearea Dumnădzăului meu!". Deci, puind denaintea lui bucatele aceale puîne, au genunchiat, rugîndu-să: "Doamne Dumnădzău ce-ai blagoslovit cinci piîni de-ai săturat nărod nesămuit, ascultă-mi serbului tău și mulțeaște piinile aceste, să vadză și-aceștia minunatele tale, să creadză că tu însuși ești Dumnădzău adevărat și tot-putearnic!". Aceastea rugîndu-să, veni îngerul Domnului și-i dzîsă: "Cutedză, măcencie, lui Hristos Hristofore, că m-au minat Sinția sa să-î fiu într-agiutoriu, să-î plînesc tote pre

voie!". Și, blagoslovind pînile Ingerul, să mulțră minunat. Atunci dzîsă cătră ostași sintul: "Mincăți acum, fraților, cît vă trebuie! Și dintr-aceasta să cunoșteți putearea Dumnădzăului meu, care nu numai peniteșteși dăruiaște credincioșilor, ce și ceale cerești bunătăți celora ce cred în Sînția sa, ca un puternic și bun!".

Și, vădzînd minunea ostașii, să-nspăimără și cu un rost toț strigară: "Mare-i Dumnădzăul creștinilor! Care mintuiaște pre șerbii săii!". Și-nchinindu-să sintului dzicea: "Crede-m și noi în unul adevăratul Dumnădzău Căruia slujești ca Unui puternic Intru toț și-ț lămulămîn că te, iviși la noi Intunecați, ca un luminătoriu cu totul luminat, de ne-ai scos de la-ntunecarecul Inșălăciunii spre lumina adevăratății îndreptîndu-ne! De-acum cu tine sîntem și poruncește-ne să facem cum vei vrea!". Atunce sintul bucuros i-au învățat de-agiuns propoveadania spăseniei Domnului, cite cuprinde sînta Evanghelie.

De-acei, i-au dus la Antiohia, la sintul Vavila Episcopul, spundu-i tote. Carele mulțmînd lui Dumnădzău, i-au oglăuit și i-au botezdat pre toți, numind pre sintul "Hristofor". Și îmbindu-i, puceasiră la m-mpăratul, întîrîndu-i pre cale și dzicîndu-le: "Fiii miei și frați iubiiți, știți pre Dumnădzău în care credzum, deci să răbdăm pentru Sînția sa toț fealiul de muncă aceea! Și să nu ne legădam de Sînția sa, ce rău și ne-ar face! Ce să stăm vitejea- / ste, nice leac temîndu-ne de îngroziri, nice de groznicile munci și de măiestriile ceale de muncă! Și Domnul Hristos ce-am erczudat da-ne-va agiutoriu! Deci legați-mă și mă duceți la Dechie, cum v-au învățat! Iară de vă teameți de muncă, voi vă duceți într-altă parte, de vă grijii să vă spășiți!". Aceastea audzînd lucrămări. Și nu primia să leage pre învățătorii săi și îndreptătorii spre credința adevărată.

Însă după voia lui, îl legară. Și sosînd la împărăție, cum îl zări Dechie pre sintul, afla v-au îngrozit, cit era să-ș cadză din scaun. Și-i dzîsă sintul: "O, becinică și blăstămată împărăție, dară de te-ai tu de mine afla spîriat, ticăite, de un șerb a lui Dumnădzău, dară cum vei să suferi minia Sînții sale la Dzia de giudeț, cînd te vor trage dimoni să dai samă de sufletele ce-ai pierdut, la cele strășnice giudeți!". Și abia venindu-și în fire tiranul, întrebă pre sintul să-ș spuie credința și neamul și numele. Iară sintul răspuns: "Creștin sint, Reprev mă chema întîi, iară acum din Sintul Botez, mă chiamă Hristofor. Iară neamul meu să vende de pre obrazul meu. Nevoiescu-mă pentru Hristos și nu mă plec poruncilor tale ceale păgînești!". Dzîsă lui Dechie: "Rece și rău nume îți deaderă, care nu v-a folosi, ticălosule!". Și svîntul feace: "Rece-i a vostru nume, ce-aț lăsat pre Dumnădzău și vă-nchinați pietrilor, nebulilor". Și iară-și dzîsă Dechie: "Hic-ț milă de trupul tău și jărtvește dumnădzăilor, să-ț fac multă cinste și să te fac popă dumnădzăilor și să nu piei rău!". Iară sintul răspuns: "Să nu-m fie a mă lepăda de adevăratul Dumnădzău, tirane fără leage, și să mă-nchin la idoli deșerți! Ține-ț tu binele cu nebulii tăi, că mie nu mi-i milă de trup, cum dzici tu, ce mi-i milă de suflet, ca un înșelător. Și, drept-acealea, slujeș și mă închin a Dumnădzău fără morte! Iară mincioși dumnădzăii sînt draci și vă smomăse să vă în sufletele la pierzare! Deci să n-aiți spre mine nedeajd nemică, ce fa cum îți iaste voia!". Atunce învăță de-l spînzurarea de păr, și-și legară piatră grea de picior și l-î bătu preste toț trupul. Și răbdă sintul bărbutește, dzicînd: "Nu m-oi pleca ție, necuratele, nice m-oi închina bodzilor tăi, nice bag samă cazele tale și muncile, ca nește trecătoare! Iară pre tine te așteaptă focul nestins vecinic. Care vei ocina cu dracii cărua slujești, // becinicule!". Și să minie împăratul și-l ară cu feclii la susfiori. Și-l sfătuiră boarii să-i la cu bine doră la-ntorce, să le fie de viteje la războie și de-agiutoriu. Deci, dezlegîndu-l, îl ruga împăratul dzicînd: "Vonce, mărturisește-ne dumnădzăii noștri și te voi avea în carul meu, să-m fii strator!". Și-i dzîsă sintul: "Fă-te tu creștin și mă vei avea la carul tău strator și vei împărăți cu Hristos în vecii!".

Și, vădzînd împăratul că trudește în zădar, învăță să aducă două curve femei frumoase forte, podobite cu haine scumpe cu aur și mărgăritar, și unse cu unsoari scumpe și cu aromaturii. Și le-nchisără cu sintul în cămară împărintescă. Și le-au giuruit Dechie multă aveare de oduplea pre sintul să-nchine la idoli. Și, deaca-l închisă, ingenuche sintul și să ruga așa: "Vedz, Doamne, cum îmi întinsără silțe piciorilor și pacoste și mă izbăvește de strîmbii și nerănit mă ferește! Așa, Doamne, nu mă lăsa că a Ta iaste slava în veci! Amin ". Și, sculîndu-să, întrebă muierile ce li-i voia. Eale, deaca-l vădzură, să temură și-ntorsără feațe la păcate. Și svîntul iară le-ntrebă cu blîndețe. Eale îi dzîsără: "Împăratul ne-au trimis să te sfătui să-l ascuți, să nu-ț dea morte muncii!". Le dzîsă sintul: "Eu nu mă tem de morte trecătoare, ca să împărățesc cu Hristos în vecii! Întru care și voi, de-ț creade, ferice de voi, că veț dobîndi de to binele, să vă bucurați în rai cu sînții în vecii!".

Iară femeile, deaca audzîră aceastea, mai mult să temură și să sfătuiră eale dzicînd: "De ce creade, omorî-ne-va Dechie, iară de nu, acesta îndată ne-a umori! Deci mai bine să creadem în Hristos!

Dechie! Ca un priimitoriu ce ești și legătură facerii tă- / Tine-lău satanei care te are vas și cinie la tote voile sale, ce vei de mă ispitesci zădar și-ț pierdzi vreamea fără treabă?! Că eu ț-am spus multe ori că nu m-oi închina a nesîmșiți draci! Ș-aș vrea de-aș putea să te aduc și pre tine la adevăratele! Dară nu ești vreadnic ca un orb a vedea lăminat dreptății soarele! Deci fii bărbat, sluga dracului, de muncească dreptii tu cu strîmbul!". Acestea deaca dzîsă, văduz pre cei 200 de oștași ce credzură cum era strînji la un loc prăvindu-l și le dzîsă: "Venii cuconi de mă ascultați, frica lui Dumnădzău să vă îmvăi!". Deci oștași ș-lepădară armele și hainele ei, cădzînd, săruta pre sîntul, dzîcînd: "Bucură-te lăminătorile, carele ne-ndireptași la lumina cunoștinții lui Hristos!". Și, vădzînd împăratul că să-nchină toți la sîntul, să tomu să nu cumva fie gîndit sîu-i ia împărăția, îi dzîsă: "Tiran mi te fecesi!". Iară sîntul feace: "Nu te teame, că tu singur îți vei ocina focul veacinic și cei cu tine!". Atunce-i dzîsără oștași: "Noi, împărate, credzum în Hristos, cînd ne-ai trimis să-ț aduceam pre șerbul său ș-am mîncat piine cerească! Deci nu-ț vom tăgădui credința aceasta, oricîte ș-am păți cazne!". Le dzîsă Dechie: "Ce v-am greșit și mă lăsat, feții miei? Au lipsescu-vă cai sau haine sau bani? Venii, rogu-vă, de vă luăți îndoiti cîte vă trebuie și nu mă părăsireți!". Ei răspunsără: "Tine-ți bogăția, să te bucuri cu dînsă cînd te vor băga draci ce li te-nchini în tartar! Că nouă nice din bunul tău ne trebuie, nice de căzniturile tale ne teame!". Atunci, miîindu-să Dechie, mai vîrtos temîndu-să să nu le rîhnească ș-alți, să creadză în Hristos, i-au giudecat de morte. Și , deaca-i tăiară afară de cetate, băgără în cupuriu svintele trupuri, să le ardă, cum le fu porunca. Dară nice leac nu li-au prins focul. Iară credincioșii le luară noptea pre-acsuns sintele moșții și le-ngropară în 7 a lui april.

Deci strîmbul Dechie închisă iarăși pre măcencul. Și, după dzile, i-adusă la giudecată. Și-i dzîsă: "De nu mi-ț asculta să te-nchini dumnădzilor, ne-njălegătorile, nu te voi mai aștepta nice un ceas, ce te voi topi cu dzăci de mii de muncii!". Și sîntul feace: "Nu mă înfricoșea, ficiorule dracului și ocăntările de veacinică muncă, că eu am pre Dumnădzăul meu într-agiutoriu și nu mă tem de muncile tale!".

Atunci îmvăi împăratul de feacără cămeașe de aramă cu gauri din//patro părți, să bage într-însă pre măcencul și să întescă și cu leamne multe făcînd foc, lumînd 20 de ole de undelem și aruncără într-îns. Și să atia nălă focul, cît ceia ce-mpregior sta, toș să cutremurără. Iară sîntul sta nevătămat, cu smerenie lui Dumnădzău rugîndu-să, cum vrea fi în loc ruăros și răcoros, spunea: "Preaslăvie și a multii necredzute, dară credincioșilor credzute și priimite!". Dzeaca că vede un om forte mare și frumos cu veșminte albe și-mpresurînd soarele cu strălucirea sa. Și-n cap avea cunună. Și avea oștași de foc pregiur sine cu carii, nește negri și grozavi bălîndu-să, fugia îmfîrt. Iară străgnicul acela boiarin cu mînie oboși și călcă totă puterea vrăjmașilor și luă izbînda. Și, deaca trecu ceas mult și să stînsă focul, ieși cu totul sănătos și nevătămat, cît nice un păr n-au ars de pre dînsul, nici din haină.

Și, vădzînd nărodul minune, credzură vro mie de omeni, dzîcînd: "Mare-i Dumnădzăul creștinilor! Agiută-ne, împărate cerului, că noi intru Sinția Ta creadem!". Și, cădzînd la piciorle sîntului, dzeaca: "Dirept te numără Hristofor, că întreg pre Hristos poș în inema ta și nu bagă samă muncile tiranului!". Și cătră împăratul încă strigară dzîcînd: "Fie-ț rușine și te stideaste, Dechie, că Hristos te-au biruit!". Și, audzînd aceste glasuri, tiranul să-mfricoșea și ațergînd vine la curte. Iară sîntul răsămă în țîrg fără frică. Și îmvăi pre ceia ce credzură să să-nțrească mai bine. Iară eliniini pornî pre-mpăratul să umoră pre sîntul, să nu-ș piardză și împărăția. Și, a doa dzî ce avură sărbătore mare eliniini, ședzînd la giudecată, trimisă multime de oștaș nenumărăți, să leage pre cît au credzînt intru Domnul Iesus Hristos și să le taie capetele. Iară Hristofor îi îmbrăbăta la mărturie și-i îmvăiă să nu să sparie de morte trecătoare, ca să trăiască în veaci în rai. Iară ei audzînd cuvintele lui, stătură cu inemă. Și să sfrîșiră în 9 a lui april, ca nește mieluci fără răutate.

Iară răul și strîmbul Dechie gîndia fealiuri de măiestrii să umoră reapele pre sîntul. Și adusă o piatră mare, de 30 de înși ridicată, pătrunsă și cu lanțuh legată la grumadzii sîntului. Și-i aruncă într-un puț adînc, legat de mîni și de picior, gîndînd că nu-i puțină să mai iasă dintr-acei adînc. Și, dară zădar ș-au ostenit, că îngerul Domnului ș-au pugorit de l-au scos viu întreg nevătămat. Și, vădzînd Dechie, de răutate să îndrăcia, unde nu putea să umoră un gol și fără arme. Și-i întrebă: "Pînă cînd te vor înnea farmecile neștirb, nevătămat și nu pot să te piardză atitea cazne ce ț-am dat?". Și sîntul răspunsă: "Pînă în sfrîșitul acestii vieții meale trecătoare! Și nu bag samă școrniciniile tale. Avîndu-mi pre Domnu meu Hristos agiutoriu!". De-acii, îmvăi de-l îmbrăcără într-un brăcămînt de aramă înfocat și ieși nebetegii nice leac. Și iară tiranul grăi cuvinte reale sîntului, silîndu-l să să-nchine idolilor. Și-i răspunsă sîntul: "Audzît-ai de multe ori! Ce te mai treudești, ce-ț pierdz vreamea cea de

448

mult preț? Eu Domnului meu Hristos mă închin și-i slujesc purerea ca lui Dumndăzdu vecinic ce iaste și cu tot bul. Și fă-m ce ți-i voin!

Și, cunosind neschimbabil firii sîntului, deade giudețul cel de-apoi, dzîcind: "De vreme ce neînfrîntul cu muncile și netrahobnicul Hristofor au căleat nebunaște poruncile meale, poruncese să-i taie capul, acel urîl și grozav!". Și, luindu-l slugile, îl dusără la locul firîntului, urînd mulțime de taie capul, acel urîl și grozav!". Și, sosind la loc, rugă slugile să-i dea puținea îngăduială. Și stătu de faace rugă, dzîcind: "Doamne Dumndăzdu tot-puternice, mulămăse Svinții Tale că mi-agiutași și-m primeaște cu pace sufletul meu și numără-mă cu cei mai mici șerbi ai Tăi! Dă-i și strîmbului Decchie vreadnică plată a păgînății sale, să să muncească pre vină-ș de dracii, mîncîndu-și cărmile sale pînă ce s-a tot. ca un strîctoriu! Încă mă rog bunătății Sînții Tale, împărate tot-puternice, agiută cestor creștini și altor tuturor çî să affă în tot locul a stăpînii Tale și-i izbăvește de smintealetе diavolului! Dă, Doamne, și har în trupul meu să gonească dracii, undeș s-a afla buçătea de moștile meale! Și nice fome, nice smidă să nu strice locul acela, nice altă mîhitoare să nu fie acolo unde or avea din moștile meale buçătea mică! Iară çîl or face sărbătorene măcencii mele și o citese fereaste întregi și nebetetiji, ca Te să slăvească pre Sînția Ta, preabunul Dumndăzdu! Că blagoslovit ești în veaci! Amin.". //

1468

Aceasta rugindu-să, veniu-i-au glas din ceriu dzîcind: "Tote cite mi te rugași și le voi împlea deplin, să nu te mîhnese nemic! Dară ș-aceasta-ș dzic că: «De s-a afla în nevoie cineva și te-a striga pomendin numele tău, da-voi de sîrg agiutori!». Deci vino voios să-i ai să te-nduțești în dulceța și-n bucurie ce ți-am gîtat!". Acestea audzînd sîntul, să bucură. Și dzîsă tăietoriului: "Fă, fiule, ceaea ce-ș porunciri!". Iară el s-apropie cu frică multă și stidîng; tăie cinstitul capul sîntului. De-acii, și el să tăie sîngur tăietorii și muri deasupra trupului măcencului. Și era în 9 dzile a lui mai.

Și, venind episcopul Ataliei, Petr, deade bani oștașilor și luă trupul sîntului măcenc, de-l îmfășie în pîndze curate cu miroseale scumpe. Și-l dusă la cetatea sa. La carea era o apă de o neca neonori de multe pot cînd cădea și-i făcea multă pagubă. Deci episcopul tocmi svintele moștii a sîntului la jămurele apei aceia. Și de-atunci n-au mai făcut pagubă cetății pînă astăzi. Așea Dumndăzdu proslăvește pre carii slăvise pre Sînția sa.

Iară după firgenția sîntului măcenc, s-au trimis urgie din ceriu asupra lui Decchie, ca să să împle ruga sîntului; și i-au venit groznică bolă. Și, vădzîndu-ș trupul cum să topeaște, strigă dzîcind: "Vai mie ticălosului, că pentru ce umorii fără vină pre sluga lui Hristos, Hristofor!". Răspunsă dînsa: "Dară nu ți-am dzis eu atunce și nu m-ai ascultat; acum rămîiu săracă!". Și trimise Decchie oștași să-i aducă din sîntele moștii sau din haină să s-atingă, doră ar muri să nu să căznească. Și, neaffînd, adusără lud de unde i-s-au vîrsat sîntul sînge. Și, slodobzînd cu apă, adăpară pre Decchie. Și așea-ș deade sufletul la osînda. De carea să ne izbăvim credincioșii prin ruga Preacistei Preablagoslovitei purerea ficierei Mariei ș-a tuturor sînților! Amen.

Întu-aceastaș dzî, svinții măcencii Epimah, Gordian și sîntul măcenc Codrat și cu soțiile sale.

Întu-aceastaș dzî, prenenenția sîntelor moștii a sîntului părintele nostru Nicolae de Mirlichia din Mira în Bar, după 770 de an a prîstăvirii sînții sale, în dzilele lui Alexie Comnin, împărat de Tarigrad și patriarh dintr Nicolae, cînd era oneaj mare la rusi Vsevolod în Kiev și Vladimir în Cernigov. /

Întu-aceastaș dzî, Stefan, împărat sîrbăesc, cleveit la tată-său de maștîhă-să, l-au orbit de-amîndoi ochii și l-au trimis la Tarigrad în izgnanie, la împăratul Andronic, de l-au pus în îndemnat asupra cestor 2 eretici (Varalam și Achindin) pre împăratul, de i-au adus legați. Și cu sîbor au curății sînta Beasercial de ereasele lor. Au stătut tare sîntul Grigorie Palama de Solun, de-au biruit pre eretici ce hulăia sînta lumină a sîntei preobrajnii lui Hristos.

Pre acest Stefan împărat l-au făcut svetii Nicolai cu ochi. Și, făcîndu-ș pace la tată-său, mearse cu pîndzătura pre ochi. Și, firîndu-să tată-său, stătu Stefan împărat. Și ș-au dezlegat ochii și s-au bucurat țara, slăvind pre Dumndăzdu și cîstind pre svetii Niculai de mare ciudodeastivie ce-au luerat. Că așeași atunce cîndu-l slujășă, i s-au arătat în vis sîntul cu ochii în palmă, mîngîindu-l. Apoi, la vreamea vremii, i s-au iarăși arătat svetii Niculai și l-au făcut cu ochi, făcîndu-i cruce pre obraz, și-i dzîsă: "Domnul nostru Isus Hristos ce-au dat ochii orbului născut, dăruiaște ție vederile!". Și s-au deșteptat cu ochi și tot ș-au ținut ochii acoperiji pînă au dobîndit împărăția. Și, slujînd cu bunătății sufletelui, s-au spodobit de i-i trupul moștii, făcînd mare iștealenii.

Prentu-a lor svinte rugi, Dumndăzdu miluiaște și ne spăsește. Amen.

ÎNTR-ACEASTA LUNĂ, ÎN 10, stradania sîntului apostol Simon Zilot.

Acesta iaste **Simon care și Nathanaïl** să numeaște. Ce-au fost mire la nunta unde fu chemat Hristos cu uciniții Sîntiții sale în Cana Galileei, de-au mutat apă în vin. Deci mirele lăsînd nunta și casa, urmă priiatului și făcătorului de minuni Hristos Neveastovodnicului. Ș-au fost în gornîță cu apostolii, cînd s-au pугorît Duhul Svînt, în vedecare de limbi imfocate. Și, împlîndu-să de Sîntul Duh și cutrierînd mai tot pămîntul, au pîrjolît totă înșălăciunea de dumnă- // dzăii cei mulți. Și străbătînd Mavritania și Africa, măturîsi pre Isus Hristos. De-acii, ducîndu-să în Vrețania și luminînd pre mulți cu cuvîntul evanghelicesc, răstîgnit de necredincioși, fu îngropat acolo, cace că avea rivnă infocată cătră tot-putearnicul Dumnădzău. Ș-au dohînditu-și numele după obiceiurile sale ceale bune.

447r

Intr-aceastaș dzî, sîntii măcenici Alfiie, Filadelf și Chiril.

Aceștia era de la orașul vascanilor, de la cetatea prefectonilor, de bună rudă și luminați și bogăți. Și era ficiori născuți lui Vitalie Cneajului accia oștii Prefectona, crescuți cu blagocestie și la cetul dumnădzășteilor scripturi, de la oracele Onisim, sînt bărbat, ce măturîsiia pre Hristos învățați. Și, înții, fură întrebați de orace Lighellion ce era venit de la Rîm, trimis cu cărți împărătești. Și acela i-au și trimis la Rîm cătră Lichinie. Și Lichinie i-au dat la ntrebare lui Valerian. Ș-acesta i-au trimis în Potiol, la igheomonul Diomid; și Diomid i-au trimis la Tertil, carele era deregătoriu de îndrepta domnia Sicheliei. Și cercîndu-să în tot însul pre la cești boiari, cu multe fealuri de munci nesuferite și nelense răbdate și cumplite cazne. Apoi de toți, la Tertil, deaderă-ș fericită firșenie.

Intr-aceastaș dzî, vitejiia sîntului măcenic Isihie.

Acesta era în vremea lui Maximian împărat, fiind frunte în polata împăratului. Și, poroncînd Maximian creștinilor oștași să-ș deșcingă briiele ceale împărătești, să petreacă ca nește țărani și alegîndu-și mulți fără cînsteviață mai bine decît cu pierdzare cînstev. Cu carii și sîntul Isihie să deștînsă. Și, deaca știu împăratul, învăța să-l dezbrace din hainele scumpe și să-l îmbrace într-o haină de păr și să petreacă cu muierile. De-acii, chemîndu-l împăratul, l-au întrebat ore nu i-i rușine a fi pугorît într-atita necînstîtu petreacere și trai de la cînsteva voievodzililor, de vreme că nișev putea creștinii să-l aducă, să-l puie la ceale dintii mare cînsti și domnii. Iară sîntul dzicînd că: "Aceasta cînstev-i trecătoare, iară a lui Hristos veacnică și nefrîșită!", poronci im- / păratul de-i legară la grumadz o piatră de moră și iară l aruncară în mijlocul pîrului ce-i dzic Oronos. Și-ntr-acela ș-au priimit fericită firșenie.

Intr-aceși dzî, preacuviosul părintele nostru Isihie Ispoveadnicul.

Acesta preacuvios părinte era de ruda sa din orașul Adrapinon. Era om bun, blind, depovtriva numelui și obiceiale, că "isihia" să chiamă "lineața", "bîlîndeța". Și, rugînd Dumnădzău să-i arate loc, întru care postnecîstevînd ar bine-plăcea slujînd Sîntiții sale, i s-au arătat să între la pârțile mării, la muntele ce-i dzic Maion. Acolo mearse de petrecu multă vreme. De-acii, pугorînd de-acole la apă și gătîndu-ș o rugă aproape de a sîntului Andrei, și obîrșîndu-și rămășița vieții în nevoința și răbdarea postnecăcă și, multe minuni făcînd, s-au prisăvîrit la Domnul.

Intr-aceștii dzî, cuvînt pentru călugăr ce să duce din mănăstirea postrugului său. În Țara Russă, în Kiev, în mănăstirea părintelui Theodosie, era un călugăr în vîrstă trîind lîngă sîntul Theodosie. Și ades fugîtia și iarăș venîtia sîntul. Și cu drag îl priimia sîntul grînd: "Nu-l va lăsa Dumnădzău a muri oșabi de mănăstire, macară că fuge de multe ori, dară frîșenia tot ti va fi într-această mănăstire.". Și ruga Dumnădzău sîntul pentru dînsul, să-i dea tirpeanie.

Deci, după de multe date duceera lui, veni dînaoră la marele Teodosie, de-l rugă să-l priimască cu un venit din rătăciți. Și sîntul l-au priimit bucoros și l-au pus în cîată, în turma sa. Iară călugărul începu a da cîte ceva năstavnîcîului său din avearea sa, că lucra la cămeși. Iară sîntul îi dzîsi: "Deaca țî-i voia să fii călugăr desăvîrșit, du-le de le aruncă în cuptoriul cel aprîns, că acesta-i lucru de neacutalre!". Iară el, pre porunca sîntului Theodosie, dusă avearea aceea și o aruncă în foc, din totă inema făcînd ascultare și poslușanie învățătorului său. Și altele dzile cu pace obîrșîdu-ș, s-au răpăosat în mănăstirea marelui Theodosie.

Intr-aceastaș dzî, cuvînt de poldză sufletească. //

448r

"Omule, toate țî-ai luat de la Dumnădzău: mîntea și înălăpuciunea, meștersug și priceapere! Și tote îți sint plecate cîte-s pre pămînt și-n munși și-ntr-ape și-n văzduh și de hrană îți sint date! Dară îți sint date împrumut, ca să dai înapotiva acestor daruri ce ț-au dat Dumnădzău dreptate, libov, bîlîndețe, smerenie, milostenie. Și Sîntia sa ț-va plăti dar c-ar cuice ochiul n-au văzduț și ureachea n-au audzît și la inemă de om nu s-au suit, aceale ce-au gătat căora îl tubăsc pre Sîntia sa.

* cercad

Omule, pină ești la târgul vieții, pină nu să târgul rășchiră, cumpără-ț cu milostenia la săraci mila de la Dumnădzău, cu smerenia slova vecinică, cu dreptatea viața nefrîșită, cu curățenia comună, cu blîndețea intrarea în rai, cu ruga petrecerea cu ingerii! Cumpărăți cu truda răpos, cu privegherea fața nevădzutului Dumnădzău, cu postul și cu seata, în dulcinea vecinicilor bunuri!

Omule, să-l fie în cap mîntea și gîndul, ochii sufletului prînd la Dumnădzău, iară a trupului căuind în pămînt, unde preste puțin vom merge! Urechile să-ț fie la ascultatul sîntelor Cărti, în brațe să-l fie suspînțele pentru păcate, în limbă a adevăratătea, în budze, ruga, în mîni, datul la mișei, în înemă, neminiara, în trup curățenia, în pîntece flămîngiunea, în genunchi inchiniuniile la Dumnădzău! Și de le vei păzi acestea, face-te-vei fiu luminei și fîcior împărăției cerului și ocean bucuriei vecinice și vei fi orășan Ierusalimului cerese!^{1*}

Intr-această dzi, preacuviosul părintele nostru Dionisie Arhimandritul de la Sînta Troiță, mănăstira sîntului Serghie, care părinte Dionisie s-au pristăvit în 7141 de an. Mare znamenonoseș și minui-făcătoriu, în dzilele cînstului împărat Mihail Theodorovici și sîntului patriarh Filaret.

Pentr-a lor sînte rugi, Dumnădzău miliuște și ne spăsește. Amen.

INTR-ACEASTA LUNĂ, ÎN 11, obnovenia Țarigradului.

Deaca dobindi cetatea Vizantia mare / creștinesc împărat Constantin, o fceac camai mare ș-au pus numele său. Și, deaca-i găta zidiurile și curțile și sîntele bescarici, o au închinat preasîntei stăpînci nostre Dumnădzău-Născătoare și pururea fciorei Mariei. Și, după rugă ce fenează, ieșiră pînă în țîrg cu patriarhul și cu tot săborul, unde și chipul lui celățeanii pusără, avînd în cap cuiele răstîgniri Domnului nostru Isus Hristos, unde zidiră dedespul la temelia stîlpului ceale 12 coșnețe ale prisosăturilor de piînle sporite. Și, de-atunce luînd începătura, prăznuim pînă astăzi în sînta Besearică acest praznic².

Intr-această dzi, pomenirea sîntului **СВЯТЫЙ МОХИЕ**. Mochie.

Acesta sînt Mochie era în dzilele lui Dioctitian împărat ș-a lui Laodie, antipatul Evropei. Și era precut sîntele bescaricii lui Dumnădzău în Amfipol. Părinții lui era Evfratie și Evesthia din Rîtmul cel bărin, rudă bună și bogată. Și sîntul Mochie tot nevoia cu dăscălia și propoveudia pre Domnul Hristos. Și îmvăta și dojenia pre toți să să părăsască de la înșălăciunea idollor. Dară făcîndu-să jărtvă de antipatul la idolul lui Dionis și idoloslujebnicii strîni la acea spurcată jărtvă, ș-au apropiat ș-au răsturnat altariul de l-au răsipit cu jărtvele. Și, prînzîndu-l, mărturisî pre Domnul Hristos. Deci îl spîndzură și-l strujiră pre țîmple și pre fălci și pre coste; de-acii, aprînzînd cuptoriul cu smolă și cîlți și rîpe de vie, de nălțasă para ca la 7 coți, și-l aruncară în mijlocul focului. Și focul primîndu-l, l-au ferî sănătos. Și să vedea îmblînd în cuptoriu cu alți trei bărbați, dintre carii unuia îi strălucia fața mai mult decît radzele sorelui. Și ieși sîntul nears și sănătos, că nu l-au atins focul nice la un păr. Ș-au vărsatu-să focul afară, de-au ars pre antipatul și 9 bărbaț și a unu topit, de s-au aflat nice o bucătea de trupurile lor pre urma focului deaca s-au potolit.

De-acii, fu băgat în temniță de Thalasia Pringhipul. De-acii, sosînd antipatul Maxim, l-au scos la ntrebare. Și, ne-nuplecîndu-să a să tăgădu de Domnul Hristos, ce mai vîrtos propoveadîndu-l în aievea, fu legat la 2 rote, de fu stropit și croit. Și, dintr-aceale ieșînd cu // preaslăvită minune, fu dat fierilor. Și, nestricîndu-i, striga nărodul să-l slobodze. Pentr-aceaea, l-au trimis la Filipisie, în Corinth, orașul Thraciciei, carea să chiamă acmu Iraelia. Și de-acolo ș-au trimis la Vizantia. Și acolo îi tăiară capul și fu astrucat o milă departe de oraș.

Apoi Marele Constantin i-au făcut o sîntă besearică luminată și scumpă. Și mărirea și greimea aciei besearici scumpe în minunată făptură s-au mutat într-însă sîntele lui moștii. Și i să face bulciul intr-acea cînstită și sînta lui mărturie.

Intr-această dzi, sîntul măcenic Dioscorid.

Acesta era de ruda sa din mitropolia Smirneilor. Și, adus denaintea boiarinului ei și strigînd, vederat mărturisîndu-să creștin, fu băgat în temniță, legat. Și, scoțîndu-l la ntrebare și țîndu-să vîrtos în creștină lui Isus Hristos, fu umorit cu porunca boiarinului.

Intr-această dzi, cuvînt din Pateric.

Un frate întrebă pre un părinte cum aduce dracul pacoste sîntilor. Și-i dzi să stărețul: "Era un părinte, anume Nikon, de petreacea la muntele Sinaiului. Iară orechine mergea la casa unui faraoan și, aflîndu-i hică-sa singură în casă, s-au culcat cu dînsa și o îmvăță să dzică pre Nikon c-au stricatu-o. Și,

* Matei 9, 14 17

** Marco 6, 38

dencea veni tatăl ci și-i spusă, lui sabia și mearsă asupra staretului. Și, bătînd la ușe, ieși bătrînul. Și, rădicînd mina faraonitului să-l ucigă, i-au săcat Dumnădzău mina. Și să dusă faraonitul de spusă bătrînilor. Și trimisără de-l chemară. Și-l bătură staretii cu multe toiașe. Și, vrînd să-l izgonească, i-l s-au rugat: «Lăsați-mă pentru Dumnădzău aicea, să mă pocăiesc!».

Și-l canonisiră trei ani osăbit, dînd poruncă nime să nu meargă cătră dînsul. Și împlu trei ani, venind duminicile la beseracii, în tote dumineci căindu-să și grăind: «Rugați, părinți sinți, pentru mine!». Mai apoi, ceta ce-au făcut păcatul s-au îndrăcit, acela ce-au pus năpasta pe oșelnic, pe Nikon. Ș-au mărturisit naintea beseracii dzicînd: «Eu am făcut păcatul acela cu fata faraonitului ș-am mutat năpasta pe șerbul lui Dumnădzău!». Și mearsă tot nărodul, căindu-să și rugîndu-l, / dzicînd: «Iartă-ne, avvo!». Și le dzisă svîntul Nikon: «De iertat iertăți sințet, iară a mai lăcu de-acum n-oi mai lăcu cu voi aici, căce nime nu s-au aflat în voi să aibă sămăuire, să mă miluiașcă!».

Și așa s-au dus de pre-acolea. Deci vedzi așa deude dracul pacoste și năpasta asupra sinților!«.

Într-aceastaș dzî, preacuviosul părintele nostru Methodie, episcopul de Moravia, îmvăjătorul rusilor.

Preacuviosul părintele nostru Methodii era din orașul Solunului, din părinți boiari și bogătași născut; tată-său Leon și maică-sa, Maria. Și era din tinerățe înjălept forte și măiestru la vorova cărții și virtuos la trup, de era știut și de împăratul, că-l avea împăratul purrea la sine. Și, cînd era de 12 ani încă, i-au pus domn sloveanilor. Ș-au pretrecut acolo dzeace ani. Și deprinsă limba slovească și slovele azbuchilor feace cu fratele său, cu sîntul Chiril. Și eugeta întru sine că-i trectatore cu reapea vîșta acestui veac și-i lungă munca păcătoșilor și netrecută. Și s-au umilit cu frica lui Dumnădzău. Și pușă cinstea domnească naintea împăratului. Și să dusă la muntele Olimbului și să feace călugăr.

Iară orecînd, pre fratele lui, pre Chiril, trimisă împăratul la căzaci, ca să biruască pre ijdovii din carte și să-i gonească din Țara Cozarilor. Că era amu cozarii de priimisă credința ijdovască. Și Chiril rugă pre fratele său Methodie să meargă cu sine, căce știa limba slovească. Deci currieră Țara aceeaia totă și pre toți omienii întăriră și incredințară și izgoniră pre ijdovii. Și cerea sloveanii botod și cozarii îmvăjătorii, iară moravleanii episcop și rumăinii nastavnic. Și s-au întumat Methodie la Țarigrad și i-au făcut patriarhul episcop de l-au trimis la Moravie. Și multe ciudease feace acoloa. Și pre ocrearele Zamvrie, cozarin de ruda sa, iară de credință era eretic, pricîndu-i și ocărînd credința lui Hristos, i-au îmfruntat.

Și poronci cneajul Moraviei să fie săbor. Și să strînsără cu Zamvrie 2 mii de ijdovi. Iară Methodie, ca un ales hiră și proorocești cuvinte și apostolești îmvăjături, ca un viteaz, într-îlme mini săgetînd în eretici și-n ijdovi // și i-au biruitu-i. Și aici să feace minune mare: Zamvrie au crepat, iară pre Sidislav i-au înghițit pămîntul, iară pre cetaialți s-au aprins foc. Și așa fugiră de să-mprăștiară. Și creștinii să bucurară și numiră pre sîntul Methodie "Rostul lui Hristos". Deci trăi și în bune bătrînețe s-au pristăvit la Dumnădzău.

Într-aceastaș dzî, sînta **PROPHETES**-măcenita Theodosia.

Acesta era în dzilele lui Theodosie Împărat, fică a părinți blagocestivi, în Țarigrad. Și, cînd fu de șeapte ani, muri tatăl ei, iară maică-sa o luă și o dusă de o călugări într-o mănăstire la Vizantie. Și, murînd maică-sa, lășă hiicăi sale bogăția totă. Iară ea din argînt și din aur ferecă trei icone: una a lui Hristos Dumnădzău, alta a Dumnădzău-Născătoareii, a treia a măcenitei Anastasiei, iară alaltă au împărțit mișelor. Iară după cîțiva vreme, Lev Păginescul împărăția dobîndind și bun credinciosul Theodosie Împărat firîndu-să. Și, căce nu s-au plecat păgîneștilor lui porunci, marele întru patriarh Gerhman i-au izgonit din patriarhie cu beațe și cu jerdii. Și sînta și stăpîneașcă iconă a lui Isus Hristos Dumnădzăului nostru ce era deasupra porții cetei de aramă siliaa acel heratec să o obore și să arunce în foc. Și, suîndu-să a lui spătari pre loitră să surpe sînta iconă, iară sînta Theodosia cu alte svinte femei trasără loitra și surpară pre spătariul de muri.

Și, de-acii, mearsără la patriarhie de-mproșca cu pietri pe acel eretic patriarh Anastasie. Pentr-aceaea, spurcatul Leon pre alalte femei le tăie, iară pre sînta un ocreac crudatec și fără omenie dirlău o trasă la tîrgul buorului. Și apucînd un corn de berbeace și, fără milă ucigîndu-o preste grumadzi, o umorî. Și așa dobîndi cunună măcenicească, multe minuni făcînd. Și să feace săborul ei în Dexiocratia mănăstirea, unde sînt sîntele ei moștii.

Pentr-a lor sînte rugii, Dumnădzău miluiaște și ne spăsește. Amen.

ÎNTR-ACEASTA LUNĂ, 12, dintru sviinți / părintele nostru Epifanie, arhiepiscopul Constantiei Chirpului.

Acesta sînt Savin era din Țara Finchiei, din cetatea Luchia, unde s-au botezat sîntul Epifanie și s-au călugărit.

Și, cînd proslăvi Dumnăzdu pentru Epifanie și trimisăra licoanții om slăvit pentru Epifanie, ca să-l puie episcop, atunce și Savin veni cu dinșii la Epifanie. Și, lepăduindu-să de lume, să feace călugăr cu Epifanie. Și să dusăra la pustie; și acolo trăiră 5 ani.

Și Savin au scris și jitiia sîntului Epifanie, privegherile și ostenealele și minuni ce făcea Dumnăzdu prin insul. Și, deaca stătu Epifanie episcop în Chipru, vru să facă popă pe Savin. Și el nevrînd, îl băgă în besearică pentr-altă treabă și-i dzîsă: "Stai! aceea neclătit!". Și fură piciorule lui cum ar fi bătute cu cuie în pămînt lipite; și așa îl feace popă. Și, după Epifanie, fu primitoriu scaunului lui, episcop în Chiprul Constantiniei. Și multe minuni feace și pre eretici goni din besearică. Și bine vîtjund, mearșă la Dumnăzdu.

Într-aceastași dzi, din jitiia lui sîntul Epifanie cuvînt // pentru un vînzătoriu de grîu.

452r

Odănoră, tîmplindu-să fomete într-acea țară, unde era Epifanie episcop, și le era nevoie mare omenilor pentru pine. Și era Într-acea cetate un boiarin, anume Faustinian, păgin. Avea multe case pline de pine și-i dzîsă Epifanie: "Priatîne, dă-mi grîu să hrănesc omenii aceștia și datorîia ț-va fi asupra mea!". Iară nemilostivul Faustian dzîsă sîntului Epifanie: "Du-te la Dumnăzdu! tîu de te rogă să-ț dea grîu să-ț hrănești priatîinii tăi!".

Iară sîntul Epifanie, într-o noapte, mearșă la besearica sînților măcenici și cu multe lacrimi să ruga lui Dumnăzdu ca să dea hrană lipsiților. Și era acolo o capîște, idolnița lui Zevs, la carea nime nu cutedea să să apropie. Iară de îndrăznîia cineva de să apropia, îndată murîia. Și fu glas din ceriu lui Epifanie grăind: "Pasă în capîștea lui Zevs!". Și mearșă sîntul și i s-au deschis ușile. Și întrînd, află mult aur. Și luînd de-acolo aur, da lui Faustinian și lua la dînsul grîu și-l împărțîia lipsiților. Și cumpără tot grîul și tot viptul la Faustian, de-ș implurîa cetățeanii casele de grîu și de vipt. Și s-au frîșit pîinea din casa lui Faustian. Iară Dumnăzdu hrăniia nărodul prin minule lui Epifanie.

Și fu lipsă mare în casa lui Faustian. Și trimisă 11 corabii la Calabria, de cumpără grîu, de le împlu tote. Și întorcînd acasă pînă aproape de cetate, 100 de verște, s-au rădicat volbură mare în mare și să necară corabiile cu grîul. Iară Favstian, deaca văzdu așa, începu a hulî asupra lui Dumnăzdu de sus și suduia pe sîntul Epifanie dzîcînd: "Caută ce-m feace acest amăgieu, că nu numai pe uscat opreaște hrana casii meale, ce și pe mare îmi feace perie! Mîna draci de-m opreaște hrana casii!". Acestea dzîsă ș-alte multe lăudîndu-să cu rău lui Epifanie. Iară cetățeanii toți, cu femei cu tot, culegînd grîul (de la mare) ș-au împlutu-ș casele de grîu, de le fu preste anul tot. Și ș-au împlut cuvîntul psalmului "БОГАТИИ ВЕННИШУИИ И КЪ ЗАКОНУИИ", iară "carii ceacăr pe Dornul nu să vor lipsi de tot binele". Că Dumnăzdu nu lasă la lipsă nice dănoră pe cea ce nedejduiese pe Sînția sa. /

Într-aceastași dzi, poucenie pentru viața și morțea și osînda.

Să ne grîjim, fraților, să ne pocăim maînte de morte pentru păcatele noastre. Și să ne gătăm spre ieșirea sufletului, că lumea aceasta să petreace și slava ei piare! Și Dornul din ceriu va veni cu sînții săi îngeri la judecătă, ca să plătească a tot omului după faptele sale: direpților, viață veacînică și nemîbătrîntoare și nefrîștore, iară păcătoșilor, muncă veacînică și focul nestîns și-ntunearecul cel fără lumină! De carea, fraților, să nevoim să scăpăm și să fim cu sînții încununați, ca să slăvim pe Dumnăzdu în bucurie și-n veselie, în lumina cea nînsărată! Căruia-i slava acmu și pururea și-n veaci de veaci! Amin.

ÎNTR-ACEASTA LUNĂ, 13, svînta măcenită Glicheriia.

Aceasta era în dzilele lui Antonin Împărat și Savin Ighemonul, în cetatea lui Traian. Și, făcînd sfără ighemonul în orașul său, iară sînta scrisă sînta cruce pe fruntea ei și mearșă la ighemonul, nîmîndu-să pe ea creștină și șarbă lui Isus Hristos și dojenînd pe ighemonul. Iară el îmbindu-o să jărtvască și ea întrînd în capîște, feace rugă la Dumnăzdu de surpă gîos idolul lui Zevs și-l zdobi.

Iară elîni, zbîrlînd pietri asupra ei, nu o agiuea. De-acii o spînzurară de coștîe și o strîjîră și, aruncîndu-o în temniță, îmvățară să nu-i dea de mîncat. Și, trăînd multe dzile închisă, o hrăniia îngerul lui Dumnăzdu, nemică păînd rău. Și cînd deschisăra, s-au însăpămat ighemonul și cu cei ce era cu dînsul, că aflară strachină și pîni și lapte și apă, macară că era încuiată bine temnița. De-acii, o băgară în cuptoriu înfocat. Și, pugorînd de sus rouă, stînsă focul și ieși nebetegită. De-acii, îl beliră capul pînă la moje și o legară de mîni și de picior. Și așternînd pietri, o pusară în temniță. Și îngerul Dornului o dezlegă și, sînătoșîndu-să la cap, feace de s-au cutremurat temniceariul carele îndată // mărturisit

453r

voie și a învăța pre toți și a-i părea singur că-i înjălește și a iubi slavă de la omeni. De patro lucruri să pustiasse sufletul inocului: netăcerea, neubiurea osteneții, voia trupului și scumpeata. Pre trei fealluri să face tot păcatul: întâi prin neștiință, a doa, prin pripă, a treia, prin silă, a patra, prin drag. 17lc. Prin neștiință, cel prostac și nemișcat cu totul greșind mintea lui de-a face păcat, de-acii îl-1 va cumoaște. Al doite, prin grabă, în vreme senină, în pripă de-a face omul păcat și nu-1 va fi întii chrit cu gândul, acesta va avea gîduccă și milă. A treia, cu de-a sila, care de nevoie și de silă înleastă de-a face păcat acestuia-1 certarea cu milă. A patra, prin dragoste de-a face păcat și înainte de făcut l-au vutue, l-au pofit și l-au cercat și l-au făcut cu drag și, după păcat, iarăș au gîndit. Și cîta vreme va petrece așea nepocîindu-să, acesta-i păcatul cel greu și de morte, acestuia după pravila besericii certare și epitenie.

Aceasta de bogate ori să face și de la diavol scușenie. Întii, osindind pre fratele, aceasta-i păcat forte mare. A doa, din trufie și minte nălțată; și aceea-i așea de păcat. A treia, din imbuire în mîncare și-n băutură de beție. A patra, din fire carea-i fără păcat, dară tot să chiamă spurcat sau cu lucrul să varsă fără clătît și fără nălucînță. A cincea, din slăbiciunea trupului și din bolă. A șeșea, din zavistia diavolului. Deci acestea să despart cu răzjudecături a șinț părinți. / Întii, a părăsi de-a osindirea și de alalte reale fapte și a să pocăi cu ispevedanie și lacrimi. Și a nu să nălța cu nescare îndreptări, nice cu trufie a să nălța, că acesta-i forte rea. Că și dracul, pentru nălțarea mintii, căzdu de la slava lui Dumndăzdu.

Iară a să înbuia și a să îmbăta călugărul și pre la mireani ades îmbla fără rînd și a dormi de agiuns mare stideală aduce. Că i să cade să asculte nastavnicii său și gîndurile sale ceale spurcate să se ispevedască părintelui său sufltesc și cu frica lui Dumndăzdu a căuta păcatele sale! Și să-șă abă mortea naintea ochilor. Iară frîșitul acestor de vedz ceva cu ochii de cineva și cu urechile de audzi, să dzici: "Ce treabă am eu a osindi pre fratele, că eu șint mai păcătoș decît toți!."

INTR-ACEASTA LUNĂ, 14, svîntul măcenic Isidor.

Acesta era în dzilele lui Dechie Împărat, trăgînd rudă din Alexandria și mîrgînd cu oste, că avea șirul lui Opion. Și pugiorînd la ostrovul Hiului cu șeici oștești, în care era domn Numerian. Și fu pîrlt de sutașul Iulian că cinsteaște pre Hristos și "nu dă cinste dumndăzător noștri". Deci mărturisind într-aiavea pre Hristos Dumndăzdu adevărat Ce-au făcut Ceriul și Pămîntul și Marea și toți Fapta. Și, vădzînd Numerian nemutatul gîndului lui, învăț de-i tăiară capul. Și așea dobindi cununa măcenicească. 5755 era atunci.

Intr-aceastaș dzl, vitejia sîntului măcenic Maxim.

Maxim, marturul lui Hristos, rîhna lui Dumndăzdu la inemă purtînd, văzdu dănoară idolosulejbenicii, nu numai ei pre sine ce să da la idoli, ce și pre alții înșelînd. Și ruga Dumndăzdu Maxim să potole genoenia. Și pre mulți botedza.

Iară odănoară, făcîndu-să așea spurcătă jărtvă păgînescă și toți ellinii alergînd cu grabă, nu numai a giunghia dobitoce, ce încă și omeni. Și acesta nerăbdînd să vadză, intră la mijlocul lor de-1 înfrunta și-; dojenia, numînd // pre idolii "pietri" și "leamne", de nu-ș pot nice șie să-șă agute. Atunce-l prinsără păgînii și, mult bătîndu-l, de-acii îl ucisără cu pietri. Și așea-ș dobindi cununa.

455r

Intr-aceastaș dzl, sîntul **CUMTOM-CHIKS** Therapon.

Acesta șint de unde iaste și din ce părinți și-n ce ani și cu cine bătînd război au biruit, de-au dobindit cununa măcenicească nu putem spune, că treclîndu-să de lungimea vremilor scrisorile ce s-au scris de spunea de dînsul. Iară cum c-au fost călugăr îl spun iconule lui, scriindu-l în chip de acela și-ntr-aceaea șhimă. Și cum au fost episcop în Chipru și cum a fus la Hristos prin șinș, de ș-au oblișț vitejiasa luptă am luat din poveșt bătrîne. Și îmvăduindu-le fără scrisore de la cei mai denainte, le creadem.

Dară s-au adus cinstitele lui moșții în Tarigrad. Vrînd agareanii să în Chiprul cu război, porunci sîntul în videnie să-l mute; și acmu acolo unde dzace, izvoreaște fîntîni de minuni.

Intr-aceastaș dzl, cuvînt de starețul Serapion.

Preacuviosul părintele nostru Serapion din tineiraște fu călugăr. Și n-au căutat de avere a lumii acștia, ce petrecu ca o păsărnică, nemîcî nu ș-au agonisit pemintese, nice în colibă acoperită au petrecut, ce era îmbrăcat cu o fealeș de pînză, purtînd o mică Evanghelie, îmblînd ca un fără trup. Multe ori îl gășia denafară de sat, în dînum ședzînd și amar plîngînd. Și-1 întreba ce plînge și le răspunde: "Șiapfînu-mieu datu-mi-au pre mină bogiție și o am împraștat și o am pierdut. Și așea va să mă muncescă.". Iară lor le părea că le dzice de bani. Și-i arunca unii pine, alții pome, dzîcînd: "Ia-ți.

cruciș, dzisă: "Doamne, Dumnădzău tot-puternice Isus Hristoase, în minule Sînții Tale dau sufletul micu!". Și adormi. Și sintul lui suflet mearșă în odihnă la Dumnădzău. Iară fericitul lui trup lăsdău pre părinti, face ișșealeni credincioșilor. Că, dzăcînd trupul într-acei hîj de vrăscuri, să împlu tot orașul de dulce miros, de să mira toți de unde vine, că nu știa de admomirea sintului. Dară un om trecînd pre lîngă sintul, îl văzdu răpăsoat dzăcînd și miroșala din sintele lui moștii. Mearșă de spusă orașeanilor. Și veniră de-l îngropară pre loc unde s-au răpăsoat. De-aci, lîund blagoslovenie de la episcop, feceră de besareacă sînță deasupra sintelor moștii pre numele sîntei văzenenii Domnului Dumnădzău și Mîntuitorii nostru Isus Hristos. Căruia-i slava în veaci! Amin.

ÎNTR-ACEASTA LUNĂ, 15, prepodobnicul părintele nostru Pahomie Marele de Tavenisio.

Acesta svînt era în dzilele Marelui Constantin împărat, părintii lui idoloslujiteli. Odată mearșă cu părinții-ș la capîște și ieși glas de la draci dzăcînd: "Scote-ți afară de-aci pre vrăjmașul dumnădzăilor!". Și-ncă băușă sintul și vin din jărtva idolilor și-i fu griată de-l bori. Și, sosind la vîrstă vonicească, să feace oștaş. Și lăsdînd slujba oștască, să dusă la muntele Thivaidei, de să botedză și să și călugări. Și mearse la pustie de feace mănăstire la locul Tavenisioa, venindu-i glas de sus, arătîndu-i locul. Veni la dînși și sintul Theodor **ОУЛУТНУИ** de-i fu ucenic și inchipuitoriu la viață și la minuti. Și atîta să suiră la naltul videniei cu nepătămire, cit vedea și sufleteaște și sui- // șurile fericitelor suflete și vedea și ceale departe, ca ceale de față. Și prorocestuaia.

Sîrînsu-s-au la dînsul ca la o mie patruză sute de călugări. Dară era necelnic preste șeapte mii de călugări. Și întii lui i s-au arătat marele chip îngereș ce să dzăce "schima" sau "megaloshima", și pînă atunce era călugăria mică. Fost-au atunci 5 mii 823.

Într-aceasta dzî, preacuviosul părintele nostru Isaia, episcopul de Rostov, Ciudodvoretul. Era de la Kiev, călugărit în Mănăstirea Pecerscha și pus episcop în 6 mii 597. Și i s-au aflat vîntele moștii în 6 mii 672. Și ucidera sintului blagocestiv țarevic, eneajul Dimitrie de Mosc ș-a totă Rusia. Novul ciudodvoretul fost-au ucis în 7 mii 99. Și prepodobnicul părintele nostru Evfrosin de Pscov trăit-au 95. S-au pristăvit în 6 mii 989.

Într-aceasta dzî, prepodobnicul părintele nostru Ahilie, mitropolitul de Harista.

Acesta era în dzilele Marelui Constantin, născut, crescut de părinți blagocestivi și învățat de la dînși credința cea bună și învățăturile naltii filosofii. Și podobînd pre sine cu de tote bunătăți, fu ales și pus arhieru în a doa Thetalie, în Larisa, de toți lăcutorii Elladei. Și, mărînd la săborul cel mare ce s-au jînut în Nichea întii și trudînd și nevoind cu alalți sînți părinți, oborînd pre spurcatul Arie și pre sofiile lui și anatemsîndu-i, veni iarăși în Larisa. Și, răsîpînd multe idonție și draci gonînd din omeni și multe minuni făcînd, cu pace s-au săvîrșit. Făcut-au din temelii sînte besacarii și le-au împodobit.

ÎNTR-ACEASTĂ LUNĂ, 16, svîntul părintele nostru Theodor Oeștîr.

Acesta fericit era în 5 mii 845, în dzilele Marelui Constantin, ucnice marelui Pahomie, deprîndîndu-să în leagan lui Dumnădzău. Și cu totul curat fînd și alegîndu-să vas cînstii și sînți, s-au spodobit și numelui / mare lumnătoriu și potrvnic la obicealele marelui Pahomie, de unde și "șearele eptiilor", cum dzăce David, spărîndu-le și înpăimați le tăie capete. Trecu la darurile vitejii cu sudorîle bunătăților, gonînd totă bola și totă lîngueuna de pre la omeni.

Într-aceasta dzî, dintru sînți păretele nostru Gheorghie, mitropolitul de Mitilina.

Acesta din tînră vîrstă să feace călugăr, isprăvînd la virv smerenia și blîndeața, de unde, gătînd și tocmînd pre sine casă Sîntei Troițe, fu hirotonit mitropolit besacarii Mitilinei. Și era milostiv preste măsură, dînd cu mină largă meșilor. Și, stînd în pomcu tuturor zloslaviei și creaselor și apărătoriu pravoslaviei și bine și cum iubeaște Dumnădzău obîrșînd alegătura sa, cătră Domnul au purces, lăsdînd dumnădzărescul său mormînt și după morte izvor de minuni celora ce cu jelanie la sînția sa năzuiesc.

Într-aceasta dzî, uciiși părinți în mănăstirea sintului Savei și dintru sînți păretele nostru Alexandru, episcopul de Ierusalim, și sînța Evfimia de lîngă lîniștea neorului la sînța Dinami. Și sînți măcenici Avdișiu Episcopul și preuți 16 și 9 diaconi și monași 6 și ficioare 7, de la moștia Harhar. Și vitejia sînților măcenici Vachits, Isaachie și Simeon.

Acestia pre Hristos mărturisînd și strîgînd în Persia, fură prinși și aduși naintea eneajului. Și silii să jărtvască la idoli și neplescîndu-să și multe fealturi răbdînd de munci. De-aci, fură aruncați în foc cu ucenicii lor, de-ș luară cumna mărturie.

Într-aceasta dzî, cuvînt de avva Theodor ce mai su dzisîm.

* Avacum, 3:7.14.

Ne spusă un părinte de avva Theodor că: "Merș la dînsul în vreamă de chindie, după miadădzări, și-l aflau cu haină ruptă îmbrăcat și cu pieptul gol; și cu culul denainte. Și adecă veni un mirean să-l vadză, și bătîndu-i la use, reși starețul să deschidză. Și-i timpînă și gedzu. Și în use începu a grî lui. Iară eu luauu un peatic de rasă și // i-am acoperit umerile. Iară starețul tînsă mina și-l lepădă. Și, deaca să dusă mireanul, i-am dzis: «Avvo, a ce feces așea, omul au venit ore să poluziască au dorî pentru a să blăzniecască?» Și-m dzisă starețul: «Ce grăiești, avvo, dară înecă tot slujim omenilor! Ce-au trebuit am ficut și s-au dus! Și cui i voia a să poluziască avvo, dară înecă tot slujim omenilor! dorî pentru a să blăzniecască-s! Iară eu cum mă alfu, așea timpînă // și porunci uncincului său, dzîcînd: «Cine va veni să mă vadză să nu-i dzici ceva omeneș, ce, de mîineu, spune-i că mîineu, iară de dormu, spune-i că dormu! Și ală ce m-oi timpînă făcînd spune-cum iaste!»".

Între-aceastași dzî, cuvînt a sîntului Grigorie Besednicul, ce-i dzîc "Dialog pentru o ficioriță". Nice aceasta oi da în tăcere, ce mi-au spus serbul lui Dumndăzđu Prov pentru soru-să ce o chema Musa, cuconă mică fiind. Spunea că într-o noapte i s-au arătat în videnceie Precaista Dumndăzđu-Născătorea pururea ficiora Maria. Și iar au arătat fetișore de virsta ei. Și ea începu să să mesteace cu dinsele și nu cutedza. Iară fericița pururea ficioră Dumndăzđu-Născătorea Maria o-ntrébă au voia îi iaste împreună cu dinsele să fie în petreacere și-n viețuire? Răspunsă cuconă și dzisă: "Voia mi-i!". Și-ndău o imvăță și-i deade de priimi poruncă, de-acum nemică cuconesă sau fără cădîntă să nu facă și de la rîs și de la gioc să să ferească. Și să știe adevărat că între aceale fetișore ce vădzu la petrecutul ei, la a treidzecea dzuă, și ea va veni. Deci cuconă, deaca vădzu acesteas, din tote obiceaiele sale s-au premenit și totă mîntea cuconesă au lepădat cu tare puteare. Iară părinții ei vădzîndu-o schimbăta, mirîndu-să, o-ntrébă de-aceasta. Și le răspundea că fericița ficioră Dumndăzđu-Născătorea Maria i-au dat poruncă și-n ce dzî în urmarea ei va să margă le spusă. Deci, la 25 de dzuă, fu cuprînsă de fierbenteală, iară în 30, cînd ceasul ieșitului ei s-au apropiat, iarăși vădzu pre Sînția sa pururea Ficioră Maria Dumndăzđu-Născătorea la sine venită cu fetișorele ce-au vădzut întîi cu Sînția ei; și o chema pre dînsă. Iară ea începu a răspunde cu limiceț glas și blîndice: "Iată-mă-i că viu, Doamnă!". Și // cu acesta glas deade sufletul. Și ieșînd din fetescul trup, cu svintele fetișore s-au sălăsiu.

"Bine-i și-m place precum dzici, dară mi-i voia să știu: «Ore acum, mîntea de-mpreunarea trupurilor, pot fi sufletele direpților luate în ceriu?». Acestea nice pentru toți pravdicîii putem dzice, nice iarăși de tot să ne apărăm, că sînt unora direpți suflete, carile de la împărăția ceriului cu nește sălășe să osăbăsc. Dară vederala acestiia deșertăciuni ce altă arată, fără numai că de săvîrșii dreptate orice țîrbă avură. Dară sufletele direpților sfîrșîndu-să, îndată, deaca ies din cheile trupului, în cereștile scaune primite sînt. De care lucru vederare luminată iaste, că singură adevărateata cu sine mărturiseaște grînd: «**У НИХЪ ТРЪНЪ ТЪСЪЯРАТЪСЪ И УРАИЪ**», «unde-i ciotî», acolo să stîng vulturii, adecă «unde singur izbăvitoriul iaste cu trupul ce și-au luat, acolo fără de-ndoio săbor strînge a direpților suflete». Și Pavel dorîa să să dezlege și cu Hristos să fie. Că cela carele crede că Hristos iaste în ceriu, acela crede că și sufletul lui Pavel iaste în ceriu. Că acela așea dzice: «Sufletele, dezlegîndu-să de la trup, mărg de să sălășuiesc în moșia cerească, că știu de va peminteașă noștră casă a trupului surupasă, săzdanie avem de la Dumndăzđu, casă nu de min zidită, vecinică, în ceriuri" ». Căruia-i slava în veaci. Amin.

ÎNTR-ACEASTA LUNĂ, 17. Sîntul apostol Andronic și Iunția.

Acesta al Domnului apostol, ca un arîpat cutrierînd toată lumea, au zmlut din rădăcină totă înălțăciunea, propoveadînd pre Domnul Hristos, avînd cu sine următore și pre minunata Iunția, carea era murită lumii și era vie lui Hristos. De unde trăgînd pre mulți cătră Hristos, răspîi capîștile idoloilor și, zîdînd preutînderea lui Dumndăzđu beserăcii și izgonînd duhere spurcate de la omeni și tîmăduînd patimi neștealnice, îș plătîră și ei ca nește omeni datorîia cea de obște a firii. Pre-ace // știa pomenește și marele apostol Pavel în *cătră Rîmleani* a sa *Poslanie* ****, dzicînd: "Sărutați pre Andronic și pre Iunția, rudeniile meale, carii și mainte de mine să feaceră în Hristos!".

Între-aceastași dzî, sîntul măencic Solohon și sînții măencici Iraelie, Pavlin și Venedim. Și iavleniia sîntei icoeni Domnului Ius Hlăblos, acei nu de mini făcută, ce-i în Camuliane.

Între-aceastași dzî, sîntul măencic Solohon și cei cu sine.

* Matehei 24 28, Luca 17 37

** trup, cadaver, silv, coast.

*** 2 Corînth 5 1

**** apu 16 7

Acesta era în vremea lui Maximian Împărat, egiptean de rînd supt boieria lui Campanie Tribunalul cu alți trei mii de voinici ce sosise cu Campan de la Halchedon, poruncind căpitanul hotogilor să-și silască ceatele a jărvi idolilor. Și tote ciatele ducea jărve și Campan inca dzăa pîlcului său să facă porunca împărătească. Deci, toți jărvind, numai trei să pusură pomoci: Soloh, Pamfampir și Pamfalon, Mărturisindu-să creștini, fură muncii și-nceordați, că le-au reșit sputeale. Și-ntr-acealea munci s-au săvîrșit Pamfampir și Pamfalon. Iară sîntul Solohon s-au întărit și pre Hristos chema intr-agiutoriu. Și pre Campanie minie ocărînd bodzii. Și-i băgă sabia în gură și-i turnară vin de la idoli. Iară sîntul apucă fierul de-l zvîrli și rumpă legăturile și stătu sănătos naintea tiranului, slăvind pre Isus Hristos, iară pre cneajul ocărînd; i-au venit din ceriu glas întărînd și îmbărbătînd. De-acii, îl traseră gol preste hîrberi ascuțite, legat de picior de 7 ori, de i s-au rujdit trupul cu greale durînd. De-acii, îl spînzurară de mina dreaptă și-i legară la piciorul sting piatră grea, din ceasul al 6 pînă al 9. Și nu s-au dat a să lepăda de Domnul Hristos. Și, tîndu-i curmeiul din spînzurătoare, deade gios și stătu în picior de zdravăn. Și, fiind sara tîrdziu, i-au bătut o trestie sîntului în ureache de leșină de dureace.

Și, ducîndu-să ostașii, veniră creștinii de-l luară cu cerga și-l dusără în casa unii văduve. Și gîsind pîine și apă și dînd molitvă creștinilor, căută spre ceriu. Și-deade sufletul în mina lui Dumnădzău.

Intr-aceastași dzi, cuvînt de la sîntul Dionisie Areopaghit, / cum nu să cade greșii a-i blăstăma, măcară de-ar greși și lui Dumnădzău.

Marele Dionisie dzice: "Fîindu-mi în Crit, mă priimi sîntul Carp, om de-ar hi ș-altun de dînsul. Că, pentru multă curăție a minții lui, cătră bogovădanie fu de treabă. Deci să sputm de dînsul ș-aceasta. Că nice la sintele nu începea taine a sluji, deaca nu i să vrea arăta videnie, întii la-ncetul multivelor.

Și spunea că: «Dănoară, mă scrîbi unul din necredincioși pentr-afia că întorsease pre unii de la besarică cătră a sa păgînăție. Și trebuia pentru amîndoi să fiu făcut rugă și iau de la Dumnădzău agiutor: pre ceia să-ntorcă și pre cela cu bine să-l biruască și nepărăsînd a-l dojeni spre folos și așa a-l aduce la cunoștința lui Dumnădzău ». Și nu o mai pătîșa aceasta fericitul. Dară atunce nu șt' cum pică carce rău și amar în suflet asupra scribtorului aceluia. Că, deac-au însărat ș-au inopnat, avînd obiceia na cea vreme sîntul Carp a sta la rugă dumnădzăiască. Și, cum sta de să ruga la Dumnădzău cu cîntare și vorovă, să ovilia și să tînguia și grăia că: «Nu-i cu dreptul să fie vîii omenii cei bezbojnici carii strîmbadză calea lui Dumnădzău cea dreaptă». Și acestea grăind, să ruga la Dumnădzău să-i ardză fără milă, să-i concenească. Și aceasta grăind el, îndată ș-vădu casa în carea sta deșchiată de sus, deasupra, în două și pară de foc pugořită naintea sa. Iară sus, în spatele ceriului, și pre Isus Hristos și mulțime nenumărată, în chip de omeni, ingeri dvorind naintea Sîntiții sale. Și acestea prăvind sus Carp, să minua. Și deaca căută gios, vădu pămîntul crepat, prăpaste întunecată și pre omenii asupra cărora ruga umilții stînd la gura prăpăstii, de era amu să cadză intr-însă. Și acolo în prăpaste, un zmău trăgîndu-să și aoria rînjind, aoria coda întinzînd să-i ajungă, să-i tragă gios în prăpaste. Și era asupra-le și nește bărbați de-i bătea împingînd (pre acei ce blăstăma Carp) să-i dea gios, de era numai cît să cadză de nevoie, rugîndu-să. Și dzicea Carp: «Ca mai mult căutam gios, negîndînd de sus și tînjind căce nu cad mai curund!». Și iarăș să ruga. Și abia ș-au rădicat ochii în sus de vădu ceriul, ca și-n // tîi, și pre Domnul Isus Hristos facîndu-i-să milă de aceea ce să făcea. Și sculat de pre supracrescul scaun și pugořită la acei omeni (peitorii), tînzîndu-le mina intr-agiutoriu. Și ingerii Sîntiții sale îi sprejenia, unii de o parte, alții de-altă parte pre acei omeni (să nu cadză). Și grăi Isus Hristos Domnul nostru cătră Carp cu minule Sîntiții sale întinse, dzicînd: «Bate-mă pre mine săvăi, că sint gata de multe ori și iarăș să fiu răstignit pentru omenii carii o vrea să să spăscă! Și cu drag îm iaste aceasta, decit a-i părăsi căce greșesc! Dară ian căută de vedzi ore plăcea-ți ar cu zmul a lăcu în prăpaste și a te premeni intr-acele lăcăș întunecat, decit să petreci cu Dumnădzău și cu sîntii săi ingeri acei buni și om-dragostivi?!»".

Intr-aceastași dzi, dintru sîntii părintele nostru Stefan, patriarhul de Tarigrad.

Acesta era fiu împăratului Vasilie Machedon, frate lui Leon Împărat, ce-au fost bîrba sintei Theofaniei. Incă din tîneurețe fu pus patriarh. Și ca un adevărat păstori, iară nu năimît, purtă tuma la bune pșiguni, tote bunătăți făcînd, cu post și cu ruga topîndu-să și mila la săraci și la mișei. Și ca o floare curată cu dulce miros cătră Dumnădzău ș-au pristăvit.

Intr-aceastași dzi, vitejia sîntilor lui Hristos marturi Alexandru și alt Alexandru și 2 Dionisii și Agapie, Timolau, Romil și Plisie.

460r

Aceștia era în vremile împăratului Dioclitian, Agapie din Gaza, Timolae de la Pont, iară Dionisii de la Triploea Finichiei. Iară Romil era diacon la beserica Diospolei, iară Plisie și doi Alexandri de la Eghiptet. Și ei legându-și sufletele la dragostea Domnului nostru Isus Hristos, propoveauia vederat credința cea bună. Și pierți fiind, dusări-i la Urvan, ighemonul de Chesaria. Și, mărturisindu-să creștini, s-au miniat și le-au tăiat capetele. Și așa mearșără cătră Domnul Hristos.

Într-acești dzii, cuvint de învățătură pentru beție și pentru pocăință. /

Vă rog pre tot omul care va să să pocăiască și să roge Dumnădzău de iertare, ferește-te de vin! Că vinul mult deaca beai pornește pohte și de la suflet gonaște frica lui Dumnădzău! Ceare-ți la Dumnădzău să-ț dea frică de Simța sa și să-ț gonaască pohtele ce te lupă la suflet, de vor să te desparte de Simța sa. Iar te aminte de-ț va dzice gândul că fratele tău are orece asupra ta, nu te zăbăvi, ce te du de te-mpacă! Și de ai vrut gind asupra-i, iartă-i și-i dă pocănie fratelui cu smerită umilenie, iară nu fi jestic asupra fratelui tău! Că ne silește firea cu zavistie drăcească a ținea minie fratelui! Dară avem porocă să ne-mpăcăm pururea naintea lui Dumnădzău, smerindu-ne și naintea oamenilor! Dară pentru meseritate niceș să crinim, ce să ne lăsăm pre samă lui Dumnădzău cu totă inema!

Cuvint cum să cade cu frică a sta în beserică.

A tot creștinul vine înger de la Dumnădzău socotitori, numai noi să nu-l gonim cu fapte reale. Că precum fac albinile de fum și porumbii de putere, așa și sintul înger strajul sufletului creștin fug de păcatele nostre ceale impuțite. Deci, precum dzice psalmul: "Nu-ț da la sminteală piciorul tău, ca să nu dormitează strajul tău!". Ca și cînd neștine ce dvorește naintea împăratului și vorovește cu dinșul și el lăsînd vorova împăratului, vorovește cu slugile sale, așa și creștinul, lăsînd ruga și gîndind gînduri deșecate sau vorovind. Pentr-aceea, să socotim fraților cum dvorim. Că sinții îngeri cu mare frică și tremur dvorese cîntînd la Dumnădzău. Așa și noi cu dinșii și, ca dinșii, cu inemă curată și frîntă și cu frică să dvorim la rugă naintea lui Dumnădzău să ne iarte de greșeale! Amen.

ÎNTR-ACEASTA LUNĂ, 18, svinții măcenici Petr, Dionisie , Hristina Ficiora, Andrei, Pavel, Venedim, Pavin, Iraelie.

Dintr-aceștia sinți, Petr era din Lampsac. // Și adus la boiarinul orașului Evridinei Dacnu și silit să jîrtvască Afroditei strigoiei, dzinei pingăricuanelor. Și ne-nduplecîndu-să, ce mărturis pre adevratul Dumnădzău Domnul și Mintuitorul nostru Isus Hristos. Îl legară și zdrobiră în tot trupul cu leamne și cu rote, de-l umorî. Iară Pavel și Andrei, din Mesopotamia fiind, mearșără la Athine cu boiarinul Dacnu fiindu-i oștaș. Și acolo fiind în prinsore Dionisie și Hristina, luară asupra sa pre acești sinți să-i străjuiască. Și fiind Hristina ficioră și frumoșă și de vîrstă de măritat, o îmbia să să culce cu dinșii. Iară sînta Hristina mai curund i-au întors pre dinșii de la gîndul acel rău și i-au plecatu-i cu sîntele ei învățături, de credură și să creștinară în Hristos. Pentr-aceea, acești amîndoi, Andrei și Pavel, fură împroșcați cu pietri și-mpresurați. Iară sînta Hristină, cădzînd asupra lor, îi tăiară capul ei. Și luă cunună la Isus Hristos.

Într-această dzii, sîntele măcenice femei Tecusa, Alexandria, Clavdiia, Faini, Evfrasiia, Matriona, Iulia și Theodota și sinții măcenici Amflan și Edesie.

Aceștia era în dzilele lui Marchian Împărat din Lidia, frați de maică. Și, mîrgînd la Virit și învățat credința de sintul măcenic Pamfil, astătură naintea boiarinului Urvan. Dintru carii Amflan mărturisînd avedoare și cu îndrăznire pre Domnul nostru Isus Hristos Dumnădzău, bătut fu preste obază și cu picioarele cu ostaișt stropșit. Și, ungîndu-i picioarele cu untură, fu ars cu foc. Și spînzurat, să vedea tot inflat și spart de stropșituri. Și stricală fiindu-i carnea de foc și trăind în mărturia lui Isus Hristos, fu aruncat intr-adîncul mării; și acolo s-au săvrîșit. Iară Edesie, căznit în baia arăului, la Alexandria Eghiptului, vâdzînd pre boiarinul Ieroaclei cum muncește creștinii fără milă, la-ru lovitul-u cu mina sa Pentr-aceasta, fu muncit cu multe cazne și, aruncat în mare, luă cunună mărturie.

Într-această dzii, vitejii sîntei măcenice Theodosiei.

Această svință măcină ficioră era dia Tarigrad, ficiă a creștini buni că, fiind stearpă maică-sa, mearșă la mănăstirea sîntei Anastasiei pentru ruga. Și i să arătă / sînta Anastasiia în miadznopete și-i dzîză: "Nu fi mlîniță, că vei purcede grea și vei naste!". Și deșteptîndu-să, spusă bărbatului. Și-i dzîză bărbatului: "Viu Dumnădzău, că de va fi făt da-l-voi lui Dumnădzău, de-a fi fată da-o-voi sîntei Anastasiei!". Deci, deaca născu, era fată. Și, botodzînd, i-au pus nume Theodosia. Și, deaca trecură 17 ani, murî tatăl ei, iară Theodosia mearșă la mănăstirea sîntei Anastasiei și să feace călugăriță.

Și, odănoară, stînd ca la miadzânopce la rugă, să ivi dracul de-i dzîsă: "Theodoso, te pui in price cu mine? Eu voi cerca om, de te-a face de ti-i lepăda de Hristos și de-nchinăciunea iconei Lui!"

Și, preste puțină vreme, luînd împărăția Leon Spurcatul Isavrul, rădică gonă asupra creștinilor pentru sîntele icone. Și gonî pre sîntul Gherman Patriarhul de la scaun. Și sîntele icon ce-s făcute in cîntea lui Dumndăzîu le scosă și le zdrobi. Carile arăta chipul Domnului Hristos cum s-au născut din sînta ficioară Maria, cum fu purtat in sîntele brațele Ei ceale ficioarești prunc și cum l-au aplect, l-au culcat in iasle, cum sîntii îngeri din ceri, la Născut, l-au slăvit și păstorilor l-au mărturisit, cum vilhonicnici de la Răsărit i-au inchinat daruri, cum au mărș la Eghipt, cum iarăș s-au întors in Nazaret. Cum au crescut, cum au petrecut, cum s-au botedzat de Ioan in Iordan, mărturisindu-l din cerul deșehis glasul Părintelui iubit al său Fiuu și Duhul cel Sînt in chip de porumb pugoș și odîhnînd pre însul. Și alalte sîntele icone, in carile arată minunile ce-au făcut și învățăturile. Și in Cana Galileiului, din apă făcînd vinul la nuntă, înția sa minune și piimile înmulțind din cinci piini la cinci mi de nărod, prinosără 12 coșnițe. Și alte într-arl rînd. Și învierea morților și slăbănogilor sculare și săcilor, ologilor, orbilor. Și scularea lui Lazar de patro dzile mort impuțit. Și patimile Sîntiții sale și răstignearea pre cruce. Și îngroparea Sîntiții sale și arătarea cătră sîntii săi apostoli și pipăirea Thomei și înălțarea in ceru, cu slavă mare, din muntele Eleonului, denaintea mulțimii ucenicilor. Și trimiterea Sîntului său Duh ce-au trimis ucenicilor de la Părintele luînd. Aceaste sîntele icone cu aceaste chipuri sînt ce arată tuturor, nu numai proștor ce nu știu carte, ce și căr- // tularilor camai multă dragoste pre Dumndăzîu aprînd, prăvidu-le și cîntîndu-le, ducînd cîntea sus cu inema la Dumndăzîu.

462r

Dară și iconele sîntilor, scrise veteliile lor și muncile ce-au răbdat aceaste sîntele icone de cîntele lui Dumndăzîu le strica ca și un vrăjmaș cumplit, cînd nu pote strica la trup, el strică la haine, ca cînele. Așea vrăjmașii lui Dumndăzîu, nepufîndu-i strica Sîntiții sale, strică iconele, șaruri și leagne nevinovate și nesimțite, pîindu-le ocări mincinoase. Că cela ce ocărește vasul sau haina sau armele sau chipul cuiva ocărește pre cela a cui sînt lucrurile. Că de-au fost la cîntele, in leagne veache, iconele de lemn și de piatră și de aur și de aramă o-au fost cortul legii cosut tu cu chipuri de îngeri și chivotul cu heruvimi și calapetzma și leaspedzile, cu cit mai virtos aemu la creștini sîntele icone. Că idolii păgînilor s-au părăsit, acia ce ducea cîntele dracilor și la păcate îndemare cu Zevs la spurcările tote ceale trupești și cu Afrodita la curvii nestîmpărate, cu Bahus la beție, cu alții la alte răutăți, tot fealiu! Așea era idolii păgînilor, de ducea cîntele dracilor și pierdere sufletelor!

Iară sîntele icone duc cîntea la Dumndăzîu și îndemn creștinilor spre spășenie. Deci așea ael păgîn și fără-de-leagne Leon Isavru sfărîma sîntele chipuri! Și era la porta cetății Tarigadului o iconă a lui Isus Hristos Domnul nostru, bătrînă, făcută cu pietriceale ce să chiamă "musie". Învăgă să o strice cu ciocanele. Și, suindu-să pre scară stricatoriul, alergă sînta Theodosia cu alte călugărițe de-l obori gioc cu scara și muri.

Și meară și la patriarhul Anastasie Ereticul ce stătu in locul sîntului Gherman de-l pînosit și-l feace vrăjmaș Besearicii lui Hristos. Atunce, ael spurcat trimisă mulți oștași la mănăstire, de tăie tote călugărițele in sabie. Iară pre sînta Theodosie o băgă in temniță, dîndu-i cite o sută de rane pre dz. Și a opta dz, îmvăgă de o purtară prin tot țîrgul, bătîndu-o. Și, sosînd la Tîrgul Buorului, o ucisără cu un corn de areate, aflînd in drum cela ce o ducea. Și așea deade la Dumndăzîu sufletul ei sînta lui Hristos măcenită.

Într-aceastași dz, cuvînt din Pateric, de pocăință.

Veni un om la avva Sison Thiveanul / și-i dzîsă: "Voi să mă fac călugăr!". Și-l întrebă starețul: "Dară ai ceva pre lume?". Și el dzîsă: "Am un fiu ". Și-i dzîsă starețul: "Pasî de-l leapadă in pîrîu! De-acîi te călugărește!". Și să dusă să faci așea. Și acum vrea să-l arunce într-apă pre cucon. Și-ndată trimisă starețul de-l opri să nu facă. Și el răspunsă: "Părintele așea mi-au dzîs să fac!". Și-i dzîsă trimiseul: "Nu-l arunca!" și-l lăsă. Și veni la părintele de-l feace călugăr. Și forte era ascultoi poslușnic și bun cu viața, de s-au spășit.

Într-aceastași dz, cuvîntul sîntului Efrein Sirinul: "Cum să cade sîntele și adevăratele creștinești cărți a le citi cu de totă nevință și socoteala".

Frate, cîndu-ți vine asupra gîndul cel viclean, zmulge-ți sabia, adecă frica lui Dumndăzîu, și-vei tăia pre toți vrăjmașii! Și-n loc de trimbăți aibi dumndăzîeștie Cărți, că in ce chip trimbăți stringe oșteanii, așea sîntele Cărți strigă cu noi și string gîndurile nostre la frica lui Dumndăzîu! (dară cărțile sînt sînt acealea cite are sînta besearică pravoslavnică carea iaste de la Hristos prin sîntii

* Deanie, 2:33.

apostoli și măcenici sfetitelii mărturisită. De inște și pină astădz în cinci scaune mare a toată lumea patriarhi, cel de Ierusalim și de Antiohia și de Alexandria și de Tarigrad și cel de Mose). Și iarăși, cum trîmbia strigînd la război îndeamnă și pre cel nedeprens a să nevoi asupra vrăjmașului, așa și dumnăzăștile Cărți invitează și îndeamnă a nevoi la fapte bune și te întărește asupra chinurilor! Pentre-aceea, frate, silește-te a deașa a ceti la sintele Cărți, pentru să-ți stringă gîndurile ceale împărășiate de vrăjmași! (Dară de cărțile iconoboreților și altor erectici te ferească ca de otravă!) Și te stîmbește, iubituile, te nevoiaște pururea gegriur cetii la sintele Cărți, să te-mvește cum vei scăpa de lațurile vrăjmașului și să agiungi la vechinica viață! Că scorneaște și dojeneaște mintea înșelată cetiului sintelor Cărți și dăruiaște omului a înălțare la Dumnădzău.

463r Așa scrie în Psalom: "СЪПРАЗНИТЕЛИ ИРЪЗЪМЪИТЕ, ИМО АЗЪ ИСЪВЪ БЪГЪ"¹⁹, Ascultă-mă, frate, că dobindește înălșul lui Dumnădzău cine să-ndilpnească pre- // giur sintele Cărți cu inemă direapă! Deci, frate, nu te leni de spăsenia sufletului tău, ce te indilpneacă cu cetiul și cu ruga, că-ți va lumina mintea și vei fi întreg și cu totul deplin! Că Dulul cel Sint îți grăiește: "Te fă ca erbul ce-ți vești bea dintr-insă și-ți vei așteptînd și dorînd să vie la izvoră de ape, la dumnăzăștile Cărți și vei bea dintr-insă și-ți vei îmbrășă seata carea te aprinde cu chinurile!". De au nu știți, frați mei, că ne-au chemat împăratul împărăților și domnul domnilor la nunta Fiului său iubit! Deci a ce ne lenim, a ce ne nevom să ne agonisim haine curate și lumini luminate și-n undelemn în vasele nostre, că gol și străios nime nu întră acolo?! Iară de-i vrun buiac și gubav și va năvăli de-a întra fără haine de nuntă, știți ce va păți acela? Că va dzice împăratul: "Lezați-i minule și picioarele și-l aruncați la-nunțarecul osăbit, unde-i plînsul și scrișăntul dinților!".

ÎNTR-ACEASTĂ LUNĂ, 19, svîntul СЪПЪНОМЪИИЪ Patrichie, episcopul de Prusa, și cu dîsul Acachie Menandru și Polien.

Dintr-aceștia, Patrichie, pîrît că-i creștin, astătu naintea eparhului Iulie. Și, apucîndu-să acela în tot chipul să-l potă domoli, aducîndu-i vorove și dzicînd că izbucnirea apelor celor fierbinți să fac ferbinți din grîjitura dumnădzăilor și să varșă pentru binele omenilor. Iară sîntul i-au răspuns înprovră și dzîsă: "Așa-i, pentru binele omenilor izbucnese apele calde de varșă, dară cu putearea lui Isus Hristos Domnului Ce-au tocmît două locuri, unul plin de bunuri în tot binele, unde direpți să odînesc, iară altul de întunecare și de foc, unde să vor osîndi păcătoși după învierea cea din morții! Și cum că focul în toată fapta l-au băgat Dumnădzău și cu alalte stihii l-au mestecat și iaste dară din sus de învîtoșitura," foc și apă și iaste și dedesuptul pămîntului de unde izbucnesc de dau în sus apele. Unele apropiindu-să de foc, sînt fierbinți, altele depărtîndu-să departe, sînt răci. Și cum că acel dedesuptul / pămîntului foc iaste muncitoriu sufletelor celor necurați și necredincioși. Iară cea camai de gîos apă în cristal înghețată mămurită Tartaru să chiamă, unde-s bodzi elinilor strigoii acela de ș-au agonisit acolo a lacui.". Și de-aceștea multe alte deaca spusă, poruncînd boiarinul, fu sîntul aruncat în mijlocul apelor ce izbucnira fierbinți, de ce eale mai virtos betejăr pre slugi ce-l aruncară decît pre sîntul. Și țeși sîntul viu nevătămat și primi tăietură de sabie cu Acachie și cu Menandru și cu Polien, de te tăiară capetele. Și să face săborul lor în casa sîntei Dumnădzău-Născătoare.

Într-aceștia dzi, sîntul măcenic Caluf Eghipteanul.

Acesta sînt măcenic Caluf, martur lui Isus Hristos, era în dzilele lui Maximian din Thivaida Eghiptului. Pentru mărturia lui Hristos prins fu de ighemonul și spînzurat cu piatră grea la gramudzi. Și bătut, de răspunde: "Eu doresc slava împărășitei de la Domnul meu Isus Hristos și pentru Sînția sa voi răbda tote rane și cazne!". De-acii, pугorîndu-l și silînd și ne-duplectînd, l-au aruncat în foc. Și așa ș-deade la Hristos sufletul.

Într-aceștia dzi, precavuos părintele nostru Ioan, episcopul gothilor.

În dzilele împăratului Constantin, acest sînt Ioan lăcuia în lăturea gothilor, născut din părinți ca și Samuil. Și din tinere unghi, să deade la post și la rugă, de fu lăcaș lui Isus Hristos. Și pугorînd la Ierusalim, cutrieră trei ani Locurile Sinte și să-torșă acasă. Și ducîndu-să episcopul locului trimis de Constantin Împărat la Iraelia Thrachiei, fu cesta oprit cu multă rugă de creștinii de-acolo, de-l dusară la Ivri și-l sămnară episcop. Și iarăși ș-au venitu-și acasă.

Și, făcîndu-să sculare asupra aciei țări de Hagan, de-au tăiat pre mulți, scăpă cu fuga la Amastrida. Și ședzu 4 ani acolo. Și, deaca audzi firsenia lui Hagan, dzîsă cătră cea ce era cu dînsul: "Eu, preste 40 de dzile, mă duc să-m întreb giudeț cu Hagan năntem Domnului Hristos!". Și, preste 40 de dzile, învătînd nărodul de spăsenie sufletului, să prîstivi dînd sufletul la Dumnădzău. Și, sosind

* firmamentul

acolo co- // rabiia lui, prorocite de dinsul, atunce sintul Gheorghie, de Amastrida episcopul, îl băgă în raclă cu lumini și cu tămâie, petrecându-l tot orașul pînă la corabie. Și-l dusă la mănăstirea lui, la Parthenon, făcîndu-să multe minuni și-n viață și după moarte, din carile s-au aflat numai vru zecce scrise. Dară nu vrut să mai lungim cuvîntul.

Într-aceastași dzî, sîntul Cornilie și Ignatie de Rusia cea mare.

Într-aceastași dzî, cuvînt cătră giudeace.

Să iai sama bine, giudeule, și să giudeci drept și cu direptate să cerci. Și nu lua mizdă, nice strîmba pe cel drept pentru mizda lăcomind a lua de la vinovatul, macar de ț-i și priiatini! Să nu-l faci bun pe cel strîmb și rău pe cel drept, că giudeuț iaste a lui Dumnădzău, macar de ț-ar hi și frate vinovatul! Nu-i veghea, nice-l pune în capul dreptului, că vine foc mare de la Dumnădzău asupra cea ce giudeacă strîmb! Și pentru laerămile dreptilor cu morte cumplită va certa Dumnădzău pe acia ce fac giudeace strîmb! Și cucozii lor s-or sînge și mai cumplit să vor munci decît Sodomul și Gomorul, în focul nescîns, cînd Dumnădzău va giudeca lumea! Pentr-aceea ț-ad aminte, giudeule, și fă direptaș giudecată! Nu fățări nămaru, nice te lăcomi la mizdă! Nice priimi la taină clevețe! Nice fii apurig la giudeț cînd giudeci! Nice te mări căce ești putearnic, că de la Dumnădzău ți s-au dat și Dumnădzău iaste putearnic a te certa! Iară dreptii în veaci vor fi cinstiți de la Domnul nostru dreptul giudeț, Isus Ihrisost! Amin.

INTR-ACEASTĂ LUNĂ, 20, svîntul măcenie Thailiei.

Acesta era în dzilele lui Numerian Împărat, 5784. Era de la Livan, tatăl, Veruchie, maică-sa, Rumilia. Învățăș doftoria și fu prins în Azarva, a doa țînut a chilicilor, ascundzîndu-să în neste mastine. Și, adus naintea lui Theodor Boiarinul și neputîndu-l îndupleca să tămăieze la idoli, au învățat să-l sfredolească glezele și / să bage fune să-l spîndzure cu capul în gios. Iară slugie, din puteare buguindu-să, feceră așea unui trunchiu de lemn și spîndzură lemn de-l bătea, pârîndu-le că bat pe sîntul. Iară boiarinul l să părea că slugie fac un ris. De-acii, învăță să arunce pe sîntul în mare. Și ieși sănătos, nebetel și încă îmbrăcat cu veșmint alb, a minune. De-acii, îl scosă la luptă cu fierle, să să lupte și din fieri ieși sănătos. Apoi, în orașul Edesa a eghielor îi tăiară capul.

Pentr-a lor sinte rugă, Dumnădzău miluiaște și ne spăsește. Amin.

INTR-ACEASTA LUNĂ, 21, pomenirea sîntilor slăviți, de Dumnădzău cununăți și-n tocmă cu apostolii mari împărați Constantin și maică-sa Elena.

Acest mare fericit și în veaci cinstit întru împărați Constantin era ficior lui Constantie celui ce-i dzic "Veardele" și al cinstitei Eleni, că Consta era nepot lui Clavdie, împăratul de Rîm, demaine de împărăția lui Dioclitian și a lui Carin Împărat. Acesta Consta, tatăl sîntului Constantin, alegeîndu-l Dioclitian Erculie să fie pârtaș împărăției cu Maximian Valerie și pornind acești doi, Dioclitian și Maximian, gonă mare asupra creștinilor. Iară Consta, tatăl sîntului Constantin, singur era creștinul cu milă și cu blîndeaje, lucrînd mai mult cu ceia ce se nevoia pentru credința Domnului Ihrisost, prin sfeatănicii și pârtașii poruncilor împărătești. Acesta Consta, învățînd credința creștinească și pre iubitul său fiu Constantin, care mai apoi fu și întiul creștinilor împărat, îl lăsă să fie, după sine, împărat în scaun, la ostrovele Vretaniei. Care deaca înjaleasă ce făcea la Rîm fiul lui Erculie, Maxentie, fapte păgînești și lepădate și spurcate și pingărite, pomîndu-să din dumnădzăiască rîvnă, purceasă asupra lui, luînd pe Dumnădzău într-agiutoriu. A căruia vâdzînd Dumnădzău curăția sufletului, întii i s-au arătat prin vis, de-acii, dzua amădzădzî, hărăcînd cu steale scrisă sămnul crucii cu ceaste // cuvinte: **ⲠⲚ ⲘⲐⲚ ⲘⲐⲚ ⲘⲐⲚ ⲘⲐⲚ ⲘⲐⲚ**!". "Cu acesta sămn, învînce!".

Vru iarași de să arătă om-iubitorul și lui și celor dostoicni. Deci, luînd îndrăznire cu chipul cînstitei cruci, făcîndu-o de aur, mearsă la Rîm. Și, bătînd războiul, surupă pe acel păgîn răpitoriu, pe Maxentie, în pîrîul Tiverului, rumpîndu-să podul supt dînsul. Și să necă acolo, la podul ce-i dzic "Vulvia" sau "Bulbia". Ș-a izbăvit din tirania lui cetățeanii Rîmului.

De-acii purcedzînd, mearsă spre răsărit și vru să facă cetate pe numele său la sorele, unde dzic ce-au fost războiul troilor cu ellinii. Și fu oprit cu dumnădzăiască sămnare, invitat de la Dumnădzău să-zidească cetatea mai curînd la Vizantia. Deci, urmînd vocii lui Dumnădzău, zidi acea de Dumnădzău păzită cetate în numele său, Tarigradul. Și o sîniț închinîndu-o ca o pîrgă și-ncepătura credinții sale la Dumnădzău. Și, cercînd adevăra cunoștință a credinții noastre, au strîns în Nichea de pretînderea arhierie cu mijlocul cărora s-au strigat de s-au propoveaduit pravoslavnica credință. Și fu cunoscut Fiul într-o ființă cu Părintele. Și trîntînd pe Arie supt anatemă și supt blăstîm pe dînsul și pe cei intr-un gînd cu dînsul cu hulenile lor. Și trînițînd la Ierusalim pe maică-sa Elena pentru cercarea

constititorilor Ieame în carile s-au răstignit pre trup Hristos Dumnădzăul nostru. Și cu dînsă le-au adus, lăsînd o parte la Ierusalim și o parte aducînd la Tarigrad. Și sosînd la fiul ei, dăde firși.

Iară Marele Constantin, luminînd Tarigradul cu obnoveniile, adecă rodinile cu praznice, și petrecînd puțin preste patrodzăci și doi de ai ce-au împărățit în Dumnădzău. Și fu adus în cetatea sa, Tarigradul, mîrgînd în a cîmp a Nicomădiei, s-au pristăvîi la Dumnădzău. Și fu astruc în sînta Beserăica a Sinților, cînstit cu mare cuvîmîj, cu provoduri și cu timpînări. Și fu astruc în sînta Beserăica a Sinților, cînstit cu mare cuvîmîj, cu provoduri și cu timpînări. An. 5818 de la fapțul lumii, fiîndu-și în a Sinților Apotoli. S-au împărățit în Rim la cînci mii opt sute optsprece ani, 5818 de la fapțul lumii, fiîndu-și în a Sinților Apotoli și în dumnădzăiasca lui beserăica la țisterna lăcașului patriarhului, depreună împăratul și cu senatorii cu litie venînd și sînta liturghie făcîndu-să /.

Pentru-a lor svinte rugi, Dumnădzău miluiaște și ne spăsește. Amen.

ÎNTR-ACEASTĂ LUNĂ, 22, svîntul măcenic Vasilisc.

Acasta era în dzilele lui Maximian Împărat, din sat din Humilo, din țînutul Amasiei, nepot Anepsei sîntului mare măcenic Theodor Tiron. Și, mainte, au stătut la luptă măcenicească cu sîntul Evtropie și Cleoniche carri au fost împreună viteji cu sîntul Theodor. Și firșîndu-și ei mărturiia pentru Hristos, rămasă sîntul Vasilisc în temniță. Și, avînd și el jelanic să-ș obrișcă alergătura vitejei și rugîndu-să de-aceasta lui Dumnădzău, s-au spodobit arătării Sinții sale, poruncîndu-i să să tocmăscă cu rudemile sale și să mîrgă la Comane, să mărturisască.

Deci measă cu oștașii acasă și sărutînd pre maică-sa și pre frații și învățîndu-i să stea în credința lui Isus Hristos atunce, fu prins de trimișii oștași de la ighemonul Agripa. Deci, legîndu-i și încalțîndu-i cu încălțări de fier, ce avea din nontru cuie ascuțite, și-l gonîia pre drumul Comanelor. Și, sosînd la satul Daenelor, găzduiri aproape la o femeaic, anume Taiani. Și legară pre sîntul la un paltîn sac cu minule napoi. Și, făcînd sîntul rugă, au inverdzit paltînul ș-au infrundzit. Și locul unde sta cu piciorile au așit din zgăul pămîntului izvor de apă. Aceasta vădzînd oștașii și acea femeaic, spun că credzură întru Hristos. Și dezlegară pre sîntul din legături. Și, sosînd la orașul Comanelor, astătu mainte ighemonului sîntul. Și, neputînd a-i îndupleca să tîmîiadze la idoli, feace rugă sîntul de pugori loc din ceriș și arșă capîștea idolilor și idolul cel mare a lui Apollon. Apoi, mîmîindu-să forte ighemonul și înfocînd, porunci să taie capul sîntului și să-i arunce trupul în pîrîu. Și așa ș-au luat sîntul Vasilisc cununa mărturiei în slava și lauda lui Dumnădzău Isus Hristos. Amin.

Atunce era Marele Constantin la Galie, în locul tîtine-său.

Pentru-a lor svinte rugi, Dumnădzău miluiaște și ne spăsește. Amen. //

ÎNTR-ACEASTĂ LUNĂ, 23, prepedobnicul părintele nostru Mihail Ispoveadnicul, episcopul Sinadelor. Era 633.

Acasta sînt cu numele de Inger, Mihail, curățînd pre sine cu întregul vieții și sințîndu-să din brațele mine-sa lui Dumnădzău, sosi de să feace preut lui Dumnădzău cetui de sus. Și, întări de Sinția sa, au stîns ș-au potolit totă bola limbii bogoboreților, astupînd gurile ereticilor, aceale spurc căscațe asupra dumnădzăiescului chip. Și, neputînd răbdă, aceea fiară cumplită, adecă Leon Armeninul, dumnădzăieștile cuvinte a limbii sîntului, că nu s-au temut de îngroziturile lui, mine s-au slăbit la minte, ce au strigat cu glas slobod: "Eu mă închin și cînstesc dumnădzăiasca și preacurata iconă a Mîntuitorului nostru Isus Hristos și a sînta sa Maică! Iară învățătura ta o schiopăscu și nu o bag în samă!" Deci, pentru-aceastea, acel tiran și neomenit, înfocîndu-să de minie, au osîndit în depărtată igrănie pre sîntul. Și sinția sa păzînd chipul cel de pre după Dumnădzău neîntînat și neimat și gonit din loc în loc, au sosit la lăjme largă. Și, așa obrișcî alergătura cea bună și podobîndu-să cu îndoite cunute, s-au adosă cătră arhierii ca un arhieru și ca un măcenic cătră măcenici.

Pentru-a lor svinte rugi, Dumnădzău miluiaște și ne spăsește. Amen.

ÎNTR-ACEASTĂ LUNĂ, 24, prepedobnicul părintele nostru Simeon de Muntele Minunat.

Acasta sînt era în dzilele lui Iustina cel Bătrîn, născut în Antiohia Siriei, în Egipt, în dzilele lui Anastasie Împărat Dicoros, tatăl, Ioan din Edesa și maică-sa, Martha. Cucon născut din rugă, mărturisit mine-sa de sîntul Ioan Botezătorului pînă a nu să zemisli, spuindu-i cum va fi fiul ei, că așa din pîntec și din fașe va arăta seamne bune. Și, cînd fu de 6 ani, cînd încă mine simțirile nu / sînt copte, lăsa totă ceaste pemîntești și mearse la munte. Și petrecu viață aspră, spodobîndu-să adease vîdeii dumnădzăiești și îngerestii, de-l indreptia la bunătăți. Și așa trecu pre din sus de firea omească, hrănîndu-să cu hrană cerească, pînă la firșenia sa. Precum mai pre larg spune istoria lui,

* Iatiani

lăcuit-au întâi 6 ani în mânăstire, pугorind de la munte. Și, de-acolea, s-au suit pe stîlp, de-au stătut 18 ani. Și, de-acolea, încearse la Muntele Minunat, de trăi dzecae ani într-un loc nalt de pieter. Și, suind într-un mic stîlp, stătu 45 de ani. I să string toți ani 85. Dintru carii trăi cei 79 de ani eu trai din sus de firea omenească, pustind și trudind și tote răbdînd. Și s-au răpăosat cătră odihna viecnică în 6074.

Intr-această dзі, sîntul Nichita Stîlptic de Pereiaslav.

Acesta era vamăș lacom apucătoriu, mult rău ficea omenilor.

Și, odănoară, femeia lui herbînd carne la foc, i să arăta în spumele căldării singe. Și vedea în spume mîn și capete de om și picioare; și spusă bărbatului. Și, dintr-aceaca, s-au umilit Nichita și luă frica lui Dumndăzđu. Și lăsă lumea și tote și mearse la mânăstire. Și, neprimindu-l de bătrîn, dară el pusă mare tirpănie, got, mîncat de țințari și tăuni, mărturisindu-și păcatele. De-acii, l-au primit. Și, deaca l-au călugărit, pusă Nichita mare podvig, ferecînd trupul cu șine de fier, preveghea la rugă. Apoi și-fecae stîlp și, trăind într-insul, multă pacoste răbdă de la draci. Și biruind tote, s-au spodobit a ișteli bolnavii. Apoi l-au ucis nește tilhari, gîndind de avara c-or găsi la dînsul, vădzînd fierul lucid ce era ferecat. Și s-au îngropat într-aceaeși mânăstire a sîntului mare măcenic Nichita. În 6694.

Din minunile Precăstii pentru un păcătoș ce l-au iertat Dumndăzđu pentru ruga Precăstii.

Era un oștaş, un vitează păcătoș, scîrnav în tot feal de păcate, mai virtos în curvie. Și avea femeiaie înfălcaptă, cu frica lui Dumndăzđu, de-l dojenia și-i aducea aminte de muncile și de giudeț, stîrîndu-l la pocăință. // Și l-au înduplecat a posti postul Precăstii și tote agjunurile praznicilor cu pîine și apă după 9 ceas în desară, dănăoară.

Și, luînd obiceia bun a sta ades naintea sîntei icoanei Precăstiei și cetia cu frică smerită sărutarea sîntului arhanghel Gavriil, adecă "ѦДЕ АДУ РАДНИСИ ИВРАДОВАНА МАРИ ГЪ СТОБОГЪ БЕСЕНА ТЫ БЪЖЕНА И БАСЕНЪ ПЛОДЪ ЧРЕДЪ ТВОЕГЪ ИС ХРЪ" și alte cite știa. Iară într-una de dzile, întră în sînta besearică și, rugîndu-să naintea sîntei icoane carea zugravii număsc Eleusa, că (îne în brațe pre Domnul prunc, văzđu minune preaslăvită. Ce l-au arătat mult milostivul să să umilească inema lui, să-ș urască păcatele. Precum și fu. Că văzđu pre stăpînescul prunc și era tot rănit. Și de prin rare cura singe prospăt, cum vrea fi rănit într-aceal ceas. Iară viteazăl să umili la inemă și plînsă amar, rugîndu-să cătră preasînta și dzicînd așea din tot sufletul: "Prea dulce și milostivă Domnă, fie-ți milă de un necurat și soleaște la Domnul să mă iarte, că ești solă și rugătoare la Fiiu-tău pentru greșii!". Atunci audzi glas de la sînta iconă grăind: "Voi, păcătoșilor, mă mărturisiți numai cu limba «Maică milei» și cu fără-legile vostre mă faceți «Maică mîhnirii și scîrbi!». "

Iară el, audzînd aceastea, căzđu cu fața la pămînt. Și țindu-să, dzicca: "Stăpîna și Domnitoarea mea, nu mă urgisi pre un ticăloș! Ce, ca o milostivă rugătoare pentru greșii și agiutore, fă rugă pentru mine, că mult pote ruga Sînjiii tale, Domnă preasvîntă cătră Stăpînul!". Așea dzicînd viteazăl cu fața la pămînt, necutedzînd rădica ochii, adde pre stăpîna și dzisă cătră Domnul: "Fiiu meu, dragul meu, miluiaște pentru libovul meu pre acest păcătoș care cade cu lacrimi și să ispoveduiaște de greșele sale!". Iară Domnul răspuns: "Nu mă dodei, maică, pentru acești, că nu iaste vreedne de iertare!". Iară Sîntia ei dzisă: "Ț-ad aminte, dulcele meu Fiiu, dragostea maicăi, că te-am hrînit de te-am crescut, cu ațta dor aplecîndu-te la sîn și iartă-i lui fără-legile!". Iară Sîntia lui dzisă cu direaptă giudecare: "Maică, nu poci să te ascult de-aceasta!". Și Sîntia Ei dzisă: "Nu ceiu să-l giudeci cu dreptul, ce cu nesămuita Ta milostivire, de vream că toți mă număsc «Maică milei »". Și-i dzisă Hristos: "Nu bănui că nu te ascultu de-aceas / sta, ce-ț ad aminte că cu încă m-am rugat de trei ori cătră Părintele meu la vreama patimii : «De vrea fi puțință să izbăvască omenimea cu altă socoteală, să nu iau morte!», dară nu mi-au ascultat". Dară deaca văzđu mult milostivă stăpîna că mulțimea fără-legilor viteazăului oprîia mila lui Dumndăzđu, plecă genunchile și preasvîntul ei cap să i să inchine, ca să-i silească cu samă ca aceasta a smereniei milostivirea om iubitorului spre milă, cum au și fost. Că, cum o văzđu că plecă să să-nchine, nu o lăsă, ce fi dzisă: "De vream ce-i scris în lege să cinstească tot insul pre tață și pre maică-sa, nu-ț voi călca cererare! Deci fie iertate aceștiua păcatele! Și pentru sîmul împăciuniei, apropiadze-să și să sărute pre tote ranele meale!" Aceastea audzînd viteazăl, să sculă bucurîndu-să. Și s-apropie de sărta ranele. Și, sărutîndu-le, să tămăduia; pînă le sărută tote și să tămăduiră tote de ispravă.

Deci, luîndu-și adevărînjă iertării sale și mulțîmînd lui Dumndăzđu și pururea Ficioarei, Preasîntei maicei Sînjiii sale, fișii videnia și să dusă acasă de spusă femeii sale. Și plăti tote stîrbăuțle și deade milostenii multe. De-acii, să învoiri amindoi de să călugăriră, unul la mânăstire și ea la călugărie. Și să spăsră în slava Sîntei Troițe, Dumndăzđu nostru.

Pentru-a lor sînte rugi, Dumndăzđu miluiaște și ne spăscăste. Amen.

întărind pravoslavniciei cu sintele învățături. Și spusări de dinsul tiranului. Și-l chemă de-îl să să leaude de închinăciunea sintelor icone și să fie în creșă lui și să să iscălească într-acei uric mîncinos. Și nu s-au înduplecat a face aceea, ce mai virtos înfruntă pre împăratul, făcîndu-l eretic. Și fu urghisit la-nchisore, unde multe năpăști răbdă de acei fără -cuge și strîmii iconoboreți. Și s-au pristăvit, slăvind pre Dumnădzău.

Intr-aceastași dăz, stradaniia sau vilejiia sintului mare măcenic Gheorghie cel Nou, ce-au strătuit de necuratul Selim, împăratul turcesc, în Sredța, cetatea bălgărească.

Acest sint Gheorghie și fericit născut iaste din părinți credincioși Ioan și Maria, căpetenii cetății Sredței. Sositul la bătrînețe fără cuconi, să ruga lui Dumnădzău și Precăstii și marelui măcenic Gheorghie de Capdochia cu milostenii și cu bunătăți, ca Avraam și Sarra, la besearica sintului Gheorghie venind în tote dzile la rugă. Le deade Dumnădzău cucon și-l botezdară în numele Tatălui ș-a Fiului ș-a Sintului Duh, puindu-l nume Ghiorghie, pre numele sintului besearicii. De-aci, crescut bine și învățat carte, pre toți vîrstnici întrecă în tote ca alt Iosif Preacrasni, curat și luminat. Și, cînd fu de 25 de ani, pristăvindu-să părinții la Dumnădzău, începură seitiia a-l măguli, să-l păgînescă cătră Moamet. Și-i punca în cap tafie, un fealiu de căciulă ce purta ei în cap cînd intra în migit, de-ș fac corban draclui. Și le răspunsă sintul cătră seiti: "Nu să cade nouă, creștinilor, a căuta la obiceiete păgînilor, nice tafuri în cap să purtăm, nice a ne lepăda de Domnul Hristos Dumnădzău adevărat, / Tvorēt ceriului și pămîntului și de Sintul Botez de avem de la Sinția sa! Dară cui aș create, au doră lui Malmet, că nice-i de la Dumnădzău, nice de la prorocii lui Dumnădzău, nici de la apostoli, ce iaste de la satana și căpitan oștii lui satana și portă stiagul diavolului! Cărea nice voi nu știți, îmblați rătăcind de la calea dreapătă!"

Așea le dăzîsă sintul Gheorghie și cu mare glas luminat mărturisii pre Isus Hristos Tvorēt ceriului și pămîntului ș-a totă vădzută faptă și nevădzută. Și, șchiopindu-le în obrazē, îi feace păgîni. Și tafia o luă de o trînti gios și o călă. Și-ș dăzîsă: "O, Gheorghie, ce stai?Hristos te chiamă!". Decii în prisnăre turcii și-l dusără naintea ighemonului, pirîndu-l. Iară ighemonul, vădzîndu-l stanic și de-a firea, începu a-l măguli, giurîndu-l de la-mpărat multă și mare cinste. Iară măcenicul lui Isus Hristos limpede și luminat mărturisii pre Sinția sa naintea tiranului ș-a nărodului, iară leagea turcescă ocări și o schiopi. Și, aprînzîndu-să de minic, ighemonul bătu fără milă pre sintul gol cu toiage, de-l dumez sărînd carnea în sus. Și sintul nu să înduplecă. Și învăț de-îl tărău cu cuțite tăieturi adînci și, prin tăieturi, pusără luminări aprinse de la cap pînă la picioare. Și-ncepu trupul sintului a să topi de bobotate ca ceara și șîngele să vărsa la pămînt. De-aci, îl purtă pre ulițe cu timpene cu ocări, certîndu-l pentru Mahmet, căce ocărește și leagea lor cea srajînescă turcescă. Iară sintul să ruga lui Dumnădzău în taină și pre turci dojenia să creadză întru Domnul nostru Isus Hristos.

De-aci, stăbind sintul și leginind, îl aruncară în foc pre sintul măcenic a lui Hristos Gheorghie. Și aruncară ciolane multe spurcate spurcații în foc, ca să nu cunoscă creștinii moștile sințiilor sale. Iară Dumnădzău proslăvi pre ogodnicul sințiilor Sale. De năprasnă stătu nuor pre ceriu cu ploie și tunete groznicē și sfînsă focul. Și să spămîntară spurcații de minunc și fugiră. Și țînu nuorul și ploia și tunetele totă dzua pînă în nopte. De-aci, s-au ivit la moștile sintului măcenic lumină multă, de s-au luminat tot locul acolo.

Decii protopapa besearicii sintului mare măcenic Gheorghie de Capadochia, cu creștinii mearșăra la giudeațe cu bani, de le deade moștile sintului. De-aci, mitropolitul chir Ieremia cu tot chirul și săborul // veni cu litie, cu cîntări și tămăii la sintele moștii. Și rînră ceneșă în lături și aflară întreg trupul sintului, nestrîcat de foc, iară ciolanele ceale spurcate tote s-au topit. Și, pre unde purtasă pre sintul la ulițe, picăturile șîngelui sintului lumina la pămînt ca nește lumini aprinse. Și luînd sintul, îl pusără în raclă și-l băgară în sînta besearică a sintului mare măcenic Gheorghie, provodindu-l cu cîntări dumnădzăiești. Unde și pînă astăzi iaste cu darul lui Dumnădzău, multe isșcalenii făcînd cărora vin cu credință. Post-au atenci văleatul 7022, luna lui mai, 26.

În dzeace ani după prestăvleniia lui Stefan-vodă celui Bun ce-au domnit 47 de ani în Moldova, în dzilele fiului său Bogdan-vodă.

Cuvînt cîne iaste din besearică și nu ascultă pînă la firșii.

Era un stareț prorozhliv cu duhul în mănăstirea Peccerscha la Kiev, în Țara Rusască, anume Matthei. Dăndoră, sfîndu-și în sînta besearică la locu-și, ș-a ur rădicat ochii de-au căutat spre frați, la

* Euz 39:12.

** Moldova

imbe strane, in cîntare. Și vadzu pre draclu in chip de leah, cu poia plină de flori lipicioase și imbla pre la frați, de arunca de aceale flori spre dinșii. Și de care să lipia, sta puținel și-ș făcea priție de ieșina la afară și să ducea de domnia, iară la care nu să lipia în florea, acela sta virtos la slujbă plină la oput. Acesta deaca vadzu starețul spusă fraților. Și audzind, să-nără să nu mai iasă din beserica în pînă la oput.

Pentru a lor sinte rugă, Dumnădzău miluiește și ne spăsește. Amen.

INTR-ACEASTĂ LUNA, 27, svințul СЪВНОМОНІА Елладіe.

Sîn

Olom, Ełladie, de preuțe

cu sîngele și mestecă de mărturie.

Acesta svinț, curățînd pre sine de la toată imăciunea și deaca să feace vas priitoriu Sîntului Duh, fu pomăzuit cu alestăru lui Dumnădzău arhieru. Și, încredințindu-i-să chivernisala besericii lui Isus Hristos, cu un păstoriu, gonima / amu lupavii omeni de la urma sa. Iară cu un măiestru chivernitoru o chivernisa, ferindu-o necălăta și nevăjîtă de la tot răul.

Și aducîndu-l tiranii naintea lor legat, atunci mai virtos au luminat mințile credincioșilor. Căce mărînd cu osîdie cătră șanțuri și strîgînd: "Slobod credința cea bună", fu dat în multe cazne. Și strujîndu-i carnea, i să ivi Domnul Hristos Dumnădzău nostru de-i tîmădui tot răul ranelor și-l feace camă cu unemă. Apoi, împlîndu-să tiranii de minie, l-aruncară în foc pre sîntul. Și, neprîdzîndu-l focul, pre mulți trasă la credința lui Isus Hristos. De-acii, mai muncit cu bușurile au dat în mîna lui Dumnădzău sufletul.

Într-această d_zi, sîntul СЪВНОМОНІА. Terapont fost-au în d_zilele lui Valerian Împărat, vălent 7759, muncit de Iulian și legat închis în temniță. De-acii, îi scosări de-l mistîgnîră la pămînt, în patru pari bătuți în pămînt, de min și de piocire, cu fața în sus și bătut cumplit, de să adîpă pămîntul de sîngele lui sînt. Și crescu parul de să feace copaci mare. De-acii, adus în Thracie, lîngă apa Erma și acolo mult muncit, au dat la Dumnădzău sufletul.

Într-această d_zi, preneniia cinstitelor moștii a dintru sînți părinți noștri Trei Svetiteli, Chiprian, Fotie și Iona de Kiev, ciudovoreț a Rosiei. Dusu-i-au la Mose, în beserica cea novă de uspenei Preacistei Dumnădzău-Născătoare, pre sîntul Iona na stînga, în unghiul părentelui domnie de cătră curtea pătarihului, iară pre Chiprian și pre Fotie na dreapta, în unghiul unde-i ednengenă sîntă a Domnului Hristos, vălent 6987 (în 22 de ai a domniei lui Ștefan-vodă celui Bun de Moldova, cînd începu a face cetatea Chilia. Acest Ștefan-vodă, în al șaseleca an a domniei sale, ș-au lunt domnă pre Evdochia, sora lui Simeon Împărat, de la Kiev).

Într-această d_zi, sînta măcenița Theodora și Didim.

171r **În d_zilele lui Dioclitian Împărat, prină la Alexandru Ighemonul, Theodora mărturisă pre Isus Hristos Dumnădzău și Ivoreț proschit cu Tatăl și cu Duhul Sînt, Troiță sîntă de o ființă nedespărțită, o premeni în banetele lui și o sloboză. Pentru-aceea, fu aruncată la curvărie. Și Didim să feace că mearge la dînsa, Apoi și pre dînsa prînzînd, o tăiară și o băgară în foc. Și așen-ș luară cununa împărăției cerului de la Isus Hristos Domnul nostru.**

Într-această d_zi, cuvînt a dintru svinți părintele nostru Ioan Rost de Aur pentru ceia ce fece strîmbătuți și asupcālă țării și mișcelor.

"Pînă cînd nu veț mai sătura aduînd și grămădînd foc în capetele voștre, laconilor! Derepentea nevinovaților călcați, boii sărciorilor în zloți îi mînenți, plugurile pustiți, fruptul și hrana casii lor o sterpiți, de pine îi sărăcici, de-mbrăcăminte îi goliți, să-mbogățiți casele voștre și să cruțați ficiorilor voștri! Pitețele sărciorilor și asuprîților de voi strigă la Dumnădzău asupra capetelor voștre și asupra caselor voștre că strîngeți ca iadul, să inghițiți tot! Dară știu și nu veț mai avea, că șaful s-au lunt de la voi și strînsura ce-aș strîns în pîntece cel de iad cu strîmbul, avearea mișcelor strigă asupra voștră, ca suflete sîntilor la Dumnădzău! Foc nestins vă strîngeți, ticăloșilor! Acela foc să vă aprinde în pîntecele vostru cel de iad nesățos, foc veacinic, foc de muncă veacinică, de va arde totă rămășița voastră, strîmbilor, apucătorilor! Și ceia ce luntă mai mult amar vouă bogățiilor, că stîți departe de mîngăierea voastră! Amar vouă, sătului, că veț să flămîndziți, amar vouă carii rideți, că veț să pîngeți și să tînguți, amar vouă cînd vor bine-dzice-vă toți oamenii! Dară încă ceia ce să satură sărcînd pre alți și rid, împlînd ochii sărciorilor de lacrimi și le dzic toți oamenii bine, iară ei fac strîmbătuți! Cum vă

* Ipece

pare că veți putea să scăpați de urgie? Și en iaste în inema voastră ascunsă cu carea mincați săracii! Va pare că-ți scăpa de foc nesfîns a iudului și elu-i ascuns în pîntecele vostru, cu care ardeți voi inemle asupriților?! Pentr-acestea, focul vostru va arde-vă și urgia voastră vă va minca și v-a izbăvi Dumnădzău din minile vostre saracii și asupriții și-i va crăța după mare mila sa pen- / tru Dumul nostru Isus Hristos. Căruia sa cuvine cîstnen și închinidinea cu părintele și Sîntul Duh, acnu și pururea și-n veneci de veaci! Amin."

ÎNTR-ACEASTA LUNĂ, 28, sîntul CULTEMOMIR. Evtil, episcopul de Melitina
Într-aceastași dzi, sînta măcenția Eliconida.

Accesta era în dzelele lui Gordian și Filipp, împărați din cetatea Vitaliia. Și prinsă, adusă la Pirinice, duxul de Corinth, și ne-nduplecîndu-să a tîmnia idolii, ce mărturisind pre Isus Hristos Dumnădzău fiind neavarat, înții legară-i picioarele la giug de boi și calchiintă. De-acii, topind plumb și entran și smola, o aruncară într-insă; și ieși nebețeați. Și foc priimi preste tot trupul. De-acii, scosă și intrînd în capîteia idolilor, nu oborît gios idolul Athinei ș-a lui Die și a lui Asclapie cu ruga ei; deci, îi tăiară țifele. Și laind boierin altul Iustin Antipatul, fu dusă la dînsul sînta măcenția. Și nevrind idolul să ducă sfârș de jârte, fu băgată în captoriu. Și focul neatingîndu-să de dînsă, ce, din oștași, 70 de bărbai nu s'aric. De-acii, o întinsără pre pal de aramă înfocată. Și, ivindu-să sîntii arhatrații a lui Dumnădzău Mihail și Gavriil, topta ei carne de munci o tîmăduiră. De-acii, încă ieșind nebețeați, o aruncară fierilor, jîgîinii cumplite. Și de dînsă nice una atingîndu-să, ce încă din slujii umorîră, 120 de bărbai. De-acii, îi tăiară capul sîntei măcenții Eliconidei. Și așeu în certuri incunatună, fost-nu în 6 Isus Hristos mirele ei, în veneci bucurîndu-să.

Într-aceastași dzi, sîntul Ioan Psihailul iaste scris la 26.

Într-aceastași dzi, prepdobniicul părintele nostru Nichita, episcopul de Halechidon. Fost-nu în 6 mii 336, în dzelele spureatului tiran Leon Armeninul.

Într-aceastași dzi, sîntul Ignatie, episcopul de Rostov, a Moscului. S-au prăstăvit 6786.

Pentr-a lor sînte rugi, Dumnădzău miluiește și ne spăsește. Amen. //

ÎNTR-ACEASTA LUNĂ, 29, sînta ПРІВНО-мăcenția Theodosia Ficiora din Chesaria. 8006.

Accesta sîntă măcenția ficioră iaste de rudă din cetatea Tîrul, fiind de 18 ani în al cincea en a gonci creștinilor. S-au nevoit cu vitejîia pentru Hristos în Chesaria și s-au mărturisit "legata lui Dumnădzău" ("ca și cumuș dzice sîntul Pavel Apostol "legatul lui Hristos"), cînd era să o muncescă. Atunci era Maximian Galerice împărat în Rîm, ură Marele Constantin, fiind la gali, încă nu dobîndîsă Rîmul. Deci, aducîndu-o nîntea lui Urvan Boiarinului și el poruncîndu-i să tîmiazde idolii și ea, ne-nduplecîndu-să, dende-i cumplite usturimi la coste și la sîntele ei ficiorești țife, pînă la ose și pînă la fienți, nemîsosl acela tirn. Și, vîdzînd că rbdă fiteșora cazele și tace suferînd cazele și încă fiind ea cu suflet, o întreba ore vrea-vă să tîmiazde la idoli? Iară ea, deschidînd rostul și rădicîndu-ochii cu fiteșora voioagen, îi dzîsî: "Ce te amăgești, omule? Dară nu știi că m-am spodobit a fi partnică mărturie Dumnădzăului meu?". Iară el, denca să vîdzu și cunosce că iaste de ris ficiore, ca mai cumplete usturimi o munci. De-acii, o aruncă în șurlele mării, unde fericitul fîrșt ș-au primitu și fericita lui Hristos ficioră la vecinica odîhnă, mutîndu-să în lumina împărăției iubitului ei, iubita sor și logodnică, cu înfăleptele fiteșore, incunatună, înfrîmătă, în veneci rugîndu-să pentru creștinătate la Sînta Troiță mielușeon lui Isus Hristos.

Într-aceastași dzi, sînta ПРІВНО-мăcenția Theodosia de Tarigrad, ucisă cu un corn de berbeace. Scrisă-i la 18 aceștii luni.

Într-aceastași dzi, sîntul măcenic Olvian, episcopul de Aneo.

Accesta era în dzelele lui Maximian Împărat. Și, fiind ipat Alexandru și Maxim, fu adus nîntea lui Iulie și Elian. Și, întrebut de dînsii și neplecat a tîmnia, îl dezbrăcără și-i potricălîră pîntecele cu țăpuș / de fier înfocate și-l arsară. Și, de-acii, îl închisără. Și, scoîndu-l la a doua întrebare și iarăși neplecîndu-să, îi strujiră carnea. Și, aprînzînd o chihiteală mare, de mergea focul sus, l-aruncară într-insă. Și ș-au dat sufletul la Dumnădzău.

Pentr-a lor sînte rugi, Dumnădzău miluiește și ne spăsește. Amen.

ÎNTR-ACEASTĂ LUNĂ, 30, prepdobniicul părintele nostru Isaacie, igumenul dalmaților, Ispovecadnicul.

Accesta era de la Anatol și veni la Tarigrad, în dzelele lui Valent Împărat Arianel. Carcele închenid sîntele besericii a pravoslavnicilor. Și, puerdzînd cu război asupra goților ce să rădicasă, f-au ieșit acest fericit, sfîtuindu-l și rugînd să deschidă besericile pravoslavnicilor. Și el nenscutîndu-l, iarăși i-au ieșit nînte, de-l dojeni să deschidă sîntele besericii și să le agutorezade.

de-ii iaste voia să nu piaie, fugind de vrăjmași, la război. Iară împăratul zbircind pentr-atia îndrăznie a sintului, învăță de-l bătură și-l aruncară în spini. Și iarăși sintul i-au ieșit nainte la locul ce să chiamă Triton. Și i-au prins calul de fritu, sămîndu-i vederat perieca, de nu va întorce besericile creștinilor. Pentr-aceaca, s-au miniat și i-au dat pre mina lui Satomin ș-a lui Victor, să-l țîie pînă s-a-ntorce cu pace. Atunce dzîsă sintul: "De t-ii întorce tu cu pace, mie nu mi-au grăit Dumnădzău. Dară tu vei fugi de vrăjmași tăi și te vei prinde și vei peri de foc!". Deci împăratul meară și-l bătură. Și, fugind, scăpă într-o pleavnîță cu prepozitul său arian ca și sine, carele pururea-l învita cu rău asupra pravoslavnicilor. Și-ntr-acea pleavnîță i-au dat gotții foc, de arsără amîndoi, cum i-au prorocit sintul.

Era atunci sintul cînd îmbla anul 5874, cînd era și marii luminători Vasilie Velichii și Eftrem Sirul sinții, pînă la împăratul Theodosie cel Mare. Și, petrecîndu-și rămășița vieții în Țarigrad, s-au mutat cătră Dumnădzău.

Pentru-a lor svinte rugi, Dumnădzău miluiaște și ne spășește. Amen. //

ÎNTR-ACEASTA LUNĂ, 31, svîntul măcenic Ernie.

Acesta era în vremea împăratului Antonin din orașul Cumanelor, petrecînd viață vitejască. Mare la stat și cărunt de bătrînețe. Și, prins pentru mărturia lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnădzău și adus naintea boiarinului Sevastian, înții îi zdrobiră fălcile și i-au despoiat obrazul și i-au dezrădăcinat dinții. De-aci, aprinzînd cuptoriul, i-aruncară în foc. Și, ieșind întreg nebetejit, învăță să-l strice cu otrăvi. Carile, deaca le-au mîncat și trăi sănătos, trasă la credință pre Otravnic. Care mărturisind pre Hristos Dumnădzău, tăiară-i capul. Iară sintului scosără vinele trupului și-l aruncară în căldare înfocată. De-aci, îi împunsără ochii și-l spîndzurară cu capul în gîos trei dzile. Și tăindu-i capul, meară la Dumnădzău incununat, de rogă pentru creștinătate. Fost-au 5641 atunce.

Într-această dzî, sintul apostol Erme care pomenește sintul apostol Pavel în *Epistolia Rimului*¹, fost-au episcop în Filipopol.

Pentru-a lor svinte rugi, Dumnădzău miluiaște și ne spășește. Amen.

Anna Dorofioivna Deatavova Marșalцова Starodubovsvca dat-au ajutoriu la tipare și s-au răpăosat în Țara Leșască în 7194 iulie. Dumnădzău să o iartee! /

NOTE:

1 (trad. n. Klat.) "numită Caana"

2 (trad. n. Ksl.) "Purifică-vă cu să înțelegeți cum eu sint Dumnezeu!"

3 (trad. n. Ksl.) "Bucur-te, Marie, blagoslovită tu între femei și blagoslovit copil în pîntecele tău e Isus Hristos!"

IUNIE

arc 30 de dzile. Dzua are ceasuri 15 și noaptea - 9.

ÎN DZUA ÎNȚIE, pomenirea svintului măcenic Iustin Filosof.

Acesta era de la Flavia Siriei, fiu lui Prisc Vachiului din cetatea Neapoli, eparhia Palestinei. Pentru legea creștinască forte au trudit, cit și lui Antonin împărat, ce-i dzic Pio, și filor lui și senatului carte asupra păgînilor au dat, de sine făcută, mustărarea crucii nerușind. Și altă carte împărăților ce fură pe urma acestora, adecă lui Marco Antonin Viro și lui Lucie Avreli Comod. Iaste ș-ală a lui cartc asupra păgînilor, intru carea pentru firea dimonilor disputaiaste. Și a patra, Cuvint iarăși asupra păgînilor, carele-i sămnat deasupra cu titul "ΘΑΥΡΟΣ" și alt Cuvint pentru a lui Dumnădzău monarhic și alt cuvint celui numit "Psalti" și altul pentru suflet, *Dialog asupra jidovilor*, care are asupra lui Trifon, mai-marele jidovăsc, și-ncă și asupra lui Marchion sămnate cărți. Din care unele și Irene n-a cincele *Cuvint asupra ereticilor* o pomeneaste. Ș-ală carte asupra tuturor ereaselor, carea pomeneaste în *Apologhica* ce-au dat lui Antonin, lui Pio împărat. Cărțile cite au făcut de mare ajutoriu sint credinței creștinești.

Iară Crischet Filosoful, puind pizmă asupra-i, feace de fu umorit, muncit cu multe cazne pentru Isus Hristos. Acesta sint pentru curăția și viață fără vine, sosind la simcea de bunătăți și implindu-să de totă înjălepciunea dumnădzăiască și omenească, au lăsat credincioșilor întărătură incheiate de învățătură, pline de înjălepciune și de folos, că dau mare cunoștință celora ce cetesc într-insele. Post-au 5642 văleatul. //

Într-aceastași dzi, sinții măcenici Iustin, Hariton, Harita, Evelpist, Icrac, Peon și Valerian.

Aceștia svinți să luptară în Rim, astăfînd naitea lui Rustic Eparhul. Și, apoi, după multe munci și cazne, le-au tăiat capetele. Și spun că, pînă a nu-i tăia, au dzis eparhul cătră sintul: "Vă gîndiți că, deaca v-or umori, veț sui in ceriu, să luați vrun bine ceva?!". Și sintul dzisă: "Nu gîndim numai, ce așeși sintem adeveriți, că îndată ne vor priimi bune plăți și odihneale iubite și-njăleapte!". Și așea fură tăiați.

Într-aceastași dzi, sintul Firm Măcenicul.

Acesta era în vremea lui Maximian. Și pentru credința in Domnul Hristos prins și adus la Magon. Și, ne-nduplecindu-să a tămăia la idoli, il despoiară și-l bătură cu vine. Și spînzurat, il strujură și-i tăiară cu cuțite vinele și-i zdorbiară ciolanele pre la-ncheieturi și-i hăcură pîntecele și pulpele și copersele-i tăiară și cu pietri l-împroșcară; tote pre rînd aceste munci răbdă una cite una. Apoi de tote, tăiară-i și capul și dobindi cununa luptelor sale, cinsit de Domnul Hristos.

Într-aceastași dzi, sintul măcenic Thesepie.

Acesta era in vremea împăratului Alexandru. Și pentru mărturia lui Isus Hristos, prins de Simplicie, boarinul Cappadochiei, fiind și el cappadoc. Și fu adus la capîștea idolilor, să facă jărvă la idoli. Și, neinduplecindu-să, ce încă balgiocorind pre idoli, fu spînzurat și strujit; și in cutporiu înfocat aruncat. Și rămas nebetetit cu darul lui Hristos, iarăși l-adusură in capîștea idolilor, unde ducea elinici jărvte. Și, apropiindu-să, obori gios altariul cel idolec. Pentr-aceaea, il băgară in tigaie dc armă înfocată, plină de untură și smola și său. Și petrecind in tigaie două dzile, ieși sănătos, neavînd nemică arsură pre trup. Și pre mulți necredincioși adusă la credință cătră Domnul cu mărirea minunii acelia. Mai apoi, l-au scos afară din oraș și-i tăie capul. /

Într-aceastași dzi, Ermil și Stratonie. Și să face săborul lor in casa de rugă a sintului arhanghel Mihail la Oxia și Evfirmupoli și in Spudea, aproape de orfanotrofie, bolniță de săraci. Și pomeneha prepodoniculul părintele nostru Ipatie Episcopul.

Pentr-a lor sinte rugă, Dumnădzău miluiaște și ne spăseaste.

Dară să dzicem și din ciudeasele Preacistei slăvitei Preablagoslovitei Desputitorei nostre Dumnădzău-Născătorei și pururea Ficiorei Mariei.

Pentrú morta ce ș-au hrănit pruncul și la anul s-au sculat.

474r

spusă bărbatului ei: "Să știi că tote Sintele Locuri ce Ț-au arătat sîntul apostol Petr, acolo eram și eu de le prăvîiam, că mă purta îngerul lui Dumnădzău. Și mi-au spus tote locurile pre nume!". Iară el mai mult să minuna.

Și intrînd în corabie, venîră la orașul lor. Și inchinîndu-să Sintei Marici, îi spuseră de tote. Și toți să botedzără orășeanii, stricărară idolii, feaceră sînte besearici ș-alle bunătăți în slava Tatălui ș-a Fiului ș-a Sîntului Duh, acmu și pururca ș-n veacii de veaci. Amen.

INTR-ACEASTA LUNĂ, 2, sîntul părin- // tele nostru Nichifor, patriarhul de Țarigrad, 476
Ispevednicul.

Acesta era în zilele împărăției acelui spurcat Constantin Copronim, ce s-au cufurî în botedz, cînd s-au botedzat, născut, crescut în Țarigrad. Iară părinții lui din părinți buni și vestiți, Theodor și Evdochia. Care Theodor au fost scriitoriu, iscăltoriu poruncilor împărătești. Și, pîrît la Cufuritul că iaste inchinătoriu dumnădzăiestilor icone, fu zmăcinat cu rane, cu bății, și trimis în Pîllasa coșteiu cumplit cetățuie. Apoi, chemat și ne-nuplecîndu-să poruncilor împăratului acelui tiran, iarăși fu izgonit dincolo de Nichca. Și acolo trăind șeșase ani cu multă ticăloșie, s-au săvîrșit.

Iară fiuu-său, cînsitul Nichifor, tocmă din naștere s-au îmfișat cu cununile pravoslaviei și s-au hrănit cu laptele credinții blagocistive. Și trecînd prunceasca vîrstă și îmvăjînd bine, s-au pus în rîndul scriitorilor împărătești.

De-acîi, socotînd că sînt tote nește măturături și painjînă, să dusă din oraș și mearse la Proponitda. Și acolea era dat la sîngur Dumnădzău cu multe osteneale și ticăloșie. Și, împlîndu-să a săfîr sîntul marele arhieru Tarasie, silît acesta Nichifor și rugat de Nichifor Împărat, au intrat în scaunul Țarigradului. Și prește puțin, răpăosînd Nichifor Împărat în război și fiuu-său Stavrachie rînit de bolgari, stătu iarăși Împărat blagocistiv Mihail, generete lui Nichifor. Care Mihail îi dzic Caracal, de pre boierie europalat. Om sînt fiind, s-au iertat și s-au călugărit.

Și stătu împărat Leon Armanul. Care puindu-i patriarhul Nichifor mîna în cap cu stema, îi păru că-l îngîmpă în palmă pîrul lui ca nește ciuline și ghimpi de spini. Și-l procoi că mare rău va să facă în sînta lui Hristos Besearică.

Acesta împărat, întorcînd cu izbîndă de la război ce au bătut pre bălgarii, ș-au adus aminte de un sînt părinte sahastru, care i-au procoit și i s-au împlut. Și vrînd să-i trimiță dar, chemă pre un boiarîn bătrîn, boiarîn de curte de sfat, carele era om vechiu. Și era eretic într-ascuns, iconomah procleat, din zilele lui Leon Isavru ș-a spurca- / tului său puu cufurî Constantin Copronim. Carii au pornit gonă mare asupra sintelor icone. (Carii cu greale și cumplite morți au murit, că Leon i s-au putredit într-insul mașele de viu și toți ficiați, iară spurcatul lui pui, Constantin Copronim, i-au lovit urgie de la Dumnădzău, cărbuni pre picioare și striga la morte de dzicea: "De viu ardu în foc pentru sînta Maica lui Dumnădzău Maria, dară de astăzi nainte să să cîntescă și să să slăvescă ca o adevărat a lui Dumnădzău Maică ce iaste Sînția sa!").

Și, cînd au fost în zilele lui Mihail, fiul lui Theofil Împărat, i-au scos ocele a cufuritul în ulița Amasrina de le-au ars și le-au vînturat, că mult rău dimonesc să făcea de a oșele lui. Deci pre acel spurcat de moșneag chemă Leon Armenul, anume Theodosie Melisinean. Acestuia îi dzîsă Leon Împăratul: "Eu, cînd eram vîteaz cu Vardanie Stratigul, voievodul de Anatol, în zilele lui Nichifor Împărat Apoghenicu, mearsăm la un sahastru în muntele lui sveltii Avxentie. Și acela mi-au spus că voi fi împărat. Post-am cu Vardanie și cu Mihail de Amoreu și cu Thoma Armenul. Și, spuindu-i Vardanie că va să să ispitească să fie împărat, au dzîs sîntul acela să să lase, c-a piarde tot și ochii ș-a piarde, că i-i vor scote. Și pentru mine dzîsă, pentru Leon și Mihail că vom fi împărați, iară Thoma s-a ispitit și ș-a pune capul. Și i s-au împlut cuvîntul sahastrului. Deci mi-i voia să-i trimiți daruri!". Iară spurcatul moșneag, aflînd vreamă pre voia sa, au îneșat pre împăratul de i-au dat voie să-l cearee și să isprăvescă el.

Și sahastrul acela sînt să pristăvisă. Iară procleatul moșneag avînd pre un procleat ca și sine, un psevdocălugăr, și i-au trimis în peștera acelui sînt să să facă că-i el acela ce-au procoit. Și, nelungînd cuvîntul, prelestiră pre împăratul și-l feaceră iconoboreț cu mare înșălăciuni procleații acia (Theodosie Melisanu și cu acel psăvosăhastru). Deci acesta Leon Armenul așea puğori sintele icone din sînta besearică și scosă din patriarșie pre sîntul Nichifor, căce nu priimi iconoborștina lui. Cine pote de-amănunt a le scrie cite i-au spus mărturiu din *Cartea Sîntă* și de la Domnul Hristos și de la apostoli și de la Constantin Împărat cel Mare și Sînt, întîiul cre- // știnesc împărat, carele cercă de află și sintele leamne a cînsitei cruci și istovi de-agiuns.

477r

În vremea împăratului Leon cel Înțelept, fiul lui Vasilie Machedon Împărat, avea împărăteasă sîntă, anume Theofano. Scrisă-i 16 a lui dechevrie. S-au timplat împăratului bolă cumplită, fără leac, adică de piatră ce-i dzic "fiango", carea incuie udul, de care bolă mulți mor. Deci, muncindu-să chir Leon, s-au strîns toți doftorii și nu putură nemică.

Și, cînd în Săptămîna birîndzei l-au strîns durorile, cit au răspuns doftorii că va muri și-i gata trebile de morte, atunce fericita împărăteasa Theofano, vîdînd că doftor pemintan nu-l pote lecut, alergă la cel ceres: Întră în cămară și, cădînd naintea sîinei iconei Maicei lui Dumnădzău, cu lacrimi și cu credință rugîndu-să să-i dăruiască bărbatului ei viață pînă va alege împărat pre Constantin Fiul lor, pentru să nu cadă în primejdie împărăția. Deci, rugîndu-să la stăpîna cerului și a pămîntului, audzi glas grîndu-i: "Nu-ți fi mîhnită, Theofano, astăzi îți va veni iarba cea de leac și va tîmădui pre bărbatul tău!". Aceea audzînd sîntă, să bucură. Și, audzînd la șutul ei, află-l în ceasul cel de-apoi, să-i iasă sufletul. Și doftorii sfătuiră să-l spintece. Iară ea le dzîsă să așteapte, că acmuși va veni alt doftor și-l va tîmădui.

Și preste mult ceas, cînd le păru c-au murit de tot, sosi alergînd / Agatha Călugărița, carea era la Besearica Precastei Dumnădzău-Născătoare, la fîntîna de aur, ca un vas de apă de acea de izleiene. Și dzîsă cătră împărăteasa: "Astăzi sculîndu-să deminează și mîturînd besearica Sîntîii sale Precastii, audzii glas și-m dzîsă: «Agatho, apucă reapele puținea apă din fîntîna mea, să o duci împăratului să bea, să să tîmăduiască și să să opreasă scriba a iubitei mele Theofanei, carea cu lacrimi săpre mine strigă!»". Deci împărăteasa deade apa de bău împăratul. Și îndată, o, de reapelea izbăvire! să tîmădui! Și atîta virtute lui, cit să sculă din pat cu totul sănătos, cum nu vrea fi bolit.

Aceasta minune miră pre toți. Iară împăratul invăță de feaceră sărbătore de bucurie pentru pomenirea binelui și mulțămîta preaslăvitei Stăpînei nostre Dumnădzău-Născătoare și pururea Ficierei Mariei și dintru dînsă născutului Dumnădzău. Căruia-i slava în veaci. Amin.

INTR-ACEASTA LUNĂ, 4, dintru sîntîi părintele nostru Mitrofan, patriarhul de Țarigrad.

Acesta era în dzilele Marelui Constantin, intîiul împărat creștinesc, fiu lui Dometie. Și Dometie era frate lui Prov, împăratul de Rim. Că Dometie avu doi feți: unul Prov, altul acesta Mitrofan. Acesta, socotînd cu gînd de curăție că a idolilor leage iaste înșelată, răticătită și mincinosă, veni la credință lui Isus Hristos și să botezdză în Sîntîia sa.

Și mergînd la Țarigrad, să zăbăvia petrecînd cu Tit, episcopul aceii cetăți, om sint, carele pusă pre Mitrofan în clirosul besearicii. De-acii, după răpăosarea lui Tit, stătu episcop Dometie, după acesta, Prov, fiul împăratului. Și, țîind besearica 12 ani, să pristăvi la Dumnădzău. De-acii, Mitrofan, fratele lui Prov și fiu lui Dometie, stătu în scaunul patrierșec. Pre carele aflînd Marele Constantin în Vizantia episcop și bunătatea și obiceiul drept și pregiur dînsul sîntîe nu mai de gios să dzice de dînsul. Sau de a cetății pusore, cu bună rodă la meastecul // vremilor", avînd și pome bișug și cu mări îmbrăcată. Și ședzînd între două a lumii curmături, a Evropei și a Asiei, de-au îndrăgit orașul și-au pus pregiur dînsul priință, nescumpindu-să de cheltuală. Și zidi de feace cetate carea intreace tote cite sint făcute de omeni și-i pusă preste tote. Întru carea putearea și împărăția ș-au aședzat, de la Rimul cel bătrîn mutîndu-o.

Și, cînd fu de s-au strîns săborul în Nichea, acel dentii, fericitul Mitrofan, pentru bătrîneaș și pentru neputință au rămas, că așaș dzăcea în pat, de lungul vremii veștedzîndu-i-să putearea firii, ce trimisă în locul său pre Alexandru, între preuți mai mare om de cinste, care și diadoh, după sine, patriarh să fie l-acu făcut. Și, întorcînd împăratul cu dumnădzăieștii părinți, obîrîndu-să săborul, span că de la Dumnădzău i s-au arătat pre urmă-i Alexandru să fie și după Alexandru, Pavel Ispoveanicul, de treabă fiînd și iubiți lui Dumnădzău spre slujbă ca aceasta. Deci, adormînd pre odîhnă veacnică fericitul la Dumnădzău s-au mutat. Și să face săborul lui în sînta Besearică acea mare, în cunsta lui casă, carea iaste lîngă sîntul mare măcenic Achachie, în cea cu șapte scări.

Pentru Thetталu ce-au invis cu apa din fîntîna viați priemnică, 3000191819191919.

La penticostiaru, vinerea luminaată la Paște să citeaște: "Un om bogat de la Thessalonica, cu multă bună smerenie, au purces să margă la besearică viață-priimtoarei fîntîni, să să inchine, audzînd miratele minuni ce face tot-putearnica stăpînă cu apa aceea, de carea avea dor să bea, de sîntînea sufletului său.

* Domenis
** timpilor

dulci dumndăzrești glăsuri. Pre sinția sa nu polvalit cu engomii de cinste și cu hime marele și cinstitul Hristostom.

Și spun că acenen miuire carea l-au năpăstuit au cădzut în mare bolă. Ș-au mărturisit tot vicleșugul ce s-au făcut asupra simțului și numile acelora a tuturor și cum i-au dat bani de-au năpăstuit ș-au dat prinț. Și cum au potrivit giurământul să fie fără minciună, au făcut copilul cu un Evstatie Arfărmăru, cu care ș-au stricat și fetia.

Intr-acenșaz dăz, pomenirea a cu om-dragoste porniță asupră-ne, strașnică groză și nevoie de încungărire de varvuri, cind cu direpță vină eram să ne prade și să ne robușen și în sabie să ne taie. Mloluș și iubitorul Dumndăzău, pentru inema milii Sale, preste toată nedenejdea ne-au izbăvit. Și pomenire simțlor măcenicii Marchian, Nicandru, Iperchie, Apollon, Leonid, Arcie, Giorghe, Sefmian, Irina și Pamvon.

Aceștin, pentru Isus Hristos și pentru credința cațra Sinția sa tienoșții și chinuții de boiaritul Eghiptului, cu fomen și cu senten și cu frigul, trinităru măceniceasca obșășin.

Din a Precenistii ciudense 11 pentru crășana Franghie. Căriia minule tăinte i le-au tāmăduit tot-puteremica stăpînă.

Era în Țara frincenseă un împărat văduoi de femenea de cen dintii, cu carea aven și o cuconă forte frumosă. Ș-au numitu-o Mariia. Deci, el să-nșară de-ș luă femenea carea află mai frumosă pre locurile sale. Și era pre cit la trup de frumosă și mai mult la suflet de căznată și de grozavă. Și mai mult era cuprinsă de zavistic, că nu iubiă să audă pre alta mai frumosă decît sine. Și vădind pre hiaștră-sa minnat de frumosă, au prins pre dracul la inema ei și cerea în vrăm chip să ucigă în zavistiia ei pre acenă fiicăor nevinovată, să nu fie mai frumosă decît dînsa.

Și, ducindu-să împăratul la altă cetate pentru o // treabă, află împărateșca vream de treaba sa, să-ș împle pohta zavistică sale. Deci grăi cu o slugă n sa credută și-i dzisă: "Pollese la tine un har să-m faci cu taină, să nu știe nime și eu ți voi da daruri atene, cît să fii frunte la împărateșci". Deci sluga fîgădui că va face porunca, cu giurământ apucindu-să. Deci en dzisă lui: "Femeia cen dintii ce-au avut împăratul au făcut pre acestă fată nu cu dînsul, ce cu alt orceome, om rău la năravuri. Pen-tr-acenea efice-i din curvie, face și ea rușinate fapte. Și, de va împlea să custe, im va face rușine castii. Deci te rog să o ini mîine, să-i dzici că o duci în grădină să să primble și să o ucidzi la loc pustiu și să o ascundzi, să nu înfălegă nime de-acensta. Și, pentru săm nemișt, să-i tai minule să mi le aduci!".

Deci sluga fîgădui că-i va sluji pre pofta ei. Și s-au gătat de cu sara cu un văr și priiatin credut. Și, de nopte, deșteptă împărateșca pre fiastră. Și-i dzisă: "Pasă, Mario, cu omenii așă la cutare loc, unde voi veni și cu acenșii, de ne vom primbla!". Deci așen luară pre cuconă și o depărtară la pustiie, de unde să picepu, că era din fire înfăleptă. Și-ș rădică ochii cătră ceru și cu lacrimi să rugă dzicind: "Stăpînă Dumndăzău-Născătore, altă nedenejde și agutioru n-am, fără numai harul tău! Și Sinția ta plătescă celora ce-m pizmăse cu strîmbul!". Și-i dzisără slugile: "Nu pînge, nu te teame să pă rau de la noi!". Iară en dzisă: "A ce mințit? Maștia-mea m-au înșalat și m-au dat pre mina voastră sa mă ucideți. Dară am nedenejde pre nedenejden celor nedenejdiiuți să vă plătească fără-leagea voastră! Ce veț mai înainte?! Locul ineste pustiiu, faceți porunca stăpînă-voastră! Numai ce vă rog: nu mă ucideți fără venste, ce spuneți-mi să-m dau cu rugă la Stăpînul sufletul micu!". Iară ei dzisără: "Bine o cunoșceti, de-ar hîi fost să nu hii venit cu noi, o, că mai bine ar hîi că en ne-au poruncit ș-am fîgăduit să te ucidem!". Și en le dzisă: "Dară nu vă teameți de Dumndăzău, să mă ucideți fără vină? Dară nu știți că Sinția sa nu va lăsa en un dirept giudeț să să ascundzi fără certare lucru ca acensta, ce va răscurpăra și de pre voi și de pre dînsă forte cumplit, că nice pre voi, nice pre dînsă n-am păgubit în nemică! Și, de /v- ei voiu să lipsiți din acensta păcat, lăsați-mă intr-acest loc pustiiu și să-i dziceți că m-aț ucis. Aicena nu-i nime să mă cunte și voi muri de fome. Și nu va spurcureți minule în ucidere ca acensta!".

Acenșen ș-alte multe grăind cu lacrimi, li să fence milă și-i dzisără: "Nouă ni-i milă de tine și te vom lăsa vie! Dară cenena ne-au dzis să-ț ducem minule, să să inercndză că te-am ucis. Și daca nu vom face morte și de te vom lăsa vie, totuș te vor mînca jigamiile!". Iară en răspunsă: "Amari-i morteja și una și alta! Dară totuș mă mai mîngiu că m-au mîncat jigamiile decît omenii și veț fi și voi fără vină dîntir-acenșaz fără-leage! Faceți pentru numele Precenistii ce-au născut pre adevăratul Dumndăzău și giudeț a tuturor și nu mă ucideți! Iară denca dziceți că i-aț giuruit minule meale, tăiați-le o lase și le duceți să le vadză, să să bucare și mă lăsați aicena să moriu de duror!". Și primiriă să o lase vie. Atunce, en, ticătu, să scape de morte, pusă minule pre o crană și i le tăiată de prin cheieturi, cu socotină și le duseără împărateșcii. Și le deade daruri fără de număr. Iară ticălosa fetșora rămasă în durori grele. Și n-avenă altă mîngiare în cumplite și iuți durori, numai preasintul numele blagoslovitei

4811

și verdeții de care mînea el și-i ducea și ei, de trăia cu acelea, mai virtos, cu puterea lui Dumnăzău. Și trecură dzile pînă să-nțorsă bărbatul ei la orașul său. Și, deaca știu ce să feace, pînsă cu amar. De-acii, luînd slă // gile, dzîsă: "Blămați să cercăm locul acela și au nedeajde pre Sîntia sa Precurată Dumnăzău-Născătoare, Carea mișeaoa aceea ruga pururea, că, precum întii i-au agiutat, ș-acmu o va ținea sănătoasă!"

483r

Într-aceea nopte s-au arătat în vis Mariei preasînta Dumnăzău-Născătoare și-i dzîsă: "Mîine ț-va veni credinciosul tău bărbat să te ia. Și pentru credința carea mi-si avut, de mă chemai agiutore la patimile tale, să vor părăsi scribele tale și nevoile tale să să-nțorcă spre bucurie!". Iară ea răspunsă: "Mulțumăscu-ți și mă inchin Sîntiții Tale, Stăpîna mea, că nu mă părăsești, dară cum voi vedea întreagă bucurie, pînă cînd oi fi fără minii. Dară totuși nu mă deznedejduiedzu o păcătosoș, ce am nedeajde la mila Ta să-m dai și mai mult agiutoriu!". Aceastea grînd cu smerită față, audzi pre împărateasa sîracilor că-i dzîsă: "Priimcaște-ți minule dintr-agiutoriu și harul a lui al mieu Fiiu și Dumnăzău, că ceia carii mă iubăsc și li-i nedeajde intru sprejinca mea nu vor fi lipsiți de tot binele!". Aceasta deaca-i dzîsă, să vădu femeaia sănătoșă. Și, de bucurie, s-au deșteptat. (O, de mari și miratele tale minuni, Stăpînă!) au fost visul adevărat! Cine pote spune bucuria ce-au dobîndit și mulțămitele ei ce-au grăit Preasîntei Dumnăzău-Născătoare! Totă noptea au petrecut cu rugă și cu metanii, cetînd închinăciunea arhanghelului, cumu-i cra obicina a ceti pururea, cu frică și umilenie.

Și, deaca să feace dzuă, audzi zgomot de omeni. Și ieșînd, vădu pre bărbatul ei. Care, deaca o vădu, pînsă de bucurie mare. Iară ea îi spusă minunea arătîndu-și minule. Care, deaca vădzură, toț să mirară. Și, slăvind pre Sîntia sa Precasta pentru bine, să-nțorsără acasă.

Și îmvățî voievodul să prăznuiască Sîntiții sale Precastii 8 dzile cu multă bucurie. Și ciș audzia aceasta minune să înspămintă de mare minune. De-acii, făcînd căutatele voievodul pentru căta cea vileană ce scria să o umoră, îi dzîsă Maria: "Eu pînă acmu m-am tînuit și n-am mai spus cine sînt, dară, de vreme ce iaste voia lui Dumnăzău, voi spune.

Să știți dară că sînt fata împăratului vostru. Și cite am păjit mi le-au făcut împăratea. Dară cereasa Împărateasă Maica sîracilor (Blagoslovit și proslăvit numele Sîntiții sale!) m-au izbăvit de tote nevoile! N-am spus întii / pentru să nu mă vadză tată-mieu, să moră de voia-rea. Dară acmu, cînd feace atita milă Maica milii, trimiteți scrisore pînă ne vom găta și noi să meargem!"

Aceasta deaca audzi voievodul, ce era mîhnit că nu știa pre tatăl ei, dobîndi mare bucurie și toți din curtea lui și mai virtos, bărbatul ei. Ș-au rădicat sprc ceriu minule, grînd: "Blagoslovit Dumnăzău ce m-au spodobit de-am luat femeaie pre domnitoarea mea!". Atunce i să-nchinară toți ca unii împăratease.

Și, trimițînd carte la tatăl ei, purceasără și ei a treia dzî. Și, soșînd la Franghia, le-au ieșit în timpinare împăratul și, curînd, căduz pegiur grumadzii ci o și săruta cu lacrimi. Iară procleata maștîhă s-au ascuns, să nu o afle împăratul. Dară el au cercat pînă o au găsit. Și, aprînzînd foc mare în mijloc cetății, o băgă de o arși. Și, a doua dzî, coronăți pre ginerete său împărat. Și venînd voievodul la bucuria fiului său și tote rudele, și priiatinii, feacă praznic de bucurie pururea Fioierei Dumnăzău-Născătoare. Și, zidînd și besearică luminată Sîntiții sale, îi prăznua tote praznicile Sîntiții sale și, mai virtos, dzua în carea au îstelit minule împărateșii. La care praznic făcea mult bine și milă la sîraci și la mișei ș-alte bunătăți, pomenînd pururea acel bine mare ce i-au făcut tot-curata și preasînta a lui Dumnăzău Maică. Și preste tote bunătăți, milostenia nu-i lipsia, nice să mai ostenia împărînd milă, nice lăsa pre slujnice, ce tot însăș împărția cu minule ei, dzîcînd: "Aceste minii nu sînt ale mele, ce a Împărateșii ceriului, Carea, pentru mare mila sa, mi le-au dăruit! Deci nu să cadă să lănească nice dănăoră la faptul binelui șerbilor ei și mila mișelor, că și avearea nu-i a mea, ce-i a lui Dumnăzău dar, a Sîntiții sale tot-bunului Isus Hristos! Și să cadă să o împărțu fraților miei fără scumpeate și de-agius!". Decî așa înțeleapta împărateasă frîncească s-au bucurat vreme multă în împărția perimească. Și, după sfrîngenie, s-au mutat în împărția ceriului, carea noi toți să dobîndim, pentru ruga blagosloviței Dumnăzău-Născătoare pururea Fioierei Mariei! Amen.

Prnt-a lor svinte rugi, Dumnăzău miluiaște și ne spăsește. Amen. //

ÎNTR-ACEASTA LUNĂ, 6, precavios părilente nostru Ilarion Novul, igumenul Dalmatelor.

484r

Acest sînt era în împărția lui Leon Armenul, în anii 6332, fiiu lui Petr Cappadocianul și mincă-sa Theodosia. Multe izgnanii și patimi au sferit pentru sîntele icone. Și a suferit în împărția sîntei Theoderei și fiul ei, Mihail, în anul 6364.

era să-m fiu cu ochii să prăvăsc sînta ta iconă! Dară de vreme ce ochii mă smintîra cîntind asupra spurcatului, mai bine și-i voi scote, decît im voi spurca fetia. Iară harul Sîntîi tale totuși îl voi prăvi cu a sufletului ochi! Iară-mă Stăpîna mea, Domnitoarea mea, și să nu-m fie de păcat socotită fața aceasta, că de nevoie o facu. Că din două reale avea mai nu rea iaste mai bună!".

Aceasta dzîcind, (o, de vitejia și de bărbăția!) scosă ochii amindoi cu un cuțit. Și punde-i într-un vas, strîgă pre omul și i-i deade dzîcind: "Deaca un săgetat aceștia de-au rîlnit pre domnul tău, iată că i-am certat! / Și, deaca pot să-l tîmăduiască, du-i-i să o bucare de dîrșii!". Iară sluga hînd și tremurînd, i-au dus la igheumonul, spundu-i tote cuvintele ei. El, deaca-i văduz, să-spăimă și să schimbă cu dumndzăiască premeneală, mirindu-să de vitejia bunătăților ficiorei. Au premenă ibostea trupului în sufletească smerenie. Și plînsu cu amar și urî de la inemă fără-legile sale.

Și, umilindu-să la suflet, dusă ochii la mănăstire și-i pusă denaintea sîntei icone a Precistei Maicii lui Dumndzău Ficiorei și pre orba aceea să stea aproape. Și, chemînd tote surorile, le dzîcă: "Cădeți tote la rugă cu lacrimi de vă rugați tot-puternicului stăpîn Isus Hristos și Preasintei purerea Ficiorei Maicii Sîntîi sale să facă milă cu această blagoslovită sor, să o isfealescă. Că, de om avea căldură de credință, audzi-ne-va Stăpînu! Numai nu răzgiudecareți la inemă, nice vă-ndoireți, că ceale ce nu să pot la noi la Dumndzău să pot și Sîntia sa voia face cărora să tem de Sîntia sa! Și vă rog cădeți la pămînt cu rugă și nu vă sculareți pină-m voi dzîce ruga eu, nedestoincu!".

Așa deaca dzîsă, ș-au pusuși cenușe pe cap și, cădzînd la pămînt, să rugă așa cu multe lacrimi și tînguri: "Domnă și Stăpîna îngerilor, Maica tot-puternicului Dumndzău, macară nu sînt harnic a prăvi sînta ta iconă, nice să-m deschidu gura întînată să-m rog Sîntîi Tale, că n-am lăsat nice un păcat să nu-l fiu făcut, de mi-am spurcat sufletul și trupul pămîntul tot! Dară de vreme că Fiul tău Domnul Isus Hristos s-au răstîgnit pentru păcătoși și nu i-au fost greață de curve și de vameși și de tîlhari, ce încă i-au primit pre toți îmblînd pre pămînt și, după dumndzăiasca Sa înălțare de la noi în ceruri, au lăsat pre Sîntia Ta solitoare pentru cei greșîți, pre Sîntia Ta și eu rog! Fii chizează și solitore pentru mine la Fiul Tău milostiv, ca să mă întorc de la aceale dinti a meale fără-legi și poacăină să-m spāl tîna sufletului! Numai să asculte darul Sîntîi Tale rugă sîntei igumeniei și tînoror surori, să dai iarăși ochii aceștii sîntei slujnicii Tale, că eu, ca un fără-minte, am fost pricină de și i-au scosu-i! Și ea izbăvindu-să de orbiciunea trupului și dobeandindu-și dorita lumină, să slujască în sînta ta besearică ca și mainte! Iară eu, nedestoincu șer- // bul tău, încă să mă izbăvose de cumplita robie a vicleanului, care mă trage legat nevăduz cu lanț de fier!". Acestea și mai multe dzîcea cu lacrimi igheumonul. Și călugărițele încă așa totă dzîca aceea să rugară.

Deci, căce să ruga cu credință, ceareea lor era blagoslovită și sîntă, pentru frățesca dragoste li s-au ruga ascultat de sîrg. Și, cînd fu la vreme de vecernie, ș-au luminat totă besearică. Și să audzi glas grăind: "Primește-ți lumina ta cu harul Născutului dintru Mine!". Atunce călugărița cîntînd cu ochi, văduz tot-puternica Stăpîna stîndurea din nontrul sîntului oltauri și-i dzîsă Sîntei sale: "Măresc numele Tău, Doamna mea, Stăpîna mea, și slăvăsc harul Tău!". Iară igheumonul și tote surorile, cu audzîsă glasul, să sculară și pre Preasînta Precistă nu văduză. Dară vădzînd tîmăduita, cu ochi sănătoși pre aceea carea era fără ochi, cu totele slăviră pre tot-puternica Stăpîna. Și mulțămîra priveghînd totă noaptea, de cu sară începînd.

De-acii, igheumonul dăruî mult la mănăstire și, pocăindu-să, firși viață în bunătăți. Iară cîntita Maria să feace minunată în lume pentru curăția ei. Și tote călugărițele o cîntina pentru mîime și pentru viața ei cea cu bunătăți. Și, după prestavlenia igumeniei, cu tot sfatul o pusără igumenă. Carea, cu iubeste Dumndzău pascănd săborul, să mută la împărăția cerului. Carea noi tot să o dobindim cu darul și om-dragostea Domnului nostru Isus Hristos cu Părintele și Sîntul Duh, Sînta Troiță. Căria-i slava și-nchinăciunea în veaci. Amin.

INTR-ACEASTA LUNĂ, 7, sîntul ~~CUMNO~~ Theodot de Anghira.

Acesta sînt Theodot era în anul 5 mii 790, în zilele lui Dioclitian Împărat, la Anghira Galatiei, negăturiu de piine. Și clevetit la igheumonul Gheodot c-au scos trupurile sîntelor ficiore din iazer unde era aruncate și le-au îngropa, pent-aceaea, fu adus naintea lui. Și mărturisînd credința cea bună, fu bătut cumplit și spînzurat în două rînduri la lemn și strujit preste coste și / potricăli; și ars cu feclii și zdrobot fileile cu pietri și, mai apoi, capul tăiat.

Intr-această dzî, sînta măcenîță Zinaida, făcătorea de minuni și sîntele femei Aisia și Sosna, ucenejete sîntului Pancratie, episcopul de Tavromenia. Și să feace săborul lor în sînta lor măturie, în ceale a lui Vasilisc.

Intr-această dzî, sîntul măcenic Licarion.

Acesta era din Egipt, cetatea lui Ermi. Și pentru credința în Hristos, fu tras la întrebare. Și astăzi în cneajul, fu silit să se lepede de Domnul Isus Hristos Dumnădzăul nostru. Neputându-i îndupleca, l-închisă în temniță împuțată și-nțucată. De-acii, scos și strujit cu fiare și pre cruce întins și de pre cruce derbatut, fu celui și bătut cu puță. Și coste ars; și beațe de fier înfocate la piept ars. De-acii, în cuptorului înfocat l-aruncară. Și zăvăvind într-insul trei dzile, au teșit nevătămat. Și cu otrăvi l-au adăpat.

Și, nemică stricându-i, trasă la credința lui Hristos pe otravnicul și-i tăiară capul, iară sîntului scosără vinile și în căldare înfocată îl băgară. De-acii, belără pialea de pe cap și, mai apoi, tăiară-i capul. Și așa-ș implu vitejia măcenicească sîntul lui Hristos martur Licarion.

Într-aceastași dzi, sînți măcenici Tarasie și Ioan de sabie săvîrșiți.

Prepodobnicul Stefan cu pace s-au săvîrșit.

Prepodobnicul Anthim cu pace s-au săvîrșit.

Sînta Sevastiani cu pace s-au săvîrșit.

Pentru-a lor sînte rugi, Dumnădzău miluiaște și ne spăsește. Amen.

ÎNTR-ACEASTA LUNĂ, 8, prînsenia moștilor sîntului mare măcenic Theodor Strailil din

Iraclia, în Evhaite

Acesta svinț mare măcenic era în dzilele lui Lichinie, născut în Evhaite, de-acolo trăgînd rudă.

487r Și petrecînd în Eraclia Pontului, facea la statul trupului și la suflet, camai de-a firelca podobîl în cuvînt și // la înțelepciune și priceapere. Pentru carea unii îl numia "Vioritor", adică "izvor de rîtoire de grai frumos". Acesta sînt trecînd prin toate vasele ceale de muncă cu carile îl munciră, lăsîndu-și pre pămînt ferucit trup, izvoarește sîpote și istealenii căror năzuiese cu credință la sînța sa. Iară sîntul lui suflet petrece și lăcuiaște în ceru. Și astăzi sărbăm prînsenia sîntelor lui moștil.

Într-aceastași dzi, pomenirea sîntilor măcenici Nicandru și Marchian.

Aceștia pentru mărturia lui Isus Hristos avură strînsori naintea ighemonului Maxim. Și băgați în temniță. Și iarăși scoși și siliți să se lepede de Hristos. Și neputîndu-i îndupleca, cheptenară-i cu unghi de fier pre trup. Și-i spînzurară la leamne zdravene și-i potricăliră cu lăpuși de fier. Și-i arsară. De-acii, îi pugară de pre leamne și-i culcară preste jeratec și deasupra bătură cu toiage, stropîndu-i cu more de oțaj. Și-i frecară cu scoice ascuțite, tăioase. Și le zdrobiră rostul și obrazul cu pietri și limbile le tăiară. Și, după aceste toate cumplite și groznicie munci, le tăiară capetele sîntilor lui Isus Hristos viteaji.

Într-aceastași dzi, sînta măcenică Calliopi.

Acesta era în dzilele lui Dechie împărat, lucînd în frimșeala trupului, camai frumoasă la suflet. Și, prîns, silită să o despartă de la dragostea și credința lui Isus Hristos. Și ea, tîndu-să virtos, o munciră cumplit și-i tăiară țîșorele. Și vindu-să îngerul lui Dumnădzău, i le tîmădui. De-acii, o trasară gale preste scoice tăioase, hîrăute, și frîpsără-o cu foc. Și preste arzuri o sărară și cu trăsine o frecară. De-acii, îi tăiară sîntul cap în slava Domnului nostru Isus Hristos iubit mirele ei.

Într-aceastași dzi, pomenirea Presîntei Dumnădzău-Născătoare ce să slujeaște în Sostenia.

Pentru-a lor sînte rugi, Dumnădzău miluiaște și ne spăsește. Amen.

ÎNTR-ACEASTA LUNĂ, 9, dintru svinți / părintele nostru Chiril, arhiepiscopul de Alexandria. 5915.

În vremele lui al treia săbor ș-au cîrmăcîit scaunul 35 de ani și multe cărți pentru dogmatele credinței au lăsat. Și s-au prîsvăit în 5944, în dzilele lui Theodosie cel Mic, finul lui svinț Ioan Zlatoust. Era nepot lui Theofil de Alexandria.

Într-aceastași dzi, sînta măcenică Pelaghiia de Antiohiia. Carea, pîrță la ighemon că-i creștină, o închisă. Și ea, tîndu-și ficioria, s-au suit sus și, rugîndu-să lui Dumnădzău, s-au dat gios în ripă de-au murit, dîndu-și sufletul la Dumnădzău. Pre aceasta o cînsi și svinț Ioan Zlatoust pentru curăția ficioriească și pentru podvigul ei cel mare ce să nevoia spre Dumnădzău cu bunătăți.

Într-aceastași dzi, sîntul Chiril Bealoarskii, de "lazerul cel alb".

Fost-au în dzilele marelui cneadz Dimitrie Donescul, din boiarii moschicești, călugărit de Teodor Arhimandritul în mănăstirea lui Simon, fratele lui Serghie de Radonej. Făcut-au mănăstire la lazerul Alb ș-au trăit 30 de ani într-insă. Tot custul 90 de ani au fost. Și s-au prîsvăit în 6936.

Iubite cititoriale, să știți că puține dzile sînt preste an să nu fie sînți într-însele de la Tara Rusacă. În divuri, în chipuri minunăți sînți și făcători de minuni, sîntu-le și sîntele moștil întregi, macară cumu-s și cei în Kiev, în peștere dzicoare-ș că-s 100, dară mai mulți ori, că nu m-am priceput să-i număr. Trupurile lor întregi cu toată carnea și pelița, cum ar hi de vro lună adormiți și zvințați, palmele, unghiile, urochiile, nasul, cu totului întregi, neprăbușiți; și hainele, rase, mantii, cămeși, brbu,

năfrămiora, unii desculți, unghile întregi. M-am mirat de minune mare, atîta de mulți și toți întregi. Dară mirosul lor cea de ceva mai într-alt chip, mirosul lor, cumu-i bosociul, mînta, trandafirul, carofilul, lăcrămiașele, toporașele, de nu-ș samănă și careași de carea să-ntreace cu mirosul. Așa ceacele trupuri sînt care de care mai frumos mirosăsc, de m-am mirat.

Pre la tote m-am închinat și le-am sărutat. Părintele Petr Movila, fratele lui Moisei-vodă, le-au făcut tuturor scerie, // precum mi-au arătat părintele Varlaam Iaseansckii Arhimandritul, căruia i-am făcut la hirononie, și părintele Dubina. Și cînd am intrat, eram bolnav stricat. Ș-am ieșit atît sănătos, cît am venit pre gîos năntea cailor în treapdă, sîrînd, de să mira toți. Ș-am mîrs cit ar hi a patra parte de milă tot în sîrite și n-am mai ostenit. Și a doa dzi camai sîntos, fiindu-mi om de 60 de ani.

Deci mulți sînji să fac și la rus. Și pînă astăzi să fac, c-am vădzut pre arhimandritul Inochentie în Pecersca, de patro luni murit. T-părea că-i din ceas adormit. T-părea că-i scaldăt, așea era de curat, nemică acru sau greu creva, ca nește moștii trupul lui. Că și-n vreame de-acum mulți sînji sint de petrec cu noi, carii numai Dumnădzău îi știe la inema lor.

Dară tocmă și din rumîni, mulți sînt carii am și vădzut viața și traiul lor, dară nu s-au căutat, fără numai Daniil de Voroneș și Rafail de Agapia i-am sărutat și sîntele moștii. Apucat-am în zilele nostre părinți nalji la bunătăți și-n podvig și plecaș la smerenie adîncă: părintele Chiriac de Beserecani, goli și țicălășii în munte 60 de ani. Și Chiriac de Tazlău, Epifanie de Voroneș, Partenie de Agapia. Dară Ioan de Rîșca Arhiepiscopul, acel sînt și minnat. Inochentie de Pobrata și Istatie. Că Dumnădzău Șinția sa nice un neam de rodul omensc pre pămînt nu lasă nepartnic de darul Șinții sale. Ce preste toți au tîns mila Sa ș-a deschis tuturor ușe de spăsenie.

Pentr-a lor sînte rugi, Dumnădzău miluiește și ne spăsește. Amen.

ÎNTR-ACEASTA LUNĂ, 10, svinții măcenici Alexandru și Antonina.

Aceștia era din satul Cardamon. Deci Antonina petrecea viața cinsteșe curată și sîntă. Și prinsă de Favst boiarinul, neputîndu-o pleca să să leapede de Hristos, nice să facă slujbă dimonilor, o băgă într-o casă de curve. Și, petrecînd trei zile nemincată, să ivi lumină noaptea. Și rumpîndu-să tunete, să deschisără ușile casii și fu / din ceriu glas cătră dînsa, din ceriu imbiundu-o să să scole, să să ospetadeze. Și, deaca să ospătă, ieși iarăși de astătu la ighemon. Și, neplecîndu-să să tîmiazde la idoli, o boldiră și cu sabii o bătură. Și iarăși o băgară în casă curvască. În carea, prin arătarea ingerească intrînd Alexandru, tinerel de 28 de ani, arătînd că mearge să facă lucru de rușine și tînuindu-să, scosă pre svîntă, acoperîndu-o cu haina sa în cap. Și el rîmasă acolo.

Apoi, preste puțin vîdîndu-să lucrul, căce au mîrs unii din oștași pentru să rușinezde sînta, fu adus la ighemonul Alexandru. Și întii îl săbiară, de-aci, prînzînd și pre sînta, le tăiară amîndur minule și piciorole. Și unguîndu-i cu căran tot trupul, le desederă brînci de cădzură într-o gropă plină de foc. Și acoleși primîră fericita frîgînie. Și să face bulucul lor în Tarigrad unde dzac sîntele moștii. Dînt-rînele izvorăsc a multe minuni îștealenii de neputînte.

Înt-r-această dzi, pomenirea sîntului CUTHOMIHIH, Timothei, episcopul de Brusa.

Acesta era în zilele lui Iulian, lepădzătorul de lege, chivernisînd bine beserica ce-ș luasă și pîncînd sufleteașe poporul într-însă și undînd cu de tote minuni pre bălaurul cel mare. Carele cu răuteața înfucăbutului în sine ucigaș de om și bătrîn zmău, pre trecătorii pre-acela loc umoria și dobotocole numai cu suflatul umoria. Și cu totul necălcat drumul între cetatea Brusii ș-a apelor fierbiņ ȳnea. Pre acela cu zvîrlitul pocrovățului sîntelor pîni l-au spart și l-au umorît. Și-i tăie capul Iulian Prestipnic deaca știu de ciudeasele ce făcea. Și să face săborul lui în a lui sînta mărturie ce iaste din nontrul cîntitului Xenon intru Devtera. Aceaste sînt locuri în Tarigrad.

Înt-r-această dzi, sîntul părintele nostru Canid.

Acesta era în dzilele lui Theodosie Împărat Marele, fiu lui Theodot și Theofanei, carii lăcuia în Capadocchia, dumnădzăreșt fiind și iubiți de Dumnădzău. Spun că maică-sa nu suferîna nice o micare grasă cînd era grea cu dînsul în pîntece. Și, deaca-l născu, nu suega din cea stingă țîă...⁴

NOTE:

- 1.(trad.n.)(sl.) "Închină-te Bisericii svînte !"
- 2.(trad.n.)(sl.) "Închină-te la piciorarele Lui, Intruți El Adevăr este !"
- 3.(trad.n.)(sl.) "Local pe care tu stai scaun este."
- 4.(trad.n.)(sl.) "Dumnezeu iubeste pe cei buni ."
- 5.(trad.n.)(sl.) "Ficare împărat se încoronează cu iubire ."
6. Luna Iunie este netemînată.

IULIE

489: are 31 zile. D ziua are ceasuri 14 și noaptea - 10.

ÎN DZI ÎNTÎIA, svinții și de minuni făcători, neluători de bani vracebnici Cozma și Damian, ce-au mărturisit în cinci mii 784.

Aceștia era în zilele lui Carin Împărat, vracebnici de meșterșug, tîmăduind și oameni și dobitoce și cerșind plată de vraceanie credința și mărturia întru Domnul Isus Hristos de la cea ce se să tîmăduia. Și nu luînd nemica altă.

Deci, fiind clevețiți la-mpăratul cum că cu firmăceasăcă meșterie fac tîmăduințele și avînd alții pentru dinși trăsura, să deaderă pre sine singuri. Și, ne-nuplecîndu-să să să leapde de Domnul Hristos, ce încă și pre-mpăratul Carin l-au mintuit de păgînăție, tîmăduit de dinși. Că așeși întrebîndu-i și îngrozîndu-i cu-mfricoșituri cumplite, pusora obrazului lui s-au deznodat din nodurile spîmării și s-au întors la spate obrazul, iară ceafa la piept. Derept-aceaea, cîți s-afară acolo toți credzura Domnului Hristos și singur împăratul cu casa lui cu totă mărturisă pre Domnul Hristos și dobindi liac. Și slobodzi cu cinste svinții împăratul la locul lor.

Iară mai apoi, ceta ce-i grjiaia rîhnîndu-le pentru meșterșugul, i-au dusu-i la munte, anume să culegă buruiane de leacuri. Și au nădulit cu pietri, de i-au ucisu-i pre-amîndoi.

Într-aceastași dzi, pre-dobnobilul părinte nostru Vasilie ce-au făcut mănăstirea "Adîncului Piriu".

Pentru-a lor svinte rugi, Dumnădzău miluiaște și ne spăsește. Amen.

ÎNTR-ACEASTĂ LUNĂ, ÎN 2, pomenire facem de cea în svință raclă pusul a cînstită Haină a Prea- / svintei Dumnădzău-Născătoare, în zilele lui Leon cel Mare Împăratul și Irinii, împărăteasi sale.

Patrichii 2, Galbie și Candid, frați, mîrgînd să să-nchine la Ierusalim, sosîră la Palestina. Și, cutrierînd locurile Galileii și aflînd cînstita haină a Preacistei Dumnădzău-Născătoare cînstită la o femeae evreică, pusără nevoiînă să o ia. Și, ducîndu-să la Ierusalim, sărutînd Svintele Locuri tote și făcînd o raclă de potriva ceia ce era într-însă cînstita haină a Maicii lui Dumnădzău, deaea să-nturnară ei, cea deșartă a lor ce feacără în chipul scrierii lui Precastii pusără. Și luară ceaea ce era cu cînstita haină și dumnădzăiască îmbrăcămînte și purceasă în calea lor. Și, sosînd la Țarigrad, o pusără într-un metoh a lor ce să chema Vlaherne, ispitîndu-să să ascundă odorul.

Și, deaea nu putură, ei feacără știre împăratului. Carea, deaea audzi împăratul di-adusul ei, să-mpu de nepovestită bucurie, sărutîndu-o. Și făcînd o svință beserică într-aceel metoh, pusă acolo aceel svint mormînt. unde ș-acnu ôzace. Și pînă astăzi feacește cetatea și goneaște pre toți pizzașii și tote bolele.

Într-aceastași dzi, chinuînța și nevoiînța svințului măcenic Coint și pomenirea din svinți părinte nostru Iuvenalie, patriarhul de Ierusalim.

Pentru-a lor svinte rugi, Dumnădzău miluiaște și ne spăsește sufletele nostre.

ÎNTR-ACEASTĂ LUNĂ, 3, svințul măcenic Iachinth Cuvicularie Postealnic. Stih:

De pre bunătăți Iachinth, piatră scumpă,

și mai luminat de pre cursul singelui,

În a treia dzi pre Iachinth umori bătaia și fomea.

490: **Aesta fiind din Chesaria cea bătrînă a capadochilor, slujiua la masa împăratului Traian. Și cleveit că-i creștin, fu bătut preste tot trupul și băgat în tennijă. Și acolo, aflîndu-să fără de mîncare // puține zile, lui Dumnădzău sufletul îș deade.**

Într-aceastași dzi, dintru svinți părinte nostru Anatolie, patriarhul de Țarigrad.

* mormînt - secret

Acesta bătrîn fiind și sol răspundătorii svintei besericii de Alexandria, fu hirotonit arhiepiscop Țarigradului, stăind împărat Micul Teodosie cu soru-sa, svinta Polheria, iară acel zloslavnic și eretic Dioscor, trăind nedeajde că-l va avea de-agiutoriu ereticii sale, îl feace episcop Țarigradului. Însă nemică n-au cîștigat din lîtrîia lui, de vream că acesta fericit înția dată l-au uborît din scaun, la săbor ce s-au făcut în Halchidona, și pusă numele svintului Flavian în pomeanicul cel mare ce să deschide, că fusese oborît de Dioscor și de îlhăreji asupra-i strîns săbor. Și au trimis învingurătoare cărți la de pre-alocurea episcopi, înviîndu-i ca să anathematiscă pre exarșii și începutorii ereselor. Și, pîsînd cu pravoslavie svinta beserică, fu ucis și umorît de eretici cu strîmbă morte, lăsînd în locul său pre Ghenadie.

Intr-acastaș dzi, svînții măcenici Theodot și Theodotia, Diomid, Evlampic, Ascilpodot și Golinduh.

Pentr-a lor svinte rugi, Dumnădzău miluiaște și ne spăsește. Adevăr.

INTR-ACEASTĂ LUNĂ, 4, dintru svînț părintele nostru Andrei Criteanul, de Ierusalim.

Acesta era din Damasc, născut din părinți iubitori de Dumnădzău. Și-l deaderă la carte să-învețe părinții. Și, fiind Theodor patriarh în svinta cetate, l-au făcut cliric și iscăltorii șie. Și, cînd să strînsă săbor în Țarigrad, l-au minatu-l svînția sa pentru să fie într-una gîndului săborului ce vor hi tocmît, și pentru mincea și bunătatea ce avea, să feace diacon la Beserica cea mare. Și, preste vream puțină, siropitatel, adecă "hrănitoriu săracilor, orfanotro", de-acia, arhiepiscop Critului. Și, mîrgînd la un ostrov ocreare, anume Ierisco, aproape / de Mitilin, primeaște firșenic vieții sale, lăsînd multe scrisori svintei lui Dumnădzău Besericii.

Intr-acastaș dzi, svîntul măcenic Theodot și Donat Episcopul de Livîia și Martha, maica lui svetii Sîmcon Stîlptic Thavmistoritul.

Pentr-a svînților tăi rugi, Dumnădzău miluiaște și ne spăsește. Amen.

INTR-ACEASTĂ LUNĂ, 5, prepodobnicul și de Dumnădzău purtătoriu părintele nostru Athansie. Stîhur:

Lui Athanasii și a ucinicii șeae.

Trup năruiaște oltari ce vrea dereage

Marele Andonii a părinți începutură,

Svînta Athanasii li-i bună sfîrșitură.

De-au Athanasii împlat în vremi tîrdzic,

Pre mulți întrece de demult cu simbric.

În cînci pre Athansic suiră îngerii în horbă la Dumnădzău.

Acest senin lumii, străluminat luceafăr svînt, îi era moșia den Trapezont cel despre Lazichia, din părinți de rod bun și de Dumnădzău iubitoriu. Însă tată-său să trăgea pre rudă din Antiochia, iară maică-sa era de loc crescută. Deci, avînd începuturi ca acestea cuconul și crescînd din așea de rod bun rădăcină, luă de potrivă și învățatură. Că îndată fu dat la carte să învețe. Carile deaca le gustă, le-nrăgi atîta cît sosi la simcea de-mvățătură în tot meștersugul. Deci sosi și la Țarigrad de să-mplu de-mvățături, parte învățîndu-să de la alții, parte învățînd pre alții. Și, fiind tînar de vîrstă, avea mînte de bătrîn, iubînd cu tot sufletul curăția și deprînzîndu-să cu petraceore isihăstrească.

De-acia, puînd în gîndul său să aguniță la obîrșile aceștia, mearșă la Chimina. Acesta Chimina iaste munte măgură în Asia, nalt și nelesne îmblat. În carele era mănăstire cu egumen ce-l chema Marin, om svînt și cinului călugăresc forte de-adius nevoitor, de cîrmăcia și aducea pe cei de supt ascultarea sa la cerească viață. Cu carii, deaca s-au // însmbrat fericitul, s-au numit Athansic, că-l chema nainte Avramie. Preste puțină vream, întrecu pre toți simbrașii nevoiții sale cu truda, robînd trupul și chinîndu-l, căotînd cătră îdulcința petraceorii din ceru. De-acia înainte, pentru cîinste ce i să da de la toți prin bunătățirea lui, să dusă la Athon, măgura ce-i în Machedonia, naltă și lungă, de să trage mult în mare, cum ar hi cu grumadzi, strîmfîndu-să de cătră uscat. Și acolo să deade ucinie la un părinte bătrîn, sărutînd ascultarea pentru cumpătareță a sa mînte. Și varșă pre lîngă acela munte sudori sufleteshi.

Și de-acolo sculîndu-să prin răspuns dumnădzăiesc, mearșă în mai în nontru părți a măgurii ce mai sus scrie, rugat forte de Nichifor Foca. Carele au străluminat și în vievodzii și în împărăție, cu care s-avea de mai nainte vream în conștința și în prinții. Însmbrîndu-să cu dînsul, zidi o svînță vestită beserică Preacistei lui Dumnădzău Maice, cu multe chilii și case mari din pajăște, pentru petraceore frătască. Și, făcînd și lavră mare de mare glotă, cu multă osteneală la Dumnădzău s-au

mutat, nice pre singură mortea firindu-o, fără de mărturie. Derep-ce că, nepărăsind adamantul a să chinuiera în greale osteneale, s-au silit să prefacă în mai frumoasă făptură căldările oltarului. Și așa, suindu-să să încheaie scilpul, cînd fu la pusul cheii, s-au noiorit și l-au impresurat năroiul, cu alți seaze frați, precum spune istoria cărții ce scrie de svinția sa.

Fost-au svinția sa săvîrșitori ș-altor multe cu miile minui, proslăvit cu cuvinte învățatore și providenii. Tămăduit-au și orecare pricăjit și pre nește soși ce mergea în curabie cu svinția sa pre mare, de să necasă curabia, i-au mintu-i cu curabie cu totul. Și iarăși, după mortea svinții sale cea măceencească, s-au tămăduit unul dintr-o grea bolă, puind asupra-și o naframă cruntă, ce era de singele svinții sale. Și alte multe de Svinția sa vreadine de pomeniți feace a miratelor Dumnădzău prin insul în tote dzile.

Într-această dzi, preodobnicul părintele nostru Lampadie. / Sth:

Facile de dumnădzăiest bunățî aprinzînd, fericite

Lambade, bucurindu-te, luminat în ceru intrînd.

Aceasta dia acutece să deade pre sine în petreacere isihăstrească. Și, supuind gîndul trupului sapt suflet cu postul și deasă rugă, străluci ca soarele și lumină pre ceia ce era întunecați de înșelăciuni drăcești. Și trîind, multe mirate feace și, cătră Domnul deca să dusă, de pururea dă celora cari cer și mărturisește peștera în carea odihnește cinșitul și svitul lui trup.

Și nevoița svintei măceneice Agni. Sth:

Pre Agni necurații aruncînd în casă-ntunecată,

Luminați ei agonisindu-i casă.

Aceasta, avînd și chipurile și năravurile depotrivă cu numele, au plecat pre multe femei curve, de să oprîr de la lucrurile ceale reale și credzură Domnului Hristos. Pentr-acea, fu adusă naintea boiarinului și dată pre mina unui curvariu, carea svinția sa, înzăbăind pre acei nestîmpărați de pomeala lor ce venia asupra-i, și rămasă nespurcată. Iară unul oreclare turbat, asupra-i mai cu multă cutedzare, muri de tot și cădzu nainte-i. Și, deaca știu boiarinul, feace de o chemară naintea sa, rugindu-o să-mvie pre mortul. Și, deaca-l învisa, o grăiră că-i fîrmăcătore și o băgară în foc. Și într-aceia ș-au răposat sufletul în mina lui Dumnădzău.

Și chinuiera svintei măceneițe Chiprillei. Sth:

Strugur rumenind Chiprilla lui Dumnădzău,

De sînge picînd cu miros de vin de flori.

Aceasta fitad dia părinț bunî, credincioș, de la Chirinia de cătră Livvia, au lăcut cu bărbatul ei 2 ai. Carele, deaca muri, ea mearse la svintul Theodor Episcopul, cerșind să o istealiască de bolă de cap ce bolia. Și, fiind svinția sa închis în temniță, ea dobindi acea ce pofti. Deci nainte să afla deprună cu Luchia și cu Aroia de-i slujia, apoi după pristăvirea lui, să pugorî la Dignaun Ighemonul. // Și denaintea lui deca stătura de mărturisă pre Hristos Dumnădzău, Chiprilla suferi jertoc în palme cu tămiețe, ș-au răbdat de i-au ars palmele și deaștele și brațele și n-au lepădat naintea idoloilor. De-acii, fu spînzurată de susiori și strujită. Și-i cura svintul sînge de să vârsa și din fițe laptele ș' svint, dintr-acealea au lășinat și lui Dumnădzău deada sufletul. Și deade voia ighemonul Luchiei și Aroiei de o astrucară cu dulce cîntări. Și îndată s-au pugorî de sus pre mormintul ei roauă forte de islelenii, a tot feali de neputință și bole.

Și chinuiera svintului Vasilie Măceneic și cu dînsul 70 de măceneici. Cari-s în cetatea Șcheailor Schitopolie și svinția svintului măceneic Iulian lîngă țirgoviște ce-i în Țarigrad.

Într-această dzi, preodobnica Martha, maica svintului Simeon din Muntele Minunat.

Aceasta, petrecînd în tot fealul de bunățî și pre citu-i în postnicie și pre citu-i în priință și milă spre mișei și avînd multă credință și priință cătră Maica lui Dumnădzău, știu de la Svinția sa și nainte de ducerea sa de pre lume, în dulcința binelui de veaci ei gătăit. Acestea spuid cărora o dvoria la pristăvitul ei, de le feace voioșe, dzîcînd că ș-au luat mare dar la Dumnădzău, nu pentru fiul ei, ce pentru cîce au răbdat pre Domnul. Și acmu i s-au dat a petreace în lumină și bucurie nepovestită.

Pentr-a lor svințe rugi, Dumnădzău miluiaște și ne spăsește. Amen.

ÎNTR-ACEASTĂ LUNĂ, 6, preodobnicul părintele Sisoii Marele. Sthuri:

Frimăștea Sisoii avînd neastnă-n suflet,

Întreg au parces la ceru cu veasel cuget.

Acesta fericit, din pruncie îndrăgind pre Dumnăzău și rădicind în umere crucea Domnului Hristos, / i-au urmat. Și, biruind tote războiele a nevăđuților pizmași, mearșă de intră în isihăstreși și de trădu nevoințe. Și, sosind la simceoa smerenii, dobindi dar de la Dumnăzău a invie morții. Și, de vreme ce petrecu ingereaste în trup ca fără de trup, s-au mutat la viața cea nelutatecă și curată, unde sint sălașele svinților și de pururea strălucoare, rugind pre Domnul Hristos pentru noi.

Intr-această dzi, nevoința svintei măcenți Luchiei Ficiorei și Rixu Vicarie și altora mulți ce chinuір în Campania.

Acesta fiind prinsă de Rixul Nameasnicul și ne-ndupcindu-să să facă jărtvă idolilor, ingrozindu-o cu multe pedeașe, iară Luchie mai virtos l-au vinat pre Rixul cătră Domnul Hristos. Și, de-acii, amindoi fură tăiaș de igheomonul ce era acolo.

Intr-această dzi, Astie Măcenicul, episcopul de Dirrahia.

Acesta era în dzilele lui Traian Împărat și Agricolae Igheomonul. Și fiind prins de mai-marii orașului și ne-ndupcindu-să să jărtvască idolilor, fu dus la Agricolae Voievodul. Și fu bătut cu pumni de plumb și cu vine de bou. Și, fiindu-să de credința Domnului Hristos, îl unșă cu miare și-l spindzură la zidul cu capul în gios, la soare, pre vremea seacerii, de-l prăjia soarele și-l supăra muștele și viespile mincindu-l. Și intr-aceasta răpăosind, lui Dumnăzău sufletul deade.

Intr-această dzi, svintul Arhip și Filimon și svinții măcenici Apolonie, Alexandru, Epimah și Onisim.

Pentr-a lor svinte rugi, Dumnăzău miluiaște și ne spăsește. Amin.

INTR-ACEASTĂ LUNA, 7, svinta măcenită Chiriachi, sirbeaște **HELEAFI**, rumănește "Duminecă".

La 300 de an a Născutului Domnului Hristos, în dzilele împăraților Dioclitian la Răsărit, iară ginere-său Maximian la Scăpătat, acești amindoi, păreache de giugul // dracului, feacără sfat să svință de tot rodul creștinilor de pre pămînt, ca să nu să mai pomenească blagoslovit numele Domnului nostru Isus Hristos.

Deci aceștia păgini nu le era altă grije să crească țara și să-ș frimșeade cetățile sau să-ș lășcă împărăția, ce numai cum or căzni mai cumplit pre creștini. Atunce, care rău n-au fost de cind iaste lumea făcea acei spurcați: temnițele nu cuprîndea, casele creștinilor să pustia, pustietățile munților să-mplea de creștini ce fugia de să ascundea. Părînții da pre ficiori și ficiorii pre părînți. Și frate pe frate, negură și ponegreală și groză în totă lumea era atunce creștinilor, pentru svint numele lui Hristos.

Atunce, unii mergea singuri de mărturisii pre Isus Hristos Dumnăzău adevărat și cu multe cazne muria. Alții, de frica muncilor, să lepăda de Domnul Hristos și tămia idolii. Iară cîți nice putea răbda muncile, nice vrea să să leapede de Isus Hristos Domnul nostru ei, fugia de să ascundea prin gauri și vîrtopele pămîntului și prin munți, așteptînd vremea să cunoscă cind a hi voia lu Dumnăzău să iasă la mărturie.

Pre-aceaa vreme era un creștin Dorothei de la Anatol și cu femeia sa Evsevîia, bogăți și milostivi. Și cuconi nu făcea; pentr-aceaa, era mîhnîți. Și rugară Dumnăzău să le dea cucon să le moștenească și să-i mîngie. Și Dumnăzău ce-au blagoslovit pre Sarra de născu lu Avraam pre Isaa și pre Reveca de născu pre Iacov lu Isaac și pre Elisavet de născu pre Ioan lu Zaharia și pre Anna de născu pre svinta ficioară Maria, Maica Fiului lui Dumnăzău, ascultat-au și ruga lor. Și născu Evsevîia pre această svintă într-o svintă duminecă. Și, cind o botezară, pusă-ră-i nume Chiriachi, adică "Duminecă" sau **HELEAFI**.

Și-ndată, de militea, arătă bunătăți. Că nu să zăbăvia ca alte cucoane cu giucărei, ce tot asculta invățătură dumnăzănești ce o-mvăța maică-sa. Și creștea în bunătăți, luminînd și frimșeate trupului, rostul ei era osăbit de cătră voroaiv deșartă și lumască și în totă vremea, cuvîntul lui Dumnăzău în rostul ei. Nu grijia de podoabe, nice de frimșei lumești, nici de ibostea tinerețelor. Ce grijia / sufletul cum a plăcea lui Dumnăzău, cu postul, cu linearea, cu ruga și cu ficioaria în curăție, ferînd ochii de căutări lumești și tote simțirile.

Și mulți boiari doria să dobindească să le fie noru. Dară ea ș-au îndrăgit ficiorei, inchipuînd pre Preasinta Dumnăzău-Născătorea. Și nu iubia niceș să-i pomenească cineva de măritat. Aoria și părînții pomenia să o mărite, să le rămîie pomană, dară ea le dicea așea: "O, cînștiți și dragii miei părînți, nu doră că-i bine a nu asculta pre părînți, dară eu am giudecat mai bine să-m țiu ficioaria, să fiu mireasă lu Isus Hristos Dumnăzăului meu! Ce folosu-i omului de-a dobindi lumea totă și ș-a păgubi sufletul, cum dzice Domnul Hristos! Și mie căsătoria-i numai grije și voi-reale, iară

neacătoră mai bună-i, că gricește numai lui Dumnădzău. Preasvinta Maica lui Hristos iaste ficioară, lăsaț-mă să-i lău slujnică, că destulă mi-i blagoslovenia ei! Și darul ei să mă apere și să mă sprejinească și să mă-nărăcească! Și singur născutul ei fiu Isus Hristos ce subnește curăția sufletului va apăra ficioaria mea!" Cuvinte ca acestea auzind părinții svintei din rostul ei, mulțămia și slăvia pre Dumnădzău ce le deade cucon blagoslovit ca acesta.

Intr-acestea dzile era un elin într-acestea cetate, bogat forte, avind fiu. Și, auzind de svinta Chiriachi că-i frumoasă și-i înălceapă și bogățeși părinții, mină pețitor de o cerșu fiului său. Dară svinta fiind cu tot sufletul ei făgăduită lui Dumnădzău, n-au vrut nice să audă, ce au răspuns de le-au dris că iaste logodnică lui Hristos. Și nu-i trebuie bărbat, nu ca dînsul elin și strein de Isus Hristos, ce, macară și creștin de-ar hi, nu-i trebuie, că s-au făgăduit logodnicului ci să moară ficioară. Aceastea deaca auzi boiarul acela, s-au miniat și s-au dus de-au pîritu-o la împăratul Dioclitian și pre părinții ei ca nu baga în samă poruncile împărătești, nice tîmiază dumnădzăii, ce-i ocărește și mărturisește că numai unul iaste Dumnădzău adevărat Hristos.

Deci, împăratul trimisă de-adusă înaintea sa pre svintă și pre părinții ei. Și le dzisă: "Pentru ce voi nu cinstiți dumnădzăii cei mare carii eu cinstesc și mărturisii pre alt Dumnădzău // Hristos, ce-au răstignitu-1 jodovii ca pre un făcător de reale?!". Și răspunsă Dorothei: "Noi, împărate, nu ne-am deprins a ne-ncina de la părinții și moșii noștri a dumnădzăii mincioșii, ce unuia Dumnădzău adevărat Isus Hristos. Carele au făcut Ceriul și Pămîntul și tote săzdanile într-insele! Care pentru spăsenia omenilor au venit pre pămînt de s-au intrupat ș-au trăit cu oamenii, făcînd mari și slăvite bunătăți omenilor, cu minui nepovestite! Și obîrșind tote cite vru a face de spăsenia noastră, cu voia Părintelui Său muri pe cruce răstignit de necredincioșii. Și la morte făcînd mari și minunate pre ceru și pre pămînt scame înspămate, fu îngropat și pecteluit cu straje. Și, a treia dzî, s-au sculat și multe trupuri de svinți cu sine sculînd. Și cu apostolii 40 de dzile petrecînd, s-au suit în ceru, cu mare slavă, din muntele Maslinilor, denaintea a mult nărod. Și de-a dreapta lui Dumnădzău ș-a Părintelui Său șeade în scaun, Dumnădzău fiind adevărat și om fiind adevărat, născut de svinta purerea ficioară Maria. Și iarăși va veni cu slavă să judece lumea și să plătească căruiaș după lucrurile lui. Pre acesta strigam și mărturisim Dumnădzău adevărat, iară dumnădzăii carii n-au făcut nice Ceriul, nice Pămîntul, aceta să piiațe!" cum dzice prorocul Ieremia!".

Și, minîndu-să împăratul, învăță de întinsară la pămînt pre Dorothei să-l bată cumplit pînă cînd va tîmnia sau va muri în bătai. Și așea-l bătura fără miță pînă obosară. Iară svîntul Dorothei, avînd pre Domnul Hristos întărîndu-l, într-o nemică nu băga în samă caznele lor, ce mai virtos batgiocuria și lua în ris pre idoli lor ca nește nesimțite.

Atunce împăratul vîdînd că nu să învince tatăl ficioarei nice de bătaii, nice de măguliciuni, l-au trimis împreună cu femeia sa, Evsevia, la domnul cealții Melitiniu, anume Iust, om nenilos și cumplit, ca să-i munciască. Iară pre liica lor Chiriachi, vîdîndu-o frumoasă, o trimisă la ginere-său, la Maximian, aflîndu-să în Nicomidia, ca să o judece el. Deci domnul acela Iust cercă în două-trei rînduri pre părinții svintei cu munci și cazne și cu măguliciuni. Și nice într-un chip nu putu să-i întorcă de la Domnul nos- / tru Isus Hristos. Mai apoi le-au tăiat capetele. Și așea li s-au implut măcenicia.

Iară Maximian, luînd de la slugile socrului său, lui Dioclitian, pre svinta Chiriachi, înfi s-au minnat de frîmșeale ei. De-acii, puînd-o naîntea sa la judecată, începu a-i dzice așea: "Acesta să știi, cuconă, că marele împărat Dioclitian, fiindu-i milă de frîmșeata ta, n-au vrut să te munciască ca tu o creștină, ce te-au trimis la mine. Deci nu-ți fi însăși țic vrăjmașă să-ți dai trupul frumos la munci și la cazne, ce te închină dumnădzăzilor, să fit vie! Și-ți vom dăruî ș-altă avuție preste avearea părinților tăi și încă te vom face și nor împăratului după un vârl!"

Deci, împăratul Maximian unele ca acestea și mai multe dzicea, luînd cu bine pre svinta cu lingăriciuni. Dară svinta îi răspunsă: "O, împărate, nu gîndi că cu îmbunătări sau cu îngroziri de-ale tale mă voi despărți de dulcele meu Isus Hristos. Că nu e nice o caznă, nice muncă, nice pedepsă să mă potă dezlipi de la dragostea lui! Și nu numai avearea părinților miei și altă ce mi-ai mai da, ce necară de mi-ai da și împărăția voastră accesă pemintescă, nu-i puțină să mă leapăd ce de creștină ca bună de la părinții miei. Nice alt mire nu-m trebuie fără de Isus Hristos, Căruia m-am dăruit să trăiesc și să moru ficioară!"

Acestate auzind Maximian, s-au implut cu totul de minie și-ndată învăță să întindă pre svinta la pămînt de min și de picioare, îmvăț slugele și să o bată cu vine de bou pînă sau s-a lepadă de Hristos sau să moră în cazne. Și căuta să vadă că gîndia ci să va spăria. Dară svinta, însămnîndu-să

cu svînta cruce, să culcă la pămînt cu cîste, de bună voie. Iară oștașii luînd girbăce de vine de bou, și atît de fîră milă o bătură, schimbîndu-să două și trei ori pînă răsărit. Iară svînta avînd pre Isus Hristos întîrîndu-o, nice leac i-au arătat mlînicuine, ce era voioasă, cum vrea fi sedzînd în grădina la adăpost și fața ei lumina. Iară împăratul, pîrîndu-i că oștașii o cruță și nu o bat în vîrtute, strîigă asupra-le, dzîcînd: "Pentru ce cruțați ocarnica dumndăzilor?". Și rîspunsă svînta: "Nu te înșela, Maximiane, nice gîndi că m-ei birui cu acesteaz cazne! Că Hristos al micu im dă puteare, // nevădzut, să miu bag samă caznele tale!".

495r

Ș-acesteaz audzînd împăratul, îi fu rușine de vream cu nu putu birui o fetișoră tînera ca aceea. Și sfîltu și o trimiță la Ilarian, ighemonul de Vithinia, eparhia Halchidonului ș-alui împregiur cetăți. Era acel Ilarian mai sireap decît o fiară. Care pureza silia să să arate mai groznic cîtră creștîni decît alalți ighemoni de Anatol, gîndind, una că, muncind creștîni, va plăcea dumndăzilor elinești, alta, să-ș facă veaste și nume mare la împărați și la alalți boiari. Și, trimițînd Maximian pre svînta la acel Ilarian, scrisu-i-au să facă în tot chipul să-torcă pre svînta de la credința creștînească. Și, deaca va face aceasta, să i-o trimiță napoi și-i va mai nălța lui cîinstea. Deci Ilarian vădzînd scrisorea împăratului și pre svîntă, îi dzîsă: "Cunoscut-ai Chiriachi că cînstitul împărat Maximian te-au mînat la noi pentra sa blîndețe, să nu te vadză în cazne alta trup de frumos? Fiindu-i noi slugi credzute, că noi încă acela gînd avem, marturi îm sint mari dumndăzii și cînstiții boiari, că eu pre toți carii ascultă poruncile împăraților îi omense! Deci și tu, nu-m strîmba gîndul, să mă faci aprig și neomeni! Că, deaca ț-vei sta iarăși în înția ta înșelăciune, im caotă a fi vrăjmas, să te muncesc cu cazne și pedeapse. Carile numai dintr-audz și din vădzut îngrozăsc pre omul, dară încă de-a pîpî!". Acesteaz audzînd svînta, rîspunsă: "Nu te gîndi, Ilariane, că-m vei schimba mîntea și buna credință, că mai lesne vei muia fierul decît gîndul meu! Ș-acesteaz să cunoști că, deaca-m au putut Dioclitian și Maximian să biruiască putearea lui Isus Hristos, dară, tu, cum să-m biruiesti?! Pentra-aceaza, nu te osteni în zădar grăind cuvinte de aceste! Numai ce ispiteaște cu lucrul să vedzi putearea lui Isus Hristos al meu!".

Atunce eparhul învătă de o spîndzurară de coște, de stătu așea mult ceas și cu feclii aprinsc o fripsără pre trup. Și svînta răbdă cazne pentru dragostea Domnului Isus Hristos. Dară ea nu băgă în samă cum vrea căzîni trupul altuia și ea vrea prăvi de departe. Și, vădzînd Ilarian că nemîncă nu pote face, ce încă mai vîrtos / s-au ascuți și s-au înrostat svînta dintr-acea muncă, ca și fierul cel bun intr-apă, învătăra de o pugoară și o băgară în temniță. Și noaptea s-au ivit Domnul nostru Isus Hristos la dînsa și i-au dzîsu-i: "Nu te teame, Chiriachi, de cazne. Că darul Mieiu va fi cu tine, de te va izbăvi de la totă iscușenial!". Acesteaz dzîcîndu-i Hristos și tîmăduindu-i ranele, să sui în ceruri. Iară dîminează trimisă Ilarian de adusă la giudeț pre svînta. Și, deaca o vădu cu totul sănătoasă, s-au mirat și i-au dzîs: "Pare-mi că toți pot priceape dvorbașii că forte ești dragă dumndăzilor, că iată, fiindu-le milă, ț-tîmăduiră și ranele, să n-ai bi nemîncă grozăvie asupra-ți!". Deci nu te arăta nice tu nemuțămîntor cîtră dînșii, ce blăm cu mine la beserica lor de te le-nchină!". Rîspunsă svînta: "Ba nu dumndăzii tăi, Ilariane, mi-au dat sănătate, ce Hristos al meu, adevărutul Dumndăzîu Care credz eu și mă închin Lui. Dară deaca dzîci să meargem la beserica dumndăzilor tăi, blămăți să vedem căror dumndăzii im dzîci să mă închin!".

Și audzînd aceasta Ilarian, s-au bucurat gîndind că s-au căit svînta. Și, deaca-ntrăi în beseracii, genuche svînta naintea lui Dumndăzîu și dzîsă: "Domne Isus Hristoase Dumndăzîul micu, Ceta ce singur stăpînești Ceriul și Pămîntul, ascultă-mă pre șarba ta și să cadză acești idoli fîră suflet, să cunoșcă toți carii sint împregiur de stau că tu ești însuși adevărutul Dumndăzîu!". Acesteaz deaca dzîsă svînta, să feace mare cutremur și cădzură îndată toți idolii de să feaceară fărîme mînunte. Și veni mare vifornia de-au împrăștiat zdorburile lor. Atunce alalți elini fugîr de frică afară, numai eparhul în loc ce-ar hi credzut Domnului Hristos să să spăsască, el sta de curtea, căce i-au stricat dumndăzii lui. Dară îndată i-au vînit certare de la Dumndăzîu, fulger din ceruri, de i-au pirjolit obrazul și căzdu de murl. Și să dusă în vecinică muncă.

Și venind alt eparh în Vithinia, anume Apolonie. Și, deaca audzî de sfînta Chiriachi că strigă cu-nrdînzire pre Hristos și învătă oamenii de-i întorce cîtră Hristos, trimisă slugi de-o adusă naintea sa. Și incepu cu măguliciuni și cu îngroziri a-i grăi. Dară svînta nu băgă samă cuvintele lui și murturisi // Dumndăzîu adevărat pre Hristos, iară idolii au batgiocurit. Și Apolonie mîniuindu-să, feace foc mare și o aruncă în foc pre svînta. Dară Dumndăzîu, precum au apărat trei svînți otroci și nu să arsară, așea și o apărat și pre svînta, că, rugîndu-să, s-au pornit ploie mare fărî nuori ș-au sfîns tot focul acela. Iară

496r

Apolonie, deaca vădzu că n-au păiit svinta nemică în foc, invată de-adusără doi lei și-i slobodzîră Anuul svinte. Dară Dumndăzû, precum au ferit pre Dăniil de lei, așea și pre svintă. Că, soșind la svintă, să feacără blîndi ca mielucei și să tăvălia la picioarele ei giucînd. Și mulți de prăvitōrii aceii prăvitōrii, vâdzînd preaslăvită minime, credzără întru Domnul Isus Hristos. Pre carii Apolonie, pre toți, într-o dată, i-au umorit unii în sabie, alții în mare. Iară pre svinta au închis pînă va socoti cu ce morie o va omōri.

Și, cînd fu demineață, sedzu la giușet și adusă pre svintă și începu cu lîngărituri a o lua cu bine, dzicînd: "Ieu, Chiriaco, pre puterea marilor dumndăzîi și de tînirețea ta im iaste miță și de frîmșetea ta mă mir. Și, drept-aceasta, pînă astăzi tot trag nedeajde să te-ntorci de la deșarta legea e creștinilor. Pentr-aceasta, nu mai iubi să-i puiarde acea dulce viață, vrînd să-ți rădici pre voia ta, ce fi ascultioe poruncilor împărătești și lămînză nenuritorilor dumndăzîi, carii ț-au datu-ți frîmșetele! Ca și împărății, audzîndu-ți întorcerea, să să veslească forte și să te dăruiască cu bogățiile daruri!". Deci eparhul aceastea și mai multe grăia, pîrîndu-i că va pleca pre svintă. Dară svinția ei, suspîndî, căută la dînsul și-i răspunsă așea: "Ficior de diavol, vrăjmașule a totă dreptatea, cu de-aceastea îmbrănciuni vei să-mi smîntești, să mă scoți din minte, cu de-aceastea minciuni vei să mă desparți de dulcele meu Isus Hristos! Să cunoști, necurțule, că nice mințe, nice viață, nice cîinste, nice necîinste, nice odîhnă, nice caznă, nice bogăție, nice sărăcie, nice altă ceva nu pote să mă desparți de la dragostea lui Isus Hristos! Deci nu te osteni în dar cu aceasta nedeajde, să mă leapăd eu de Hristos al meu, să mă întorc la cea înșelată și mincinosă legea a voastră! Că, măcară în foc mi-i băga sau cu sabia mi-i omōri, nu vei putea să-mi întorci gin- / dul meu. Că, de mă vei băga în foc, am pre cei trei otroci izvod și nu mă tem! De mă vei arunca fierilor, am pre prorocul Daniil mîngîiare. De mi-i arunca în mare, pomendînd pre prorocul Iona cum l-au ferit Dumndăzû și nu m-oi spăria. De mi-i tăia cu sabie, voi închipui pre cîntul Ioan Predicetei! Dară ce mă mai sparii cu morie trecătoare, carea iaste viață a mea?! Ce-mi giuruiești cîinste, carea-m iaste necîinste?! Eu o viață am, o cîinste am, o odîhnă, o bucurie, acea centru Hristos morie. Iară ale tale cîinsti și odîhneale și deșarta bogăție ca tîna pămîntului le socotescul!". Aceastea deaca audzi eparhul Apolonie și vâdzînd că nu pote nice într-un chip, nice cu îmbrănturi, nice cu îngroziciuni, nice cu altul care chip să o biruiască, au dat giudecată asupra ei să moră de sabie. Și, luîndu-o slugile, o scosără afară de cetate să-i taie capul.

Și soșind la locul cel de tăiare, cereși svinta voie să o lase pușinel ceas să facă rugă. Deci o lăsară. Atunce, plecînd genunchele și rădicînd minule spre ceru și mintea la Dumndăzû, rugîndu-și, dzisă: "Domne Isus Hristos Fiule și Cuvîntule Părintelui fără morie, Carele de cereștile puteri cu Părintele și Duhul Svînt ești în cîntări lăudat, Care nime n-au vădzut din omeni, nice a-l vedea pote de pre dumndăzîre, Care bine vruseș a te pușori pre pămînt și a te i omi venitor cu trupul, Carele și pre mine, smerita și nedestoinica șarba ta, m-ai întărit de-am purtat svîntul numcle Tău naintea împărățiilor și tiranilor. Care m-ai ferit ficioră curată pînă în dzua de astăzi, Tu stăpînești Ceriului și Pămîntului! Tu ești vieții și minții Stăpîntoriu! Tu ești a sufletelor ș-a trupurilor Făcătoriu! Svinția Ta, ia sufletul meu și îl pune în rîndul cu a fecetelor celor înfăleapte! Că n-am sîfîs luminarea ficioriei ca buiceale feate, n-au durmit sufletul meu de mîhnicune pre calea lumii aceștia! După Svinția Ta am curs și te am urmat în calea mărturilor tale c-am purces! Deci primeaște sufletul meu în minule Tale și-l odîhnește unde iaste acea a veselitorilor tuturor făcuință la Tine! Împreună-mă în nemuritoria ta hrană cu păriții miei și maite strășuții pentru numele Tău! Pomenea- // ște și pre carii chiamă numele Tău svînt prin mine, șarba Ta, la vreme de scribă. Pomeneaște carii fac pomană firșenii mele, împotrivă plătește-le cu a Tale bogătașe daruri! Ascultă-le ruga la vreme de lipsă, împle-le ceale spre spăsenie lor cerșeturi, ca și întru ei să slăvască numele Tău svînt, că blagoslovit ești în veacii de veacii! Amin *."

197 Acastea svinta rugîndu-să, ingerii luminați luară svîntul ei suflet. Și vâdzînd slugile și omeni ce să strînesece, că depreună cu glasul ș-au dat sufletul de bună voie lui Dumndăzû, să mirară dzicînd: "Mare iaste Dumndăzûl creștinilor, că stăpînește pre viață și pre morie! Că, deaca n-ar hi vrut ea cu voia ei să moră, totuș ar hi biruit și pre sabie, precum și înti au biruit focul și leii!". Și, prorocînd ei să să-ntorcă la eparhul Apolonie să-i spuie împărălie, glas ș-au audzit grînd: "Păsați, fraților, de povestii tuturor măririle lui Dumndăzû!". Deci slugile mearșă de spusără lui Apolonie tote de amănuntul. Iară nește creștini, ascunși de frica ellinilor, luînd moștile svintei, le pusără în loc cîinst, slăvînd și blagoslovînd pre Dumndăzû. Amen.

Aceasta-i mărturia svinței Chiriachi, blagosloviți creștini! Așa s-au nevoit, așa s-au ferit, așa au dobândit nemutata împărăția cerului. Deci și noi, ce-i prăznuim pomenirea și vom să ne primască Dumnădzău praznicul, să nu facem, cum făcea ellinii, danțuri, jocuri, cîntece ș-ale drăcești, ce cu inenă zdrăbăni, cu știința curată, să prăznuim, să sărbăm sărbătorea svinței, să nu ne podobim, că din pămînt sintem și-n pămînt ne vom duce! Să nu ne trufim în scule și-n podobe, că moartea ne așteaptă! Să nu facem curvii ș-ale spurcări de ne pingărim, că focul veacinic să gătădză pentr-aceștia! Să nu ne înduibăm în mîncări și în beții, că vom flămîndzi și vom săta în foc neștin cu bogatul ce folosim din beție, ce bine adogem la suflet, căci om mînea mult ș-om cheltuia în reală! Cîți au petrecut ca astăzi, de-au făcut lumește, nu sufletește?! Dară / e-am-s jără în pămînt! Dară ferice de cea ce-au făcutu-ș bine pentru suflet! Deci săracii să-mbrăcăm, flămîndzii să săturăm, sătații să adăpăm, bolnavii să scootim, [...] și să căutăm, streini să grijim! Atunci vom dzice sărbăt și ne vom lauda e-am prăznuit și ne va primi Dumnădzău ruga noastră! Făcînd ingerii ș-or bucura de pocăința noastră, dracii ș-or mîhni. Că, deaca om mînea mult și om beca mult, iară frații Domnului Hristos or hi flămîndzi și însătați, ce folos va fi?! Una iaste hrana cea întreagă, una-i odihneala la împărăția cerului, viața veacinică, dulcirea bunurilor fiitore. Iară ceale lumești sint umbre și fum și ca visul! Deci să nevoim ceastă vreamă trecătoare, să dobîndim ceale veacinică bune! Tot creștinul să-ș temeie ispovedania și să zidească bunătăți. Și să acopără cu darul lui Dumnădzău! Că fără Svinția sa nu putem face nemică bine! De nu va Dumnădzău zidi casa, zădar ș-or trudi zidații! Noi să-ncepem și, chemînd agiutorul lui Dumnădzău, să lucrăm! Și Svinția sa-i agiutoriu, Svinția sa-i [...] meșterul și obrîștorul! Aceastea ș grijim, blagosloviți creștin, și să gîndim dzua și noptea și unul pre-alt ș-mvăjăm, bărbat pre femeia-și, părinți pre ficiori, preții pre poporeani, arhieri pre preți, frate pre frate ș-ndeamne spre bunătăți sufletești. Că așa au făcut svinții ș-au nevoit și Dumnădzău i-au cinsit și omienii îi laudă! Și-ș dobîndiră binele veacinic care ochii n-au vădzut și urechele n-au audzît și la inemă de om n-au intrat , ce-au gătat Dumnădzău celora ce-l iubesc pre Svinția Sa! Deci să bucurăm pre Dumnădzău cu fapte bune și să cinstim svinți cu bunătăți, cu ispovedanii și cu rugă. Și vom dobîndi parte de la Dumnădzău cu svinții, slăvind Tață! și Fiul și Svințul Duh. Acmu și pururea și în veacii de veaci. Amen.

Înt-această dză, prepodobnicul părintele nostru Thoma de la Maleo. Stih:

Din viața lipsînd Thoma, cea măsurată,

viața-n de-adevăr afia nemăsurată.

În șeapte pre Thoma neagra morte cuminte îl rădică. //

Acesta străluminînd de mainte în viață vestită și ochită voievodzască. Și făcînd multe mari biruințe și vitejii asupra varvarilor, mai apoi, dorînd de Hristos și scootînd tote a lumii ca o nemică, să băgă în giugul cel ușor a Domnului. Și alita au întrecut pre alaiți în răbdarea ostenealelor ce rădica pentru inbunătățimarea, cît să vedea ca un stîlp de foc la rugă cătră cea ce era pre lingă dînsul: gonîia draci din omeni. Și orbi au înochit. Școpii au rădicat și cu ruga lui au scos apă de-au ieșit flîntîni. Ș-alte minuni. Și răpăsoă cătră Domnul.

Înt-această dză, svinții măcenici Peregrin și cu simbrașii săi Luchian, Pombinie, Isihie, Papie și Gherman.

Aceștia era din Italia și, pentru gonenie ce era de la Traian Împărat, mearșără în Dirahia. În carea, vâdzînd pre svințul Astie Episcopul spînzurat pre cruce și fericindu-l, fură prinși de slujitori. Și, mărturisindu-și că-s creștini, din porunca antipatului Agricolai, fură aruncați în luciul lui Adria. Și așa dobîndiră cununa măceniciei.

Înt-această dză, obnoventia svinței Besericari a Svinții sale Maicii Domnului ce-i la Chira.

ÎNT-ACEASTA LUNĂ, 8, svințul mare măcenic Procopie.

Lui Dumnădzău martur, era în dzilele lui Dioclitian, din tată creștin bun, ce mărturisita Domnul Hristos, anume Hristofor, iară maică-sa Theodosia slujia idolilor, de naștere din oraș Eliena. Și, după moartea tatîne-său, l-au dusu-! maică-sa la Dioclitian și l-au pusu-! voievod în Alexandria, dîndu-i poruncă să muncească creștinii. Și, decaci poruceasă în cale spre Alexandria săa margă, fără veaste pre cale, să feacără tunete și fulgere și glas din ceriu strîgîndu-l pre: "Neamniule!", că așa-i era înfîi numele. Și-i mustra calea și-l îngrozia cu morte, căce merge împotriva lui Dumnădzău asupra creștinilor. Iară Neamie să rugă să i să arate / mai vederat acela ce-i grăia. Și i să arată o cruce

* I Corinth.2.

in [...] de cristal și glas grăind: "Eu sint răstignitul Fiul lui Dumnădzăul!". Deci, învățînd totă taina credinței și, deaci încearsă de vîrtej în Schithopol, orașul scheilor, adecă Udriul, învăță de-i feceră zlătarii cruce de aur și de-argint, pre izvodul ce-au vădăt. Și, cînd fu mai apoi de bătut pe sărăcini, măcă-să îl înbția să facă jărtvă bodzilor și el să vâdi cui creade. Maică-să trimite de-i pîreaște la-mătratul, iară împăratul trimisă poruncă la Ulchie, domnul de Chesaria, să ia sama svintului.

Deci, acela îl bătă tare și-l aruncă în tennîțu cu puțin suflet. Însă mearsă Domnul Hristos de-l dezlegă și-l mingie și-l sînătose; și i-au pus numele Procopie. De-acia, fu adus în capîștea dolesacă și, cu ruga sa surpînd pre toți idolii gios, trasă spre credința lui Iristos oștașii a doi numeri, cu tribunii lor, adecă hotogii Nicostrat și Antioh și 12 giupinease singlitice, deprună cu maică-să Theodosia. Dintru carii lor li s-au tăiat capetele, iară eale fură muncite cu greale chinuri, fără nice o milă; și le tăiară țefele și sfredeliră susoriile cu sfredcele găurite; și le tăiară capetele.

Apoi, adusără pre svintul la-nbreare la voievodul Flavian. Carele, învățînd pre un Arhelos să-i dea cu sabia în pîntece și rapedzindu-să să facă așea, cădzu gios ca mortul. De-aci, tînsără pre sfîntul și-l strujură, și iară l-intinsără pre jeratce și deasupra cu oșit udară; și-l sculară de-i pusără jeratce în palme și tămiee naintea idolilor. Iară svinții sa au fînut hărăbătește și n-au scăpat gios să dzică o-au dat jărtvă idolilor. Mai apoi, îl spînzurură și-l strujură. Și, legîndu-i minule să-l arunce în cuptorii infocat, și au răcit cuptoriul cu sâmul svintei crucei. Și, de-aci, îi tăiară capul. Și așea au împlutu-și mărturia, sîndu-să încununt de Domnul Hristos în ceri.

499r Într-această dzi, ivirea svintei icone a Preasvintei Desputoarei noastre Dumnădzău-Născătoare și pururea fiecei Mariei, în cetatea Cazan, la anul lumii 7087, în dzilele împăratului Ioan Vasilevici, a totă Rosiia. Și era mitropolit Anto- // nic și minune de sâmn ce s-au arîtat de la svinta iconă a blagoveșteniei Preasvintei Dumnădzău-Născătoare în cetatea mare Ustiuzea și svintul Procopie Ciudovorețul de Ustiuza, pentru Hristos jrodiv.

Pentru a lor sinte rugi. Dumnădzău miluiaște și ne spăsește. Amen.

ÎNTR-ACEASTĂ LUNĂ, 9, svîntul СЕВУТНОМОНИИНА Pancratie, episcopul de Tavromenia.

Decia era antiohian de rudă. Și s-au vînat la credința Dumnului Hristos de apostol Petr, de la care fu și hironitit episcop Tavromenii.

Afînd pre Romil și Licaonid curăbiiarii, soși la Șitelia, ostrovul cel mare. Pre carii și mai deince îi vînasă cătră credința Dumnului Hristos. Și de vreme că venisă la ostrov, au răspîit idolii lui Falcon ș-a lui Lisipus și altor dîmoni. Și feace de credu Dumnului Hristos și ighemonul, domnul focului, Vomifantie. Și feace o svintă besearică mare. Și tîmădui svîntul tot feali de bole și spăstia în tote dzile multe nărode cătră Dumnădzău prin Svîntul Botedz. Și, netîmplîndu-să acasă domnul Vomifantie, fu svîntul amorfî de montani eretici.

Într-această dzi, nevoința svînților măcencii Paternuthie, Copri și Alexandru.

Acestia era în dzilele lui Iulian Prestepnic. Alexandru era slujitor de oste, iară Paternuthie și Copri era sahnstri la pustia Eghiptului. Și, de vreme ce fură prinși și puși naintea lui Iulian, Coprie fu biruit de lingăriturile și giuruitcele păgînului și de-șgrozuri și să păgîni. Iară Paternuthie stătu vitezează asupra lui Iulian Prestepnic, alta cit vîrtej și pre Coprie și-l rădică de la cădeare, de stătu și el, de-acia, virtos în mărturia Dumnului Hristos. Ș-au primit în gură o infocare și-tînsără spre gîtrăru la jeratce și le sînsără. Și, de-acia, îi aruncară pre-amîndi într-un cuptorii infocat și petăneră neațînși / nice liac de foc. Cu aceea trasără pre Alexandru cătră credință. Că întră și el după dîșii în cuptorii. Și, deaca ieșiră nevătămați, fură tustrei tăiați pentru Dumnul Hristos.

Într-această dzi, svîntul САРТНОМОНИИНА Chiril, episcopul de Gortina.

Acesta au fost în dzilele lui [...] și, venind denaintea boiarinului fiind de [...], căce striga și mărturisia pre Dumnul Hristos [...] în foc, legăturile i s-au ars și leamnele focului [...] Inușe și de dînsul slobodîr. Iară apoi, deaca știu că mulți să creștînesc pentru svînția, deade răspuns de-i tăiară capul. Și așea dobindi cumna măcencică.

Pentru a lor svinte rugi. Dumnădzău miluiaște și ne spăsește. Amen.

INTR-ACEASTĂ LUNĂ, 10, svînții 45 de măcencii în Nicolipi de Armenia. Carii mărturisică [...] lui Dumnădzău novă s-au izvodit oste tăbărită-n foc pre dîmoni s-ardz-n oste.

Acestia în dzilele lui Lichinie Împărat și Lisie Voievodul, de-au mărturisit pre Dumnul Hristos și [...] capete acia carii era căpetenii gării, anume Leontie, Mavrichie, Daniil și Antonie. Și, deacă-cercară cu multe munci, mai apoi îi aruncară în cuptorii infocat pre toți. Și acolo ș-afllară sfîrșitul drumului nevoinții lor.

Într-această dzi, svînții măcencii Vianor și Silvan.

Svntul Vianor, fiind din eparhia Pisidilor și pentru mărturia Domnului Hristos, fu adus la-ntrbare naintea voievodului de Evfratiisia, Sevirian. Și, înfi, îl spîndzură și cu sabia îl croiră și cu ciocane infocate îl arsară și dinți și urechile dezrădăcinară. Iară Silvan stînd aproape și prăvind răbdarea svntului, credzu întru Domnul Hristos. // Și îndată îi tăiară limba și apoi și capul, iară svntului Vianor sfîrdeliră gleznele și-i scosară ochiul cel drept. De-acia, îi beliră capul, mai apoi îl și tăiară și îi suriră la Dumnădzău înecunaș.

500r

Intr-aceastaș dzî, svntul măcenic Apollonie din Sardia.

Acesta adus naintea boiarinului Perinie ce s-alla în Iconiia. Și mărturisi pre Domnul Hristos, iară pre idoli ocărî și batgiocuri. Îl răstigniră pre cruce și așa ș-au implut mărturia, luînd cununa vieții.

Intr-aceastaș dzî, dzeace mii de părinți svinți, carii i-au umorlu-i cu foc și cu morte grabnică Theofil, episcopul de Alexandria, prin Isidor Prezviterul și săborul lui svetii Ioan Bogoslov, în Veata.

Intr-aceastaș dzî, prăznuim pusul svintei cămeașii Domnului nostru Isus Hristos în cetatea Moscului, adusă de la Abbas Șah, împăratul persilor, în anul 7133, la împăratul Theodorovici Mihail în 13 an a-mpărâțitei lui.

Pent-ra lor svinte rugi, Dumnădzău miluiaște și ne spăsește. Amen.

INTR-ACEASTĂ LUNĂ, 11, svnta mare măceșița și în tot-binele vestita Evfimia.

În dzilele lui Marchian și Pulheria Ficlora împărații cei bagocestivi s-au făcut săborul a svinți părinți șase sute și treizeci în Halchidona. Carii blăstămînd și nathemășînd pre ăi de Evthie și Dioscor și-i lepădară, căce hulua de dzica o fire și o facere la Domnul Hristos. Și de vreme ce nu vruia acei eretici să ș pleace pravoslavii, ei, svinții feaceră așa că scrisară pravoslavia într-un sfitoc. Și feaceră și pre eretici de-ș scrisară și ei într-un sfitoc credința lor. Și deșchisară scriiul Evfimiei și pusară sfitocole peceituite imbe pre pieptul svintei și incuiară scriiul și peceituiră.

Și preste 2-3 dzile, deacă feaceră rugă, despeituiră și deșchisară scriiul. Ș-afară sfitocul ero- / ticilor lepădat la picior, iară sfitocul pravoslavnic în minule svintei țînd cu cinstitele sale mini. Care lucru vâdzînd ereticii să-mpulră de rușine, iară pravoslavnicii de bucurie.

Acestaș svntă măceșița au fost în dzilele lui Dioclitian și Prisc, giudețul Evropei, crescută în Halchidon. Și pîrîtă căce-i creștină cătră igheumonul, fu băgată în foc și herilor și într-alee matrii de munci în carile răbdă. Și luă cunună de măcenicie.

Intr-aceastaș dzî, s-au botedzat Olga, moșea lui Vladimir, care au botedzat rusii. Botedzatu-s-au ea în 6 mii 463, în dzilele împăratului Ioan Timishie și s-au pristăvit în 6477.

Pent-ra lor svinte rugi, Dumnădzău miluiaște și ne spăsește. Amen.

INTR-ACEASTĂ LUNĂ, 12, svinții măcenicii Proclu și Ilarie. Stih:

Cu săgeți dease pre Proclu săgetară,

Lui Ilarie cu lance cap tăiară.

În 12, pre Proclu săgețile rădicară, pre Ilarie, lancea.

Acestia svinți au fost în dzilele lui Traian Împărat și Maxim Igheumonul. Și prînsară înfi pre svntul Proclu. Și mărturisind pre Domnul Hristos naintea-mpăratului, fu dat pre mina lui Maxim Igheumonul. Și-l arsară la pîntee cu fecii și la coste și-l strujiră și-l spîndzură într-un lemn și de picior îl îngreuiară cu piatră grea. Și, ducîndu-l să-l umoră cu săgețile, să țînească cu nepotul său, cu Ilarie, unde-l trăgea ellinii. Deci svntul Proclu, rînit de săgeți mulțime, puceasă cătră Dumnădzău răpăosînd. Iară svntul Ilarie, întrebat și mărturisit că-i creștin, l-au spîndzurat de l-au chinut. Și-l logară de-l țîrîră în ca trei mile. De-acia, îl tăiară. Și fu astrucut cu svntul Proclu.

Intr-aceastaș dzî, svntul măcenic Serapion și svinții măcenicii Andrei, Stration, Favst, Mina și cu soțșile sale. Și svntul măcenic Mamant decinde.

Pent-ra lor svinte rugi, Dumnădzău miluiaște și ne spăsește. Amen. //

NOTE:

ABREVIERI:

act.	- (diateza) activ(ă)	num.	- numeral
adj.	- adjectiv	p ext.	- prin extensie
adv.	- adverb	pl.	- numărul plural
agric.	- termen tehnic agricol	p.s.	- perfect simplu
sici	- înțelegerea personală a sensului unui cuvânt (într-un anumit context)	part.	- participiu
bis.	- termen bisericesc	prep.	- prepoziție
constr.	- termen din construcții	pron.	- pronume
dimin.	- formă diminutivă	refl.	- reflexiv
etim.	- etimologic	s.	- substantiv
fam.	- familiar	s.f.	- substantiv feminin
fig.	- scns figurat	sg.	- numărul singular
glosat	- adaos marginal în text prin care Dosoftei explică (de cele mai multe ori prin sinonime) sensul	sl.	- slavonă
loc.	- locuțiune	s.m.	- substantiv masculin
ind.	- indicativ	s.n.	- substantiv neutru
med.	- termen medical	s.p.	- substantiv propriu.
mil.	- termen militar	special.	- sens specializat, particular
mit.	- termen mitologic	tortură	- termen desemnind un procedeu sau un instrument de torturare
		v.	- vezi
		var.	- variantă
		vb.	- verb

A

a (prep.) = 1. 'la', 'în' [1v]; 2. 'de ce', 'pentru ce' [30r]; 'după' [26v]; 'pentru ce': a ce [125r].

abate (vb.) = 1. 'a-ți cășuna', 'a-ți veni o dorință subită' [25f]; 2. 'a se strădui', 'a-ți da silința' [68r].

acnu (adv.) = 'cu puțin timp înainte', 'adineuri': mai # [56f].

acoliși (vb.refl.) = 'a se ținea', 'a se lega', 'a se agăța de capul cuiva (mai ales cu gând riu)' [235v]; var. *acoleși* [348v].

acoperimîn (s.n.) = 1. 'acoperiș' [41v]; 2. (fig.) 'ocrotire', 'protecție' [40r].

acoperi (vb.) = 1. 'a acoperi (pe cineva)' [27v]; 2. 'a ocroti' [40r].

acos (adj.) = 'care prezintă extremități ascuțite', 'cu spini', 'impungător' [73v].

adamantin (adj.) = derivat de la *adamant* 'diamant' [368v].

adoasă (vb.) = p. s. III pl. de la verbul *a adăga*. Scriitori vechi biserictești fac desori abuz de acest cuvânt, folosindu-l și acolo unde un adverb ca *mult*, *tare*, ar fi mai potrivit: *il adosă# cu un lemn în cap* [78r] se poate înțelege 'li mai dăduri cu un lemn în cap'.

adăosură (s.f.) = 'adăosătură'; (pl.) *adăosuri* [402v].

adăuga (vb.) = 'a mări' [93v].

adăcă (adv.) = 'întăc' [78v].

adevăr (s.f.) = 'adevăr' [51v].

adevăr (adv.) = I. (interj.) 'amin' [15r]; II. (adv.) 'cu adevărat', 'adevărat': cu # [65r].

adevăst (vb.) = 'a consuma', 'a extenua', 'a istovi' [27r].

adeveri (vb.) = 'a încredința' [14v].

adeverință (s.f.) = 'încredințare' [11r]; II. (adv.) 'în realitate': cu # [60r].

adins (adv.) = 'cu stăruință', 'insistent': *cu de-#* [11r].

adinc (adv.) = 1. (s.n.) 'cu toată profunzimea': *cu de tot #* [64v]; II. (adj.) 'foarte bătrânețe' [58v].

adincat (adv.) = 'adînci', 'înfundat' [54r].

adine (vb.refl.) = 'a se întîlni' [43r]; (fig.) 'a muri': # *cu Dumnezeu* [57r].

adunătură (s.f.) = 'adunare' (fîrîr sens peiorativ) [43v].

aduva (vb.) = perf. s. I sg. *a aduce* [83r].

afedron (s.) = '→ *înțuța de-i băură prin afedron un băi* [389r].

aflocator (s.m.) = 'aflocător', 'suveran absolut' [17v].

afunda (vb.refl.) = 'a se confundă', '(aici) 'a se îneca' [35r].

agalmă (s.f.) = 'idol din aur sau argint' [9v].

agărnice (adj.) = 'care ține de credința păgînă', 'necreștin' [25r].

aghiopoliti (adj.) = derivat ? de la *aghios* 'sfînt': *Maima Aghiopolitul* [64r].

agonisi (vb.) = 1. 'a dobindi' [2r]; 2. 'a pricinui', 'a provoca' [75r].

agonisită (s.f.) = 'agonisală' [14r].

agrădică (vb.) = 'a ridică' [V].

ai (s.m.pl.) = 'ani' [2r].

albenc (adj.) = 'alb la față' [42r].

albic (s.f.) = 'albeață' [81r].

alergic (s.n.pl.) = 'alergare de cai', 'cursă': *#-le calilor* [3v]; var. *alergă#șe de cai* [482v].

alergătură (s.f.) = 'săsească', 'vruță' [2v].

alergări (s.f.pl.) = v. *a înțuți*, 'a înțuși' [245v].

alinta (vb.) = 'a alina', 'a calma' [3r].

alungidă (s.f.) = 'manta de purpură' [146v].

amălgue (s.m.) = 'amăgitor' [30v].

ambon (s.n.) = 'amvon' [18r].

amelija (vb.) = 'a amenința', 'a arăta cu degetul' [201v].

amestic (s.f.) = 'amestecare': *de-#* [146v].

amira (s.m.) = 'împărat sultan' [39v].

amistui (vb.) = (refl.) I. 'a mistui' [8v]; 'a se depărta', 'a dispărea' [27r]; (act.) 2. 'a ascunde', 'a dosi' [98r].

ande (prep.) = v. *inde*, 'între sine', 'la (între) olahă', 'ci între ei', 'unul cu (pe) altul', 'unul altuia': # *sine* [331r].

anathema (s.f.) = 'a fi afurisit', 'a fi blestemat': *a fi (cineva)* # [6r].

anathematiza (vb.) = 'a blestema', 'a arunca anatema' [118r].

anthipath (s.m.) = 'proconusul care avea și funcție de judecător' [31v].

norea (adv.) = 'clicodăuă', 'uncori' [3v].

apîra (vb.refl.) = 'a opune rezistență', 'a se opri' [42v].

apîrătură (s.f.) = 'apărare', 'protecție' [68v].

aplica (vb.) = 'a alipși' [2v].

aplecat (s.m.) = 'alipțat' [26v].

apoi (adv.) = I. (adv.) 1. 'apoi', 'la urma urmelor': *mai # de toate* [2v]; II. (locadj.) 'din urmă', 'ultimul': *de #*; (aici) 'cu limbă de moarte' [43r].

apostat (s.m.) = glosat *prestipic* [97v].

aprinde (vb.refl.) = (aici) (fig.) 'a se creștina': # *cu sufletul* [84v].

apropia (vb.refl.) = 'a fi pe punctul de a...', 'a fi cît pe ce să...' [41v].

apuca (vb.) = (act.) I. 'a lua pe cineva din scurt' [14v]; 2. 'a primi': # *înțuțură#* [51v]; 3. 'a veni timpul': # *vremea* [53r]; 4. 'a prinde' [54v]; 5. 'a captura' [65v]; (refl.) I. 'a se lega'; 2. 'a se angaja la ceva' [31r]; 3. 'a porni la luptă' [89v].

aria (vb.) = (act.) I. 'a prevesti' [3r]; 2. 'a face mimuni': # *minuni* [42r]; (refl.) 2. 'a avea o năucire' [41v].

ariare (s.f.) = 1. 'piidă' [48r]; 2. 'apariție' [40r].

¹ *Dictionarul limbii române*, tomul 1, partea 1, Librăria Sococ & Comp. și C. Sfeșta, București, 1913, p. 31.

nrătat (s.m.) = 'aparitic', 'intrupare' [50r].
nrătură (s.f.) = 'arătare' [V].
nrăvon (s.n.) = 'arvon' [50r].
nrde (vb.) = 'a cuprinde' [55v].
nropag (s.n.) = 'tribunalul suprem al vechilor atenieni (care-și ținea ședințele pe colina lui Ares)' [41r].
nrgeoa (s.f.) = 'bolă a unei clădiri' [12r].
nrhiercu (s.m.) = 'proot' [3r].
nrhierie (s.f.) = 'rang' [3r].
nrhistratig (s.m.) = 'căpetenie a cetelor ingeresti', 'arhanghel' [8v].
nrrian (adj.) = 'parizian al doctrinei lui Aric' [8v].
nrrieli (adj.) = 'de fală peccinginii' [267r].
nrriina (s.f.) = 'nisip' [66r].
nrriicur (s.n.) = 'dispoziție', 'punctul unei legi', 'regulament', (fig.) *# credință* [443v].
nrromate (s.f.pl.) = 'parfumuri', 'substanțe vegetale care răspindesc arome' [38r].
nrroca (vb.) = glosa *a zmicina* [23r].
nrroera (vb.) = 'a preface în scrum' [110r].
nrroera (vb.) = 'supunere', 'subordonare' [66v].
nrroera (s.m.) = 'ascultător' [171v].
nrroera (s.f.pl.) = 'taine' [52r].
nrroera (adj.) = 'teribil', 'grozav' [75v].
nrroera (s.f.) = glosa *curvicia* [53r].
nrroera (s.f.) = 'vipera' [79r].
nrroera (loc.adv.) = 'cu asprime' cu # [60r].
nrroera (vb.) = 1. 'a sta lângă cineva' [83v]; 'a sta înaintea cuiva' [90v]; 'a se înfățișa', 'a se prezenta' [9v]; 'a aduce', 'a prezenta pe cineva înaintea cuiva' [94v].
nrroera (vb.) = 'a îngropa', 'a înmormînta' (ca ritual) (aet.) [4r]; (refl.) [2r]; var. *a nrroera* [54v].
nrroera (prep.) = 1. 'în fița' [2r]; 2. 'împotriva' [4v].
nrroera (adj.) = (formă rară, acordată, fem. sg.) 'care așteaptă': [*mărturisita...*] # *bucurie a svi nrroera la împărăția cereurilor* [5v].
nrroera (conj.) = 'sau' [1r].
nrroera (vb.) = 'a adulcea', 'a mirosi' [81r].
nrroera (s.m.) = 1. 'cștig' [51r]; 2. 'bijuterii', 'podoabe prețioase' [51r].
nrroera (adj.) = 'aurit' [46v].
nrroera (adj.) = 'cumplit', 'crud', 'iute la minie' [426r].
nrroera (s.m.) = (greșcală tipografică) 'agar', 'păgin', 'dușman al creștinilor', 'arab' [8r].
nrroera (s.f.) = derivat de la *august* 'titlu de cinste, prealuminat' [74r].
nrroera (adv.) = 'aidoma' [88v].
nrroera (s.m.) = (bis.) 1. 'taie', 'părinte', 'frate' [56v]; 2. 'monah cu grad superior', 'stareț' [56v].
nrroera (s.n.) = 'alfabet' [449v].

B

habă (s.f.) = glosa *moași* [10v].
habronorodnic (adj.) = '? în zilele împărailor Constantin și Roman habronorodnici' [410r].
basne (s.f.pl.) = 'basme' [263r].
bate (vb.) = 'a străbate' [6v]; 'a se război', 'a se lupta': # *razboi* [X]; 'abate': # *de-mi dai gire* [41v]; (spec.) 'a se bate cu pumnii în sau peste cap (de supărare, de disperare)': *femeia ... bădănușă cu jale* [56r].
băga (vb.) = 'a pune pe gânduri', 'a strecura îndoiala în mintea cuiva': # în *gînduri* (pe cineva) [43r].
bănat (s.n.) = 'supărare', 'minie' [88r].
bănu (vb.) = (act.) 'a se minia', 'a o lua în nume de rău' [56r]; 2. 'a învinovăți' [75r].
bărbăție (s.f.) = 'singură', 'siliță', 'hărnicie' [64v].
bătaie (s.f.) = (unitate de măsură) 'distanța la care poate ajunge lovitura unui proiectil' [6v].
bătaiu (s.n.) = 'bătă', 'băi de băut' [310r].
bdenie (s.f.) = (bis.) 'serviciu divin făcut în timpul nopții (Lunea, Miercuria și Vineria din săptămîna a cincea a Postului Mare și în toate scrierile din Săptămîna Patimilor)' [14r].
becinic = (adj.) 'om vrednic de compătămire', 'nepunincios' [50v]; 'ticalos', 'blescemat', 'păcătos', 'slab' [50v]; var. *becinim* [211v].
bejenie (s.f.) = 'fugă în masă'; (p.ext.) 'emigrare vremelnică cu gînd de întoarcere' [26v].
beldie (s.f.) = 'prăjină lungă și subțire', 'par lung' [329r].
belează (s.f.) = 'rană'; (p.ext.) 'semnul lăsat de rană', 'cicatrice' [180v].
beli (vb.) = (toritură) 'a jupui' [61r].
bescadnic (adj.) = derivat de la *bescadul* 'convorbire', 'voroadă', 'vorbă', 'vorbitor', 'orator' [458r].
beteahnă (s.f.) = 'moteahnă' [220r].
bezconic (adj.) = 'nelegiuit' [453r].
bezbojnic (adj.) = 'atcu' [459v].
bezglasic (s.f.) = 'lipsă de voce', 'muțenie', 'afonie' [213r].
bezszrebrnic (adj.) = 'care nu primește miță', 'incoruptibil' [70v].
betojie (s.f.) = 'vătămare', 'rană' [55r].
bili (vb.) = 'a înălbi' [143r].
bilitoria (s.m.) = 'spălător', 'easă' [143r].
bine (s.n.) = (fig.) 'Viața de Apoi': # *le cel viitor* [56r].
bișug (s.n.) = 'belșug' [VIII].
biu = I.(s.n.) 'belșug', 'monoc'; II. (loc.adv.) 'din belșug': *de* # [366v].

blie (s.f.) = 'buruiant', 'erburii' [403r].
blagoboreț (s.m.) = 'dugman al Cielui bun', 'luptător împotriva lui Dumnezeu' [63r].
blagoceste (s.f.) = 'pietate', 'evlavie' [94r].
blagocestiv (adj.) = 'evlavios', 'pios', var. *blagocestiv* [37r].
blagoderic (s.f.) = 'mulțumită', 'recunoștință' [82v].
Blagoivlenie (s.f.) = 'Botezarea', 'Arătarea Domnului' [235v].
blagoseț (s.m.) = 'binefăcător' [326r].
blagonosic (s.m.) = 'purător de Dumnezeu' [V].
blagopremnic (adj.) = 'bine-primitor' [297r].
blagoreenic (s.f.) = 'teorie' [292v].
blagorudenie (s.f.) = 'naștere (bună)', 'de neam (mare)' [165r].
blagoslov (s.m.) = 'binecuvântător' [6v].
blagoslovenic (s.f.) = 'binecuvântare' [VII].
blagoslovi (vb.) = 'a binecuvânta' [VIII]; 'a lua binecuvântarea' [42v].
blagovestiu (vb.) = 'a propovădui (Evangelia)', 'a bine vesti' [64r]; var. *blagovestiu* [197r].
blagovlenie (s.f.) = 'vedenia lui Dumnezeu' [458v].
blatnicalec (s.m.) = '? primindu-l cu cinste boarii cei mare senatorii și blatnicalecii' [414r].
blām, blāma (interj.) = v. a *umbla*, 'haideți', 'să mergem' [11v]; *blāma* (pers. l.sg.) [141r].
blāzi (vb.) = 'a îngela', 'a amăgi', 'a ispitii' [177v].
blāznici (vb.refl.) = derivat de la *blāznic* 'om bun', 'sfios', 'modest', 'a se sfii' [458r].
blāznice (s.f.) = 'îngelcănune', 'amăgire', 'curșă' [241v]; var. *blāzniceune* [398r]; var. *blāznā* [404v].
blāznici (adj.) = 'săraci', 'prostituiți' [273r].
boare (s.f.pl.) = 'testicule' [25v]; var. *boare* [74r].
bobană (s.f.) = 'farmec', 'descălțec', 'vraji' [163v].
bobolă (s.f.) = glosat *coțoace* [VII].
boboti (vb.) = (despre foc) 'a arde cu bobot, cu vîlvăți' [130r].
bobotăre (s.f.) = 'flacărdă mare' [130r].
bobot (s.m.) = 'zeu păgîn', 'idol' [7v].
boboboreț (s.m.) = 'luptător împotriva lui Dumnezeu' [24r].
bogoslav (adj.) = 'teolog', (etim.) 'de Dumnezeu cuvîntător' [28r].
bogoslavie (s.f.) = 'teologie' [64v].
boșarin (s.m.) = 'boier', (p. ext.) 'dregător' [21r].
boșerie (s.f.) = 'rang', 'titlu de nobilitate', 'comandanți' [9v].
boșnic (s.m.) = 'luptător', 'atlet', 'gladiator' [241r].
boșniță (s.f.) = 'loc de luptă' [86r].
boșniț (s.f.) = 'templu păgîn' [94r].
boldi (s.n.pl.) = glosat *corăburi* [13r]; (tortură) 'țeapă sau țepușă, obiect ascuțit cu care se împunge sau se țepușă'; var. *bolduri* [218r].
bolniță (s.f.) = 'spital (pe lângă o mănăstire)' [133v].
bolnă (s.f.) = 'sală de mari dimensiuni (probabil cu forma unei galerii)' [46v].

bolniță (s.f.) = 'odăișă mică (în fundul casei)' [46v].
bori (vb.) = 'a voma' [25v].
brîncă (s.f.) = (tortură) 'mănușă de fier'; # *de hier* [20r].
broboalenic (s.n.) = 'broboadă' [444r].
brodelnicură (s.f.) = 'vorbă nesocotită' [412v].
brudină (s.f.) = 'vad', 'treacătoare'; (p. ext.) 'plata ce se da pentru trecutul apoi cu brudina' [391v].
brudiu (adj.) = 'tîndr', 'fraged', 'copilăros', 'naiv' [5v].
brușin (s.m.) = glosat *iaecruș*; 'chilimbar' [40r].
bucată (s.f.) = glosat *frîntură* [47r].
buia (adj.) = 'sălbatic', 'sirep', 'zburdalnic' [1].
buigu (vb.) = 'a aiera', 'a delira' [76v].
buiguire (s.f.) = 'aiurare', 'rătăcire' [34v].
buiguți (adj.) = 'amețit', 'rătăcit' [45v].
bulbuci (vb.) = 'a face bulbuci sau călbuci' [4v].
bulci (s.n.) = 'bibi' [164].
bulci (s.n.) = (la pl.) 'virtuți' [V]; 2. 'faptă bună' [54r]; 3. 'frumusețe', 'valoare' [46r].
burduhoșei (adj.) = 'pîntecos' [42r].
buș (s.n.) = 'lovitură puternică cu pumnul' [470v].

C

ca (prep.) = 1. glosat *căci*; # *ceoa* [3r]; 2. 'de' [58r].
cale (s.f.) = (la sg.) 1. 'drum', 'călătoria' [12v]; 2. 'a găsi nimerit': *a fi cu # de tocmală* [41r].
calocherin (s.m.) = 'lucrare (scrisă)'? ...*din calocherini a pășineta* [439r].
camai (adv.) = 'mai' [1V].
canon (s.n.) = (bis.) 'împreunare a mai multor peasne (nouă) compuse după un număr și o măsură determinată' [24r].
canonisi (vb.refl.) = 'a canoni', 'a pedepsi' [96r].
canonică (s.f.) = 'călugăria' [25r].
cap (s.n.) = 'conducător' [69v].
capăt (s.n.) = 'capitol' [32v].
capicariu (s.m.) = 'executor, collector de impozite' [141r].
capîște (s.f.) = 'templu păgîn' [7v].
carte (s.f.) = 1. 'Biblia': *sfînta* # [13r] 2. 'ordin în scris': # *împărătească* [58r]; 3. 'testament': # *cu limbă de moarte* [311r].
casnic (s.n.) = glosat *ăcutoriu* [V].
catastih (s.m.) = 'registru', 'condică' [53v].
cauză (s.f.) = glosat *vină* [217r].
că (conj.) = 'deoarece', 'fiindcă' [137r].
căce (conj.) = 'pentru că' [2v].
cădere (s.f.) = 'a fi pe punctul de a aluneca, de a cădea': *a fi de-a #-a* [41v].
cădi (vb.) = (bis.) 'a aduce jertfa de tîmiec prin afumarea cu cădelnița' [12r].

călărie (s.f.) = 'cuviniță', 'drept', 'privilegiu' [458r];
 călă (vb.) = 'a rici într-un mod brusc' [90v];
 călcăit (vb.) = 'a strivi cu călcăitul' [471v];
 călugăruș (s.m.) = (bis.) 'călugăr tânăr de rang inferior',
 'novice' [27v];
 cămară (s.f.) = 'cameră', 'odaie', 'iatac (în palatul
 domnesc)' [5v];
 cămin (s.n.) = glossat *cupitor de foc* [2v];
 căpăin (s.n.) = 'perniță' [9v];
 căpîn (s.m.) = 'om cu cap de ciome' [79r];
 cărturar (s.m.) = 'cărturar' [124v];
 cărunțete (s.f.pl.) = (fig.) 'a fi bătrîn': *a avea înflorite le-ile*
 [55r];
 căsătoriu (s.m.) = 'om cu casă', 'căsătorit' [161v];
 căsătorit (s.f.) = 'erapătură', 'deschizătură' [41v];
 căsăcut (adj.) = 'nătărău', 'nătăflea', 'tonț' [54r];
 cătinețuș (adv.) = 'care se mișcă lent', 'prevăzător'
 [45v];
 cătră (prep.) = 'față de', 'în raport cu' [49v];
 cătuș (s.n.) = 'vas în formă de cupă sau de lingură
 mai mare' [266r];
 căuta (vb.) = 1. 'a privi' [3r]; 'a privi timp
 îndelungat (pe cineva)': # *cauta* *ceas
 mări* [52r]; 2. 'a se întreba', 'a se gândi',
 'a se socoti' [42r]; var. *a căuta* [41v];
 căutătură (s.f.) = 'privire', 'înfrățire' [181v];
 căzni (vb.) = 'a tortura' [8r];
 căznit (adj.) = 'chinit', '(aici) 'urît', 'desfigurat'
 [46r];
 ce = I.(pron.) 'în care' [54r]; II.(adv.) 'cît',
 'cum' [59r]; III.(conj.) 'cî' [8r];
 ceatlău (s.n.) = (tortură) 'probabil un colac de fier
 înfierbîntat care se punea împrejurul
 capului' [16v]; (pl.) *cealturi* [85v];
 ceapteni (s.m.pl.) = (tortură) 'piepteni'; 'instrument dotat
 cu dinți de fier asemănător ghimpilor
 ciulinului' [2r];
 cerbice (s.f.) = 'parca exterioră a gîtilui', 'grumaz'
 [20v];
 cerca (vb.) = (act.) 1. 'a încerca' [4r]; 2. 'a căuta'
 [9r]; 3. 'a cere' [11r]; 4. 'a vizita pe
 cineva pentru a-i sta în ajutor (în
 probleme religioase)': # *cu învățura*
 [56v]; (refl.) 'a
 încerca' [4r];
 cercat (s.m.) = 'căutat', 'căutură' [48v];
 cercăta (vb.) = 'a vizita', 'a căuta' [27v];
 cercetăori (s.m.pl.) = 'cercetător', 'isocoadă' [48v];
 cercetătură (s.f.) = 'cercetare', 'urmărire', 'control' [48v];
 cerceta (vb.) = v. *a cerca* (2) [44v];
 cercetare (s.f.) = 'vizită' [43r];
 cercidul (s.n.) = dimin. de la *cerdac*: 'încăpere (mică,
 construită din lemn), uneori ieșind afară
 din zid' [361r];
 cerșu (vb.) = (forma de p.s.I sg. a lui *a cere*) 1. (act.)
 'a cere' [19v]; 2. (refl.) 'a cere
 permisiunea' [56v];
 certa (vb.) = 1. 'a lua învățătura' [48r]; 2. 'a lua la
 răspundere': *să fie certați cu capul* [71r].

certare (s.f.) = 'pedeapsă' [30v];
 cesală (s.f.) = 'cesală', 'perie de fier pentru curățat
 cai' [36r];
 cesăluș (vb.) = 'a șesăli' [217v];
 cescu (s.n.) = (dimin.) 'ceas' [112r];
 cetăș (s.m.) = 'membru al unei etete' [29r];
 cetet (s.m.) = (bis.) 'persoană din cler sau asimilată
 clericilor care are dezlăgare să iesească
 din Cărtile sfinte la anumite slujbe'
 [51r];
 celui (vb.) = (tortură) 'a pune pe cupă cuiva
 instrumentul de tortură numit ceatlău'
 [28r];
 chelcu (s.m.) = 'un fel de pasare de pradă'; (pl.)
cheli [80r];
 chicos (adj.) = 'cu părul lung' [42r];
 chihiteală (s.f.) = 'flacără', 'vîlvătaie' [472v];
 chilă (s.f.) = 'hernie', 'vădmătura' [74v];
 chilișă (s.m.) = 'cel care stă în chilic', 'călugăr' [45v];
 chinoviarh (s.m.) = 'starețul unei chinovii (mănăstire de
 călugări care trăiesc în comun)' [26v];
 chinui (vb.) = 'a pătimi', 'a suporta chinuri, torturi',
 'a se canoni' [42r];
 chip (s.n.) = (la sg.) 1. 'modalitate', 'fel', 'model',
 'exemplu', 'pîndă' [3r]; 2. 'prevestire',
 'viziune', 'arătare' [52v]; 3. 'sema',
 'simbol' [17r]; 4. 'înț', 'fel' [18v]; 5.
 'după', '(pe) măsura': pe #-I [42r]; 6.
 'cin', 'vesmint' [42v]; (la pl.) 'fapte
 concrete' [27v];
 chivot (s.n.) = 'ladă care cuprinde lucruri sfinte'
 [87r];
 chit (s.m.) = 'balenă' [23v];
 chizășie (s.f.) = (bis.) 'garantare' [53r];
 chizeș (s.m.) = (bis.) 'persoană care garantează (la
 botze) de purtare legală a celui care
 primește la o taină religioasă', 'naș'
 [53r];
 cîn (s.n.) = 'rînduială', 'ordine', 'tagmă' [3r];
 cinie (s.f.) = (tortură) 'uncăță' [4v];
 cinonacalnic (s.m.) = 'conducător', 'călăuză', 'ghid' [34v];
 cinste (s.f.) = 1. 'rang', 'funcțiune', 'oficiu' [22v]; 2.
 'lauda' [2r];
 cînstes (adj.) = 'arătător', 'împunător' [46r];
 cioclîrți (vb.) = 'a cioclîrți' [421r];
 cioclu (s.m.) = 'gropar', 'îngropător' [126v];
 ciolan (s.n.) = (tortură) 'os de fier': # *de fier* [20v];
 ciolanel (s.m.) = (dim.) 'os mic' [95r];
 cimotei (s.pl.) = 'rude': *iară unul din cimotei și
 prietăni* [366v];
 cislă (s.f.) = 'număr', 'rînd': *îră* # [41v];
 cislut (adj.) = 'repartizat', 'încredințat': *și cislută
 și învățată de igumenie* [244r];
 cîtenie (s.f.) = (bis.) 'rugăciune', 'slujbă citită' [64v];
 ciucă (s.f.) = (aici) 'pricină' [362v];
 ciuocare (s.f.) = 'cicoare' [314v];
 ciudese (s.f.) = (formă învechită a subst. *ciudă*)
 'minune' [8v].

ciudi (vb.ref.) = 'a se mira' [21r].
 ciudodcaustiv (s.f.) = derivat de la subst. *ciudă*, 'facere de minune' [446v].
 ciudovorenie (s.f.) = 'minune', 'miracol' [18r].
 ciudovoreț (s.m.) = 'factor de minune' [66v].
 ciubos (adj.) = 'ciufiul' [80v].
 ciulină (s.f.) = 'ciulin' [113v].
 ciulinos (adj.) = 'colțuros', 'ascuțit', 'tăios' [33r].
 cimplu (adj.) = glosat de *per* [252r].
 cînda (adv.) = 'cine știe?', 'oare?' [126r]. În propozițiile negative se exprimă o temere sau o dorință ca ceva să nu se întâmple [32v].
 cîndă (s.f.) = 'umă' [14r].
 cîrmaci (vb.) = 'a conduce', 'a dirija' [57v].
 cîldînră (s.f.) = 'edificiu', 'clădire', 'modalitate de construcție' [46v].
 cleveti (vb.) = 'a vorbi de rău', 'a pîrî' [4r].
 clevetic (s.m.) = 'calomniator' [28v].
 clevetuc (s.m.) = 'promeniință (a unui lemn) în formă de cîrlig de regulă rămășiță sau spin la țalpa unei crengi rupte' [63v].
 cîmcîncios (adj.) = (torțură) 'calitate a unui instrument de a prezenta promeniințe ascuțite' [25v].
 cîmînală (s.f.) = *βä* [43r].
 cîmînar (s.m.) = v. *eclesiarh*, 'îngrijitor, administrator al bisericii' [87v].
 cîros (s.m.) = 'cleș' [18r].
 cît (s.n.) = 'vrsă', 'clac' [130v].
 cobuz (s.n.) = 'instrument cu coarde' [197r]; var. *cä* [197v].
 cocce (s.f.) = 'întorsuri ușoare' [51v].
 comandantul (s.m.) = 'comandant' [26r].
 comes (s.m.) = 'conducător (guvernator) al unei cetăți', 'hoțman' [40v].
 comîșie (s.f.) = 'adunare populară (care trata afacerile publice în vechea Româ)' [9r].
 conceni (vb.) = 'a ucide', 'a pune capăt', 'a face să piară tot', 'a extermina', 'a prăpădi', 'a nimici', 'a ruina', 'a stîrpi' [3v].
 concîc (s.n.) = (bes.) 'îmîn bisericesc în care, într-o formă concisă, se cuprind preamăririle unui sfînt ori însemnătaea dogmatică și morală a sîrbătorii ce se celebrăză' [VII].
 concîc (s.m.) = 'stîrpi' [295r].
 concîcîșă (s.f.) = v. *conțință*, 'rețineră de la plăceri, cumpătare' [137r].
 conșan (s.n.) = (la turci) 'jertfă, sacrificiu, ofrîndă religioasă conștină dintr-un animal înțeg, fript și împărțit participanților' [261v].
 conș (s.n.) = 'colț' [8v].
 conșă (vb.) = 'a înconora' [483v].
 conșan (s.n.) = glosat *hä* [V].
 conșă (s.f.pl.) = 'obiect ascuțit cu care se lăpugă sau se înțapă'.

conșă (s.f.) = 'coș din nuiele' [76v].
 conșă (s.f.) = 'coș mic de nuiele' [33v].
 cot (s.m.) = 'unitate de măsură echivalentă cu 0,650 m (în principiu distanța de la cotul minii drepte trecînd peste virful degetelor pînlă la încheietura minții)' (pl.) [37v].
 covru (s.m.) = 'încușă primitivă (înt-o pețieră sau groți) de oameni care trăiesc în sălbăticie' [326v].
 crăvi (vb.ref.) = 'a se înțări', 'a se hrîni' [271r].
 cristelină (s.f.) = (refl.) 'a se zgîria', 'a se tătuș' [28v]; (act.) (torțură) 'a face tăieturi (cu cuțitul) pe corp' [29r].
 croiale (s.f.pl.) = derivat de la *crudă*, 'cruzime' [247v].
 cruditatea (s.f.) = (aică) 'păstrat pentru [180v] cu care se cuceri (vb.ref.) = 'a se smeri', 'a se pleca', 'a se închina', 'a se ruga umilindu-se' [195v].
 cucon (s.m.) = 'copil, băiat pînlă la 12-14 ani' [3v].
 cuconie (s.m.) = 'copilărie' [8v].
 cugetăreț (adj.) = 'cugetător', 'gînditor' [16v].
 cugetătură (s.f.) = 'enigmă' ? [181r].
 cugetîndure (s.f.) = derivat de la *cuget* [428r].
 cujeaică (s.f.) = 'furdă de iors' [391v].
 cul (s.m.) = 'soldat', 'onște' [457v].
 culeșe (s.f.) = 'culeșă', 'amestecătură' [25v].
 cum = 'caro' [53r]; 'cum că', 'cä' [139v].
 cumineca (vb.) = glosat *unicușă*, 'a se uni' [63v].
 cumpînă (s.f.) = 1. (constr.) 'fir de plumb cu care se verifică verticalitatea edificîului' [49r]; 2. 'pericol' # *de moarte* [29v].
 cumpîni (loc.vb.ref.) = 'a plăti cu capul': *iä cumpînește cu capul* [29v].
 cunoaște (vb.) = (act.) 1. 'a observa', 'a remarca', 'a afla' [3v]; 2. 'a înțelege' [4v]; 3. 'a recunoaște' [27r]; (refl.) 'a se ști', 'a se anticipa' [25r].
 cunoștință (s.f.) = (fig.) 'cunoaștere': *a aduce* (pe cineva) *la lumina # lui Iul Dumnezeu* [24r].
 curatorie (s.f.) = 'o putere dată cuiva spre ocrotirea averii celor care, nu pentru nevinăție, ci din altă oarecare pricină, nu-șî pot ocroti înțururile'; (pl.) *curatoriile* [203v].
 curîție (s.f.) = 'curîțenie (puritate)' [12v].
 curțorîu (s.m.) = v. *care* [VI]; (fig.) 'înainte mergător': *înainte* # [VII]; 'epitrop al bisericii', 'cälușitor' [25r].
 cure (vb.) = v. *a cura* 'a fugi', 'a alerga' [53r]; *curșä* (perf.s.III sg.) [53r].
 cäsură (s.f.pl.) = (despre ape) 'a veni nävalnic': *a curge cu mari* # [46r].

² *Dicționarul limbii romä*ne, tomul I, partea II, C, Tipografia ziarului "Universul", București, 1940, p.1013.

cursoare (s.f.) = 'scursoare', 'boală purulentă' [3r].
 curteni (vb.) = 1.(refl.) 'a se converti'; # *la Domnul Hristos* [44v]; 2. (act.) 'a recomanda', 'a susține pe cineva', 'a sprijini' [5f].
 = 'a trăi' [11f].
 custa (vb.) = 'puza, strajă, gardă la mormintul lui Hristos' [67v].
 custodie (s.f.) = 'veste' [32v].

D

da (vb.) = (act.) 1. 'a cădea': # *in jos cu capul* [43r]; 2. 'a primi': # *moarte* [50v]; (refl.) 1. 'a se deta' [60r]; 2. 'a dispărea': # *in ianari* [9r]; 3. 'a face' [76v].
 dajdă (s.f.) = 'tribut', 'bir' [65v].
 daori (num.adv.) = 'de două ori' [3v].
 dar (s.n.) = 'har' [V]; (pl.) *darure* [438r].
 dat (s.n.) = 'hotărâre' [85v].
 dălgotipenie (s.f.) = 'lungă răbdare' [350r].
 dălog (s.n.) = 'diolog' [118r].
 dănoiară (adv.) = 'cîndva', 'odinioară' [3r]; o dată: *nice* # [3v].
 dărăban (s.m.) = 'dorobani' [6r].
 dărăma (vb.) = 'a bate', 'a schilodi' [31r].
 dascăle (s.f.) = 'învațătoră' [6v].
 de (prep.) = 1. 'deci' [6r]; 2. 'de la' [11v]; 3. 'despre' [41r]; 4. 'de către': # *la* [43r]; 5. 'din', 'dintre' [45v]; 6. 'pe': # *postrivă* [51v]; 7. 'după': # *pre* [48r]; 8. marcă de genitiv [5r].
 Deanie (s.f.) = *Faptele Apostolilor* (text biblic) [33v].
 decide (adv.) = glosat: *ceea parte*; 'cealaltă parte' [8r].
 dediu (vb.) = perf. s.l. sg. a da [83r].
 deinde (adv.) = 'de dinainte' [29v].
 deneaură (adv.) = 'adinauri', 'mai înainte' [54r].
 deprinde (vb.) = 'a înțelege' [12r].
 deprins (adj.) = 'inițiat' [50r].
 deregător (s.m.) = 'oricare fel de funcionar sau shujitor' [48r].
 derepta (vb.) = 'a îndrepta', 'a îndruma', 'a călăuzi' [64v].
 dereptariu (s.n.) = derivat de la *a derepta*, 'îndrumător', 'călăuzitor' [100v].
 dereptate (s.f.) = 'adevăr', (aică) 'credință creștină' [52v].
 derșine (s.pl.) = 'cămășă de pînă grosolană purtată în semn de doliu sau de ispășire' [408r].
 descalăca (vb.) = 'a întemcia', 'a construi' [7r].
 desfira (vb.) = (aică) 'a chinui': # *cu multe cazne* [434r].
 despărți (vb.refl.) = 'a se depărta' [12v].
 despărțire (s.f.) = 'moarte' [27r]; var. *despărțire* [32r].
 despînta (vb.) = (tortură) 'a desprinde talpa piciorului' [4v].
 despoi (vb.) = 'a lipsi de' [23r].

despuitoriu (s.n.) = 'stăpîn' [5v].
 destrănat (adj.) = 'dezmembrat', 'rupt', 'dizlocat' [61v].
 destupătură (s.f.) = 'deschidere' [68r].
 deșcheiat (adj.) = 'deschis' [41v].
 deșchingie (vb.) = 'a desface' [9r].
 detunat (s.n.) = 'tunet' [41v].
 devestescine (s.f.) = 'virginitate', 'feciorie' [123v].
 devri (vb.) = (formă greșită? a vb. *a daori*) 'a curta'; ... *incepară a-l devri pe egumenul cu giurămîni* [59r].
 dezbate (vb.) = 'a scoate', 'a desprinde (prin batere)': *de pe cruce dezbatu* [486v].
 = 'a-și reveni' [200r].
 dezleag (s.n.) = 'necespeclarea jurămîntului': # *l jurunței* [49v].
 dezmierețeune (s.f.) = 'dezmierețe' [52r].
 dezvante (vb.refl.) = 'a se dezbrăca' [54r].
 diadloh (s.m.) = 'urnos', 'succesor', 'discipol' [290r].
 dibă (s.f.) = 'butuc, aparat de înșut un vinovat, prins de gl. de mîni ori de picioare' [136v].
 didascal (s.m.) = 'dascăl' [5v].
 dihanie (s.f.) = 'lume' [24r].
 dimbe (adj.) = 'din ambele părți', 'de-o parte și de cealaltă': # *părți* [45v].
 dimotici (subst.) = 'cei care scriau într-un alfabet întrebunțat de popor în Egiptul antic' [9v].
 dipli (vb.) = (tortură) 'a ghiuri', 'a zgăria' [37v].
 direge (vb.) = 'a servi'; (forma de part. trecut) *diras*: # *cu pahalat* [488r/6]; var. *derege* [48r]; (aică) 'a împleca' [24v].
 divi (vb.) = 'a se minuna': *nu* # [75r]; var. *a divă* [362r].
 dilboană (s.f.) = v. *bulboană*, 'loc adinc în riu (lac) primejdios' [79v].
 dirliu (s.n.) = (fam.) 'flăcău', 'tînăr înalt': *iară pre sv i nta un orecare crudate și șără omenie dirliu* ... [450r].
 doedi (vb.refl.) = 'a se supăra', 'a se necăji' [74v].
 dostialie (s.f.) = 'supărare', 'necaz' [52v].
 dogmate (s.f.pl.) = 'dogmă' [24r].
 domoli (vb.) = 'a liniști' [28v].
 dosadă (s.f.) = 'chin', 'suferință' [20v].
 dosădi (vb.) = 'a ocări', 'a insulta', 'a ofensa' [205r].
 dostoi (vb.refl.) = 'a se cuveni', 'a se cădea' [3r].
 dovedi (vb.) = 'a birui' [22v].
 drac (s.m.) = 'idol' [57v].
 drăgăliu (vb.) = 'a mîngia' [235r].
 drămăli (vb.) = 'a cîntări (cu prea mare atenție)' [28v].
 drăpăna (vb.) = glosat *a straji*; (tortură) 'a rade', 'a dărâci' [8r].
 drăpănat (adj.) = (tortură) glosat *struji* [8r].
 drăpănat (adj.) = 'în dreptul' [75r].
 drilitetură (s.f.pl.) = (probabil) 'joc de noroc': *la drilitetură imvași* [398r].
 drujină (s.f.) = 'ceală', 'companie', 'însoțitor', 'tovarăș' [84r].
 dubas (s.m.) = 'luntre mare' [6v].

= 'plecare' (act.) (fig.) 'mourter' [63v].
 'mălari': 'luc' asocier de buruiană
 mari' [394v].
 'dualitate' (termen creat de Desofteri
 după *trouă*) [131v].
 = 'plăcere' [5v].
 = 'domnească' [110v].
 = 'evlavie', 'credință' [52v].
 derivat de la *dar*, 'aspru', 'crud',
 'neomenos' [256v].
 = 'p.s. l. sg. a *dar*' [41r].
 = 'contul' [12v].
 = 'dover', 'ușă de la simpla bisericii'
 [415v].
 = 'slujitor la curtea domnească' [495v].
 = 'serviciu la curtea domnească',
 'omagiu' [16v].
 = '1. (bis.) 'a sluji', 'a servi', 'a îngriji'
 [37]. 3. 'a se ruga', 'a da (a plăti) o
 slujbă' [74v], var. *dvors* [51r].
 = 'a servi', 'a sluji', 'a îngriji' [11].
 = 'slujitor' [155r].
 = (naic) 'a cînta' *de-i dăceam în lăudă*
 [48].
 = (s.m.) [62v]. (f.) 'zeitate păgînă'
 [18r].
 = 'a. dzin' [30r].

E

= (bis.) 'starețul unei mănăstiri' [110v].
 var. *epumă* [39v].
 = (bis.) 'a fi pus stareț, superior de
 mănăstire' [57v].
 = 'echidnă', 'viperă', 'monstru fabulos
 jumătate femeie, jumătate șarpe' [79v].
 = 'vlogu', 'laudă', 'discurs' [311r], var.
encoma [174r].
 = 'scoasă de smălț pe cere o poartă la
 piept arhieriei și unii arhimandriji'
 [117r].
 = 'guvernatorul unei provincii' [3v].
 = 'provincie aflată în subordinea unui
 episcop', 'diocesis' [110v].
 = glosat *ceretor* [67r], 'cercetare a
 împrejururilor'.
 = 'erezii', 'credință falsă' [8v].
 = 'cel care ținea locul împăratului din
 Orient în Italia'; 'locotenentul
 patriarhului din Constantinopol'; (pl.)
rsarpu [490v].

F

= (refl.) 1. 'a deveni': *se mare înaintea
 lui Dumnezeu* [1v]. 2. 'a avea loc', 'a se
 întâmpla' [31v]. 3. 'a se preface' [42v].
 4. 'a avea loc' [51r]. (act.) 'a interoga':
 • *intrebare* [35v].

face (s.f.)

fachie (s.f.)
 fașș (adj.)

falon (s.n.)

fapt (s.n.)

farmăca (s.f.)

figodă (s.f.)

farmăcăciune (s.f.)

farmăcălniru (s.m.)

fișjar (vb.)

fereastră (s.f.)

feredu (s.n.)

feri (vb.)

ferință (s.f.)

fericință (s.f.)

fiecum (adv.)

fierbinte (loc.adv.)

fir (s.n.)

fire (s.f.)

ființă (s.f.)

fiintinț (s.f.)

fișșit (adj.)

fluturatec (adj.)

foi (s.n.)

foame (s.m.)

foacru (s.n.)

foi (s.m.pl.)

folosi (vb.)

folosință (s.f.)

folosliuru (s.m.)

Folositoare (s.f.)

formă (s.f.)

frățime (s.f.)

frunceaon (s.f.)

fura (vb.refl.)

fușșat (s.n.)

fușșe (s.n.)

= 1. 'știință', 'invățătura' [30r]; 2.

'putere', 'acțiune' [40v].

= 'facță' [293v]; 'facție' [94v].

= 'fămie', 'măreț' [80v]; 'aritos',

'chipeș', 'bine făcut' [97r].

= 'felon', 'veșmintă proțesoă fără mincei,
 deschis numai la gât, pe care îl îmbracă
 preotul peste celelalte veșminte, cînd
 face slujbă' [206r].

= (cag.) 'alcatuire', 'facere', 'întocmire'
 [28v]; (pl.) 'farmece', 'vrăjitorii': *fapturi*
 [36r].

= 'farmece', 'vrăjitorii' [31r].

= 'promisiune', 'îngăduială' [40r].

= 'farmec', 'vrăjitorie' [96r].

= 'magician', 'vrăjitor' [29r].

= 'a ținea scama de poziția socială, de
 trecerea sau de rangul unei persoane și
 (prin urmare) a părtini (la judecată) pe
 cineva în dauna altuia' [464r].

= 'foșor': # *de soare* [46v].

= 'baie', 'locul de baie' [7v].

= 'a asculta' [63v].

= 'ferală' [111].

= 'fericire' [52r].

= 'oricum', 'într-un fel sau altul' [9r].

= 'cu mult zel': *cu* # [51v].

= 'motiv', (loc.vb.) 'a-și pierde firul', 'a
 uita motivele ce trebuiau aduse', 'a se
 deconcerta': # *ului uitându-să* [254v].

= 'organism' [56r].

= glosat *aveare* [75v].

= 'izvor' [55r].

= 'sfîșșit', 'spuizat' [54r].

= 'fluturatec' [146v].

= 'uncăli de fierărie pentru suflat în
 foc, făcută din piele prinsă între două
 table de lemn' [25r]; dim.
foleci [142r]; (tortură) 'a-i beli pielea
 (cuiva)', 'a
 jupui (pe cineva)': *beliră foarte pre sv i
 nta* [87r].

= 'foamețe' [23r].

= 'foc mare', 'rug' [62v].

= 'uncăli de fierărie pentru suflat în foc,
 făcută din piele prinsă între două table
 din lemn' [25v].

= 'a ajuta' [28v].

= 'ajutor' [40v].

= 'sprijinitor' [VI].

= 'proteccoare', 'ajutătoare'; 'Fecioara
 Maria' [40r].

= (loc.adv.) 'asemenia': *într-o impresă
 #* [VII].

= 'comunitate de călugări' [45v].

= 'frunte' [249v].

= 'a se furia' [44r].

= 'soldat înarmat cu fușșe care pînă în
 secolul al XIX-lea făcea parte din garda
 personală a domnului' [40r].

= 'suliță', 'lanțec' [117r].

G

gadină (s.f.)	= 'animal sălbatic', 'fiară', 'jivină' [138r].
gaură (s.f.)	= 'scobitură în munte', 'peștera' [8r].
găonce (s.f.)	= 'conșă de ou' [1v].
găii (vb.)	= 'a pregăti' [14v]; 'a termina', 'a sfârși', 'a isprăvi' [59v].
găin (s.n.)	= 'tân': <i>cum le dăie la noi lefuri</i> [423v].
găun (s.n.)	= 'partea scoborâtă, goală sau scavă a unui obiect' [382r].
găvan (s.n.)	= 'disc', 'taler' [270r].
găvănos (adj.)	= 'scobit', 'adincii' [42r].
găvoazde (s.f.pl.)	= 'piroane' [18rv].
găvozdi (vb.)	= 'a bate în cuie', 'a pironi' [34v].
gealovonie (s.f.)	= 'prohod' [3v].
ghenion (s.m.)	= 'general' [25r].
ghenil (s.m.)	= 'gentilom': <i>la scola gheniilor</i> [50r].
gheoci (s.m.pl.)	= 'cochiliile ale aloc unor melci de mare' [3v].
ghibos (adj.)	= 'ghebos' [265v]; 'ghibuit' [334r].
ghizdav (adj.)	= 'frumos', 'măreț', 'eleganț' [46v].
ghizdea (s.f.)	= 'ghizd', 'colac de fîntînă, format (de obicei) din patru rînduri de birne scurte ale căror capete se îmbină, alcătuint pereții fîntinii de la gură în sus' [129r].
giocuri (s.n.pl.)	= 'dansuri', 'pececi' [51r].
giudeț (s.n.)	= 1. 'judecător', 'hotărîre judecătorească' [5r]; 2. 'Judecata de Apoi': <i>infirmitul</i> # [52r] 3. 'judecător' [56r]; 'mai-marele locului' [23v].
giug (s.n.)	= 'jug' [48v].
giunc (s.m.)	= 'junc', 'tînăr' [28r].
giunghere (s.f.)	= 'sacrificiu', 'jertfă' [74r].
giura (vb.)	= 'a ruga cu stăruință', 'a conjura' [81r].
giurui (vb.)	= 'a promite' [68r].
giuruiă (s.f.)	= 'ocară', 'dispută' [65r].
glicivă (s.f.)	= 'denumire generică a strîmoarelor, a vîșcioarelor terestre' [46v].
gingamic (s.f.)	= 'biciușcă, cravașă, mai ales scurta și groasă' [4r].
girbaci (s.n.)	= 'a năpădi, a năvăli asupra cuiva' [60v].
girbi (vb.)	= 'încovoiați', 'strîmb' [220r].
girjib (adj.)	= 'întreare sub pămînt': <i>văcău girlici adinc ca un paș</i> [221r].
girliciu (s.n.)	= 1. 'cu voce tare': <i>cu (tu) # (-u) mare</i> [10r]; 2. 'cuvînt, vorbă de duh' [55v].
glas (s.n.)	= 'început de texte' [121r].
glviznă (s.f.)	= 'a se fînguși', 'a se plînge', 'a se boci (cu glas tare)' [154r].
glăsi (vb.refl.)	= 'a se fînguși', 'a se plînge', 'a se boci (cu glas tare)' [154r].
gligan (s.m.)	= 'mistreț', 'porc sălbatic' [38v].
glăbi (s.f.)	= (fig.) 'pedeapsă' [256v].
glodite (s.f.)	= 'toro' [59v].
gonăd (s.f.)	= 'prigonire', 'persecuție' [5v].
golit (adj.)	= 'dezbrăcat' [61v].
gonaciuc (s.m.)	= 'persecutor', 'prigonitor' [15v].
goni (loc.vb.)	= 'a pescui': # <i>pege</i> [32v].

goniciune (s.f.)	= 'prigonire', 'persecuție' [4v]; var. <i>gonenie</i> [409v].
gorniță (s.f.)	= 'ecerdac' [446v].
goz (s.n.)	= 'murdărie', 'mizerie' [318r].
grai (s.n.)	= 1. 'cuvînt' [32v]; 2. 'voce' [47r]; 3. 'roșire', 'spus' [59v].
greime (adj.)	= 'greu' ? [59v].
greutate (s.f.)	= 'sufărînță', 'dificultate' [40r].
grji (vb.)	= 'a face pregătiri pentru ceva', 'a avea intenția' [3v].
grjiți (adj.)	= 'fcri' [96r].
grobnic (s.n.)	= 'pînză de înfășurat corpul unui mort', 'grău', 'împolci' [303v].
gros (s.m.)	= (toro) 'bucac gros de fixat la picioarele criminalilor' [6r].
grozâvi (vb.refl.)	= 'a se face urît', 'a se stuji' [51v].
grozliv (adj.)	= 'urît', 'îngrozitor' [46r].
grumb (adj.)	= 'aspru', 'ordinar', 'dur', 'neociplîț' [129r].
gubav (adj.)	= (aiici) 'lepros', 'bubos' [46r].
gubăvise (s.f.)	= 'lepră' [456r].
gurguța (vb.refl.)	= 'a se înălța': (fig.) 'a se mîndri', 'a se fîli' [193r].
gvall (s.n.)	= 'siliă', 'forță' [245r].

H

haițepe (adj.)	= (despre om) 'care are picioare strîmbe': 'strîmb', 'încovoiați' [316r].
hartularios (s.m.)	= 'uricac', 'scriitor de uric', 'diac', 'logofăt' [11v]; var. <i>hartularie</i> [112r].
haș (s.n.)	= 'lupă' [468v].
hatman (s.m.)	= 1. 'zărnăghel', 'căpitan al oșilor divine' [1v]; 2. 'comandanți (suprem) al unei puteri armate' [44r].
hăbuc (s.n.)	= 'a rupe în buclii': <i>a rupe</i> # [421v].
hăci (vb.)	= 'a tăia în buclii mîna' [2r].
hăldău (vb.)	= 1. 'a fugi (de cineva sau ceva)', 'a ajunge undeva prin fugă', 'a se refugia undeva' [28r]; 2. 'a pleca repede dintr-un loc' [28v]; 3. 'a scăpa (cu viață de o primejdie)', 'a se mîntui' [96r].
hălădui (vb.)	= v. <i>hălădui</i> [202r].
hălăstui (vb.)	= 'tribui' [453r]; (pl.) <i>hălăstoci</i> [413v].
hărăci (s.m.)	= derivat de la <i>harac</i> 'uncleală de trns linii spre a serie drept', (p.ex.) 'iniile sau spațiile între liniile unei hirtii liniate' [464v].
hărăci (vb.)	= 'abliță de joc': <i>la # -e împoș</i> [398r].
hărăcătă (s.f.)	= 'protest' [227r].
hărălii (s.pl.)	= 'a folosi', (aiici) 'a provoca', 'a declanșa' [453r].
hăsmeni (vb.)	= 'a conduce' [2r].
heratic (adj.)	= 'sălbatic', 'crud' [63v].
herb (s.n.)	= 'stemă' [11].

glie (s.f.)	= glieci necrozii [11]
glione (s.f.)	= 'cuvetur' [29v]
glonă (s.f.)	= 'câldură foarte mare' [56v]
gl (s.f.)	= 'fium' [48v], (pl.) herv [2v]
g (s.n.pl.)	= 1 (suratari) 'bunii discipoli (sau vârf) de armă' [2], 2 'bucuri' [5v]
gă (s.f.)	= 'făcî surugă', <i>g vădită pînă lauză în- numat de frumoză</i> [480v]
(s.f.)	= 'nochi' <i>de-a în</i> [15v]
gă (s.f.)	= 'a ferlatru' [8v]
gă (s.n.)	= 'furfelnică' [8v], var <i>Arvenica</i> [67v]
g (s.f.)	= glieci în zău [V], 'frecă'
g (s.f.)	= 'a concura', 'a face proof' [3r]
gose (s.f.)	= 'concurare' [42v]
g (s.n.)	= 'bordes' [102v]
(s.n.)	= 'erou', 'viteză' [1X]
g (s.n.)	= 1 'măscă' [4v], 2 'câmb' [95v]
(s.f.)	= 'câmp', 'adormit' [253r]
g (s.f.)	= 'vedeapă' [116v]
(s.f.)	= 'a suspina' [27r]
gă (s.f.)	= 'vite', 'vîrf', 'furfăni' [3v]
g (s.f.)	= 'igomant', 'gălgăie' [29v]
(s.f.)	= 'a face gălgăie' [411r]
g (s.f.)	= 'măgăre', 'bucur', 'adormire' [3v]
(s.n.)	= 'câmb' [110r]
g (s.n.)	= 'condamnat peste o sută de oameni' [490v]
(s.f.)	= glieci necrozită [300r]
g (s.n.pl.)	= 'gîn', 'regimă' [54v]
g (s.f.)	= 'bun', 'bădăna' [18r]
g (s.n.)	= derivat de la <i>g</i> hăci 'bădăna' [104r]

I

gă (s.f.)	= 'păpuzi de om' [422v]
(s.n.)	= 'vorn', 'cârbă', <i>g ferdelece</i> [28v]
g (subst.)	= glieci brăzde, clădăru [40r]
g (s.f.)	= 'versuri la picior tambor (formate dintr-o silabă accentuată și una neaccentuată)' <i>stărua</i> # [60v]
g (s.f.)	= 'măci', 'vorn', 'vorn' [3r]
(s.f.)	= 'la hăci', 'de amănosa' [50v]
g (s.f.)	= 'vorn' [7v]
g (s.f.)	= 'arțur', 'apărăci' [15r]
g (s.n.)	= 'bădăna', 'amant' [52v]
(s.f.)	= 'bădăna' [31v]
g (s.n.)	= 'bădăna' [40v]
g (s.f.)	= 1 'hăci' [V], 2 'păpuzi': <i>g bădăna</i> # [70v]
g (s.f.)	= 'concurare', 'luptă' împotriva concurărilor [1v]
g (s.f.)	= 'hăci împotriva concurărilor' [476v]
g (s.n.)	= 'concurare' [280r]
(s.n.)	= 'amant' [30r]
g (s.f.)	= 'gălgăie' [8v]

† pentru *idololatru*, *idololatrică*, *idololatrică*,
idololatrică, *idololatrică* - v. *idol*

idololatru (s.m.)	= 'idololatru' [142v]
idololatrică (s.m.)	= 'idololatru' [97r]
idololatrică (s.f.)	= 'templu de idoli' [60v]
idololatrică (s.m.)	= 'idololatru' [346r]
idololatrică (s.m.)	= 'idololatru' [346r]
idololatrică (s.f.)	= 'hidropizie', 'drepăci' [217r]
idololatrică (s.f.)	= 'inducere', 'măli' [88r]
idololatrică (s.f.)	= 'a seși în natură' [70v]
idololatrică (s.f.)	= (refl.) 'a-și lua rămas bun', 'a părăsi' [1v], (act.) 1. 'a permite', 'a lăsa' [14v], 2. 'a elibera (pe cineva) din robie' [53v], = (act.) 1 (fig.) 'a mări', # <i>către Dumnezeu</i> [43v], 2. 'a se răsplădi' [51r], (refl.) 'a pierde contactul cu realitatea': # <i>div străghe</i> [45v]
idololatrică (s.m.)	= 'stăpîn', 'gubernator', 'domn', 'ocrotimitor' [4v]
idololatrică (s.f.)	= 'egumenie', 'funcția de egumen', 'conducerea unei mănăstiri' [57r]
idololatrică (s.n.)	= 'hăci', 'nicovăli' [34v]
idololatrică (s.n.)	= 'hăci' [243v]
idololatrică (s.n.)	= 'a murdări' [196v]
idololatrică (s.n.)	= 'de' [32v]
idololatrică (subst.)	= (bit.) 'perioadă de 532 de ani (început cu 1 septembrie 5508 î. Hr.): această dată de 1 septembrie este văzută ca început al anului bisericesc, Anul nou [1r]
idololatrică (s.m.)	= 'călugăr' [454r]
idololatrică (s.n.)	= 'călugărește, monahal' [380r]
idololatrică (s.m.)	= 'am de altă natură' [2r]
idololatrică (s.m.)	= 'conștient' [11v]
idololatrică (s.f.)	= 'conștient' [94v]
idololatrică (s.p.)	= 'o lună în primăvară sau în vară' [48v]
idololatrică (s.n.)	= 'hipodrom' [3v]
idololatrică (s.n.)	= 'alfie' [268r]
idololatrică (s.n.)	= v. <i>iră</i> , <i>iră</i> 'curețoză subțire cu care cos ciobanii cojoacește': (pl.) <i>irări</i> [345r]
idololatrică (s.m.)	= 'eretic' [76v]
idololatrică (s.n.)	= 'cu măgăre', 'aristie' [48v]
idololatrică (s.f.)	= 'ispăși', 'terapie' [7v]
idololatrică (s.f.)	= 1. (act.) 'a încerca' [24r]; 2. (refl.) 'a se încerca', 'a tenta' [30r]
idololatrică (s.m.)	= (sici) (fig.) 'diavol' [61v]
idololatrică (s.m.)	= 'dubovnic' [4r]
idololatrică (s.f.)	= 'măturărire' [42v]
idololatrică (s.f.)	= 'a spovedi', 'a măturărire' [111r]
idololatrică (s.f.)	= l. (loc.adv.) 'întreg', 'de tot': <i>de #</i> [32r], l. (s.f.) 'serios', 'harnic' [71v], = 'prișcăp', 'măgăre' [41r], = 'măturărire', 'dăbăci', 'prișcăp' [48v]
idololatrică (s.f.)	= 'căzăr', 'ieșire din fire' [68v]
idololatrică (s.n.)	= 'sfiept', 'moarte' [21r]
idololatrică (s.f.)	= 'vîndecare', 'lăzdrăvenie' [13v]
idololatrică (s.f.)	= 'a vîndeca', 'a lăzdrăveni' [3r]
idololatrică (s.m.)	= 'vîndecător' [34r]

isăvârși (v.refl.) = 'realiza' [177].
 isăvăli (s.f.) = 'scie la mîna', 'usturime la gât': # *fumului* [4v].
 ivi (vb.refl.) = 'a merge', 'a se înfașa' [44v].
 izbăvi (vb.) = 1. (act.) 'a mîntui', 'a elibera' [20v]; 2. (refl.) 'a scăpa', 'a se salva' [96v].
 izbăviri (s.f.) = 'mîntuire', 'izbăvire' [73v].
 izbăvi (vb.refl.) = 'a se împlini', 'a se îndeplini' [23v].
 izgonie (s.f.) = 'ceci', 'surghiun', 'izgonire' [23v].
 iznoavi (loc.adv.) = 'din nou', 'tocă o dată': # [2v].
 izumit (adj.) = 'zăpăcit', 'ulțuit', 'ieșit din minți' [80v].
 izvirjenje (s.f.) = 'căstire', 'a interzice (un preot)' [323v].
 izvod (s.n.) = 'document', 'text', 'listă' [53v].
 izvodit (vb.) = 'a compune', 'a scrie', 'a alcătui': (special.) 'a compila' [78v].

I

imbălitură (s.f.) = 'înjurătură', 'insultă', 'calomnie', 'mînciuină' [146v].
 imbe (num.) = 'ambii', 'ambele' [11v].
 imbia (vb.) = 'a îndemna', 'a oferi', 'a propune' [54v].
 Imbia (vb.) = 1. 'a practica medicina': # *dapsă meșterului doborâzilor* [60v]. 2. 'a curțireni' [11v].
 imblete (s.n.pl.) = 'umplete', 'fapte', 'căliștoiri' [47v].
 imbumăținat (adj.) = derivat de la *bun*; 'plin de fapte bune', 'vimos' [14v].
 împănat (adj.) = 'înălțindu-se', 'zburind cu sufletul' [65v].
 împiedecile (s.m.) = (sici) (fig.) 'diavolul' [53v].
 împierînțit (s.f.) = 'varietate de calori', 'ornament', 'zugrăveală' [46v].
 Imple (vb.) = (refl.) 1. 'a se auzi': # *Scriptura* [1r]; 2. 'a împlini': # *mărturia* [2v]; 3. 'a se împlini': # *avul* [2v]; (act.) 1. 'a face', 'a înfăptui' [32v]; 2. 'a imita' [75v].
 Implete (s.f.) = 'faptă' [32v].
 Imponcii (adj.) = 'opus', 'venid din partea opusă' [150v].
 Impresura (vb.) = 'a îngropa' [68v].
 Impreuna (vb.) = (act.) 'a căsători' [44r].
 Impunoiat (adj.) = 'plin de puroi' [74v].
 Impunșuri (s.f.) = 'impunșătură' [135v].
 Invăi (vb.refl.) = 1. (depe mare, valuri) 'a se tulbura', 'a face valuri (mare)'; 2. 'a roșogăli (ca valurile)' [31]; 2. 'a se înlocii (pestru)' [41v].
 Invăluitură (s.f.) = derivat de la *a învălui* [128v].
 Invăpă (vb.) = (act.) 1. 'a porunci', 'a ordona' [4v]; 2. 'a propovădui', 'a învăța' [5v]; 3. 'a converti' [5r]; 4. 'a sfătui', 'a îndemna', 'a convinge' [5v]; 5. 'a da la învățături': # *la* [51r]; 6. 'a deprinde', 'a perfecționa' [51r]; (refl.) 1. 'a lua aminte' [48r]; 2. 'a lua seamă' [54v]; var. *a învăpă* [95v].

invăpaș (adj.) = 1. 'înșuș' [41r]; 2. 'convertit' [43v]; 3. 'scutit', 'pripocuit' [70v].
 învăștărită (s.f.) = (se.) 1. 'porunci' [66v]; 2. 'credință' [60v]; (pl.) cunoștință [64r].
 Invvește (vb.refl.) = 'a se îmbrăca' [116v].
 Invvoieșă (vb.refl.) = 'a se înveseli' [59v].
 Inșalt (adj.) = 'profund', 'valoros' [41r].
 Inșoburi (vb.) = (sici) 'a vorbi', 'a povesti' [88v].
 Inșoi (comp.) = 'înșoi', 'cicl puțin' [6r].
 Inșoișăntina (s.f.) = 'inșoișăntina': (pl.) *inșoișăntinari* [62r].
 Inșoișăntine (s.f.) = 'inșoișăntine': (pl.) *inșoișăntini* [10r].
 Inșopărită (s.f.) = 1. 'inșopărit' [1r]; 2. 'excepție', 'pildă' [55r].
 Inșochia (vb.) = 'a îmbrăna', 'a ascabala', 'termăna' [49v].
 Inșochi (adj.) = 'clar': *grai* # [59v].
 Inșochiniciene (s.f.) = 1. 'inșochinare', 'adorare' [59v]; 2. 'plecare' [52v].
 Inșochipi (vb.) = 'a imita' [7r]; 'a fi ca cineva', 'a se asemăna cu cineva' [26r]; 'a imagina', 'a înșochi', 'a inventa' [66r]; 'a se scooti', 'a se crede' [156v].
 Inșochipicione (s.f.) = 'simbol', 'asemănare', 'figură' [17r].
 Inșochipure (s.f.) = 'inșochire' [711].
 Inșochiputură (s.f.) = (sici) 'imagie', 'apariție' [81r]; 'exemplificare', 'exemplu' [97v].
 Inșochia (vb.refl.) = 'a se înșochi', 'a intra în oțna / tagme (cuiva)', 'a se întovăși', 'a deveni egal cu' [63r].
 Inșochie (vb.) = 'a fi ridicat într-un rang militar' [57v].
 Inșochie (vb.) = 'a converti' [47v].
 Inșochinente (s.f.) = (sici) 'crucime' [55v].
 Inșochire (vb.refl.) = 'a se înșochi', 'a-și face semnal crucii' [5v].
 Inșochia (vb.tr.refl.) = (med.) 'despre om, scamaș și urina acestuia' [29v].
 Inșochia (vb.) = 'a-și face cuibul', 'a-și construi cuibul' [6r].
 Inșochia (vb.) = 'a se îndupleca', 'a se convinge' [97v].
 Inșochișat (part.) = 'curbat', 'incovoiat', 'îndoit' [17r].
 Inșochișăntina (s.f.) = 'îndoitură', 'partea convexă a unui lucru' [387v].
 Inșochinut (adj.) = 'înconștient' [2r].
 Inșochișăntă (vb.) = 'a respinge' [3v].
 Inșochișăntă (vb.) = 'apre' [69v]; 'între' [11r].
 Inșochișăntă (adv.) = 'reciproc', 'unul pe altul' [43r]; 'unul la altul', 'unul la alții' [246r].
 Inșochișăntă (s.n.) = 'timp disponibil', 'iniție', 'zăgaz', 'tihnă' [216r].
 Inșochișăntă (vb.refl.) = 'a se îndupleca' [298v].
 Inșochișăntă (s.f.) = 'a veni momentul favorabil': *a ste* # [59v].
 Inșochișăntă (adv.) = 'în această sentință' [11r].
 Inșochișăntă (loc.adv.) = *într-un*, 'între îndoișii' [59v].
 Inșochișăntă (s.f.) = 'cucerșăpă' [59v]; 'cursă' [62v].
 Inșochișăntă (vb.refl.) = 'a se deprinde', 'a se perfecționa' [6r].
 Inșochișăntă (vb.refl.) = 'a se îndoi' [41v].
 Inșochișăntă (s.f.) = 'înduplecarea' [86v].

Inesca (vb.refl) = 'a se isca' [247r].
Inferantic (adj.) = 'schimbai în fașă sălăbuită' [59].
Infrica (vb.) = glosul *Infertia* [2r]; var. *a Infrica* [5r].
Infrica (vb.) = glosul *Infertia*; 'incendiu' [11v].
Infrica (s.f.) = 'flichingăță', 'căldură' [7r].
Infrica (adj.) = 'Infricațor' [2r].
Infrica (vb.) = 'Impodobi', 'Infrumuseța' [40r].
Infrica (s.f.) = 'Infricațor' [53v].
Infrica (adj.) = 'plăcut (cuiva)' [60v].
Infrica (vb.refl) = 'a se stringe în cetee', 'a se aduna' [203v].
Infrica (s.f.) = 'a Iăsa Infricațimă' [204r].
Infrica (vb.) = 'Infrica' [12v].
Infrica (s.f.) = 'interzicere', 'oprește' [62v].
Infrica (vb.) = (tortură) glosul *scriindu-i stihuri* *sanctivești pe obraz* [60v].
Infrica (vb.) = 'a Infricațimă' [25v].
Infrica (vb.refl) = 'a-și face cruce': # *cu Sfânta Cruce* [5r].
Infrica (s.f.) = 'semn': # *Sfintele Cruci* [3r].
Infrica (vb.refl) = 'a se Intovărăși', 'a se asocia' [63r].
Infrica (vb.) = 'a face părtaș': # *la oarecîi aur* [51r].
Infrica (vb.) = 'a Infricațimă' [11v].
Infrica (adj.) = 'Infricațimă' [V].
Infrica (s.f.) = 'Infrica', 'almiere' [46v].
Infrica (vb.) = 'a Infrica', 'a adresa ceva' [27r].
Infrica (vb.) = 'a Infrica', 'a Infrica' [47r].
Infrica (s.f.) = 'intenție' [40r].
Infrica (vb.) = 'a fugări', 'a urmări' [20v].
Infrica (vb.refl) = (refl.) 1. 'a cere în schimb' [55v]; 2. 'a părăsi' [58v]. (act.) 1. 'a determina la schimbarea credinței', 'a Indupca' [6r]; 2. 'a răspunde prin același gest' [3v].
Infrica (s.n.) = 'Intovărcere' [59v].
Infrica (vb.) = 'Infrica': (fig.) 'a se împodobi' [65r].
Infrica (adj.) = 'Infrica', 'cu aripi' [196r].
Infrica (s.n.) = 'Infrica', 'poarta' [46v].
Infrica (vb.) = (aic.) 'a argumenta' [59v]; 'a interoga' [90v].
Infrica (s.f.) = 'interogare', 'chestionare', 'judecată' [4v].
Infrica (s.n.) = 'multime', 'număr foarte mare' [3r].
Infrica (vb.refl) = 'a se întoarce din drum' [83r].
Infrica (adj.) = 'care abia se susține', 'rezenat ușor', 'gata să cadă' [17v].
Infrica (vb.) = 'a Infrica' [59v].
Infrica (vb.) = part. vb. *a Infrica* [23v].
Infrica (vb.) = perf.s. III sg. al vb. *a Infrica* [29r].
Infrica (vb.) = 1. 'a provoca', 'a afla (pe cineva asupra cuiva)': # *asupra* [29v]; 2. 'a îndemna' [22v]. 'a se stringe', 'a se aduna spre a pormi împotriva cuiva' [70r].
Infrica (s.f.) = 'Indem', 'îmbold', 'chemare' [52v].
Infrica (vb.) = 'a însufla viteză', 'cursă' [87v].
Infrica (vb.refl.) = 'a pândi putere' [36v].
Infrica (adj.) = glosul *covârșitor* [3r].
Infrica (vb.) = (fig.) 'a se face stăpîn pe cineva'; (aic.) 'a Infrica', 'a potoli' [491v].

J

jac (s.n.) = 'ja', ('a se repezi la pradă'): *a da în #* [44r].
jacu (vb.) = 'a jefui' [43r].
jacu (s.n.) = 'măsa din altar unde se pregătesc jertfele daruri': *sfântul #* [51r].
jacu (s.f.) = 'jertă': var. *jeră* [45r].
jacu (s.f.) = 'credință', 'dragoste', 'iubire' [92v].
jacu (vb.) = 1. 'a avea miță de cineva' [83r]; 2. 'a se plînge' [11r]; 3. 'a-i părea rău', 'a regreta' [14r].
jacu (s.f.) = 'jimbă', 'pinișoară din piine albă' [287r].
jacu (s.f.) = 'vatra', 'șemineu', 'cămin' [112r].
jacu (s.f.) = 'joardă' [450r].
jacu (adj.) = 'aspru', 'crud', 'rău' [167v].
jacu (vb.refl.) = 'a se strica' [76v].
jacu (s.f.) = 'magazie de grîu', 'grînar', 'hambar' [212v].
jacu (s.f.) = (tortură) 'clește numit perforator' [36r]. var. *javală* [36v], *jigăla* [90v].
jacu (s.m.) = (var. *a subst. jaimir* 'meceran' [29v].
jacu (adj.) = 'necun', 'pălimitor' [456r].

L

lavră (s.f.) = mare mănăstire ortodoxă, unde călugării luociese în chilii construite la distanță unele de altele, în felul caselor unui sat [35r].
leac (s.n.) = 1. (locadv.) fără urmă: *fără #* [52v]; 2. (il.) deloc: *nice #* [11v].
leah (s.m.) = 'leș': *vădzu pre draclul în chip de leah* [470r].
leancă (s.f.) = 'manta veche' [83r].
leancă (s.f.) = 'cartea (Scara) al cărei autor a fost Sf. Ioan Scărilor' [385v].
lega (vb.refl.) = 'a se obliga', 'a se angaja' [43r].
legătură (s.f.) = (sg.) 'legămint' [43r].
legă (s.f.) = glosul *cale* [16r]; 'Vechiul / Noul Testament', 'credință': # *veche/houă* [66r].
legeon (s.n.) = 'legiune' [178r].
leică (s.f.) = (dim.) 'leacăic' [82v].
leni (vb.refl.) = 'a se lenevi' [34v].
leofor (s.n.) = '?': *și trîcîndu tot leoforul ulfa cea mare a nărodului* [387v].
lepăda (vb.refl.) = 'a părăsi' [51v].
lesne (adv.) = 'ușor' [21r].
lesnă (s.f.) = 'pîndă' [289v].
libov (s.f.) = 'iubire' [11r]; var. *libov* [90v].
limbă (s.f.) = 1. 'popor' [55v]; 2. 'șură' [32v].
lipi (vb.refl.) = 'a se împrieteni', (aic.) 'a se apropia' [111v].
lipsit (s.n.) = 'sărac' [49r].
litie (s.f.) = 'procesiune religioasă' [27v].
liubodea (s.p.) = 'iubitor de oameni' [63r].
liucod (adj.) = 'bolnav de lingoare' [V].
loc = (s.n.) 1. 'distanță', 'departare' [47r]; 2. (aic.) 'pămînt', 'grupă' [65r].

logog (s.m.) = 'pitic' [45v].
 loitră (s.f.) = 'loitră' [450r].
 loviste (s.f.) = 'loc miștinos'; (nici) 'tulburare', 'dezordine', 'zguduire' [30v].
 lua (vb.) = (refl.) 'a sjunge' [14v], (act.) 'a avea':
 # *fiac* # [56r]; # *indămire* [62v].
 = (nici) 'oginidă' [52v].
 luciu (s.m.) = 'eficace' [11v].
 lucrăreț (adj.) = 'luminos', 'care strălucește' [47r].
 lumină (s.f.) = 'luminar' [65v].
 luminare (s.f.) = 'lumină' [11v].
 lunga (vb.) = 'a alunga' [435v].
 lungăreț (adj.) = 'lung' [42r].
 lungi (vb.) = 'a trece timpul' [50r].
 lupav (adj.) = 'hulnav', 'foarte lacom' [470v].
 lupț (s.n.) = 'luptă' [181r].

M

maghernișă (s.f.) = 'bucătărie' [14v].
 magher (s.m.) = 'bucătar' [14v].
 mai (s.n.) = 'ciocan de mari dimensiuni care se mișcă vertical': # *de plumb* [33r].
 mainte (adv.) = 'mai înainte' [25r].
 mamcă (s.f.) = 'mancă', 'doică' [55r].
 marmure (s.f.) = 'templu', 'statuie' [41r].
 marulă (s.f.) = 'lăptucă' [3v].
 martur (s.m.) = 'martor' [84v].
 masă (vb.) = (forma de ind., p.s., III sg. a verbului *a mine*) 1. 'a poposi (peste noapte)' [56r]; 2. 'a rămînc' [20r].
 mādări (vb.refl.) = 'a se fistic' [260v].
 mādăritura (s.f.) = 1. 'dezmițcare'; 2. 'afectare', 'preficătorie' [198r].
 măguli (vb.) = 'a amăgi', 'a ispiți', 'a atrage' [6r].
 măgultură (s.f.) = 'amenințare' [4v].
 măiestri (vb.) = 'a uneli', 'a face intrigi' [47r].
 măiestrie (adj.) = 'vrajitorie', 'instrument' [4v].
 măngănte (s.f.) = 'vrajitorie', 'magie' [222v].
 mărsălnic (adj.) = 'încăpșinat', 'îndărătnic' ? [304v].
 mărtorie (s.f.) = glosat *măcietice* [165r]; 1. 'mărturisire' [7v]; 2. 'trai', 'viață într-o anumite credință' [39r]; 3. (nici) 'credință' [5r].
 mătalnic (adj.) = 'nebnun', 'guraliv', 'extravagant' [68v].
 measor (s.m.) = 'săruc', 'umil' [1r].
 modelniță (s.f.) = 'lighean (de aramă sau de argint)' [3v].
 melița (vb.) = 'a amenința' [481v].
 melițaș (s.f.) = 'amenințare' [302r].
 mestecat (adj.) = 'amestecat' [3r].
 meșină (s.f.) = 'piele de oaie sau de capră, sălbăciă, folosită la confecționarea unor obiecte de încălzire și îmbrăcăminte', (p. ext.) (mai ales la pl.) 'bucată de piele de acest fel'; 'obiect confecționat dintr-o astfel de piele' [326r].
 meșterșug (s.n.) = 1. 'ocupație', 'profesie' [7r]; 2. 'vrajitorie' [40v]; 3. 'a se pricepe': *a ști* # [48v]; 4. (despre cârți) 'tite', 'înceles' [64r].

metoh (s.n.) = 'clădire care aparține unei mănăstiri (care servește ca loc de găzduire mai ales pentru călugări)', 'proprietate imobiliară a unei mănăstiri' [63r].
 mierță (s.f.) = 'unitate de măsură (jumătate de kilogram)' [361v].
 migiț (s.n.) = 'templu păgîn': *întra în migiț, de-ș fac corban dracului* [469r].
 = 'ajutor': cu # [58r].
 mijloc (s.n.) = 'ajutor', 'binefacere' [22v].
 mișcă (vb.) = 'a se îndura', 'a se mișcavi' [126r].
 mișcătune (s.f.) = 'mișcă', 'miștenie' [47r].
 mișos (adj.) = 'demon de mișcă' [50v].
 miștoșviețies (adj.) = 'care exprimă mișcă', 'mișos' [40r].
 miștolari (s.n.) = 'cojoc' [382v].
 mimon (s.m.) = 'actor' [189v].
 mira (vb.refl.) = 'a se întreba' [17r].
 mirac (s.n.) = 'miracol', 'minune'; (pl.) *miracuri* [94r].
 mirenaște (adv.) = 'ca un mirean' [92v].
 miritoriu (adj.) = 'mirător', 'care face minuni' [43v].
 miroșala (s.f.) = 'miros' [83v].
 miroșoacă (s.f.) = 'balsam', 'miresmă' [65v].
 mirosuri (s.f.pl.) = 'arome', 'parfumiuri' [97v].
 minui (vb.) = 'a unge cu mir (pentru îmbalsamarea cadavrelor)' [54v].
 mistui (vb.) = 'a distruge', 'a nimici' [21r].
 mișcăliț (vb.) = 'a mișca' [45v].
 mișel = 1. (s.m.) 'om slăuc' [3r]; II. (interj.) 'și și amă': *vai și #* [52r].
 mitariu (s.m.) = 'persoană care avea în arendă încasarea impozitelor', 'vameș' [55v].
 mitarniță (s.f.) = 'loc unde se vîmuiește', 'vama' [96r].
 mitnici (s.m.pl.) = glosat: *vameș* [96r].
 mișguri (s.n.pl.) = derivat de la *mișguri* a ploua sau a ninge mărunț, a cădea ploaie amestecată cu zăpadă [208v].
 mișgă (s.f.) = 'nugură', 'ceacă', 'piclă' [164r].
 mișnițel (adj.) = 1. 'vinat' [281v]; 2. 'mohorit' [223v].
 miș (vb.) = (forma de conjunctiv de la *a mîncă*) *și #* [48v].
 mișcomiș (adv.) = 'încețitor' [90v].
 mișna (vb.) = 1. 'a trimite' [3v]; 2. 'a îndemna' [40v].
 mișeca (vb.refl.) = 1. 'a se scula în zori', 'a se grăbi'; 2. 'a pleca' [205v].
 mișdu (adj.) = 'obraznic', 'cutezător' [47v].
 mișniec (s.f.) = 'scamatorie', 'încălțorie', 'sarlatanie' [164v].
 miștui (vb.refl.) = 'a scăpa', 'a se cibera' [53v].
 miștunță (s.f.pl.) = 'intestine' [25v].
 mișsăliă (s.f.) = 'poță trușescă', 'patimă', 'dorișă de plăcere' [48r].
 mișci (s.n.) = v. *mișsăliă* [52r].
 mișcoi (s.m.) = 'cațr' [247v].
 mișdi (vb.) = 'a mișui' [68r].
 mișii (s.n.) = glosat *vad* # [266v].
 mișiorți (vb.) = 'a troși' [280v].

moșină (s.f.) = 'mașinuță' [79v];
 molivă (s.f.) = 'rugăcune' [43r];
 moonobeli (s.m.) = 'glosat *zuoemii* [18r];
 montan (s.m.) = 'locuitor de la munte' [499r];
 monic (adj.) = '?!' *legatură mornice* [225v];
 moroși (adj.) = 'umflați', 'umefiați' [315v];
 noș (s.m.pl.) = 'Rusaline', '*Sînăuța #-lor gemeni* [3v];
 noșe (s.f.) = (loc.adj.) 'strămoească', *de #* [71v];
 moștan (s.) = 'moștan', 'proprietar', 'posesor', 'moștenitor' [1v];
 moștii (s.f.pl.) = 'moște' [6v];
 mușteret (adj.) = 'alefene' [22v];
 muncă (s.f.) = 'tortură', 'chin' [4v];
 muncălină (s.f.) = 'loc de tortură', 'de chin' [428v];
 munci (vb.) = (act) l. 'a tortura', 'a chinui' [4v]; 2. 'a prigoni' [74r]; (refl.) 'a se chinu' [4v];
 muncii (s.f.) = 'a suferi' [3r];
 muncitor (s.m.) = 'slujitor' [94v];
 murcios (adj.) = 'muritor' [81r];
 muștare (s.f.) = 'remușcare', 'cîinșă' [52r]; (fig.) 'faptul de a muri: # *de către Dumnezeu* [6v];
 mușna (vb.) = 'a miroși', 'a adulfoca', 'a căuta' [242r];
 mușnă (s.f.) = 'linjar' [260v].

N

na (prep.s.) = 'spre', 'la' [46r];
 naclinic (s.m.) = 'conductor', 'comandant' [264r];
 naforă (s.f.) = 'anaforă' [9r];
 navasmeie (s.m.) = 'locuitor sau reprezentant al cuiva (într-o funcție însemnată, laică sau religioasă)' [248r];
 nastavnic (s.m.) = 'cugmen', 'stareț' [257v];
 nastavel (s.m.) = 'cugmen', 'stareț' [257r];
 naș (vb.) = 'a forma de conjunctiv prezent de a o naște' [53r];
 năclădă (s.f.) = 'grămadă mare de lemne (pregătite pentru foc)' [387v];
 nădui (vb.) = 'a năvăli', 'a năpusti' [489r];
 năduș (vb.) = 'a sufoca' [4v];
 năhut (s.) = 'năut' [315f];
 năși (vb.) = 'a închina (de la cineva sau cuiva)' [277v];
 năși (s.m.) = 'persoană care s-a angajat cu plată pentru a efectua o muncă' [425v];
 năluc (vb.refl.) = 'a se arăta, a se ivi (clar sau pentru scurt timp)' [316f];
 nălucare (s.f.) = 'sevălire, pompă, fală care uimește' [51v];
 năprănz (loc.adv.) = 'îară de veste', 'pe neapetește': *de #* [28r];
 năv (s.m.) = 'obiceie' [49r];
 năv (s.n.) = 'destin' [61r];
 năvălie (s.f.) = 'catafală, țargă pe care se pun morții' [18r]; var. *năvălie* [47v];
 năvăt (s.m.) = 'naștere' [39v];
 nădi (vb.) = 'a-și permite', 'a îndrăzni', 'a cuteza' [40v];
 nădătură (s.f.) = 'permis', 'îmbold' [70r].

năstăvi (vb.) = 'a conduce', 'a dirija', 'a călăuzi', 'a inspira', 'a lumina' [403v];
 năzui (vb.) = (act.) 'a căuta ajutor', 'a recurge, a apela la sprijinul, bunăvoința, îndurarea cuiva', 'a căuta refugiu, adăpost, scăpare la cineva sau undeva' [3v];
 nebostic (adj.) = 'neobscenic', 'nemeritic' [40v];
 necromantie (s.f.) = 'necromantie (metodă prin care unii pretind că ghicesc evocând morții)' [31r];
 necunosctnd (vb.) = 'necunosctnd' [93r];
 nedeie (s.f.) = 'serbare populară cîmpenească organizată, de obicei, cu prilejul unei sărbători sau al unui hram' [180r];
 nedoris (adj.) = 'rău', 'care nu dorește binete' [38r];
 nedumnezeie (s.f.) = 'neleguire', 'erezie' [40v];
 neghină (s.f.) = (fig.) 'a produce discordie, ceartă': *a semăna # în urechile cuiva* [352r];
 negreșă (s.f.) = 'negreală' [45v];
 neîncheiat (adj.) = 'neterminat' [45v];
 neîndupțecat (s.n.) = (fig.) 'a produce discordie, ceartă': *a semăna # în urechile cuiva* [352r];
 nelose = (adv.) 'greu', 'dificil' [42v];
 nelose (s.n.) [232r];
 nelipsit (adv.) = 'necentenit' [41r];
 nelumit (adj.) = 'nelumit', 'care nu s-a bucurat de plăcerile vieții' [210v];
 nelutate (adj.) = 'forma negativă a lui *lutatec*, 'nepălmintec' [130v];
 nemetei (s.n.) = 'ceștăsur', 'vâl' [82v];
 nemulămăit (s.f.) = 'nemulămire' [69v];
 nemurcios (adj.) = 'nemuritor' [81r];
 nemuritorie (s.f.) = 'nemuritorie' [52v];
 nemutat (s.n.) = 'neclintire', 'indirejire' [66r];
 nenădui (adj.) = 'nenădui', 'forma negativă a lui *nădui*, 'neapetnat'; (p.ext.) 'neobșnișit', 'unimitor', 'extraordinar' [271r];
 neobrezui (adj.) = 'necicumășit', 'care nu a fost ălat împur' [23v];
 neocit (adj.) = '?!' *intru tat neocita domniore am prostăvit* [383r];
 neocmenit (adj.) = 'inuman', 'lipsit de omenie', 'crud' [63v];
 neopatron (s.m.) = 'derivat ? *neo + patron* [384r];
 neoriu (s.m.) = '?!' *Eyfmilia de lingă limșea neorului* [457v];
 nepărișit (adv.) = 'neînțecat' [19r];
 neplecare (s.f.) = 'trufie', 'îndrăzneală', 'semeție' [96r];
 nepomenit (adj.) = 'uitat': *deacea #* [72v];
 nepovestit (adj.) = 'de nespus', 'indescrisibil' [26r];
 nepriatin (s.m.) = 'dușman', 'inamic' [22r];
 nepriceps (vb.) = 'a fi nedumerit', 'a sta la îndoaială', 'a sta în cumpănă' [331v];
 nepriitoriu (s.m.) = 'una din denumirile diavolului' [14r];
 nesmintit (adj.) = 'forma negativă a lui *smintit*, 'care nu este clintit, mișcat (din loc)'; (p.ext.) 'care nu este sau nu poate fi abătut, atins, zdruncinat, schimbat' [111];
 nesosinș (s.f.) = 'întimplare neprevăzută'; (p.ext.) 'nezas', 'neajuns' [340v];
 neștrămutat (adj.) = 'necălit' [38r]; 'nefalsificat' [111].

nestricat (adj.) = (despre cadavre) 'neputrezit' [65v].
 nestropit (adj.) = 'care nu este diform, ciunt' [37v].
 neștine (pron.) = 'cineva', 'careva', 'oricare', 'ficare' [34v]; pl. *neștini* [81v].
 nevăjit (adj.) = derivat de la *a năvăli* 'a aduce', 'a mira'; *ferindu-o necăzită și nevăjită de la tot răd* 470v.
 nevoaică = 1. (s.f.) 'chin', 'riu', 'suferință' [10r]; 2. (loc.ndv.) 'totuși', 'și tot'; de # 49v.
 nevoi (vb.) = 1. 'a sili', 'a obliga', 'a constrânge' [4r]; 2. 'a se împotrivi', 'a lupta', 'a ține piept', 'a rezista'; # *asupra* [33r]; (urmat de obiecte de determinări care arată scopul efortului, al strădăniei): 'a face eforturi', 'a se sili', 'a se strădui', 'a se trudi', 'a se osteni' [49r]; 'a suferi', 'a chinui' [54r].
 nevoiță (s.f.) = 1. 'anecvoiață', 'dificultate', 'străduință' [2v]; 2. 'suferință', 'chin', 'torțură', 'pătimitie' [8r].
 nevoi (vb.refl.) = 'a se chinui' [41v].
 nevoitoriu (adj.) = 'stăruitor', 'zețos' [3v].
 nevoinic (adj.) = forma negativă a lui *voinic*, 'lipsit de putere fizică, de forță', 'slab'; (p.ext.) 'schilod', 'infirm'; 'care nu e bun de nimic' [15r].
 nezlobiv (adj.) = 'care nu este animat de sentimente bune', 'binevoitor', 'bun', 'blind' [361r].
 niceș (adv.) = negație mai categorică decât nu [VII].
 niriță (s.f.) = '9' de *minut Amamur niriță-i neuitată* [201v].
 năslinț (adj.) = 'nărvăz' [118v].
 năslinici (vb.) = (despre cai) 'a-și manifesta nărvul' [118v].
 noiuri (vb.refl.) = 'a cădea în noroi' [491r].
 nontu (adv.) = 'inauntru' [11v].
 notă (s.m.) = *glosat acătării* [85v].
 notă (s.m.) = (despre lina) 'care este tunsă de pe oi noiante (de un an)' [286v].
 novonacazalic (s.m.) = derivat: *nov + nacazalic*; 'nou luptător' [143v].
 nunti (vb.refl.) = 'a face nunta', 'a se căsători religios' [55r].

O

oale (s.pl.) = 'conducător de apă', 'burian' [131v].
 oăgănie (adj.) = obștănie [177v]; var. *oăgănie* [V].
 oăbiciă (s.f.) = 'obicesi' [1r].
 obicini (vb.refl.) = 'a deșprinde', 'a învăța', 'a-și însuși' [97v].
 obidă (s.f.) = 'nădreptate', 'asuprire'; 'jignire', 'insultă', 'umilire' [152v].
 obîrși (vb.) = 1. 'a (se) sîrși', 'a (se) termina', 'a se încheia' [56r]; 2. 'a împlini'; # *am* [35r]; 3. 'a schimba în ...', 'a transforma în ...'; 'a face' [155v].
 oblatie (s.f.) = 'cîrmuire', 'stăpînire' [49v].

oblici (vb.) = 'a descoperi urma', 'a da (de cineva sau de ceva)', 'a afla' [7r].
 obloji (vb.) = 'a lecuși', 'a pansa' [172r].
 obnovienie (s.f.) = 'sărbătorire', 'pomenire', 'hram' [9v]; 'sfințire (a unei biserică)' [222v]; ... *adecăz rodinile cu praznice* [465v].
 ohoři (vb.) = 'a doborî', 'a arunca la pămînt' [19v].
 obraz (s.n.) = 'desen', 'figură' [24r].
 obrezui (vb.) = 'a tăia împrejur (un nou măscuț)', 'a circumcide' [249r].
 obroc (s.f.) = 'avere'; *I-au dat să-și ia obrocuri și veniturii de tot fealul* ... [372r].
 obște (s.f.) = *...la chinovie, odecă la obște* [199r].
 obștejiel (s.m.) = 'călugăr, monah care trăiește în chinovie' [258r].
 obștejite (s.f.) = 'convingătoare într-o chinovie'; (p.ext.) 'chinovie', 'obște' [244r].
 obști (vb.refl.) = (despre oameni) 'a se cu ai unji (în păreri, în acțiuni)'; 'a se însoți', 'a se întovărăși' [287r].
 obștine (adj.) = 'obștesc' [III].
 oceanic (s.f.) = 'descurajare', 'dezădăjide', 'desperare' [189v].
 ocei (vb.refl.) = 'a se descuraja', 'a-și pierde speranța', 'a dezădăjidi' [102v].
 occit (adj.) = 'descurajat', 'dezădăjduit', 'desperat' [285v]; var. *oceti* [394r].
 ocina (vb.) = 'a moșteni', 'a dobîndi', 'a stăpîni' [141v].
 ocină (s.f.) = 'proprietate', 'moșie', 'moștenie' [108r].
 ocinător (s.f.) = 'moștenitoare', 'urmaș' [VI].
 ocărășie (s.f.) = 'împrejurare' [170v].
 octodecaton (s.n.) = 'interval de timp' [56v]; var. *octodecat* [57r].
 odial (s.n.) = 'ogheal', 'involtătoare de pat', 'cuvertură'; 'plapumă' [223v].
 odoacă (adv. od.) = 'chiar (și)', 'pînă (și)' [83v].
 odon (s.n.) = 'lucru prețios', 'comoașă' [113v].
 odovania (s.f.) = 'a opta zi (sau toată săptămîna care urmează) după o sărbătoare mare' [261r].
 oglășenic (s.m.) = 'cătămăneș', 'prozait chemat la credința creștină care nu are voie încă să participe la desăvîrșirea ultimei părți a liturghiei' [71r].
 oglășenic (s.f.) = 'rugăciune scurtă rostită de diacon (ectenic) pentru oglășenici' [67r]; ...*adecăz învățării de învățură prorozeiului* [371v].
 oglašui (vb.) = *glosat creștin*; 'a catchiza', 'a învăța pe cineva dogmele unei religii' [5r].
 oglindii (vb.) = 'a privi', 'a se uita cu atenție (la cineva sau la ceva)'; 'a observa', 'a privi' [V].
 oglindii (s.n.) = 'arătare' [48v].
 ogoi (vb.) = 'a (se) înșei', 'a potoli', 'a domoli' [32r].
 ogodă (s.f.) = 'pîlcăre', 'doriță', 'voiață' [43r]; var. *ogod* [425v].

ogodnic (adj.) = 'plăcut', 'iubit', 'binecuvîntat', 'blagoslovit' [V]; var. *ogodnic* [75r].

ogoi (vb.) = (act.) 'a lîngși', 'a potoli', 'a calma' [48r]; (refl.) [32r].

ohierolavu oibac (s.m.) = 'curier', 'olac' [310r].

oibagure (s.f.) = v. *orbalt* [203v].

oiechi (vb.refl.) = 'a se vîlta', 'a se tînguși' [52r].

oiolvir (s.n.) = 'olovir', 'stofă sau haină de purpură' [286r].

oiol (s.n.) = 'ulei' [255v].

oltari (s.n.) = 'altar', 'jerfelic' [3r].

omofor (s.n.) = 'veștmînt bisericesc în forma unei eparhie pe care arhierul îl poartă pe umerii în timpul serviciului religios' [46r].

onagu (s.m.) = 'măgar sălbatic' [379r].

onochetavru (s.m.) = 'numele unei specii de maimuță fără coadă', 'animal fabulos' [79v].

opacni (s.f.) = 'vîslă scurtă', 'lopăți' [48v].

opi (vb.) = 'a păstra' [51r].

optinat (s.m.) = 'noobil', 'aristocrat (la romani)' [256v].

orbalt (s.n.) = 'boală (umflătură la gît și la cap)', 'erizipel', 'brîncă' [74v].

orbaltii (vb.) = 'a orbaltă' [213v].

orbaltii (adj.) = 'orbăliți', 'bolnav de orbalt' [267r].

orbanstrefie (s.f.) = *adecă bolnăși de săraci* [473v].

orbici (vb.refl.) = 'a orbi' [226r].

ori ba (interj.) = exclamație folosită în invocajii [V].

orindac (s.n.) = '? ... a trecut orindacul și sosită la Ermopol, purta și pre vîntul într-un car, că nu putea merge' [437v].

orturemvoia osbi = '? [95r].

osbi = I. (vb.) I. 'a alege' [6r] 2. 'a se desprîși' [92v]; II. (adv.) 'separat' [71r]; III. (loc.prep.) 'în afară de', 'pe lîngă' [136r].

ostbit (part.adj.) = 'diferit' [24v]; 'desprîși' [48v].

ostii (s.n.) = 'lîși' [135r].

ostrie (s.f.) = 'ardoare', 'zîși', 'stîrzuință' [31v].

osmaglastic (s.n.) = 'ocotol' [64v].

ospătrîie (s.f.) = 'aripă sau casă (a unei mănăstiri) rezervată de obicei găzduirii oaspeților și a călătorilor' [7r].

oste (s.f.) = 'hostie'; (tortură) 'fucă de ucis peștii în apă' [2v].

ostrachinn (s.m.) = v. *ostrac* ? [187r].

ostrie (s.m.) = *gloasă gălăcioasă de ou și hîrburile și vase mare de lîr și albuș și scoice* [4v].

optac (s.m.) = 'pustnic', 'săbăstren' [35r].

opti (vb.refl.) = 'a se lupta' [39r].

otocni (s.n.) = 'pateric' [428r].

otcivnic (s.f.) = 'revelație', 'inspirație divină'; var. *otcivnenie* [39r].

otriajie (s.f.) = 'leplădare de zăna (la botze)' [130v].

otroc (s.m.) = 'cucoc' [76r].

otpust (s.n.) = 'formulă sacramentală rostită de preot la sfîrșitul anurilor slujbe'; (n. ext) 'sfîrșitul slujbei religioase' [52v].

otstjnic (adj.) = 'renegat', 'apostat' [74r].

ovili (vb.refl.) = 'a se ofili', 'a-și pierde nădejdea', 'a se descursura' [47r].

'p

pache (s.n.) = (probabil grecească de tipar) '? *L-au tăgat în pache de-ou făcut preacurice* [427r].

pagubnic (adj.) = 'care aduce prejudicii (morale)' [72v].

paizjină (s.f.) = 'paiajen' [40v].

paiznie (s.f.) = 'pomnire', 'amintire', 'memorie' [1V]; var. *paiznie* [57r].

pannihidă (s.f.) = v. *bdenie* [39v].

paos (s.n.) = 'pomână la înmormîntări', 'parastase' [433r].

papji (s.m.) = 'papă' [248v].

parte (s.f.) = 'destin', 'mod de viață' [54r].

partnic (s.m.) = *gloasă ocinătoare* [VII]; 'părtaș' [48r].

pastirencialnic (adj.) = 'slujbăș' ? cu *credințosul împărat și cu pastirencialnicul* [467v].

patioce (s.n.) = 'baljocura' [68v].

patimă (s.f.) = *gloasă scribă* [59r].

patriarh (s.m.) = 'patriarh' [60v].

patriciu (s.m.) = 'funcție administrativă în Imperiul Bizantin' [62v].

pavecerniță (s.f.) = 'slujbă religioasă scurtă care se face seara (la mănăstiri), după vecernie' [288r].

pavlichiancă (s.f.) = 'pavlichiană (participant la mișcarea socială antifeudală din sec. al VI-lea - al IX-lea din Imperiul bizantin, mișcare care-și îmbrăca protestul, în haină religioasă, prinzînd că adepții ei sînt urmașii fideli ai Apostolului Pavel și preozonind suprimarea icoanelor bisericești, simplificarea cultului, abolirea cultului icoanelor etc.)' [20v].

păiorî (s.f.) = 'văl subțire ce acoperă capul' [82v].

pălii (vb.) = 'a flîși', 'a futura' [114r].

păprște (s.f.) = 'umitate de măsură pentru lungimi, egală cu aproximativ 200 de metri' [157r].

Păreșeumi (s.p.) = 'Postul Paștilor', 'Patruzeccine' [63r].

părsui (vb.) = 'a blestema', 'a mustra', 'a dojeni' [284r].

părtion (s.f.) = dimin. *parte* [3r].

păsa (vb.) = (numai la imperativ, cu formele: II. sg. *pasă!* [3v]; II. pl. *pașai!* [30r]) I. 'a merge' [3v]; 2. 'a se strădui', 'a căuta' [39v].

păstie (s.f.) = *gloasă cărnă* [175v].

pătu (vb.) = 'a-și continua, urma drumul': # *calca* [76v].

păzitori (s.m.pl.)	= 'închisoare' [89v].	plăzii (vb.)	= 'a preveni', 'a prezice', 'a proroci' [121v].
peamnă (s.f.)	= (bis.) 'odă, cântare sau diviziune a unei cântări bisericiești' [54r].	plaz (s.n.)	= 'prezicere', 'prorocire', 'profeție' [204v]; var. <i>plăzatură</i> [204v].
peanosipeș (s.m.)	= derivat: <i>peanos</i> + <i>pieș</i> 'scritori' [396v].	plean (s.n.)	= 'pradă', 'captură' ? [105v].
pecinginate (adj.)	= derivat de la <i>pecingine</i> [116v].	pleavniiș (s.f.)	= 'loc în care se ține pleava'; 'magazie, șopron (pentru pleavă)' [329v].
pedicondârș (s.m.)	= 'șef, căpetenie peste o unitate de 50 de ostași' [50r].	pleca (vb.refl.)	= 'a îndupleca', 'a convinge', 'a determina' [57v].
pentru (prep.)	= 1. 'deșeură' [31v]; 2. 'în cauza' [86v].	plejiv (adj.)	= 'pleșuv' [281v].
perire (s.f.)	= 'prăbușire', 'maree' [7v].	pleziv (adj.)	= 'plăcios' [120r].
pești (vb.)	= 'a înfriza', 'a tăvăgâna' [47r].	plinsuri (s.n.pl.)	= (forma învechită de plural a subst. <i>plînă</i>) 'lacrimi' [45v].
petalon (s.m.)	= glosat <i>peteală</i> [293r]; 'fire lungi și turtite de aur sau de argint cu care miresele își împodobesc capul' [32v].	poară (s.f.)	= 'opозиție', 'împotrivire'; 'a se strădui'; <i>a pune</i> # [81r].
petrecanie (s.f.)	= 'petrecere', 'trai' [11x].	pobodi (vb.)	= 'a învinge', 'a supune', 'a cuceri' [229v].
petrece (vb.)	= (act.) 1. 'a locui' [7r]; 2. 'a trăi' [13r]; 3. 'a însoși', 'a conduce' [54v]; (refl.) 'a muri' [33v].	pobornic (s.m.)	= 'lupător pentru o cauză' [257v].
petreacere (s.f.)	= 'trai' [VII].	pocanie (s.f.)	= 'pocăință' [53r].
peveș (s.m.)	= 'cântor' [282r].	pocni (vb.)	= 'înd. prez. I sg. <i>a putea</i> [69r].
pevețe (s.f.)	= 'cântare bisericăască' [196r].	pocrov (s.n.)	= 'ceștură fină ca un vasul, folosită pentru acoperirea capului și (uneori) a pieptului', (bis.) 'sărbătoare creștină la 1 octombrie care prăznuiește acoperământul Maicii Domnului: <i>sărbătoarea</i> #-lui [40r].
piastidiaz (s.m.)	= '? <i>Chiergie episcopul piastidiazului ispovednicul</i> [417r].	podenguri (s.)	= '? <i>a să nevoi cu podengurile ceale bune</i> [15r].
Piatdeseanță (s.)	= 'Cinzezime' [3v].	podiri (s.pl.)	= (bis.) 'veșminte lungi, prooște, de culoare închisă' [12r].
picura (vb.)	= 'a moji': # <i>de somn</i> [77v].	podnoje (s.f.)	= (bis.) 'scănelul scund folosit de obicei ca sprijin pentru picioare' [160v].
pierde (vb.refl.)	= (fig.) 'a fi omorât': # <i>cu moarte</i> [43r].	podobitură (s.f.)	= 'podoabă' [52r].
pihitre (s.f.)	= 'piftic' [25v].	podstaroste (s.m.)	= ... <i>dați pre mina antipatului sau podstarostelui oragului</i> [437r].
pil (s.m.)	= 'elefant' [79r].	podvig (s.n.)	= 'penitență' [21v].
pilug (s.m.)	= 'fiecare dintre ciocanele de la piva de postav' [275v].	podvigui (vb.)	= 'a-și impune un canon'; 'a se poșai'; (p.ext.) 'a se trudi', 'a se strădui' [309r].
pistreală (s.f.)	= 'distanță de pe sol corespunzătoare băștii unei săgeți, unui proiectil' [111r]; 'loc special amenajat pentru alergări, întreceri' [199r]; (pl.) <i>pistrole</i> .	podvijnic (s.m.)	= derivat de la <i>pojivie</i> 'bunurile unei case, averea ei'; 'persoană din aceeași familie și teamă' [368v].
pistrela (vb.)	= 'a țigini (împărțindu-i-se)', 'a împroșca' [243v].	podvodar (s.m.)	= 'persoană care organizează supravegherea îndeplinirea o podvodă (corvodă)' [261v].
pistolatură (s.f.)	= 'ceca ce a țiginit', 'țiginit în toate părțile', 'împroșcare' [70r].	poetic (s.m.)	= 'poc' [30r]; (aici) 'scritori' [64r].
pitalniță (s.f.)	= 'firdă în peretele altarului, în care se păstrează pînca sfințită' [121r].	poală (s.f.)	= 'lauda', 'slavă', 'preamărire' [1184v]; var. <i>poahlenii</i> [292v].
pită (s.f.)	= 'piine' [79v].	poitori (vb.)	= 'a reveni (insistând asupra unui lucru făcut, spus)' [120v].
pitic (s.m.)	= (sensul original) 'mămușă' (pithec), apoi 'pitic' [79r].	pogoni (vb.)	= 'a gonii', 'a alunga' [113v].
pivă (s.f.)	= 'pivă' [294v].	pogonic (s.m.)	= 'băiat care mîină vitele (la arat, în circadă)' [247v].
pîndărie (s.f.)	= derivat ? de la <i>pîndă</i> + <i>-rie</i> ; 'loc de unde cineva pîndește' [346r].	pogrebanie (s.f.)	= 'înmormintare', 'prohod' [353r].
piriș (s.m.)	= 'persoană care se plînge de faptele cuiva'; (p.ext.) 'om potrivnic', 'dușman', 'vrăjmas' [104v].	poход (s.n.)	= 'drum' [420v].
pirgă (s.f.)	= 'dragoste', 'începătură' [73r].	poheřb (s.m.)	= 'subsol', 'pivniță'; (p.ext.) 'cașă mică, dărăpănată' [125v].
pirvodician (s.m.)	= 'arhidiacon' [V].	poɦvăli (vb.)	= 'a poɦvăli', 'a lăuda', 'a slăvi' [196v].
pirvomăcenic (s.m.)	= 'cel dintii dintre mucenici' [19r].	polată (s.f.)	= 'palat' [18r].
pirvoscadanie (s.f.)	= 'conducere', 'diriguire' [260v].		
pirvozvân (s.m.)	= (bis.) 'care este inițial chemat' [108v].		
placă (s.f.)	= 'veșmint lung (pelerină, mantie, hlamidă)' [50r].		
plăvii (adj.)	= 'ropu' [88r].		

policie (s.f.) = 'polici', 'chiciură' [97v]
 polog (s.n.) = 'țesătură sau împieturii' fină, folosită
 mai ales ca împerie sau ca perdea [66r]
 = 'îngușuri mare și adînc de lemn, cu
 cîndă lungă' [27r]
 polonic (s.n.) = 'slujbă bisericească care se face la o
 mînistire după micul nopții (între
 pavecerniță și utrenie)' [159v]
 polonez (s.f.) = 'învățătură', 'folos', 'utilitate' [54v];
 var. *poldezi* [148v]
 polzu (vb.) = 'a trage sau a face să trîgă
 învățăminte, folosește din ceva' [45v]; var.
poldezi [1v]
 polzuintă (s.f.) = 'folos', 'utilitate' [27v]
 polzire (s.f.) = 'cîștig', 'folos' [44v]
 pomazane (s.f.) = 'miruire', 'ungere'; (p.ext.) 'botez'
 [186r]
 pomăt (s.n.) = 'livadă' [46v]
 pomăzui (vb.) = 'a mirui'; (p.ext.) 'a boteza' [425v]
 pomciștoriu (s.m.) = derivat 'de la *ponciș + oriu* [428r].
 pomeanic (s.n.) = 'raciă' [88v]
 pomînd (s.f.) = 'amintire', 'memorie' [1v]
 pomînc (s.n.) = 'prinos, pomînd, dar făcut unei
 persoane care își face un serviciu,
 ofrîndu-i adusă divinității' [14r].
 pomînoc (s.n.) = 'a se dîrui, a se devota unei cauze'
 [232r].
 pomînică (s.f.) = derivat 'de la a *pomi* 'a cinști, a slăvi'
 ': *să mirară de nevoia și de μ -a a de
 porul cel cinșez a cuvîntului și omienii*
 [159r].
 pomostină (s.f.) = 'pardossală' [46v].
 ponciș (loc.adj.) = 'ostii', 'împotriva': *in* # [475r]; var.
ponciș [150r]
 = 'înegrii' [56v].
 ponegrî (adj.) = 'a arzeca', 'a prăvăli (pe o coastă
 prăpăstioasă, într-un ponor, ripă)' [329r].
 ponoros (adj.) = (despre teren) cu ponoar, plin de
 povîmșuri [329r].
 ponoritoriu (adj.) = (despre teren) 'care alunecă', 'care se
 surpă', 'care se ponoaric' [132v].
 = 'deflămare', 'ocară', 'dezonoare',
 'rușine' [165v].
 ponoslu (s.n.) = 'a defăima', 'a certa', 'a muștra'
 [108r].
 ponornică (s.f.) = 'haină scurtă purtată peste umeri'
 [86v].
 poreci (vb.) = 'a elevui', 'a birfi' [14r].
 portugie (s.f.) = 'batjocură' ? : *pre la toate vămîle
 deasăbi no 2. de portuganie, de
 batjocurare* [427r].
 poneală (s.f.) = 'pomire, atitudine dușmănoasă
 (împotriva a ceva)' [40v].
 pomi (vb.) = 'a face să se ridice împotriva cuiva', 'a
 ațța', 'a incita asupra cuiva sau la ceva':
 # *ampră-ș* [73v]. (despre slînge, lacrimi)
 'a începe să curgă cu putere', 'a țîșni'
 [59r].

porumb (s.m.) = 'porumbel' [69r].
 poslanic (s.m.) = 'mesager', 'trimis', 'sol' [482v].
 poslanic (s.n.) = 'scrisoare' [110r].
 posteadă (s.f.) = (loc.adj.) 'obșnuit', 'de rînd': *de* #
 [133v].
 poslușenie (s.f.) = 'ascultare', 'supunere'; var. *poslușenie*
 [67r].
 a posluși (vb.) = 'a fi în serviciul cuiva (mai ales în
 slujba unei moșii boierești sau
 mînistrești)' [209v].
 poslușnic (s.m.) = 'slujitor mînistresc sau boieresc';
 'sluță', 'servitor' [196v].
 पोसाक (s.f.) = 'șinge sau lichid amestecat cu șinge
 care charge din gură, din nas sau din rană'
 [260r].
 postelnic (s.m.) = (p.ext.) 'dregător în diverse curții
 domnești sau împărătești', 'sfetnic'
 [45v].
 postnic (s.m.) = 'postnic' [2r].
 postnicestvie (s.f.) = 'viață de postnic' [415v]; var.
postnicie [210v].
 - 1. (aici) 'mînistire în rîndul
 călugărilor'
 potirig (s.n.) = 2. 'ceremonia intrării cuiva în
 călugăria'
 [63r].
 potrală (s.f.) = (tortură) 'unealtă de oțel asemănătoare
 cu o dală mică, avînd tîlpul de obicei
 circular, cu virful ascuțit, cu care se
 strîpunge pielea pentru a se face găuri'
 [97r]; var. *potcală* [240v].
 potricăli (vb.) = (tortură) 'a găuri, a perfora, a
 strîpunge cu potrală' [4v].
 poucenie (s.f.) = 'învățătură (religioasă)', 'predică',
 'cazanie' [7r].
 povățariu (s.m.) = 'conducător', 'îndrumător',
 'călăuzitor' [338v].
 povăți (vb.) = 'a povățui', 'a conduce', 'a călăuzi'
 [248r].
 povînu (vb.refl.) = 'a se supune cuiva', 'a da ascultare'
 [227r].
 povîriti (vb.) = '? : *nice urmele mele să povîrită*
 [402r].
 povoială (s.f.) = 'pohoială', 'membrănă care învește
 diferite organe interne, în special
 stomacul și intestinale' [115r].
 = 'a calomnia', 'a birfi', 'a ponegri'
 [255v].
 pozderi (vb.) = 'a bate', 'a lovi', 'a zdrobi' [59r].
 pozumi (vb.) = 'a recunoaște' [283r].
 праж (s.m.) = 'praz', '(aici) 'de culourea prazului': *cu*
 # *ii* [80v].
 пражъ (s.n.) = 1. 'jîmă', 'obiectiv'; (p.ext.) 'loc
 deschis folosit într-un anumit scop'
 [330r]. 3. 'învățătură', 'lucrare care
 servește ca învățătură' [248v].
 pravoslavie (s.f.) = 'ortodoxie' [98v].
 pravoslavnie (adj.) = 'creștin' [19v].
 прѣвлъкъ (vb.) = 'a preface', 'a schimba', 'a transforma'
 [254r].

prăvădătoriu (adj.) = ? ...*cuvîntul svi întei cel* # [415v].
 prăvăli (vb.refl.) = 'a se rostogoli' [29r]; 'a se prefăce, a se transforma (prin rostogolire)' [53v].
 prăvi (vb.) = (despre ferestre) 'a lumina' [46v].
 prăviște (s.f.) = 'spocietaci' [50v]; *glonul teatrui*: 'public'; *cu capul în* # [71r].
 prăviți (s.f.) = 'l. loc unde se desfășura reprezentație (teatrală, cire, bilci)' [3v]; 2. 'a fi de față', 'a fi într-un anumit loc, a vedea': *a se întâmpla în* # [97r].
 prăvoscadanie (s.f.) = 'previziune' [260v].
 Prăvoabrajnie (s.f.) = (bis.) 'sărbătoare religioasă ținută în 6 august', 'Schimbarea la față' [10v].
 precacitii (adj.) = (adj.) 'neprihănită' [10v].
 precapodobnic (s.) = (bis.) 'om cleric', 'sfmi foarte curvios, extrem de cucernic' [VI]; var. *prepodobno* [235r].
 predanie (s.f.) = 'trădare' [28r].
 predaleă (s.f.) = 'partea inferioară a unui tablou, care dezvoltă subiectul principal' [148r].
 prediteciu (s.m.) = 'precursor, antecesor (de obicei ca atribut dat unor sfinți)' [253v]; var. *prediteci* [495v].
 predstolat (s.m.) = 'presedinte' [265v]; var. *predstolati* [156r].
 prelesti (vb.) = (act.) 'a fermeca', 'a vrăji', 'a zăpăci' [20r]; (refl.) 'a se amăgi' [73r].
 prelestii (part.adj.) = 'îngelat', 'amăgit' [30v].
 prelubodeai (s.m.) = 'bărbat adulter' [63r].
 Procroajenie (s.) = 'Schimbarea la față' [10v].
 premeni (vb.) = (act.) 1. 'a ucide' [2v]; 2. 'a transforma', 'a preschimba' [32r]; 3. 'a muri': # *viața* [35r]; (refl.) (despre foc) 'a se stinge' [35v].
 premeneală (s.f.) = 1. 'moarte' [12r]; 2. (bis.) 'învierea': #*a cea de apoi* [66r]; 3. (fig.): # *Saarelul* [68r]; 4. 'aspect, înfățișare rezultată în urma unei transformări' [110r].
 prenaște (vb.refl.) = 'a începe o nouă viață (ca și cum s-ar naște a doua oară)' [58v].
 prenesenie (s.f.) = 'transport' [268r].
 prepozit (s.m.) = 'căpătenie', 'șef' [472v].
 prepuz (s.m.) = 'indoaială', 'bănuială', 'presupunere' [19v].
 prereui (vb.) = 'a protesta', 'a contrazice', 'a se abate de la ...' [156r].
 preslușnic (adj.) = 'persoană neascultătoare, nespusă' [196v].
 prestavlenie (s.f.) = 'sfârși' [474v]; 'moarte' [28r].
 prestipnic (s.m.) = 'renegat', 'apostat' [19v].
 prestol (s.m.) = 'altar' [71v].
 pretor (subst.) = 'tribunal' [9v].
 priczaz (s.f.) = 'lepra' [247r].
 pricijit (adj.) = 'infectat' [47r].
 price (s.f.) = 'ceară', 'nesupunere' [6v].
 pricepe (vb.) = 'a constata', 'a vedea', 'a ajunge la concluzia că'; (nici) 'a dobindi' [327r].

priceaștu (vb.) = (bis.) 'a da împărțanie', 'a împărțai' [50v]; var. *preceștu* [53v].
 priceașenie (s.f.) = (bis.) 'împărțanie', 'cuminicătură' [3r].
 priceopi (vb.) = 'a cleveți', 'a calomnia' ? și *pricipoi minunile și isipalenile* [327v].
 prididi (vb.) = 'a prididi', 'a preda' [234r].
 pridiana (s.f.) = 'vină', 'păcat' [53r].
 priceji (vb.refl.) = 'a avea loc', 'a se întâmpla' [72r].
 primbla (vb.) = 'a plimba' [481r].
 primichiri (s.m.) = (bis.) 'superiorul cinăreților bisericești'; 'ajutor al unui prelat în timpul slujbei bisericești' [50r].
 prinde (vb.) = 'a găsi'; # *gucădi* [47v].
 pringhip (s.m.) = 'principe' ? [448v].
 prinesenie (s.f.) = 'prinos' [70r].
 pripă = I. (loc.adj.) 'grabnic', 'imediat': *de* # [12r]; II. (loc.adv.) 'în grabă' [17r].
 pripic (s.n.) = 'arșișă', 'zăduf' [80v].
 pripri (vb.) = 'a face (pe cineva) să se grăbească' [17v].
 pripui (vb.) = 'a bănuți' [9v].
 pripus (s.n.) = 'bănuială' [130v].
 prisne = I. (adv.) I. 'intocmai', 'chiar' [47v]; II. (adj.) 'autentic', 'adevărat', 'veritabil' [25r]; 'curat', 'pur', 'neamestecat' [48r].
 pristavi (vb.refl.) = 'a muri' [85r].
 pristav (s.m.) = 'administrator', 'paznic' [93v].
 prîvăturiu (s.m.) = glosat *dobindarii*; 'negustor', 'cămătar' [28v].
 priveghere (s.f.) = (bis.) 'serviciu religios care se face noaptea sau în seara din ajunul unei sărbători, într-o biserică sau într-o mănăstire'; (p. ext.) 'serviciu religios de noapte care se oficiază în diverse împrejurări speciale' [39v].
 priviti (vb.) = 'a saluta (închinindu-se și manifestându-și bucuria)' [43r].
 proașcă (s.f.) = 'I. distanță variabilă egală cu aceea parcursă de o săgeată, muniție' [5r]. 2. 'înită, punct de ochi' [25v].
 probăz (vb.) = 'a înfrunța', 'a mustra' [23r].
 probăzali (s.f.) = 'mustrare' [59r].
 procajenie (s.f.) = 'lepra' [247r].
 prociiti (s.m.) = faptul de a *prociiti* 'a rejeciti', 'a citi (în întregime sau mearu)', 'a citi cu voce tare' [187v].
 proclent (adj.) = 'eretic', 'păgîn' [51r].
 procleji (vb.) = 'a afurisi', 'a blestema' [23r].
 prohiiti (vb.) = 'a bațjocori', 'a zeflema' [368r].
 proizvolenie (s.f.) = 'voiață', 'doriță' [III].
 proișlenie (s.f.) = 'prevedere', 'grăji', 'atenție' [11v].
 propator (s.m.) = 'străbun', 'strămoș' [217v].
 propoveदानie (s.f.) = 'predică', 'discurs', 'propovăduire' [31v].

propovădnice (s.m.) = 'propovădător' [78r].
propozii (vb.) = 'a propune' [227r].
prorocescitiv (vb.) = 'a proroci' [116r].
prorocesciv (s.f.) = 'prorocire' [361r].
prusfora (s.f.) = 'ofrandă', 'jertfă' [211r].
prustac (s.m.) = 'om de condiție umilă, de rind' [11v].
prustate (adj.) = 'simplu' [12r].
prusteage (adv.) = 'întâlnesc' [276r].
prusti (vb.refl.) = 'a se împăca' [43v].
prusticie (s.f.) = 'simplitate', 'modestie' [124r].
prustiri (s.f.) = 'carceafă', 'un fel de glugă protescă' [67r].

protector (s.m.) = glosat *sprejitor* [29v].
protopapa (s.m.) = 'întîil papă' [469v].
protospathan (s.m.) = 'comandant general al oastei, în special al călărimii (în orînduirea feudală)' [88r].

providenie (s.f.) = 'precizie', *prorocind* # [366r].
provîdeț (s.m.) = 'prezicator', 'ghicitor', 'profet' [391r].
provod (s.n.) = 'prohod' [43v].
provodi (vb.) = 'a prohădi' [147v].
prozorliv (adj.) = (despre oameni) 'pătrunzător', 'perspicace' [470r].
prozorlive (s.f.) = 'perspicacitate', 'pătrundere' [190v].
psii (s.n.) = ... *adecă giudecata* [371r]; 'alegere prin vot sau numire în funcție (a unui mitropolit)'.
pugorî (vb.) = 'a coborî' [30r]. 2. 'a ajunge', 'a se opri' [67r].

puhă (s.f.) = 'bici lung și mare' [386r].
pune (vb.) = (act.) 1. 'a face', # *de rugă* [41r]. 2. (loc.vb.) 'a-și aminti', # *în minte* [49v].

purcede (vb.) = 1. 'a porni' [2r]. 2. (fig.) 'a muri', # *către Dumnezeu* [47v].

pusoare (s.f.) = 1. 'pozicje' [86r]. 2. 'statură' [293r]. 3. 'atitudine', 'comportare' [304r].

putere (s.f.) = 'a primi împuternicire', *a lua* # [45r].
putînca (adj.) = 'puțină' [52r].

R

rajiță (s.f.) = (agric.) 'uncălă agricolă asemănătoare cu plugul care răstărnă și îngrămădește pămînt la baza plantelor prășitoare, rîntoare' [48v].

raporî (s.f.) = 'rapor', 'nume dat unor afecțiuni ale pielii, care apar de obicei din cauza febrei' [266v].

rafi (s.n.) = (mai ales la pl.) 'harnașament de lux' [286r].

raru (adj.) = 'cu barba rară' [347r].

raș (s.f.) = 'haud (neagră) largă și lungă pe care o poartă călugării deasupra îmbrăcămintei' [54r].

râdica (vb.) = 'a arde' [21v].
râdător (s.f.pl.) = (torțur) 'instrument dat probabil cu o lamă ascuțită' [39v/54].

rădăima (vb.refl.) = 'a fi cîă înălțimea omului', *cli* # *omul* [46v]; (aici) 'a se lăsa' [88r].

rădăzu (s.n.) = 'dată de diferite forme și mărimi folosită în dulgherie, țîmpărie' [136r].

răgălie (s.f.) = 'rădăcina ieșită din pămînt a plantelor (mai ales a copacilor) smulso de vînt, de apă' [327r].

răgoz (s.n.) = 'rogoz' [99v].
răntuna (s.n.) = 'a răntuna' [76v].

răpăos (s.n.) = 'lîniețe' [43r].
răpăosa (vb.) = 'a muri' [3v].

răpăosare (s.f.) = 'moarte' [1v].
răpște (s.f.) = 'mustrare', 'dojănă' [288v].

răpșii (vb.) = 'a murmura', 'a cîrî', 'a protesta' [368v].

răsărite (s.n.pl.) = (p.ext.) 'parte a globului pămîntesc, a unui continent, a unei țări care se află în direcția estului față de un punct de reper dat'; nume generic dat popoarelor din țările sau din ținuturile acestea: # *scarelei* [79r].

răsfira (vb.) = 'a analiza'; (aici) 'a înțelege' [12r].

răspiciune (s.f.) = 'răspitura' [69v].
răspica (vb.) = 'a despica' [13r].

răsprăgia (vb.) = 'a împărășii' [7v].
răspuns (s.n.) = (sg.) 1. 'sentiință', 'hotărîre', 'poruncă' [2r]; 2. 'probă', 'dovadă', 'mărturie' [19r]; 3. 'ilic', 'învăjătură' [64v]; (pl.) 'cuvînt', 'vorbă' [4r].

răstins (part.adj.) = 'întîms', 'alungit' [46r].
răstit (loc.adv.) = 'întîr-un fel răstîit', 'răstîindu-se': *cu* # [3r].

răsuflare (s.f.) = (fig.) viață [34r].
răsuina (vb.) = 'a reuși', 'a izbîndi': # *bîne* [28v].

rășchira (vb.) = 'a împărășii' [3v].
rășeade (s.f.pl.) = 'lanțurii' [6r].

război (vb.refl.) = 'a se îmbolnăvi' [20r].
răzbudzat (adj.) = (despre buze) 'răsfîrtit' [45v].

rădica (vb.refl.) = 'a se porni', 'a se isca' [66v].
ricodcalie (s.f.) = 'muncă manuală'; (concretizat) 'lucru de mînă' [196r].

rîfnac (adj.) = 'stăruitor', 'zealos' [66v].
rîfnă (s.f.) = 'rîfnă' [3r].

rîhni (vb.) = 'a rîhni' [72r].
rîhniceii (adj.) = 'derivat dinîm, de la *rîhnic* 'loc mîlnășos, cu heleșcie sau bălîi'; 'ieren jos unde a fost iaz sau balîi' [440v].

rince (s.f.) = 'cereale' [130r].

rînd = (s.n.) 1. 'obicei', 'datină', 'rînduială' [11r]. 2. 'categorie, clasă socială', 'tagmă' [63v]; (loc.prep.) 'în prînzina', 'referitor la': *de #* [7r]. 3. 'fel (de a fi, de a trăi) viață' [77r].

rîni (vb.) = 'a curățea ceva de stratul de deasupra' [196v].

rînji (vb.) = (despre animale) 'a căsca botul': # *azupra cuirei* [41v].

rîntuna (vb.) = 'a răsturna' [76v].

rîșnișă (s.f.) = 'pînră de moară' [276r].
 rîș (s.n.) = 'fașă: *la* # [87r].
 rîvna (s.f.) = glosat *jalea*; 'zețul' [V].
 rîvnaci (s.m.) = 'doritor' [62r].
 rocoși (vb.refl.) = 'a se răcvîrîți', 'a se răscula' [425r].
 rod (s.n.) = 1. 'neam omenească' [1v]; 2. 'origine' [62v].
 roată (s.f.) = (tortură) # *de munci* [4v].
 rodin (s.m.) = 'zi de naștere' [12v]; (pl.) *rodinile* [432v].
 rost (s.n.) = 'gura' [1r].
 rosură (s.f.) = 'durere (la încheieturi)' [285r].
 rudă (s.f.) = 'origine', 'familie', 'neam', 'vișă' [9v]; *întăriți în bună # sufletului* [2v].
 rudenie (s.f.) = 'rudă' [44r].
 rugi (vb.) = 'a rage', 'a mugi', 'a urla' [81v].
 rugugi (vb.refl.) = 'a se ruguci', 'a se văita', 'a se văicîrî': *rugugină-să și dăceoa Carp* [459v].
 rujdi (vb.) = (tortură) 'a jupui' [10r].
 rujdițoare (s.f.) = (tortură) 'instrument folosit pentru a jupui pielea sau carnea de pe corp' [39r].
 rula (vb.) = 'a vorbi fără rost', 'a spune nimicuri' [204v].
 ruora (vb.) = 'a rouora', 'a umezi', 'a uda'; 'a stropi cu picături ca de rouă' [16r].
 rure (s.f.) = 'leacuri' [71v].
 rusav (adj.) = 'blond' [265v].

S

sachelarie (s.m.) = (bis) 'cleric care îndeplinea diverse funcții administrative la o mănăstire' [25v].
 samă (s.f.) = 1. 'în pază', 'la dispoziția (cuiva)': *pe #-a (cuiva)* [29v]; 2. 'a cereca atent': *a lua* # [35v].
 sameș = 1. (s.m.) 'funcționar administrativ care încasa diverse plăți', 'casier' [11r]; II. (adj.) 'chibzuit', 'calculat (la bani)' [67r].
 samodirjeț (adj.) = 'autocrat' [223r].
 samorasleblili (s.f.pl.) = 'fiscu, produs de sine' [260v].
 sarecă (s.f.) = 'sarică', 'suman' [321v].
 sașiu = (s.n.) 'saș', 'senzație de săturare' [158r]; (loc.adv.) 'sălios': *de* # [60v]; (loc. adv.) 'din belșug', 'din plin', 'cu prisosință': *de* # [82r].
 săbörnica (adj.) = 'de sobor' [91r].
 săc (adj.) = 1. (boală) grav(ă): *straste* # [29v]; 2. 'pusțiu': *loc* # [42r]; 3. (despre părți ale corpului uman) 'neputincios', 'paralizat' [46r].
 săica (vb.) = 1. 'a paraliza' [7v]; 2. 'a face neputincios': # *pe cineva* [93v].
 sălăglu (vb.) = 'a găzdui' [25r].
 sălăgluimă (s.f.) = 'locuință', 'adăpost' [6v].

sămălu (vb.) = 'a gîndi', 'a chibzui', 'a judeca' [111r].
 sămăluță (s.f.) = 'dar de a discernere, de a aprecia' [266v].
 sămăna (vb.) = 'a se asemăna' [46r].
 sămișă (s.f.) = 'origine', 'neam' [73r].
 sămn (s.n.) = 1. 'indicu', 'simbol' [9r]; 2. 'a prevesti': *a da* # [69v]; 3. 'minune' [29r]; 4. 'farmec', 'vrăjitorie' [31r]; var. *sema* [6v].
 săpătrivire (s.f.) = 'impătrivire' [384v].
 sărac (adj.) = 'orfan': # *de pășni* [92v]; 'văduvă': # *de soț* [93r].
 sărad (s.n.) = 'ghirlande (de frunze, flori)' [348v].
 sărăcin (s.m.) = glosat *arap* [56v].
 sărăcinește (adv.) = 'păginește' [25v].
 sări (vb.) = 'a ajunge repede' [77v].
 săvai = 1. (adv.) 'măcar' [18r]; 'chiar', 'întocmai' [273r]; II. (conj.) 'deși', 'cu toate' [63r].
 săvîrși (vb.refl.) = (fig.) 'a muri': # *din viață* [13v].
 săzdanie (s.f.) = 'creație', 'creatură', 'flăcăru' [173r].
 scândău (s.f.) = (loc.vb.) 'a se jena', 'a se scandaliza': *a-i fi cuiva* # [159v]; var. *scandul* [302r].
 scădere (s.f.) = 'picire': *a fi de* # [52r].
 scăldătoare (s.f.) = 'botez' [2v].
 scândăli (vb.refl.) = 'a se scandaliza' [147r]; 'a se rușina', 'a se sfini' [302r].
 scăpa (vb.) = (act.) 'a ajunge la cineva': # *la cineva* [98r]; (refl.) 'a se îndeplăta' [56r].
 scăpăta (vb.refl.) = 'a călca greșit și a cădea': # *din picioare* [41v].
 scărdîndi (vb.) = v. *scardîndi*, 'a-i fi greșită', 'scribă'; 'a se îngreșoșă' [390v].
 scărmănat (adj.) = (tortură) [64v].
 schimbătura (sb.) = glosat *premenală* [53r].
 schimosi (vb.refl.) = 'a se schimba', 'a se prefăce, transforma' [66r].
 schimosit (adj.) = 'schimonosit' ('prefăcut', 'afectat', 'nenatural') [35r].
 schitac (s.m.) = 'ascot' [V].
 schitcan (s.m.) = 'care locuiește în schit' [57r].
 scribă (s.f.) = 'stare de întristare, supărare, nemulțumire, amărăciune, necaz' [41r].
 scribi (vb.refl.) = 'a se necăji', 'a se supăra' [41r].
 scribit (adj.) = 'întristat', 'supărat' [V.11].
 scrișca (vb.) = 'a scrișni' [79r].
 scleapți (adj.pl.) = 'insectă' ? [324v].
 sclip (s.m.) = 'element ce intră în componența altarului': *suindu-să să încheie sclipul* [491r].
 scobiți (adj.) = 'scobit': # *la mări* [42r].
 scociori (vb.) = 'a scocoti'; 'a scocornii' [327v].
 scop (s.m.) = 'om castat' [27r].
 scopit (s.m.) = 'cel care face parte din secta rusească care se supune castrării' [54v].
 scopit (adj.) = 'castrat' [60r].

scomi (vb.) = (refl.) 'a se declanșa', 'a izbucni' [29v]. (act.) 'a simți' [87v].

scrie (vb.) = 1. (despre scoane) 'a zugrăvi', 'a picta' # *abazele* [24f]. 2. *glosa a isihiera* (tortur.) 'a scrijelii cu un instrument ascuțit pielea unui om' [60f]. = 'arhiva' [214v]; var. *scimar* [373f].

scrieriaru (s.n.) = 'a scripi' [51v].

scripi (vb.) = 'inscripție', 'scriere' [18f].

scriptură (s.f.) = v. a scrie [60f].

scris (part.) = 'dovadă scrisă', 'act', 'document' [61f].

scruntari (s.) = 'inșul', 'ostrov' [20f].

scruntii (vb.refl.) = 'a se zgâlci' [45v].

scurma (vb.) = 'a uneți' [43f].

secru (s.m.) = *glosat vestier* [V].

secundici (s.) = 'clasa a II-a', 'clasa superioară' [50f].

seii (s.pl.) = 'urmașii lui Seir', 'arabi': *incepură # a-l # așului s-ai păginească căbr Moamei* [469f].

selide (s.f.pl.) = *glosat foi* [66f].

sema (s.n.) = 'minune' [29f].

semlă (s.f.) = 'ocant' [75f].

semlă (s.f.) = 'jerfă' [97f].

semluc (s.n.) = 'altar păgîn' [97f].

semsu (s.n.) = 'constitu', 'divan', 'adunare' [62v].

sfișchitură (s.f.) = 'lovitură de bici' [94v].

sfișoc (s.n.) = 'sul, buchețel de busuioc cu care se împregăie agiazma' [500f].

sfligene (s.f.) = 'sflieși' [3f].

sflraji (vb.refl.) = 'a muri' [9v].

sflraji (s.n.) = 'moarte' [6f]; (aici) 'moarte creștinească': # *bun* [9f].

sflodobnicie (s.f.) = 'libertate': ? *strigăt cu-nvăzîntie și cu sflodobnicie pre Domnul Hristos* [437v].

șezani (s.pl.) = 'asemănarea', 'cuvînta' [59v].

șimăd (s.f.) = 'haină' [67f].

șili (vb.) = 'a ajunge (să fiă ceva)' [69v].

șilom (s.n.) = 'cor în biserica' ? [206f].

șingilic (s.m.) = *adecb boarim mare de sfai* [232f]; 'senator' [69v].

șiontru (s.n.) = 'scaunul mare din altar unde stă preotul' [123f].

șirep (adj.) = 'feroce', 'sălbatic' [5f].

șirepe (s.f.) = 'sălbăticie' [180v].

șinăl (s.f.) = 'șifală' [8f].

șilă (s.f.) = 'putere', 'față de om puternic' [96f].

șilă (s.f.) = 'lăc', 'capcană' [43f].

șimbră (s.f.) = 'tovărășie' [177f].

șimeșce (s.f.) = 'smeșce' [48f].

șimoca (s.f.) = (fig.) 'șifrați', 'capăți' [193f].

șimșce (s.f.) = 'concreci', 'care poate fi simșit nemedial': cu *guzul* # [14v].

șin (adv.) = 'gol': # *de mare* [8v].

șingur (subst.) = 1. 'chiar', 'singur' [40v]. 2. 'de bună voce': # *de sine* [74f].

șing (loc.adv.) = 'degrabă', 'de' # [11f].

șirui (vb.) = 1. 'a-și da silința', 'a face efortul' [15f]; 2. 'a veni în grabă', 'a se grăbi' [77v]; 3. 'a se strădui' [106f].

șirgutor (s.m.) = 'șilitor', 'harnic', (aici) 'credincios' [40v].

slăbănoș (adj.) = 'neputincios' [15f].

slăbood (adj.) = 'țiber' [21v].

slăbodă (vb.) = 'a lăsa' [81f].

slăbodzie (s.f.) = 'libertate' [1f]; *slăbodzie* [1f].

slăvoezinie (s.f.) = 'elocvenț' [99v].

slujitor (s.m.) = 'trezorer', 'administrator': # *ștrinsuri bisericii* [3f].

smedior (adj.) = (dim.) 'mire oacheș și bălan' [265v].

smidă (s.f.) = 'grindină' [85f].

sminteață (s.f.) = 'râu' [85f].

smirni (vb.refl.) = 'a se tulbura', 'a răciți' [42f].

smirni (s.f.) = 'rășină scoasă din coaja copacului cu care se afumă în biserică (se consideră mai prețioasă decît tămîia)' [13v].

smintă (s.f.) = 'sminteață' [60v].

smomi (vb.) = 'a ispiți', 'a ademeni', 'a seduce' [220v].

socoti (vb.) = 1. 'a aprecia', 'a considera' [62v]; 2. 'a lua în seamă': # *pe cineva* [12f].

socotină (s.f.) = 'grăji': cu # [37f].

socotitor (s.m.) = 'care consideră, ia în seamă, prețuiește', 'credincios' [57f].

solitoriu (s.m.) = 'sol', 'mijlocitor' [126f].

somar (subst.) = *glosat țarțăde*, 'șu (ărîncească de lemn sau de piele, folosită la călărit sau la transportul unei poveri)' [25v].

soran (s.n.) = 'stofă groasă' [315f].

șorț (s.) = '(a se hoiări la) noroc': *a arunca* # [28v].

șosi (vb.) = 1. 'a se apropia de o vîrstă' [51f]; 2. 'a ajunge la o anumită stare (rang)' [45f]; 'a atinge' [62v].

șoșie (s.f.) = 'tovărășie': *în* # [56v].

șpată (s.f.) = 'sabie' [1v].

șpațos (adj.) = 'spătos' [265v].

șpăstoriu (s.m.) = (în sens creștin) 'salvator' [13v]; 'cel plin de smerenie' [53f].

șpăsi (vb.) = 'a salva', 'a mîntui' [12v].

șpășenie (s.f.) = 'mîntuire', 'salvare' [1v].

șpășu (s.f.) = 'coș din scoarță de copac' [206v].

șpășit (vb.) = 'a sflerțica', 'a sfligia' [406f].

șpodobi (vb.refl.) = *glosat hirotonit* [116f]; 'a deveni demn', 'a se învrednici' [9v].

șpogreși (vb.) = 'a se îngela' [117f].

șpre (prep.) = 'despre', 'față de' [49v].

șprețini (vb.) = (act.) 1. 'a apăra' [41v]; 2. 'a ajuta' [42f]. (refl.) 'a se arăta', 'a avea în față': # *ampra* [11v].

șrebolubie (s.f.) = 'iubire de sine' [440f].

șta (vb.) = 1. 'a fi', 'a trăi' [30v]; 2. 'a ocupa o funcție' [44v]; 3. 'a arăta ca' [50v].

ștadiu (s.n.) = *glosat pîstreal*; 1. 'a vechii greci o unitate de măsură înălțimă echivalent cu 147-192m' [13f]; *glosat boimpe* 'loc de luptă sau de exerciții' [86v].

sigurbă (adj.) = '1. 'ucigas', 'criminal' [5v], 2. 'viclean' [43r]; var. *sigurbă* [43r]

șiponă (s.f.) = 'vitoare', 'bulboasă' [254r]

șirag (s.n.) = 'mulțime', 'ceată', 'rînd' [65v]

șir (s.n.) = 'cîm' [216r]

șirăncă (adj.) = 'basma', 'nafrună' [250v]

șirălu (s.n.) = 'șirni' [437v]

șirălu (s.n.) = 'șirni' [472r]

șiu (s.n.) = 'constigață' [V]

șirgă (s.f.) = (torțură) 'frînghie din cinepă cu care se aplicau levituri violente' [70r]

șuieret (s.n.) = 'șuierat' [79r]; var. *șuierat* [79r]

șuvai (s.n.) = 'eschivare', 'prețui' [116r]

șuveinic (adj.) = 'șoveinic' [154v]

T

tafie (s.f.) = 'un fel de cîcăluță' [460r]

talant (s.m.) = 'pungă cu bani de aur' [63v]

tașcă (s.f.) = 'geantă' [63r]

tașetură (s.f.) = 'tașera capului' [9r]

tașpălage (s.f.pl.) = (torțură) 'încălziminte de fier, de obicei înțopă în foc, care se strîngea pe picior cu șamburi' [22r]; var. *tașpălage* [59r]

tașvuctură (s.f.) = 'talau' [31r]

tașură (s.f.) = 'zdrăncă', 'clăpă' [114r]

tașurari (s.n.pl.) = 'substanță care se aprinde ușor', 'lemn uscat', 'crengi uscate' [242r]

tașze (s.n.) = 'mașină de stors prune, struguri, măsline', 'presă' [8r]

tașze (s.n.) = v. *peșzește* [19r]

tașzeau (vb.) = 'a pune la tașze' [73v]

tașze (s.n.) = 'șofar', frînghie făcută din seacăș de tei' [9r]

tașze (vb.) = perf. s. ll. sg. de la *a se teme* [65v]

tașze (adj.) = 'îmbecănat în zdrăncă' [196r]

tașze (s.m.) = 'dulgher', 'șimplar' [110v]

tașze (s.f.) = (torțură) 'instrument asemănător unei seacăș dulgherești cu tășul perpendicular față de coadă' [7v]

tașze (s.f.) = 'bucăță scurtă de lemn', 'despicătură' [329r]

tașze (vb.refl.) = 'a suferi', 'a se chinui' [188r]

tașze (s.f.) = 'suferință', 'chin', 'amar' [58r]

tașze (adj.) = 'păcitos' [30r]

tașze (s.f.) = 'nemernicie', 'netrebnicie' [49r]

tașze (s.f.) = 'tugă' [267v]; var. *tașze* [266v]

tașze (s.n.) = 'ocnan', 'căldare' [208r]

tașze (s.f.) = 'toșă' [367r]; var. *tașze* [469v]

tașze (s.f.) = v. *tașze* [41v]

tașze (vb.) = v. *tașze*, 'persoană care poartă același nume cu alta, considerată în raport cu aceasta', 'omonom' [192v]

tașze (vb.) = v. a *tașze* (act.) [9v]; (refl.) [9v]

tașze (vb.) = 'cînd', 'cînd' [180r]

tașze (s.n.) = 'tașze' [43r]

tașze (s.n.) = 'veșnică', 'cămășă', 'un fel de manta fomenască' [7r]

tașze (vb.refl.) = 'a se toci', 'a slăbi' [14r]

tașze (vb.) = v. a *tașze* [69r]

tașze (vb.refl.) = 1. 'a se întîmpla' [1v]; 2. 'a se nimeri' [174r]; 3. 'a fi' [85v]

tașze (s.f.) = 'tașze' [55v]

tașze (adj.) = 'nimerit (despre cineva ajuns în mod întîmplător într-un loc)' [55r]

tașze (s.f.) = 'orșă', 'tîg' [111v]

tașze (adj.) = 'tîrîță' [57v]

tașze (vb.) = 'a răbda', 'a îndura', 'a suporta' [326r]

tașze (s.f.) = 'țesătură aspră din păr de capră, purtată de asczei sau de călugări direct pe pielea'; var. *tașze* [75v]; *tașze* [128r]

tașze (loc.adv.) = 'tașze'; de-a # [60v]

tașze (s.f.) = 1. 'lege'; # *tașze* [42r]; 2. 'rînduială' [43v]; 3. 'a fi pe) potrivă' a fi cu cale de # [41r]; 4. 'tașze' [48v]; 5. 'tașze' [56v]; var. *tașze* [41r]

tașze (vb.) = 1. 'a hărăzi', 'a sorti' [49r]; 2. 'a aranja', 'a pune la punct', 'a orîndui' [21v]; 3. (refl.) 'a se potrivi', 'a corespunde' [32v]

tașze (part.adj.) = 'tașze' [46v]

tașze (vb.) = 1. (vb.) 'a carta', 'a mustra', 'a dojeni' [69r]; ll. (s.n.) 'ceartă' [75r]

tașze (s.m.) = 'principe', 'voievod', 'gubernator' [8r]

tașze (vb.refl.) = 'a se sîrși'; # cu *tașze* [14r]

tașze (s.f.) = v. *tașze*, 'apă caldă care se toarnă în potir înainte de împărțania preotului'; 'vas în care se încălzește această apă' [209v]

tașze (s.f.) = 'ciomag' [73r]

tașze (vb.) = (act.) 1. 'a atrage' [23r]; 2. 'a avea intenția' [42r]; (refl.) 'a intra'; # *tașze* [34r]

tașze (s.f.) = (bis.) 'rînduială (în sensul ritualului religios)' [59v]

tașze (s.n.) = 'tașze', 'zbuicium' [18v]

tașze (s.n.) = glosat *tașze* [76r]; 'altar'

tașze (vb.) = 'a lua în seamă', 'a nu ignora' [76v]

tașze (s.m.) = 'blestemat', 'afurisit' [157v]

tașze (adj.) = 'persoană nefecică, păcătoasă, nevrednică' [290r]

tașze (s.n.) = v. *tașze*, triminie 'sumă primită sau plătită la sfîrșitul unei perioade de trei luni' [134r]

tașze (adj.) = (bis.) 'în cinstea Sfintei Treimi' [64v]

tașze (s.f.) = (bis.) 'scură cîntare bisericească de laudă în cinstea unui sfînt sau a unui eveniment religios' [V11]

tașze (s.f.) = 'Treime' [33r]

tașze (s.f.pl.) = 'idoli' [185v]

tașze (vb.refl.) = 'a se ascunde', 'a se adăposti' [158r]

tașze (s.f.) = 'așze' *apoi tașze la ale sale* [280v]

tașze (vb.refl.) = 'a se minia peste măsură', 'a-și ieși din fire' [60r]

turatecă (s.f.) = 'carimb de cizmă' [4v].
 tulinderea (adv.) = 'prețutindeni' [54v].
 tvorenie (s.f.) = 'creație' [193r].
 tvoreț (s.m.) = glosat strășni: 'creator', 'Dumnezeu' [1]; 2. (aici) 'scrittor': # *canoanetor* [24r].

T

jărănos (adj.) = (aici) 'simplu' [16v].
 țigle (s.f.pl.) = (tortură) 'instrument ascuțit cu forma unei frigărui': # *de fier* [40v].
 ținterim (s.n.) = 'cimitir' [159v].
 țisteră (s.f.) = 'fîmîni' [465r].
 ține (vb.refl.) = 'a trăi' [8v].
 țircălăm (s.n.) = 'cece', (loc.adv.) 'de jur împrejur': in # [79v].
 țircovnic (s.m.) = 'servitor de biserică (clisiarh, paracletic)' [213r].
 țuca (vb.) = 'a săruta' [72v].
 țurui (vb.) = 'a se scurge' [29v].
 Țveatonosie (s.f.) = 'Florii': ..zăbăvia pînă la # [390r].

U

ucenin (s.m.) = 'învățat?', 'dascăl?': *iară dumniă-zăiescul odor au rămas la # -ul lui păit* [13v].
 ucide (vb.) = 'a lovi', 'a răni' [4r].
 ucisătură (s.f.) = 'rană', 'vălămanc', 'lovitură' [4r].
 ugodnie (s.m.) = v. *ogodnie* [75r].
 uita (vb.refl.) = 'a da atenție' [288v].
 uitit (adj.) = 'distra', 'cu gîndurile în altă parte' [83r].
 umăriu (s.m.) = glosat *hamida, ploșca* [86v].
 umeghune (s.f.) = 'umeczoală' [282v].
 umilenie (s.f.) = 'îndușoare', 'mișă', 'bîndețe' [27v]; 'umiliță' [1V].
 umili (vb.refl.) = 'a avea mișă' [59v].
 umșor (s.m.) = 'stîlp', 'coloană', 'balama de uașă' [205v].
 uncrop (s.) = 'apă fierbinte, clocotită' [128r].
 unda (vb.) = 'a da în clocot': # *căldarea* [26v].
 unghie (s.f.) = 'unitate de măsură de trei unghii, adică 24 de dramuri de pîine' [99v].
 unghiu (s.n.) = 'colț' [49v].
 unici (vb.refl.) = glosat *a se cumineca*; 'a se uni', 'a se alia' [63v].
 unicuie (s.f.) = 'umirc', 'alianță', 'credință' [63r].
 unișor (adj.) = 'singura pășimi' [72r].
 unișă (s.f.) = 'unitate', 'Unuț' [131v].
 urdina (vb.) = 'a se duce și a veni mereu' [71r].
 urdzutuț (s.f.) = 'temelie' [48v].
 urgie (s.f.) = 1. 'exil' [19v]; 2. 'minie', 'furie' [72v].
 urgisie (s.f.) = v. *urgie* [60v].

urmutură (s.f.) = 'urmare', 'urmaș': *zuindu-tă la spija cea de obîrzie cu șr și cu #* [451r].
 ursăciune (s.f.) = 'predestinare', 'ursire', 'prevestire' [52v].
 urșinic (s.n.) = 'porfiră' [286r].
 urșenie (s.f.) = 'Adormirea Maicii Domnului' [43v].
 ustav (s.) = 'regulament bisericesc' [110v].
 utrenie (s.f.) = 'slujba de dimineață la biserică' [32r].

V

vaie (s.f.) = 'palmier' [178v].
 varniș (s.f.) = 'groapă în care se stinge var' [5v].
 vasilisc (s.m.) = 'animal fantastic' [79r].
 vatră (s.f.) = glosat *jărășnic* [75v]; glosat: *trebnicul cu jărive* [76r]; 'altar cu jertfe'.
 văcu (vb.) = 'a veca', 'a petrece vescu' [131r].
 văcutit (adj.) = 'veșnic', 'în veci', 'nimicîntep' [131r].
 văcutoriu (s.m.) = 'care trăiește veșnic' [131r].
 văcuire (s.f.) = 'trăire veșnică' [131v].
 vădi (vb.) = 'a arăta', 'a dovedi' [42v].
 vădine (s.f.) = 'arătare' [91r].
 vădit (s.n.) = 'arătare', 'viziune' [114v].
 vădrea (vb.refl.) = 'a se vădrea' [50v].
 văleat (s.) = 'an' [1].
 vășpriemic (s.m.) = 'cineva care primește bine pe altcineva' [290r].
 vătav (s.m.) = 'vătaf' [32r].
 văzdanie (s.f.) = 'aparitiție'; *și nu uita toate văzdanile Lui ce te scribegi* [402r]; var. *vănesenie* [456v].
 văzătoriu (s.m.) = 'martor ocular' [V].
 văzdrjanie (s.f.) = glosat *continție*; 'rețineră', 'potolire', 'înfrinare' [208v].
 văzdrjanie (s.f.) = 'pololit' [198v].
 Văzvrjenie (s.f.) = (bis.) 'sărbătoare religioasă (înută în 14 septembrie: înălțarea Sfintei Cruci' [18r].
 văzvijui (vb.) = 'a ridică', 'a înălța' [254v].
 veaște (s.f.) = 'loc' ? [48r].
 veatră (s.f.) = 'corabie', 'corabie de pînă' [200r].
 vecini (vb.) = 'a fi în vecinătate' [66v].
 vedere (s.f.) = 1. 'pe față', 'la vedere': in # [25v]; 2. 'înfrîșare', 'aspect', 'imagine' [54r].
 vederat (adv.) = 'evident', 'aievea' [63v].
 vederos (adj.) = 'distins', 'arătos', 'respectabil' [59v].
 veni (vb.) = 1. (fig.) 'a se converti': # *către Domnul Iisus Hristos* [74r]; 2. (fig.) 'a-și reveni': # *către sine* [69v].
 veri (conj.) -vb. *avea*, ind.prz.ft.sg. [40r].
 via (vb.) = 'a trăi' [220r]; 'viețui' [224v].
 viatic (adj.) = 'insușețit' [424v].
 victor (adj.) = 'victorios', 'învîștor' [331r].
 vierșun (s.n.) = 'rămășag' [269v].
 vintre (s.pl.) = 'pîntece' [172r].
 vișe (s.f.pl.) = 'bucie', 'clirtoni' [170v].

viu (adj.)	= 'aprinis' [45r]
vilhovnic (s.m.)	= 'mag' [8v]; var. <i>virlhovnic</i> [176r]
vilhovnicie (s.f.)	= 'magie' [40v]
vinat (part. adj.)	= 'urmărit', 'căutat' [8r]
vindrătoare (s.f.)	= 'vândătoare' [53v]
virgoli (vb.refl.)	= 'a se zvicioti' [441v]
virjei (s.f.)	= 'aparat de ridicat pujin cărțile încarcate', 'parte a carului unde roatele dinainte se învârtesc împrejurul unui cui' [297r]
virtualită (s.f.)	= 'umălă de deplină' [48v]
virteji (vb.refl.)	= 'a reveni repede' [31r]; 'a se întoarce din drum' [215r]
virtos	= f. (adj.) 'robust', 'tare', 'puternic' [2v]; ll. (adv.) 'mult', 'tare' [5r]; (loc. adv.) 'mai ales': <i>mai</i> # [VII]
virtuos (adj.)	= 'robust', 'virtos' [64v]
virute (s.f.)	= 'putere', 'dărie' [4v]
vlastie (s.f.)	= 'putere', 'vigoare' [178r]
vlașcenie (s.f.)	= 'șiretenie', 'arta de a înșela' [273v]
voiemni (s.m.)	= 'lupător' [236r]
voiers (vb.refl.)	= 'a se sălta' [31v]
voies (adj.)	= 'liber' [14v]
voiesc (s.f.)	= 'libertate' [441r]
voine (s.m.)	= 'ostaz' [9r]; var. <i>voinec</i> [33r]
voravă (s.f.)	= 'vorbă' [41v]; 'dispută' [57r]
voravace (adj.)	= 'vorbăreț' [72v]
vorovi (vb.refl.)	= 'a vorbi', 'a discuta'; (sici) 'a se înțelege' [8v]
vracnic (s.m.)	= 'medic' [489r]
vracnicesc (adj.)	= 'medical' [91v]
vracnicie (s.f.)	= 'medicină' [91v]
vriceu (vb.)	= 'a practica medicina' [71v]
vrédnici (vb.refl.pas.)	= 'a fi părtaş la harul dumnezeiesc' [162r]
vrístă (s.f.)	= 'a avea virstă (cuiva) ?': <i>pe</i> # (cuiva) [32r]
vun (s.n.)	= glosat <i>buor</i> , (sici) 'semn de hotar între împărăția vieții și morții' [3r]

Z.

zacieie (s.f.)	= 'concepție', 'concepere' [204r]
zacinaciu (s.m.)	= 'conjugal' [134v]
zacoic (s.m.)	= 'care emite legi, reguli pentru o tagmă religioasă' [34r]
zavestă (s.f.)	= 'acoperămint' [66r]
zavisti (adj.)	= 'mînios' [70v]; var. <i>zavistiv</i> [93v]
zavstul (vb.)	= 'a învidia' [352r]
zavuste (s.f.)	= 'ură', 'mînie' [8v]
zâmbli (vb.)	= 'a se murlăni' ?; # cu <i>mîrșeale spurcate</i> [428r]
zâmbvi (vb.)	= (act.) 'a zâmbvi' [33v]; (refl.) 1. 'a se ocupa', 'a se îndeletnici' [7r]; 2. 'a acorda mult timp', 'a întârzia asupra a ceva' [44r]
zâmbu (s.f.)	= 'plăză de sac' [76v]

zâgncău (s.f.)	= 'foc de nuiele sau de surcele uscate care se face în gura cuptorului și arde cu flăcără vie'; 'a mai înfierbănta': <i>a da</i> # [7r]
zâhălnă (s.f.)	= 'dezordine', 'tărăboi' [17r]
zâlduție (s.f.)	= 'nebunie', 'zăpăcăală' ? [148r]
zâmorî (vb.)	= 'a istovi', 'a slăbi', 'a lua puterea' [50v]
zâmorîți (adj.)	= 'a face să slăbească prin înfometare': # <i>cu foamea</i> [35v]
zâpocie (s.f.)	= 'sărîmtoare' [46r]
zâpicula (vb.)	= 'a bate', 'a izbi' [95v]
zâzbi (vb.refl.)	= 'a se zburli' [80v]
zâzucina (vb.)	= 'a se zăzucina', 'a se agita' [381r]
zâzurdări (s.f.pl.)	= (fig.) 'petrecceri': <i>zâzurdă lumesti</i> [289r]
zâzgetură (s.f.)	= 'zgrîțetură' [118v]
zâzria (vb.)	= 'a zgrîțea' [304v]
zâzrucina (vb.)	= 'a zdrobi', 'a nimici' [2r]
zâzucă (s.f.)	= 'coajă de bubă', 'cicatrice'; (pl.) <i>zâzucăci</i> [333r]
zâzucăci (s.f.)	= 'pînțecă' [171r]
zâzuci (s.f.)	= 'monedă de aur', 'taler'; și <i>agonisește pururea cite o # într-o zi</i> [381v]
Zlatoust (s.p.)	= 'Gură de aur', <i>Hristostom</i> [123r]
zlatariu (s.m.)	= 'aurar' [55v]
zlatnic (s.m.)	= 'monedă de aur' ?; <i>să nu mai aștepti ... a mai agonisi mai multă avere ... ce numai un</i> # [384r]
zlocistiv (adj.)	= 'cinstitor de rău', 'necurat', 'spurcat'; 'ateu' [60v]
zloslavie (s.f.)	= 'renume prost'; 'doctrină sau învățătură falsă' [249v]
zloslavnic (adj.)	= 'care are renume prost' [490r]
zmcăina (vb.)	= 'a chinui' [65r]; 'a se micina (în buclăi foarte mici)' [70r]
zmcicula (vb.)	= v. <i>a zbicula</i> [161r]
zmiciu (vb.)	= derivat ? de la <i>zmicea</i> ; (totuși) 'a snopi', 'a lovi' [36r]
zmicura (vb.)	= glosat <i>a zbicula</i> ; 'a bate', 'a izbi' [95v]
zmania (s.m.)	= 'păsură de mormint' [76r]; 'stîlp de piatră cu cărmară' [79v]
zugrav (s.m.)	= 'pictor de o treasă mai joasă, chiar vopsitor' [71v]
zugrăvi (vb.)	= 'a picta' [48v]

Cuvinte compuse:

de-om-dragoste	= iubire de oameni [217v]
om-dragoste	= iubire de oameni [217v]
rudi-încăpătoriu	= fondator al unei gimnii, strămos [27v]
rudzie-încăpătoriu	= fondator al unei gimnii, strămos [217v]
bună-rudă	= noblete [2v]
voie-rea	= supărare [11r]
СВЯТОМУЧЕНИКЪ	= sfinț mucenic [250r]
ПОПРЕДАТОРИЯ	= de <i>adevărați Pașă</i> [287v]
ПРЕПОДАВАНИИ	= bun mucenic [273v]

BIBLIOGRAFIE

- *** *Crestomafe de literatură română veche*, vol. II, coord. I. C. Chişinău, Siclea Toma, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 1989, p. 123-130. Candrea, I. A., *Elemente de origine dubioasă sau necunoscută din limba română*. Part. a 2-a. / *Curs ținut în anul școlar 1926/1927 și editat de Traian Topolecanu și Pimen Constantinescu I. Atelierele C. Dumitrescu, A. Vlaicu, București, 1927. Autograful*
- *** *Dacoromania. Buletinul "Muzeului limbii române"*, conținut de Sextil Pușcariu, I, 1920-1921, Cluj, p. 294-295.
- *** *Dacoromania. Buletinul "Muzeului limbii române"*, conținut de Sextil Pușcariu, III, 1922-1923, Institut de Arte grafice "Ardealul", Cluj, 1924, p. 643-772.
- *** *Dacoromania. Buletinul "Muzeului limbii române"*, conținut de Sextil Pușcariu, IV, 1929-1930, "Cartea românească", București, 1931, p. 245-340.
- *** *Dacoromania. Buletinul "Muzeului limbii române"*, conținut de Sextil Pușcariu, VII, 1931-1933, Cluj, p. 145.
- *** *Dicționarul limbii române*, tomul I, partea I, A - B, Librăriile Sococ & Comp. și C. Sifetea, București, 1913.
- *** *Dicționarul limbii române*, tomul I, partea II, C, Tipografia ziarului "Universul", București, 1940.
- *** *Dicționarul limbii române*, tomul I, partea III, fascicula I, D - DE, Universul întreprindere industrială a statului, București, 1949.
- *** *Dicționarul limbii române*, tomul II, partea I, F - I, Imprimeria națională, București, 1934.
- *** *Dicționarul limbii române*, tomul II, partea II, fascicula I, J - LACUSTRU, Tipografia Ziarului "Universul", București, 1937.
- *** *Dicționarul limbii române*, tomul II, partea II, fascicula II, LADĂ - LEPĂDA, Tipografia Ziarului "Universul", București, 1940.
- *** *Dicționarul limbii române*, tomul VI, fascicula I, M - MANDRĂ, Editura Academiei, București, 1965.
- *** *Dicționarul limbii române*, serie nouă, tomul VI, fascicula a 2-a, MANDRĂ - MASCAT, Editura Academiei, București, 1965.
- *** *Dicționarul limbii române*, serie nouă, tomul VI, fascicula a 3-a, MASCAT - MĂMĂIȚĂ, Editura Academiei, București, 1966.
- *** *Dicționarul limbii române*, serie nouă, tomul VI, fascicula a 4-a, MĂMĂIȚĂ - MATĂRÎNGĂ, Editura Academiei, București, 1966.
- *** *Dicționarul limbii române*, serie nouă, tomul VI, fascicula a 5-a, MATĂSAR - MERGĂTOR, Editura Academiei, București, 1966.
- *** *Dicționarul limbii române*, serie nouă, tomul VI, fascicula a 6-a, MERGĂTORIU - MICROBIOLOGIE, Editura Academiei, București, 1966.
- *** *Dicționarul limbii române*, serie nouă, tomul VI, fascicula a 7-a, MICROBIOLOGIST - MINIATURISTICĂ, Editura Academiei, București, 1967.
- *** *Dicționarul limbii române*, serie nouă, tomul VI, fascicula a 8-a, MINIATURIZA - MITTEL, Editura Academiei, București, 1967.
- *** *Dicționarul limbii române*, serie nouă, tomul VI, fascicula a 9-a, MITTELUȘ - MÎRLANIE, Editura Academiei, București, 1967.
- *** *Dicționarul limbii române*, serie nouă, tomul VI, fascicula a 10-a și fascicula a 11-a, MÎRLEALĂ - MORSĂ, Editura Academiei, București, 1968.
- *** *Dicționarul limbii române*, serie nouă, tomul VI, fascicula a 12-a și fascicula a 13-a, MORSĂ - MUZAJR-AGA, Editura Academiei, București, 1968.
- *** *Dicționarul limbii române*, serie nouă, tomul VII, partea I, N, Editura Academiei, București, 1971.
- *** *Dicționarul limbii române*, serie nouă, tomul VII, partea a 2-a, O, Editura Academiei, București, 1969.
- *** *Dicționarul limbii române*, serie nouă, tomul VIII, partea I, P - PĂZUI, Editura Academiei, București, 1972.
- *** *Dicționarul limbii române*, serie nouă, tomul VIII, partea a 2-a, PE - PÎNAR, Editura Academiei, București, 1974.
- *** *Dicționarul limbii române*, serie nouă, tomul VIII, partea a 3-a, PÎNĂ - POGRIBANIE, Editura Academiei, București, 1977.
- *** *Dicționarul limbii române*, serie nouă, tomul VIII, partea a 4-a, POGRIBANIE - PREȘIMȚIRE, Editura Academiei, București, 1980.
- *** *Dicționarul limbii române*, serie nouă, tomul VIII, partea a 5-a, PRESIN - PUZZOLANĂ, Editura Academiei, București, 1984.
- *** *Dicționarul limbii române*, serie nouă, tomul IX, R, Editura Academiei, București, 1975.
- *** *Dicționarul limbii române*, serie nouă, tomul X, S - SCLABUC, Editura Academiei, București, 1986.
- *** *Dicționarul limbii române*, serie nouă, tomul X, partea a 2-a, SCLADĂ - SEMÎNȚARIE, Editura Academiei, București, 1987.
- *** *Dicționarul limbii române*, serie nouă, tomul XI, partea I, Ș, Editura Academiei, București, 1978.

- *** *Dictionarul limbii române*, serie nouă, tomul XI, partea a 2-a, T - TOCALIȚĂ, Editura Academiei, București, 1982.
- *** *Dictionarul limbii române*, serie nouă, tomul XI, partea a 3-a, TOCĂNA - TWIST, Editura Academiei, București, 1983.
- *** *Dosoftei (1624-1693) Bibliografie*, Aniversări UNESCO Lucrare editată cu ocazia împlinirii a 350 de ani de la nașterea cărturarului român, București, 1974.
- Dosoftei, *Opere*, I, *Feruri* Ediție critică de N. A. Ursu, Editura Minerva, București, 1978.
- D. Discanți, *Lexicon Manuale ad scriptores medie et infimae latinitatis*, Paris, 1858.
- G Ioanidu, *Dictionarul elino-românesc*, tradus după al lui Scaurlă D. Bizanție, închipuit în două tomuri, Tipografia statului, București, 1864.
- C. Lacaș, *Untersuchung der sprache der "Viața și petrecerile vinților" des metropoliten Dosoftei (1682)*, Inaugural-dissertation zur erlangung der doctorwürde der Philosophischen Fakultät der Universität Leipzig, Johann Ambrosius Barth, Leipzig, 1898, p. 46 - 94.
- G Mihăilă, *Împunături vechi sud-slave în limba română - studiu lexic-semantic* - , Editura Academiei Republicii Populare Române, București, 1960, idem, *Studii de lexicologie și istorie a lingvisticii românești*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1973, idem, *Dictionar al limbii române vechi (sfârșitul sec. X - începutul sec. XVI)*, Editura Enciclopedică română, București, 1974.
- Fr. Miklosich, *Lexicon Palaeslovenico-graeco-latino*, Vindobonae, Guilelmus Braumveller, 1862-1865.
- P. Olteanu, *Slava veche și slavona românească*, Editura didactică și pedagogică, București, 1975.
- D. Pușchiș, *Molirevencul lui Dosoftei* în *Analele A. R.*, tom XXXVI, *Memoriile Soci. Literare*, 1913.
- Al. Rosetti, B. Cazacu, L. Onu, *Istoria limbii române literare*, vol. I, *De la origini până la începutul secolului al XIX-lea*, Editura Minerva, București, 1971.
- A. Scriban, *Dictionarul limbii românești* (etimologii, înțelesuri, exemple, citațiuni, arhaizme, neologizme, provincializme), Institutul de arte grafice "Presă bună", Iași, 1939.
- H. Trkilin, *Rumänisch - deutsches wörterbuch*, 2., überarbeitete und ergänzte Auflage von Paul Miron, band I, A - C, Otto Harrassowitz, Wiesbaden, 1986, idem, *Rumänisch - deutsches wörterbuch*, 2., überarbeitete und ergänzte Auflage von Paul Miron, band II, D - O, Otto Harrassowitz, Wiesbaden, 1988, idem, *Rumänisch - deutsches wörterbuch*, 2., überarbeitete und ergänzte Auflage von Paul Miron, band III, P - Z, Otto Harrassowitz, Wiesbaden, 1989.

SUMAR

NOTĂ ASUPRA EDIȚIEI	5
VIAȚA ȘI PETREACEREA SVINȚILOR – TEXT	9
<i>Predoslovie</i> p. 11 ♦ <i>Cătră cititori</i> p. 14 ♦ <i>Luna lui Septevrie</i> p. 15 ♦ <i>Octovrie</i> p. 47 ♦ <i>Noievrie</i> p. 95 ♦ <i>Dechevrie</i> p. 167 ♦ <i>Luna lui Ghenuarie</i> p. 217 ♦ <i>Fevruarie</i> p. 255 ♦ <i>Marti</i> p. 286 ♦ <i>Aprilie</i> p. 331 ♦ <i>Maie</i> p. 366 ♦ <i>Iunie</i> p. 401 ♦ <i>Iulie</i> p. 414	
GLOSAR	425

Și eu, smeritul Dosoftei, mă rog cu umilințe nu mă uitarești la simți rugă pre
un mișca și neptemantic șera lui Dumăbășău și Dumăbășău doște simți creștin, ce mă
pomeniți și mă iartareți!

Dosoftei, *Viata și petreacerea simților*



RODICA FRENȚIU

Doctor în filologie. Lector, Facultatea de Litere, Universitatea „Babeș-Bolyai”, Cluj-Napoca. Stagii de specializare în străinătate: Bruxelles, Belgia (1992), Kobe, Japonia (1997–1999). Lucrări publicate: *Povești la 40 de mucenici, Baigrad, 1689* (ediție critică), Editura Mesagerul, Bistrița, 2000; *Vițile sfinților. Marginalii la un text hagiografic: Dosoftei, Viata și petreacerea simților. Iasi, 1682–1686*, Prefață de Prof. Univ. Dr. Mircea Borcilă, Editura Mesagerul, Bistrița, 2000; *Haiku și caligrame* (în colaborare cu Florina Iliș), Editura Echinox, Cluj, 2000.



ISBN 973-9114-99-7

